WILBUR SMITH
VULPEA AURIE
SAGA FAMILIEI COURTNEY

Tânără, frumoasă, încrezătoare, bogată – nimic nu îi lipsea Isabellei Courtney din puternica şi influenta familie din Africa de Sud, şi nimic nu ar fi putut prevedea felul în care soarta o va arunca în vâltoarea unor sumbre evenimente politice mondiale ce o vor sili să îşi trădeze familia şi ţara.

În căldura înăbuşitoare a unei Africi divizate, două decenii de acerbe conflicte dinastice explodează cu o ferocitate terifiantă. Pentru Garry, Sean şi Michael Courtney este o luptă până la ultima suflare, în vreme ce întreaga lor familie este târâtă în bârlogul terorismului internaţional. Numai Isabella stă între ei şi Vulpea Aurie – un om ai cărui aliaţi ascund un secret sinistru şi mortal...

Traversând o panoramă vastă, din inima societăţii londoneze până la grandoarea Spaniei, din Etiopia până în Angola, *Vulpea Aurie* relatează o aventură de o intensitate care îţi taie respiraţia.

WILBUR SMITH

VULPEA AURIE

SAGA FAMILIEI COURTNEY

Traducere din limba engleză
RAMONA LUPU

Editura RAO
Bucureşti, 2011

Descrierea CIP a bibliotecii Naţionale a României SMITH, WILBUR
Vulpea aurie

WILBUR SMITH
Golden Fox 1990

Publicată pentru prima dată în 1990 de Macmillan, o divizie a Pan Macmillan Ltd
Pan Macmillan, 20 New Wharf Road.
London NI 9RR

Dedic această carte soţiei şi giuvaierului vieţii mele, Mokhiniso, cu toată dragostea şi recunoştinţa, pentru anii fermecaţi în care am fost căsătoriţi.

Un nor de fluturi se înălţă în lumina soarelui; briza îi împrăştie pe cerul de vară şi o sută de mii de feţe tinere, luminate de uimire, se ridicară ca să îi urmărească plutind deasupra capetelor.

În primele rânduri ale numerosului public stătea o fată, o tânără pe care o pândea de zece zile. Ca un vânător care îşi studiază prada, ajunsese să-i cunoască, cu o anume intimitate, fiecare gest şi mişcare, întoarcerea şi ridicarea capului atunci când ceva îi atrăgea atenţia, felul în care îl apleca pentru a asculta, sau îl smucea într-o parte, supărată ori nerăbdătoare. Acum, într-o nouă atitudine, fata îşi înălţă chipul spre minunatul nor de insecte înaripate şi, chiar şi de la această distanţă, el îi putu vedea sclipirea dinţilor, iar buzele îi formară un „O” delicat şi roz de uimire.

Pe scena înaltă de deasupra ei, silueta îmbrăcată în cămaşă albă de satin ridică o altă cutie şi, râzând, scutură din ea o izbucnire proaspătă de fâlfâiri de aripi. Galbene, şi albe, şi irizate se înălţară în aer, iar mulţimea icni şi se auzi un nou „oooh”.

Unul dintre fluturi se răsuci şi plonjă şi, deşi sute de mâini se agitară ca să îl prindă, se abătu din calea lor şi se feri pentru a ateriza în cele din urmă pe faţa ridicată în sus a fetei. În ciuda vuietului mulţimii, îi auzi râsetul fericit şi se trezi că zâmbeşte, simţind simpatie pentru ea.

Duse mâna la frunte unde fluturele se aşezase şi îl luă cu blândeţe, aproape reverenţios, în căuşul palmelor. Pentru o clipă îl ţinu aproape de faţă, cercetându-l cu ochii de un albastru indigo pe care ajunsese să îi cunoască atât de bine. Expresia îi deveni dintr-odată gânditoare şi buzele i se mişcară în timp ce îi şopti ceva, dar nu reuşi să audă cuvintele.

Tristeţea ei începuse să se risipească şi buzele acelea minunate zâmbiră din nou în timp ce se ridică pe vârfuri, ţinând ambele mâini deasupra capului. Fluturele ezită, se cocoţă pe buricele degetelor întinse şi dădu încet din aripi

pe punctul de a zbura, iar el îi auzi vocea.

— Zboară! Zboară pentru mine!

Cei din jurul ei preluară îndemnul.

— Zboară! Zboară pentru pace!

Pentru o clipă femeia eclipsă luminile rampei şi toţi ochii se îndreptară asupra ei, şi nu asupra siluetei extravagante aflate în centrul scenei.

Era înaltă şi mlădioasă, cu membrele goale bronzate şi plesnind de sănătate. Purta fusta atât de scurtă, după moda zilei, încât atunci când întinse braţele, tivul se ridică într-o spumă de dantelă albă deasupra pliurilor rotunde unde fesele ei mici şi obraznice se împreunau cu coapsele.

Preţ de o clipă, stând astfel în echilibru, păru să personifice propria generaţie, sălbatică şi liberă, şi înfierbântată, iar bărbatul simţi acordul instantaneu al spiritelor tuturor celor care o priveau. Până şi omul de pe scenă se aplecă să o vadă mai bine, iar buzele lui, groase şi livide de parcă fuseseră înţepate de albine, se desfăcură într-un zâmbet în timp ce strigă:

— Pace!

Vocea lui se intensifică de o mie de ori prin amplificatoarele mari amplasate de fiecare parte a scenei.

Fluturele îşi luă zborul, iar fata îşi apăsă degetele pe buze şi trimise o bezea largă în urma lui, în timp ce el pluti tot mai sus şi se pierdu în norul de insecte.

Fata se lăsă jos în iarbă şi cei aşezaţi în jurul ei întinseră braţele ca să o atingă şi să o îmbrăţişeze.

Pe scenă, Mickjagger îşi desfăcu larg braţele, cerând linişte. Când zgomotele se potoliră, vorbi la microfon. Distorsionată de boxe, vocea lui era neclară şi incoerentă, iar accentul atât de pronunţat, încât privitorii abia înţeleseră tributul mormăit pe care îl aducea unui membru al trupei sale, care cu câteva zile mai înainte se înecase în piscină în timpul unei petreceri monstruoase de weekend.

Se zvonea că, atunci când intrase în apă, victima se afla aproape în comă din cauza drogurilor. Era o moarte de

erou, căci ne aflăm în epoca excesului de droguri şi de sex, de marijuana şi opium, epoca supradozei.

Jagger îşi încheie micul discurs. Nu fusese suficient de scurt ca să nu plictisească dispoziţia efervescentă a mulţimii. Chitarele electrice răsunară într-un acord, iar Jagger se aruncă în *Honky Tonk Women* cu fiecare fibră a fiinţei sale. În câteva secunde o sută de mii de inimi băturâ laolaltă cu a lui, o sută de mii de trupuri se legănară şi pulsară la unison şi două sute de mii de braţe se ridicară, legănându-se ca un lan de grâu în vânt.

Muzica era cosmică, brutală ca un atac de artilerie; dureroasă pentru ureche, străpungea craniul şi părea să amorţească şi să zdrobească creierul. Treptat, aduse audienţa într-o frenezie nepăsătoare, transformă mulţimea într-un singur organism, ca o gigantică amibă ce pulsa şi se unduia în actul reproducerii, cuprinsă de o pasiune sexuală frenetică; din ea se ridică un iz de praf şi transpiraţie, mirosul greţos de fum de canabis şi mosc atotputernic al trupurilor tinere excitate fizic.

Privitorul era singur în mijlocul mulţimii, izolat şi detaşat, insensibil la izbucnirile de sunet care treceau peste el. Cercetă fata, aşteptându-şi momentul.

Fata se legăna după ritmul preistoric, dar cu o graţie unică ce o făcea să fie aparte. Părul ei, strâns deasupra capului, arunca fulgere de rubin în strălucirea soarelui, şi zulufi bogaţi coborau în inele fumurii îmbrăţişând linia elegantă a gâtului şi a capului, ca o lalea pe tulpina ei.

Chiar dedesubtul scenei fusese separată o zonă cu un gard scund de picheţi, o mică enclavă pentru câţiva privilegiaţi. Marianne Faithfull, într-un caftan vaporos, dar în picioarele goale, stătea acolo cu celelalte neveste şi fani fideli ai trupei. Era de o frumuseţe distantă şi eterică. Ochii ei păreau visători şi absenţi ca ai unui nevăzător, iar mişcările lente şi somnolente. Copiii se înghesuiau la picioarele ei, păziţi şi protejaţi de o falangă a îngerilor ladului.

Cu căştile negre de oţel ale Wehrmacht-ului, lanţurile şi crucile naziste de fier, părul de pe piept ieşind de sub fâşiile de piele neagră presărate cu ţinte de metal argintiu, cizme de motociclist cu vârfuri de fier, braţele acoperite de tatuaje, stăteau ţintuiţi în posturi ameninţătoare, cu mâinile în şolduri, cu bastoane de poliţist la centuri, iar pumnii strânşi erau îngreunaţi de inele de oţel ascuţite. Supravegheau mulţimea cu priviri insolente, urmărind problemele, sperând să apară probleme.

Muzica bubui mai departe, o oră, apoi alta, iar mirosul mulţimii se asemăna cu cel al unui animal ţinut în cuşcă, fiindcă unii oameni din public, bărbaţi şi femei deopotrivă, nedorind să piardă niciun moment, urinaseră pe locul în care stăteau.

Privitorul era dezgustat de decadenţă, de abandonul sălbatic şi de lipsa vulgară, generalizată de inhibiţii. Ofensa toate lucrurile în care crezuse. Ochii îl usturau, de parcă îi intrase nisip în ei, iar capul îl durea, zvâcnindu-i în ritmul chitarelor. Era timpul să plece. Încă o zi irosită, încă o zi petrecută în aşteptarea unei ocazii care nu mai apărea. În orice caz, era un vânător cu răbdarea unui prădător. Vor mai fi şi alte zile. Nu se grăbea. Momentul trebuia să fie foarte potrivit pentru scopul său.

Începu să se mişte, croindu-şi drum peste movila mică pe care stătuse, prin mulţimea densă de trupuri. Se aflau într-o transă atât de profundă, încât nu păreau să îl vadă sau să simtă cum trece pe lângă ei.

Aruncă o privire în urmă, iar ochii i se îngustară când văzu că fata vorbeşte cu băiatul de lângă ea, zâmbeşte şi scutură din cap în semn de răspuns la replica lui, apoi se ridică în picioare. Şi ea începu să îşi croiască drum prin mulţime, păşind peste rândurile aşezate, sprijinindu-se pe câte un umăr în timp ce trecea, zâmbind de parcă ar fi dorit să se scuze.

Privitorul schimbă direcţia, coborând panta lină ca să îi iasă în cale, instinctul lui de vânător spunându-i că sosise

fără veste momentul pe care îl aşteptase.

În spatele scenei se aflau camionetele televiziunii, şiruri după şiruri, fiecare înaltă cât un autobuz cu două etaje, parcate atât de aproape încât între ele nu mai rămăseseră decât vreo câţiva centimetri.

Fata porni înapoi, ocolind gardul scund de picheţi, croindu-şi drum pe lângă o latură a scenei, în strădania de a ieşi din mulţime. Aglomeraţia era atât de mare, încât îi zădărnicea orice progres, iar el îi observă expresia disperată în timp ce privea în jur, prinsă în presa de trupuri.

Dintr-odată se întoarse direct spre gard, forţă drumul şi cu o mişcare atletică sări peste el şi o luă la fugă prin spaţiul îngust dintre două camioane. Unul dintre îngerii Iadului o zări dispărând în zona interzisă, strigă la ea şi porni pe urmele ei, aplecându-şi umerii ca să încapă în pasajul strâmt pe unde dispăruse fata. Când se întoarse, urmăritorul avea un rânjet răutăcios pe faţă.

Privitorului îi luă aproape două minute ca să îşi croiască drum până la locul unde fata sărise peste gard. Cineva întinse braţul ca să îl oprească, dar el împinse mâna la o parte, sări şi el şi porni pe intervalul dintre laturile înalte de oţel ale camioanelor parcate.

Îşi făcu loc întorcându-se într-o parte, pasajul fiind prea îngust ca să încapă cu umerii săi laţi, şi ajunsese în dreptul portierei cabinei şoferului când auzi ţipetele înăbuşite de protest chiar în faţa lui. Zgomotul îi dădu un imbold şi, după ce ocoli cabina, se opri o clipă ca să înţeleagă ce se întâmpla chiar în faţa lui.

Îngerul Iadului o prinsese pe fată, iar acum o ţintuise de aripa din faţă a camionului. Îi răsucise la spate unul din braţe, aproape la nivelul umerilor ei. Fata opunea rezistenţă, dar bărbatul o împinse în spate spre aripa de oţel cu şoldurile lui şi centura de metal. Se aplecă peste ea şi încercă să îi acopere gura cu a lui. Spinarea fetei era arcuită şi îşi roti capul cu violenţă într-o parte şi în cealaltă ca să îi evite gura. Bărbatul râse, scoase limba şi se apropie

ameninţător de ea, încercând să i-o bage cu forţa în gură.

Cu mâna dreaptă îi ridicase fustiţa până la brâu, iar degetele păroase, pătate cu ulei de motor, se încleştaseră pe elasticul chiloţilor de dantelă. Fata îl împingea şi îl zgâria cu mâna liberă, dar omul îşi aplecă umărul astfel încât să nu îi poată ajunge cu unghiile la faţă, iar loviturile ei căzură pe pielea neagră cu ţinte a hainei şi pe umerii laţi acoperiţi cu muşchi şi grăsime.

Râsul îngerului era gros şi gutural, iar dantela chiloţilor se rupse cu un pârâit atunci când trase de ea peste şolduri şi în jos, pe coapsele bronzate şi fine.

Privitorul păşi înainte şi atinse umărul îngerului, iar bărbatul încremeni şi îşi răsuci capul. Ochii îi erau înceţoşaţi, dar se limpeziră imediat şi împinse fata într-o parte cu atâta răutate, încât aceasta căzu pe iarba bătătorită dintre camioane. Îngerul duse mâna la bastonul de la şold.

Privitorul întinse mâna şi îl atinse din nou, sub ureche, chiar sub marginea căştii de oţel. Apăsă cu două degete, iar îngerul îngheţă şi încremeni. Membrele îi deveniră rigide, din gât scoase un sunet glotal, întregul trup i se convulsionă şi căzu într-o parte, ca un epileptic, tresărind şi zvâcnind spasmodic. Fata stătea în genunchi, adunându-şi lenjeria sfâşiată şi privind cu fascinaţie şi oroare. Privitorul păşi peste îngerul căzut şi o ridică în picioare aparent fără niciun efort.

— Vino, spuse el cu blândeţe. Înainte ca prietenii lui să ajungă aici.

O luă de mână şi porni, iar fata îl urmă ascultătoare ca un copil.

Dincolo de camioanele parcate se afla un labirint de alei înguste care deschideau drum printre tufişurile de rododendroni. În timp ce alergau pe una dintre aceste alei, fata îl întrebă abia şoptit:

— L-ai omorât?

— Nu. Nici măcar nu întoarse capul. O să fie din nou în

picioare în mai puţin de cinci minute.

— *L-ai* pus la pământ. Cum ai făcut asta? Abia dacă l-ai atins.

Nu îi răspunse, dar după următoarea cotitură a aleii se opri şi se întoarse către ea.

— Eşti bine? întrebă el, iar fata încuviinţă din cap, fără să scoată niciun cuvânt.

O cercetă cu privirea, continuând să o ţină de mână. Ştia că avea douăzeci şi patru de ani, o tânără femeie care tocmai scăpase de viol, dar care avea o privire echilibrată. Fără lacrimi, fără istericale, fără niciun tremur al buzelor roz, iar mâna dintr-a lui era mică, fermă şi caldă.

Raportul psihologic pe care îl citise era corect măcar în această privinţă: era rezistentă şi sigură pe sine. Aproape că îşi revenise în întregime în urma atacului. Văzu apoi cum culoarea îi urcă încet în obraji şi la baza gâtului ei lung şi elegant respiraţia i se accelerează perceptibil. Fata trecea printr-o altă emoţie puternică.

— Cum te cheamă? întrebă ea, privindu-l cu o intensitate pe care el o cunoştea.

La prima întâlnire, femeile obişnuiau să îl privească astfel.

— Ramon, răspunse el.

— Ramon, repetă ea încet, savurând sunetul. Dumnezeule, ce frumos era. Ramon şi mai cum?

— Dacă ţi-aş spune nu m-ai crede.

Engleza lui era perfectă, prea perfectă. Probabil era străin, dar vocea i se potrivea cu faţa frumoasă, profundă, gravă.

— Pune-mă la încercare, îl invită şi auzi provocarea din vocea ei.

— Ramon de Santiago y Machado.

Suna ca o muzică pe buzele lui. Era imposibil de romantic. Era cel mai frumos nume pe care îl auzise vreodată, perfect pentru chipul şi vocea aceea.

— Trebuie să mergem, zise el, în timp ce fata continua să

se zgâiască la el.

— Nu pot să alerg, zise ea. Nu mă face să alerg.

— Dacă nu, s-ar putea să ajungi mascotă pe mânerele unei motociclete.

Fata râse şi îşi muşcă buza de jos ca să se oprească.

— Nu face asta, protestă ea. Nu mă face să râd. Trebuie să urinez. Starea mea este critică.

— Aha, deci acolo te duceai când Făt-Frumos s-a îndrăgostit de tine.

— Te-am prevenit, nu face asta.

Cu un efort îşi înăbuşi chicotitul şi i se făcu milă de ea.

— E o toaletă publică la poarta parcului. Rezişti până acolo?

— Nu ştiu.

— Alternativa sunt rododendronii.

— Nu, mulţumesc. Nu mai dau reprezentaţii publice astăzi.

— Atunci să mergem. O luă de braţ.

Străbătură Serpentina, iar Ramon aruncă o privire în urmă.

— Ardoarea amorezului tău trebuie să se fi potolit, zise el. Nici urmă de el. Ce tip capricios.

— Păcat. Mi-ar fi plăcut să văd cum îi faci din nou şmecheria aia a ta. Cât mai avem?

— Am ajuns.

Ajunseseră la poartă, iar fata dădu drumul braţului şi porni spre clădirea mică din cărămidă roşie plasată discret între arbuştii de lângă parc. Dar la uşă ezită.

— Mă cheamă Isabella, Isabella Courtney, dar prietenii îmi spun Bella, spuse ea peste umăr şi ţâşni pe uşă.

— Da, murmură el încet. Ştiu.

Chiar şi în toaletă fata putea auzi muzica, abia atenuată de distanţă şi de zidurile de cărămidă, apoi huruitul unui elicopter care trecea pe deasupra acoperişului, dar nu era important. Se gândea la Ramon.

La chiuvete se studie în oglindă. Părul îi era în dezordine

şi îl netezi repede. Părul lui Ramon era des şi închis la culoare, ondulat. Îl purta lung, dar nu prea lung. Îşi şterse rujul roz pal cu un şerveţel şi îşi coloră din nou buzele. Gura lui Ramon era plină dar masculină, fină dar puternică. Se întrebă ce gust avea.

Lăsă rujul să cadă înapoi în geantă şi se apropie de oglindă ca să îşi studieze ochii. Nu aveau nevoie de picături. Albul lor era atât de limpede încât aveau o tentă albăstrie, precum cei ai unui bebeluş sănătos. Ştia că ochii erau un mare atu al ei, acel albastru Courtney, ceva între albăstrele şi safir. Ochii lui Ramon erau verzi. Fuseseră primul lucru pe care îl remarcase la el. Acel verde limpede, tulburător, frumos, dar – căută adjectivul potrivit – frumos dar mortal. Exact aşa erau. Nu avea nevoie de demonstraţia pe care o simţise pe pielea lui îngerul Iadului. O singură privire a acelor ochi şi ştiuse că era un bărbat periculos. Simţi pe ceafă un fior delicios de teamă şi anticipare. Poate că, în cele din urmă, el era cel ales. Pe lângă imaginea lui, toate celelalte păreau palide şi şterse. Poate că el era acela pe care îl aşteptase atât de mult timp.

Ramon de Santiago y Machado.

Îi pronunţă numele cu un sunet gutural, savurând gustul lui, privindu-şi buzele formând cuvintele. Se îndreptă şi se întoarse spre uşă. Se feri să se grăbească. Încet, fără vlagă, pe tocurile cui înalte care îi făceau şoldurile să se unduiască, iar fundul să i se legene ca un metronom, cu dantela iţindu-se de sub fusta minusculă, se îndreptă spre uşă.

Îşi ţuguie puţin buzele şi lăsă pleoapele cu gene lungi şi dese să cadă peste irisul albastru în timp ce ieşi în lumina aurie a soarelui şi se opri şocată.

Plecase. Îşi recăpătă suflarea şi simţi un nod rece în stomac. Privi în jur nevenindu-i să creadă.

— Ramon, zise ea nesigură şi alergă pe potecă.

Sute de oameni veneau în direcţia ei pe aleea asfaltată, primii evadaţi de la concert care încercau să evite puhoiul

uman ce avea să se reverse în curând, dar nu văzu printre ei silueta elegantă pe care o căuta.

Ramon, zise ea şi se grăbi spre porţile parcului.

Traficul se auzea asurzitor pe Bayswater Road şi privi cu frenezie în dreapta şi în stânga. Se simţi copleşită de un sentiment de neîncredere. Plecase şi o lăsase singură. Depăşea orice experienţă avută vreodată. Îi arătase că îl dorea – nici că putea s-o facă mai limpede –, iar el plecase.

Se înfurie. Nimeni nu îi făcea aşa ceva Isabellei Courtney. Se simţi dispreţuită şi insultată şi foarte supărată.

— La naiba cu el, zise ea. Să îl ia naiba.

Furia ei dură numai câteva secunde şi apoi păli. Se simţi pierdută şi tristă. Pentru ea era o senzaţie străină.

— Nu poate să plece chiar aşa, zise ea cu voce tare şi în propria voce simţi văicăreala unui copil răsfăţat care îşi plânge de milă, aşa că repetă, dar pe alt ton, încercând să îşi regăsească furia, dar nu reuşi să fie convingătoare.

În spatele ei auzi un hohot de râs răguşit şi aruncă o privire în urmă. O gaşcă de îngeri ai Iadului venea pe alee, totuşi la vreo nouăzeci de metri, dar îndreptându-se direct spre ea. Nu mai putea rămâne acolo.

Concertul se terminase, mulţimile începeau să se risipească. Elicopterul pe care îl auzise probabil că venise să îl ia pe Jagger şi trupa Rolling Stones. Erau slabe şanse să se reîntâlnească acum cu prietenii ei, probabil că erau pierduţi în mulţime. Mai privi o dată înjur, rapid, dar cu disperare. Nicio urmă de capul cu păr negru şi ondulat. Îşi scutură capul şi ridică bărbia.

— Cine are nevoie de el, nenorocit de hispanic? murmură ea cu furie, apoi porni repede pe alee.

În spatele ei se auzi un cor de fluierături şi pâsâieli şi cineva, unul dintre îngeri, începu să strige în ritmul paşilor ei:

— Stâng, drept, stâng – sus piciorul, ţine ritmul.

Ştia că tocurile ei înalte făceau ca fundul să i se legene cu furie. Sări într-un picior şi apoi pe celălalt ca să îşi scoată

pe rând pantofii şi o luă la fugă în picioarele goale pe asfalt. Îşi lăsase maşina în parcarea ambasadei de la Ştrand, aşa că trebuia să ia metroul din staţia Lancaster Gate ca să ajungă la ea.

Maşina ei era un Mini Cooper nou-nouţ, cel mai nou model din 1969. Tata i-l făcuse cadou de ziua ei şi i-l îmbunătăţise la acelaşi atelier care făcuse şi Mini-ul lui Antony Armstrong-Jones. Îi măriseră puterea motorului, o tapiţaseră cu piele albă ca pe un Rolls şi o revopsiseră în acelaşi argintiu strălucitor ca noul Aston Martin al tatii, cu iniţialele ei suflate în aur pe portieră. Toţi petrecăreţii din lumea bună conduceau câte un Mini; vedeai chiar mai multe astfel de maşini decât Rolls-uri sau Bentley-uri parcate în faţă la Annabel, sâmbăta seara.

Bella îşi aruncă pantofii pe locul mic din spate şi ambală motorul până ce indicatorul ajunse în zona roşie; roţile scârţâiră şi lăsă dâre negre pe rampa parcării. Privindu-le în oglinda retrovizoare, simţi o plăcere satanică.

Conduse frenetic, protejată de mânia Poliţiei Metropolitane de plăcuţele ei cu număr diplomatic. Nu prea avea dreptul să le folosească, dar tata îi făcuse rost de ele.

Îşi bătu propriul record până la Highveld, reşedinţa din Chelsea a ambasadorului, iar Bentley-ul oficial al tatii, cu steagurile pe aripi, era parcat la intrare. Klonkie, şoferul, rânji spre ea şi o salută. Tati îşi adusese cu sine cea mai mare parte a personalului din Cape Town.

Bella îşi stăpâni nervozitatea suficient cât să îi arunce lui Klonkie cel mai dulce zâmbet şi să îi arunce cheile.

— Parchează-mi, te rog, maşina, Klonkie.

Tati era extrem de strict în privinţa felului în care trata servitorii. Bella îşi putea vărsa nervii pe oricine în afară de ei.

„Fac parte din familie, Bella”.

Şi majoritatea fuseseră, într-adevăr, la Weltevreden, casa familiei de la Capul Bunei Speranţe, dinainte de naşterea ei.

Tata se afla la biroul de la parter, cel care dădea spre

grădină. Îşi dezbrăcase haina şi îşi dăduse jos cravata, iar biroul era acoperit de documente oficiale, dar îşi lăsă jos stiloul şi răsuci scaunul spre ea când intră. Văzând-o, faţa i se lumină.

Bella i se aşeză în braţe şi îl sărută.

— Dumnezeule, murmură ea, eşti cel mai frumos om din lume.

— Departe de mine gândul să îţi pun la îndoială buna judecată, zise Shasa Courtney zâmbind, dar pot să întreb ce anume a provocat-o?

— Bărbaţii sunt fie porci, fie plictisitori, zise ea. Toţi, cu excepţia ta, desigur.

— Ah! Şi ce anume a făcut tânărul Roger ca să îţi stârnească mânia? Mie mi se părea destul de inofensiv, dacă nu chiar insipid.

Roger era cel care o însoţise la concert. Îl lăsase pe peluza aglomerată din faţa scenei, dar acum îi luă câteva secunde ca să îşi amintească de el.

— Renunţ la bărbaţi pentru totdeauna, declară Isabella. Probabil că o să mă duc la mănăstire.

— Ai putea ocoli poruncile sfinte măcar până mâine? Chiar am nevoie de o gazdă la cină în seara asta şi nu am aranjat încă nimic.

— E totul gata de mult, zise ea. Dinainte să plec la concert.

— Şi meniul?

— Împreună cu maestrul-bucătar am stabilit totul vinerea trecută. Nu te panica, *papa.* Toate preferatele tale: cochilii St Jacques şi miel de Camdeboo.

Shasa servea numai miel crescut în propriile ferme din Karoo. Arbuştii deşertului dădeau cărnii o savoare distinctă de ierburi. Toată carnea de vită a ambasadei provenea din marile sale ferme din Rhodesia, iar vinurile din podgoriile de la Weltevreden, unde, în ultimii douăzeci de ani, podgoreanul german al lui Shasa muncise cu rară îndemânare şi dedicaţie ca să îmbunătăţească mereu

calitatea recoltei până la punctul în care Shasa întorcea spatele aproape oricărui *crus* de Burgundia.

Ambiţia sa era însă aceea de a face un vin comparabil cu al unora dintre cele mai mari şi mai nobile case de pe Cote d'Or.

Când se punea problema transportării produselor de la Capul Bunei Speranţe la Londra, vasele de linie ale lui Courtney aveau un transport săptămânal de refrigerate pe ruta Atlanticului.

— *...* şi azi-dimineaţă ţi-am luat de la curăţătorie smochingul *şi* am comandat la Budds de la Piccadilly Arcade să îţi mai facă trei cămăşi şi o duzină de clape pentru ochi. Celelalte mi se păreau destul de uzate. Le-am aruncat pe toate.

Continuând să îi stea în poală, Bella îi aranjă peticul de pe ochi. Shasa îşi pierduse ochiul stâng pilotând un avion Hurricane împotriva italienilor în Abisinia, în al Doilea Război Mondial. Peticul din mătase neagră îi dădea un aer răvăşitor de pirat.

Shasa zâmbi satisfăcut. Când o invitase pentru prima dată pe Bella să vină cu el la Londra, abia făcuse douăzeci şi unu de ani şi se gândise mult timp înainte să încredinţeze unei fete atât de tinere sarcina atât de împovărătoare de a fi gazda oficială a ambasadei. Nu ar fi trebuit să îşi facă griji. La urma urmelor, fusese educată de bunica ei. În plus, aduseseră cu ei bucătarul, majordomul şi jumătate din personalul din Cape, deci fata pornise cu o echipă bine pregătită.

În trei ani, Isabella îşi construise o reputaţie solidă în cercul diplomatic, iar după invitaţiile ei se tânjea, exceptând acele ambasade ale căror ţări nu mai menţineau relaţii cu Africa de Sud.

— Vrei să te acopăr în vreme ce tu te furişezi cu amica ta israeliană, o jumătate de oră, după cină, ca să construiţi o bombă atomică?

— Bella! Shasa se încruntă repede. Ştii bine că nu-mi plac

astfel de remarci.

— Era o glumă, tati. Nu ne aude nimeni.

— Nici măcar în particular sau în glumă, Bella.

Shasa clătină din cap cu severitate. Afirmaţia fusese stânjenitor de aproape de adevăr. De aproape un an ataşatul militar israelian şi Shasa fuseseră implicaţi într-un dans al curtării şi trecuseră deja de stadiul flirtului.

Fata îl sărută şi expresia lui se îmblânzi.

— Trebuie să mă duc să fac baie. Se ridică din poala lui. Invitaţiile sunt pentru ora opt treizeci. O să vin să-ţi aranjez cravata la şi zece.

Shasa îşi făcuse singur nod la cravată timp de aproape patruzeci de ani, până ce Isabella decisese că era incapabil să facă asta.

Privirea lui Shasa căzu asupra picioarelor ei.

— Dacă fustele tale se mai scurtează mult, domnişoară, buricul tău o să facă cu ochiul la lună.

— Trebuie să te străduieşti să nu mai fii demodat. Este un mare neajuns la unul dintre cei mai petrecăreţi tătici din secolul XX.

Se îndreptă spre uşă, accentuând deliberat mişcarea părţii inferioare a corpului, dedesubtul articolului ostentativ de îmbrăcăminte, iar Shasa suspină în timp ce uşa se închidea.

— Un morman de dinamită cu fitil scurt, murmură el. Poate, într-un fel, este bine că ne întoarcem acasă.

În septembrie, mandatul de trei ani de ambasador al lui Shasa se sfârşea. Încă o dată Isabella avea să intre sub controlul şi disciplina lui Centaine Courtney-Malcomess, bunica ei. Shasa îşi dădu seama că eforturile sale în această direcţie erau departe de a fi totale şi că avea să predea cu o mare uşurare această responsabilitate.

Gândindu-se la iminenta întoarcere la Cape Town, Shasa aruncă o privire către actele de pe birou. Anii petrecuţi la ambasada din Londra fuseseră o adevărată penitenţă pentru el. Când prim-ministrul, Hendrik Verwoerd, fusese

asasinat în 1966, Shasa făcuse o serioasă greşeală de calcul şi susţinuse pe cine nu trebuia la succesiunea în scaunul de premier. Rezultatul acestei greşeli fusese acela că, de îndată ce John Verster a devenit prim-ministru, Shasa a fost împins către aceste ape politice dosnice; dar, ca de atâtea alte ori, el transformase dezastrul în triumf.

Folosindu-se de toate înzestrările şi abilităţile naturale, de perspicacitatea sa de om de afaceri, de prezenţa şi aspectul său chipeş, de farmecul şi puterea de convingere, se străduise mult ca să reducă mânia şi nemulţumirea crescânde ale lumii, mai ales ale guvernului laburist britanic şi ale Commonwealth-ului, ai căror membri erau în majoritate naţiuni conduse de premieri negri sau asiatici, faţă de ţara sa. John Verster luase în calcul aceste realizări. Înainte să plece din Africa de Sud, Shasa fusese foarte interesat de Armscor, iar Verster îi oferise slujba de preşedinte al Armscor la întoarcerea acasă.

Pe scurt, Armscor era cea mai mare afacere industrială care se făcuse vreodată pe continentul african. Era răspunsul ţării la boicotul armelor, iniţiat de preşedintele Americii, Dwight Eisenhower, iar acum preluat rapid de alte naţiuni, în încercarea de a lăsa Africa de Sud lipsită de apărare şi vulnerabilă. Armscor – Dezvoltarea Armamentului şi Compania de Producţie – era întreaga industrie de apărare a ţării aflată sub o singură conducere, finanţată de stat la nivelul miliardelor de dolari.

Era o provocare enormă şi incitantă, având în vedere că variantele companiilor care formau imperiul financiar şi de afaceri Courtney erau bine conduse. În timpul celor trei ani de serviciu diplomatic, Shasa permisese ca managementul şi controlul să treacă treptat, şi echilibrat, în mâinile fiului său, Garry Courtney. Garry înregistra un succes uimitor pentru cineva atât de tânăr; dar, la urma urmelor, nici Shasa nu fusese mai bătrân atunci când devenise preşedintele Courtney Enterprises.

În plus, Garry se bucurase zilnic de sprijinul bunicii lui,

Centaine Courtney-Malcomess, împărăteasa fondatoare, văduvă a imperiului. De asemenea, sub conducerea sa se afla o echipă de experţi pe care Centaine şi Shasa o alcătuiseră cu meticulozitate în ultimii patruzeci de ani. Toate acestea nu umbreau în niciun fel realizările lui Garry, dintre care nu în ultimul rând se afla felul în care îi călăuzise pe toţi în timpul recentului colaps al Bursei din Johannesburg care dusese la scăderea cu aproape 60 de procente a valorii acţiunilor. Într-un mod remarcabil, care ar fi făcut cinste şi lui Shasa sau Centaine, Garry anticipase deznodământul cursei nebuneşti care precedase colapsul. Departe de a avea de suferit sau de a fi distrusă, Courtney Enterprises trecuse de ordalie cu şi mai multă putere şi bani lichizi şi într-o poziţie mai bună, din care putea profita de chilipirurile pe care piaţa le oferea acum.

Nu – Shasa zâmbi şi clătină din cap – Garry făcea lucruri măreţe şi ar fi fost foarte nedrept să îl aducă din nou în subordinea sa. Shasa era un bărbat încă tânăr, abia trecut de cincizeci de ani. La întoarcerea acasă avea nevoie de ceva care să îi menţină vioiciunea minţii şi pulsul accelerat. Slujba de la Armscor era perfectă.

Desigur că avea nevoie de un post în consiliul de administraţie al companiilor Courtney, dar urma să îşi dedice cea mai mare parte a timpului şi a energiei în Armscor. Multe dintre subcontracte puteau fi direcţionate către companiile Courtney. Ambele întreprinderi puteau beneficia enorm din această asociaţie mutuală, iar Shasa ar fi avut plăcerea şi confortul suplimentar de a-şi încălzi ardoarea patriotică la focul recompenselor capitaliste.

Remarca Isabellei la care obiectase mai devreme era direct legată de această nouă numire. Îşi folosise legăturile diplomatice cu ambasada israeliană ca să iniţieze ideea unui proiect nuclear comun între cele două state. În seara aceasta urma să înmâneze încă un teanc de documente ataşatului israelian, urmând să fie trimise în valiză diplomatică la Tel Aviv.

Aruncă o privire la ceasul de la mână. Mai avea douăzeci de minute până să urce să se schimbe pentru cină şi îşi îndreptă întreaga atenţie spre actele din faţa lui.

Dădaca scoase rochia Zandra Rhodes şi dădu drumul apei la baia Isabellei.

— Ai întârziat, Miss Bella. Şi trebuie să îţi fac şi părul. Era o negresă de la Cape, cu sângele hotentot amestecat cu cel al celor mai multe naţiuni de navigatori ai lumii.

— Nu face atâta caz, Nanny, protestă Bella, dar dădaca o zori spre baie cu la fel de puţină ceremonie ca atunci când Isabella avea cinci ani.

În timp ce fata se cufundă până la bărbie, suspinând de plăcere, în spuma fierbinte, dădaca îi adună hainele de pe jos.

— Rochia ta este pătată de iarbă, copilă, iar chiloţii tăi noi sunt rupţi. Ce Dumnezeu ai făcut?

Nanny spăla de mână toate hainele Isabellei. Nu avea încredere în nicio maşină de spălat.

— Am jucat rugbi pe atinselea cu un înger al Iadului, doică. Echipa noastră a câştigat cu treizeci la zero.

— O să dai de necazuri. Toţi cei din familia Courtney au sângele fierbinte. Dădaca ridică chiloţii rupţi şi îi analiză cu o expresie de puternică dezaprobare. De mult trebuia să fii căsătorită în siguranţă.

— Ai o minte murdară. Acum spune-mi ce s-a mai întâmplat astăzi. Cum e noua iubită a lui Klonkie? Isabella ştia cum să îi distragă atenţia.

Dădaca era o bârfitoare inveterată, iar acesta era momentul zilei în care o punea pe Isabella la curent cu tot ce se făcuse şi se desfăcuse în casă. În vreme ce pălăvrăgea, Isabella scotea mici murmure de încurajare, dar ascultă numai cu jumătate de ureche, iar când se ridică să se săpunească îşi studie trupul în oglinda mare şi aburită de pe perete.

— Crezi că m-am îngrăşat, doică?

— Eşti o slăbănoagă, de aceea niciun băiat nu s-a însurat

încă cu tine, pufni dădaca şi se duse în dormitor.

Isabella încercă să rămână complet obiectivă în timp ce se cerceta. Cum putea fi îmbunătăţit trupul ei? Pieptul ei trebuia să fie puţin mai mare? Şoldurile ei erau prea largi sau fundul trebuia să fie mai mic? După o analiză critică, scutură din cap. De unde stătea ea, arăta perfect.

— Ramon de Santiago y Machado, şopti ea, n-o să ştii niciodată ce-ai pierdut.

De ce oare chestiunea asta o făcea să se simtă atât de nefericită?

— Iarăşi vorbeşti singură, copilă. Dădaca se întorsese cu un prosop de baie cât un cearşaf şi îl ţinu deschis pentru ea. Hai afară. N-o să mai ai timp.

Când ieşi din apă o înfăşură pe Isabella în prosop şi începu să îi frece viguros spatele. Nu avea niciun rost să încerce să o convingă că se putea usca şi singură.

— Mai încet. Isabella protesta în acelaşi fel de douăzeci de ani şi, ca de fiecare dată, dădaca o ignoră. De câte ori ai fost căsătorită, doică?

— Ştii bine că am fost căsătorită de patru ori, dar m-am cununat religios o singură dată. Dădaca se opri şi o privi cu o atenţie nouă. De ce întrebi de căsătorie? Ai găsit ceva interesant, de-aia ai chiloţii rupţi?

— Bătrână vulgară! Isabella îi ocoli privirea şi în drum spre dormitor înşfăcă halatul de mătase thailandeză.

Luă peria de păr şi îl pieptănă o dată înainte ca dădaca să i-o ia din mâini.

— Asta e treaba mea, copilă, zise ea cu fermitate.

Isabella se lăsă pe spate şi închise ochii, abandonându-se confortului familiar pe care îl simţea de câte ori Nanny îi peria părul.

— Ştii ceva, cred c-o să fac un copil, ca să cocoloşeşti pe altcineva şi să scap de tine.

Dădaca se opri, sedusă de propunere, apoi spuse sec:

— Mai întâi te căsătoreşti, înainte să vorbeşti despre copii.

Creaţia Zandra Rhodes era un nor eteric de culoare delicată, presărat cu paiete şi perle. Până şi Nanny încuviinţă din cap şi păru mulţumită când Isabella făcu o piruetă în faţa ei.

Isabella se afla la jumătatea scărilor pe care le cobora în drum spre o şedinţă de ultim minut cu bucătarul, când un gând îi trecu prin cap şi se opri brusc. Însărcinatul spaniol cu afaceri era unul dintre invitaţii la cină şi îi luă numai o secundă să rearanjeze masa în minte.

— Da, desigur. Însărcinatul spaniol dădu din cap imediat ce menţionă numele. Este o veche familie andaluziană. Din câte îmi amintesc, marchizul de Santiago y Machado a plecat din Spania şi a mers în Cuba după Războiul Civil. Avea interese considerabile în zahăr şi tutun pe insulă în vremea aceea, dar Castro presupun că a schimbat toate acestea.

Un marchiz – răspunsul o amuţi pe Isabella pentru o clipă. Cunoştinţele ei privind ierarhia nobiliară spaniolă erau mai puţin decât elementare, dar îşi imagină că un marchiz se plasa imediat după duce.

„Marchiza Isabella de Santiago y Machado”.

Cu încântare îşi permise să ia în calcul ideea şi revăzu cu ochii minţii acei ochi verzi mortali şi pentru o clipă respiră cu greutate. Vocea îi era încă răguşită atunci când întrebă:

— Câţi ani are marchizul?

— Oh, destul de mulţi. Asta dacă mai este în viaţă. Probabil că se apropie sau că a trecut de şaptezeci de ani.

— Are un fiu, poate?

— Asta nu ştiu. Diplomatul clătină din cap. Dar este uşor de aflat. Dacă doreşti, o să fac unele cercetări pentru tine.

— Oh, sunteţi prea amabil. Isabella îşi puse mâna pe braţul său şi îi oferi cel mai strălucitor zâmbet posibil.

„Marchiz sau ba, nu scapi aşa uşor de Isabella Courtney”, gândi ea răutăcios.

— Ţi-a luat două săptămâni să stabileşti contactul şi,

când în sfârşit ai reuşit, ai lăsat subiectul să scape imediat.

Bărbatul aşezat în capătul mesei stinse ţigara în scrumiera arhiplină din faţa lui şi imediat aprinse alta. Vârfurile primelor două degete de la mâna dreaptă erau pătate de nicotină, iar fumul ţigărilor turceşti pe care le fuma întruna transformase aerul din încăperea mică într-o ceaţă albastră.

— Aşa ţi-au fost date ordinele? întrebă el.

Ramon Machado ridică uşor din umeri.

— Era singura modalitate de a-i atrage şi de a-i păstra atenţia. Trebuie să îţi dai seama că femeia aceasta este obişnuită cu adoraţia bărbaţilor. Trebuie numai să ridice un deget şi bărbaţii vor roi în jurul ei. Cred că ar trebui să ai încredere în judecata mea în această chestiune.

— Ai lăsat-o să scape.

Bărbatul mai în vârstă ştia că se repetă, dar tipul ăsta îl irita.

Nu îl plăcea şi încă nu îl cunoştea suficient de bine ca să aibă încredere în el. Nu că avusese vreodată întru totul încredere în agenţii săi. Acesta era însă prea sigur pe sine, prea nerespectuos. Primise critica doar cu o ridicare din umeri, când altul ar fi devenit umil. Îşi impusese sec propria judecată în faţa celei a ofiţerului superior.

Joe Cicero îşi acoperi ochii. Erau la fel de opaci ca o băltoacă de ulei de maşină veche, tulburător de negri în contrast cu paloarea pielii şi cu părul de un alb-argintiu care-i atârna peste urechi şi frunte.

— Ordinele tale au fost de a stabili contactul şi de a-l menţine.

— Cu tot respectul, tovarăşe director, ordinele mele au fost să mă strecor în intimitatea femeii, nu să mă reped la ea lătrând ca un câine turbat.

Nu, Joe Cicero nu îl plăcea. Atitudinea sa era ofensivă, dar acesta nu era singurul motiv. Era un străin. Pentru Joe Cicero oricine nu era rus era un străin. Indiferent ce dicta conceptul de socialism internaţional, est-germanii,

iugoslavii, ungurii, cubanezii şi polonezii – cu toţii erau străini pentru el. Îl înfuria să fie silit să transfere altora responsabilitatea unei părţi atât de mari a secţiei pe care o conducea de aproape treizeci de ani. Mai ales unor oameni ca aceştia.

Nu numai că Machado era străin, dar înseşi rădăcinile şi originile sale erau corupte. Nu era un vlăstar al proletariatului, nici măcar al dispreţuitei burghezii, era membru deplin al detestatului şi depăşitului sistem al claselor şi privilegiilor, un aristocrat.

Este adevărat că Machado îşi discredita şi dispreţuia originile, iar acum îşi folosea titlul numai ca să îşi atingă scopurile, dar pentru Joe Cicero culoarea sângelui era impură, iar manierele şi afectarea aristocratică erau o insultă faţă de tot ceea ce el, Cicero, credea.

Mai mult, se născuse în Spania, o ţară istoric fascistă, condusă de o monarhie catolică ce era inamicul poporului, fapt şi mai accentuat acum sub monstruosul Franco, care înăbuşise revoluţia comunistă. Poate că se numea pe sine socialist cubanez, dar lui Joe Cicero îi puţea a fascism şi aristocraţie spaniolă.

— Ai lăsat-o să scape, insistă el. După atâta timp şi bani irosiţi. Îşi dădu seama că devenea plictisitor şi greu de cap şi ştia că puterile îl părăseau. Boala îi încetinea deja perspicacitatea.

Ramon zâmbi, acel zâmbet condescendent pe care Cicero îl ura atât de mult.

— A prins momeala, ca un peşte. Poate să înoate şi să se îndepărteze până ce decid eu că e momentul să strâng firul.

Îşi contrazicea din nou superiorul, iar Joe Cicero luă în calcul ultimul, dar cel mai important argument, pentru a-l detesta pe acest om. Tinereţea, frumuseţea şi sănătatea sa. Îl făceau să fie dureros de conştient de propria sa mortalitate, căci Joe Cicero era pe moarte.

Încă din copilărie fumase aceste ţigări turceşti, iar în timpul ultimei sale vizite la Moscova doctorii îi

diagnosticaseră în cele din urmă cancerul la plămâni şi îi oferiseră tratament la unul dintre sanatoriile rezervate ofiţerilor şi celor cu vechime în serviciu. În schimb, Joe Cicero alesese să îşi continue datoria, pentru a-şi vedea departamentul trecut în siguranţă succesorului său. Nu ştiuse că spaniolul acesta urma să îi fie succesor. Dacă ar fi ştiut, poate că ar fi ales sanatoriul.

Acum se simţea obosit şi descurajat. Rezerva sa de energie şi entuziasm se epuizase, tot aşa cum părul îi fusese în urmă cu câţiva ani negru şi des, iar acum era alb, pătat pe alocuri de galben, de nuanţa algelor uscate de soare, şi nu putea face douăzeci de paşi fără să tuşească precum un astmatic.

În ultima vreme începuse să se trezească noaptea, scăldat de acele teribile transpiraţii de noapte, iar în vreme ce se chinuia să îşi recapete răsuflarea zăcea treaz în întuneric asaltat de îndoieli teribile. Meritase, oare, o viaţă întreagă de muncă dedicată şi istovitoare? Ce putea el dovedi cu asta? Ce succes micuţ, dar solid obţinuse ca să se mândrească oare cu el?

Timp de aproape treizeci de ani servise în departamentul african al Directoratului Patru al KGB. În ultimii zece ani fusese conducătorul staţiei de sud, divizia responsabilă pentru continentul african de la sud de ecuator şi, în mod natural, cea mai mare parte a atenţiei sale şi a departamentului fusese devotată celei mai dezvoltate şi mai bogate ţări din regiune, Republica Africii de Sud.

Celălalt bărbat care stătea la masă era sud-african. Până în acest moment rămăsese tăcut, dar începu să vorbească încet:

— Nu înţeleg de ce pierdem atât de mult timp discutând despre această femeie. Explicaţi-mi.

Amândoi bărbaţii albi de la masă îşi întoarseră privirea către el. Când Raleigh Tabaka vorbea, oamenii de obicei ascultau. Avea o ardoare, un aer hotărât care menţinea atenţia celorlalţi.

Întreaga lui viaţă, Joe Cicero lucrase cu negri africani, liderii naţionalişti ai forţelor de eliberare şi luptă socialistă. Îi cunoscuse pe toţi, Jomo Kenyatta şi Kenneth Kauda, Kwame Nkrumah şi Julius Nyerere. Pe unii dintre ei ajunsese să îi cunoască îndeaproape: bărbaţi precum Moses Gama, care fusese trimis la o moarte de martir, şi Nelson Mandela, care încă mai zăcea în închisoarea rasismului alb.

Cicero îl plasa pe Raleigh Tabaka în fruntea acestei companii ilustre. De fapt, Raleigh era nepotul lui Moses Gama, iar Raleigh fusese prezent în noaptea în care poliţia sud-africană îi ucisese unchiul. Părea să fi moştenit personalitatea extraordinară şi tăria de caracter ale lui Moses Gama şi păşise cu fermitate în spaţiul lăsat liber de acesta. Avea treizeci de ani, dar era deja director delegat al Umkhonto we Sizwe, „Lancea Naţiunii”, aripa militară a Congresului Naţional Sud-African, iar Joe Cicero ştia că îşi dovedise în repetate rânduri valoarea pe terenul consiliilor ANC. Avea talentul, îndrăzneala şi verva de a se ridica la fel de sus ca orice alt african.

Joe Cicero îl prefera pe el aristocratului spaniol alb, dar recunoştea că, în ciuda diferenţei lor de culoare şi descendenţă, erau oameni plămădiţi din acelaşi aluat. Bărbaţi duri şi periculoşi, versaţi în moarte şi violenţă, partizani ai schimbărilor inteligente din sferele de putere şi ai intrigilor politice. Aceştia erau oamenii cărora Joe Cicero trebuia să le predea frâiele şi îi ura pentru asta.

— Femeia, rosti el cu greutate, ar putea avea o valoare extraordinară, dacă este controlată şi exploatată la întregul ei potenţial, dar o să îl las pe marchiz să îţi explice asta. Este cazul lui şi a studiat subiectul în detaliu.

Zâmbetul lui Ramon Machado păli brusc, iar privirea sa deveni rece şi ostilă.

— Aş prefera ca tovarăşul director să nu folosească acest titlu, zise el cu răceală. Nici măcar în glumă.

Joe Cicero reţinuse că era probabil singura modalitate de a străpunge armura spaniolului.

— Îmi cer scuze, tovarăşe. Joe înclină capul, mimând un gest de pocăinţă. Dar te rog, nu îngădui micii mele scăpări să îţi întrerupă recitalul.

Ramon Machado deschise dosarul de file nelegate care se afla pe masă în faţa lui, dar nu îi aruncă nici măcar o privire. Ştia pe de rost fiecare cuvânt pe care îl conţinea.

— I-am dat femeii numele de cod „Trandafirul Roşu” şi psihologii noştri i-au alcătuit un profil detaliat. Evaluarea arată că poate fi recrutată printr-o abordare foarte abilă. Având în vedere poziţia sa socială, ar deveni un agent de teren deosebit de valoros.

Raleigh Tabaka se aplecă în faţă, cu atenţia sporită. Ramon observă că în această fază nu avea nicio întrebare sau comentariu şi aproba această atitudine. Încă nu lucraseră mult împreună, aceasta era doar a treia lor întâlnire şi încă se mai evaluau reciproc.

— Trandafirul Roşu poate fi plasat într-o dilemă emoţională. Din partea tatălui, fata este membră a clasei albe conducătoare din Africa de Sud. Tatăl său tocmai îşi încheie mandatul de ambasador în Marea Britanie, şi se va întoarce în ţara sa pentru a prelua funcţia de preşedinte al industriei naţionale de armament. Deţine proprietăţi enorme în minerit, domeniul funciar şi financiar; după Oppenheimeri şi Compania lor Anglo-Americană, familia este probabil cea mai bogată şi mai influentă din sudul Africii. În plus, tatăl are legături până la cel mai înalt nivel al regimului fascist de la conducere. Însă cel mai important este faptul că tatăl ţine nebuneşte la Trandafirul Roşu. Fata este în stare să obţină de la el, cu efort minim, orice îi doreşte inima. Aceasta poate include un *entrée* la orice nivel de guvernământ şi orice informaţie de orice tip de clasificare, chiar şi pe cea cu privire la noua sa numire în corporaţia din industria armamentului.

Raleigh Tabaka încuviinţă din cap. Cunoştea familia Courtney şi nu găsea nicio greşeală în aceste afirmaţii.

— Am întâlnit-o pe mama Trandafirului Roşu, dar ea se

află de partea noastră a eşichierului politic, murmură el, iar Ramon aprobă dând din cap.

— Întocmai. Shasa Courtney este divorţat de soţia sa, Tara, de şapte ani. Ea a fost complicea unchiului tău, Moses Gama, în atacul cu bombă împotriva parlamentului alb rasist, pentru care a fost întemniţat şi după aceea ucis. A fost, de asemenea, amanta lui Gama şi i-a purtat în pântece fiul bastard. Tara Courtney a fugit din Africa de Sud cu copilul lui Gama, după eşecul atentatului cu bombă. Acum trăieşte în Londra, unde este foarte activă în cadrul mişcării antiapartheid. Este, de asemenea, membră a ANC, dar nu este considerată suficient de competentă sau de stabilă emoţional decât pentru funcţii inferioare şi misiuni de rutină. În prezent administrează o casă de siguranţă pentru personalul ANC aici, în Londra, şi uneori face muncă de curierat sau participă la organizarea de demonstraţii. Adevărata ei valoare potenţială rezidă în influenţa asupra Trandafirului Roşu.

— Da, încuviinţă Raleigh nerăbdător. Ştiu toate astea, mai ales despre relaţia ei cu unchiul meu, dar are de fapt vreo influenţă asupra fiicei ei? Nu ţi se pare că simpatiile Trandafirului Roşu atârnă cu greutate în partea tatălui?

Din nou Ramon încuviinţă din cap.

— În acest moment aşa stau lucrurile. Dar, în afară de mama ei, mai există un membru al familiei care are păreri radicale: fratele ei, Michael, care are o influenţă mult mai mare asupra ei. Şi există modalităţi de a o face să îşi schimbe părerea.

— Care sunt acestea? vru să ştie Tabaka.

— Una dintre ele este capcana iubirii, interveni Joe Cicero. Marchizul – scuzaţi-mă – tovarăşul Machado a stabilit contactul iniţial în acest scop. Capcana iubirii este una dintre numeroasele lui specialităţi.

— Să mă ţii informat asupra evoluţiei.

Raleigh făcuse o afirmaţie şi niciunul din ei nu răspunse imediat. Deşi Raleigh Tabaka avea funcţie executivă în ANC

şi era membru al Partidului Comunist, nu era, precum ceilalţi doi, ofiţer KGB. Joe Cicero, pe de altă parte, era în primul rând ofiţer KGB, deşi promovarea de la colonel la general-colonel fusese confirmată cu numai o lună înainte, în aceeaşi perioadă în care clinica din Moscova îi diagnosticase carcinom la ambii plămâni. Joe Cicero bănuia că promovarea îi fusese acordată numai ca să îi îngăduie să se retragă cu o pensie mai mare, după o viaţă întreagă petrecută servind cu loialitate departamentul. Oricum, îndatoririle sale ca ofiţer ANC veneau după cele faţă de Mama Rusie, filialele subordonate nu erau afectate, iar ANC-ul primea numai informaţiile de care avea strictă nevoie.

Fidelitatea lui Ramon Machado era de asemenea evidentă. Se născuse în Spania, iar titlul său nobiliar era spaniol, dar mama lui fusese o cubaneză cu ochii albaştri-închis şi părul ca pana corbului. Îl întâlnise pe tatăl lui Ramon pe când era tânără menajeră pe proprietatea Machado de lângă Havana. După căsătorie, marchizul o luase pe frumoasa mireasă de rând cu el, în Spania.

În timpul Războiului Civil spaniol, marchizul opusese rezistenţă naţionaliştilor generalului Francisco Franco. În ciuda trecutului nobil şi a bogăţiei sale moştenite, tatăl lui Ramon fusese un bărbat luminat şi liberal. El se alăturase Armatei Republicane şi comandase un batalion la asediul Madridului, unde a fost grav rănit. După război, familia Machado suferise opresiunea şi discriminarea sub intolerabilul regim Franco. Marchiza reuşise să îl convingă pe soţul ei să îi ia pe ea şi pe tânărul lor fiu înapoi în insula natală din Caraibe. Deşi fuseseră deposedaţi de cea mai mare parte a proprietăţilor şi posesiunilor spaniole, familia încă mai avea proprietăţi cubaneze. Familia Machado descoperise însă că viaţa sub dictatura lui Batista nu era cu mult mai bună faţă de cea sub Francisco Franco.

Mama lui Ramon era una dintre mătuşile tânărului student de stânga Fidel Castro şi una dintre cele mai

înflăcărate admiratoare ale sale. Ea se implicase activ în campania împotriva regimului Batista, iar tânărul Ramon moştenea propriile convingeri politice de la ea şi de la celebrul nepot.

După ce Fidel Castro fusese întemniţat pentru că a condus atacul îndrăzneţ, dar, din fericire, eşuat, asupra cazărmilor din Santiago din 26 iulie 1953, şi tatăl şi mama lui Ramon fuseseră arestaţi împreună cu rebelii.

Mama lui Ramon murise în timpul interogatoriului, într-o celulă de poliţie în Havana, iar tatăl său câteva săptămâni mai târziu în aceeaşi închisoare, din cauza tratamentului dur şi de inimă rea. Încă o dată, proprietăţile familiei fuseseră confiscate, iar unica moştenire a lui Ramon rămăsese detestatul titlu de marchiz, spoliat de întreaga avere. În acel moment avea paisprezece ani. Familia Castro l-a luat sub aripa ei ocrotitoare.

Când Fidel Castro a fost eliberat din închisoare sub amnistiere, Ramon s-a dus cu el în Mexic şi la vârsta de şaisprezece ani era unul dintre primii recruţi ai armatei cubaneze de eliberare din exil.

În Mexic a învăţat pentru prima dată cum să îşi exploateze aspectul fizic deosebit de atrăgător şi să îşi dezvolte metodele de a cuceri femeile. La vârsta de şaptesprezece ani tovarăşii săi îl porecliseră deja El Zorro Dorado, „Vulpea Aurie”, iar reputaţia sa de cuceritor irezistibil fusese confirmată.

Până la arestarea şi moartea tatălui său în închisoarea lui Batista, Ramon a beneficiat de cea mai bună educaţie disponibilă unicului fiu al unei familii aristocratice. Absolvise o şcoală pregătitoare exclusivistă în Anglia şi petrecuse doi ani la Harrow, deci vorbea engleza ca un nativ, la fel ca spaniola. În timpul zilelor de şcoală, avusese rezultate remarcabile la învăţătură şi deprinsese perfect manierele şi tabieturile unui tânăr gentleman. Stătea bine în şaua calului şi învăţase să ţină ritmul. Era de asemenea priceput la vânat potârnichi spaniole cu picioare roşii sau porumbei

mexicani cu aripi albe. Putea trage şi călări, dansa şi cânta şi era frumos, iar când s-au întors în Cuba cu Fidel Castro şi cei optzeci şi doi de eroi, pe 2 decembrie 1956, şi-a dovedit valoarea în luptele care au lăsat cea mai mare parte a bandei curajoase moartă pe plaje.

A făcut parte dintre supravieţuitorii care au fugit cu Castro în munţi. În timpul anilor de război de gherilă care au urmat, El Zorro a fost trimis în oraşe şi sate ca să îşi practice arta seducţiei pe femei, tinere şi mai puţin tinere. În braţele lui Ramon ele deveneau fiice entuziaste ale revoluţiei. Cu fiecare cucerire devenea mai îndemânatic şi mai încrezător, până ce banda sa de femei recrutate a contribuit la triumful final al revoluţiei şi la înlăturarea regimului lui Batista.

Până acum Castro devenise perfect conştient de valoarea potenţială a tânărului protejat şi rudă şi, odată ajuns la putere, l-a răsplătit trimiţându-l să îşi continue educaţia pe pământul american. În vreme ce studia istorie politică şi antropologie socială la Universitatea din Florida, Ramon şi-a folosit îndemânarea pentru a infiltra banda de exilaţi cubanezi care, în cârdăşie cu CIA-ul american, plănuiau contrarevoluţia şi invadarea insulei.

În bună măsură, inteligenţa lui Ramon a fost cea care a stabilit cu precizie momentul şi locul invaziei din Golful Porcilor care avusese drept rezultat anihilarea trădătorilor. La acel moment calităţile sale extraordinare erau recunoscute nu numai de propriii concetăţeni, ci şi de aliaţii lor.

Când a absolvit *cum laudae* Universitatea din Florida şi s-a întors în Havana, şeful KGB din Cuba l-a convins pe Castro şi pe directorul DGA să îl trimită pe Ramon la Moscova pentru a-şi continua pregătirea. În Rusia, Ramon a întrecut aşteptările pe care KGB-ul le avea privind capacitatea şi potenţiala sa valoare. Era una dintre acele făpturi remarcabile care putea trece cu uşurinţă în orice pătură socială, de la asprele tabere de gherilă ale junglei, până la

saloanele şi cluburile private ale celor mai sofisticate capitale ale lumii.

Cu ştiinţa şi binecuvântarea lui Fidel Castro, a fost recrutat în KGB. Date fiind legăturile sale, era firesc să fie numit director al comitetului ce coordona interesele ruseşti şi cubaneze în Africa.

În această funcţie, Ramon a studiat în mod special mişcările socialiste de eliberare africane şi era responsabil pentru selectarea acelor organizaţii care urmau să primească întreaga susţinere rusească şi cubaneză. El a iniţiat politica sub care Cuba a ajuns să activeze ca surogat al Mamei Rusii în sudul Africii şi în curând a devenit responsabil pentru aprovizionarea cu arme şi cu antrenarea grupurilor africane de rezistenţă. În această calitate, a devenit membru al ANC.

Într-un timp foarte scurt, a vizitat toate ţările africane aflate sub jurisdicţia sa, folosindu-se de paşaportul spaniol şi de titlul său şi pozând în investitor şi bancher capitalist cu scrisori de acreditare oferite de Directoratul Patru. A fost acceptat fără rezerve de administratorii colonialişti albi şi primit cordial de toată lumea, de la guvernatorii Angolei şi Mozambicului portughez, până la guvernatorul general britanic al Rhodesiei. A ajuns să cineze chiar cu notoriul arhitect al apartheidului, liderul sud-african, Hendrik Verwoerd.

Când s-a pus problema numirii unui nou şef al diviziei africane în locul suferindului general Cicero, calificările şi experienţa lui Ramon au făcut din el o alegere firească.

Prin urmare, în timp ce şedea în camera din spate a consulatului rus din Bayswater Road, împreună cu albul pe care urma să îl înlocuiască şi cu acest negru african lider de gherilă, la fel ca şi în cazul superiorului său era limpede faţă de cine era loial.

Atunci când Raleigh Tabaka ceruse să fie „informat asupra progresului”, dovedise naivitate. Urma să fie informat numai atât cât avea să fie strict necesar. În

viziunea lui Ramon şi a guvernului său, instalarea acestui bărbat şi a organizaţiei pe care o reprezenta în locul elitei conducătoare din Africa de Sud era doar un pas spre îndeplinirea scopului final – instaurarea socialismului universal pe întreg întinsul continentului african.

— Fireşte că vei fi ţinut la curent la fel, ca şi cu toate celelalte chestiuni de interes, îl asigură Ramon pe un ton atât de sincer, încât bărbatul negru se aşează mai confortabil pe scaun şi îi întoarse zâmbetul lui Ramon.

Foarte puţine persoane, bărbaţi sau femei, erau imune la farmecele sale. Ramon se simţi perfect satisfăcut să vadă cum farmecul lui acţionează asupra unui subiect atât de dur şi puţin dispus la compromisuri ca acesta.

Raleigh Tabaka era perfect conştient de mulţumirea de sine a albului, deşi chipul acestuia rămăsese lipsit de expresie. Apăruse doar o licărire în privirea altfel limpede şi verde a cubanezului. Numai cineva cu o mare putere de observaţie ca Raleigh ar fi putut-o remarca. Raleigh lucra deja de mulţi ani cu albi din Rusia şi Cuba şi ajunsese să înţeleagă că în relaţiile cu ei un singur lucru era exact şi sigur. Nu se putea avea niciodată încredere în ei, în nicio împrejurare sau amănunt, fie el cât de neînsemnat.

Învăţase să mimeze acceptarea, să le transmită semnale false de supunere, cum ar fi relaxarea fizică deliberată şi zâmbetul sincer şi încrezător. Totuşi, nu uita nicio clipă că erau albi. Ca majoritatea africanilor, Raleigh era un rasist şi un tribalist înnăscut. Îi ura pe aceşti oameni albi care îl priveau condescendent peste masa de conferinţe, cu aceeaşi pasiune cu care îi ura pe poliţaii albi care trăseseră la Sharpeville.

Nu uitase nici măcar un singur minut ziua aceea îngrozitoare, când sub un cer african albastru o ţinuse în braţe pe fata pe care o iubea, minunata fecioară neagră care urma să îi devină soţie. O ţinuse şi o privise murind şi, înainte ca ea să se răcească, îşi vârâse degetele adânc în rănile gloanţelor din piept şi jurase să se răzbune.

Jurământul fusese făcut nu numai împotriva asasinilor, ci împotriva lor, a tuturor, a fiecărei feţe albe şi a fiecărei mâini albe mânjite de sânge care adusese, de-a lungul secolelor, sclavia şi subjugarea asupra tribului său. Ura era combustibilul cu care funcţiona viaţa lui Raleigh Tabaka.

Privi feţele albe de cealaltă parte a mesei, zâmbi şi îşi extrase puterea din ura sa.

— Aşadar, zise el, o să ai grijă de femeie, rămâne stabilit. Acum să mergem mai departe...

— O clipă. Ramon îşi ridică mâna ca să îl oprească şi se întoarse din nou spre Joe Cicero. Dacă voi continua cu Trandafirul Roşu, atunci trebuie să discutăm bugetul operaţiunii.

— Am alocat deja două mii de lire sterline britanice... protestă Joe Cicero.

— Suficient pentru stadiul preliminar. Bugetul va trebui să fie mărit. Trandafirul Roşu este fiica unui capitalist bogat şi pentru a o impresiona trebuie să îmi păstrez rolul de nobil spaniol.

Mai discutară câteva minute în contradictoriu, în vreme ce Raleigh Tabaka lovea ritmic cu creionul, nerăbdător, în masă. Divizia africană era Cenuşăreasa Directoratului Patru şi fiecare bănuţ trebuia numărat.

Era degradant, gândi Raleigh, ascultând cum se ciorovăie. Semănau mai degrabă cu două babe care vând pepeni pe marginea unui drum african prăfuit, decât cu doi bărbaţi care plănuiau să răstoarne un imperiu malefic şi să elibereze cincisprezece milioane de suflete oprimate de negri.

În cele din urmă căzură de acord, iar Raleigh avu greutăţi în a-şi ascunde dezgustul atunci când repetă:

— Putem merge mai departe, la discutarea itinerariului meu pentru turul african?

Crezuse că acesta fusese motivul întâlnirii de astăzi.

— S-a primit autorizaţia de la Moscova?

Discuţiile continuară până după-amiază. Luară, în timp ce

lucrau, un prânz frugal trimis sus, de la cantina consulatului, iar ceaţa fumului ţigării lui Joe Cicero umbrea lumina soarelui ce pătrundea prin unicul geam de sus. Încăperea era o unitate de înaltă securitate de la ultimul etaj, curăţat cu regularitate de dispozitive electronice de ascultare şi ferit de orice supraveghere venită din afară.

În cele din urmă, Joe Cicero închise dosarul din faţa lui şi îşi ridică privirea. Ochii săi negri erau injectaţi de sânge, de fum şi efort.

— Cu asta cred că am acoperit toate punctele de pe ordinea de zi, doar dacă nu este ceva nou?

Bărbaţii scuturară din cap.

— Ca de obicei tovarăşul Machado va pleca primul, zise Joe Cicero.

Era o regulă elementară de procedură ca niciodată să nu fie văzuţi în public unul în compania celuilalt.

Ramon părăsi consulatul pe poarta de acces spre birourile de acordare a vizelor, partea cea mai aglomerată a clădirii şi unde era cel mai puţin probabil să fie remarcat în mulţimea de studenţi şi alte persoane care aplicau pentru documente de călătorie spre Uniunea Sovietică.

O staţie de autobuz se afla în apropiere de zidul consulatului. Luă autobuzul 88, dar coborî din el la următoarea staţie şi intră zorit pe Lancaster Gate spre Grădinile Kensington. Rămase în grădina de trandafiri până ce se asigură că nu era urmărit, apoi traversă parcul.

Apartamentul său se afla pe o stradă îngustă ce dădea din Kensington Road. Fusese închiriat special pentru operaţiunea Trandafirul Roşu şi, deşi avea un singur dormitor, sufrageria era spaţioasă, iar poziţionarea era minunată.

În cursul celor două săptămâni de când locuia aici, Ramon reuşise să creeze o atmosferă de statornicie. Cuferele sale personale sosiseră din Cuba în compartimentul diplomatic. Ele conţineau cele câteva tablouri bune pe care tatăl lui i le lăsase şi alte câteva mici

articole de mobilier, inclusiv fotografii de familie în rame de argint, cu părinţii săi, castelul familiei şi proprietăţile din Andaluzia, în zilele lor de glorie. Articolele de sticlărie şi porţelanurile erau în seturi incomplete, dar purtau cu toate blazonul familiei Machado: cerbul şi porcul mistreţ, de fiecare parte a scutului împărţit în patru. Crosele de golf erau aşezate ca din întâmplare în colţul micului hol de la intrare, sacul din piele Hermès uzat, cu simbolurile heraldice discrete aproape şterse de timp. Din ceea ce învăţase despre Trandafirul Roşu, ştia că fata avea ochiul format pentru astfel de detalii.

Aruncă o privire la venerabilul ceas Cartier din aur masiv, o altă moştenire de familie, pe care o simţea nefamiliară la încheietura mâinii. Trebuia să se grăbească. Barba îi crescuse mare şi întunecată. Se bărbieri repede, dar cu grijă, apoi făcu un duş şi îndepărtă din păr izul ţigărilor turceşti ale lui Joe Cicero.

Se cercetă din reflex cu privirea în oglindă, atunci când trecu în dormitor. Era într-o condiţie fizică minunată atunci când se întorsese din Rusia, în urmă cu trei săptămâni. Cursul de perfecţionare pentru ofiţeri superiori la colegiul de pregătire al KGB, pe ţărmurile Mării Negre, îi călise trupul şi, deşi nu reuşise să mai facă decât arareori exerciţii fizice de atunci, acest lucru nu se vedea. Trupul său era încă neted şi dur, abdomenul plat, iar părul de pe corp negru şi cârlionţat. Felul în care îşi studia imaginea era complet lipsit de vanitate. Faţa şi corpul erau simple accesorii, unelte care urmau să fie folosite pentru îndeplinirea sarcinilor pe care şi le propusese. Nu îşi făcea iluzii despre natura trecătoare a calităţilor sale fizice, dar depunea eforturi pentru păstrarea lor în stare bună, cam în acelaşi fel în care un războinic şi-ar fi îngrijit armele.

— Mâine gimnastică, îşi promise el.

Ramon putea folosi studioul de arte marţiale din Bloomsbury condus de un refugiat ungur. Două ore de exerciţii intense de câteva ori pe săptămână aveau să îl

menţină în formă pentru operaţiunea Trandafirul Roşu.

Purta pantaloni de călărie şi o cămaşă de lână Trevira de culoarea salviei, cu o cravată verde pe sub jacheta de tweed. Cizmele de echitaţie i se potriveau ca o a doua piele, perfect lustruite şi mulându-se deasupra gleznelor atunci când se mişca. Nicio şcoală şi nicio sumă de bani, ci numai anii de atenţie iubitoare puteau obţine acest efect.

Ştia că Trandafirul Roşu călărea; în lumea ei caii ocupau un loc important. Cizmele acelea aveau să o facă să creadă că aparţinea aceluiaşi grup exclusivist şi de elită ca şi ea.

Se uită din nou la ceas. Îşi gestionase bine timpul.

Încuie apartamentul şi coborî în stradă. Norii de ploaie care ameninţaseră mai devreme se risipiseră şi lăsaseră loc unei după-amiezi glorioase de vară. Până şi elementele naturii conspirau, parcă, în ajutorul lui.

Grajdurile se aflau într-un spaţiu îngust din spatele cazărmii Gărzii. Administratorul îl recunoscu. În timp ce semna în registru, Ramon îşi aruncă privirea pe listă ca să vadă cine mai venise şi văzu că norocul nu-l părăsise. Trandafirul Roşu iscălise pentru calul ei cu douăzeci de minute mai devreme.

Coborî la grajduri şi rândaşul îi înşeuă calul. Era o iapă murgă pe care Ramon o alesese cu grijă şi pentru care plătise cinci sute de lire din bugetul său de cheltuieli. Fusese, în orice caz, o adevărată afacere şi ştia că avea să îşi recupereze banii şi chiar să facă şi ceva profit dacă se hotăra să o vândă. Verifică chingile şi hamurile, vorbindu-i încetişor, alintând-o cu mâinile şi cu vocea sa, după care îi mulţumi omului cu un semn din cap şi urcă în şa.

Într-o astfel de amiază se aflau mai bine de cincizeci de persoane la Rotten Row. Ramon îşi struni iapa pe sub stejari, în vreme ce grupuri de călăreţi trecură pe lângă el în ambele direcţii. Fata nu se afla printre ei.

De îndată ce calul se încălzi puţin, îl îmboldi uşor cu pintenii şi porni la trap. Se mişca elegant, iar Ramon o călărea ca un centaur, făcându-se remarcat chiar şi în acea

companie de cunoscători. Alcătuiau o pereche remarcabilă şi nu puţine femei se întoarseră în şa ca să îi privească trecând.

La capătul Park Lañe din Row, Ramon se întoarse şi îmboldi iapa într-un trap uşor. Galopatul era interzis. Câteva sute de metri mai în faţă, un grup de patru călăreţi veni spre el, două cupluri de tineri, dar dintre ei o tânără ieşea în evidenţă asemenea unei privighetori într-un stol de vrăbii.

De dedesubtul pălăriei de călărie, părul ei se unduia ca aripile unei păsări în zbor şi strălucea în soare. Când râdea i se vedeau dinţii foarte albi şi era roşie în obraji, de la mişcare şi vânt.

Ramon îl recunoscu pe bărbatul care călărea alături de ea. Fusese însoţitorul ei în majoritatea ocaziilor în care o observase pe Trandafirul Roşu în ultimele două săptămâni. Ramon ceruse informaţii despre el. Era al doilea fiu al unei familii extrem de bogate de fabricanţi de bere, un playboy din clasa de sus, genul cunoscut în societatea londoneză drept „Deb's Delight" sau „Hooray Henry" şi se aflase alături de ea şi cu patru zile în urmă, la concertul Rolling Stones. De atunci Trandafirul Roşu petrecuse două seri în compania lui, mergând la petreceri în zona Knightsbridge şi Chelsea. Ramon observase că fata îl trata cu un fel de condescendenţă amuzată, de parcă ar fi fost un pui de Saint Bernard foarte afectuos şi că în niciuna dintre ocaziile în care îi urmărise nu rămăsese singură în compania lui, exceptând momentele în care o conducea în maşina lui MG de la o petrecere la alta. Ramon era aproape sigur că nu se culcaseră împreună, fapt neobişnuit în acea vară a anului 1969 când libertinajul sexual părea endemic.

Ştia, de asemenea, că Isabella Courtney nu era o fecioară neştiutoare. În cei trei ani în care locuise la Highveld, se ştia că avusese cel puţin trei legături explozive, dar de scurtă durată.

În timp ce distanţa dintre ei se scurta, Ramon îşi îndreptă din nou atenţia asupra iepei şi se aplecă să o mângâie pe

grumaz.

— Aşa, fata mea.

Îi vorbi în spaniolă, dar cu coada ochiului o privi pe fată. Era un truc prin care părea că nu se uită direct spre ţintă, dar de fapt nu pierdea din vedere nici cel mai mic detaliu.

Aproape că trecuseră unul de celălalt, când văzu bărbia fetei ridicându-se şi ochii mărindu-i-se brusc, dar o ignoră şi călări mai departe.

— Ramon! strigătul ei era ascuţit şi imperativ. Aşteaptă!

Struni iapa şi se uită în spate, încruntându-se puţin nemulţumit. Fata îşi oprise calul şi călărea acum după el, iar bărbatul îşi păstră expresia rezervată şi puţin glacială, ca şi cum nu îi era deloc pe plac întâlnirea.

Tânăra opri lângă el, strunindu-şi calul aproape până la pas.

— Nu mă mai ţii minte? Isabella Courtney. Tu m-ai salvat. Zâmbetul ei era nesigur şi stânjenit. Bărbaţii o recunoşteau întotdeauna, indiferent cât de scurtă sau întâmplătoare fusese ultima lor întâlnire. La concertul din parc, sfârşi ea, ezitând.

— Ah! În sfârşit pe chipul lui Ramon înflori un zâmbet. Mascota motocicletei. Scuză-mă. Erai îmbrăcată destul de diferit atunci.

— Nu m-ai aşteptat ca să îţi mulţumesc, îl acuză ea. Îşi reprimă nevoia de a râde zgomotos, de bucurie că în cele din urmă o recunoscuse.

— Nu erau necesare mulţumiri. Şi apoi, din câte îmi amintesc, aveai nevoi mai urgente în altă parte.

— Eşti singur? Fata schimbă repede subiectul. De ce nu ni te alături? Dă-mi voie să te prezint prietenilor mei.

— Oh, nu vreau să deranjez cu prezenţa mea.

— Te rog, insistă ea. O să le facă plăcere, eşti o companie plăcută.

Ramon se înclină uşor în şa.

— Cum pot refuza o invitaţie atât de plăcută de la o domnişoară aşa adorabilă? încuviinţă el, iar Isabella îşi simţi

inima tresăltând. Respira cu dificultate atunci când privea în acei ochi verzi, de pe chipul de înger al întunericului.

Ceilalţi trei opriseră caii şi îi aşteptau. Dinainte să ajungă la ei, ea văzu că Roger se îmbufnase şi îi făcu o plăcere malefică să spună:

— Roger, ţi-l prezint pe marchizul de Santiago y Machado. Ramon, el este Roger Coates-Grainger.

Fata remarcă privirea mirată a lui Ramon şi abia atunci îşi dădu seama că făcuse o gafă folosindu-i titlul. La prima lor întâlnire bărbatul nu îl dezvăluise.

Disconfortul ei de moment fu uitat atunci când îl prezentă pe Ramon lui Harriet Beauchamp şi-i observă reacţia. Aceasta îşi linse buzele ca mâţa din reclama TV pentru mâncare de pisici. Harriet era cea mai bună prietenă din Londra a Isabellei, mai mult dintr-o consideraţie simbiotică decât dintr-o reală afecţiune mutuală. Lady Harriet era biletul de intrare al Isabellei în cercurile închise ale societăţii londoneze. Ca fiică de conte, era bine primită în locuri în care Isabella, în ciuda aspectului şi a bogăţiei familiei, ar fi fost considerată o intrusă *nouveau riche,* cu accent ciudat. Pe de altă parte, Harriet descoperise că, oriunde s-ar fi aflat, Isabella Courtney era numaidecât înconjurată de o puzderie de bărbaţi. Sub exteriorul şters, blond şi inexpresiv al lui Harriet, zăcea o mare iubăreaţă, iar Isabella era bucuroasă să îi paseze ceea ce ea respingea.

De obicei aranjamentul mergea de minune, dar Ramon cu siguranţă nu era de respins, cel puţin nu încă, aşa că, discret, Isabella interpuse calul între ei şi îi aruncă lui Harriet o ameninţare tăcută. Harriet se simţi flatată. Ştia că nu putea aspira vreodată să devină rivala Isabellei, dar o încânta să fie tratată ca atare.

— Marchiz? murmură Ramon în timp ce porniră din nou. Ştii mult mai multe despre mine decât ştiu eu despre tine.

— Oh, probabil că ţi-am văzut fotografia într-o publicaţie mondenă, sugeră Isabella, gândind: „Dumnezeule, nu-l lăsa

să creadă că am fost atât de interesată”.

— Ah, *Tatler,* desigur... încuviinţă Ramon.

Fotografia lui nu apăruse nicăieri, exceptând probabil dosarele CIA şi ale altor câteva agenţii de spionaj din lume.

— Da, *Tatler,* asta este.

Recunoscătoare, Isabella profită de portiţa de salvare pe care i-o oferise el, apoi îşi propuse să-l cucerească, dar fără să îşi arate interesul prea evident sau insistent. Era mai uşor decât anticipase. Ramon avea un farmec relaxat, un *savoir-faire* care se integra perfect în grupul lor. În curând toţi, exceptându-l pe Roger, care încă mai era îmbufnat, pălăvrăgeau şi râdeau împreună de parcă ar fi fost prieteni vechi.

Pe când se lăsa înserarea, iar ei se întorceau la grajduri, Isabella se apropie mai mult de Harriet şi îi şopti:

— Invită-l la petrecerea din seara asta!

— Pe cine?

Harriet deschise larg ochii prefăcându-se nedumerită.

— Ştii al naibii de bine pe cine, vrăjitoare mică. În ultima oră ţi-ai tot dat ochii şi ovarele peste cap către el!

Lady Harriet Beauchamp avea la dispoziţie casa familiei din Belgravia în timpul săptămânii, atunci când părinţii ei erau plecaţi la ţară. Organiza unele dintre cele mai extravagante petreceri din oraş.

În seara aceea, cea mai mare parte a artiştilor din *Hair*, musicalul de mare succes, veniseră acolo după spectacol. Încă mai erau îmbrăcaţi în costume şi erau machiaţi, iar trupa jamaicană formată din patru membri, pe care Harriet o angajase, izbucni, ca să îi întâmpine, într-o versiune calipso *& Aquarius.*

Promitea să devină una dintre petrecerile memorabile ale lui Harriet. Era atât de aglomerat, încât cuplurilor care se gândeau la treburi serioase le lua douăzeci de minute ca să ajungă din sala de bal la dormitoarele de la etaj. Şi chiar şi acolo erau nevoiţi să îşi aştepte rândul. Isabella se întrebă,

sumbră, ce ar zice tatăl lui Harriet, al zecelea conte, dacă ar afla de traficul din patul său cu baldachin.

În mijlocul agitaţiei şi a râsetelor, Isabella se izolase complet. Găsise un refugiu la jumătatea scărilor de marmură, de unde putea supraveghea toate sosirile pe uşa principală, dar şi petrecerea din sala balului şi holul de primire, unde ajunsese dansul.

Refuză cu fermitate să danseze, în ciuda invitaţiilor care nu mai conteneau. Fusese atât de glacial de expeditivă cu atenţia plictisitoare şi umorul sec ale lui Roger Coates-Grainger încât, descurajat, acesta se refugiase la barul de pe terasă. Probabil că se plictisea de moarte, gândi ea cu o plăcere întunecată.

Seara se bucura de un asemenea succes, încât niciunul dintre invitaţi nu se putea rupe de aici ca să meargă la alt eveniment. Pe uşile duble din tek ale intrării principale dinspre piaţă, traficul curgea într-un singur sens, adică toată lumea intra, iar zgomotul şi îmbulzeala creşteau cu fiecare minut care trecea.

Un alt grup sosi chiuind şi strigând, iar Isabella simţi cum tresaltă de emoţie când în mijlocul lui zări un cap cu păr negru, dar aproape imediat îşi dădu seama că bărbatul era prea scund, iar când acesta se întoarse şi putu să îi vadă faţa, era gălbejit şi fălcos. Aproape că îl urî, indiferent cine ar fi fost acesta.

Ca un fel de penitenţă masochistă, ţinuse un pahar de şampanie toată seara, iar acum băutura era trezită şi caldă de la degete. Se uită în jur ca să îl zărească pe Roger şi să îl trimită după un alt pahar, dar văzu că dansa cu o fată înaltă şi slabă, cu gene false şi cu un chicotit strident care ajungea chiar şi până la ea.

„Dumnezeule, e groaznică, gândi Isabella. Iar Roger pare aşa de nătărău, salivând peste ea”.

Aruncă o privire către ceasul franţuzesc din porţelan şi bronz atârnat deasupra uşii către salon. Suspină. Era unu fără douăzeci.

La ora douăsprezece şi un sfert, în ziua care abia începea, tatăl ei dădea un prânz important pentru un grup de membri conservatori influenţi ai Parlamentului şi soţiile lor. Ca de obicei, Isabella avea să fie gazda. Ar fi trebuit să doarmă ca să arate bine, dar încă mai amâna momentul plecării.

„Unde dracu' este? se întrebă ea cu amărăciune. A promis că va veni, lua-l-ar naiba". (De fapt spusese că va încerca să treacă mai târziu.) Dar asta fusese de fapt o promisiune.

Refuză încă o invitaţie la dans fără să ridice măcar privirea şi gustă şampania. Era oribilă.

„N-o să aştept niciun minut după ora unu, îşi făgădui ea. E ultimul meu cuvânt".

Dintr-odată pulsul i se opri, apoi o luă din nou la goană. În urechile ei muzica dobândi note mai dulci şi mai vesele, gloata înăbuşitoare şi gălăgia părură să se retragă, proasta ei dispoziţie se evaporă ca prin miracol şi se simţi înălţată de un val de excitare şi anticipare febrilă.

Stătea chiar în cadrul uşii. Era atât de înalt, încât domina jumătate din capetele din jurul lui. O singură şuviţă de păr îi cădea ca un semn de întrebare pe frunte, iar expresia lui era pierdută, aproape contemplativă.

Vru să îi strige numele.

„Ramon, aici sunt!"

Se abţinu însă, şi puse jos paharul de şampanie fără să se uite. Acesta se răsturnă, iar fata care stătea pe treapta de dedesubt scoase o exclamaţie când şampania caldă i se vărsă pe spatele gol. Isabela nici măcar nu îi auzi protestul. Se ridică în picioare dintr-o mişcare fluidă şi imediat privirea rece şi verde a lui Ramon se opri asupra ei.

Se priviră pe deasupra capetelor dansatorilor care se învârteau, de parcă ar fi fost singuri în încăpere. Niciunul din ei nu zâmbi. Isabelei i se păru că era un moment solemn. Venise şi, într-un fel greu de explicat, simţea importanţa a ceea ce se întâmpla. Era convinsă că în acea

clipă viaţa ei se schimbase. Nimic nu va fi la fel ca până atunci.

Începu să coboare şi nu se împiedică de cuplurile îmbrăţişate care ocupau treptele. Acestea păreau să i se dea la o parte din cale, iar picioarele ei îşi găsiră drumul printre ele.

Îl privea pe Ramon. Nu îi veni în întâmpinare. Stătea pe loc în îmbulzeala ameţitoare. Nemişcarea lui îi aminti de cea a unei feline africane prădătoare şi, în timp ce cobora spre el cu inima bubuindu-i în piept, simţi un fior de teamă.

Ajunsă în faţa lui, niciunul din ei nu vorbi şi după o clipă îşi ridică braţele goale şi bronzate către el, iar, când o cuprinse la piept, şi le încolăci în jurul gâtului lui. Dansară şi fiecare mişcare a trupului lui se transmitea către al ei ca un curent electric.

Muzica era inutilă, căci se unduiau într-un ritm numai al lor. Lipindu-şi sânii de muşchii tari ai pieptului lui, îi simţi inima bătând, iar sfârcurile ei se umflară şi se întăriră. Ştiu că şi el simte asta, căci bătăile inimii i se înteţiră, iar culoarea verde a ochilor se întunecă.

Îşi arcui spatele, o mişcare lentă şi voluptuoasă care făcu să i se încordeze muşchii de o parte şi de alta a şirei spinării. Ramon îşi trecu degetele de-a lungul lor, apoi le mută încet peste vertebrele ei, ca şi cum ar fi cântat la un instrument. Tresări sub atingerea lui şi instinctiv îşi împinse şoldurile în faţă, presându-le de ale lui şi simţi cum carnea lui se umflă şi se întăreşte, la fel ca a ei.

Pentru ea bărbatul era un copac măreţ, iar ea liana care îl înconjura, el era stânca, iar ea curentul tropical al oceanului care o mângâia, era vârful unui munte, iar ea norul care îl învăluia lin. Trupul ei era uşor şi liber, părea să plutească în braţele lui şi nu mai exista nicio altă realitate în afară de aceasta. Erau singuri în univers, transportaţi dincolo de legile naturale ale spaţiului şi timpului; până şi gravitaţia se suspendase, iar picioarele ei nu mai aveau contact cu pământul.

O îndreptă spre uşă, iar ea îl văzu pe Roger strigându-i ceva din cealaltă parte a camerei. Fata înaltă dispăruse, iar el era îmbujorat de furie, însă Isabella îl lăsă ţintuit în presa de trupuri, ca un peşte în plasă.

Coborâră treptele, scoase cheile de la Mini-Cooper din poşeta de seară şi le puse în mâna lui Ramon.

Conduse foarte repede pe străzile pustii, iar fata se aplecă înspre el atât cât îi îngădui centura de siguranţă şi îi privi chipul cu o asemenea concentrare, încât nici nu vedea, şi nici nu îi păsa unde o ducea. Simţea că nu mai poate îndura nicio clipă fără să îl atingă, fără să îi simtă din nou mâinile pe trupul ei. Din nou începuse să tremure.

Apoi Ramon opri brusc lângă trotuar şi parcă maşina. Veni pe partea ei cu paşi mari, iar ea ştiu că dorinţa lui era la fel de mare ca a ei. Se agăţă de braţul lui şi nici nu simţi pământul sub picioare când străbătură aleea pietruită către intrarea în casa din cărămidă roşie, dintr-un şir de clădiri similare. O purtă pe scări până la etajul doi.

De îndată ce închise uşa apartamentului se întoarse către ea şi pentru prima dată fata îi simţi gura pe a ei. Faţa lui era aspră din cauza bărbii abia crescute, dar buzele îi erau moi şi fierbinţi, şi dulci ca un fruct copt, iar limba se mişca precum o vietate în gura ei.

Ca şi cum ceva ar fi explodat înăuntrul ei, orice urmă de raţiune şi de reţinere o părăsi. În urechi parcă auzea vuietul vântului deasupra mării învolburate şi se simţi năpădită de un soi de nebunie.

Se desprinsese din îmbrăţişarea lui şi îşi smulse hainele cu o nerăbdare frenetică, lăsându-le să îi cadă la picioare pe podeaua de lemn lustruit a holului mic. Şi el îşi dezbrăcă hainele la fel de repede, cu faţa spre ea, iar Isabella îl privi uimită pe măsură ce fiecare detaliu al trupului lui începea să i se dezvăluie.

Nu îşi închipuise vreodată că trupul unui bărbat putea fi atât de frumos. Dacă alţi bărbaţi erau corpolenţi şi păroşi, aţâţaţi şi cu vene proeminente, corpul lui era neted şi

perfect. I se părea că îl poate privi la nesfârşit, dar în acelaşi timp ştia că dacă nu îl va simţi mai repede în ea va urla de frustrare, aşa că se aruncă goală la pieptul lui gol.

Se lipi cu putere de el, iar trupul lui era ferm şi fierbinte. Totuşi, părul de pe pieptul lui era insuportabil de aspru pe sfârcurile întărite ale sânilor ei. Gemu şi îi acoperi buzele cu ale ei ca să nu ţipe.

Bărbatul o ridică, iar ea se simţi ca un fulg în braţele lui, apoi o purtă până la pat fără să întrerupă atingerea nesăţioasă a gurilor lor.

Pe măsură ce se trezea, Isabella îşi dădea seama cât de bine se simţea. Nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Trupul o furnica de parcă fiecare muşchi şi nerv avea o viaţă proprie.

Preţ de câteva secunde lungi nu înţelese ce se întâmplase. Rămase întinsă, cu ochii închişi, savurând clipa. Ştia că o asemenea senzaţie magică era trecătoare, dar ar fi vrut să nu se mai termine. Apoi deveni conştientă de mirosul masculin de mosc din nările ei şi de gustul lui care încă îi mai stăruia pe limbă. Simţea durere acolo unde el intrase adânc în corpul ei şi căldură pe pielea sensibilă din jurul gurii, iritată de barba lui. Savură toate senzaţiile, inconfortul vag transformându-se într-o plăcere profundă şi satisfăcătoare.

Apoi, realiză cu uimire: „Sunt îndrăgostită!” Şi se trezi de tot. Bucuria era aproape delirantă.

Se ridică repede şi aşternutul îi căzu la brâu.

— Ramon, zise ea, iar pe perna de lângă a ei încă se mai vedea adâncitura lăsată de capul lui.

Un singur fir de păr negru stătea răsucit pe aşternutul alb. Întinse mâna după el şi descoperi că aşternutul era rece, căldura trupului lui dispăruse de mult, iar bucuria i se transformă în disperare.

Ramon.

Se dădu jos din pat şi cu picioarele goale se duse la baie. Uşa era întredeschisă, iar încăperea goală. Încă o dată

plecase, iar ea stătea goală, în mijlocul camerei, privind demoralizată în jurul ei.

Era ca o felină. Simţi că i se face pielea ca de găină în jurul sfârcurilor. Se îmbrăţişă şi se înfioră.

Atunci văzu biletul de pe noptieră. O singură foaie de hârtie colorată scumpă, care purta însemnele heraldice ale familiei lui. O pironise cu cheile ei, cheile de la Mini. O smulse cu nerăbdare. Nu exista nicio formulă de salut.

Eşti o femeie extraordinară şi totuşi când dormi parcă eşti un copil, un copil frumos şi inocent. Nu m-am îndurat să te trezesc. Mi-e foarte greu să plec de lângă tine, dar trebuie.

Dacă poţi veni cu mine în Malaga în weekend, hai să ne întâlnim aici mâine-dimineaţă la nouă. Ai nevoie de paşaport, dar nu te obosi să îţi iei pijamale.

Ramon

Scoase un chiot de uşurare şi încântare, redevenind la fel de senină ca la trezire. Reciti biletul. Hârtia era netedă şi rece ca marmura şi plăcută la atingere. Pielea lui păruse la fel de fină, îşi aminti, iar expresia ei deveni visătoare pe măsură ce frânturi din ce se petrecuse noaptea trecută îi reveneau în minte.

Experienţa aceea depăşea cu mult orice altceva petrecut până atunci. Cu ceilalţi bărbaţi, chiar şi cu cei mai pricepuţi, mai răbdători şi mai receptivi, fusese permanent conştientă de trupurile lor separate, de existenţele lor divergente, de încercările deliberate de a da şi a primi plăcere. Cu Ramon nu simţise nicio separare. Fusese ca şi cum pusese stăpânire şi pe mintea ei, nu doar pe trup. Se contopiseră unul în celălalt într-un proces osmotic aproape divin, carnea şi minţile lor deveniseră una.

De atâtea ori în timpul nopţii, crezuse că atinseseră punctul culminant, numai ca să descopere că încă se mai aflau la poalele dealurilor, iar în faţa lor se afla un pisc, şi

altul, şi altul. Fiecare mai înalt şi mai minunat decât ultimul. Nu existase un sfârşit, doar, în cele din urmă, alunecarea într-un somn atât de profund, încât se asemănase cu moartea, apoi reînvierea la această nouă existenţă încântătoare şi fericită.

— Sunt îndrăgostită, şopti ea cu veneraţie aproape religioasă şi îşi privi propriul corp, uimită că ceva atât de fragil putea conţine atât de multă fericire, atât de multă emoţie.

Atunci îşi zări ceasul de mână alături de cheile maşinii pe noptieră.

— Dumnezeule! exclamă ea. Era zece şi jumătate. Prânzul tatii!

Sări în picioare şi zbură până la baie. Pe chiuvetă Ramon îi lăsase o periuţă de dinţi nouă, încă în ambalajul ei, iar această mică atenţie o mişcă din cale afară.

Murmură versurile cântecului *Faraway Places* cu gura plină de pastă de dinţi.

Decise că avea suficient timp pentru o baie rapidă. Se întinse în apa fierbinte, gândindu-se la Ramon, şi descoperi că în străfundul fiinţei ei era un gol mare, iar trupul ei tânjea ca Ramon să îl umple.

— Ajunge, zise ea râzând de sine. Cu o mişcare a baghetei lui magice te-a transformat într-o mică aiurită neruşinată.

Sări afară din cadă şi întinse mâna după prosop. Încă mai era umed de la apa pe care şi-o ştersese el de pe corp şi îl apăsă pe gură şi pe nas, inhalând mirosul vag, dar distinct, al pielii lui. O excita din nou.

— Încetează! îşi ordonă ea în oglinda aburită. Trebuie să fii în Trafalgar Square într-o oră.

Tocmai se pregătea să iasă din apartament, când scoase din nou o exclamaţie şi năvăli din nou în baie. Scotoci prin poşetă după pilulele de Ovanom, aflate în ambalajul lor cu calendar şi scoase una din compartimentul sigilat.

Puse pilula mică şi albă pe limbă, apoi umplu pe jumătate

paharul cu apă şi îşi salută imaginea din oglindă cu el ridicat.

— Pentru viaţă, iubire şi libertate, zise ea, şi pentru multe reveniri fericite.

Apoi dădu pastila pe gât.

Sporturile sângeroase nu o revoltau pe Isabella Courtney. Tatăl ei fusese dintotdeauna vânător, iar pereţii de la Weltevreden, casa lor de la Capul Bunei Speranţe, erau decoraţi cu trofeele de vânătoare. Între proprietăţile familiei se afla o companie de safari care avea la dispoziţie o imensă concesiune de vânătoare în valea Zambezi. Cu numai un an în urmă petrecuse două săptămâni idilice în acea sălbăticie fermecătoare, împreună cu fratele ei mai mare, Sean Courtney, care avea licenţă de vânător profesionist. În numeroase ocazii Isabella însăşi vânase cu câinii de vânătoare, la invitaţia lui Harriet Beauchamp. Isabella era un ţintaş acceptabil, cu o minunată puşcă de vânătoare cu două ţevi, Holland & Holland, de calibru 20, gravată cu aur, pe care tatăl ei i-o dăruise atunci când împlinise şaptesprezece ani. Cu ea trăsese după becaţe în Delta Okavango, găinuşe de nisip în Karoo, raţe şi gâşte în Zambezi, cocoşi de munte pe platourile înalte şi fazani, sitari şi potârnichi pe unele dintre marile proprietăţi englezeşti unde ea şi ambasadorul fuseseră invitaţi.

Nu simţea nicio repulsie la vederea sângelui vărsat deliberat şi, în plus, moştenise mult din simţul de aventură al familiei, aşadar îi plăcea competiţia.

Era cea de-a doua zi, iar numărul iniţial de aproape trei sute de participanţi fusese redus la doi, căci era o competiţie de genul „eliminat la o ratare” şi „învingătorul ia totul”. Taxa de intrare era o mie de dolari americani de persoană, deci miza ajunsese la peste un sfert de milion, aşa că tensiunea era foarte mare atunci când americanului îi veni din nou rândul.

Doar el şi Ramon Machado mai rămăseseră în joc şi

trăseseră la fel de bine în ultimele douăzeci şi trei de runde. În cele din urmă, pentru a ieşi din impas şi a decide învingătorul, judecătorii spanioli deciseră ca de acum înainte să fie doborâte câte două păsări.

Americanul era un profesionist adevărat. Participa la circuitul din Spania, Portugalia, Mexic şi America de Sud şi, până cu un an în urmă, la cel din Monaco. Acum însă, concursurile fuseseră interzise în micul principat, după ce un porumbel rănit scăpase de pe teren şi reuşise să zboare peste zidurile palatului şi să se prăbuşească pe măsuţa de ceai a prinţesei Grace, împroşcând cu sângele lui faţa de masă de dantelă şi hainele doamnelor. Prinţul Rainier auzise ţipetele de la depărtare şi acela fusese sfârşitul întrecerilor de vânătoare de porumbei din Monaco.

Americanul era de vârsta Isabellei, neavând încă douăzeci şi cinci de ani, dar se spunea că venitul său depăşea o sută de mii de dolari pe an. Trăgea cu o puşcă de calibrul 12 care fusese confecţionată de legendarul armurier James Manton, cu mai bine de un secol în urmă. Desigur că arma fusese recalibrată şi adaptată la cartuşele moderne mai lungi şi la pulberea fără fum. În orice caz, butucul şi acţionarea, completate cu ciocanele încorporate, erau originale şi păstrau echilibrul minunat şi ţinta exactă stabilite de bătrânul James.

Tânărul american îşi luă poziţia, trase piedica, vârî patul puştii sub subsuoara dreaptă şi ţinti cele două ţevi chiar deasupra centrului semicercului format de cele cinci coşuri din nuiele împletite care fuseseră aşezate la aproape douăzeci şi opt de metri de el.

Fiecare coş conţinea un porumbel viu. Erau păsări sălbatice de tipul celor care trăiau în stoluri în centrele marilor oraşe. Păsări mari şi robuste de culori variate, bronz, albastre şi verde irizat, unele dintre ele cu benzi negre în jurul gâturilor sau pete de alb pe aripi.

Pentru a asigura necesarul de păsări, clubul de tragere construise un porumbar pe acel teren, o structură care

conţinea tăvi care erau umplute zilnic cu boabe de porumb măcinat şi împrejmuită de uşi ce puteau fi activate cu telecomanda pentru a prinde păsările înăuntru. Adesea, un porumbel care scăpase neatins de gloanţe se întorcea direct la adăpostul cu hrană. Multe dintre păsări fuseseră rănite în numeroase dăţi, iar acestea erau creaturi şirete care învăţaseră mici trucuri pentru a tulbura ţinta trăgătorului. Mai mult, mânuitorii păsărilor care le încărcau în coşuri ştiau cum să smulgă o pană sau două din aripă sau din coadă pentru ca zborul lor să devină unul imprevizibil.

Coşurile erau operate de un mecanism inexact, cu o întârziere de până la cinci secunde, după ce ţintaşul striga „Trage” pentru eliberarea unei păsări. Cinci secunde, pentru un om cu palmele transpirate, inima la galop şi zeci de mii de dolari în joc, puteau părea o eternitate.

Coşurile se aflau la o distanţă de douăzeci şi opt de metri, iar raza efectivă a unei puşti de calibru 12 se ştia că este în general de treizeci şi şase de metri. Prin urmare păsările erau eliberate aproape la limita maximă, iar în plus cercul de reţinere se afla la numai nouă metri dincolo de linia coşurilor.

Cercul de reţinere era un zid scund de lemn, de numai douăzeci de centimetri înălţime, care demarca hotarul teritoriului de împuşcare. Pentru a fi calificată drept o reuşită, carcasa unei păsări sau, în cazul unei rafale care spulbera pasărea în mai multe bucăţi, partea cea mai mare a carcasei, calculate după greutate, trebuia să cadă în interiorul zidului de lemn. În acest fel, trăgătorul trebuia să ucidă pasărea în timp ce aceasta se ridica din coş, în limita a nouă metri, înainte să treacă dincolo de periferia terenului de tragere.

Coşurile erau aşezate pe un semicerc de patruzeci şi cinci de grade în faţa lui, nu exista nimic să indice care capac se va ridica la comanda „trage” şi nicio modalitate de a prezice în ce direcţie va porni pasărea în momentul în

care era eliberată. O lua fie la stânga, fie la dreapta, poate direct înainte şi uneori – în cel mai deconcertant caz – zbura direct spre faţa trăgătorului.

În plus, porumbeii erau zburătoare rapide şi gălăgioase, care puteau coti brusc în aer, iar acum juriul decisese ca, în loc de o singură pasăre, să fie eliberaţi simultan doi porumbei.

Americanul luă poziţia de tragere, ghemuindu-se puţin, cu piciorul drept uşor înainte ca al unui boxer, iar Isabella căută mâna lui Ramon şi o strânse încet. Stăteau pe primul rând de jos al tribunei acoperite, pe scaunele capitonate cu piele rezervate concurenţilor şi oficialilor clubului.

— Trage! zise americanul, iar vocea lui nazală de texan răsună în liniştea din jur ca un ciocan pe o nicovală de oţel.

— Ratează! şopti Isabella. Te rog, ratează.

Preţ de o secundă, apoi de încă o secundă, nu se întâmplă nimic. Apoi, cu un trosnet, încuietorile a două dintre coşuri se deschiseră, numerele doi şi cinci, jumătate la stânga şi complet la dreapta locului unde era poziţionat americanul şi ambele păsări, lovite de jeturi de aer comprimat prin ţevi aflate la fundul coşurilor, zburară instantaneu.

Numărul doi porni drept, zburând jos şi foarte repede. Americanul se răsuci cu îndemânare spre pasăre, ridicând puşca la umăr, şi trase de cum o atinse. La patru metri de coş, silueta porumbelului fu distorsionată de rafala de alice. Bătaia aripilor îngheţă, el muri instantaneu în aer şi căzu într-un nor de pene mult în interiorul inelului, rămânând nemişcat pe iarba de un verde crud.

Americanul se răsuci spre a doua pasăre. Pornise către dreapta, un ghem strălucitor de bronz, dar la sunetul primei împuşcături o luase înapoi atât de brusc, încât americanul nu îşi putuse regla ţinta la timp. Împuşcătura nimeri la stânga, la numai câţiva centimetri. În loc să pătrundă în inimă sau creier, rafala de alice din ţeavă smulse aripa dreaptă a păsării şi creatura oribil mutilată căzu fluturând,

lăsând o dâră de pene în aer.

Căzu la mai puţin de un metru în interiorul zidului alb din lemn şi un suspin se ridică din rândul spectatorilor din tribună. Apoi, incredibil, pasărea, cu o singură aripă, bătu frenetic din ea şi reuşi să se ridice. Se îndreptă zbătându-se spre zid, bătând fără efect aerul cu o aripă, scoţând un ţipăt agonizant cu gâtul sugrumat.

Spectatorii icniră şi se ridicară în picioare toţi ca unul, iar în centru americanul îngheţă, cu puşca fără gloanţe încă pe umăr. Avea voie numai două cartuşe. Dacă reîncărca acum şi ucidea pasărea cu un al treilea glonţ, avea să fie imediat descalificat şi pierdea banii de premiu.

Porumbelul ajunse la baricadă şi trecu slăbit peste el. Lovi lemnul cu pieptul la numai doi centimetri şi jumătate de marginea de sus şi căzu înapoi, lăsând o pată de sânge rubiniu pe vopseaua albă.

Jumătate dintre spectatori strigară „Mori!”, câtă vreme cei care pariaseră împotriva americanului ţipară „Haide! Haide, porumbelule!”

Porumbelul se adună, ameţit şi sări încă o dată spre marginea de sus. De data aceasta ajunse sus şi se balansă nesigur înainte şi înapoi.

Isabella era în picioare, aclamând febrilă alături de ceilalţi.

— Sări! se ruga ea. Nu – oh, te rog, nu muri, porumbelule! Te rog, sări dincolo!

Dintr-odată, pasărea încremeni în rigiditatea morţii, gâtul i se dădu pe spate, apoi căzu dincolo de zid şi rămase nemişcată pe pajiştea verde.

— Mulţumesc! suspină Isabella, aşezându-se din nou pe scaun.

Porumbelul căzuse în afara cercului, iar difuzoarele de deasupra capetelor lor anunţară verdictul, în spaniolă, dar Isabella ajunsese în ultimele două zile să înţeleagă despre ce era vorba.

— O ţintă atinsă. O ratare.

— Nu cred că inima mea o să reziste la atâta tensiune.

Isabella îşi duse mâna la piept cu un gest teatral, iar Ramon îi zâmbi, privind-o cu ochii verzi şi reci.

— Uită-te la tine! se văită ea. Un adevărat om de gheaţă. Tu nu simţi niciodată nimic?

— După ce ies din patul tău, nu, murmură el şi, înainte ca ea să poată da o replică potrivită, difuzoarele o întrerupseră.

— Următorul concurent! Numărul 110!

Ramon se ridică şi îşi potrivi căştile de protecţie pe urechi cu o expresie perfect calmă. O instruise pe Isabella să nu îi ureze noroc, aşa că fata nu făcu nimic în timp ce se îndreptă spre rastelul lung de la poartă, unde se mai afla doar arma lui. O dădu jos, o prinse la încheietura cotului şi ieşi în strălucirea soarelui iberic.

Lui Isabella i se părea atât de frumos şi de romantic. Soarele îi strălucea în păr, iar vesta de vânător fără mâneci, cu petice de piele fină la umeri, era croită pe torsul lui suplu, potrivindu-se atât de bine încât patul unei puşti nu ar fi găsit nicio încreţitură de material atunci când se răsucea.

La locul de tragere încărcă cele două ţevi ale armei Perazzi de calibru 12 şi închise compartimentele. Numai atunci aruncă o privire înapoi către Isabella, aşa cum făcuse de fiecare dată când ţintise în ultimele două zile. Fata îi anticipase gestul şi îşi ridicase ambele mâini, arătându-i pumnii încleştaţi.

Ramon se întoarse şi întregul trup îi încremeni. Din nou postura lui îi aminti de o felină africană, de acea nemişcare a leopardului care îşi pândeşte prada. Nu se ghemui ca americanul, ci rămase drept şi graţios şi zise uşor:

— Trage!

Ambele păsări ţâşniră din coşuri dând frenetic din aripi, iar Ramon mânui arma cu o economie de mişcări atât de elegantă, încât păru relaxat şi deloc grăbit.

Când fusese în Mexic cu vărul său Fidel Castro, puşca aceasta îl ajutase să obţină sume importante necesare

armatei de eliberare, în întrecerile de tir la porumbei din Guadalajara. Era deci un profesionist, cu vedere şi reflexe perfecte pentru acest fel de sarcină.

Prima pasăre porni oblic, gonind cu aripile verzi către zid, iar Ramon se îndreptă mai întâi către aceea. Nimeri în plin numărul şase cu o încărcătură, iar aceasta explodă ca o pernă într-un nor de fulgi.

Se întoarse spre cealaltă pasăre, făcând o piruetă de dansator. Porumbelul acesta era un veteran. Fusese împuşcat de multe ori, iar acum zbura jos, la nivelul coşului. Mânuitorul îi tăiase coada inegal şi, deşi zbura cu aproape o sută de kilometri la oră, alunecă într-o parte şi ezită.

În loc să se îndrepte spre zid, veni drept spre capul lui Ramon, reducând distanţa la mai puţin de nouă metri şi îngreunându-i sarcina. Prin urmare, bărbatul avu doar o sutime de secundă să reacţioneze, iar scurtimea extremă a razei nu avea să dea încărcăturii posibilitatea de a se împrăştia. Era ca şi cum ar fi tras un singur glonţ, iar o eroare de o singură fracţiune de secundă ar fi echivalat cu o ratare.

Lovi porumbelul direct în cap cu o încărcătură întreagă de la distanţă mică, iar pasărea se dezintegră. Trupul ei fu spulberat într-o explozie de pene însângerate şi numai aripile rămaseră intacte. Acestea căzură rotindu-se la picioarele lui Ramon.

Isabella ţipă nebuneşte şi se ridică în picioare; apoi, dintr-un singur salt, sări peste barieră. Deşi arbitrul strigă la ea într-o spaniolă ininteligibilă, tânăra alergă cu picioarele ei bronzate şi se aruncă la gâtul lui Ramon.

Mulţimea era deja entuziasmată de tensiunea concursului. Acum râdea şi aplauda în timp ce Ramon şi Isabella se îmbrăţişau în centrul terenului. Formau un cuplu splendid, aproape incredibil de frumos, amândoi înalţi şi atletici, plesnind de sănătate şi vigoare tinerească, iar această manifestare spontană de afecţiune atinse coarda sensibilă a privitorilor.

Merseră în oraş cu Mercedesul pe care Isabella îl închiriase de la aeroport. Ramon deschise un cont la Banco de España din piaţa principală şi depuse în el tot ce câştigase.

În chip ciudat, cei doi aveau aceeaşi atitudine faţă de bani. Isabellei părea să nu-i pese de preţ. Ramon observase că dacă vreo rochie sau o bijuterie îi atrăgea atenţia, nu se mai obosea să întrebe cât costă. Arunca numai una dintre numeroasele ei cărţi de credit pe tejghea, apoi semna chitanţa, iar pe a ei o punea în poşetă, fără să se mai uite la ea. Când îşi golea geanta în camera de hotel, mototolea chitanţele, tot fără să le citească, apoi le azvârlea în coşul de gunoi sau în scrumieră.

Ca o regulă, purta totuşi cu ea, în geanta mare de umăr din piele, un teanc de bancnote mari. Era în orice caz evident că nu se sinchisise de rata de schimb a lirei sterline în peseta spaniolă. Ca să plătească o cafea sau un pahar de vin, alegea o bancnotă a cărei mărime şi culoare i se părea mai potrivită ocaziei şi o arunca pe masă, lăsându-l adesea pe chelner să privească uimit în urma ei.

Ramon avea un dispreţ asemănător pentru bani. În primul rând îi socotea un simbol şi fundamentul sistemului capitalist. Ura să fie condus de legile economiei şi bogăţiei pentru dărâmarea cărora îşi dedicase întreaga viaţă. I se părea că se înjoseşte atunci când trebuia să se linguşească la Moscova pentru bani cu care să îşi îndeplinească îndatoririle. Şi totuşi, foarte de timpuriu în cariera sa devenise conştient de aprecierea specială de care se bucura din partea superiorilor să-i atunci când făcea chiar el rost de fonduri cu care să îşi finanţeze operaţiunile.

În Mexic împuşcase porumbei vii. Când era student la Universitatea din Florida, importase droguri din America de Sud şi le vânduse în campus. În Franţa făcuse trafic de arme pentru algerieni. În Italia făcuse contrabandă cu valută şi aranjase patru răpiri reuşite. Toate profiturile

acestor operaţiuni fuseseră raportate în detaliu la Havana şi Moscova. Aprobarea lor se reflectase în promovarea rapidă de care se bucurase şi în faptul că un bărbat de vârsta lui fusese ales să îl înlocuiască pe generalul Cicero ca şef al unei întregi secţiuni a Directoratului Patru.

De la bun început lui Ramon îi fusese clar că banii de cheltuială pe care generalul Cicero îi alocase pentru proiectul Trandafirul Roşu erau total insuficienţi. Fusese silit să acopere această lipsă în mare grabă, şi, desigur, această scurtă călătorie în Spania îi oferise de asemenea ocazia ideală de a începe faza a doua a operaţiunii.

În seara aceea, pentru a sărbători victoria lui Ramon, luară cina la un mic restaurant cu specific marin, ascuns de hoardele de turişti pe o alee lăturalnică, unde Isabella era singura străină. Cina consta într-o paella nemaipomenită preparată tradiţional şi însoţită de un vin de pe una dintre proprietăţile care aparţinuseră cândva familiei lui Ramon şi a cărei mică producţie nu era niciodată vândută în afara Spaniei. Era rece şi parfumat şi avea o luminozitate verde pal în lumina lumânării.

— Ce s-a întâmplat cu proprietăţile familiei tale? întrebă Isabella, după ce gustă şi aprecie vinul.

— Tata le-a pierdut după ce Franco a venit la putere. Ramon îşi coborî vocea. A fost antifascist de la bun început.

Isabella încuviinţă din cap, înţelegătoare. Propriul ei tată luptase împotriva fasciştilor, iar ea împărtăşea credinţa la modă a generaţiei ei în esenţa pozitivă a întregii umanităţi şi în idealul oarecum abscons al păcii universale, lucruri despre care ştia că se aflau la polul opus faţă de fascism. În poşetă avea o insignă cu semnul păcii, dar ar fi fost prea plebeu să o poarte agăţată de haine.

— Povesteşte-mi despre tatăl şi familia ta, îl invită ea.

Îşi dădea seama că, deşi era cu el de aproape o săptămână, ştia de fapt foarte puţine despre el, în afară de ceea ce ataşatul spaniol îi spusese la cină.

Ascultă cu fascinaţie în timp ce Ramon povesti o frântură

din istoria familiei. Unul dintre strămoşii săi călătorise alături de Columb spre Americi şi Caraibe în 1492, iar Isabella se arătă foarte impresionată de vechimea descendenţei lui.

— Noi ne cunoaştem familia până la străbunicul Sean Courtney, spuse ea depreciativ despre propriul trecut. Iar el a murit cândva prin anii 1920.

Chiar când rostea faza, îşi dădu seama că, dacă Ramon ar fi tatăl, atunci fiul ei ar fi putut într-o zi să se bucure de asemenea descendenţă. Până în acel moment fusese pur şi simplu fericită să se afle alături de Ramon, dar acum, în timp ce se apropia de el şi îi privea ochii la lumina lumânării, orizonturile ambiţiei ei se lărgiră. Îl voia cum nu mai dorise nimic până atunci vreodată.

— Vezi tu, Bella, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu sunt un om bogat.

— Oh, ba eşti. Te-am văzut punând la bancă două sute de mii de dolari în după-amiaza aceasta, zise ea glumind. Cel puţin îţi permití să îmi cumperi încă o sticlă de vin.

— Dacă n-ar fi trebuit să zbori înapoi la Londra mâine-dimineaţă, aş fi folosit o parte din bani ca să te duc în Granada. Te-aş fi însoţit la luptele cu tauri şi ţi-aş fi arătat castelul familiei mele din Sierra Nevada...

— Dar trebuie să te întorci şi tu la Londra, nu-i aşa? protestă ea.

— Câteva zile – aş fi putut amâna câteva zile. Orice sacrificiu numai ca să fiu cu tine.

— Ştii, Ramon, nici măcar nu ştiu ce faci. Cum îţi câştigi existenţa?

— Comerţ bancar, zise el pe un ton indiferent. Lucrez pentru o bancă privată şi sunt responsabil cu afacerile africane. Aranjăm împrumuturi pentru companiile dezvoltatoare în Africa Centrală şi de Sud.

Mintea Isabellei lucra cu frenezie. Lipsa de noroc a lui Ramon era compensată din plin de originile sale auguste şi era bancher. Cu siguranţă se va găsi un post de conducere

la Courtney Enterprises. Peisajul începea să arate minunat.

— Mi-ar plăcea mai mult decât orice pe lume să îţi văd castelul, Ramon scumpule, şopti ea şi gândi: „Mă întreb cât costă un castel şi dacă îl pot convinge pe Garry”.

Fratele ei, Garry, era preşedintele şi directorul financiar al Courtney Enterprises. Ca toţi ceilalţi bărbaţi din familie, nici el nu rezista şarmului Isabellei. Şi ca majoritatea celor din familia ei, şi el era teribil de snob. O marchiză avea nevoie de un castel – poate că îl va convinge.

— Cum rămâne cu tatăl tău? întrebă Ramon. Credeam că i-ai promis că te vei întoarce luni.

— Lasă-l pe tata în seama mea, zise ea sigură pe sine.

— Bella, este cea mai ridicolă oră ca să trezeşti un bătrân, protestă Shasa când răspunse la telefon. Cât e ceasul, pentru numele lui Dumnezeu?

— E şase şi ceva şi noi deja am fost să înotăm, iar tu nu eşti bătrân. Eşti tânăr şi frumos, cel mai frumos bărbat pe care îl cunosc, chicoti Isabella pe linia internaţională.

— Sună periculos, murmură Shasa. Cu cât complimentul este mai extravagant, cu atât mai revoltătoare este cererea. Ce doriţi, domnişoară? Ce mai pui la cale acum?

— Eşti un cinic bătrân, *pater,* zise Isabella, trecându-şi degetul arătător prin părul de pe pieptul lui Ramon. Stătea gol, alături de ea, pe patul dublu. Trupul lui încă mai era lipicios, umed şi sărat după baia pe care o făcuseră în Mediterana. Am sunat numai ca să îţi spun cât de mult te iubesc.

Shasa chicoti.

— Ce şoricel priceput. Cu siguranţă te-am învăţat bine.

Stătea pe perne şi îşi strecură braţul liber în jurul umerilor femeii de lângă el. Aceasta oftă somnoroasă şi se ghemui mai aproape de el, lipindu-i-se de piept.

— Ce face Harriet? întrebă Shasa.

Harriet Beauchamp fusese de acord să acopere expediţia Isabellei în Spania.

— Bine, îl linişti Isabella. E aici cu mine chiar acum. Am petrecut de minune.

— Transmite-i dragostea mea, ordonă Shasa.

— Aşa o să fac, încuviinţă ea, acoperind receptorul şi aplecându-se ca să îl sărute pe Ramon pe buze. Şi ea îţi trimite dragostea ei, *papa,* dar refuză să urce în avionul de Londra în dimineaţa asta.

— Ah! exclamă Shasa. Ajungem la adevăratul motiv al acestei atenţii filiale.

— Nu e vorba de mine, tati, ci de Harriet. Vrea să meargă în Granada. E o coridă. Vrea să merg cu ea.

— Iar miercuri iei avionul spre Paris. Ai uitat de asta? Voi vorbi la Club Dimanche.

— Tati, eşti un orator atât de bun. Franţuzoaicele te adoră. Sunt convinsă că nu ai nevoie de mine cu adevărat.

Shasa nu răspunse. Ştia că tăcerea era o modalitate sigură de a o deconcerta pe fiica lui cea capricioasă. Acoperi receptorul şi o întrebă pe femeia ghemuită lângă el:

— Kitty, poţi veni miercuri la Paris?

Femeia deschise ochii.

— Ştii că sâmbătă plec la conferinţa OUA din Etiopia.

— Te întorci până atunci.

Se ridică într-un cot şi îl privi gânditoare.

— Piei, satană.

— Tati, mai eşti acolo? se auzi vocea Isabellei.

— Deci tu, sânge din sângele meu, eşti hotărâtă să mă laşi baltă, nu-i aşa? întrebă Shasa pe tonul lui cel mai afectat. De unul singur în cel mai puţin romantic oraş din lume?

— N-o pot abandona pe Harriet, explică Isabella. Îţi promit că o să mă revanşez.

— Ai face bine, domnişorico, o avertiză Shasa. O să îţi aduc aminte de datoria ta.

— Probabil că o să mor de plictiseală în Granada – şi o să îmi fie teribil de dor de tine, *papa,* şopti Isabella plină de căinţă şi îşi coborî degetul de-a lungul trupului lui Ramon,

peste buric şi în părul des de dedesubt. Răsuci o şuviţă neagră în jurul arătătorului.

— Iar eu voi fi nefericit fără tine, Bella, zise Shasa, lăsă receptorul să cadă în furcă şi o împinse cu blândeţe pe Kitty înapoi pe perne.

— Am zis să piei, satană, protestă ea fals. Nu să te urci pe mine.

Isabella conducea la fel de repede şi de bine ca oricare alt bărbat pe care îl cunoştea. Ramon stătea sprijinit de scaunul de piele al Mercedesului închiriat şi o studia fără să se ferească. Pe fată o mişca atenţia lui şi la fiecare câteva minute, atunci când o porţiune dreaptă de drum îi permitea acest lucru, arunca o privire spre el sau întindea mâna ca să îl atingă.

Spre deosebire de numeroasele misiuni pe care le primise de-a lungul anilor, lui Ramon nu îi era greu să joace teatru cu această femeie. Îi simţea puterea, un rezervor nesecat de curaj şi determinare care îl intrigau.

Înţelegea că era încă neîmplinită şi neliniştită, nemulţumită şi revoltată împotriva existenţei ei lejere, dornică de provocare şi entuziasm, căutând ceva, o cauză căreia să i se dedice.

Isabella era foarte atractivă din punct de vedere fizic, iar lui nu-i era deloc greu să mimeze acea atenţie tandră faţă de ea, eticheta îndrăgostitului. O privea astfel în mod deliberat. Era perfect conştient de farmecul lui, de privirea de un verde glacial ca de şarpe care hipnotizează o pasăre sălbatică, şi totuşi îi plăcea să se uite la ea ca la o minunată operă de artă. Deşi ştia din dosarul ei că mai fusese şi cu alţi bărbaţi, în ultimele câteva zile îşi dăduse seama că o coardă a fiinţei ei era încă neatinsă şi avea o stranie calitate virginală care îl excita.

La fel ca alţi amanţi legendari, Ramon suferea de ceea ce este cunoscut drept satirism. Numele derivă de la zeităţile pădurii din mitologia romană pe jumătate bărbaţi, pe

jumătate ţapi şi al căror apetit sexual era uriaş. Deşi lui Ramon Machado îi plăceau femeile, indiferent dacă le găsea atrăgătoare sau nu, totuşi pentru el era ceva neobişnuit să atingă orgasmul. În cele mai multe cazuri era neobosit, capabil să reziste mai mult decât partenera cu cel mai lent libido şi să aducă o femeie normală în situaţia de a cere milă. Apoi putea să continue la cel mai mic semn că femeia mai voia şi era atât de sensibil acordat la sexualitatea feminină, încât de obicei recunoştea acel semn chiar înaintea ei.

Această femeie era una dintre acele creaturi rare care îl puteau excita fără prea multă dificultate. Cu ea ajunsese la orgasmul adevărat de mai multe ori şi ştia că o va face din nou. Era, desigur, esenţial pentru planurile sale ca acest lucru să se întâmple.

Conducând dinspre coastă în acea zi înăbuşitoare de vară, Isabella era mai fericită şi mai încântată ca niciodată. Era îndrăgostită. Nu avea nici cea mai mică îndoială că aceasta era marea pasiune a vieţii ei. Nu existase vreodată şi nu concepea să mai existe vreodată cineva ca el. Nu va mai experimenta niciodată o emoţie care să depăşească tot ceea ce simţea pentru el acum. Prezenţa lui alături de ea şi ochii aceia verzi aţintiţi asupra ei făceau ca soarele să fie mai strălucitor şi aerul uscat al Sierrei să fie mai dulce pe buzele ei.

Câmpiile vaste şi munţii din depărtare îi aminteau de îndrăgitele meleaguri natale. O transportau înapoi în orizonturile deschise ale marelui Karoo, căci acolo întâlneai acelaşi pământ de culoarea blănii de leu şi acelaşi peisaj stâncos. Privindu-le, starea ei de spirit se înseninã şi mai mult şi râse în hohote de fericire, abia abţinându-se să nu ţipe: „Oh, Ramon, iubitule, te iubesc. Te iubesc din toată inima şi cu tot sufletul pentru totdeauna”.

Chiar copleşită de entuziasm, decisese că el trebuia să o spună mai întâi. În acest fel putea fi de două ori mai sigură că ceea ce ştia deja era adevărat – că şi el o iubea la fel de

mult ca şi ea.

Ramon cunoştea aceşti munţi şi o călăuzi pe drumuri secundare prăfuite, spre peisaje de o extraordinară grandoare şi frumuseţe, ascunse de obişnuitele rute turistice. Se opriră într-unul dintre satele mai mici, iar Ramon glumi cu localnicii în propriul lor dialect. Apăru cu o bucată de şuncă *serrano* rozalie, pâine ţărănească şi un burduf din piele de capră plin cu vin negru şi dulce de Malaga.

După ce ieşiră din sat, lăsară Mercedesul parcat lângă un pod antic de piatră şi urmară cursul râului în sus printre livezile de măslini de pe colinele submontane ale Sierrei Nevada. Sub privirile uimite ale unui ţap sălbatic ce stătea pe o stâncă deasupra lor, plonjară goi într-un meandru ferit al râului. După aceea, tot goi, luară masa aşezaţi pe stâncile negre netede de deasupra apei.

Ramon îi arătă cum să ţină burduful la distanţă şi să direcţioneze jetul drept în gura deschisă. Când încercă şi ea, vinul o împroşcă pe obraji şi îi curse pe bărbie şi, la dorinţa ei, Ramon îi linse picăturile rubinii de pe faţă şi de pe pieptul alb. Lucrul acesta se dovedi atât de amuzant, încât uitară de prânz şi făcură dragoste, Isabella încă întinsă pe stâncă, iar Ramon stând cu faţa la ea, cu picioarele în apă până la genunchi.

— Eşti incredibil, şopti ea. Am picioarele ca de jeleu. Probabil va trebui să mă duci în braţe până la maşină.

Petrecură atât de mult timp lângă ochiul de apă încât, când ajunseră la castel, soarele era deasupra munţilor, transformând zăpada în aur incandescent.

Nu era atât de mare sau de grandios pe cât se aşteptase Isabella să fie. Era numai o clădire întunecată şi pustie ce se ridica deasupra acoperişurilor din ţiglă roz ale satului.

Apropiindu-se, Isabella observă că o parte a parapetului căzuse şi că terenurile erau în paragină şi neglijate.

— Cui îi aparţine acum? întrebă ea.

— Statului. Ramon ridică din umeri. Acum câţiva ani se

spunea că va fi transformat în hotel pentru turişti, dar nu s-a întâmplat nimic.

Îngrijitorul era un bătrân care îşi amintea de familia lui Ramon şi care îi conduse prin camerele de la parter. Erau goale; toată mobila fusese vândută ca să se plătească datoriile familiei, iar candelabrele erau prăfuite şi acoperite cu pânze de păianjen. Pereţii erau pătaţi de apa de ploaie care se infiltra prin acoperiş.

— Este atât de trist să vezi ceva altă dată atât de frumos lăsat în paragină, şopti Isabella. Nu te face şi pe tine să fii trist?

— Vrei să mergem? întrebă el.

— Da, nu vreau să fiu tristă astăzi.

Coborând poteca spre sat, ultimele raze ale apusului străluceau atât de minunat deasupra vârfurilor munţilor, încât Isabella îşi recăpătă buna dispoziţie.

La hanul satului, hangiul recunoscu numele de familie. Porunci celor două fete ale sale să schimbe lenjeria în camera din faţă şi îşi trimise soţia la bucătărie ca să pregătească una dintre specialităţile andaluziene pentru cină, *cocido Madrileño,* o tocăniţă de găină, şi *chmizp,* salam picant, pe un strat de *cabello de ángel,* tăiţei atât de fini, încât îşi meritau numele de Părul îngerului.

— În Spania, vinul de Xeres este băutura populară, îi explică Ramon în timp ce îi umplu paharul.

Era suficient de frig aici în munţi ca să se aprindă focul în şemineul de piatră, iar lumina flăcărilor juca pe trăsăturile lui făcându-l să arate şi mai chipeş.

— Se pare că tot timpul facem unul din trei lucruri, zise ea contemplând vinul auriu din pahar, mâncăm, bem sau... Sorbi din vin.

— Te plângi? întrebă el.

— De fapt exult. Îl ţintui cu privirea. Mănâncă-ţi *cocido* şi bea-ţi vinul, *señor,* căci o să ai nevoie de toate puterile.

Se trezi când lumina soarelui începu să pătrundă prin fereastra deschisă şi o încercă din nou sentimentul

îngrozitor că el plecase. Ramon se afla însă lângă ea în patul lat şi moale, privind-o cu expresia lui enigmatică. Avu din nou un sentiment de îndoială, dar când se apropie de el, aproape cu sfială, descoperi că era deja excitat şi pregătit pentru ea.

— Oh, Dumnezeule! şopti ea bucuroasă. Eşti incredibil!

Niciun bărbat nu o mai dorise vreodată ca el. O făcea să se simtă cea mai dorită femeie din univers.

Hangiul pregătise pentru ei, în curtea interioară înconjurată de ziduri, un mic dejun alcătuit din smochine purpurii şi brânză de capră. Se aşezară sub viţa-de-vie căţărată pe spaliere, iar Isabella curăţă smochinele cu unghiile ei lungi vopsite şi puse miezul suculent între buzele lui. Tatăl ei fusese singurul bărbat pentru care făcuse asta.

Când una dintre fete le aduse o cafetieră aburindă, Ramon se scuză şi urcă în dormitor. Prin micuţa fereastră de la baie, o putea vedea pe Isabella stând în curtea de dedesubt şi îi auzea vocea şi râsul în timp ce încerca să se facă înţeleasă în spaniolă.

Mai devreme o văzuse înghiţind o pastilă anticoncepţională în timp ce stătea lângă el la chiuveta din baie. Făcuse un ritual caraghios din asta, toastând cu paharul cu apă. „Multe reveniri fericite!” Folia cu pastilele rămase nu se mai afla însă în gentuţa de toaletă de pe etajera din baie.

Se duse în dormitor. Patul ocupa aproape întreaga suprafaţă a podelei, iar bagajul era înghesuit în alcovul cu perdea de lângă uşă. Geanta mare de piele a Isabellei era aruncată peste valiză.

Se opri să asculte din nou şi îi auzi vag vocea prin fereastra deschisă. Puse geanta pe pat şi începu să o golească cu repeziciune, aşezând conţinutul în ordine pentru ca să îl poată reaşeza la loc exact la fel. Îi căutase în poşeta cu paiete şi verificase marca pastilelor anticoncepţionale pe care le folosise în prima lor dimineaţă, în apartamentul din Kensington, pe când ea încă mai

dormea. Mai târziu discutase despre ele cu medicul de la ambasadă.

— Dacă o femeie întrerupe tratamentul înainte de a zecea zi a ciclului, este mult mai probabil să rămână însărcinată la ovulaţie, îl asigurase el pe Ramon.

Folia subţire de pastile se afla într-unul din compartimentele poşetei din piele neagră de crocodil, aproape de fundul genţii. Încă o dată Ramon ascultă cu atenţie. Nu se auzea nicio voce din curte şi se repezi la fereastră. Văzu că Isabella stătea la masă şi că pisica neagră a hangiului se bucura acum de toată atenţia ei. Îngâmfata creatură se instalase în poala ei şi îi îngăduia să o mângâie după urechi.

Ramon se întoarse în dormitor. Lipseau şapte pastile din compartimentele marcate cu zile ale foliei. Din buzunarul interior Ramon scoase un pachet identic de Ovanon pe care medicul de la ambasadă i-l dăduse. Primele şapte pastile le aruncă în toaletă. Puse cele două folii una lângă alta şi le compară. Erau identice, exceptând faptul că cea de-a doua conţinea numai tablete de aspirină aranjate cu măiestrie ca să semene cu anticoncepţionalele.

Puse folia cu pilulele false în poşeta Isabellei şi reaşeză geanta în alcov. Vârî în buzunar folia originală şi trase apa toaletei, asigurându-se că cele şapte pilule au dispărut, înainte să se spele pe mâini şi să coboare scara îngustă către locul unde Isabella aştepta în curte.

În Granada, Ramon o duse la *corrida de toros* şi se bucurară de marele lor noroc de a-l vedea la lucru pe El Cordobés.

Dacă tatăl lui Ramon nu ar fi fost patronul celui mai faimos dintre matadori pe când era un simplu *novillero,* nu ar fi putut procura, într-un timp atât de scurt, bilete la acest spectacol. Dar în acest caz, li se trimiseră două bilete la hotel, în dimineaţa sosirii. Nu numai că aveau locuri chiar lângă arenă, la dreapta lojei preşedintelui, dar înainte de spectacol fuseseră invitaţi să îl vadă pe El Cordobés

îmbrăcându-se pentru *corrida.*

Desigur, Isabella citise cartea lui Hemingway, *Moartea după-amiază,* şi îşi dădu seama ce onoare li se făcea. Cu toate acestea, era nepregătită pentru respectul profund cu care Ramon îl salută pe Manuel Benitez, El Cordobés, sau pentru solemnitatea aproape religioasă a ritualului îmbrăcării.

— Trebuie să fii spaniol ca să înţelegi taurii, îi spuse Ramon când ocupară locurile rezervate şi într-adevăr nu îl mai văzuse niciodată atât de mişcat şi de emoţionat.

Implicarea lui era atât de puternică şi de molipsitoare, încât se trezi şi ea la fel de prinsă de moment ca şi el.

Trâmbiţele paradei de intrare îi trimiseră fiori pe şira spinării, iar spectacolul era magnific: caii şi costumele încrustate cu argint, aur şi perle şi matadorii păşind ţanţoş în jachetele lor scurte, brodate şi pantalonii mulaţi care le accentuau ostentativ fesele şi organele genitale. Chiar şi rozul coral şi satinul roşu ca sângele al capelor luceau în tonurile senzuale ale părţilor celor mai intime ale unei femei şi serveau la accentuarea naturii esenţial lascive a freneziei care cobora peste rândurile de spectatori.

Când taurul ţâşni în arenă, cu coarnele sus, umerii ridicaţi încordaţi de furie, nisipul alb spulberat de sub copite, scrotul congestionat legănându-se în ritmul atacului, Isabella se ridică în picioare şi ţipă împreună cu restul mulţimii.

Pe când El Cordobés îşi făcu primele eschive, Ramon o prinse de braţ şi se apropie mai mult de ea, descriind şi explicând semnificaţia fiecărei mişcări graţioase, de la eleganţa pură a simplei *veronica,* la mult mai complicatele *quite.* Prin ochii lui Ramon, ajunse să le vadă ca pe începutul unui minunat ritual, ancorat în tradiţiile antice, care nu încerca să îşi mascheze cruda şi întunecata esenţă tragică.

Când trâmbiţele salutară intrarea picadorilor, Isabella gemu cu zgomot şi îşi strânse pumnii la gură, căci îi era

teamă pentru cai. Citise despre oroarea cailor eviscerați, cu măruntaiele atârnând pe picioare. Pentru a-i liniști temerile, Ramon îi atrase atenția asupra armurii groase din bumbac presat, pânză și piele care îi proteja. Până la urmă niciunul dintre cai nu fu rănit, nici măcar atunci când taurul se năpustise direct în trupurile lor, aruncându-i înspre bariere.

Picadorul se aplecă într-o parte din șa și înfipse țepușa în cocoașa taurului, iar sângele țâșni într-un nimb roșcat de lumină, apoi alunecă peste umerii animalului, strălucind ca metalul în soare.

Isabella se cutremură înfiorată, iar Ramon murmură:

— Sângele este real, tot ceea ce vezi aici este real, la fel de real ca viața. Aceasta *este* viața, draga mea, aceasta este întreaga frumusețe și cruzime și pasiune a vieții.

Ea înțelese atunci, acceptă totul și se lăsă purtată de val.

El Cordobés luă propria *banderillas.* Pozâ în lumina soarelui și ridică sus suliță lungă înfășurată în benzi de hârtie colorată. Strigă la taur și, când acesta se năpusti, îl întâmpină în pași ușori de dans. Când ajunseră unul lângă celălalt, Isabella își ținu respirația, apoi maestrul își înfipse *banderillas* și se îndepărtă din câteva piruete. Taurul își lăsă capul să cadă și se repezi ca reacție la durerea provocată, dar fără succes.

Trâmbițele sunară *tercio* de final, ora adevărului și o nouă stare de spirit se pogorî asupra stadionului. El Cordobés și taurul se angajară în intimul dans al morții. Numai capa flutura între ei, iar pasele erau acum atât de apropiate și de periculoase, încât sângele aprins ce țâșnea dintre umerii bestiei pătă coapsele matadorului în trecere.

În cele din urmă, El Cordobés se opri sub loja președintelui și își ridică pălăria *montera* cu pompoane din mătase neagră pentru a-i cere permisiunea să dedice taurul. Isabella fu copleșită când se apropie de ea și dedică taurul frumuseții ei. Îi aruncă apoi *montera* și se întoarse ca să înfrunte taurul.

El Cordobés execută ultimele pase în centrul ringului,

fiecare mai graţioasă şi mai apropiată de coarne decât ultima. De fiecare dată mulţimea izbucnea într-o unică voce primară, o izbucnire de sunet care puncta tăcerea încordată în care se execută fiecare trecere.

În cele din urmă se pregăti pentru ucidere exact sub locul unde stătea Isabella. În timp ce ţinti taurul de-a lungul lamei de argint a suliţei lungi, Ramon o prinse de braţ şi îi şopti Isabellei:

— Priveşte! Va folosi *recibiendo,* cea mai periculoasă modalitate dintre toate!

Când taurul porni în ultimul atac disperat, în loc să îi alerge în întâmpinare, El Cordobés rămase pe loc şi lovi printre coarne. Vârful strălucitor al *estoque* străpunse artera mare a inimii, iar sângele ţâşni gâlgâind ca o fântână.

La întoarcerea de la coridă la hotel, niciunul din ei nu vorbi. Erau în transă, prinşi într-o magie mistică şi semireligioasă. Cruzimea şi sângele, frumuseţea tragică a spectacolului nu le ostoise emoţiile, ci le înălţase la pragul unui soi de agonie spirituală, care avea nevoie imperioasă de eliberare. Isabella simţi că nevoia lui Ramon era chiar şi mai mare şi mai incontrolabilă decât a ei.

În dormitorul ei, ale cărui uşi duble spre balconul din fier forjat ce dădea spre grădinile vechiului palat maur, Ramon o opri la mijlocul podelei. În timp ce paletele ventilatorului demodat din tavan băteau aerul deasupra, o dezbrăcă. Se părea că executa un alt ritual antic, precum cel al *corrida.* Rămasă goală, îngenunche la picioarele ei, îi cuprinse coapsele şi îşi afundă faţa în perna deasă şi caldă de păr a pelvisului ei.

Fata îi mângâie capul cu o tandreţe pe care nu o mai simţise vreodată pentru altă fiinţă umană, presărată însă cu o mare tristeţe şi umilinţă. Simţea că o astfel de iubire era divină şi că nu era demnă de ea. Era prea greu de îndurat de o fiinţă umană.

În cele din urmă se ridică, o luă în braţe ca pe un copil şi

o purtă până la pat. Parcă atunci era prima dată, ajunsese la asemenea profunzimi secrete ale fiinţei ei fizice şi spirituale despre care nici ea nu ştiuse că există.

Legile timpului şi spaţiului căpătară noi definiţii în braţele lui. Dură o clipă şi o eternitate. Ca o cometă fu purtată prin întregul cerc al cerurilor. Când îl privi în adâncul ochilor verzi, ştiu, cu o bucurie scânteietoare, că spiritul lui era prins într-al ei la fel de profund precum carnea lui, pe tot parcursul acestei odisei incredibile. Atunci când crezu că nu mai poate ajunge mai departe, că nu mai poate rezista, simţi un şuvoi în ea, la fel de fierbinte şi de abundent ca lava vulcanică.

Pe când ultima lumină a zilei păli şi în camera lor pătrunseră umbrele, descoperi că era atât de devastată încât nu mai putea să vorbească sau să se mişte; mai avu doar puterea să plângă şi în timp ce plângea de epuizare şi împlinire, somnul o copleşi.

Întreaga ei lume era acum un loc mai luminos, mai fericit, acum că îl avea pe Ramon.

Londra, cel mai fascinant şi mai plin de viaţă dintre oraşe, se depăşise pe sine şi devenise pentru ea paradisul pe pământ. Vedea totul printr-o perdea aurie şi tremurătoare de entuziasm. Fiecare minut petrecut în compania lui era ca o bijuterie minunată pe fondul auriu.

Când veniseră la Londra, cu trei ani înainte, Isabella îşi reluase studiile şi îşi obţinuse diploma de licenţă. Surprins de apetitul ei subit pentru studiu, tatăl ei o încurajase să se înscrie la Şcoala de Studii Orientale şi Africane de la Universitatea din Londra şi să îşi dea doctoratul. Ca temă îşi alesese „O dispensă pentru Africa postcolonială”. Teza ei avansa bine şi sperase să termine cea mai mare parte a ei înainte de încheierea mandatului de ambasador al tatălui ei şi întoarcerea la Cape Town.

Toate acestea fuseseră însă înainte ca Ramon să intre în viaţa ei. Din acel moment devenise o chiulangioaică

neruşinată, în săptămânile care urmaseră întoarcerii din Spania, nu îşi vizitase profesorul nici măcar o dată şi abia dacă găsise timp să deschidă o carte.

În loc să lucreze la teză, se trezea în zori şi ieşea să se plimbe cu Ramon în parc sau să alerge cu el pe Embankment. Uneori mergeau împreună la o mică sală de fittness din Bloomsbury, condusă de un imigrant ungur care fugise din propria ţară după eşecul insurgenţei.

Acolo Ramon începuse să o iniţieze în misterele sporturilor judo şi de autoapărare, arte ale căror adept fervent era. Uneori hoinăreau de mână prin galerii şi muzee. Visau în faţa picturilor lui Turner de la Tate, sau bârfeau pe seama noilor acceptări la Academia Regală. Întotdeauna sfârşeau în patul apartamentului lui Ramon, din Kensington. Nu avea chef să îl întrebe cum de putea petrece atât de mult timp cu ea, în loc să se ocupe de bancă. Accepta doar întreaga situaţie cu recunoştinţă.

— Am ajuns să fiu bolnavă după tine, îl acuză ea. Trebuie să îmi revin neapărat la normal.

Într-adevăr, când el plecă din Londra, pentru opt zile, cu o afacere misterioasă pentru banca lui, fata boli cu adevărat, ajungând chiar să vomite dimineaţa uneori, când se trezea.

Îşi adusese în apartamentul lui o duzină de schimburi şi un set întreg de parfumuri şi cosmeticale şi făcu o datorie personală din a aranja florile şi a umple frigiderul în fiecare zi. Era o bucătăreasă talentată şi adora să gătească pentru el.

Începu să îşi neglijeze îndatoririle de la ambasadă. Reuşea să plece de la evenimentele oficiale şi adesea îi lăsa pe bucătarul-şef şi pe ceilalţi angajaţi să se descurce singuri. Tatăl ei observă schimbarea de comportament.

— Nu eşti niciodată acasă, Bella. Nu mă mai pot baza pe tine pentru nimic. Dădaca a spus că săptămâna trecută ai dormit numai de două ori în patul tău.

— Dădaca îndrugă vrute şi nevrute.

— Ce se întâmplă, domnişoară?

— Am trecut de douăzeci şi unu de ani, dragă *pater,* iar o parte a înţelegerii noastre a fost că nu trebuie să îţi dau socoteală pentru viaţa mea privată.

— De asemenea, o parte a înţelegerii a fost ca din când în când să-ţi faci apariţia la recepţiile mele.

— Zâmbeşte, *papa.* Îl sărută. În câteva luni ne vom întoarce la Cape Town. Atunci nu o să mai ai de ce să bombăni.

În după-amiaza aceea însă, îl întrebă pe Ramon dacă ar vrea să vină la un cocktail pe care Shasa îl oferea la ambasada din Trafalgar Square în cinstea autorului sud-african Alan Paton, proaspăt sosit la Londra.

Ramon se gândi cu grijă un minut întreg, apoi clătină din cap.

— Încă nu este momentul potrivit să îl cunosc pe tatăl tău.

— De ce nu, dragule?

Până în acel moment nu i se păruse un lucru important, dar acum refuzul lui o incita.

— Sunt mai multe motive.

Era adesea atât de al naibii de misterios. Voia să îl scoată din carapacea lui, dar ştia că îşi pierde timpul. Era singurul bărbat care îi rezistase. Sub chipul acela frumos se afla o armătură de oţel.

„În care rezidă mare parte din farmecul lui”, râse în sinea ei. Nu că ar fi vrut să îl împartă cu altă persoană, nici măcar cu tatăl ei. Era mai mulţumită să fie singură cu el. Iubirea lor era atât de pasională, încât evitau alţi oameni.

Este adevărat că din când în când cinau la Les A sau la Elefantul Alb cu Harriet sau alte cunoştinţe din puzderia de amici pe care Isabella şi-i făcuse în ultimii trei ani. O dată sau de două ori merseseră la petrecere la Annabel, dar de cele mai multe ori se furişau de ceilalţi ca să fie singuri. Ramon nu părea să aibă prieteni, iar dacă avea, nu îi invitase niciodată ca să o prezinte. Nu o deranja absolut

deloc.

La sfârşiturile de săptămână în care Isabella se putea sustrage de la angajamentele oficiale ale ambasadei, ea şi Ramon aruncau ceva schimburi şi rachetele de tenis în portbagajul Mini-Cooper-ului şi fugeau la ţară. De obicei se întorceau duminica seara, foarte târziu.

La începutul lui august, îşi părăsiră obiceiurile solitare şi luară trenul spre Scoţia. În ziua de deschidere a sezonului de vânătoare de potârnichi, erau oaspeţii lui Harriet Beauchamp pe terenurile mlăştinoase ale familiei. Contele era un maniac, al tradiţiei, iar doamnele nu aveau voie să tragă în ziua de deschidere. Li se îngăduia însă să adune sau să se alăture liniei de hăitaşi. Contele nu prea se dădea în vânt după străini, mai ales după cei care trăgeau „sub şi peste" mai degrabă decât „cot la cot" şi care preferau armele italieneşti celor englezeşti.

La prima cursă, îl plasă pe Ramon la capătul liniei. Pe neaşteptate trei stoluri apărură în dreapta, plutind jos pe deasupra ierbii, alergând febrile cu aproape cincizeci de kilometri la oră. Isabella încărca arma pentru Ramon. El ucise patru păsări din fiecare stol. Execută o dublă în faţă. Când stolul trecu pe deasupra capetelor, Isabella îi dădu a doua armă. Cu ea execută o altă dublă. Douăsprezece păsări cu douăsprezece focuri de armă. Până şi cel mai redutabil vânător îşi clătină capul cărunt. „În treizeci şi trei de sezoane n-am văzut ceva aidoma", îi spusese el lugubru contelui. „Îşi ucide pasărea ca de Grey sau Walsingham – moartă din aer fără pic de fâlfâit de aripi". Era o mare onoare să fie comparat cu cei mai buni trăgători din istoria Angliei.

Contele abrogă prompt obiceiul şi la a doua rundă Ramon se trezi într-unul dintre locurile favorite, în centrul liniei. La lunga masă de cină, în seara aceea, i se oferi privilegiul de a se conversa cu contele, care îi adresă cele mai multe dintre remarci pe deasupra capetelor episcopului şi baroanei care se aflau între ei. Începutul weekendului

fusese magnific. Harrier aranjase ca Ramon şi Isabella să ocupe camere alăturate în capătul cel mai îndepărtat al vechii case de ţară extrem de aglomerate.

— Tata suferă de insomnie, explică ea. Iar tu şi Ramon în acţiune parcă sunteţi Filarmonica din Berlin executând *Bokroul* lui Ravel.

— Târfuliţă vulgară ce eşti, protestă Isabella.

— Vorbind despre târfuliţe, iubito. I-ai dat mica surpriză lui Ramon? întrebă Harriet cu dulceaţă în glas.

— Aştept momentul potrivit.

Isabella deveni imediat defensivă.

— Din vasta mea experienţă, ştiu că nu există un moment potrivit pentru acest tip de veste.

De data aceasta Harriet avea dreptate. Nu se ivi nicio ocazie în acel weekend. Se aflau la jumătatea drumului de întoarcere la Londra când Isabella renunţă la orice încercare de a mai fi subtilă. Din fericire aveau compartimentul de clasa întâi numai pentru ei.

— Dragule, am fost la doctor miercurea trecută – nu la medicul ambasadei, ci la unul nou, pe care mi l-a recomandat Harriet. Mi-a făcut nişte analize şi am primit rezultatele vineri...

Se opri ca să îi urmărească expresia. Nu se vedea nicio schimbare. O privea cu acea expresie verde, îndepărtată şi dintr-odată se simţi iraţional de speriată. Cu siguranţă nimic nu ar fi putut schimba sentimentele pe care le nutreau unul pentru celălalt, nimic nu putea afecta iubirea lor perfectă, şi totuşi simţea în el o circumspecţie, o detaşare spirituală de ea. Se trezi că vorbeşte precipitat.

— Sunt însărcinată în aproape două luni. Probabil că s-a întâmplat în Spania, probabil în ziua aceea în Granada, după coridă... Simţi că nu are aer, tremură şi se grăbi să continue: Nu pot să îmi explic. Adică, am luat pilula cu religiozitate, mă jur, m-ai văzut... îşi dădu seama că începea să toarne o explicaţie într-o grabă nedemnă şi necontrolată. Ştiu că am fost toantă, dragule, dar nu

trebuie să îţi faci griji. Totul e sub control. Şi Harriet a făcut o mică intervenţie anul trecut. S-a dus la un doctor în Amsterdam. El a avut grijă de tot fără niciun fel de tam-tam. A plecat cu avionul vineri seara, iar duminică era înapoi la Londra – nou-nouţă. Mi-a dat adresa şi chiar s-a oferit să vină cu mine şi să mă ţină de mână...

— Isabella! i-o reteză el tăios. Încetează. Nu mai spune un cuvânt. Ascultă-mă!

Atunci se opri şi se uită la el temătoare.

— Nu ştii ce spui. Vocea lui o biciuia cu cruzime. Ceea ce sugerezi este monstruos!

— Îmi pare rău, Ramon. Era confuză. N-ar fi trebuit să te deranjez cu asta. Eu şi Harriet am fi putut...

— Harriet este o târfă idioată. Dacă pui viaţa copilului meu în mâinile ei, atunci şi tu eşti la fel de vinovată ca şi ea.

Isabella se holbă la el. Nu se aşteptase deloc la aşa ceva din partea lui.

— Acesta este un miracol, Isabella, cel mai mare miracol şi mister din univers. Iar tu vorbeşti despre distrugerea lui. Este copilul nostru, Isabella. Este viaţă, o viaţă nouă şi frumoasă, pe care eu şi cu tine am creat-o din dragoste. Nu înţelegi asta?

Se aplecă şi o luă de mână, iar fata văzu că răceala din ochii lui păleşte.

— Este ceva ce am făcut împreună, propria noastră creaţie minunată. Ne aparţine amândurora, iubirii noastre.

— Nu eşti furios? întrebă ea ezitând. Credeam că o să fii furios.

— Sunt mândru şi umil, şopti el. Te iubesc. Eşti nespus de preţioasă pentru mine. Îi răsuci mâinile, ţinându-le de încheietură şi i le puse pe propriul pântec. Iubesc ceea ce ai aici; este, de asemenea, nespus de preţios pentru mine.

În sfârşit spusese „Te iubesc”.

— Oh, Ramon, zise ea, cu vederea înceţoşată, eşti atât de minunat, de tandru, de bun. Adevăratul miracol este că

am putut întâlni pe cineva ca tine.

— Vei da naştere copilului nostru, draga mea Bella.

— Oh, da! De o mie de ori da, dragul meu. M-ai făcut atât de mândră, de fericită.

Toată incertitudinea ei dispăru, înlocuită de o încântare şi anticipare care păreau să facă nesemnificative toate celelalte lucruri.

Euforia aceasta o încurajă în zilele care urmară. Ea aşeză o nouă textură bogată peste iubirea ei pentru Ramon; ceva ce până atunci tot crescuse, dar abia acum avea direcţie şi scop. De o duzină de ori se aflase pe punctul de a-i spune dădacei şi reuşise să se oprească numai atunci când îşi dăduse seama că încântarea bătrânei va fi atât de greu de nestăvilit, încât întreaga ambasadă, inclusiv tatăl ei, va afla de evenimentul fericit în următoarele douăzeci şi patru de ore. Faptul acesta o făcu să ia în calcul prozaicele detalii care trebuiau puse la punct. Avea deja peste două luni, iar Nanny avea ochi de vultur şi un instinct primordial. Acasă, pe proprietatea familiei de la Weltevreden, ţinea socoteala servitorilor şi fetelor de la câmp cu o misterioasă acurateţe. Nanny o îmbăia când erau acasă şi singura surpriză era că nu observase deja schimbarea condiţiei Isabellei.

Pentru seara aceea, Ramon avea bilete la Festivalul de Flamenco pe Drury Lane, dar îl sună pe numărul lui privat de la bancă.

— Ramon, dragule, nu prea am chef să ies în seara asta. Aş vrea doar să fiu singură cu tine. O să pregătesc cina. Va fi gata până când te întorci la apartament şi am putea asculta noul disc al lui Karajan.

Îi putea auzi reţinerea din voce. Aşteptase întreaga săptămână, cu nerăbdare, acest dans flamenco. Era uneori atât de agresiv de spaniol. Insistase chiar ca ea să înceapă să înveţe limba şi îi dăduse un set de înregistrări Linguaphone. Cu toate acestea, îl linguşi cu neruşinare şi în cele din urmă bărbatul cedă.

Pe drumul dinspre ambasadă spre apartament, Isabella parcă maşina şi luă o sticlă de Pol Roger şi încă una de Montrachet din stocul personal al tatălui ei de la Berry Brothers, negustorii de vin de pe Strada St James. După aceea, de la raionul de mâncare de la Harrod’s alese două duzini de stridii Whitstable şi două cotlete de viţel minunate.

Privea pe fereastra din faţă când Ramon dădu colţul şi veni cu pas ţanţoş până la uşa principală. Părea atât de englez în costumul lui din trei piese. Cât se aflaseră în Londra, purtase chiar o umbrelă neagră şi melon, epitomul tânărului negustor bancher. Avea darul ciudat de a se încadra perfect în orice mediu, indiferent cât ar fi fost de divers, de parcă s-ar fi născut chiar acolo.

Deschise şampania şi de îndată ce auzi cheia în uşa din faţă turnă în pahare şi le puse lângă tava de argint cu gheaţă sfărâmată pe care aranjase stridiile desfăcute. Se abţinu să alerge nebuneşte pe holul mic şi îl întâmpină când intră în sufragerie. După aceea reţinerea ei se risipi, iar sărutul ei fu lung şi ameţitor.

— Vreo ocazie specială? întrebă el, cu mâna încă în jurul taliei ei, când văzu tava de stridii şi cele două pahare înalte în care clipocea încet licoarea galbenă.

Luă un pahar şi i-l puse în mână, apoi îl privi pe deasupra marginii propriului pahar.

— Bine ai venit acasă, Ramon. Voiam numai să îţi arăt o mică mostră despre cum vor sta lucrurile după ce te vei căsători cu mine.

Văzu că ochii lui tresar. Faptul fu cu atât mai semnificativ cu cât nu mai văzuse niciodată întâmplându-se acest lucru. Privirea lui era întotdeauna egală şi limpede.

Nu gustă vinul şi puse paharul jos, iar fata avu o îngrozitoare premoniţie a dezastrului.

— Ramon, ce este? întrebă ea.

Înainte ca ea să poată bea, îi luă paharul de şampanie din mână şi îl puse pe masa din lemn de nuc.

— Bella.

Se întoarse cu faţa la ea şi îi luă mâinile în ale ei.

— Bella, spuse el din nou, blând, cu regret profund, apoi îi întoarse mâinile şi îi sărută palmele deschise.

Ce este, Ramon? Abia dacă putea respira, atât de cuprins era pieptul ei de suferinţă.

— Nu mă pot căsători cu tine, draga mea.

Se holbă la el şi simţi că îi tremură picioarele şi i se înmoaie de şoc.

— Nu mă pot căsători cu tine, cel puţin nu încă, draga mea.

Îşi trase mâinile din strânsoarea lui şi se întoarse cu spatele.

Se apropie încet de fotoliu şi se afundă în el.

— De ce? întrebă ea blând, fără să se uite la el atunci când se apropie şi îngenunche în faţa ei. Vrei să îţi port copilul, atunci de ce nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Bella, nimic nu îmi doresc mai mult în viaţa asta decât să fii soţia mea şi să fiu tatăl copilului nostru, dar...

— Atunci de ce? repetă ea, aproape surdă.

— Te rog, ascultă-mă, draga mea. Nu mai spune nimic până nu mă asculţi până la capăt.

Îşi ridică faţa şi se uită la el, dar era foarte palidă.

— Acum nouă ani m-am căsătorit cu o fată cubaneză, în Miami.

Isabella se înfioră şi închise ochii.

— Căsătoria a fost un dezastru de la început. Am petrecut împreună numai câteva luni, înainte să ne despărţim, dar eram amândoi catolici... Se opri şi îi atinse obrajii palizi. Ea se retrase în faţa mângâierii lui şi bărbatul oftă. Încă mai sunt căsătorit cu ea, zise el simplu.

— Cum o cheamă? întrebă Isabella fără să deschidă ochii.

— De ce vrei să ştii asta?

— Spune-mi. Vocea ei era fermă.

— Natalie. Ramon ridică din umeri.

— Copii? întrebă ea. Câţi copii ai?

— Niciunul, răspunse el. Vei fi mama primului meu născut. Văzu cum obraji îi redevin trandafirii. După o clipă deschise ochii din nou, dar erau umbriţi de asemenea disperare, încât albastrul lor deveni negru.

— Oh, Ramon! Ce o să ne facem?

— Deja am început să fac tot ceea ce îmi stă în putinţă, îi spuse el. Când ne-am întors din Spania, ştiam, chiar şi înainte să îmi spui despre copil, ştiam deja că mai mult decât orice altceva trebuie să te am ca soţie.

— Oh, Ramon. Închise ochii şi îi strânse mâinile cu putere.

— Natalie încă mai locuieşte în Miami, cu familia ei. Am putut să o contactez. Am vorbit la telefon de mai multe ori. Este foarte cuvioasă. A spus că nimic nu o poate convinge să divorţeze de mine.

Isabella se uită lung la el şi apoi scutură din cap nefericită.

— Am sunat-o din nou, în trei seri consecutive. În cele din urmă, am descoperit ceva ce este mai important decât Dumnezeu şi preotul ei.

— Ce anume?

— Banii, zise el, cu o urmă de dispreţ în glas. Încă mai am majoritatea câştigurilor de la concursul de porumbei. Pentru cincizeci de mii de dolari a fost în cele din urmă de acord să meargă la Reno ca să semneze actele de divorţ.

— Scumpule! şopti Isabella, bucuria apărându-i din nou în ochi. Oh, slavă Domnului! Când? Când se va duce?

— Asta e şmecheria. Ia timp. Nu o pot presa prea mult. O ştiu pe Natalie. Dacă află de tine şi ghiceşte de ce vreau să divorţez, îşi va exploata avantajul cât va putea de mult. A promis că se va duce la Reno la începutul lunii următoare. Spune că trebuie să ţină cont de slujba ei şi de familie. Mama ei nu se simte bine.

— Da, da, îl întrerupse Isabella, nerăbdătoare. Dar cât de mult va dura?

— Există restricţii în legile statului Nevada pentru

perioada de rezidenţă în Reno. Trei luni înainte să acorde divorţul.

— Vor trece şase luni până atunci. Isabella îşi muşcă pumnii, cu expresia schimbată. Iar eu şi tata trebuie să plecăm la Cape Town. Oh, Ramon, ce încurcătură!

— Nu te poţi întoarce la Cape Town, îi spuse Ramon sec. Nu aş putea trăi fără tine şi, apoi, sarcina ta va fi evidentă pentru familia şi prietenii tăi.

— Ce vrei să fac?

— Rămâi cu mine până se termină divorţul. Te iubesc prea mult ca să te las să pleci. Nu vreau să pierd nicio zi din viaţa fiului meu.

În cele din urmă fata zâmbi.

— Deci e musai băiat, nu?

— Desigur, încuviinţă cu gravitate prefăcută. Trebuie să avem un moştenitor la titlu, nu? O să stai cu mine, nu-i aşa, Bella?

— Ce o să îi spun tatii, bunicii? Tata e un fleac, dar bunica... Isabella îşi dădu ochii pe spate. Centaine Courtney-Malcomess este dragonul familiei. Scoate flăcări pe nări şi ronţăie oasele victimelor.

— O să îmblânzesc eu dragonul tău, promise el.

— Cred cu adevărat că ai putea. Isabella se simţi ameţită de uşurare. Dacă cineva o poate fermeca pe Nana, atunci tu eşti acela, dragul meu.

Faptul că Centaine Courtney-Malcomess se afla la o depărtare de nouă mii şase sute de kilometri făcea într-adevăr ca sarcina să fie mult mai uşoară. Isabella pregăti terenul cu mare grijă. În primul rând îl îmbună pe tatăl ei. Peste noapte redeveni fata îndatoritoare şi gazda desăvârşită. Plonja năvalnic şi cu toată somptuozitatea ei anterioară în organizarea ultimelor câteva săptămâni de angajamente sociale care marcară sfârşitul mandatului de ambasador al lui Shasa Courtney.

— Bine ai venit înapoi de unde ai dispărut, îi spusese

Shasa sec, la sfârşitul uneia dintre petrecerile ei reuşite. Ştii, mi-a fost dor de tine.

Stăteau braţ la braţ pe scările principale la Highveld, privind cum limuzina pleacă ducând ultimii invitaţi.

— Unu dimineaţa.

Shasa se uită la ceasul de mână, dar Isabella i-o luă înainte.

— Prea devreme ca să mergem la culcare. Îl strânse de braţ. Dă-mi voie să îţi torn un pahar înainte de culcare şi să-ţi aprind un ultim trabuc. N-am avut şansa să vorbim deloc toată seara.

În după-amiaza aceea, Davidoffs livrase o duzină de trabucuri din stocul pe care îl ţineau pentru el în depozitul lor special umidificat de la St James. Îşi puse un trabuc după ureche în timp ce îl înmuie pe celălalt între degete.

— Perfect, murmură ea.

Shasa lenevea în fotoliul din piele de la celălalt capăt al încăperii. Mai devreme gustase din plin vinul roşu şi pe cel de Porto, dar unicul lui ochi era încă limpede şi vivace. Peticul din mătase neagră de deasupra celuilalt ochi era la fel de imaculat precum papionul perfect de la gâtul cămăşii de un alb ca zăpada.

O privi cu o plăcere nedisimulată, de parcă ar fi fost o mânză din grajdurile lui sau o nestemată din colecţia lui de artă.

Dăduse verdictul bine cântărit că era cea mai frumoasă dintre toţi membrii familiei Courtney.

În tinereţe, şi mama lui fusese o mare frumuseţe. Anii estompaseră amintirea lui Shasa despre zenitul frumuseţii ei, dar un portret al ei, de Armigoni, se afla în salonul de la Weltevreden. Chiar făcând abstracţie de ochiul indulgent al artistului, trebuie să fi fost o femeie extraordinară. Forţa caracterului ei strălucea din ochii întunecaţi ai portretului. Încă mai era, la vârsta de şaizeci şi nouă de ani, o femeie magnifică, frumoasă şi viguroasă, dar în niciun moment al vieţii nu o egalase pe nepoata care acum se afla în floarea

tinereţii.

Isabella tăie capătul trabucului cu cuterul de pe biroul tatălui ei. Aprinse lemnul de cedru în foc şi îl ţinu în dreptul lui până ce îl aprinse bine. Stinse lemnul şi turnă puţin coniac în paharul rotund de cristal.

— Profesorul Symmonds a citit în dimineaţa asta ultima secţiune a tezei mele.

— Ah, încă mai onorezi universitatea cu prezenţa ta, nu? Shasa analiză umerii goi ai fiicei sale în lumina blândă a focului. Moştenise pielea de la mama ei, netedă şi albă ca fildeşul.

— Crede că este bine. Isabella ignoră ironia.

— Dacă se ridică la acelaşi standard ca prima sută de pagini pe care mi-ai dat-o s-o citesc, atunci probabil că Symmonds are dreptate.

— Vrea să rămân aici ca s-o termin. Nu îl privea.

Shasa simţi un fior de teamă în piept.

— Aici, în Londra, de una singură? Răspunsul lui fusese prompt.

— De una singură? Cu cinci sute de prieteni, personalul de la biroul din Londra al Courtney Enterprises, mama...! îi aduse paharul cu coniac. Nu sunt chiar abandonată într-un oraş străin, *papa.*

Shasa scoase un zgomot neutru din gât şi gustă coniacul, căutând cu disperare un motiv mai bun pentru care ar trebui să îl însoţească înapoi la Cape.

— Unde vei sta? încercă el, morocănos.

— N-a fost o încercare prea bună, zise ea râzând şi îi luă trabucul din mână. Trase din el cu buzele de un roşu aprins şi suflă un fir de fum spre faţa lui. În Gadogan Square este un apartament care te-a costat aproape un milion de lire. Stă gol. Îi dădu trabucul înapoi.

Desigur că avea dreptate. Cum reşedinţa ambasadorială venise odată cu slujba, apartamentul familiei era nefolosit. Rămase tăcut, prins în corzi, iar Isabella se adună ca să dea *coup de grace.*

— Tu eşti cel care ţi-ai dorit atât de mult doctoratul, *pater.* N-o să mă laşi acum fără el, nu?

Shasa îşi reveni pentru joc.

— De vreme ce te-ai gândit la toate astea cu atâta grijă, înseamnă că deja ai vorbit cu bunica.

Isabella se aplecă deasupra lui, pe fotoliu, şi îl sărută pe creştetul capului.

— Speram să vorbeşti tu cu Nana în numele meu, dragul meu tată.

Shasa suspină.

— Vrăjitoareo, murmură el. Mă faci părtaş împotriva voinţei mele.

Se putea baza pe tatăl ei că va avea grijă de Nana, dar mai rămânea problema cu Nanny. Totuşi, Isabella o înmuie cu vreo două zile înainte de plecare, amintind numele şi virtuţile tuturor celor şaptesprezece nepoţi care aşteptau cu nerăbdare să se întoarcă la Weltevreden. Nanny era plecată de acasă de trei ani şi trei ierni englezeşti lungi.

— Gândeşte-te, Nanny. Va fi primăvară la Cape când vasul va andoca, iar Johannes te va aştepta pe chei.

Johannes era grăjdarul-şef de la Weltevreden şi fiul preferat al lui Nanny. Ochii bătrânei străluciră. Aşa că atunci când în cele din urmă Isabella îi dădu vestea, Nanny începu să dea din mâini şi să se plângă de ingratitudinea şi decăderea simţului datoriei generaţiei moderne. Apoi stătu îmbufnată vreo două zile, dar fără un venin real.

Isabella merse la Southampton ca să îi conducă. Noul Aston Martin al lui Shasa fu urcat la bord vasului de linie Union Castle într-un container înalt, apoi senatorii se aliniară pe chei ca să îşi ia rămas-bun... Îi îmbrăţişă pe toţi, de la bucătarul-şef Malay, la şoferul Klonkie. Nanny izbucni în lacrimi când Isabella o sărută.

— Probabil că n-o s-o mai vezi niciodată pe bătrâna asta. O să-ţi fie dor de mine când n-o să mai fiu. Gândeşte-te cum te-am îngrijit când erai mică...

— Haide, Nanny. O să trăieşti ca să îmi îngrijeşti toţi

copiii.

Era un subiect periculos de abordat, dar simţurile lui Nanny erau adormite. Promisiunea alungă umbra morţii ei iminente şi se înveseli vizibil.

— Vino repede acasă, copilă, auzi, unde bătrâna Nanny să îţi poată purta de grijă. Tot sângele ăla fierbinte de Courtney – o să-ţi găsim un băiat sud-african bun şi curat.

Când Isabella ajunse să îşi ia rămas-bun de la Shasa, se trezi pe neaşteptate că i se umplu ochii de lacrimi sărate. Shasa îi dădu o batistă albă apretată din buzunarul bleizerului său. După ce îşi şterse lacrimile şi i-o dădu înapoi, bărbatul îşi suflă nasul cu putere şi apoi îşi şterse unicul ochi.

— Al naibii vânt! explică el. Mi-a adus nisip în ochi.

Când vasul se desprinse de chei şi porni pe râu, rămase nemişcat, o siluetă înaltă şi elegantă la balustrada vasului, mult deasupra ei. Era singur, uşor izolat de ceilalţi pasageri. Nu se mai recăsătorise după divorţ. Ştia că de atunci se văzuse cu o mulţime de femei, toate elegante, talentate şi nubile, dar întotdeauna rămânea singur.

„Nu se simte niciodată singur?” se întrebă ea, făcând cu mâna până ce el deveni o umbră la bordul vasului.

Pe drumul de întoarcere spre Londra, şoseaua se dizolva în faţa ochilor ei într-o perdea lucitoare de lacrimi.

„Copilul e de vină, încercă ea să se scuze. Mă face să fiu foarte sentimentală”. Puse mâna pe pântece şi încercă să găsească o umflătură, dar constată cu dezamăgire că muşchii ei continuau să fie netezi şi fermi. „Dumnezeule, dacă este numai o alarmă falsă!”

Posibilitatea îi spori melancolia şi întinse mâna după pachetul de Kleenex din torpedoul Mini-ului.

Când însă urcă scările apartamentului, uşa se deschise înainte să o atingă şi Ramon o luă în braţe. Uită de lacrimi.

Apartamentul familiei din Cadogan Square ocupa primele două etaje ale unei case din cărămidă roşie în stil victorian.

Aveau cinci dormitoare duble, iar pereţii dormitorului mare aveau lambriuri albastre încrustate cu argint care se ştie că împodobiseră budoarul Doamnei de Pompadour. Plafonul era decorat cu hore de nimfe de pădure şi satiri vicleni. Spre marea amărăciune a lui Shasa, Isabella se referea la decor ca fiind „Bordelul lui Ludovic al XV-lea”.

O folosea numai ca pe o adresă de primire şi vinerea dădea pe acolo ca să îşi ridice corespondenţa şi să ia ceaiul cu administratorul în salonul de la parter. Administratorul era un aliat şi recepţiona telefoanele de la Weltevreden şi din alte locuri îndepărtate.

Adevărata casă a Isabellei era micul apartament al lui Ramon. Când dulapul pe care el i-l alocase se dovedi insuficient, decise să îşi rotească hainele de aici cu cele aflate în dressingul cât o peşteră din Cadogan Square. Descoperi o delicată masă de scris într-un anticariat din Kensington Church Street, care se potrivi de minune în colţul de lângă pat şi pe care şi-o transformă în birou.

Ca un cuplu căsătorit, ajunseră la o rutină. Se trezeau în zori ca să facă gimnastică sau să meargă la călărie. Ginecologul Isabellei îi interzisese alergatul.

— Porţi în pântece un fetus, nu un milkshake, draga mea.

Când Ramon era plecat cu afaceri, se aşeza la birou şi lucra cu sârg la teza sa până la ora prânzului. Se întâlneau la Justin de Blank sau la barul naturist la Harrod’s, căci Isabella renunţase la alcool şi urma o dietă strictă de dragul copilului.

— Refuz să mă umflu ca o broască. Nu vreau să îţi provoc greaţă.

— Eşti cea mai atrăgătoare femeie în viaţă, iar sarcina te-a făcut să înfloreşti cu adevărat, o contrazise el şi îi atinse pântecele. Era magnific.

— Am întrebat ginecologul şi mi-a spus că este în regulă; nu este nevoie să ne abţinem deloc, chicoti ea. Sper că ambulanţa care mă duce la maternitate are o confortabilă brancardă dublă ca să avem unde să o punem de una mică

pe drum.

După prânz mergea să îşi viziteze profesorul mentor sau petrecea restul după-amiezii în sala de lectură de la British Museum. În cele din urmă se ajungea la goana nebună spre casă în Mini, pentru a pregăti cina pentru Ramon. Din fericire, *papa* aranjase ca ea să păstreze plăcuţele diplomatice şi parca la bordură chiar în faţa uşii principale şi zâmbea victorioasă la ameninţătorul agent de circulaţie.

Serile ieşeau din ce în ce mai puţin, exceptând un spectacol de teatru ocazional sau o cină devreme cu Harriet şi ultimul ei pretendent. De obicei puneau toate pernele pe podea şi se tolăneau în faţa televizorului, ciondănindu-se şi discutând, chicotind şi ignorând bolboroseala prostească a emisiunii „Coronation Street” sau a jocurilor televizate.

Când în cele din urmă pântecele ei plat începu să se umfle, desfăcu nasturii capotului ei de mătase şi îl afişă cu mândrie.

— Pune mâna! îl îndemnă pe Ramon. Nu e minunat?

El îl palpă cu solemnitate.

— Da, încuviinţă el din cap cu înţelepciune. Cu siguranţă băiat.

— De unde ştii?

— Uite aici. Îi luă mâna. Simţi?

— Ah, iese puţin în evidenţă. Probabil că seamănă cu tata. Ciudat cum gândul la astfel de lucruri mă face să mă gândesc la pat.

— Ţi-e somn? întrebă el.

— Nicidecum, replică ea.

Shasa îi lăsase majoritatea cardurilor de la Harrod’s şi îşi cumpără cea mai mare parte a hainelor de maternitate de acolo, deşi Harriet descoperea continuu noi magazine de modă specializate în haine pentru viitoarele mame. Purtând unul dintre noile ei caftane largi, se înscrise la un curs prenatal recomandat de ginecologul ei. Dintr-odată compania şi conversaţia celorlalte colege gravide care altă dată ar fi plictisit-o, deveniră amuzante şi fascinante.

Cel puţin odată pe lună, Ramon trebuia să plece din oraş cu afaceri pentru bancă şi de fiecare dată lipsea o săptămână sau mai mult. Îi telefona totuşi ori de câte ori avea ocazia. Deşi îi ducea dorul mai mult decât ar fi vrut să recunoască, atunci când se întorcea bucuria ei creştea însutit.

După o astfel de călătorie, se întâlniră la Heathrow şi merseră direct la apartament. Ramon îşi lăsă geanta de călătorie în hol şi îşi aruncă haina pe spătarul unui scaun înainte să intre în baie.

Paşaportul lui spaniol alunecă dintr-un buzunar interior al jachetei şi căzu pe covor. Ea îl ridică şi îl răsfoi până îi găsi fotografia. Nu era prea rea, dar aparatul nu îl avantaja deloc. Dădu pagina şi văzu data naşterii lui. Faptul acesta îi aminti că ziua lui era peste numai două săptămâni. Se hotărâse să facă din asta o ocazie minunată. Văzuse deja o statuetă de sticlă la un anticariat din Myfair, un minunat nud de sticlă de René Lalique. Observase că trupul se asemăna foarte mult cu al ei, chiar şi picioarele exagerat de lungi şi fesele băieţeşti mici. Dacă nu ar fi fost sculptată la apogeul popularităţii lui Lalique, în anii 1920, Isabella ar fi putut foarte bine să fie modelul. Preţul însă o intimida chiar şi pe ea şi încă îşi mai făcea curaj ca să i-o cumpere.

Mai dădu câteva pagini ale paşaportului şi observă viza. Fusese pusă la Moscova în acea dimineaţă şi clipi surprinsă.

— Dragule, strigă ea prin uşa băii. Credeam că ai fost la Roma. Cum ai ajuns la Moscova?

Tot ceea ce învăţase vreodată, toată educaţia ei sud-africană indicaseră Rusia ca fiind Anticristul. Până şi simbolul ciocanului şi al secerii şi scrisul chirilic din paşaport făcură ca firele de păr de pe antebraţul ei să se ridice de dezgust.

Un întreg minut se păstră liniştea dincolo de uşa închisă, apoi se deschise brusc, iar Ramon ieşi impetuos şi îi smulse documentul din mână. Expresia lui era una de furie rece şi ochii lui o înspăimântară.

— Niciodată să nu-ţi mai bagi nasul în afacerile mele, spuse el încet.

Deşi el nu mai pomeni niciodată incidentul, trecu aproape o săptămână până ce simţi că o iertase cu adevărat. Faptul o intimidase atât de mult, încât după aceea se strădui să şi-l scoată complet din minte.

Apoi, la începutul lunii noiembrie, când trecu pe la apartamentul din Cadogan Square, administratorul îi dădu corespondenţa. Ca de obicei, era o scrisoare de la tatăl ei, dar dedesubt se afla un alt plic timbrat în Johannesburg şi cu plăcere recunoscu scrisul de mână al fratelui ei, Michael.

Fiecare dintre cei trei fraţi era atât de diferit în înfăţişare, caracter şi personalitate, încât ar fi fost imposibil pentru ea să aibă unul preferat.

Sean, cel mai mare, era aventurierul flamboiant. Un spirit neîmblânzit care, până îl întâlnise pe Ramon, fusese cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Sean era soldatul şi vânătorul. Fusese deja decorat cu Crucea de Argint pentru curaj în micul, dar nemilosul război din Rhodesia. Atunci când nu căuta terorişti, conducea vasta concesiune de vânătoare din Valea Zambezi pentru Courtney Enterprises. Isabella îl adora.

Garrick era cel de-al doilea frate, răţuşca cea urâtă, miopul astmatic care în copilărie fusese întotdeauna strigat cu „Săracul Garry”. În orice caz, deşi născut cu deficienţe în majoritatea părţilor fizice, moştenise pe deplin spiritul, hotărârea şi perspicacitatea specifice familiei Courtney. Lucrase la trupul său firav până ce ajunsese aproape grotesc de musculos, cu un piept atât de larg şi braţe atât de puternice, încât trebuia să îşi facă haine pe comandă. Cu ochi miopi în dosul lentilelor groase şi nicio abilitate sportivă naturală, dezvoltase o putere de concentrare enormă care îl transformase într-un jucător desăvârşit de polo, de golf şi un extraordinar trăgător cu puşca de vânătoare şi alte arme.

În plus, îi urmase tatălui ca preşedinte şi director

executiv la Courtney Enterprises. Neavând încă treizeci de ani, conducea un grup de companii multimiliardare în dolari cu aceeaşi formidabilă înclinaţie spre detaliu şi apetit insaţiabil pentru muncă grea cu care aborda toate celelalte activităţi. Totuşi, nu uita niciodată de ziua ei şi răspundea imediat la orice îi cerea Isabella, indiferent cât de oneros sau de banal. Îi spunea „Ursuleţ” pentru că era atât de mare, de păros şi de drăgălaş şi îl iubea nespus.

Apoi era Michael, dulcele şi blândul Michael, pacificatorul familiei, o făptură atentă, miloasă, poetică şi unicul Courtney care, în ciuda încurajărilor şi exemplelor oferite de tatăl şi cei doi fraţi, nu ucisese nicio pasăre sau animal sălbatic în viaţa lui. În schimb scrisese şi publicase trei cărţi de succes, una o culegere de poezii, iar celelalte două despre istoria şi politica sud-africană. Ultimele două fuseseră interzise de cenzorii sud-africani pentru felul în care abordase chestiunile rasiale şi izul lor politic radical. Era, de asemenea, un jurnalist apreciat şi editor delegat la *Golden City Mail*, un ziar în limba engleză de largă circulaţie care se opunea cu încăpăţânare şi deschis guvernului naţionalist afrikaander al lui John Verster şi politicii sale de apartheid. Desigur, Courtney Enterprises deţineau optzeci la sută din acţiunile ziarului, altfel poate că nu ar fi obţinut o poziţie cu atâta responsabilitate la o vârstă atât de fragedă.

De-a lungul întregii ei copilării, Michael fusese protectorul, sfetnicul şi confidentul ei şi, după Nana, povestitorul ei preferat. Avea încredere în Michael mai mult decât în oricine altcineva, iar dacă Sean nu ar fi fost atât de superb, iar Garry atât de iubitor şi de drăguţ, atunci Michael ar fi fost fratele ei preferat. Între cei trei se dădea permanent o luptă acerbă pentru afecţiunea ei, dar îl iubea pe Michael la fel de mult ca şi pe ceilalţi, iar acum scrisul lui de mână îi aduse un val cald de mulţumire şi un ghimpe de vinovăţie. Nu îi mai scrisese de când îl întâlnise pe Ramon, de aproape şase luni.

Al doilea paragraf al primei pagini îi atrase atenţia de îndată ce deschise scrisoarea, aşa că sări peste salutări şi trecu direct la el.

Tata îmi spune că te-ai instalat comod în Cadogan Square şi că lucrezi din greu la teza ta. Bravo ţie, Bella. Sunt însă sigur că în acest moment nu ocupi toate cele cinci dormitoare şi speram să mă poţi primi şi pe mine. Plănuiesc să vin la Londra pentru trei săptămâni, începând cu data de cincisprezece ale lunii. O să fiu plecat de dimineaţa până seara, în fiecare zi. Am un program încărcat de interviuri şi şedinţe, aşa că promit să nu te deranjez şi să mă bag peste studiile tale...

Lucrurile se complicau prin faptul că trebuia să se mute în Cadogan Square pe perioada vizitei lui Michael. Din fericire, perioada coincidea cu una dintre călătoriile lui Ramon peste hotare. Oricum ar fi fost singură. Acum avea cel puţin să se bucure de compania lui Michael.

Îi trimise o telegramă la biroul de la *Mail* din Johannesburg şi se strădui să facă apartamentul din Cadogan Square să arate ca şi cum ar fi locuit permanent în el. Avea la dispoziţie o săptămână să se pregătească pentru sosirea lui Michael.

— Va trebui să dau ceva explicaţii, îi spuse lui Ramon, atingând mica umflătură a pântecului. Din fericire, Michael e atât de înţelegător. Sunt convinsă că v-aţi înţelege foarte bine. Mi-aş dori să îl cunoşti.

— Voi încerca să închei afacerea mai devreme şi să mă întorc la Londra cât fratele tău mai este încă aici.

— Oh, Ramon, dragule, mi-ar plăcea tare mult asta. Te rog să încerci.

Îl aştepta pe Michael, care împingea căruţul cu bagaje prin pasajul de sosiri internaţionale de la Heathrow şi scoase un chiuit de bucurie când îl recunoscu. Bărbatul o ridică în braţe, apoi expresia lui se schimbă când îi simţi

abdomenul umflat şi o lăsă jos cu o blândeţe exagerată.

În timp ce îl conduse cu maşina Mini, aruncă încontinuu priviri înspre el. Era bronzat – când locuieşti la Londra observi imediat acest lucru – iar părul îi crescuse. Se cârlionţa peste gulerul jachetei de catifea verde. Zâmbetul îi era tot băieţesc şi sincer, iar ochilor albaştri le lipsea strălucirea aspră a celorlalţi Courtney şi erau blânzi şi gânditori.

Îl descusu de veşti de acasă, în parte ca să îşi satisfacă curiozitatea, dar mai ales ca să ţină conversaţia departe de pântecul ei fecund. Potrivit lui Michael, *pater* era absorbit de noile sale îndatoriri de preşedinte al Armscor. Nana devenea tot mai virtuoasă şi mai imperioasă în fiecare zi, conducând Weltevreden cu o mână de fier. Se apucase chiar să crească retrieveri şi să îi dreseze pentru concursurile de vânătoare. Sean încă mai ucidea plutoane de luptători de gherilă şi turme de bivoli. Recent fusese promovat căpitan în rezervă la Cercetaşii Ballantyne, unul dintre cele mai bune regimente rhodesiene. Gairy tocmai le prezentase acţionarilor dovezile profiturilor record înregistrate pentru al şaselea an la rând. Soţia sa, Holly, urma să nască un alt copil. De data aceasta toată lumea le ţinea pumnii să fie o fată.

Spunând toate acestea, Michael îi privi cu subînţeles abdomenul, dar Isabella îşi îndreptă întreaga atenţie asupra traficului pentru a evita orice explicaţie şi, în cele din urmă, parcă Mini-ul în grajdurile transformate în garaje din spatele pieţei.

Michael suferea din cauza diferenţei de fus orar aşa că îi pregăti o baie cu spumă şi îi aduse un whisky cu apă tonică. În timp ce se înmuia, se aşeză pe capacul lăsat al toaletei şi mai sporovăiră. Niciodată nu îi trecuse prin cap să împartă baia cu Sean sau Garry, dar între ea şi Michael nuditatea era naturală şi neimportantă.

— Mai ţii minte poezia aceea idioată şi fără sens? întrebă în cele din urmă Michael. Cum era?

Dum de dum-dum.
Iar tatăl zise: „Nelly”.
Ai mai multe în burtică
Decât ai băgat în guriţă!

Isabella chicoti fără ranchiună.

— Asta este ceea ce numesc ei „ochiul antrenat de ziarist”? Nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa, Mickey?

— Să-mi scape? râse el. Burtica ta aproape că mi-a dat pe spate ochiul antrenat de ziarist!

— Drăguţ, nu-i aşa? Isabella o împinse în afară cât putu de mult şi o lovi uşor cu palma cu mândrie.

— Uimitor! încuviinţă Michael. Şi sunt sigur că *pater* şi Nana ar fi de acord dacă ar putea-o vedea.

— N-o să le spui, nu-i aşa, Mickey?

— Noi nu ne spunem secretele. N-am făcut-o niciodată şi nici nu o vom face vreodată. Dar ce o să faci cu, ăăă, rezultatul final?

— Pe fiul meu, nepotul tău – îl numeşti *rezultat?* Să-ţi fie ruşine, Mickey. Ramon îl numeşte cel mai mare miracol şi mister din univers.

— Ramon! Deci acesta este numele vinovatului. Sper că o să poarte chiloţi antiglonţ când Nana o să-l prindă în cătarea puştii ei vechi cu alice mari.

— Este marchiz, Mickey. Marchizul de Santiago y Machado.

— Aha, asta s-ar putea să conteze. Nana este suficient de snoabă ca să fie impresionată. Probabil că o să reducă încărcătura de la alice mari la alice mici.

— Până când o să afle Nana, o să fiu deja marchiză.

— Deci infamul Ramon intenţionează să facă din tine femeie onorabilă, nu? Când?

— Ei bine, avem un mic obstacol, recunoscu ea.

— Vrei să spui că e deja căsătorit.

— Cum de ştii asta, Michael? zise ea, uimită.

— Iar soţia lui nu vrea să îi acorde divorţul?

— Mickey!

— Iubirea mea, este cel mai vechi truc din lume.

Michael se ridică, apa şi spuma de baie curgând şiroaie de pe el, şi întinse mâna după prosop.

— Nu îl cunoşti, Mickey. El nu e aşa.

— Pot să o consider ca fiind o opinie complet imparţială? Michael ieşi din baie şi începu să se şteargă.

— Mă iubeşte.

— Văd.

— Nu fi frivol.

— Promite-mi ceva, Bella. Dacă lucrurile merg vreodată rău, vino la mine mai întâi. Îmi promiţi?

Fata încuviinţă.

— Da, promit. Încă mai eşti cel mai bun prieten al meu. Promit, dar nimic nu o să meargă rău. Aşteaptă şi o să vezi.

Îl scoase la cină la Mă Cuisine pe Walton Street. Restaurantul era atât de popular, încât nu ar fi obţinut niciodată o masă dacă Isabella nu ar fi făcut rezervare chiar în ziua în care aflase că Michael vine la Londra.

— Îmi place să însoţesc o graviduţă, zise Michael când se aşezară la masă. Toată lumea îmi zâmbeşte de parcă eu aş fi responsabil pentru asta.

— Prostii. Îţi zâmbesc pentru că eşti atât de frumos. Discutară despre munca lor. Isabella îl făcu să îi promită că îi va citi teza şi îi va da sugestii. După aceea Michael îi povesti că principalul motiv pentru care se afla la Londra era acela că dorea să scrie o serie de articole despre mişcarea antiapartheid şi despre exilaţii politici sud-africani ce locuiau în Marea Britanie.

— Am aranjat interviuri cu unele dintre cele mai luminate minţi: Oliver Tambo, Denis Brutus...

— Crezi că cenzorii noştri te vor lăsa să publici articolul? întrebă Isabella. Probabil că vor interzice din nou întreaga ediţie, iar Garry va fi furios. Orice afectează profitul îl face pe Garry să fie furios.

Michael chicoti.

— Bietul Garry. Apelativul era obişnuit, dar nu mai era potrivit. Viaţa este atât de simplă pentru el – nu albul şi negrul valorilor morale, ci negrul şi roşul declaraţiilor bancare. Ce face *mater?* întrebă dintr-odată Michael, la desert. Ai mai văzut-o în ultima vreme?

— Nu *Mater,* nici mama, nici măcar mami, îl corectă Isabella cu asprime. Ştii ce crede despre aceşti termeni teribil de burghezi. Dar ca să îţi răspund la întrebare – nu, nu am mai văzut-o pe Tara de ceva vreme.

— Este mama noastră, Bella.

— Ar fi trebui să se gândească la asta când l-a părăsit *pe pater* şi pe noi ceilalţi, a fugit cu un negru revoluţionar şi i-a turnat un mic bastard.

— Ar trebui să fii mai indulgentă când vine vorba de purtat bastarzi, rosti Michael cu blândeţe, apoi remarcă durerea din ochii ei. Îmi pare rău, Bella, dar ca şi în cazul tău există motive. Nu ar trebui să o judecăm atât de aspru. *Pater* nu e tocmai cel mai uşor de suportat om din lume cu care să fii căsătorit şi nu toată lumea poate să joace după regulile stabilite de Nana. Unii dintre noi nu avem instinctele de ucigaş suficient de bine dezvoltate. Cred că Tara nu s-a adaptat la familie deloc, încă de la început. Nu a fost niciodată o elitistă. Întotdeauna a simpatizat cu cei supuşi, apoi Moses Gama a intrat în viaţa ei...

— Mickey, dragule – Isabella se aplecă peste masă şi îi luă mâna – eşti cea mai înţelegătoare şi mai miloasă persoană din lume. Ţi-ai petrecut întreaga viaţă căutând scuze pentru noi, protejându-ne de Parce. Te iubesc atât de mult. Nici măcar nu vreau să mă cert cu tine.

— Foarte bine. Îi strânse mâna. Atunci o să mergi cu mine la Tara. Îmi scrie cu regularitate. Te adoră, Isabella, şi îi e teribil de dor de tine. O doare foarte tare că o eviţi.

— Oh, Mickey, m-ai prins în capcană, drăcuşorule. Gândi frenetic preţ de câteva clipe. Dar cum rămâne cu starea mea? Speram să fiu ceva mai discretă.

— Tara este mama noastră, te iubeşte şi nu există persoană cu mintea mai deschisă ca Tara noastră. Nu va face nimic să te rănească, ştii asta.

— Ca să îţi fac pe plac, oftă ea şi capitulă. Numai ca să îţi fac ţie pe plac, Mickey.

Aşa că în dimineaţa următoarei sâmbete porniră la plimbare pe Brompton Road, iar Michael trebui să îşi întindă picioarele lungi ca să ţină pasul cu al ei.

— Te antrenezi cumva pentru următoarele Jocuri Olimpice? întrebă el, rânjind.

— Fumezi prea mult, îl boscorodi Isabella.

— Unicul meu viciu.

Tara Courtney, sau Tara Gama cum îşi spunea acum, era managerul unui mic hotel rezidenţial de pe Cromwell Road, iar clientela sa era compusă aproape exclusiv din expatriaţi şi emigranţi din Africa, India şi Caraibe.

Pe Isabella întotdeauna o uimea faptul că o astfel de zonă exista la numai douăzeci de minute de mers de la grandoarea din Cadogan Square. Hotelul Lord Kitchener era la fel de ponosit şi sărăcăcios ca şi managerul lui. Din nou o uimea pe Isabella faptul că mama ei era aceeaşi persoană care altă dată prezidase în marele castel Weltevreden. Cele mai timpurii amintiri ale Isabellei o înfăţişau pe mama ei, într-o rochie de bal lungă, cu diamante galbene din mina Courtney de la H’ani strălucind la gâtul lung şi fin şi la urechi, părul roşcat-închis strâns sus deasupra capului superb, în timp ce cobora scările de marmură. Isabella niciodată nu bănuise teribila insatisfacţie şi nefericire care trebuie să fi dospit dedesubtul faţadei regale.

Părul magnificului cap al Tarei încărunţise acum şi se cunoştea că îl aranjase acasă cu o vopsea ieftină din care rezultaseră tonuri pestriţe de brun-roşcat şi nuanţa prunei. Pielea pe care Isabella o moştenise în toată perfecţiunea ei de catifea îmbătrânise şi se lăsase şi se încreţise din neglijenţă. Se vedeau mici comedoane negre în porii lărgiţi din pliurile dintre nas şi obraji, iar dinţii falşi erau prea mari

pentru gura ei, distorsionând linia suavă a buzelor.

Coborî alergând scările din faţă ale hotelului ca să o îmbrăţişeze pe Isabella într-un nor de apă de colonie. Isabella îi răspunse la îmbrăţişare cu puterea unei conştiinţe vinovate.

— Vreau să mă uit la scumpa mea fiică. O ţinu pe Isabella la distanţa braţelor întinse şi ochii îi coborâră imediat. Te-ai făcut şi mai frumoasă, Isabella, dacă lucrul acesta mai e posibil, dar motivul este destul de evident. Văd că porţi o mică bucurie.

Zâmbetul Isabellei păli de iritare, dar ignoră referinţa.

— Arăţi bine, mami – vreau să zic, Tara.

Tara purta uniforma militanţilor de stânga: o jachetă gri fără formă peste fustă lungă şi dreaptă şi sandale bărbăteşti de culoare maro-deschis.

— Au trecut luni întregi, se plânse Tara, aproape un an şi locuieşti chiar pe strada asta, mai jos. Cum o poţi neglija pe mama ta chiar aşa?

Michael interveni cu diplomaţie făcând-o pe Tara să nu-şi mai plângă de milă şi îmbrăţişând-o cu o căldură şi entuziasm nedisimulate. Ea îi răspunse cu dragoste de mamă.

— Mickey, tu ai fost dintotdeauna cel mai dulce şi mai iubitor dintre toţi copiii mei.

Zâmbetul Isabellei începu să îi rănească buzele. Se întrebă cât de mult avea să fie nevoită să stea şi când va putea scăpa. Ştia că nu va fi uşor şi aştepta puţin ajutor din partea lui Michael. Tara îi luă de braţ pe amândoi. Cu Michael într-o parte şi Isabella în cealaltă, îi conduse în hotel.

— Am pregătit pentru voi ceai şi biscuiţi. Am stat ca pe jăratic încă de când Michael a sunat ca să îmi spună că veniţi.

Fiind sâmbătă dimineaţa, salonul de la Lord Kitchener era plin cu oaspeţii Tarei. Aerul era greu de fum de ţigară şi ritmul cadenţat de swahili şi gujarati şi xhosa. Tara îi

prezentă tuturor din încăpere, chiar dacă Isabella îi cunoscuse pe cei mai mulţi în vizitele anterioare.

— Fiul şi fiica mea de la Cape Town din Africa de Sud.

Văzu cum unii dintre ochi lucesc la auzul numelui ţării lor.

„La naiba şi cu ei”, decise Isabella sfidător. Ciudat cum acasă se socotea liberală, dar când se afla peste hotare şi întâlnea acea reacţie se simţea patriotă.

În cele din urmă, Tara îi aşează în colţul sălii şi în timp ce turnă ceai întrebă pe un ton limpede şi vesel care purtă mesajul către toţi din încăperea mare:

— Acum, Bella, spune-mi despre copil. Când naşti şi cine este tatăl?

— Nu este nici timpul, nici locul, Tara.

Isabella se făcu palidă de iritare, dar Tara râse.

— Oh, noi suntem aici la Lordly o mare familie. Poţi vorbi liber.

De data aceasta Michael murmură cu blândeţe:

— Bella nu îşi doreşte ca toată lumea să afle de treburile ei particulare. O să vorbim mai târziu despre asta, Tara.

— Vai, ce de modă veche sunteţi! Tara se întinse şi încercă să o îmbrăţişeze pe Isabella din nou, dar îşi răsturnă o parte din ceai pe fusta de bunicuţă şi renunţă. Niciunul dintre noi, cei de aici, nu îşi bate capul cu convenţii burgheze.

— Ajunge, Tara, zise Michael cu fermitate, apoi schimbă subiectul. Unde este Benjamin şi ce mai face?

— Oh, Ben este mândria şi bucuria mea. Tara muşcase momeala. A ieşit pentru câteva minute. A trebuit să se ducă până la şcoală ca să predea un eseu. Este un băiat atât de deştept, anul acesta îşi dă examenele de nivelul A, are numai şaisprezece ani, iar decanul lui spune că este cel mai strălucit şi mai inteligent copil pe care l-a avut la Ryham în ultimii zece ani. Toate fetele îl adoră. Este atât de chipeş.

Tara continuă să sporovăiască, iar Isabella se simţi uşurată că nu era nevoită să facă conversaţie. Ascultă în schimb recitalul despre virtuţile fratelui ei vitreg.

Benjamin Gama era unul dintre motivele pentru care Isabella se simţea stânjenită în această lume în care trăia mama ei. Atât de mare fusese ruşinea şi atât de otrăvitor scandalul pe care Tara le atrăsese asupra familiei Courtney, încât numele ei nu mai era niciodată pomenit la Weltevreden. Nana îl interzisese.

Numai Michael mai discutase cu ea şi atunci numai în termeni generali.

— Îmi pare rău, Bella. Nu am de gând să repet zvonurile. Dacă asta vrei, trebuie să te duci în altă parte. Eu îţi voi spune numai care sunt faptele reale, iar acestea sunt că atunci când Tara a plecat din Africa de Sud, după ce Moses Gama a fost arestat şi închis, nu s-au adus acuzaţii împotriva ei şi nu s-a găsit nicio dovadă care să o implice în vreo activitate criminală.

— Dar nu a aranjat *pater* lucrurile astfel ca să protejeze reputaţia familiei?

— De ce nu îl întrebi chiar *pe pater?*

Şi într-adevăr abordase subiectul cu tatăl ei, dar Shasa, devenit dintr-odată rece şi distant, respinsese întrebarea. Într-un mod ciudat, Isabella fusese uşurată de refuzul lui de a discuta despre asta. Isabella era suficient de cinstită ca să îşi recunoască propria laşitate. Nu voia să afle cu adevărat gradul de vinovăţie al mamei sale. În adâncul sufletului, nu voia de fapt să ştie dacă mama ei luase într-adevăr parte la notoriul complot „Guy Fawkes” al iubitului ei, Moses Gama, de a arunca în aer Parlamentul Sud-African, tentativă care avusese drept rezultat moartea bunicului Isabellei, propriul tată al Tarei. Poate că mama ei era o trădătoare şi o criminală vinovată de patricid. Dar era cu siguranţă vinovată de adulter şi metisare a raselor, fapt care reprezenta o infracţiune sub legea africană şi încă o dată Isabella se întrebă ce căuta acolo.

Dintr-odată trăsăturile Tarei se luminară şi pentru o clipă îşi recăpătară strălucirea frumuseţii ei pierdute.

— Ben! strigă ea. Uite cine a venit să ne vadă, Benjamin.

Fratele şi sora ta. Nu este drăguţ?

Isabella se răsuci pe scaun şi dădu cu ochii de fratele ei vitreg care stătea în cadrul uşii holului din spatele ei. Crescuse în anul care trecuse de când nu îl mai văzuse şi evident făcuse trecerea de la pubertate la bărbăţie.

— Bună, Benjamin, exclamă ea cu prea mult entuziasm şi, deşi băiatul zâmbea, îi simţi rezerva şi văzu precauţia din ochii lui întunecaţi.

Tara nu fusese complet orbită de instinctele ei materne. Benjamin era într-adevăr un tânăr chipeş. Graţia lui africană naturală se combinase bine cu trăsăturile mai delicate ale mamei sale. Pielea sa avea o tentă arămie, iar părul era un morman de cârlionţi întunecaţi.

— Bună, Isabella.

Accentul sud-londonez pe limba acestui fiu al Africii o tulbură. Nu făcu nicio mişcare să îl îmbrăţişeze. De la prima lor întâlnire se stabilise un acord tacit între ei: nicio manifestare de falsă afecţiune. Îşi strânseră scurt mâinile şi se dădură amândoi înapoi. Înainte ca Isabella să se poată gândi la ce ar fi putut spune, Benjamin se întoarse spre Michael. Zâmbetul era acum o strălucire de dinţi perfecţi.

— Mickey! zise el şi făcu repede doi paşi ca să îl întâmpine pe fratele lui mai mare. Se prinseră reciproc de umeri.

Isabella invidia la Michael acea abilitate excepţională de a trezi încrederea celor din jurul lui. Benjamin părea cu adevărat că îl acceptă ca frate şi ca prieten fără niciun pic din rezerva pe care o arăta faţă de Isabella. În curând, toţi trei, Tara, Ben şi Mickey, pălăvrăgeau cu entuziasm. Isabella se simţi exclusă din micul lor cerc intim.

În cele din urmă, unul dintre studenţii sud-africani negri străbătu holul ca să discute cu Tara. Femeia ridică privirea consternată, apoi se uită la ceas.

— Dumnezeule, mulţumesc că mi-ai amintit, Nelson. Îi zâmbi studentului. Ne simţeam atât de bine, încât am uitat complet de timp. Tara sări în picioare. Haideţi cu toţii! Dacă

mergem în Trafalgar Square, ar fi mai bine să plecăm acum.

Se produse un exod general din hol, iar Isabella se apropie de Michael.

— Despre ce este vorba, Mickey? Pari să ştii ce se întâmplă. Explică-mi şi mie.

— Este un miting în Trafalgar Square.

— Oh, Dumnezeule, nu! Nu o altă aiureală antiapartheid! De ce nu m-ai prevenit?

— Ai fi găsit o scuză ca să o întinzi, zise Michael rânjind la ea. Ce-ar fi să vii şi tu?

— Nu, mulţumesc. Am trăit cu prostiile astea în ultimii trei ani, încă de când *pater* a preluat ambasada. De ce te amesteci în treburile astea stupide?

— Este treaba mea, scumpă Bella. Pentru asta am venit la Londra, să scriu despre treburile astea ridicole, cum le numeşti tu. Vino cu noi.

— Şi de ce m-aş deranja?

— Ca să vezi şi tu lumea de cealaltă parte a gardului – s-ar putea să găseşti reconfortant acest lucru – şi ca să fii cu mine. Ne-am putea distra împreună.

Ezită, nesigură. În ciuda dispreţului pe care îl avea faţă de acest subiect, adora compania lui. Într-adevăr se simţeau bine împreună, iar Ramon fiind plecat, se simţea singură.

— Numai dacă mergem în partea de sus a autobuzului, iar nu cu metroul. Ştii că nu rezist unei călătorii cu autobuzul.

Plecă un grup de douăzeci şi ceva de persoane de la Lordly, inclusiv Nelson Litalongi, studentul sud-african. Michael îi găsi un scaun pe puntea superioară a autobuzului roşu, apoi el şi Nelson se înghesuiră lângă ea. Tara şi Benjamin stăteau pe scaunul din faţa lor, dar se întoarseră ca să se alăture râsetelor şi glumelor. Atmosfera era relaxată şi Isabella chiar se simţea bine. Michael se afla în centrul atenţiei, iar el şi Nelson începură să cânte. Amândoi

aveau voci plăcute şi ceilalţi li se alăturară la refrenul de la *This Is My Island in the Sun.* Nelson îl putea imita pe Harry Belafonte şi chiar îi semăna, exceptând faptul că tonul pielii sale era ca mangalul lucios.

Când coborâră din autobuz în faţa National Gallery, demonstranţii se adunaseră deja în piaţa deschisă de sub coloanele înalte, iar Michael făcu o glumă despre Nelson. Toată lumea râse şi tropăiră pe drum până în piaţă, iar porumbeii se ridicară în nori fâlfâitori de la picioarele lor.

O estradă provizorie fusese ridicată la capătul pieţii, chiar în faţa Casei Africii de Sud, iar o zonă fusese delimitată cu sfoară, în care se adunaseră deja câteva sute de demonstranţi. Se alăturară rândurilor din spate, iar Tara scoase din sacoşa ei de plastic un banner confecţionat manual şi îl ridică sus.

— Apartheidul este o crimă împotriva umanităţii.

Isabella se îndepărtă de ea şi încercă să se poarte ca şi cum nu erau înrudite.

— Chiar nu o deranjează să se dea în spectacol, nu-i aşa? îi şopti lui Michael, care începu să râdă.

— Acesta este şi sensul acestei acţiuni.

Cu toate acestea, Isabella găsi că era interesant să facă parte din această adunare pestriţă. De la ferestrele înalte ale ambasadei de peste drum obişnuia să-i privească cu dispreţ pe astfel de oameni, dar acum avea o cu totul altă perspectivă. Mulţimea era prietenoasă şi bine-crescută. Patru poliţişti în uniforme albastre stăteau de pază ca să asigure liniştea şi zâmbiră într-o manieră părintească atunci când unul dintre vorbitori se referi la Londra ca la un stat poliţienesc la fel de rău ca Pretoria. Pentru a-şi arăta sprijinul şi pentru a se disocia de remarcă, Isabella îi trimise o bezea poliţistului celui mai chipeş, iar zâmbetul indulgent al acestuia se întinse într-un rânjet de plăcere.

Discursurile de pe estradă continuară pe fundalul zgomotului traficului şi al autobuzelor roşii. Isabella mai auzise toate acestea şi altă dată şi la fel şi alţii din mulţime,

judecând după indiferenţa şi apatia lor. Faza zilei se produse când un porumbel care plana pe deasupra scăpă un găinaţ alb direct pe ţeasta chelă a vorbitorului din acel moment, iar Bella strigă: „Pasăre fascistă, agentă a regimului rasist de la Pretoria!”

Adunarea se încheie cu votarea moţiunii care cerea ca John Verster şi regimul său ilegal să demisioneze imediat şi să predea puterea guvernului democratic al Poporului Africii de Sud. Moţiunea fu votată în unanimitate, iar Michael comentă:

— Iar acum lui John Verster sigur îi tremură nădragii.

Mulţimea se risipi în mai mare linişte decât cea de la un meci de fotbal.

— Hai să găsim un bar, sugeră Michael. Toată vorbăria despre guverne fasciste mi-a făcut sete.

— E unul bun în Strand, sugeră Nelson Litalongi.

— Arată-ne drumul, îl încurajă Michael.

După ce se aşezară la tejgheaua barului, el făcu cinste cu primul rând.

— Ei bine, dădu Isabella sentinţa în timp ce sorbi din berea de ghimbir, a fost o mare pierdere de timp. Două sute de omuleţi care dau din gură nu vor schimba nimic.

— Nu fi atât de sigură. Michael îşi şterse cu dosul palmei spuma de pe buza superioară. Poate că este primul clipocit ce loveşte la baza zidului – în curând valul va deveni unul mare, apoi un curent şi, în cele din urmă, un flux spre ţărm.

— Oh, prostii, Mickey, respinse Isabella ideea. Africa de Sud este prea puternică, prea bogată. America şi Anglia au investit prea mult în ea. Nu ne vor dezamăgi. Nu se pot aştepta să ne predăm drepturile dobândite prin naştere unui grup de sălbatici marxişti.

Repetă adevărurile pe care le auzise la tatăl ei, ca ambasador, atât de frecvent în ultimii trei ani. Fu însă pusă în încurcătură de logica şi sarcasmul cu care o asaltară mama, fratele vitreg, Nelson Litalongi şi douăzeci de alţi rezidenţi de culoare de la hotelul Lord Kitchener. Nu fu o

experienţă prea plăcută. În seara aceea, când ea şi Michael se întoarseră în Cadogan Square, era zguduită şi supusă.

— Sunt atât de înverşunaţi şi de furioşi, Mickey, se lamentă ea.

— Este noul val, Bella. Dacă vrem să îi supravieţuim, ar trebui să încercăm să îl înţelegem şi să ne adaptăm.

— Dar nu se poate spune că sunt trataţi rău. Gândeşte-te la Nanny, şi la Klonkie, şi Gamiet, şi la toţi ceilalţi de la Weltevreden. Ce vreau să spun, Mickey, este că sunt mai bine văzuţi decât cei mai mulţi albi care trăiesc în ţara asta.

— Înţeleg ce simţi, Bella. Poţi să o iei razna cântărind ce este bine şi ce este rău, dar la sfârşit te vei întoarce la acelaşi lucru. Sunt fiinţe umane, ca şi noi. Unele dintre ele cu mult mai bune şi mai drăguţe. Cu ce drept, divin sau infernal, îi împiedicăm să beneficieze de ceea ce ţara noastră natală are de oferit?

— Teoretic asta sună foarte bine, dar în după-amiaza aceasta vorbeau de luptă armată. Asta înseamnă să ucizi femei şi copii. Asta înseamnă sânge şi moarte, Mickey. Exact ca irlandezii. Ce crezi despre asta?

— Nu ştiu ce să cred despre asta, Bella. Uneori îmi spun – nu! Crimele şi mutilările, şi incendierile nu sunt niciodată justificate. Apoi îmi spun – sigur, de ce nu? Omul şi-a ucis semenul de milioane de ani ca să se protejeze pe sine şi drepturile din naştere. *Pater,* care tună şi fulgeră la gândul unei insurgenţe armate în Africa de Sud, este aceeaşi persoană care a urcat într-un Hurricane în 1940 şi a decolat ca să mitralieze cu entuziasm etiopieni, italieni şi germani în apărarea a ceea ce el credea a fi libertatea sa. Nana, avocata domniei legii şi a sanctităţii proprietăţii private şi apărătoare a sistemului pieţei libere, a fost cea care a dat din cap fericită şi a murmurat: „Aşa este drept!” atunci când a aflat vestea celei mai atroce pagini din istoria sângeroasă şi violentă a omenirii, bombele de la Hiroshima şi Nagasaki. Deci cât de imorali şi de însetaţi de sânge sunt Tara şi Benjamin şi Nelson Litalongi prin comparaţie cu noi

şi propria noastră familie? Cine are dreptate şi cine greşeşte, Bella?

— Mi-ai dat o teribilă durere de cap. Bella se ridică. Mă duc la culcare.

Telefonul o trezi la şase dimineaţa şi când auzi vocea lui Ramon, umbra neagră ce plana asupra vieţii ei se evaporă.

— Dragule, unde eşti?

— La Atena.

— Oh. Starea ei de spirit se înnegură din nou. Speram că eşti la Heathrow.

— Am fost reţinut. O să mai rămân aici cel puţin trei zile. Ce-ar fi să vii şi tu la mine?

— La Atena?

Era pe jumătate adormită.

— Da, de ce nu? încă mai poţi prinde zborul de ora zece cu BEA. Am putea petrece trei zile împreună. Ce zici de Acropole la lumina lunii? Am putea merge în insule şi sunt câţiva oameni importanţi pe care aş vrea să îi cunoşti.

— Da! strigă ea. De ce nu? Dă-mi numărul tău de telefon. O să te sun de îndată ce mă urc în avion.

Toate liniile telefonice destinate rezervării de locuri la British European Airways sunau ocupat, iar ea era în criză de timp, aşa că Michael o conduse la Heathrow cu Mini şi o lăsă la intrarea în terminal.

— Aştept până mă asigur că ţi-ai rezervat un loc, sugeră el.

— Nu, Mickey, eşti un scump, dar nu voi avea probleme în această perioadă a anului. Sezonul de vacanţă s-a terminat. Du-te să iei interviul acela şi te sun la apartament când eu şi Ramon vom fi în drum spre casă.

Intrând în terminal, îşi dădu seama că fusese prea optimistă. Hoarde de călători obosiţi blocau culoarele cu bagajele lor. Când în cele din urmă ajunse la ghişeul de informaţii, i se spuse că o grevă spontană a controlorilor de trafic francezi întârziase toate zborurile cu până la cinci ore şi că la avionul de Atena nu erau locuri. Trebuia să se

înscrie pe lista de aşteptare, chiar şi clasa întâi. Se aşează la o altă coadă ca să folosească un telefon public şi în cele din urmă dădu de Ramon la numărul de telefon pe care îl avea în Atena. Păru la fel de dezamăgit ca şi ea.

— Aşteptam cu nerăbdare sosirea ta. Te-am lăudat în faţa persoanelor pe care vreau să ţi le prezint.

— N-o să renunţ, declară ea. Chiar dacă trebuie să stau aici întreaga zi.

Urmă o zi de disconfort şi frustrare. Când în sfârşit zborul se anunţă la ora cinci în seara aceea, se aşeză la coadă, rugându-se să primească un loc. În faţa ei se mai aflau şi alte persoane, în cele din urmă, funcţionarul de la rezervări scutură din cap cu regret.

— Îmi pare atât de rău, domnişoară Courtney.

Următorul zbor spre Atena era programat pentru ora zece, a doua zi de dimineaţă, dar cu siguranţă aveau să fie întârzieri şi alte liste de aşteptare. În cele din urmă Isabella renunţă şi se apropie descurajată de un alt telefon ca să sune la Atena. Ramon nu era disponibil, aşa că îi lăsă un mesaj unei persoane care vorbea o engleză execrabilă. Speră că Ramon va înţelege că renunţa la călătorie.

Niciun taxi nu era disponibil: sute de alţi pasageri ca ea pierduseră orice speranţă şi încercau să ajungă acasă. Îşi lăsă bagajul pe trotuar şi se aşeză la coadă la autobuzul spre oraş. Era ora opt când reuşi să se urce în el, apoi luă un taxi spre Cadogan Square.

O durea spatele de la sarcină şi era pe punctul de a izbucni în lacrimi când în cele din urmă intră în apartament. Se simţea o aromă delicioasă de mâncare şi îşi dădu seama cât îi era de foame. Îşi lăsă bagajul în hol, îşi aruncă pantofii şi se duse în bucătărie. Era evident că Michael îşi pregătise cina. Vasele folosite de pe masă nu se răciseră încă, iar în încălzitor rămăsese mâncare din belşug. La fel ca ea, Michael era un bucătar excelent. Se servi cu piept de pui Kiev şi cu o felie de plăcintă cu brânză. Observă două pahare folosite şi o sticlă goală de vin Nuits St Georges

1961, din colecţia lui *pater* lângă chiuvetă. Nu se gândi la semnificaţia acestui fapt. Era prea obosită şi prea dezamăgită şi îşi dorea ca Michael să o mai înveselească.

Auzi muzică sus, în dormitorul lui, acordurile sentimentale ale lui Mantovani, unul dintre favoriţii fratelui ei. Urcă treptele în ciorapi, străbătu coridorul şi deschise uşa camerei lui Michael.

Pentru o clipă nu înţelese ceea ce vedea; depăşea cu mult cele mai nebuneşti aşteptări ale sale.

Apoi îi trecu prin minte că Michael era atacat şi un ţipăt îi urcă până în gât. Trebui să îşi acopere gura cu amândouă mâinile ca să îl înăbuşe. În cele din urmă, adevărul o inundă.

Michael, complet dezbrăcat, stătea în patru labe în mijlocul patului dublu. Plapuma de puf şi aşternuturile erau împrăştiate pe podea, iar patul era răvăşit. Îi cunoştea trupul atât de bine, suplu şi musculos elegant, bronzat de soarele african în culoarea frunzei coapte de tutun, exceptând locul unde costumul de baie îi lăsase pielea palidă şi cu un aspect vulnerabil.

De asemenea gol, Nelson Litalongi era îngenuncheat lângă el. În contrast, trupul lui strălucea de sudoare precum cărbunele abia scos la lumină, atât de lucitor încât părea proaspăt dat cu ulei.

Trăsăturile atât de dragi ale lui Michael erau contorsionate de-o suferinţă profundă şi particulară. Gura i se schimonosise într-un rictus sălbatic care o mişcă până în străfundul fiinţei sale. Pentru o clipă, îi aminti de un animal înspăimântat, în pragul morţii.

Atunci vederea lui se limpezi, se focaliză şi o văzu. Înaintea ochilor ei, faţa lui păru să se topească precum ceara şi să se remoduleze într-o expresie de teroare şi ruşine. Cu o smucitură violentă a trupului, rupse strânsoarea celui care îl ţinea şi se îndepărtă de el, căutând o pernă mototolită cu care să îşi acopere goliciunea.

Isabella se răsuci şi ieşi din cameră.

În ciuda oboselii, dormi cu intermitenţe şi avu vise stranii şi confuze, în care îl vedea pe Michael zbătându-se gol şi îngrozit în strânsoarea unui monstru întunecat şi o dată ţipă în somn atât de tare, încât se trezi de-a binelea.

Înainte de zori, renunţă la orice încercare de a se mai odihni şi coborî în bucătărie. Văzu imediat că vasele şi tacâmurile de la masa de seară fuseseră spălate şi aşezate la locul lor. Paharele goale de vin şi sticla dispăruseră, iar bucătăria era impecabilă.

Porni cafetiera şi merse să verifice cutia de scrisori. Era prea devreme ca ziarul să fi fost livrat, aşa că se întoarse şi îşi turnă o ceaşcă de cafea. Ştia că de fapt cofeina făcea rău copilului, dar în această dimineaţă avea nevoie de un întăritor.

Luase prima gură de cafea când simţi fum de ţigară şi ridică repede privirea. Michael stătea în cadrul uşii cu inevitabila ţigară între buze, mijind din ochii săi prin spiralele de fum.

— Cafeaua miroase minunat. Era îmbrăcat într-un halat de mătase. Avea cearcăne la ochi, iar privirea albastră îi era încărcată de vinovăţie. Nesiguranţa şi sfiala se simţiră în voce când vorbi: Credeam că eşti în Atena – îmi pare rău.

Se priviră unul pe celălalt preţ de câteva secunde, care părură o eternitate. Apoi Isabella se ridică şi se apropie de el. Se ridică pe vârfuri ca să îl îmbrăţişeze şi îl sărută drept pe gură.

Apoi îl ţinu strâns şi îşi lipi obrazul de al lui, care era aspru de la barba abia crescută.

— Te iubesc, Mickey. Eşti cea mai dragă şi mai scumpă persoană din viaţa mea. Te iubesc fără rezerve.

Bărbatul oftă adânc.

— Îţi mulţumesc, Bella. Ar fi trebuit să ştiu că vei fi generoasă şi înţelegătoare, dar m-am temut. N-o să ştii niciodată cât de îngrozit am fost că m-ai putea respinge.

— Nu, Mickey. Nu ai niciun motiv să te temi.

— Voiam să îţi spun. Aşteptam momentul potrivit.

— Nu trebuie să îmi spui mie sau altcuiva. Este numai treaba ta.

— Nu, voiam ca tu să ştii. Noi niciodată n-am avut secrete. Ştiam că vei afla mai devreme sau mai târziu. Voiam – oh, Dumnezeule, aş fi dat orice să nu afli aşa cum ai făcut-o. Trebuie să fi fost un şoc îngrozitor pentru tine.

Fata închise ochii strâns şi îşi lipi şi mai mult faţa de a lui, ca să nu îi vadă expresia. Încercă să alunge din minte imaginea a ceea ce văzuse. Însă chipul lui Michael, în acel extaz contorsionat de suferinţă, încă mai plutea în faţa ei ca o scenă dintr-un film de groază.

— Nu contează, Mickey. Asta nu schimbă nimic în relaţia dintre noi.

— Ba da, Bella, o contrazise el, apoi o îndepărtă cu blândeţe ca să îi poată vedea faţa.

Ceea ce văzu îl întristă şi mai mult. Cu un braţ în jurul umerilor ei o conduse la colţarul pentru mic dejun, apoi se aşeză lângă ea pe banchetă.

— Ciudat, zise el. Într-un fel e o uşurare că ştii. Încă mai urăsc felul în care ai aflat, dar măcar există o persoană în lumea asta faţă de care pot fi eu însumi. Cineva pe care nu mai trebuie să-l mint şi faţă de care nu trebuie să mă prefac.

— De ce să te ascunzi, Mickey? Suntem în 1969. Dacă aşa eşti tu, de ce să nu fii deschis? Nimănui nu îi mai pasă.

Michael scoase un pachet de ţigări Camel din buzunarul halatului şi îşi aprinse una. Preţ de o clipă, studie capătul incandescent, apoi spuse:

— Lucrul acesta ar putea fi valabil pentru alţii, dar nu şi pentru mine. Scutură din cap. Nu şi pentru mine. Fie că îmi place, fie că nu, sunt un Courtney. Trebuie să ţin cont de Nana şi *pater,* Garry şi Sean, de familie, de nume.

Isabella vru să respingă ideea, dar îşi dădu seama că era inutil.

— Nana şi *pater,* repetă Michael. I-ar distruge. Nu îţi închipui că nu m-am gândit să ies din rahat. Zâmbi forţat.

Dumnezeule, ce expresie oribilă.

Îi strânse mâna cu putere, începând în cele din urmă să înţeleagă vag o frântură din situaţia grea a fratelui ei. Ştia că el avea dreptate. Nu ar fi putut să le spună vreodată Nanei şi lui *Pater.* Pentru ei ar fi fost la fel de rău – nu, ar fi fost mult mai rău decât ce făcuse Tara. Ea fusese o străină. Michael avea sânge Courtney. Nu ar fi putut trece peste asta. I-ar fi distrus, iar Michael era prea bun, prea altruist, prea loial ca să îngăduie acest lucru.

— De când ştii de... de natura ta? întrebă ea încet.

— De la şcoala pregătitoare, răspunse el cu sinceritate. De la primele bâjbâieli şi explorări preadolescentine de la duşuri şi toalete... Se opri. Am încercat să rezist. Am încercat să nu las să se întâmple acest lucru. Uneori luni întregi, chiar un an – dar parcă zace o fiară în mine, Bella, o fiară prădătoare asupra căreia nu am niciun fel de control.

Fata zâmbi blând, cu indulgenţă.

— După cum ar spune Nanny, este sângele familiei Courtney, Mickey. Cu toţii îl avem; niciunul dintre noi nu îl poate controla prea bine, nici *pater,* nici Garry, nici Sean – nici tu şi nici eu.

— Nu te deranjează să vorbeşti despre asta? întrebă el, cu sfială. Am ţinut totul în mine atât de mult timp.

— Vorbeşte cât doreşti. Sunt aici ca să ascult.

— Trăiesc astfel de cincisprezece ani şi presupun că trebuie să mai trăiesc astfel alţi cincizeci. Lucrul ciudat – ceva ce ar agrava şi mai mult lucrurile din punctul familiei de vedere – sunt atras de bărbaţi de culoare. Lucrul acesta m-ar coborî şi mai mult în ochii Nanei şi ai lui *pater,* în ochii tuturor celor de acasă. Dumnezeule, ce scandal ar fi dacă aş fi descoperit şi acuzat în virtutea Actului de Imoralitate al luminatului nostru guvern! Se înfioră, stinse ţigara şi imediat aprinse alta din pachetul mototolit. Nu ştiu de ce bărbaţii negri mă atrag atât de mult. M-am gândit mult la asta. Presupun că semăn cu Tara, într-un fel. Probabil că este un soi de vinovăţie rasială, o dorinţă subconştientă de

a le domoli furia. Chicoti sardonic. Le-am tras-o atât de mult timp. De ce să nu le dăm şansa să îşi ia revanşa?

— Nu face asta! zise Isabella, încet. Nu te înjosi singur vorbind astfel, Mickey. Eşti un om bun şi decent. Niciunul din noi nu este responsabil pentru instinctele sale.

Isabella şi-l amintea pe Michael ca pe un băiat blând şi sfios, dar altruist, afectuos şi extrem de preocupat de soarta fiecărei fiinţe din preajma lui, având întotdeauna un aer de tristeţe, înţelegea acum sursa acelei tristeţi. Îşi dădu seama prin ce agonie sufletească trebuie să fi trecut şi încă mai trecea, îi fu mai drag ca niciodată. Ultimele vestigii ale silei ei fizice păliră. Ştiu că niciodată nu va mai urî ceea ce văzuse în camera de sus. Avea să se gândească numai la agoniile care încă mai chinuiau această persoană iubită, iar instinctele ei deveniră mai protectoare.

— Săracul meu Mickey, şopti ea.

Nu mai este sărac, o contrazise el. Nu cu iubirea şi înţelegerea ta.

Două zile mai târziu, în vreme ce Michael era plecat să ia un interviu, iar pe biroul Isabellei se afla un morman de cărţi deschise şi hârtii împrăştiate, sună telefonul. Întinse absentă mâna după el şi preţ de o clipă nu recunoscu vocea răguşită, nici nu înţelese cuvintele.

— Ramon? Tu eşti? S-a întâmplat ceva? Unde eşti? La Atena?

— Sunt la apartament...

— Aici în Londra?

— Da. Poţi veni repede? Am nevoie de tine.

Isabella forţă Mini-ul prin traficul orei de prânz şi când ajunse la apartamentul lui urcă treptele în fugă, două câte două, ajungând sus îmbujorată şi cu respiraţia tăiată. Bâjbâi cu cheia şi în cele din urmă deschise uşa.

— Ramon! Nu primi niciun răspuns şi alergă spre dormitor. Valiza lui era deschisă pe pat şi o cămaşă mototolită zăcea în mijlocul podelei. Era pătată de sânge –

pete de sânge vechi, închegat, aproape negru ca dudele, dar şi de sânge proaspăt, mai intens.

— Ramon! Oh, Dumnezeule! Ramon! Mă auzi?

Alergă la uşa băii. Era încuiată pe dinăuntru. Se dădu înapoi şi lovi încuietoarea cu călcâiul. Era una dintre loviturile de judo pe care o învăţase de la el, iar încuietoarea firavă se rupse şi uşa se deschise.

Ramon zăcea întins pe gresie, lângă toaletă. Probabil că în cădere se apucase de etajera de deasupra chiuvetei, iar cosmeticele ei căzuseră în bazin şi pe podea. Era gol de la brâu în sus, dar corpul îi era acoperit de bandaje. Dintr-o singură privire îşi dădu seama că bandajele fuseseră făcute de o mână profesionistă. Ca şi cămaşa aruncată, fesele albe erau îmbibate cu inele concentrice de sânge, unele întunecate şi vechi, altele proaspete şi umede.

Căzu în genunchi lângă el şi îi întoarse capul. Pielea lui era palidă, aproape străvezie, acoperită de sudoare lucioasă. Îi ridică în poala sa capul. Înşfăcă apoi prosopul de faţă care atârna pe marginea căzii. De unde stătea, putea ajunge la robinetul de apă rece. Umezi prosopul şi îi şterse faţa şi gâtul.

Pleoapele lui tremurară şi se deschiseră.

— Ramon.

Privirea lui se focaliză.

— Am căzut, murmură el.

— Dragul meu, ce s-a întâmplat? Eşti grav rănit.

— Ajută-mă să ajung la pat, zise el.

Îngenunchind lângă el, îl ajută să se ridice în capul oaselor. Avea aproape puterea unui bărbat, cu braţele şi torsul întărit la antrenamentele de călărie şi tenis. Ştia însă că nu îl putea sălta fără ajutor.

— Poţi să te ridici în picioare dacă te sprijin?

Se încruntă şi făcu un efort, dar tresări şi se apucă de bandajele pătate de sânge când îl săgetă durerea.

— Încet, şopti ea şi pentru un minut rămase aplecat, apoi se îndreptă treptat.

— Bine.

Ramon strânse din dinţi, apoi Isabella îl conduse, luând cea mai mare parte a greutăţii lui pe umăr şi îl coborî uşor pe pat.

— Ai venit tocmai de la Atena în starea asta? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

Dădu din cap, întărind minciuna. O chemase pe Isabella la Atena ca să facă pe curierul. Necesitatea apăruse urgent şi pe neaşteptate. Nu avea niciun alt agent disponibil imediat şi era timpul ca ea să intre în acţiune. Era pregătită. Acum îi accepta ordinele fără întrebări, iar pentru ea plănuise o primă sarcină uşoară. Era persoana perfectă, o femeie atractivă şi însărcinată care ar fi trezit imediat simpatie. Nu era cunoscută nici uneia dintre organizaţiile internaţionale de spionaj, inclusiv Mossadului. În jargonul profesiei, era virgină. În plus, avea paşaport sud-african, iar Israelul avea relaţii cordiale, chiar apropiate cu această ţară.

Planul fusese ca ea să zboare de la Atena la Tel Aviv, să ia pachetul şi să se întoarcă pe aceeaşi rută. Ar fi fost o zi de muncă. Planul căzuse atunci când ea nu reuşise să ajungă la Atena. Ridicarea pachetului era de importanţă crucială. Implica detalii ale cooperării dintre savanţii israelieni şi sud-africani în dezvoltarea sistemelor tactice de arme nucleare. Deşi exista o mare probabilitate să fie identificat de Mossad, Ramon fusese silit de împrejurări să ridice pachetul personal.

Se deghizase cât putuse de bine şi se dusese neînarmat. Ar fi fost o nebunie să încerce să treacă o armă prin sistemul de securitate israelian. Îşi folosise paşaportul mexican şi o identitate falsă. Probabil că îl descoperiseră la aeroportul Ben Gurion şi îl urmăriseră până la locul de unde trebuia să ridice pachetul.

Îi observase pe urmăritori şi apelase la procedura de urgenţă, dar îl încolţiseră. Rupsese gâtul unui agent Mossad, dar fusese împuşcat. Deşi grav rănit, ajunsese la

casa conspirativă a OPL din Tel Aviv. În douăsprezece ore îl duseseră în Siria prin filiera lor.

Londra era însă un loc sigur. În ciuda riscurilor şi a rănilor, erau prea multe în joc pentru a rămâne în Damasc. Şeful staţiei locale a KGB-ului îl escortase până la zborul Aeroflot spre Londra. Împleticindu-se până în apartament, o sunase pe Isabella. Şi mai reuşise doar să ajungă în baie înainte să se prăbuşească.

— Trebuie să chem un doctor, zise ea.

— Fără doctor!

În ciuda slăbiciunii sale, vocea sa căpătă tonul glacial pe care ea se învăţase să îl asculte.

— Ce trebuie să fac? întrebă ea.

— Adu-mi telefonul, ordonă el, iar Bella se grăbi să îi aducă aparatul din camera de zi.

— Ramon, arăţi îngrozitor. Pot măcar să îţi aduc ceva – un castron cu supă?

Dădu din cap aprobator, dar nu ridică privirea de la telefon în timp ce formă numărul. Ea se duse la bucătărie şi încălzi o conservă cu supă de legume. În tot acest timp, îl auzi vorbind cu cineva în spaniolă. Lecţiile ei recente de spaniolă erau însă insuficiente ca să înţeleagă conversaţia. După ce Ramon termină convorbirea, îi duse tava cu supă şi biscuiţi pro Vita.

— Dragule, ce ţi s-a întâmplat? De ce nu mă laşi să chem un doctor?

Ramon făcu o grimasă. Dacă un doctor englez vedea rana, era nevoit să facă raport. Dacă medicul ambasadei cubaneze venea la apartament, aproape sigur avea să compromită această adresă şi acoperirea lui Ramon. Aşa că făcuse alte aranjamente. În orice caz, nu răspunse la întrebarea ei în mod direct.

— Vreau să pleci imediat. Mergi la peronul de vest din staţia de metrou din Sloane Square şi plimbă-te încet de-a lungul lui. Cineva îţi va pune în mână un plic...

— Cine? Cum îl voi recunoaşte?

— Nu îl vei recunoaşte, răspunse el sec. Te va recunoaşte el. Nu vei vorbi, nici nu îi vei acorda vreo atenţie mesagerului. În plic vei găsi o reţetă şi o listă detaliată de instrucţiuni pentru tratarea rănii mele. Du reţeta la farmacia non-stop din Picadilly Circus şi adu aici medicamentele.

— Da, Ramon, dar nu mi-ai spus cum te-ai rănit.

— Trebuie să înveţi să faci ce ţi se spune – fără toate aceste întrebări obositoare. Acum du-te!

— Da, Ramon. Îşi luă jacheta şi eşarfa şi se opri apoi lângă pat ca să îl sărute. Te iubesc, şopti ea.

La jumătatea scărilor se opri brusc. Nimeni, poate cu excepţia Nanei, nu îi mai vorbise din copilărie în termeni atât de imperioşi. Până şi tatăl ei o ruga; el nu îi dădea ordine. Şi iată că fugea mâncând pământul, ca o şcolăriţă gata să se supună. Se strâmbă şi coborî alergând în stradă.

Nu ajunsese la capătul peronului de metrou când, de la spate, simţi o atingere uşoară pe încheietura mâinii şi un plic îi fu strecurat în palmă. Aruncă o privire peste umăr, dar mesagerul deja se îndepărta. Purta un fes de lână şi o haină închisă la culoare, dar nu îi putu vedea faţa.

Farmacistul citi reţeta şi comentă:

— Aveţi pe cineva grav rănit?

Dar ea scutură din cap.

— Sunt doar asistenta doctorului Alves. Nu ştiu.

Omul aduse medicamentele, fără nicio altă observaţie.

Ramon părea să doarmă, dar deschise ochii de îndată ce ea intră în cameră. Toate grijile pe care şi le făcuse pentru el reveniră în plină forţă când îi văzu faţa. Ochii păreau să i se fi cufundat în orbitele vineţii, iar pielea avea paloarea unui mort de două zile. Se strădui să lase la o parte propriile îndoieli şi se încurajă să acţioneze cu calm.

La universitate făcuse un curs de prim ajutor la Crucea Roşie. La Weltevreden îl asistase adesea pe doctor la controlul săptămânal pe care îl făcea angajaţilor de culoare. Văzuse suficiente degete lipsă şi picioare zdrobite şi alte

răni provocate de maşinăriile de la fermă ca să îşi înfrângă orice sensibilitate.

Înşiră medicamentele şi citi repede instrucţiunile găsite în plic. Spălă chiuveta de la baie, adăugând în apă jumătate de ceaşcă de Dettol. Apoi îl ridică pe Ramon şi începu să-i desfacă bandajele.

Sângele se uscase, iar pansamentul se lipise de marginile rănii. Ramon închise ochii şi un firicel de sudoare începu să îi curgă de pe frunte spre bărbie când începu să o desprindă.

— Îmi pare rău, şopti ea. Mă străduiesc să nu te doară.

În cele din urmă bandajul căzu şi când văzu rana abia îşi înăbuşi o exclamaţie. Într-o parte a pieptului, jos, era un punct şi o a doua deschizătură, corespunzându-i lui, în muşchii netezi ai spatelui, acoperită de o pojghiţă de sânge coagulat. Pielea din jurul rănii era fierbinte şi inflamată şi se simţea un iz greţos de infecţie.

Ştiu imediat cum fuseseră făcute acele răni. În ultima ei vizită la concesiunea de vânătoare din valea Zambezi a fratelui ei Sean, răspunseseră la un apel de ajutor dintr-un sat apropiat, Batonka, ce fusese atacat de terorişti. Atunci văzuse pentru prima dată punctul distinct de intrare şi cel lărgit de ieşire al glonţului dum-dum. Ramon o privea, aşa că nu făcu niciun comentariu şi încercă să îşi păstreze o expresie neutră în timp ce curăţă zona din jurul plăgilor cu dezinfectant, apoi puse pansamente curate şi bandaje albe.

Ştia că făcuse o treabă bună şi în timp ce îl ajută să se aşeze din nou pe perne Ramon murmură:

— Bine. Ştii să te descurci.

— Încă n-am terminat. Trebuie să-ţi fac o injecţie. Ordinele doctorului. Apoi, într-o încercare de a fi amuzantă, adăugă: Arată-mi minunatul tău dos, amice!

Se duse la capătul patului şi îi scoase pantofii şi şosetele, apoi apucă pantalonii şi, în timp ce el îşi arcui spatele şi se ridică uşor, îi trase în jos.

— Acum şi chiloţii. Îi trase şi pe aceştia şi oftă cu o

uşurare prefăcută. Cel puţin nu ţi-au rănit podoabele speciale. Asta m-ar fi înfuriat cu adevărat.

De data asta el zâmbi şi se întoarse cu grijă pe o parte.

Umplu seringa de unică folosinţă şi injectă o fiolă întreagă de antibiotic în una din fesele lui tari. Îl înveli apoi cu grijă cu cuvertura.

— Acum, zise ea cu fermitate, iei două pastile din astea – şi odihnă.

Nu protestă şi, după ce luă două somnifere, îl sărută şi stinse veioza de pe noptieră.

— Dacă ai nevoie de mine, sunt în camera de zi.

De dimineaţă, culoarea pielii lui arăta mult mai bine şi era evident că antibioticul îşi făcuse efectul. Temperatura mai scăzuse şi ochii îi erau mai limpezi.

— Cum ai dormit? întrebă ea.

— Pastilele alea au fost dinamită. Parcă am căzut de pe o stâncă, iar acum mi-ar prinde bine o baie.

Dădu drumul la apă caldă şi îl ajută. Îl băgă în cadă până la brâu şi folosi buretele ca să cureţe marginile bandajului, apoi atenţia ei coborî mai jos şi folosi cu îndemânare buretele plin de săpun.

— Ah, poate că eşti rănit sus, dar mă bucur să raportez că aici jos lucrurile stau destul de satisfăcător.

— Ca fapt divers, domnişoară asistentă, ceea ce faceţi acum este datorie sau plăcere?

— Puţin din una şi considerabil mai mult din cealaltă.

Înapoi în pat, Ramon protestă cu jumătate de gură când ea umplu seringa cu o altă fiolă de antibiotic, dar îl puse la punct cu fermitate:

— De ce sunt bărbaţii atât de laşi? Fundul sus!

Ramon se întoarse ascultător.

— Bun băiat, zise ea dând din cap când scoase acul şi acoperi înţepătura cu alcool. Ţi-ai câştigat micul dejun şi am şi o recompensă pentru tine.

Îi făcea plăcere să îl îngrijească. Se afla acum în postura

de a-i da ordine pe care trebuia să le asculte. În timp ce îşi făcea de lucru în bucătărie, îl auzi vorbind la telefon, într-o spaniolă prea rapidă şi prea complicată pentru ca ea să îl poată urmări. Ascultă, încercând, în ciuda limitelor, să înţeleagă, iar neliniştile care o tulburaseră cea mai mare parte a nopţii reveniră în plină forţă. Ca să le alunge, coborî scările şi alergă la magazinul de flori şi fructe din colţul de vizavi de intrarea la staţia de metrou.

Alese un trandafir roşu-închis Papa Meillon şi o piersică aurie perfectă, apoi alergă tot drumul înapoi. Ramon încă mai vorbea la telefon când intră.

Aranjă trandafirul şi piersica pe tava cu micul dejun. Când i le duse, Ramon ridică privirea cu telefonul la ureche şi o recompensă cu unul dintre rarele lui zâmbete.

Se aşeză pe marginea patului şi curăţă cu furculiţa carnea de pe osul heringului afumat şi îl hrăni, câte o gură rând pe rând, în timp ce el îşi continuă convorbirea telefonică. După ce termină duse tava înapoi în bucătărie şi în timp ce spălă vasele, îl auzi punând receptorul în furcă.

Se întoarse repede în dormitor şi se aşeză pe pat, cu picioarele sub ea, într-o parte, în acea postură feminină pe care niciun bărbat nu o poate imita.

— Ramon, spuse ea încet şi serioasă, asta e o rană de glonţ.

Ochii săi căpătară verdele rece şi mortal şi se holbă la ea fără expresie.

— Cum s-a întâmplat? întrebă ea, dar Ramon rămase tăcut, privind-o. Simţi cum hotărârea ei scade, dar se strădui să continue. Nu eşti bancher, nu-i aşa?

— Sunt bancher cea mai mare parte a timpului, zise el încet.

— Şi atunci ce eşti în rest?

— Sunt un patriot. Îmi servesc ţara.

Simţi o undă de uşurare. În timpul nopţii îşi imaginase o sută de posibilităţi oribile: că era traficant de droguri, spărgător de bănci sau membru al vreunei organizaţii

criminale implicate în războiul între bande.

— Spania, zise ea. Eşti membru al serviciului secret spaniol, nu-i aşa?

Rămase din nou tăcut, urmărind-o cu grijă calculată. Era maestrul revelaţiei progresive. Trebuia să fie atrasă treptat, puţin câte puţin, ca să nu fie nici reticentă, nici să nu opună rezistenţă, o insectă prinsă şi blocată într-o picătură de miere.

— Trebuie să îţi dai seama, Bella, că dacă aşa ar sta lucrurile, nu aş putea să îţi spun nimic.

— Desigur, încuviinţă bucuroasă.

Mai cunoscuse un bărbat din această lume periculoasă şi incitantă a spionajului şi intrigii. Fusese singurul bărbat dinainte de Ramon de care crezuse că este îndrăgostită. Fusese comandant de brigadă în poliţia sud-africană, un alt bărbat puternic şi nemilos, care îi putea controla excesele emoţionale sălbatice. Locuise ca soţ şi soţie cu Lothar De La Rey în apartamentul din Johannesburg timp de şase luni minunate şi furtunoase. Atunci când el pusese capăt relaţiei, brusc şi fără niciun avertisment, ea fusese dărâmată. Îşi dădea acum seama că fusese o dragoste superficială, nici pe departe asemănătoare cu ceea ce găsise la Ramon Machado.

— Înţeleg pe deplin, Ramon, dragule, şi poţi să ai încredere în mine. N-o să mai pun nicio întrebare idioată.

— Deja ţi-am încredinţat viaţa mea, zise el. Ai fost prima persoană la care am venit după ajutor.

— Sunt mândră de asta. Pentru că eşti spaniol şi pentru că eşti iubitul meu şi tatăl copilului meu, mă simt şi eu de parcă aş fi în mare parte spaniolă. Vreau să te ajut în orice fel pot.

— Da, încuviinţă el. Înţeleg asta. M-am gândit la copil, întinse mâna şi îi atinse pântecele, iar mâna lui se simţi dură şi rece. Vreau ca fiul meu să se nască în Spania, astfel ca şi el să fie spaniol, iar pretenţia sa la titlu să fie în siguranţă.

O luase prin surprindere. Presupusese că va naşte copilul aici, în Londra. Ginecologul făcuse deja o rezervare preliminară la maternitate.

— Faci asta pentru mine, Bella? Vei face din copilul meu un adevărat spaniol? întrebă Ramon, iar ea nu mai ezită nicio clipă.

— Da, desigur, dragul meu. Voi face tot ceea ce doreşti. Se aplecă spre el şi îl sărută. Se cuibări apoi pe pernă lângă el, atentă să nu îl lovească la răni. Dacă asta este dorinţa ta, atunci ar trebui să începem să facem aranjamente, sugeră ea.

— Deja am făcut asta, mărturisi el. Există o clinică particulară excelentă lângă Malaga. Am un prieten la conducerea băncii din Malaga care ne va găsi un apartament şi o menajeră. Am aranjat un transfer la acel birou, astfel încât să fiu cu tine când se va naşte copilul.

— Pare minunat, se arătă ea de acord. Şi dacă tu alegi unde se va naşte copilul, atunci eu voi alege unde ne vom căsători, atunci când se va putea. Este corect, nu-i aşa?

Ramon zâmbi.

— Da, este corect.

— Vreau să ne căsătorim la Weltevreden. Pe moşie avem o veche biserică a sclavilor, construită acum o sută cincizeci de ani. Bunica mea, Nana, a restaurat-o şi a renovat-o complet pentru nunta fratelui meu, Garry. Este minunată, iar Nana a umplut-o cu flori pentru Garry şi Holly. Eu o să pun cale. Unii cred că aduc ghinion, dar sunt florile mele preferate şi nu sunt superstiţioasă, sau cel puţin nu foarte...

Răbdător, o lăsă să sporovăie, murmurând ocazional câte o încurajare, aşteptând momentul exact pentru următoarea lui dezvăluire, iar ea îi dădu ocazia.

— Dar să ne gândim bine, Ramon, dragule. Nanei îi va lua cel puţin şase săptămâni ca să facă toate aranjamentele şi până atunci o să fiu de mărimea unei case. O să cânte *Baby Elephant Walk* când voi merge spre altar.

— Nu, Bella, o contrazise el. La nunta ta, vei fi slabă şi

frumoasă – pentru că nu vei mai fi însărcinată.

Se ridică în capul oaselor.

— Ce încerci să îmi spui, Ramon. S-a întâmplat ceva, nu-i aşa?

— Da. Ai dreptate. Mă tem că am veşti proaste. Am vorbit cu Natalie. Încă mai este în Florida. Nu vrea să cedeze şi sunt întârzieri legale.

— Oh, Ramon!

— Sunt la fel de nemulţumit ca şi tine în privinţa asta. Crede-mă că dacă aş putea face ceva, aş face.

— O urăsc, şopti ea.

Da, uneori şi eu simt la fel. Dar de fapt nu este un dezastru, ci mai degrabă un inconvenient. Tot ne vom căsători, iar tu vei avea bisericuţa ta de şelari şi cale. Numai că fiul nostru se va naşte înainte ca acest lucru să se întâmple.

— Promite-mi, Ramon, jură-mi că ne vom căsători de îndată ce vei fi liber.

— Îţi jur.

Se ghemui lângă el, cuibărindu-şi capul pe umărul cel sănătos, ascunzându-şi faţa pentru ca el să nu vadă cât de dezamăgită era în realitate.

— O urăsc, dar te iubesc, zise ea, iar Ramon schiţă un zâmbet de satisfacţie pe care ea nu îl putu vedea.

Rana îl ţinu ţintuit în apartament încă o săptămână şi avură timp să discute pe îndelete. Îi povesti lui Ramon despre Michael şi se simţi flatată de interesul pe care îl arătă faţă de fratele ei.

Puse accentul pe virtuţile lui Michael şi pe relaţia lor specială. Ramon o ascultă şi o încurajă cu blândeţe să continue. Îi venea atât de uşor să stea de vorbă cu el. Îl vedea ca pe o continuare a ei înseşi. Se trezi povestindu-i despre restul familiei, despre ceea ce se afla dincolo de masca publică pe care o arătau, ca grup, lumii. Despre secretele lor, slăbiciunile şi scandalurile lor, despre divorţul

lui Shasa de Tara. Îi povesti chiar şi despre bănuiala sumbră că Nana dăduse naştere unui fiu bastard în deşerturile sudice sălbatice ale Africii.

— Bineînţeles, nimeni nu a demonstrat asta. Nu cred că ar îndrăzni cineva. Nana este o forţă formidabilă. Râse. În orice caz, s-a întâmplat ceva necurat acolo prin anii 1920.

În cele din urmă, Ramon aduse conversaţia înapoi la Michael.

— Dacă se află aici, în Londra, de ce nu m-ai prezentat? Ţi-e ruşine cu mine?

— Pot? Pot să îl aduc pe la noi, Ramon? I-am povestit câte ceva despre tine, despre noi. Ştiu că i-ar plăcea să te întâlnească şi sunt convinsă că o să îl simpatizezi. Este singurul Courtney cu adevărat dulce şi bun. Noi, restul...! îşi dădu ochii peste cap amuzantă.

Michael sosi cu o sticlă din Unul de Burgundia al tatălui lor.

— M-am gândit să aduc flori, explică el, dar până la urmă m-am decis să iau ceva folositor.

El şi Ramon se cercetară cu atenţie în timp ce îşi strânseră mâinile. Isabella îi privi neliniştită, dorindu-şi ca cei doi să se placă.

— Ce îţi fac coastele? întrebă Michael.

Isabella îi spusese că Ramon căzuse de pe cal şi îşi rupsese trei coaste.

— Sora ta mă ţine prizonier. Nu e nimic în neregulă cu mine – nimic din ce un pahar de vin excelent de Burgundia n-ar putea trata. Ramon afişă căldura şi şarmul care îl făceau irezistibil. Isabella se simţi ameţită de uşurare. Cei mai importanţi şi mai dragi oameni din viaţa ei aveau să se simpatizeze.

Luă sticla de vin în bucătărie ca să găsească un tirbuşon. Când reveni cu sticla deschisă şi două pahare, Michael şedea pe scaunul de lângă pat.

— Primim la bancă prin poşta aeriană ziarul tău, *Golden City Mail*, îi spunea Ramon. Apreciez mai ales articolele tale

financiare şi economice.

— Ah, lucrezi în domeniul bancar, zise Michael dând din cap. Bella nu mi-a spus asta.

— Comerţ bancar. Suntem specializaţi în Africa subsahariană. Şi continuară conversaţia.

Bella îşi dădu jos papucii, îşi suflecă blugii albaştri şi se ghemui în pat lângă Ramon. Deşi nu luă parte la discuţie, ascultă cu aviditate.

Nu ştiuse că Ramon avea o viziune atât de complexă asupra realităţilor africane, că îşi formase o părere atât de articulată despre personalităţile, locurile şi evenimentele care alcătuiau mozaicul bogat şi fascinant al ţării ei natale. În comparaţie cu această discuţie, toate celelalte conversaţii pe care le purta cu Ramon fuseseră superficiale şi triviale. Ascultându-i, învăţă lucruri şi auzi idei care erau cu totul şi cu totul noi pentru ea.

Michael era la fel de impresionat ca şi ea. Era evident că-i făcea plăcere să descopere o inteligenţă provocatoare şi incitantă căreia să îi împărtăşească propriile opinii şi credinţe.

Trecuse de miezul nopţii. Prima sticlă de vin şi o alta pe care Isabella o scosese din micul ei stoc din bucătărie se goliseră. Aerul din dormitor era încărcat de fumul ţigărilor Camel ale lui Michael, când Bella se uită la ceas şi exclamă:

— Ai fost invitat la un pahar, Mickey, iar Ramon este bolnav. Gata, acum pleacă.

Se duse să îi aducă haina. În timp ce îl ajută să se îmbrace, Ramon spuse încet din pat:

— Dacă scrii o serie de articole despre exilaţii politic, ea nu ar fi completă fără unul despre Raleigh Tabaka.

Mickey râse cu tristeţe.

— Mi-aş vinde sufletul ca să ajung la Tabaka, misteriosul personaj. Dar nu este posibil.

— L-am întâlnit la serviciu, la bancă. Ţinem evidenţa tuturor clienţilor. S-ar putea să îţi pot aranja o întâlnire cu el, îi spuse Ramon, iar Michael încremeni şi se holbă la el,

cu o mână vârâtă deja pe mâneca hainei.

— De cinci ani încerc să dau de el, recunoscu el. Dacă ai putea...

— Sună-mă mâine, pe la prânz, îi zise Ramon. O să văd ce pot face.

La uşă, Michael o sărută pe Isabella.

— Să înţeleg că nu vii acasă în seara asta?

— Aici este acasă. Îl îmbrăţişă. Şederea mea temporară în Cadogan Square a fost numai ca să te impresionez, dar nu mai trebuie să fac asta.

— Este trăsnet Ramon al tău, zise Michael, iar Isabella simţi împunsătura geloziei, de parcă o altă femeie concura pentru afecţiunea lui Ramon.

Încercă să şi-o reprime. Era singurul sentiment urât pe care îl nutrise vreodată faţă de Mickey, dar durerea persistă când se întoarse în dormitor şi se adânci din nou când îl auzi pe Ramon spunând:

— Îmi place. Fratele tău este una dintre fiinţele superioare – sunt foarte rare.

Se simţi ruşinată de sentimentele ei neplăcute faţă de Mickey. Cum s-ar fi putut îndoi că Ramon era un bărbat adevărat? Ştia că îl simpatizează pe Michael doar pentru şarmul şi inteligenţa sa şi pentru că era fratele ei – şi totuşi, şi totuşi, sentimentul murdar şi perfid persista.

Se aplecă peste pat şi îl sărută cu o pasiune care o surprinse chiar şi pe ea. După prima clipă de şoc, gura lui se deschise şi limbile lor se găsiră şi se încolăciră una în jurul celeilalte, alunecoase ca nişte ţipari care se împreunează.

În cele din urmă se desprinse de el şi îl privi.

— Bântui săptămâni întregi prin Europa, lăsându-mă baltă, iar când vii acasă zaci în pat, înfulecând şi dormind, îl acuză ea cu o voce ascuţită, sugrumată de patima cu care îl dorea. Şi niciun cuvânt despre menajeră sau infirmieră. Ei bine, stăpâne Ramon, am venit să-ţi spun că e ziua plăţii, am venit să iau.

— O să am nevoie de ajutor, o preveni el.

— Tu stai liniştit. Nu face nimic. Ordinele infirmierei. O să avem noi grijă la detalii.

Trase la o parte aşternuturile şi se vârî sub ele, iar vocea ei deveni un gângurit languros.

— O să avem noi grijă de toate, el şi cu mine. Tu nu te băga.

Îl încălecă cu blândeţe, având grijă să nu îi atingă pieptul bandajat. Pe când se afundă, deasupra lui, îşi văzu chipul răvăşit de dorinţă în oglinda verde a ochilor lui şi simţi cum toate îndoielile i se evaporă. El era al ei şi numai al ei.

După aceea se întinse pe partea lui sănătoasă, în siguranţă şi fericită şi sporovăiră amorţiţi, la graniţa dintre realitate şi vis, în întuneric. Când Ramon îl pomeni din nou pe Michael, simţi o undă de vinovăţie pentru îndoielile ei de mai devreme.

Era atât de relaxată, cu garda jos şi avea încredere deplină în Ramon ca în sine însăşi. Dori să se explice şi să împărtăşească cu el gândurile.

— Săracul Mickey, niciodată nu am bănuit agonia prin care a trecut-o în toţi aceşti ani. Pentru el sunt cea mai apropiată persoană din lume şi nici eu nu am ştiut nimic. Acum câteva zile am aflat, din greşeală, că este homosexual activ...

Cuvintele îi ieşiră înainte să le poată opri şi dintr-odată fu îngrozită de ceea ce făcuse. Mickey avea încredere în ea şi se cutremură, aşteptând reacţia lui Ramon. Dar aceasta nu fu deloc cea la care se aşteptase.

— Da, încuviinţă el, calm. Ştiam. Sunt câteva indicii de neconfundat. Am ştiut-o din prima jumătate de oră.

Se simţi oarecum uşurată. Ramon ştia, deci nu era nicio trădare din partea ei.

— Şi nu eşti dezgustat de asta?

— Nu, deloc, răspunse Ramon. Mulţi dintre ei sunt creativi, inteligenţi şi productivi.

— Da, Mickey este aşa, aprobă ea cu entuziasm. La

început am fost şocată, dar acum nu mai înseamnă mare lucru pentru mine. Este tot fratele meu scump. Mă tem însă să nu fie persecutat.

— Nu cred că este cazul. Societatea a acceptat...

— Nu înţelegi, Ramon. Lui Michael îi plac băieţii de culoare şi trăieşte în Africa de Sud.

— Da, încuviinţă Ramon, gânditor. Asta ar putea crea ceva probleme.

Michael sună la apartament de la un telefon public de pe Fleet Street, puţin după ora prânzului, iar Ramon răspunse la al doilea apel.

— Veştile sunt bune, îl asigură Ramon. Raleigh Tabaka se află în Londra şi a auzit de tine. Ai scris cumva o serie de articole prin anii 1960 sub titlul „Furia”?

— Da, o serie de şase pentru *Mail;* ziarul a fost interzis de poliţie.

— Tabaka le-a citit şi i-au plăcut. Este de acord să te întâlnească.

— Dumnezeule, Ramon. Nu pot să îţi spun cât sunt de recunoscător. Este cea mai minunată şansă...

Ramon îl întrerupse.

— Vă veţi întâlni în seara asta, dar a pus anumite condiţii.

— Orice, încuviinţă numaidecât Michael.

— Vii singur la întâlnire. Fără arme, desigur, fără reportofon sau cameră. Nu vrea ca vocea sau chipul lui să fie înregistrate. Este un bar în Shepherd’s Bush. Îi dădu adresa lui Michael. Să fii acolo diseară la şapte. Să ai cu tine un buchet de flori – garoafe. Cineva te va prelua şi te va duce la locul de întâlnire.

— Bine, am reţinut.

— Încă o condiţie. Tabaka vrea să citească interviul înainte să-l publici.

Michael rămase tăcut timp de câteva secunde. Cererea contravenea tuturor principiilor sale jurnalistice. Ea se afla la graniţa cenzurii şi punea oarecum la îndoială etica sa

profesională. Însă preţul era un interviu cu unul dintre cei mai căutaţi oameni din Africa.

— Bine, încuviinţă el cu inima grea. Îi voi da ultima variantă. După aceea tonul său se înveseli din nou. Îţi sunt dator, Ramon. O să trec pe la tine mâine-seară ca să îţi povestesc totul.

— Nu uita sticla de vin.

Michael se grăbi să se întoarcă în Cadogan Square. De îndată ce ajunse la telefon anulă toate celelalte întâlniri din ziua respectivă, apoi se aşeză să reflecteze asupra interviului. Întrebările sale trebuiau să fie iscoditoare, dar nu atât de incomode încât să-l facă pe Tabaka să nu coopereze. Trebuia să fie sincer şi înţelegător, dar şi sever, căci avea de-a face cu un bărbat care alesese în mod deliberat calea violenţei şi a vărsării de sânge. Pentru a dobândi credibilitate, întrebările sale trebuiau să fie echilibrate şi neutre şi în acelaşi timp să pună în evidenţă omul.

În mod limpede nu îşi dorea o simplă recitare a sloganurilor radicale şi a argoului revoluţionar.

„Termenul «terorist» se aplică în general unei persoane care, pentru îndeplinirea unor obiective politice, se vede silit să comită un act de violenţă asupra unei ţinte de natură non-militară, în timpul căruia există probabilitatea de a răni sau ucide victime colaterale nevinovate. Acceptaţi această definiţie şi, dacă da, se poate aplica eticheta de «terorist» organizaţiei Umkhonto we Sizwe?”

Reflectă la această primă întrebare şi îşi aprinse încă un Camel în timp ce o studia.

— Bine.

Lua taurul de coarne, cum se spune, dar poate era nevoie de puţină şlefuire şi îndulcire a tonului. Lucră constant şi până la cinci şi jumătate formulase douăzeci de întrebări care îl mulţumeau. Îşi făcu un sandvici cu somon afumat şi bău o sticlă de Guinness în timp ce revăzu şi exersă întregul scenariu.

Îşi aruncă haina pe umeri, şi porni înarmat cu un buchet de garoafe pe care le cumpără de la taraba din colţ. Începuse să burniţeze. Făcu semn cu mâna unui taxi pe Sloane Street.

Căldura trupurilor făcea ca barul să semene cu o saună. De la condens, pe ferestrele cu vitralii curgeau şiroaie de culoarea curcubeului. Michael afişă cu ostentaţie garoafele şi se zgâi prin ceaţa albastră de fum de ţigară. Aproape imediat un indian impecabil îmbrăcat într-un costum de lână din trei piese părăsi tejgheaua barului şi îşi croi drum prin încăperea aglomerată.

— Domnule Courtney, numele meu este Govan.

— Din Natal. Michael recunoscu accentul.

— Din Stanger. Bărbatul zâmbi. Dar asta a fost acum şase ani. Aruncă o privire spre umerii hainei lui Michael. S-a oprit ploaia? Bine, atunci putem merge pe jos. Nu este departe.

Ghidul său o luă pe artera principală. După aproape nouăzeci de metri coti brusc pe o alee îngustă şi grăbi pasul. Michael trebui să alerge cu paşi mici ca să ţină ritmul. Respira greu când ajunseră la capătul aleii.

— Ale naibii ţigări – ar trebui să le mai răresc.

Govan ieşi de pe alee şi se opri brusc după colţ. Michael era pe punctul de a vorbi, dar Govan îl apucă de braţ ca să îl reducă la tăcere. Aşteptară cinci minute. Numai când fu sigur că nu erau urmăriţi, îşi slăbi strânsoarea.

— Nu ai încredere în mine, zise Michael zâmbind şi azvârli garoafele într-un coş de gunoi care avea pe el un anunţ cu amenzile pentru aruncarea pe jos a gunoaielor.

— Nu avem încredere în nimeni. Govan îl conduse mai departe. Mai ales în buri. În fiecare zi învaţă tipuri noi de răutate.

Zece minute mai târziu opriră în faţa unei clădiri de apartamente, pe o stradă bine luminată. Lângă bordură erau parcate un lanţ de maşini Mercedes şi Jaguar. Peluza şi grădina din faţa clădirii erau tunse cu grijă. Era cu siguranţă

o enclavă rezidenţială scumpă.

— Te las aici, zise Govan. Intră. În hol e un portar. Spune-i că eşti oaspetele domnului Kendrick, apartamentul 505.

Holul era pe măsura faţadei clădirii, cu podea din marmură italiană, pereţi acoperiţi cu lambriuri şi lift cu uşi aurite. Portarul în uniformă îl salută.

— Da, domnule Courtney, domnul Kendrick vă aşteaptă. Vă rog să urcaţi la etajul cinci.

Când uşile liftului se deschiseră, îl aşteptau doi bărbaţi de culoare care nu zâmbeau.

— Veniţi pe aici, domnule Courtney.

Îl conduseră de-a lungul holului mochetat până la numărul 505 şi îl invitară în apartament.

De îndată ce se închise uşa, îl încadrară şi îl percheziţionară cu eficienţă de sus până jos. Cooperant, Michael ridică braţele şi desfăcu picioarele. În timp ce îl căutau, aruncă înjur o privire de jurnalist profesionist. Apartamentul fusese decorat cu gust şi mulţi bani.

Escortele se dădură în lături mulţumiţi şi unul din ei îi deschise uşa dublă din faţă.

— Te rog, zise el, iar Michael intră într-o cameră spaţioasă şi frumos decorată.

Canapelele şi fotoliile îmbrăcate în piele Cannolly crem. Covorul gros care acoperea întreaga pardoseală era de culoarea cafelei cu lapte. Mesele şi barul de cocktailuri erau din cristal şi crom. Pe pereţi atârnau patru picturi de Hockney, din seria sa cu piscine.

Cincizeci de mii de lire sterline fiecare, estimă Michael, apoi privirea i se opri asupra siluetei care stătea în centrul camerei.

Nu exista nicio fotografie recentă a acestui bărbat, dar Michael îl recunoscu imediat dintr-o imagine înceţoşată de ziar din arhivele de la *Mail,* care data din perioada Sharpeville şi a interogatoriilor care urmaseră.

— Domnule Tabaka, zise el.

Era la fel de înalt ca şi Michael, probabil un metru optzeci

şi unu, dar mai lat în umeri şi mai îngust la mijloc.

— Domnule Courtney.

Raleigh Tabaka păşi înainte şi îi întinse mâna. Se mişca precum un boxer, graţios, echilibrat şi agresiv.

— Trăiţi pe picior mare? zise Michael întrebător, iar Raleigh Tabaka se încruntă uşor.

— Este apartamentul unui simpatizant. Nu mă dau în vânt după asemenea zorzoane.

Vocea lui era fermă şi profundă, melodioasă, şi în care răzbăteau inconfundabilele ecouri ale Africii. În ciuda negării, costumul său era din stofă de lână pură, croit elegant pe trupul lui de războinic. Pe cravata sa de mătase se vedeau micile brăţări ale motivului Gucci. Era un bărbat impresionant.

— Sunt recunoscător că am ocazia să vă întâlnesc, zise Michael.

— V-am citit seria „Furie”, îi spuse Raleigh, studiindu-l pe Michael cu ochii săi negru onix. Dumneavoastră îmi înţelegeţi poporul. I-aţi prezentat aspiraţiile cu un ochi cinstit şi imparţial.

— Nu toată lumea ar fi de acord cu dumneavoastră – mai ales autorităţile din Africa de Sud.

Raleigh zâmbi. Dinţii săi erau egali şi albi.

— Vă pot spune foarte puţine lucruri care să îi mai aline acum. Dar mai întâi vă pot oferi ceva de băut?

— Un gin tonic.

— Ah, da, carburantul cu care funcţionează fiecare minte de jurnalist.

Tonul lui Raleigh era dispreţuitor. Merse la bar şi turnă un lichid limpede dintr-o sticlă de cristal şi adăugă tonicul dintr-o duză de mână conectată la bar printr-un furtun cromat.

— Nu beţi? întrebă Michael, iar Raleigh se încruntă din nou.

— Cu atâta treabă de făcut, de ce mi-aş aburi mintea? Se uită la ceasul de mână. Avem la dispoziţie o oră, apoi o să

plecăm.

— Atunci nu mai trebuie să irosesc niciun minut, încuviinţă Michael. În timp ce se aşezară faţă în faţă pe fotoliile din piele Connolly, continuă: Am toate informaţiile de bază de care am nevoie: locul şi data naşterii, educaţia la Şcoala Waterford în Swaziland, relaţia cu Moses Gama, poziţia actuală în ANC[1]. Pot continua de aici?

Raleigh îşi înclină capul aprobator.

— Termenul „terorist” se aplică în general... Michael îşi repetă definiţia, iar trăsăturile lui Raleigh se schimonosiră de furie în timp ce ascultă.

— Nu există simpli martori în Africa de Sud, i-o reteză el brusc. Este război. Nimeni nu poate pretinde că este neutru. Cu toţii suntem combatanţi.

— Indiferent cât de tineri sau de bătrâni? Indiferent de simpatia pe care o arată faţă de aspiraţiile poporului dumneavoastră?

— Nu există doar spectatori, repetă Raleigh. Din leagăn până în mormânt, cu toţii suntem pe câmpul de luptă. Cu toţii cădem într-o tabără sau alta, fie a celor oprimaţi, fie a opresorilor.

— Niciun bărbat, sau femeie, sau copil nu are de ales? întrebă Michael.

— Ba da, există o alegere – alegerea unei tabere sau a celeilalte. Neutralitatea nu este o opţiune.

— Dacă o bombă explodează într-un supermarket aglomerat, unii dintre compatrioţii dumneavoastră, propriii simpatizanţi, ar putea muri sau ar putea fi răniţi. Aţi simţi vreo remuşcare?

— Remuşcarea nu este o emoţie revoluţionară, aşa cum nu este nicio emoţie a promotorilor apartheidului. Cei care mor sunt fie victimele duşmanului, fie jertfe curajoase şi onorabile. În război amândouă sunt inevitabile, chiar dezirabile.

Pixul lui Michael alergă pe hârtie în strădania de a prinde

[1] Congresul Naţional African.

aceste declaraţii înspăimântătoare. Se simţea şocat şi incitat, încântat şi îngrozit de ceea ce auzea. Avea sentimentul că, la fel cu o molie care zboară prea aproape de flacără, şi el va fi pârjolit de căldura albă a furiei acestui bărbat. Ştia că va putea reproduce cu fidelitate cuvintele, dar nu şi tonul aprig cu care fuseseră rostite.

Ora alocată se scurgea prea repede, iar Michael se strădui să folosească din plin fiecare secundă şi, când în cele din urmă Raleigh aruncă o privire la ceas şi se ridică, Michael încercă cu disperare să prelungească întâlnirea.

— Aţi vorbit despre copiii voştri războinici, zise el. Ce vârstă, cât de tineri sunt?

— Vă voi arăta copii de şapte ani care pot purta arme şi comandanţi de grupă care au zece ani.

— Îmi veţi arăta? întrebă Michael. Cum este posibil... să îmi arătaţi?

Raleigh îl cercetă câteva clipe lungi. Informaţia pe care i-o transmisese Ramon Machado părea să fie validă. Avea aici o unealtă folositoare. Una care putea fi folositoare scopului său. Poate că merita efortul de a investi în el pentru a-l putea exploata pe deplin. Era unul dintre „idioţii utili” ai lui Lenin care, la început, puteau fi făcuţi să servească neintenţionat cauza. Mai târziu, desigur, lucrurile aveau să se schimbe. Mai întâi el va fi lopata şi fierul lat al plugului; numai mai târziu, la timpul potrivit, putea fi şlefuit într-o sabie de război.

— Michael Courtney, zise el încet, sunt dispus să am încredere în dumneata. Cred că eşti un bărbat decent şi luminat. Dacă nu îmi înşeli încrederea, îţi voi deschide uşi către locuri despre care nici nu ai visat că există. Te voi duce pe străzile şi magherniţele din Soweto. În inima poporului meu – şi da, îţi voi arăta copiii.

— Când? întrebă Michael nerăbdător, conştient de timpul care se scurgea.

— Curând, promise Raleigh, iar în clipa aceea se deschise uşa de la intrare.

— Cum vă voi găsi? insistă Michael.

— Nu mă vei găsi dumneata. Când voi fi gata, te voi găsi eu pe tine.

Uşile duble ale salonului se deschiseră şi în prag îşi făcu apariţia un bărbat. Chiar preocupat fiind de promisiunea lui Raleigh, atenţia lui Michael fu distrasă. Îl recunoscu numaidecât pe nou-venit, chiar şi în haine de stradă. Numele Kendrick ar fi trebuit să îl pună în gardă.

— Gazda noastră, proprietarul acestui apartament, îl prezentă Raleigh Tabaka. Oliver Kendrick, acesta este Michael Courtney.

— V-am văzut dansând Spartacus, zise Michael, cu vocea sugrumată de emoţie şi veneraţie. De trei ori. Câtă virilitate şi măiestrie.

Oliver Kendrick zâmbi, străbătu camera cu pasul lui elegant de balerin şi îi întinse lui Michael mâna. Era surprinzător de îngustă şi de rece, iar oasele sale părură fragile şi uşoare ca ale unei păsări. Şi nu era de mirare, căci i se spunea „Lebăda Neagră”. Gâtul îi era lung şi delicat, ca al unei păsări, iar ochii erau luminoşi ca un lac de munte în care se reflectă luna. Pielea avea acelaşi luciu negru.

Lui Michael i se păru că de aproape era chiar şi mai frumos decât în lumina romantică a scenei şi i se tăie respiraţia. Dansatorul îşi lăsă mâna în strânsoarea lui Michael şi îşi întoarse capul către Raleigh.

— Nu pleca aşa repede, Raleigh, se rugă el cu accentul acela muzical din Indiile de Vest.

— Trebuie să plec. Raleigh clătină din cap. Mă tem că am de prins un avion.

Oliver Kendrick se întoarse către Michael, continuând să îi ţină mâna.

— Am avut o zi oribilă. Aş putea să jur că aş muri dacă m-aş aşeza jos. Nu mă lăsa singur, Michael. Rămâi şi înveseleşte-mă. Poţi să fii amuzant, nu-i aşa, Michael?

Raleigh Tabaka îi lăsă singuri şi ieşi din apartament. Unul dintre oamenii lui îl aştepta afară, dar nu părăsiră clădirea.

În schimb, bărbatul îl conduse pe Raleigh pe acelaşi hol, până la o uşă mai puţin ostentativă. Acest al doilea apartament era mai mic şi modest mobilat. Raleigh intră şi un al doilea om al său dădu să se ridice de pe scaunul de lângă fereastra încastrată în perete.

Raleigh îi făcu semn să rămână şi se apropie de fereastră. Avea o formă neobişnuită, înaltă şi îngustă, ca o oglindă de şifonier în mărime naturală. Geamul era umbrit de tonul uşor opac, tipic unei oglinzi cu două feţe.

Camera de dincolo de ea era un dormitor, extravagant mobilat ca restul apartamentului lui Oliver Kendrick. Tema coloristică era ivoriu şi bej pal, iar aşternuturile de satin se potriveau perfect cu covorul pufos. Luminile ascunse tremurau şi străluceau în tavanul acoperit cu oglinzi. Într-un alcov din faţa patului se afla un vechi simbol falic, sculptat în obsidian de culoarea chihlimbarului, o preţioasă piesă antică dintr-un templu hindus.

Camera era goală, iar Raleigh îşi întoarse atenţia către echipamentul cu cameră care era pregătit, îndreptat către oglinda cu două feţe.

Apartamentul şi aparatul de filmat îi aparţineau lui Oliver Kendrick. I le mai împrumutase lui Raleigh şi cu alte ocazii. Era ciudat că un bărbat cu talentul şi faima lui Kendrick consimţea să ia parte la o scenă ca aceasta. Nu numai că acceptase de bunăvoie să facă asta, dar îi oferise lui Raleigh echipamentul şi serviciile. Participa cu un entuziasm atât de sincer şi cu o inventivitate atât de debordantă, încât devenise evident că toate acestea erau pe gustul lui. Singura lui pretenţie fusese ca Raleigh să îi dea o copie a casetelor video şi a fotografiilor, pe care să le adauge la imensa lui colecţie particulară. Echipamentul video se ridica la standarde profesionale performante. Raleigh fusese impresionat de calitatea înregistrărilor chiar şi în acest mediu slab luminat.

Raleigh se uită din nou la ceas. Putea lăsa de acum treaba în seama celor doi bodyguarzi ai săi. Mai făcuseră

acest lucru şi altă dată. O curiozitate perversă îl făcu însă să zăbovească. Trecuse aproape o jumătate de oră, când uşa dormitorului se deschise. Kendrick şi Michael Courtney îşi făcură apariţia. Cei doi asistenţi ai lui Kendrick îşi ocupară cu rapiditate poziţiile, unul la videorecorder, celălalt la camera de fotografiat neagră Hasselblad. Camera fixă avea film monocromatic de 3.000 ASA, care reda imagini clare în cele mai slabe condiţii de lumină.

În încăperea de dincolo, cei doi bărbaţi se îmbrăţişară, un sărut lung cu gurile deschise, iar videorecorderul scoase un mic bâzâit electric. Sunetul aparatului de fotografiat Hasselblad era mult mai puternic, aproape exploziv în camera liniştită şi întunecată.

La un moment dat, în timp ce bărbatul alb aştepta pe aşternuturile de satin, Kendrick se postă gol în faţa oglinzii cu două feţe. Se prefăcu că îşi studiază trupul, în realitate etalându-l în faţa bărbaţilor care, ştia el, priveau de cealaltă parte a geamului. Avea musculatura extraordinar de dezvoltată de lungile ore petrecute la bara de balet. Gambele şi coapsele îi erau disproporţionat de mari.

Privi cu aroganţă în oglindă, iar cerceii cu diamante de la urechi străluciră atunci când îşi răsuci capul pe gâtul lung, de lebădă, într-o poză teatrală. Îşi trecu vârful limbii peste buzele întredeschise şi privi prin oglindă direct în ochii lui Raleigh Tabaka. Era cel mai obscen gest pe care îl văzuse vreodată, cu ceva atât de diabolic în el, încât îl făcu chiar şi pe Raleigh să se înfioare. Kendrick se întoarse şi se îndreptă spre pat. Fesele sale negre precum catifeaua se legănară în ritm de dans, iar bărbatul de pe pat întinse ambele braţe spre el.

Raleigh se întoarse şi părăsi apartamentul. Coborî cu liftul şi ieşi în răcoarea serii. Îşi strânse mai aproape de piept haina şi inspiră adânc aerul rece şi curat. Apoi se adună şi se îndepărtă cu pasul lung şi hotărât al bărbatului care are o treabă importantă de făcut.

Când Michael părăsi Londra, luă cu el puţin din bucuria specială care umpluse viaţa Isabellei în aceste ultime săptămâni.

Îl conduse la Heathrow.

— Se pare că mereu ne luăm rămas-bun, Mickey, şopti ea. Îmi va fi tare dor de tine, ca totdeauna.

— Ne vedem la nuntă.

— Probabil că înainte de asta vom avea un botez, răspunse ea, iar el o ţinu la depărtarea braţului întins.

— Nu mi-ai spus asta, o acuză el.

— Soţia lui, explică ea. Ne mutăm în Spania la sfârşitul lui ianuarie. Ramon vrea să nasc copilul acolo. Îl va adopta, după legea spaniolă.

— Trebuie să îmi spui unde eşti – tot timpul – şi nu uita promisiunea ta.

Fata încuviinţă din cap.

— Dacă vreodată am nevoie, vei fi primul căruia îi voi cere ajutor.

La uşile terminalului, se uită înapoi şi îi trimise o bezea. Apoi dispăru şi ea se simţi copleşită de singurătate.

Sentimentul acesta îi dispăru repede sub soarele iberic.

Apartamentul pe care Ramon îl găsise se afla într-un mic sat pescăresc, la câţiva kilometri depărtare de Malaga. Ocupa primele două etaje şi avea o terasă mare şi pavată care dădea spre vârfurile pinilor şi albastrul mediteraneean de dincolo de ei. Ziua, când Ramon se afla la bancă, îmbrăcată în nişte bikini minusculi, Isabella stătea într-un colţ ferit al terasei, unde vântul nu o atingea, iar soarele îi bronza faţa şi trupul în culoarea chihlimbarului închis, în timp ce îşi scria ultimul capitol al tezei. Născută în Africa, era o fiică a soarelui şi îi fusese teribil de dor de el în anii petrecuţi la Londra.

Ramon era solicitat de bancă şi călătorea la fel de mult ca pe vremea când locuiau în Londra. Ura să îl vadă plecând, dar între voiaje aveau parte de momente romantice împreună. Când se afla în Malaga, îndatoririle

bancare nu îl solicitau prea mult şi putea evada întreaga după-amiază, ducând-o în colţuri ferite şi neumblate ale plajei, sau în restaurante retrase care serveau specialităţi locale şi vinuri de ţară.

Rana lui se vindecase bine.

— Cu ajutorul asistentei pricepute pe care am avut-o, îi spusese el.

Rămăsese cu câteva cicatrici pe piept şi pe spate, care aveau un luciu roz. Soarele îi bronzase restul trupului într-o nuanţă mai întunecată decât a ei, aproape de culoarea mahonului. În contrast cu bronzul, ochii păreau de un verde mai strălucitor.

În timp ce Ramon era plecat, se bucura de compania Adrei. Nu aflase cum anume o găsise Ramon. Alegerea fusese însă inspirată, căci Adra Olivares era un înlocuitor minunat al lui Nanny. În anumite privinţe, chiar depăşea originalul, căci nu era atât de băgăcioasă şi de dominatoare ca bătrâna doică.

Adra era o femeie slabă, dar robustă, la patruzeci şi ceva de ani. Avea părul negru, uşor cărunt, pe care îl purta prins la ceafă într-un coc de mărimea unei mingi de crichet. Faţa îi era închisă la culoare şi solemnă, dar în acelaşi timp blândă şi hazlie. Mâinile ei cafenii şi pătrăţoase erau puternice atunci când făcea munci casnice, dar rapide şi uşoare când gătea sau călca hainele Isabellei la perfecţiune, sau blânde şi infinit de reconfortante atunci când masa spatele îndurerat al Isabellei, sau ungea pântecele umflat şi bronzat de soare cu ulei de măsline ca să menţină muşchii supli, iar pielea netedă şi tânără şi fără vergeturi.

Preluă orele Isabellei de limba spaniolă şi progresul lor fu atât de rapid, încât şi Ramon rămase surprins. Într-o lună, Isabella citea cu uşurinţă ziarele locale şi pălăvrăgea fluent cu instalatorul şi cu omul care repara televizoare, sau o susţinea pe Adra când se tocmea cu vânzătorii din piaţa locală.

Deşi adora să o întrebe pe Isabella despre familia ei sau despre Africa, pe Adra nu prea o trăgea inima să vorbească despre ea. Isabella presupuse că era o femeie din partea locului, până ce într-o dimineaţă observă printre scrisorile din cutia lor poştală un plic destinat ei, expediat din Havana, Cuba.

— Este de la soţul sau familia ta, Adra? Cine îţi scrie din Cuba? întrebase ea:

Femeia i-o tăiase atunci cu bruscheţe.

— Este numai un prieten, *señora.* Soţul meu a murit.

Tot restul zilei rămăsese apoi retrasă şi taciturnă. Abia la sfârşitul săptămânii revenise la normal, iar Isabella avusese grijă să nu mai pomenească despre scrisoarea cubaneză.

Pe măsură ce treceau săptămânile şi se apropia momentul naşterii, şi Adra deveni mai nerăbdătoare. Arăta un interes sporit faţă de trusoul copilului de care se ocupa Isabella. Michael fusese primul contribuitor. Un colet sosise pe cale aeriană de la Johannesburg, cu un set de şase aşternuturi şi feţe de pernă pentru pătuţul copilului, din cel mai bun bumbac, cu funde din mătase albastră şi o minunată pereche de jacheţele din lână pentru bebeluş. În fiecare zi Isabella adăuga ceva colecţiei, iar Adra o ajuta să aleagă. Împreună scotociră toate magazinele de articole de copii posibile, pe o rază de aproape o oră de mers cu maşina Mini.

Ori de câte ori Ramon se întorcea din călătoriile de afaceri, aducea şi el ceva. Deşi adesea hainele erau suficient de mari ca să îi fie bune unui adolescent, Isabella era atât de mişcată de preocuparea lui, încât nu o lăsa inima să îi arate discrepanţele. Odată venise cu un cărucior a cărui capacitate, suspensie şi luciu erau demne de atelierele Rolls-Royce din Crewe. Adra îi aduse Isabellei o hăinuţă albă pentru botez, pe care o făcuse chiar ea cu dantelă veche care, după cum îi mărturisise Isabellei, provenea din rochia de nuntă a bunicii ei. Isabella se arătă atât de mişcată, încât izbucni în lacrimi. Lacrimile păreau să

curgă mai des, pe măsură ce sarcina avansa şi se gândea tot mai des la Weltevreden. Când îl suna pe tatăl ei sau pe Nana, făcea eforturi să nu pomenească ceva despre Ramon sau despre copil. Ei credeau că se retrăsese în Spania numai ca să îşi termine teza.

În câteva ocazii, înainte ca sarcina să nu îi mai permită să călătorească, Ramon îi ceru să facă unele comisioane pentru el, în absenţa sa. În fiecare caz trebuia numai să zboare către vreo destinaţie necunoscută din Europa, Africa de Nord sau Orientul Mijlociu, să se întâlnească rapid cu cineva, să primească un plic sau un pachet mic şi să se întoarcă acasă. Când merse la Tel Aviv, folosi paşaportul sud-african, dar în Benghazi şi Cairo pe cel britanic. Toate aceste călătorii durau numai o zi şi o noapte şi erau lipsite de alte evenimente, dar îi diversificau stilul de viaţă şi îi ofereau o bună ocazie să facă nişte cumpărături pentru copil. La numai o săptămână după călătoria ei în Benghazi, monarhia regelui Idris I fu răsturnată de o lovitură de stat condusă de colonelul Muammar al-Gaddafi, iar Isabella se îngrozi când îşi dădu seama cât de aproape fusese ca ea şi copilul să fie prinşi în revoluţie. Ramon îi împărtăşi îngrijorarea şi îi promise să nu îi mai ceară alte servicii până după naşterea copilului. Nu îl întrebase niciodată dacă excursiile ei aveau legătură cu afacerile bancare sau cu latura mai întunecată şi clandestină a vieţii lui.

O dată pe săptămână mergea la control la clinica pe care Ramon i-o alesese. Adra o însoţea întotdeauna. Ginecologul era un spaniol plăcut şi cult, cu trăsături aristocratice austere şi mâini palide şi competente pe care le simţea reci pe piele atunci când o examina.

— Totul merge perfect, *señora.* Natura îşi face treaba, iar dumneata şi copilul sunteţi sănătoşi şi pregătiţi pentru momentul naşterii.

— Va fi băiat?

— Desigur, *señora.* Un băiat frumos şi sănătos. Vă garantez asta.

Clinica era un fost palat maur, restaurat şi renovat şi utilat cu cel mai modern echipament. După ce doctorul îi făcuse turul stabilimentului, Isabella îşi dăduse seama cât de înţeleaptă fusese alegerea lui Ramon. Era convinsă că nu exista opţiune mai bună.

În timpul uneia dintre vizitele ei, după ce medicul termină consultaţia, iar Isabella se îmbrăca în separeu, îl auzi discutând despre starea ei cu Adra, în sala de aşteptare. Spaniola Isabellei era acum suficient de bună ca să înţeleagă că schimbul de replici era tehnic ca între doi profesionişti. Acest lucru o surprinse.

În drum spre casă, opri la un restaurant de pe malul mării şi, ca de obicei, comandă îngheţată şi cremă de ciocolată pentru amândouă.

— Te-am auzit discutând cu doctorul, Adra, zise Isabella, cu gura plină de îngheţată. Cu siguranţă ai fost cândva asistentă, ştii atât de multe despre asta – toţi acei termeni de specialitate.

Încă o dată se confruntă cu acea reacţie ciudat de ostilă din partea femeii.

— Sunt prea proastă pentru asta. Sunt doar o menajeră, ripostă ea aspru şi se retrase într-o tăcere încăpăţânată din care Isabella nu o mai putu smulge.

Doctorul fusese de părere că bebeluşul se va naşte în prima săptămână a lunii aprilie, aşa că Isabella se grăbi să termine teza. Dactilografie ultimele pagini la sfârşitul lui martie şi o trimise la Londra. Nu se putea decide dacă lucrarea era o aberaţie sau pur şi simplu genială. După aceea agoniză la nesfârşit gândindu-se la posibile omisiuni şi îmbunătăţiri pe care le-ar fi putut aduce textului.

În orice caz, într-o săptămână primi răspuns de la universitate, care o invita să îşi susţină teza.

— Le place, jubilă ea, altfel nu s-ar mai deranja.

În ciuda sarcinii avansate, zbură la Londra pentru trei zile ca să îşi susţină teza. Merse mai bine decât sperase, dar când ajunse înapoi la Malaga era epuizată.

— Mi-au promis că îmi vor răspunde cât de curând cu putinţă! îi spuse ea lui Ramon. Dar cred că va fi în regulă – ţine-mi pumnii.

Îl făcu pe Ramon să îi promită solemn că de acum înainte nu o va mai lăsa singură. Prin urmare, stătea în braţele lui, amândoi goi sub cearşaf, în lumina lunii, cu uşile duble ale terasei larg deschise ca să lase briza să intre, când simţi primele dureri.

Stătu liniştită, fără să îl trezească şi cronometră intervalele dintre contracţii, simţindu-se mulţumită şi împlinită să treacă prin ultimele etape ale acestui proces lung şi fascinant. Când, în cele din urmă, îl trezi pe Ramon, acesta se arătă înduioşător de atent. Alergă în pijamale să o aducă pe Adra din camera servitorilor, de la etajul inferior.

Valiza Isabellei era pregătită şi cei trei urcară în Mini. După ce o aşezară comod pe Isabella pe bancheta din spate, Ramon conduse până la clinică.

După cum prevăzuse şi doctorul, totul decurse natural şi repede. Deşi copilul era mare, iar şoldurile Isabellei relativ înguste, nu apăru nicio complicaţie. Când, dintre picioarele ei ridicate şi desfăcute, doctorul îi ceru să facă un ultim efort, ea împinse cu toată puterea, apoi simţind cum ceva alunecă din pântecele ei, scoase un ţipăt voios şi triumfător.

Nerăbdătoare, se chinui să se ridice într-un cot şi îşi dădu la o parte din ochi părul transpirat.

— Ce este? întrebă ea. Este băiat?

Doctorul ridică sus trupul roşu cu piele lucioasă şi râseră cu toţii la auzul scâncetului nervos.

— Iată-l.

Continuând să îl ţină de glezne, doctorul îl întoarse astfel încât Isabella să îl poată vedea mai bine.

Faţa copilului era vânătă şi cutată, cu ochii strâns închişi. Părul lui era des şi negru, lipit de cap. Penisul îi atârna cât jumătate din degetul ei arătător în ceea ce părea să fie, după părerea Isabellei, o erecţie completă şi impresionantă.

— Este băiat! zise ea cu răsuflarea tăiată, apoi cu un chicotit continuă: Este băiat şi un Courtney!

Isabella era nepregătită pentru forţa copleşitoare a instinctelor ei materne, atunci când îşi puse pentru întâia dată la sân primul născut. Acesta luă între gingiile lui micuţe mamelonul umflat şi trase cu puterea unui animăluţ, fapt care trimise fiori în pântecele ei dilatat şi o durere mai profundă şi mai atavică în inima ei.

Era cea mai frumoasă creatură pe care o atinsese vreodată, la fel de frumoasă ca tatăl ei. În primele zile nu îşi putu lua ochii de la el, adesea ridicându-se în timpul nopţii şi aplecându-se deasupra lui ca să îi privească faţa micuţă în lumina lunii, sau atunci când sugea, deschizându-i pumnişorii roz şi studiindu-i degetele micuţe şi perfecte cu o veneraţie aproape religioasă.

— Este al meu. Îmi aparţine mie, îşi repeta ea la nesfârşit, neputându-şi crede încă ochilor.

Ramon petrecu cea mai mare parte a acelor prime trei zile împreună cu ei în salonul mare şi însorit al clinicii. Părea să împărtăşească fascinaţia ei pentru copil. Discutară, ca şi în ultimele luni, ce nume să pună copilului. În cele din urmă, după un proces lent şi dureros de eliminare, renunţară la Shasa şi Sean, din partea familiei ei, şi la Huesca şi Mahon din partea lui Ramon. Rămaseră la Nicholas Miguel Ramon de Santiago y Machado. Miguel era un compromis pentru Michael, sugerat de Isabella.

În cea de-a patra zi, când Ramon veni la ea la clinică, era însoţit de trei gentlemani sobri în costume negre, fiecare purtând genţi-diplomat. Unul era avocat, un altul un oficial de la Registrul Stării Civile, iar al treilea un magistrat local.

Magistratul fu martor atunci când Isabella semnă ordinul de adopţie, împărţind drepturile părinteşti asupra lui Nicholas cu marchizul de Santiago y Machado, care îşi puse pecetea oficială pe document. Certificatul de naştere oferit de oficial dovedea că Ramon era tatăl.

După ce bărbaţii toastară în cinstea mamei şi a copilului

un pahar mare de sherry şi plecară, Ramon o luă cu tandreţe pe Isabella în braţe.

— Titlul fiului tău este asigurat, şopti el.

— Al fiului nostru, replică ea şi îl sărută. Bărbaţii mei, Nicky şi Ramon.

Când Ramon îi scoase din clinică şi îi duse la apartament, Isabella insistă să îl poarte pe Nicky singură până sus. Adra umpluse vazele cu flori, în semn de bun venit.

Luă copilul din braţele Isabellei.

— Este ud. O să îl schimb eu.

Isabella se simţi ca o leoaică frumoasă căreia i se furase puiul.

În zilele care urmară o competiţie tăcută, dar intensă, apăru între cele două femei. Deşi Isabella era conştientă că Adra se pricepea mai bine să îngrijească bebeluşul, nu aprecia implicarea ei. Îl voia pe Nicky numai pentru ea şi încercă să îi anticipeze nevoile, ca să i-o ia Adrei înainte.

Petele roşii de pe faţa lui Nicky dispărură curând, lăsând loc unei perfecţiuni de piersică, iar părul lui negru începu să se cârlionţeze. Când deschise ochii pentru prima dată, aveau aceeaşi nuanţă verde pal că ai lui Ramon. Isabellei i se păru unul dintre cele mai mari miracole din univers.

— Eşti la fel de frumos ca tatăl tău, îi spuse ea în timp ce îl alăpta.

Era cel puţin un lucru pe care Adra nu i-l putea oferi.

În lunile în care locuiră în sat, Isabella ajunse să fie îndrăgită de localnici. Drăgălăşenia ei şi felul ei prietenos de a fi, sarcina şi eforturile sincere de a învăţa limba îi încântară pe negustorii şi tarabagii din piaţă.

Ca să le răsplătească amabilitatea, când Nicky avea doar zece zile, îl puse în cărucior şi se plimbă cu el prin sat. Era un progres uimitor şi se întoarseră la apartament încărcaţi cu mici daruri şi cu urechile ţiuind de laude.

Când sună acasă de Paşte, bunica ei o întrebă cu severitate:

— Cine este atât de important în Spania, încât să nu poţi

veni la Weltevreden?

— Oh, Nana, te iubesc, dar este pur şi simplu imposibil. Te rog să mă ierţi.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, domnişorică, şi te cunosc, aş zice că e vorba despre cineva care, cu siguranţă poartă pantaloni.

— Nana, mă şochezi. Cum poţi crede aşa ceva despre mine?

— Douăzeci de ani de experienţă, îi spuse sec Centaine Courtney-Malcomess. Să nu mai intri în alte belele, copilă.

— Nu, îţi promit, o asigură Isabella cu dulceaţă în glas şi strânse copilul la piept. „Oh, dacă ai şti, gândi ea. Nu poartă pantaloni; cel puţin nu încă”.

— Cum merge teza? întrebă tatăl ei când veni la telefon.

Nu îi putea spune că o trimisese deja, căci aceea era scuza ei de a sta în Spania.

— Aproape gata, zise ea, ajungând la un compromis. Nu se mai gândise la ea de când venise Nicky pe lume.

— Mult succes. Shasa rămase tăcut câteva clipe. Mai ţii minte discuţia noastră, promisiunea pe care mi-ai făcut-o?

— Care dintre ele? tărăgănă ea răspunsul cu vinovăţie. Ştia foarte bine la ce anume se referea.

— Promisiunea că dacă vreodată dai de necazuri sau ai vreo problemă nu vei încerca să te descurci singură, ci vei veni la mine.

— Da, îmi amintesc.

— Eşti bine, Bella, iubito?

— Sunt bine, minunat, tati.

Simţi veselia din vocea ei şi oftă uşurat.

— Paşte fericit, frumoasa şi inteligenta mea fiică.

Era o uşurare că lui Michael îi putea spune totul. Vorbiră la telefon timp de patruzeci şi cinci de minute, între Malaga şi Johannesburg, şi îl gâdilă pe Nicky ca să scoată un gângurit pentru unchiul lui de la depărtare.

— Când vii acasă, Bella? întrebă Michael, în cele din urmă.

— Divorţul lui Ramon se termină prin iunie, atunci este definitiv. Vom face cununia civilă aici, în Spania, iar pe cea religioasă la Weltevreden. Te aştept la ambele ceremonii.

— Încearcă să mă opreşti, o provocă el.

Sărbătoriră cina de Paşte la restaurantul lor preferat de la malul mării, cu căruţul lui Nicky tras lângă masă. Soţia patronului tricotase o jachetă pentru copil.

Adra se afla împreună cu ei. Acum era deja o parte a micii lor familii şi împinse căruţul când plecară pe jos către apartament. Isabella îl ţinea pe Ramon de braţ. Se simţea ca o femeie căsătorită, mulţumită că era mamă şi mai fericită decât fusese vreodată în viaţă.

Când ajunseră la apartament, Adra îl luă pe Nicky ca să îl schimbe. De data aceasta Isabella nu mai detestă gestul.

În dormitorul din faţă, coborî jaluzelele şi se apropie de Ramon.

— Au trecut trei săptămâni de când s-a născut Nicky. Să ştii că nu sunt făcută din sticlă. N-o să mă sparg.

Era prea blând, prea atent cu ea. Stătuse fără el mult prea mult.

— Cred că ai uitat cum se face, zise ea şi îl împinse pe spate. Daţi-mi voie să vă reîmprospătez memoria, domnule.

— Să nu te răneşti, o atenţiona el.

— Dacă cineva o să fie rănit aici, cel mai probabil o să fii tu, prietene. Acum, leagă-ţi centura de siguranţă. Suntem gata de decolare.

După aceea, în camera umbroasă, în timp ce ea stătea pe pieptul lui epuizată, cu trupurile uşor lipicioase de transpiraţia dragostei lor, el spuse:

— Săptămâna viitoare trebuie să plec pentru patru zile.

Se ridică repede.

— Oh, Ramon, atât de repede! protestă ea, apoi îşi dădu seama că era posesivă şi nerezonabilă. O să mă suni în fiecare zi, nu-i aşa? zise ea pe un ton imperativ.

— O să fac mai mult decât atât. O să fiu în Paris şi o să încerc să aranjez să mi te alături. Vom lua cina la Laserre.

— Ar fi minunat, dar cum rămâne cu Nicky?

— De Nicky are grijă Adra, chicoti Ramon. Nicky va fi bine, iar Adra se va bucura că are ocazia să îl aibă numai pentru ea.

— Nu ştiu... zise ea îndoită. Gândul că va sta departe fie şi măcar o oră de minunea ei îi repugna.

— O să fie o singură noapte şi ţi-ai câştigat dreptul la o mică recompensă. Şi, apoi, şi eu am nevoie de tine, să ştii.

— Oh, iubitul meu.

Cererea lui o mişcă. În sâni avea lapte din abundenţă. Putea strânge suficient ca să acopere nevoile lui Nicky pe o perioadă atât de scurtă de absenţă.

— Desigur, mi-ar plăcea să fiu cu tine. Ai dreptate. Nicky şi Adra vor supravieţui o noapte fără mine. Voi veni de îndată ce o să mă suni.

— Femeia a dat naştere plodului ei acum aproape o lună, şopti răguşit generalul Joseph Cicero. Care a fost întârzierea? Ar fi trebuit să termini operaţiunea imediat. Costurile au depăşit orice imaginaţie!

— Generalul îşi va aminti desigur că acopăr costurile din fondurile pe care le-am adus singur, şi nu din bugetul departamentului, îi reaminti Ramon, în linişte.

Cicero tuşi şi răsfoi exemplarul de *France Soir* pe care îl ţinea în faţă. Stăteau unul lângă celălalt într-un vagon clasa a doua a metroului din Paris. Cicero urcase în staţia Concorde şi ocupase locul de lângă Ramon. Niciunul din ei nu arătase vreun semn de recunoaştere. Zgomotul trenului prin tunelul subteran avea să înşele pe oricine putea trage cu urechea. Amândoi folosiră ziare deschise ca să îşi acopere feţele în timp ce vorbeau. Era una dintre procedurile standard pentru întâlnirile scurte.

— Nu m-am referit numai la costul în ruble, şuieră Cicero. Ai pierdut aproape un an cu acest proiect, un cost incalculabil pentru alte misiuni ale departamentului.

Ramon era fascinat de cursul rapid al bolii care îl

distrugea pe superiorul său. La fiecare întâlnire părea că starea de sănătate a lui Joseph Cicero se deteriorase şi mai mult. Nu mai avea mult, mai degrabă luni decât ani.

— Aceste câteva luni de muncă ne vor recompensa cu dividende enorme vreme de câţiva ani sau chiar decenii.

— Muncă, pufni Cicero. Să tot umbli la borcanul cu miere. Dacă asta este muncă, atunci cum ai defini plăcerea, marchize? Şi de ce amâni încheierea misiunii lună după lună?

Dacă vrem ca femeia să ne fie de folos, atunci este absolut necesar să se lege de copil înainte să trecem la următoarea etapă a operaţiunii.

— Care va avea loc când? întrebă Cicero.

— Deja a început. Fructul este gata de cules. Totul este aranjat. Am nevoie de cooperarea ta pentru etapa finală. De aceea am ales Parisul pentru această întâlnire.

Cicero încuviinţă din cap.

— Continuă, îl invită el.

Ramon vorbi liniştit timp de alte cinci minute. Cicero ascultă fără să facă vreun comentariu, dar recunoscu cu invidie că planul era impecabil. Încă o dată îşi zise că succesorul său părea să fie bine ales, în ciuda prejudecăţii iniţiale pe care o avusese faţă de el.

— Foarte bine, şopti el în cele din urmă. Ai aprobarea să continui. Şi, după cum ai cerut, voi monitoriza acţiunile în acest scop.

Cicero împături ziarul şi se ridică, în timp ce vagonul intră alunecând în staţia de metrou Bastilia pe roţile sale silenţioase de cauciuc.

Uşile se deschiseră, păşi pe peron şi se îndepărtă fără să se mai uite înapoi.

Înştiinţarea Universităţii din Londra sosi în după-amiaza în care plecase Ramon. Se prezenta sub forma unei scrisori recomandate cu sigla universităţii în relief, pe faţa plicului.

Rectorul şi conducerea Universităţii din Londra au plăcerea să o anunţe pe Isabella Courtney că i s-a decernat titlul de doctor în filosofie al Universităţii.

Isabella sună imediat la Weltevreden. Era mică diferenţa de fus orar între Malaga şi Cape Town, iar Shasa tocmai se întorsese de pe terenul de polo. Încă mai era în ghete şi pantaloni de sport şi preluă apelul în biroul de la parter, ale cărui ferestre-uşi dădeau spre teren.

— Să fiu al naibii! exclamă el când auzi vestea. O manifestare atât de necaracteristică era dovada încântării tatălui ei. Când îţi vor pune toca, dragă?

— Abia prin iunie sau iulie. Va trebui să rămân până atunci. Era scuza pe care o căutase.

— Sigur, încuviinţă Shasa imediat. O să vin atunci.

— Oh, tati, e un drum atât de lung!

— Prostii, doctor Courtney, n-aş rata asta pentru nimic în lume. Probabil că bunica ta va dori să mă însoţească.

În mod ciudat, perspectiva aceasta nu o alarmă aşa cum ar fi crezut. Îşi dădu seama că era probabil ocazia ideală pentru ca tatăl ei şi Nana să îi întâlnească pe Ramon şi pe Nicky. Centaine Courtney-Malcomess, departe de casă, nu mai reprezenta un pericol atât de mare ca atunci când era instalată în toată splendoarea şi tradiţia de la Weltevreden.

Mai mult decât orice, Isabella dorea să împărtăşească bucuria reuşitei sale cu Ramon, dar el nu o sună în seara aceea şi nici în ziua următoare. Marţi dimineaţă aproape înnebunise de îngrijorare. Era atât de neobişnuit pentru Ramon; de regulă îi telefona în fiecare zi în care erau despărţiţi.

Când în cele din urmă sună telefonul, ea se afla în bucătăria mică, într-o dispută aprinsă cu Adra, despre câţi căţei de usturoi ar trebui puşi la paella.

— Ţi-ai injecta chestia asta şi în vene, dacă ţi s-ar da şansa, o acuză ea într-o spaniolă de acum fluentă.

— Facem paella, nu tocăniţă irlandeză. Adra îşi apăra punctul de vedere, dar sună telefonul şi Isabella scăpă

lingura care zăngăni pe jos, apoi dărâmă scaunul din hol în graba ei de a răspunde la telefon.

— Ramon, scumpule, am fost atât de îngrijorată. Mi-a lipsit telefonul tău.

— Îmi pare rău, Bella. Tonul blând al vocii lui o linişti, aşa că propria voce deveni un tors de pisică.

— Mă mai iubeşti?

— Vino la Paris şi o să îţi demonstrez.

— Când?

— Acum. Ţi-am făcut o rezervare la zborul Air France de la ora unsprezece. Găseşti biletul la aeroport. La ora două o să fii aici.

— Unde ne întâlnim?

— La Piaza Athénée. Avem un apartament.

— Mă răsfeţi, Ramon, iubitule.

— După cum meriţi.

Părăsi imediat apartamentul. Zborul Air France avu însă o întârziere de patruzeci de minute. În Paris întârziară şi bagajele, aşa că aşteptă furibundă la banda de bagaje aproape o oră, înainte ca valiza ei să îşi facă apariţia. Trecuse de ora cinci seara când taxiul opri pe Avenue Montaigne în faţa clădirii elegante a Piaza Athénée, cu marchizele sale purpurii.

Sperase ca Ramon să o aştepte în foaierul din marmură şi oglinzi, nerăbdător ca ea să intre pe uşile rotative din sticlă. Nu se afla acolo. Nu acordă nicio atenţie siluetei sfrijite care stătea într-unul dintre fotoliile din brocart aurii din faţa biroului de recepţie. Bărbatul ridică pentru o clipă capul cu păr alb şi o privi cu ochi ciudat de lipsiţi de viaţă. Apoi tuşi răguşit şi îşi întoarse atenţia către ziarul pe care îl citea.

Isabella se apropie repede de recepţie.

— Aveţi un oaspete, marchizul de Santiago y Machado. Sunt soţia lui.

— O clipă, *madame.*

Recepţionerul în uniformă verifică lista invitaţilor, apoi

scutură din cap şi se încruntă în timp ce luă de la capăt lista cu nume.

— Îmi pare rău, marchiză. În acest moment marchizul nu stă la noi.

— Poate că este înregistrat ca domnul Machado.

— Mă tem că nu. Nu avem pe nimeni cu acest nume.

Isabella păru derutată.

— Nu înţeleg. Am vorbit cu el în această dimineaţă.

— O să fac cercetări. Recepţionerul plecă să verifice registrul cu rezervări şi se întoarse imediat. Soţul dumneavoastră nu se află cazat la noi şi nu avem nicio rezervare pentru el.

— A fost cu siguranţă reţinut. Isabella încercă să nu pară îngrijorată. Aveţi o cameră pentru mine?

— Hotelul este plin. Recepţionerul întinse mâinile scuzându-se. Este primăvară, înţelegeţi? îmi pare rău, marchiză. Parisul este plin.

— Trebuie să sosească, insistă Isabella. Vă deranjează dacă îmi aştept soţul în salon?

— Sigur că nu, marchiză. Chelnerul vă va servi cafea şi ce răcoritoare doriţi. Portarul vă va duce bagajele în magazia lui.

În timp ce se îndreptă spre salonul lung, care la ora cocktailului era un cochet loc de întâlnire pentru „le tout Paris”, domnul cu părul alb se ridică din fotoliu. Se mişca greu cu paşii unui om bătrân şi fragil, dar, în consternarea ei, Isabella nici măcar nu privi în direcţia lui. Cicero ieşi în stradă şi uşierul fluieră pentru el un taxi, care îl duse în rue Grenelle. De acolo merse pe jos până la ambasada sovietică, iar gardianul de la gheretă îl recunoscu.

Din biroul ataşatului militar de la etajul al doilea, Joe Cicero sună la un număr din Malaga.

— Femeia aşteaptă la hotel, şopti el răguşit. Nu se poate întoarce până mâine la prânz. Continuaţi conform planului.

Puţin după ora şapte, recepţionerul o găsi pe Isabella în salon.

— S-a anulat o rezervare, marchiză. Avem acum o cameră pentru dumneavoastră. Am trimis deja bagajele sus.

Îi veni să îl sărute, în schimb îi strecură în mână o sută de franci.

Din cameră, sună la apartamentul din Malaga. Spera ca Ramon să fi lăsat un mesaj la Adra, acum că toate aranjamentele căzuseră. Deşi lăsă telefonul să sune de aproape o sută de ori, nu primi niciun răspuns. Lucrul acesta o alarmă cu adevărat. Adra ar fi trebuit să fie acolo; telefonul se afla în hol, chiar lângă uşa dormitorului ei. Isabella mai sună de două ori în timpul nopţii, de fiecare dată fără succes.

— Telefonul este deranjat, îşi spuse ea cu convingere, dar abia dacă reuşi să închidă ochii.

De îndată ce se deschise biroul de rezervări, cumpără un bilet pentru un zbor înapoi în Malaga şi, în ciuda neliniştii ei, reuşi să doarmă o oră în timpul călătoriei. Era trecut de prânz când aterizară pe aeroportul din Malaga.

Taxiul o lăsă în faţa uşii clădirii în care locuiau şi îşi târî bagajul până la uşă. Cu degete tremurând de oboseală şi agitaţie reuşi în cele din urmă să bage cheia în încuietoare.

Apartamentul era ciudat de tăcut, iar vocea ei răsună prin uşa deschisă.

— Adra, m-am întors. Unde eşti?

În drum spre camera Adrei aruncă o privire în bucătărie, încăperea era pustie. O luă la fugă pe scări, dar se opri brusc la uşa dormitorului ei. Era larg deschisă.

Pătuţul lui Nicky încă se mai afla în alcovul din faţa ferestrei. Era golit de aşternuturi şi perne şi pături, acea lenjerie minunată pe care Mickey i-o trimisese de acasă. Masa de lângă pătuţ, pe care stătea plutonul de jucării de pluş ale lui Nicky, ursuleţii şi iepuraşii şi personajele Disney pe care i le cumpărase cu ghiotura, era goală.

Ieşi pe terasă şi aruncă o privire în jur. Căruţul dispăruse.

— Adra! ţipă ea şi îşi auzi panica din propria voce. Unde

eşti?

Alergă prin celelalte camere.

— Nicky! Copilaşul meu! Oh, Dumnezeule, te rog. Unde l-aţi dus pe Nicky?

Se trezi din nou în dormitorul principal lângă pătuţul gol.

— Nu înţeleg, şopti ea. Ce s-a întâmplat?

Dintr-un impuls, *se* răsuci şi deschise sertarele dulapului lui Nicky. Erau toate goale. Scutecele, vestuţele şi jachetele dispăruseră toate.

— La spital. Vocea ei era un suspin. S-a întâmplat ceva cu copilul meu!

Alergă jos pe scări şi puse mâna pe telefon, apoi îngheţă când văzu plicul vârât sub el. Scăpă receptorul şi deschise plicul. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia putu citi cuvintele de pe unica foaie de hârtie.

Recunoscu însă scrisul de mână al lui Ramon şi imediat simţi o undă de uşurare, care se evaporă rapid când începu să citească:

Nicholas este cu mine. Deocamdată este în siguranţă. Dacă vrei să îl mai vezi, trebuie să urmezi cu exactitate instrucţiunile. Nu vorbi cu nimeni din Malaga. Repet, nu vorbi cu nimeni. Pleacă imediat din apartament şi întoarce-te la Londra. Vei fi contactată la Cadogan Square. Nu spune nimănui ce s-a întâmplat, nici măcar fratelui tău, Michael. Urmează aceste instrucţiuni întocmai. Nerespectarea lor va avea consecinţe groaznice pentru Nicky. S-ar putea să nu îl mai vezi niciodată. Distruge acest bilet.

R

Picioarele i se înmuiară, şi se aşeză pe podea, rezemată de perete. Citi biletul din nou, apoi din nou, dar nu avea niciun sens.

— Copilul meu, şopti ea. Micul meu Nicky. Apoi citi cu voce tare teribilele cuvinte. „Nerespectarea lor va avea consecinţe groaznice pentru Nicky. S-ar putea să nu îl mai

vezi niciodată”.

Mâna care ţinea biletul îi căzu în poală şi rămase cu ochii pironiţi la peretele din faţă. Se simţi de parcă întreaga ei lume şi existenţă fuseseră spulberate. O lăsase goală şi lipsită de sens ca acel perete din faţa ei.

Nu ştia cât anume rămăsese acolo, dar în cele din urmă, cu un efort suprem, se ridică. Sprijinindu-se de perete, se repuse pe picioare. Încă o dată urcă scările spre dormitorul lor şi merse direct la dulapul lui Ramon. Deschise uşile, dar şi acesta era gol. Până şi umeraşele dispăruseră. Se îndreptă către comodă şi deschise fiecare sertar în parte. Ramon nu lăsase nimic.

Merse ca o somnambulă către alcovul lui Nicky, ca un supravieţuitor al exploziei unei bombe, împleticindu-se ameţită şi îngenunche lângă pătuţul gol.

— Copilul meu, şopti ea. Ce-au făcut cu tine?

Apoi văzu ceva ce alunecase între salteaua copilului şi barele de lemn ale pătuţului. Scoase obiectul de acolo şi îl ţinu cu ambele mâini. Îngenunchind lângă pat de parcă s-ar fi aflat în faţa unui altar, ţinu obiectul sfânt în palmele ei. Era unul dintre botoşeii lui Nicky, o bucăţică delicată de lână împletită, cu o fundă din satin albastru, pentru glezna lui rozalie şi grăsuţă. O ridică în dreptul feţei şi inhală mirosul parfumat de bebeluş al fiului ei.

Abia atunci începu să plângă. Plânse cu hohote amare care o secară de puteri şi o lăsară epuizată. Terasa şi dormitorul se umplură de umbrele serii şi mai avu putere numai să se târască pe patul dublu şi să se ghemuiască pe el. Adormi, ţinând botoşelul de lână lipit de obrazul ei.

Era încă întuneric atunci când se trezi. Rămase nemişcată preţ de câteva secunde lungi, copleşită de un sentiment funest, nesigură de motivul care îl provocase. Apoi, dintr-odată, îşi aminti şi se chinui să se ridice şi privi în jur cu groază.

Biletul lui Ramon se afla pe masa de lângă pat. Îl ridică şi îl reciti, încercând să înţeleagă ceva.

— Ramon, iubitule, de ce ne faci asta? şopti ea.

Apoi, ascultându-i instrucţiunile, duse biletul la baie şi îl rupse în bucăţele mici deasupra vasului de toaletă, apoi trase apa. Ştia că fiecare cuvânt va rămâne întipărit pentru totdeauna în mintea ei. Nu simţea nevoia şi nici dorinţa de a păstra acel petic de hârtie.

Făcu un duş şi se îmbrăcă, apoi îşi pregăti o felie de pâine prăjită şi cafea. Nimic nu avea gust. Gura îi era amorţită de parcă ar fi fost opărită.

Se apucă să cerceteze apartamentul. Începu cu camera Adrei. Nu mai rămăsese nici urmă de Adra Olivares, nicio haină, niciun tub de cremă sau cosmetice în baie, nici măcar un fir de păr pe perna de pe pat.

Trecu apoi la sufragerie şi la bucătărie. Iarăşi nimic, cu excepţia mobilei închiriate, a vaselor şi a resturilor de mâncare din frigider.

Urcă în dormitor. În spatele dulapului lui Ramon se afla un seif încastrat în perete, dar uşa de oţel era larg deschisă şi toate documentele dispăruseră. Certificatul de naştere şi actele de adopţie ale lui Nicky dispăruseră şi ele.

Se aşeză pe pat şi se strădui să gândească limpede, încercând cu disperare să-şi explice această nebunie. Întoarse lucrurile pe toate părţile.

Ajungea în mod necruţător la o singură concluzie. Ramon avea mari probleme. Vreo grozăvie din viaţa lui clandestină pusese stăpânire pe ei. Ştia că printr-o constrângere extremă fusese silit să plece cu Nicky. Înţelegea că trebuie să facă tot ceea ce îi stătea în putere ca să îi ajute, pe Ramon şi pe Nicky, cele mai importante două fiinţe din viaţa ei. Ştia că trebuia să facă ceea ce el îi ordonase. Siguranţa lor şi probabil viaţa lor depindea de asta. Şi totuşi, nu putea lăsa lucrurile astfel. Trebuia să afle mai multe. Orice frântură de informaţie poate că avea să capete valoare.

Ieşi din apartament şi coborî. Peste drum se afla o mică brutărie, iar de-a lungul lunilor Isabella se împrietenise cu

soţia brutarului. Femeia deschidea obloanele de la ferestrele magazinului atunci când Isabella traversă grăbită.

— Da, îi spuse soţia brutarului, după ce ai plecat joi, Adra a ieşit cu Nicholas în căruţ. Au coborât către plajă şi s-au întors chiar înainte să închid magazinul. I-am văzut urcând în apartament, dar după aceea nu i-am mai văzut.

Isabella porni pe stradă în sus, oprindu-se ca să-i chestioneze pe toţi comercianţii ale căror magazine se aflau în preajma clădirii lor. Unii dintre ei îi văzuseră pe Adra şi pe Nicky întorcându-se joi seara, dar niciunul nu îi mai văzuseră după aceea. Ultima ei sursă fu ştrengarul care lustruia pantofi în colţul parcului. Ramon îl lăsa întotdeauna să îi lustruiască pantofii şi îi dădea exagerat de mulţi bani. Era unul dintre preferaţii Isabellei de pe stradă.

— *Si, señora,* rânji el la Isabella. Joi seara lucrez până târziu, din cauza filmelor de la cinematograf. La ora zece îl văd pe marchiz. Vine într-o maşină mare şi neagră cu doi bărbaţi. Parchează pe stradă şi se duc sus.

— Cum arătau ceilalţi bărbaţi, *chico*? îi cunoşti? I-ai mai văzut vreodată?

— Niciodată. Sunt doi *hombres* solizi – poliţai cred. Mare necaz. Nu-mi place poliţia. Urcă toţi sus şi în curând coboară. Cară cu toţii valize, valize mari. Adra vine cu ei. Ea îl poartă pe bebeluşul Nico; intră în maşină toţi şi pleacă. Asta e tot. Nu i-am mai văzut de atunci.

Cei doi *hombres* solizi confirmau ceea ce bănuia Isabella: faptul că Ramon fusese constrâns să acţioneze aşa. Îşi dădu seama că singurul lucru care-i rămânea de făcut era să urmeze instrucţiunile lui Ramon. Se înapoie în apartament şi începu să împacheteze. Obiectele de îmbrăcăminte pe care le purtase în timpul sarcinii le lăsă înşirate pe jos, iar hainele bune îi umplură numai două valize.

Când deschise sertarul cu cosmetice, descoperi că albumul voluminos cu fotografii pe care le strânsese de la naşterea lui Nicky lipsea, împreună cu plicurile de negative. Cu stupoare îşi dădu seama că nu avea nicio imagine cu

copilul ei, nicio poză sau suvenir, în afară de botoşelul de lână pe care îl recuperase din pat.

Cără până jos valizele pline şi le puse în portbagajul Miniului. Apoi traversă şi vorbi cu soţia brutarului.

— Dacă soţul meu se întoarce şi întreabă de mine, spune-i că m-am dus la Londra.

— Şi Nico? Este totul în regulă, *señora?*

Femeia era compătimitoare, iar Isabella afişă un zâmbet luminos.

— Nico este cu soţul meu. Ne vom întâlni la Londra în curând. *Muchas gracias por su ayuda, señora. Adios.*

Drumul cu maşina către nord păru nesfârşit. Fiecare episod din ultimele câteva zile, de când îşi văzuse fiul pentru ultima dată, se derulă iarăşi şi iarăşi în mintea ei, până ce începu să i se pară că înnebuneşte încetişor.

Pe feribotul ce traversa Canalul, evită bonomia gălăgioasă a salonului aglomerat şi urcă pe puntea superioară. Era o zi înnorată şi rece, vântul de nord zburând pălăriile dichisite în rafale albe de picături. Vântul şi disperarea o înfiorară cu totul, până ce se trezi că tremură necontrolat chiar şi în hanoracul căptuşit, în cele din urmă durerea din sâni o făcu să coboare. În toaleta femeilor se folosi de pompă ca să elimine laptele care ar fi trebuit să fie al fiului ei.

„Oh, Nicky, Nicky!” suspină ea în tăcere, în timp ce răsturnă lichidul cremos în vasul de toaletă şi încă o dată îşi imagină gura lui micuţă şi fierbinte pe sfârcurile ei, mirosul şi senzaţia pe care i-o provoca atunci când îl ţinea la sân.

Începu să plângă şi cu un efort imens se controlă.

„Pierzi contactul cu realitatea, se certă ea. Trebuie să fii puternică. Nu poţi abandona. De dragul lui Nicky, trebuie să fii puternică. Ajunge cu plânsul şi văitatul – ajunge”.

Ploua când ajunse în Gadogan Square, iar apartamentul păru rece şi străin. În timp ce despachetă se gândi la promisiunea pe care i-o făcuse tatălui ei. Dintr-odată

aruncă rochia pe care o ţinea în mână şi alergă până în salon.

— International, vreau să dau un telefon la Cape Town, Africa de Sud.

La această oră a nopţii dura mai puţin de zece minute să obţină legătura. Răspunse unul dintre servitori şi, când să deschidă gura ca să îl ceară pe tatăl ei, avertismentul strict al lui Ramon îi reveni în minte cu toată forţa.

„Nerespectarea lor va avea consecinţe groaznice pentru Nicky”.

Puse receptorul la loc în furcă fără să vorbească şi se resemnă să aştepte să fie contactată.

Nu se întâmplă nimic timp de şase zile. Nu părăsi niciun moment apartamentul, neîndrăznind să se îndepărteze de telefon. Nu sună pe nimeni, nu vorbi cu nimeni, cu excepţia administratorului şi încercă să îşi ocupe timpul citind şi uitându-se la televizor. Incertitudinea îi agravă disperarea şi descoperi că, deşi se zgâia la paginile cărţii sau la ecranul televizorului, cuvintele şi imaginile nu aveau niciun sens. Numai agonia ei era reală. Numai pierderea ei avea semnificaţie. Numai durerea ei o simţea.

Abia dacă mânca şi în trei zile laptele îi secă. Pierdu dramatic în greutate. Părul, care era unul dintre principalele atuuri ale frumuseţii ei, îi deveni tern şi uscat. Faţa din oglindă era sfrijită, ochii i se afundară în orbite înconjurate de cearcăne, iar bronzul mediteranean auriu se transformă în galbenul unui bolnav de malarie.

Aşteptă, iar aşteptarea era o tortură. Fiecare oră părea o eternitate insuportabilă. Apoi, în cea de-a şasea zi, sună telefonul. Îl înşfăcă disperată, înainte de al doilea apel.

— Am un mesaj de la Ramon. Era vocea unei femei cu un accent ciudat, probabil central-european. Pleacă acum, imediat. Ia un taxi până la intersecţia Royal Hospital Road cu Embankment. Mergi pe jos pe Embankment către Westminster. Cineva te va apela cu numele Trandafirul Roşu. Urmează-le ordinele, spuse apelanta. Te rog să repeţi

instrucţiunile.

Fără suflare, Isabella se supuse.

— Bine, zise femeia şi întrerupse convorbirea.

Isabella nu merse mai mult de nouăzeci de metri pe Embankment, când o furgonetă neînregistrată o depăşi, mergând încet în aceeaşi direcţie. Opri la bordură în faţa ei şi, când se apropie, uşa din spate se deschise dezvăluind o femeie între două vârste, îmbrăcată în salopetă gri, care stătea pe una din banchetele laterale.

— Trandafirul Roşu, zise ea, iar Isabella recunoscu vocea din convorbirea telefonică. Urcă!

Repede, Isabella urcă în furgonetă şi se aşeză pe bancheta din faţa celei pe care stătea femeia. Închise portiera şi imediat maşina porni.

Furgoneta nu avea nicio fereastră sau altă deschizătură, exceptând trapa din plafonul de deasupra capului Isabellei. Nu putea vedea afară şi, deşi încercă să identifice ruta după viraje şi opriri, în curând deveni confuză şi renunţă la încercare.

— Unde mă duceţi? o întrebă pe femeia din faţa ei.

— Linişte, te rog.

Isabella se resemnă. Îşi ridică gulerul peste urechi şi îşi vârî mâinile adânc în buzunarele hainei. După ceasul ei de mână, merseră douăzeci şi trei de minute, apoi furgoneta se opri din nou şi uşa din spate fu deschisă din afară.

Se aflau într-un garaj. Judecând după stâlpii nevopsiţi care susţineau acoperişul jos şi după rampa abruptă de acces de la capătul îndepărtat al încăperii înguste şi lungi, era o parcare subterană.

Femeia în salopetă gri o apucă de mână şi o ajută să coboare din furgonetă. Atingerea o făcu pe Isabella să îşi dea seama cât de puternică era. Parcă mâna era laba unei gorile şi avea umeri largi pe sub hainele gri.

— Pe aici, ordonă ea.

Continuând să o ţină de braţ, o conduse pe Isabella către liftul din partea opusă furgonetei. În ciuda strânsorii

dureroase, Isabella aruncă rapid o privire înjur. În jurul furgonetei mai erau parcate vreo douăsprezece vehicule. Cel puţin două dintre ele aveau plăcuţe diplomatice.

Uşile liftului se deschiseră, iar femeia o împinse pe Isabella înăuntru. O privire aruncată panoului de control îi arătă Isabellei că presupunerile ei fuseseră corecte. Indicatorul luminos de etaj arăta că se aflau la Subsol Nivelul II. Femeia apăsă butonul pentru etajul trei şi urcară în tăcere, până ce liftul se opri, iar escorta o zori să iasă pe un coridor gol. Merseră de-a lungul lui una lângă cealaltă, tot în tăcere. Coridorul era pustiu, iar uşile de pe fiecare parte închise.

Când se apropiară de capătul holului, uşa din faţă se deschise. O altă femeie masivă cu trăsături şterse, şi ea îmbrăcată în salopetă gri de tip sovietic, le introduse în ceea ce părea să fie o sală de conferinţe sau un cinematograf mic. Un rând dublu de scaune batante se afla în faţa podiumului şi a ecranului ce acoperea peretele.

Escorta Isabellei o conduse către un scaun de pe rândul din faţă, în centru.

— Ia stai jos, zise ea, iar Isabella se aşeză pe scaunul neted din plastic rece.

Cele două femei se întoarseră şi se opriră în spatele Isabellei. Timp de câteva minute, rămaseră în tăcere. Apoi o uşă mică din dreapta podiumului se deschise şi un bărbat îşi făcu apariţia.

Se mişca încet, ţeapăn, ca un bătrân bolnav şi fragil. Părul îi era alb, cu o tentă gălbuie, şi îi atârna peste frunte şi urechi. Trăsăturile lui erau foarte palide şi marcate de vârstă şi suferinţă, iar Isabella simţi un fior de simpatie pentru el, până ce îi văzu ochii.

Cu un fior neplăcut, recunoscu acel gen de ochi. Odată fusese cu tatăl ei pe o barcă de pescuit pe Râul Negru. Shasa urmărea un banc de peşti de-a lungul peninsulei Le Mome Brabant, în Mauritius, când prinsese un rechin mako uriaş. După o luptă care durase două ore, trăsese creatura

la bord. Atunci când botul acesteia ţâşnise la suprafaţă, Isabella se aplecase peste balustradă şi o privise în ochi. Erau negri şi nemiloşi, fără iris sau pupilă definite, două găuri care păreau să ducă până în iad. Erau aceiaşi ochi care o studiau acum.

Îşi ţinu respiraţia sub scrutarea lor implacabilă, până ce în cele din urmă bărbatul vorbi. Vocea lui fu însă o surpriză. Era joasă şi răguşită. Trebui să se aplece uşor înainte ca să înţeleagă cuvintele.

— Isabella Courtney, de acum înainte nu vom mai folosi niciodată acest nume în nicio comunicare. Vei fi apelată şi îţi vei spune şi tu numai Trandafirul Roşu. Înţelegi?

Încuviinţă din cap, neavând încredere în vocea ei ca să răspundă. Bărbatul ridică ţigara care îi fumega între degete şi trase adânc din ea. Vorbi din nou printr-un nor de fum.

— Am un mesaj pentru tine, sub forma unei înregistrări video.

Coborî de pe podium şi alese scaunul cel mai îndepărtat de ea, de la capătul rândului. Luminile se diminuară în intensitate. Auzi bâzâitul vag al echipamentului electronic şi ecranul se aprinse. Scena care apăru arăta o cameră goală cu faianţă albă – un laborator sau o sală de operaţii, decise ea.

În centrul camerei se afla o masă, iar pe ea se afla un bazin cu pereţi de sticlă asemănător acvariilor în care erau expuşi peştii tropicali în magazinele de animale. Bazinul era aproape plin de apă. Pe masă, lângă bazin, se afla un fel de aparat electronic şi o serie de instrumente şi accesorii medicale. Recunoscu un tub de oxigen portabil şi o mască de oxigen. Masca era un model în miniatură potrivit pentru bebeluşi şi copii foarte mici.

Un bărbat îşi făcea de lucru la masă. Stătea cu spatele la cameră, iar trăsăturile lui rămaseră ascunse. Era îmbrăcat într-un halat alb de laborator. Se întoarse către cameră şi Isabella văzu că purta o bonetă şi o mască chirurgicală.

Vocea lui era imperturbabilă când începu să vorbească,

iar accentul părea străin, est-european. Părea să i se adreseze Isabellei direct de pe ecran.

— Ai primit ordin să nu vorbeşti cu nimeni, nici în Malaga, nici aiurea. Ai încălcat deliberat aceste ordine.

De pe ecran omul se holba la ea cu ochi lipsiţi de expresie.

— Îmi pare rău, răspunse ea, de parcă ar fi putut-o auzi. Am fost atât de îngrijorată. N-am putut...

— Linişte! şuieră una din femeile din spatele scaunului ei.

Pe umăr simţi o mână, iar degetele i se afundară în carne cu o putere care o făcu să tresară.

Pe ecran, bărbatul încă mai vorbea.

— Ai fost avertizată că nerespectarea ordinelor va avea consecinţe groaznice pentru fiul tău. Ai ales să ignori acest avertisment. Vei fi martora primei demonstraţii a seriozităţii acelor instrucţiuni.

Făcu un gest către cineva din spatele camerei şi o siluetă intră dintr-o parte. Nu-ţi puteai da seama dacă era bărbat sau femeie, căci purta bonetă şi mască chirurgicală care-i acopereau întregul chip şi capul, cu excepţia unei porţiuni înguste de-a lungul ochilor. Un halat lung cădea până peste genunchi şi era vârât în încălţările albe din cauciuc.

— Acesta este un medic care va monitoriza toate procedurile, explică el.

Silueta purta ceva în mâini. Numai după ce îl puse pe masă, lângă bazinul cu pereţi de sticlă, un picior gol se eliberă de scutece şi Isabella îşi dădu seama că era un copil. Cu mâini rapide şi pricepute, doctorul desfăşă copilul, iar camera se focaliză pe Nicky, care stătea dezbrăcat pe masă, lovind cu picioarele în aer, iar gânguritul lui răsună în încăperea tăcută.

Isabella îşi vârî degetele de la o mână în gură şi le muşcă cu putere ca să nu ţipe.

Doctorul puse două ventuze mici şi negre pe pieptul gol al lui Nicky. Fire subţiri atârnau din ele, iar doctorul le conectă la aparatura electronică şi îi dădu drumul. Cifrele

digitale de pe panou se aprinseră cu o strălucire verde, iar naratorul explică pe un ton neutru:

— Respiraţia şi bătăile inimii copilului vor fi monitorizate.

Doctorul ridică privirea dinspre echipamentul său şi dădu din cap. Naratorul ocoli masa şi se opri în faţa camerei.

— Tu eşti Trandafirul Roşu, zise el, accentuând numele. În viitor vei asculta toate ordinele pe care le vei primi sub acest nume.

Întinse braţul şi cu o mână apucă ambele glezne ale lui Nicky şi îl ridică. Nicky scoase un ţipăt de surpriză, în timp ce atârna cu capul în jos ca un mic liliac roz şi fără aripi.

— Vei fi martora consecinţelor neascultării tale.

Smuci copilul şi îl ţinu cu capul în jos deasupra bazinului cu pereţi de sticlă. Nicky îşi arcui spatele şi încercă să îşi ridice capul, dădea din mâini şi îşi încleşta şi descleşta pumnii, scoţând sunete de nesiguranţă şi nelinişte. Încetişor, bărbatul coborî copilul cu capul în apă, iar sunetele micuţei lui voci fură întrerupte abrupt. Camera video mări imaginea geamului bazinului şi se focaliză pe chipul de sub suprafaţa apei. Calitatea rezoluţiei filmului reda cu fidelitate realitatea.

Isabella ţipă sălbatic şi încercă să se ridice din scaun. Cele două femei o prinseră de la spate şi o forţară să se aşeze din nou.

Pe ecran, Nicky se zbătea în strânsoarea bărbatului. Sub apă faţa lui era contorsionată şi bule argintii îi ieşeau din nări. Chipul păru să se învineţească şi să se întunece.

Isabella încă mai ţipa şi se mai zbătea când pe ecran doctorul mascat ridică privirea dinspre monitor şi rosti aspru în spaniolă:

— Stop! Ajunge, tovarăşe!

Imediat bărbatul scoase copilul afară din bazin. Apa şiroia din nările şi gura deschisă ale lui Nicky şi preţ de câteva secunde lungi nu putu scoate niciun sunet, cu excepţia unor mici icnete.

Naratorul îl aşeză pe masă, iar doctorul îi puse masca de

oxigen pe faţa vânătă şi apăsă cu palma pe piept pentru a-l resuscita. Într-un minut afişajul digital reveni la normal, iar mişcările lui Nicky părură mai puternice. Începu să ţipe în mască de şoc şi furie, vocea lui devenind mai puternică cu fiecare plânset.

Doctorul luă masca şi se îndepărtă de masă. Făcu semn din cap către narator. Încă o dată acesta apucă gleznele lui Nicky şi îl ridică deasupra bazinului. Nicky păru să îşi dea seama ce îl aşteaptă. Ţipetele lui de protest atinseră o notă ridicată şi lovi şi se zvârcoli în strânsoarea omului.

— Este fiul meu! urlă Isabella. Nu puteţi – nu trebuie să-i faceţi asta copilului meu!

Încă o dată naratorul coborî capul lui Nicky sub suprafaţa apei, iar copilul se luptă cu toate puterile. Contorsionările lui frenetice îi încordau trupul micuţ, împroşca apa peste marginile bazinului şi încă o dată culoarea feţei lui se schimbă.

Isabella ţipă la el.

— Opreşte-te! Fac tot ce îmi spuneţi, dar nu îmi mai torturaţi copilul! Vă rog! Vă rog!

Încă o dată doctorul interveni cu un avertisment sever, iar de data aceasta, când Nicky fu ridicat din apă, de-abia mişca. Începu să tuşească şi un amestec de apă şi vomă ţâşni din gura deschisă, iar din nările umflate i se prelingea un mucus argintiu.

Doctorul interveni rapid, vizibil alarmat şi îi spuse ceva bărbatului. Acesta ridică privirea către cameră, părând să se uite direct la Isabella.

— De data aceasta a fost cât pe ce să depăşesc limita de siguranţă.

Cei doi îşi apropiară capetele şi vorbiră încet astfel că Isabella nu putu înţelege cuvintele, apoi naratorul i se adresă din nou.

— Deocamdată aici se încheie demonstraţia noastră. Sper din tot sufletul că nu va mai fi nevoie să mai asişti la încă una. Ar fi îngrozitor pentru tine să priveşti cum

amputăm membrele copilului tău fără anestezie sau cum îl strangulăm în faţa camerei. Desigur, depinde numai de tine şi de cât de dispusă eşti să cooperezi.

Imaginea păli şi ecranul rămase alb. În sala întunecată nu se mai auzeau decât suspinele Isabellei, care continuară mult timp. Când în cele din urmă încetară, se aprinseră luminile şi joseph Cicero veni lângă Isabella.

— Te asigur că nici unuia dintre noi nu îi face plăcere să facă aşa ceva. Vom încerca să evităm repetarea lor.

— Cum a putut face asta! şopti Isabella. Era ţintuită pe scaunul mare. Cum poate face o fiinţă umană aşa ceva unui copil?

— Repet, nu ne face plăcere acest lucru. Tu eşti vinovată, Trandafir Roşu. Neascultarea ta a cauzat disconfortul copilului tău.

— Disconfort! Aşa numiţi voi torturarea unui inocent...?

— Controlează-te, o avertiză Cicero cu asprime. De dragul copilului tău, controlează-ţi insolenţa.

— Îmi cer scuze. Isabella coborî vocea. Nu se va mai întâmpla. Dar nu îi mai faceţi rău lui Nicky, vă rog.

— Dacă vei coopera, fiul tău nu va mai suferi. Se află în grija unei asistente de pediatrie cu pregătire foarte bună. Se va bucura de o îngrijire profesională pe care nici măcar tu nu i-ai putea-o oferi. Mai târziu va primi cea mai bună educaţie la care ar putea spera un băiat sau tânăr bărbat.

Isabella se holbă nefericită la el, cu faţa contorsionată de durere.

— Vorbeşti de parcă mi-ar fi luat pentru totdeauna, de parcă nu îmi voi mai vedea niciodată copilul.

Cicero tuşi şi scutură din cap, se chinui să îşi recapete suflul, apoi şopti răguşit:

— Nu este cazul, Trandafir Roşu. Ţi se va îngădui să îţi câştigi privilegiul de a avea veşti despre fiul tău. Pentru început vei primi rapoarte regulate despre progresele pe care le face. Ţi se vor arăta înregistrări video şi o să-l vezi, când va sta în şezut fără ajutor, când va începe să meargă

în patru labe şi apoi în picioare.

— Oh, nu! şopti ea. Nu îl puteţi ţine departe de mine atât de mult timp. Asta înseamnă luni întregi.

Cicero continuă de parcă nici nu ar fi auzit-o.

— Mai târziu ţi se va permite să petreci ceva timp cu el în fiecare an. Este posibil ca la un moment dat în viitor, dacă te vei comporta satisfăcător, să ţi se permită să petreceţi vacanţe împreună – zile, chiar săptămâni în compania fiului tău.

— Nu. Vocea ei era un suspin demn de milă. Nu puteţi fi atât de cruzi să ne ţineţi despărţiţi.

— Cine ştie, nu este chiar dincolo de orice posibilitate ca într-o zi să înlăturăm toate restricţiile şi să îţi dăm acces liber. Pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie să ne câştigi încrederea totală şi să îţi arăţi recunoştinţa.

— Cine sunteţi? întrebă Isabella cu o voce mică, supusă. Cine este Ramon Machado? Credeam că îl cunosc atât de bine şi totuşi nu îl cunosc deloc. Unde este Ramon? Face şi el parte din această monstruoasă...? Glasul Isabellei se frânse şi nu mai putu continua.

— Trebuie să laşi la o parte toate gândurile de această natură. Nu trebuie să încerci să cauţi răspunsul la întrebarea cine suntem noi, o avertiză Cicero. Ramon Machado se află sub controlul nostru. Nu aştepta ajutor de la el. Copilul este şi al lui. Se află sub acelaşi gen de constrângere ca şi tine.

— Ce trebuie să fac? Ce vreţi de la mine? întrebă Isabella.

Cicero dădu din cap mulţumit. Existase o foarte mică şansă ca femeia să se dovedească reticentă şi să nu poată fi controlată. Raportul psihiatrului menţionase această posibilitate, dar Cicero nu îi acordase niciodată prea mult credit. Cârligul cu care o prinseseră era ascuţit şi foarte dur. Chiar şi dacă fiul ei ar fi murit, ar fi găsit un înlocuitor care să îi joace rolul în înregistrările video şi să o facă să se perpelească în cârlig. Nu, se aşteptase să fie supusă, iar aşteptările lui se confirmaseră.

— În primul rând, trebuie să te felicit, Trandafir Roşu, pentru obţinerea titlului de doctorat. Îţi va uşura munca.

Isabella se holbă la el. Îi era greu să facă saltul de la înfiorătoarea lume a torturii şi spionajului înapoi la realitatea prozaică a studiilor şi onorurilor ei academice. Trebui să se concentreze ca să îl poată urmări.

— Cât mai curând posibil, te vei întoarce la Cape Town şi la familia ta, după ce vei face aranjamente la Universitate ca să primeşti titlul de doctorat *in absentia,* înţelegi?

Isabella dădu din cap aprobator, neavând încredere în vocea ei ca să vorbească.

— La întoarcerea ta acasă, vei începe să arăţi tot mai mult interes faţă de afacerile familiei tale. Te vei strădui să îi devii indispensabilă tatălui tău. Vei deveni asistenta şi confidenta lui în toate domeniile, dar mai ales în noua sa poziţie de la conducerea corporaţiei de armament. Şi, ceea ce este mai important, vei începe să manifeşti un interes activ faţă de politica sud-africană.

— Tatăl meu este un bărbat independent. Nu are nevoie de mine.

— Te înşeli, Trandafir Roşu. Tatăl tău este un bărbat foarte singuratic şi în esenţă nefericit. Este incapabil de o relaţie de durată cu orice femeie, cu excepţia bunicii tale, Centaine Courtney-Malcomess şi a ta, fiica lui. Are foarte mare nevoie de această relaţie – iar tu i-o vei oferi.

— Vreţi să mă folosesc de propriul tată? şopti ea, în faţa acestei noi şi neplăcute perspective.

— Pentru supravieţuirea fiului tău, încuviinţă Cicero încet. Niciun rău nu i se va întâmpla tatălui tău, dar, dacă nu cooperezi, fiul tău se va afla în mare pericol.

Isabella scoase o batistă din poşetă şi îşi suflă nasul. În glas i se simţeau lacrimile.

— Vreţi să câştig încrederea tatălui meu pentru a obţine informaţii despre programul naţional de armament ca să vi le transmit vouă?

— Înveţi repede, Trandafir Roşu. Dar asta nu e tot. Vei

folosi contactele politice ale tatălui tău în partidul naţionalist sud-african ca să îţi faci propria carieră politică în cadrul partidului.

Isabella scutură din cap.

— Nu sunt un om politic.

— Acum eşti, o contrazise Cicero. Ai doctoratul în teorie politică. Tatăl tău te va introduce pe coridoarele puterii.

Încă o dată negă.

— Tatăl meu se află într-un con de umbră. A pariat pe alt cal atunci când John Verster a venit la putere în Africa de Sud.

De aceea a fost trimis să ocupe acest post de ambasador şi a fost ignorat.

— Tatăl tău şi-a răscumpărat greşeala prin felul în care şi-a îndeplinit îndatoririle aici, în Londra. Numirea sa într-un post atât de important în conducerea Armscor dovedeşte acest lucru. Anticipăm că în curând îşi va recăpăta complet rolul influent în partid. Este foarte probabil ca în doi ani să facă din nou parte din Cabinet. Tu, Trandafir Roşu, vei călări pe spatele lui. În douăzeci de ani ai putea ajunge chiar tu ministru în guvern.

— Douăzeci de ani! exclamă Isabella nevenindu-i să creadă. Atât de mult trebuie să fiu sclava voastră?

— Tot nu înţelegi? întrebă Cicero, scuturând din cap. Dă-mi voie să îţi explic. Ne aparţineţi nouă, Trandafir Roşu, tu, iubitul tău Ramon Machado şi fiul vostru, pentru totdeauna.

Timp de multe minute Isabella se holbă cu chipul golit de expresie la ecranul alb, reflectând la viitorul sumbru care o aştepta.

Joe Cicero rupse tăcerea. Vocea lui era aproape blândă.

— Acum vei fi dusă înapoi. Te vor lăsa în locul de unde te-au luat, pe Embankment. Respectă ordinele, Trandafir Roşu, iar pe termen lung lucrurile vor fi bune pentru tine şi fiul tău.

Cele două gardiene o ajutară pe Isabella să se ridice în picioare şi o conduseră afară.

După ce plecă, o uşă laterală se deschise şi Ramon Machado îşi făcu apariţia în încăpere.

— Ai privit? întrebă Cicero, iar Ramon aprobă din cap. Te felicit, murmură Cicero fără tragere de inimă. Totul a decurs foarte bine. S-ar putea să obţinem informaţii valoroase din această operaţiune. Ce face copilul?

— Nu a suferit efecte secundare. El şi asistenta lui au sosit în Havana.

Joe Cicero îşi aprinse o altă ţigară, tuşi şi se aşeză cu greutate pe unul dintre scaunele de plastic.

„Poate... gândi el, poate că voi putea lăsa departamentul pe mâini capabile”.

Amber Joy se afla pe punctul de a „eşua să găsească”. Cu toţii puteau vedea asta. O atmosferă de tensiune şi aşteptare se lăsase peste întregul teren de concurs.

Campionatul sud-african pentru câini de vânătoare avea loc la poalele dealurilor Kabonkel Berg, de-a lungul capătului vestic al proprietăţii Weltevreden. Terenul era o adevărată provocare şi, în două zile de probe, rămăseseră în concurs doar patru câini.

Păsările erau raţe sălbatice, prinse la Weltevreden şi plasate pe câmp sub supravegherea arbitrilor, înaintea fiecărei recuperări. Era probabil ultima ocazie când li se permitea să folosească raţe sălbatice, reflectă Shasa Courtney. Ecologiştii făceau un mare tărăboi legat de raţele neîmpuşcate care scăpau înapoi în sălbăticie. Aceste păsări exotice erau foarte atractive pentru raţele indigene cu cioc galben. Donjuani aviari, zâmbi el.

Progeniturile acestor încrucişări ilicite erau hibrizi, iar Departamentul de Conservare a Naturii interzisese eliberarea de raţe sălbatice, decret care urma să intre în vigoare la sfârşitul lunii. După aceea erau forţaţi să folosească porumbei sau bibilici, spre dezamăgirea tuturor. Aceste păsări terestre nu pluteau bine la recuperările pe apă.

Shasa Courtney îşi îndreptă toată atenţia asupra vânătorii. Amber Joy era principalul concurent care putea zădărnici speranţele Weltevredenului că va câştiga cupa pentru prima dată. Amber Joy era un labrador superb. StrăMoşul său fusese timp de trei ani la rând campion american de teren. Fiecare recuperare pe care o făcuse în ultimele două zile fusese un real succes. De data aceasta, norocul se întorsese împotriva lui. Raţa se ridicase din cuşcă şi zburase de-a lungul marginii digului. Garry Courtney şi Shasa erau trăgătorii de teren, aleşi pentru că amândoi erau ţintaşi iscusiţi. Raţa zbura spre stânga, în partea lui Garry, care o lăsase să se îndepărteze cam patruzeci de metri înainte să o împuşte atât de curat, încât pasărea îşi strânse aripile şi căzu cu capul înainte ca un kamikaze. Se prăbuşi aproape de stufăriş, printre nuferi şi blommetjies de apă, florile acvatice care infestau majoritatea canalelor de la Capul Bunei Speranţe. Raţa plonjă în adânc şi nu mai reveni la suprafaţă. Probabil se agăţase de tulpinile plantelor de sub suprafaţa apei noroioase.

Arbitrul strigase numărul lui Amber Joy, iar Bunty Charles, proprietarul şi antrenorul ei, îi dădu drumul. În vreme ce spectatorii se îngrămădiră în jurul canalului ca să vadă mai bine, câinele sărise în apă şi înota către punctul unde dispăruse raţa. Devie însă de la traiectoria corectă, înotând pe deasupra păsării pe unde orice iz de sânge se depărta de el, datorită curentului slab stârnit de curgerea râului şi de vântul de sud care sufla peste suprafaţa apei.

Acum Amber Joy înota printre trestii în cercuri haotice, vârându-şi din când în când capul în apă, dar de fiecare dată revenind cu botul gol, puţin mai departe de locul unde plonjase raţa.

Eforturile sale iscară consternare pe margine. Frustrat, Bunty Charles se legăna de pe un picior pe altul. Dacă fluiera şi o redirecţiona pe Amber Joy către locul în care căzuse pasărea, pierdea puncte. Şi nu avea nici măcar

garanţia că Amber Joy va găsi locul, chiar şi cu acest ajutor. Pe de altă parte, timpul se termina. Cei trei arbitri deja se uitau la cronometre. Amber Joy se afla în apă de peste trei minute.

Bunty Charles aruncă o privire neliniştită către următorul dresor şi câine. Centaine Courtney-Malcomess şi Dandy Lass din Weltevreden erau cei mai îndârjiţi adversari ai săi. Până acum, el şi Amber Joy reuşiseră să îi ţină la distanţă, dar numai la zece puncte. Dacă nu reuşeau acum, cu siguranţă aveau să piardă avantajul câştigat cu greu.

Centaine Courtney era şi ea foarte tensionată. Nu avea treizeci de ani de experienţă în domeniu precum Bunty.

Se apucase de acest sport recent. Şi totuşi, pusese în el imensa ei energie şi putere de concentrare. Dandy Lass era progenitura unui campion, un retriever auriu cu picioare lungi. Fusese crescut pentru viteză, câine de vânătoare, puternic, zvelt şi musculos, spre deosebire de mai greii câini de spectacol, cu clasicele lor puncte de creştere, dar fără instincte de muncă. Dandy Lass avea tragerea de inimă şi instinctul de a intra în cel mai mare hăţiş sau în cea mai rece apă şi să îşi croiască drum oriunde, ca o eroină. Avea un nas bun, cu care prindea cel mai slab iz de pasăre din aer şi o inteligenţă remarcabilă. Ea şi Centaine dezvoltaseră o relaţie aproape telepatică.

Deşi stătea dreaptă şi absolut nemişcată, cu faţa calmă şi imperturbabilă, în sinea ei, Centaine fierbea, iar Dandy Lass se molipsi de la ea. Arbitrii ar fi observat orice cuvânt sau gest de reţinere dintre ele şi ar fi sancţionat acest lucru imediat. În orice caz, Dandy Lass stătea ca pe jăratic. Dosul ei pufos auriu abia dacă intra în contact cu pământul şi se muta de pe o pulpă pe cealaltă cu mici mişcări nerăbdătoare, dar nu suficient cât să atragă atenţia juriului şi să piardă puncte. Mârâielile şi lătrăturile puteau duce la eliminarea imediată. Cu un imens efort, Dandy se abţinu să latre, urmărind eforturile frenetice ale lui Amber Joy de a găsi pasărea. Şi totuşi, întregul ei trup tremura de

nerăbdare, iar ţipetele suprimate de entuziasm îi răsunau în gât, în timp ce îşi aştepta rândul. La fiecare câteva secunde arunca o privire către Centaine, cu ochi care implorau, cerşind după comanda de plecare.

Shasa Courtney îşi privi mama de la locul său de pe linia de tragere. Ca de obicei, îi trezi cel mai profund sentiment de admiraţie. Centaine Courtney-Malcomess făcuse şaptezeci de ani la ultimul Revelion. La naşterea sa fusese numită după prima zi a secolului XX, şi totuşi era suplă şi dreaptă ca un băieţaş. Linia picioarelor şi a feselor, sub frumoasele haine de lână, era aristocratică şi elegantă. Cine ar mai fi purtat pantaloni Chanel pe terenul de joc sau încălţări din piele de struţ, confecţionate manual la Hermès din Paris?

Îl crescuse singură după ce tatăl lui fusese ucis la datorie în Franţa, chiar înainte de a se naşte Shasa. Singură în deşert, descoperise primul diamant care dusese la înfiinţarea fabuloasei mine H’ani. Timp de treizeci de ani condusese mina şi construise imperiul financiar care avea să devină Courtney Enterprises. Deşi preşedinţia trecuse la Shasa şi apoi la nepotul ei, Garry Courtney, Centaine încă mai ocupa cu regularitate scaunul ei din consiliul director. Fiecare cuvânt pe care îl scotea din acel scaun, fiecare gând pe care îl exprima, era primit cu maximă atenţie şi respect. Fiecare membru al familiei, de la Shasa însuşi până la descendenţii lui Garry, strănepoţii cu vârste cuprinse între patru ani şi câteva luni, o venerau pe Centaine Courtney. Era singura care îi putea da ordine Bellei Courtney şi putea face să fie ascultată, fără ceartă sau alte discuţii.

Stătea cu capul descoperit în soarele arzător al unei zile frumoase de primăvară la Cape, cu căţeaua de rasă ghemuită lângă ea, iar soarele îi strălucea în plete. Părul era unul dintre punctele ei forte, des şi cârlionţat încă, tuns scurt, de culoarea oţelului, presărat cu şuviţe strălucitoare de platină pură. Ţinea bărbia sus şi poziţia capului îi trăda

concentrarea.

Anii nu îi alteraseră frumuseţea, ci o transformaseră într-o seninătate demnă. Poate că timpul lăsase urme pe pielea ei impecabilă, dar nu afectase linia puternică a bărbiei, pomeţii mândri şi fruntea înaltă şi inteligentă. Nici nu păliseră acei ochi întunecaţi; ochi care într-o clipă puteau aminti de ferocitatea unui animal de pradă, pentru ca în următoarea să strălucească de umor şi înţelepciune.

„O doamnă dată naibii, gândi Shasa. Uită-te la ea, însetată de victorie ca acum cincizeci de ani”.

Unul dintre arbitri scoase un singur şuierat scurt de fluier şi umerii lui Bunty Charles căzură de dezamăgire. Amber Joy eşuase şi fusese chemată. Bunty Charles reîntări apelul cu propriul fluier şi un semnal brusc de mână. Amber Joy veni obedientă la mal şi ieşi din apă. Se scutură, aruncând o perdea de picături de cristal în lumina soarelui, apoi spre groaza proprietarului şi amuzamentul spectatorilor, ridică un picior şi urină pe cel mai apropiat tufiş, expresia succintă a părerii lui Amber Joy despre raţă, iaz şi arbitri.

Un astfel de comportament în ochii juriului era socotit semn de slăbiciune şi, cu siguranţă, atrăgea puncte de penalizare. Amber Joy însă se îndreptă ţanţoş spre stăpânul ei, cu limba scoasă şi dând din coada udă.

Dandy Lass fierbea de nerăbdare. Tremura frenetic, rotindu-şi ochii agitată. Ştia că urma să fie chemată şi efortul de a rămâne pe loc şi de a-şi păstra poziţia o înnebunea.

Fără să se uite la ea, Centaine se concentră să ţină căţeaua sub control. Arbitrii amânau cu sadism momentul, pretinzând că se consultă şi că iau notiţe, dar în realitate testând limitele răbdării lui Dandy Lass. Dacă nu trecea testul, avea să fie numaidecât eliminată. Un scheunat sau un lătrat ar fi atras o penalizare severă.

„Nenorociţii! gândi Centaine cu amărăciune. Vă urăsc pe toţi. Lăsaţi-o pe scumpa mea să plece. Lăsaţi-o să plece!”

Un mic scheunat înfundat scăpă printre buzele lui Dandy,

de parcă o broască ar fi fost atacată de un roi de albine sub o pătură. Fără să pară că se mişcă, Centaine întinse degetul arătător într-o parte a pantalonilor Chanel şi Dandy îşi înghiţi mârâitul.

Arbitrul principal îşi ridică privirea din carneţel.

— Mulţumesc, Numărul Trei, strigă el peste apă, iar Centaine zise tăios:

— Aport!

Dandy Lass ţâşni ca o suliţă aurie.

Când se apropie de apă, îşi strânse picioarele din faţă sub piept şi sări elegant, ca un cal de rasă la alergarea cu obstacole şi lovi apa la o distanţă de trei paşi, departe de stufăriş. Apăru la suprafaţă înotând, iar pieptul lui Centaine se umflă de mândrie – numai un adevărat campion se arunca în apă cu aşa zel.

Dandy Lass înota ca o vidră, alunecând prin apă, lăsând un V larg la suprafaţă. Centaine îngheţă când îşi dădu seama că Dandy făcea aceeaşi greşeală ca Amber Joy. Pesemne lunga întârziere o deconcertase, cu toate acestea înainta uşor împotriva vântului şi a curentului către un punct mort unde n-avea să mai simtă mirosul.

Pentru o clipă, Centaine se gândi să piardă puncte redirecţionându-şi căţeaua. Dacă Dandy găsea, chiar şi cu ajutor, tot i-ar fi luat-o înainte lui Amber Joy, dar dacă voiau să câştige, aveau nevoie de fiecare punct, iar Centaine deja simţea pe limbă gustul victoriei. Rămase nemişcată, fluierul ei legănându-se pe lanţul de la gât.

Dandy Lass estimă că prada se afla în apropiere şi urmă marginea malului cu stuf, dar urcase mai sus cu aproape trei metri. Acolo unde Amber Joy plonjase mai departe, îndepărtându-se şi mai mult de pasăre, Dandy Lass se opri şi, bătând apa, se uită înapoi către celălalt mal, pe care se afla Centaine.

Centaine îşi vârî mâna stângă în buzunarul de la şold al pantalonilor. Nici măcar cel mai strict arbitru, cu ochi de vultur, nu ar fi putut socoti drept semnal acea mişcare

imperceptibilă, dar Shasa observă.

„Bătrâna noastră fată nu s-a schimbat, clătină el din cap rânjind. Orice ca să câştige, orice armă din arsenal, iar singurul păcat este acela de a fi prins”.

În apă, Dandy Lass o luă imediat spre stânga, în josul curentului, vâslind cu putere, iar două secunde mai târziu îşi ridică nasul în semn că prinsese mirosul. Mai descrise un cerc, pentru a localiza pasărea, având în nări mirosul de sânge proaspăt, apoi vârî capul sub apa cafenie şi rece.

Un murmur aprobator se auzi dinspre mal când scoase din nou capul la suprafaţă, şiroind de apă, cu urechile lipite de cap, dar cu raţa în bot.

În timp ce se îndrepta spre mal, lăsă urme în formă de vârf în săgeată, ţinând pasărea, cu aripile strânse în sus, ca să nu o târască prin apă. Când atinse pământul cu picioarele, Dandy Lass ţâşni pe mal. Nu se opri nici măcar să se scuture. Fără să irosească nicio secundă, merse direct să facă livrarea.

Se aşeză în faţa stăpânei sale. Shasa simţi un nod în gât şi vederea i se înceţoşă de emoţie. Era minunat, gândi el, să vezi acest gen de relaţie între o femeie şi un câine. Centaine luă pasărea din gura lui Dandy, iar petele iridescente de pe aripi străluciră ca safirele în lumina soarelui.

O predă arbitrului, care o examină cu atenţie, dând la o parte penele ca să verifice urmele de colţi sau orice semn de „încleştare dură a maxilarelor”, iar Centaine îşi ţinu respiraţia până ce bărbatul ridică din nou privirea şi dădu din cap aprobator.

— Mulţumesc, Numărul Trei.

Nu numai că Centaine Courtney-Malcomess sponsorizase concursul, dar era şi gazda ceremoniei de înmânare a premiului.

Cortul mare cu dungi, care putea adăposti cinci sute de invitaţi, era aşezat pe terenul principal de polo al domeniului, iar din bucătăriile de la Weltevreden se

revărsase o abundenţă pantagruelică de mâncăruri fine. Homarul de stâncă fusese prins de pescadoarele Companiei de Pescuit Courtney şi Carming în golful Lambert; curcanul provenea de la Weltevreden; suculentul miel Karoo de la Fântâna Dragonului, ferma de oi a familiei de pe câmpiile Camdeboo din Karoo; iar vinurile proveneau din podgoriile ce începeau la marginea terenului de polo pe care se afla cortul.

Prim-ministrul, John Verster, fusese de acord să înmâneze premiile. Acesta era rodul maşinaţiunilor lui Centaine, făcute de-a lungul anilor, o aluzie nu foarte subtilă că familia Courtney nu mai erau o forţă politică neglijată, că zilele dizgraţiei lor se terminau.

Shasa Courtney fusese membru al acelei facţiuni din cabinetul lui Verwoerd care se opusese cajohn Verster să ajungă prim-ministru şi, drept urmare, fusese trimis în exil politic. Dar în anii în care el se aflase la Londra, Centaine muncise din greu ca să obţină reabilitarea fiului ei în cadrul partidului. Desigur, faptul că mandatul lui Shasa fusese un triumf atât de neechivoc îi uşurase eforturile. Oricum, numirea la Armscor se datora în primul rând străduniilor neobosite ale lui Centaine, refuzului ei de a accepta înfrângerea şi a exercitării influenţei ei politice şi financiare în favoarea fiului ei.

Vedea în prezenţa lui John Verster pe domeniul Weltevreden începutul unei noi perioade de glorie pentru familia Courtney. Faţa lui roşie şi rotundă anunţa renaşterea speranţelor şi aspiraţiilor lor, gândi Centaine mulţumită, în timp ce privea prin cortul aglomerat. Încă o dată erau adunaţi cu toţii la Weltevreden, toţi cei care deţineau şi împărţeau puterea. Deşi nimeni nu fusese atât de nătâng sau de nesăbuit ca să o ofenseze direct sau în scris pe Centaine Courtney-Malcomess, existase o perioadă de răceală în vremea în care Shasa îşi exercitase obligaţiile de ambasador la Londra. Unii fuseseră mai rezervaţi decât alţii, reflectă Centaine cu o licărire de oţel în privire, în timp

ce îi repera în mulţime, iar ea îi va ţine minte.

„Acum iarna neînţelegerii noastre s-a transformat în vară”, îşi zise ea cu satisfacţie profundă şi aproape ca un ecou al gândurilor ei, preşedintele Asociaţiei Chinologice Sud-Africane se ridică în picioare şi ceru, de pe podiumul de la capătul îndepărtat al cortului, să se facă linişte. După ce îi ură bun venit prim-ministrului şi făcu câteva aprecieri în general despre concurs, preşedintele începu să-i cheme la stand pe câştigători, iar şirul strălucitor al trofeelor se micşoră până ce numai unul rămase în centrul mesei acoperite cu serj verde, dar era cel mai mare şi mai frumos decorat dintre toate, cu statueta unui câine de vânătoare.

— Ajungem în cele din urmă la câinele campion al probelor. Preşedintele privi în jurul cortului până ce o reperă pe Centaine stând în spate, înconjurată de familie. Şi îmi face mare plăcere să invit pentru prima dată la standul campionilor o doamnă care, în numai câţiva ani de când practică sportul nostru, a investit atâta energie şi entuziasm, încât contribuţia ei o depăşeşte pe a celor care au petrecut o viaţă întreagă lucrând cu câini de vânătoare. Doamnelor şi domnilor, vă rog să o aplaudaţi pe doamna Centaine Courtney-Malcomess şi pe Dandy Lass din Weltevreden.

Isabella aşteptase în faţa cortului cu Dandy Lass în lesă şi acum intră, şi îi predă câinele bunicii ei în aplauzele mulţimii.

Dandy Lass purta o păturică de un galben narcisă, culorile sub care participase Centaine, cu însemnele Courtney, un diamant argintiu stilizat brodat într-un colţ. Se aşeză lângă stăpâna ei, stând perfect la picior atunci când Centaine porni spre podium. Mulţimea râse şi aplaudă. Femeia şi câinele formau o pereche elegantă pursânge, iar Dandy Lass rânji, îşi bălăbăni limba şi dădu din coadă fericită.

Pe podium, Dandy Lass făcu o plecăciune politicoasă în faţa prim-ministrului, iar la o comandă a lui Centaine îi oferi

laba dreaptă. Mulţimea savură momentul când John Verster se opri ca să strângă lăbuţa întinsă.

Înmânându-i lui Centaine trofeul de argint, prim-ministrul îi zâmbi. Pentru un bărbat care se bucura de reputaţia unei firi nemiloase şi a unui caracter de granit, avea un zâmbet băieţesc molipsitor pe sub ochii albaştri strălucitori.

În timp ce îi strânse mâna lui Centaine, se aplecă puţin mai aproape, astfel ca numai ea să îi audă cuvintele.

— Nu găsiţi oare, tu şi familia ta, că succesul tău constant în tot ceea ce faci devine monoton, Centaine? întrebă el.

Ajunseseră să îşi spună pe numele mic numai în ultimul an.

— Încercăm să îndurăm asta cu curaj, Unchiule John, îl asigură ea cu gravitate.

Prim-ministrul ţinu un discurs scurt şi simplu de felicitare, apoi se plimbă prin cort cu zelul oricărui politician versat. Zâmbind şi strângând mâini, merse mai departe, până ce ajunse la capătul îndepărtat al cortului, acolo unde se afla Centaine.

— Încă o dată felicitările mele, Centaine. Mi-aş dori să pot rămâne mai mult ca să sărbătorim meritata ta victorie. Se uită la ceasul de la mână.

— Ai fost generos că ne-ai acordat din timpul tău, încuviinţă Centaine. Dar, înainte să pleci, dă-mi voie să ţi-o prezint pe nepoata pe care nu ai întâlnit-o încă. Arătă către Isabella care se afla în apropiere. Isabella a stat în Londra, ajutându-l pe Shasa ca amfitrioană în timpul mandatului său la Casa Africii de Sud.

Când Isabella păşi înainte, Centaine urmări cu atenţie trăsăturile de buldog ale prim-ministrului. Ştia că Verster nu era un fustangiu; dacă ar fi fost, niciodată nu ar fi obţinut poziţia sa în chingile calviniste austere ale partidului său. Dar, în ciuda faptului că de treizeci de ani avea o căsătorie fericită şi sigură, era totuşi foarte bărbat şi niciun bărbat nu putea rămâne insensibil atunci când o vedea pentru prima

dată pe Isabella Courtney. Centaine văzu schimbarea din privirea lui şi felul în care îşi ascunse licărul de interes ridicând surprins din sprâncene.

Centaine şi Isabella plănuiseră cu grijă această întâlnire, încă de când tânăra îi uimise pe Centaine şi pe Shasa cu intenţia ei subită de a intra în politică.

— O să îi treacă, prezise Shasa, dar Centaine scuturase din cap.

— Bella s-a schimbat. S-a întâmplat ceva cu ea de când a mers cu tine la Londra. A plecat o mică târfuliţă răsfăţată...

— Oh, haide, *mater.*

În chip previzibil, Shasa luă apărarea preaiubitei sale fiice, dar Centaine continuă netulburată.

— Dar s-a întors o femeie matură. În orice caz, e ceva mai mult decât atât. Acum e de oţel. S-a călit şi mai este şi altceva. Centaine ezită în timp ce încercă să definească. A pierdut viziunea romantică asupra vieţii; de parcă ar fi avut o revelaţie, de parcă a suferit şi a învăţat să urască, de parcă ar fi trecut printr-o criză de rău augur şi s-a înarmat pentru ceea ce o aşteaptă mai departe.

— Nu că ai inventa aceste idei fanteziste din imaginaţia ta bogată, o tachină Shasa, dar Centaine insistă.

— Ascultă ce spun, Bella şi-a găsit calea şi se va dovedi a fi la fel de dură şi de nemiloasă ca oricare dintre noi.

— Cu siguranţă nu la fel de dură şi de nemiloasă ca tine, nu, *mater?*

— Glumeşte tu, Shasa Courtney, dar timpul va dovedi că am dreptate.

Privirea lui Centaine era uşor pierdută şi miji ochii. Shasa cunoştea această expresie foarte bine, atunci când mama lui părea foarte preocupată. O numea ochi uneltitori. Apoi privirea ei se focaliză din nou.

— Va ajunge departe, Shasa, probabil mai departe decât am fi visat eu sau tu – iar eu o s-o ajut.

Şi aşa Centaine aranjase întâlnirea, iar acum îşi privea nepoata prezentându-se cu tot aplombul pe care îl

aşteptase de la ea.

Verster o întrebă pe Isabella:

— Cum ţi-au plăcut iernile englezeşti?

Era limpede că aştepta un răspuns banal, dar Isabella spuse:

— A meritat să le fac faţă, măcar ca să îl întâlnesc pe Harold Wilson şi să înţeleg mai bine atitudinea şi intenţiile guvernului laburist faţă de noi, cei din Africa de Sud.

Expresia lui Verster se schimbă când îşi dădu seama că această fată tânără şi adorabilă avea şi creier. Îşi coborî vocea şi discutară în tăcere câteva minute, înainte ca venerabila Centaine să intervină din nou.

— Isabella tocmai a obţinut doctoratul în teorii politice la Universitatea din Londra.

— Chiar aşa? exclamă Verster dând din cap. Avem cumva o Helen Suzman printre noi?

Se referea la singura femeie membră a parlamentului sud-african, campioana absolută a drepturilor omului şi unicul ghimpe liberal real în pielea groasă a majorităţii naţionaliste.

Isabella râse, un chicotit răguşit, aproape sexual, despre care ştia că poate stârni şi pe cel mai mare misogin.

— Poate, încuviinţă ea. Un loc în parlament ar putea fi ţelul meu ultim, dar mai e mult până acolo şi nu cred că aş fi la fel de naivă ca doamna Suzman, domnule prim-ministru. Convingerile mele politice coincid cu ale tatălui şi bunicii mele.

Adică era, desigur, o conservatoare, aşa că Verster o studie cu o privire atentă de un albastru pătrunzător.

— Lumea se schimbă, domnule prim-ministru, interveni Centaine. Poate că într-o zi o să existe un loc pentru o femeie în cabinetul tău, nu crezi?

Verster zâmbi şi trecu de la engleză la afrikaans.

— Până şi doctor Courtney este de acord că ziua aceea este încă îndepărtată. În orice caz, recunosc că o faţă atât de drăguţă ar lumina foarte mult şedinţele unor bărbaţi

urâţi şi bătrâni ca noi.

Schimbarea de limbă era, desigur, un test. Nicio persoană din Africa de Sud cu aspiraţii politice nu putea supravieţui fără a vorbi curent afrikaans, limba grupului politic dominant.

Isabella schimbă şi ea limba cu aceeaşi uşurinţă. Vocabularul ei era bogat, gramatica perfectă, iar accentul plăcut, chiar şi pentru urechea unui afrikaaner nativ.

Verster zâmbi din nou, de data aceasta cu plăcere, şi continuă preţ de câteva minute conversaţia, înainte să se uite din nou la ceas şi să i se adreseze lui Centaine.

— Trebuie să plec acum. Mă cheamă datoria. Se întoarse apoi către Isabella. *Totsiens,* doctor Courtney, până ce ne vom revedea. Îţi voi urmări evoluţia cu interes.

Centaine şi Shasa îl însoţiră până la locul în care maşina oficială şi şoferul îl aşteptau, la marginea terenului de polo.

— *Totsiens,* Centaine. Verster îi strânse mâna. Te felicit pentru felul în care aţi crescut nepoata. Recunosc multe trăsături pe care le putea moşteni numai de la tine.

Când Centaine se întoarse în cort, privi repede în jur. Isabella se afla deja în centrul unui cerc de bărbaţi entuziaşti.

— Sunt ca nişte căţeluşi pe lângă ea.

Centaine îşi stăpâni un zâmbet şi prinse privirea nepoatei ei.

Isabella îşi părăsi admiratorii şi veni imediat la ea, iar bunica o luă de braţ cu un gest foarte posesiv.

— Bine jucat, domnişorică. Te-ai purtat ca un veteran. Unchiul John te place. Cred că suntem pe drumul cel bun.

În seara aceea, deşi doar familia lua cina în sufrageria principală de la Weltevreden, Centaine ceruse să fie scos serviciul vechi din porţelan Limoges şi cea mai bună argintărie. Masa arăta splendid la lumina lumânărilor, cu un aranjament minunat de trandafiri galbeni.

Ca de obicei la aceste evenimente, femeile purtau rochii lungi, iar bărbaţii cravată neagră.

Numai Sean lipsea.

Sean fusese invitat – sau, mai degrabă, Centaine îl somase – la vânătoare cu unul dintre cei mai valoroşi clienţi ai săi în concesiunea rhodesiană şi îi trimisese cele mai umile scuze. Centaine le acceptase fără tragere de inimă. Ar fi dorit să sărbătorească toţi împreună victoria ei şi a lui Dandy Lass, dar era de acord că afacerile se aflau pe primul plan.

Industriaşul german pe care Sean îl însoţea plătea în fiecare an pentru şaizeci şi trei de zile de vânătoare cinci sute de dolari pe zi. Desigur, numeroasele sale angajamente în Germania nu îi permiteau să petreacă atât de mult timp pe terenul de vânătoare. Avea noroc dacă putea prinde două săptămâni în fiecare an. Plătea însă şi pentru restul de zile ca să îşi asigure dreptul de a vâna trei elefanţi în loc de unul. Sean trebuia să stea la dispoziţia lui, deşi îşi anunţa sosirea doar cu câteva zile înainte.

Lui Centaine îi lipsea cel mai mare dintre nepoţi. Sean era cel mai chipeş şi cel mai nărăvaş dintre cei trei, dar prezenţa lui era întotdeauna tonică. Părea să electrizeze aerul din jurul său cu entuziasmul lui. Ea şi familia ei plătiseră zeci de mii de dolari ca să îl scoată din tot felul de belele în care firea lui tumultuoasă îl vârâse. Deşi îşi exprima dezacordul faţă de aceste cheltuieli în cei mai severi termeni, în secret nu le condamna deloc. Singura ei temere era aceea că într-o zi Sean va merge prea departe şi va da peste nişte necazuri din care nici măcar Centaine nu îl va putea scoate. Alungă acest gând.

Nu era o seară pentru închipuiri morbide.

Trofeul înalt de argint strălucea în mijlocul mesei lungi. Stătea deasupra unei piramide din trandafiri galbeni. Ciudat ce satisfacţie îi aducea flecuşteţul acela. O costase ore nenumărate de muncă pe teren, dar câştigul făcuse ca totul să merite. Întotdeauna lucrurile stătuseră astfel pentru ea. Avea în sânge nevoia de performanţă. Transmisese această boală molipsitoare divină tuturor celor pe care îi iubea.

La capătul îndepărtat al mesei, Shasa lovi în paharul de cristal din faţa lui şi, în tăcerea care se lăsă, se ridică în picioare. Era înalt şi elegant în smochingul impecabil, cu cravată neagră. Începu unul dintre acele discursuri pentru care era renumit – uşor şi curgător, spiritual, dar şi sentimental, încât într-o clipă putea stârni o furtună de râsete, pentru ca în următoarea să umezească fiecare ochi cu o frază măiestru ticluită.

Deşi o acoperi de laude şi îndreptă atenţia tuturor celor prezenţi către ea, Centaine se trezi gândindu-se la ceilalţi nepoţi. Cu toţii sorbeau vorbele tatălui lor, fiind atât de captivaţi de discursul lui, încât nu-şi dădură seama că bunica lor îi evolua.

Garry stătea în dreapta ei, după importanţa lui în ierarhia familiei. Dintr-un băieţel pipernicit miop şi astmatic, se transformase fără pic de ajutor din partea ei sau a celorlalţi, în acest bărbat ca un taur, puternic şi de încredere. Acum era cârmaciul averii familiei, preşedinte al Courtney Enterprises. Gabaritul său ameninţa picioarele fragile ale scaunului Chippendale, în timp ce-şi ţinea degetele mari vârâte în buzunarele vestei discrete din brocart. Cămaşa sa părea o întindere ca de nea peste pieptul larg, iar gulerul scrobit era prea strâns pe un gât acoperit nu de grăsime, ci de muşchi şi vene. Părul negru şi des stătea în sus ca o creastă de cocoş, iar ochelarii cu ramă groasă de baga străluceau la lumina lumânării. Râsetul său bubui în încăpere; plin şi nereţinut, întâmpina fiecare dintre remarcile spirituale ale lui Shasa şi era atât de molipsitor, încât transformă şi cea mai inofensivă afirmaţie a tatălui său într-un râset sălbatic.

Centaine îşi întoarse privirea către soţia lui Garry. Holly stătea lângă Shasa, la capătul îndepărtat al mesei. Era cu aproape zece ani mai în vârstă decât Garry. Centaine se împotrivise cu toată puterea şi priceperea de care fusese în stare. Desigur, nu reuşise să împiedice căsătoria. Recunoştea acum că acest lucru fusese o gravă eroare de

judecată. Ar fi avut acum mai mult control şi influenţă asupra lui Holly. În loc de asta, ridicase baricade de neîncredere pe care niciodată nu avea să le mai poată escamota.

Se înşelase în privinţa lui Holly. Se dovedise a fi soţia perfectă pentru Garry. Holly descoperise la el acele calităţi pe care niciunul dintre ei, nici măcar Centaine, nu le bănuise. Ea le făcuse să înflorească şi îi întărise încrederea în sine. În mare măsură era responsabilă pentru succesul lui Garry. Îi dăduse puterea şi sprijinul ei necondiţionat. Îi oferise iubire şi fericire şi îi dăruise trei fii şi o fiică. Centaine zâmbi, gândindu-se la ştrengarii aceia mici care dormeau în aripa copiilor de la etaj, apoi oftă şi se încruntă. Rezerva pe care Holly încă o mai avea faţă de ea era o barieră între ea şi strănepoţi. Garry şi Holly locuiau în Johannesburg, centrul financiar al naţiunii, la o mie şase sute de kilometri de Weltevreden.

Biroul principal al Courtney Enterprises se afla la Johannesburg, la fel şi Bursa. Garry era unul dintre principalii jucători; trebuia să se afle în centrul arenei. Prin urmare, el şi Holly avuseseră toate motivele să plece de la Weltevreden, dar Centaine simţea că Holly ţinea copiii departe de ea. Deşi era un zbor de numai trei ore cu avionul companiei, pe care lui Garry îi plăcea să îl piloteze singur, totuşi în ultima perioadă Centaine îi vedea foarte rar la Weltevreden. Îşi dorea cu disperare să aibă copiii aproape de ea, să îi călăuzească şi să îi influenţeze, să îi protejeze şi să îi educe aşa cum făcuse cu tatăl lor, dar Holly era cheia. Trebuia să îşi dubleze eforturile ca să o poată recâştiga. Acum îi căută intenţionat privirea la capătul celălalt al mesei lungi şi îi zâmbi cu toată căldura şi afecţiunea de care era în stare. Holly îi zâmbi şi ea, blondă şi senină, frumuseţea ei fiind sporită de acei ochi ciudat coloraţi, unul albastru, celălalt violet.

„O să te fac să mă placi şi să ai încredere în mine, îşi promise Centaine în gând. N-o să te poţi ţine la distanţă la

nesfârşit, nu împotriva mea. O să am acei copii. Familia aceasta este a mea, acei copii sunt ai mei. N-o să-i mai ţii departe de mine prea mult”.

Shasa spusese ceva, dar pierdută pe gânduri cum era, nu auzise. Acum fiecare cap de la masă era întors către Centaine şi cu toţii aplaudau cu entuziasm. Zâmbi şi dădu din cap în semn că aprobă complimentul pe care i-l făcuse Shasa, iar când aplauzele se opriră Shasa continuă.

— Poate că v-aţi zis, în timp ce o priveaţi strunind-o pe Dandy Lass astăzi, că este o realizare remarcabilă. Poate că ar fi fost astfel pentru oricare altă femeie, dar aveţi aici o femeie care a înfruntat un leu mâncător de oameni cu mine, bebeluş prins la spatele ei...

Shasa le spuse încă o dată o veche poveste despre ea, care făcea parte din tezaurul de legende al familiei. În sine această recitare la fiecare ocazie importantă devenise o tradiţie şi, deşi o mai auziseră cu toţii de o sută de ori, de fiecare dată erau la fel de încântaţi.

O singură persoană de la masă părea uşor stânjenită de laudele excesive ale lui Shasa.

Centaine simţi o briză rece de supărare pe suprafaţa de mătase a satisfacţiei ei. Dintre toţi nepoţii ei, cel pentru care simţea cea mai puţină căldură şi preocupare era Michael. Stătea aproape de centrul mesei lungi, în poziţia cea mai de jos, nu pentru că era cel mai tânăr dintre fii. Michael nu se potrivea în schema lucrurilor lui Centaine. În firea lui erau adâncimi secrete şi locuri ascunse pe care nu le descoperise încă şi care, deci, o supărau.

Niciodată nu reuşise să îl câştige pe Michael în defavoarea mamei lui naturale. Simplul gând la Tara Courtney stârni în măruntaiele lui Centaine un val crescând de ură. Tara încălcase fiecare principiu de decenţă şi moralitate pe care Centaine le credea sfinte. Era o marxistă şi o adeptă a metisării raselor, o trădătoare şi o patricidă. O parte a sentimentelor lui Centaine faţă de Tara treceau şi asupra acestui fiu al ei.

Pesemne intensitatea privirii ei fusese suficient de puternică pentru ca Michael să o simtă. Se uită brusc la ea şi păli sub ochii întunecaţi ai lui Centaine, apoi privi în grabă în altă parte, aproape cu vinovăţie.

La insistenţele lui Shasa şi trecând peste obiecţiile ei, familia dobândise un oarecare control şi interes în compania media care avea printre alte proprietăţi ziarul *Golden City Mai.* Motivul lui Shasa fusese acela de a-i asigura un loc lui Michael în topul profesiei pe care o alesese. Ideea sa fusese aceea de a face din *Mail* o voce a raţiunii, puternică şi conservatoare, iar Michael, după ce căpăta experienţă, să preia funcţia de director şi redactor-şef. Ziua aceea încă nu venise, iar Michael era încă numai editor adjunct. Dacă ar fi fost după Shasa, l-ar fi avansat pe Michael mai devreme. În orice caz, şi Garry şi Centaine îi ţinuseră în frâu indulgenţa paternă. Cei doi ajunseseră la concluzia că Michael nu era încă pregătit pentru slujbă. Nu avea instincte financiare şi administrative, iar judecata sa politică era naivă, poate iremediabil eronată. Influenţa lui Michael asupra politicii editoriale vira continuu *Mail* departe de centrul drumului, împingându-l periculos către stânga, astfel că ziarul ajunsese să atragă nu numai neîncrederea guvernului, ci şi pe cea a instituţiilor din domeniul finanţelor, mineritului şi industriei, cele care plăteau pentru spaţiul publicitar.

În trei ocazii anterioare, *Mail* fusese interzis prin decret guvernamental, de fiecare dată cu un cost care îl înfuriase pe Garry şi cu o pierdere de prestigiu şi influenţă care o neliniştise pe Centaine.

„Nu este un adevărat Courtney, gândi Centaine, studiind trăsăturile drăguţe ale lui Michael. Până şi Bella are mai mult oţel în degetele mici decât el în întregul corp. Michael este o persoană şovăitoare şi un parazit. Îşi face griji pentru străini şi pentru rataţi, nu pentru familie”. Pentru Centaine aceasta era cea mai scandaloasă formă de trădare. „Nu ne moşteneşte pe niciunul dintre noi. O moşteneşte pe mama

lui”. Iar aceasta era cea mai aspră judecată a ei. „A încercat chiar să o corupă pe Bella”. Centaine aflase de prezenţa celor doi nepoţi ai ei la mitingul antiapartheid din Trafalgar Square. Fuseseră fotografiaţi de spionajul sud-african de la ferestrele Casei Africii de Sud, iar Centaine primise un telefon de avertizare de la unul dintre contactele ei importante din guvern.

Din fericire, Centaine putuse să aplaneze lucrurile. Bella făcuse ceva muncă sub acoperire pentru spionajul sud-african, în timpul pasionalei ei poveşti de dragoste cu Lothar De La Rey. În acea vreme, Lothar era colonel în poliţie, iar acum devenise membru al parlamentului şi ministru adjunct în Ministerul de Interne.

Centaine îl chemase pe Lothar personal. Avea o enormă influenţă asupra lui. Existau secrete care îl implicau pe tatăl lui Lothar şi alte mistere pe care Lothar le putea numai bănui. În plus, Lothar fusese iubitul Bellei şi, după bănuielile lui Centaine, acesta era încă destul de îndrăgostit de ea.

— Voi include în dosarul Isabellei o explicaţie completă a prezenţei ei la miting, o asigurase Lothar. Ştim că ea este patriotă, a mai lucrat pentru noi, dar nu pot face nicio promisiune în ce-l priveşte pe Michael, *tantie.* Lothar folosea termenul respectuos care era mult mai mult decât un simplu „mătuşă”. Mă tem că Michael are deja prea multe pete negre la dosar.

„Da, gândi Centaine cu amărăciune, Michael a acumulat pete negre aşa cum un câine adună purici, iar o parte dintre ei au sărit pe noi toţi”.

În acel moment, Shasa îşi termină discursul şi cu toţii se întoarseră, aşteptând, către celălalt capăt al mesei, unde stătea Centaine. Era o oratoare la fel de bună ca fiul ei, dar adesea existau mai multe înţepături în cuvintele ei şi mai multă concreteţe în viziunile ei. Aşteptară anticipând obişnuitele ironii, dar în seara aceasta fură dezamăgiţi.

Centaine părea să fie într-o stare de spirit neobişnuit de blândă şi de binevoitoare. Mai degrabă decât să critice, avu

laude şi aprecieri pentru fiecare dintre ei. Rezultatele financiare ale lui Garry, recunoaşterile academice ale Isabellei, planurile arhitecturale ale lui Holly pentru noul hotel de lux Courtney de pe coasta Zululand şi ziua ei de naştere care se apropia.

— Îmi pare atât de rău că nu puteţi rămâne la noi pentru marea zi, Holly dragă.

Până şi Michael îşi găsi locul în laude, deşi unul mult mai modest, pentru publicarea celei mai recente cărţi a sa.

— Nu trebuie neapărat să fim de acord cu concluziile sau cu soluţiile pe care le sugerezi, Mickey dragule, ca să apreciem cât de multă gândire şi muncă grea ai pus în scrierea ei.

Când le ceru să se ridice şi să toasteze pentru „familia noastră şi fiecare membru al ei”, cu toţii se conformară cu plăcere. Apoi Shasa veni la capul mesei ca să o ia de braţ şi să o conducă în salonul albastru unde îi aşteptau cafeaua, băuturile şi trabucurile. Centaine nu ar fi acceptat niciodată obiceiul barbar de a-i lăsa pe bărbaţi singuri cu trabucurile lor, după cină. Dacă se discuta despre ceva important, atunci şi ea dorea să ia parte la acele discuţii.

Rapid, Michael ajunse la Isabella în timp ce se ridică de la locul ei de la masă şi o luă de braţ.

— Mi-a fost dor de tine, Bella. De ce nu mi-ai răspuns la întrebări? Vreau să aflu atât de multe lucruri. Ramon şi Nicky – văzu că expresia ei se schimbă şi se alarmă. S-a întâmplat ceva, Bella?

— Nu acum, Mickey, îl avertiză ea repede.

Era pentru prima dată când vorbeau după aproape şase luni, de la dispariţia lui Nicky. Nu îi telefonase şi nu îi răspunsese la scrisori. Mai mult, evitase să rămână singură cu el de când sosise la Weltevreden în acea dimineaţă.

— S-a întâmplat ceva, insistă Michael.

— Zâmbeşte! îi ordonă ea, zâmbind la rândul ei. Nu face atâta caz. O să vin în camera ta mai târziu. Acum fără întrebări. Îl strânse de braţ şi râse cu veselie în timp ce

păşiră în salonul albastru şi se adunară, cu Centaine aşezată pe locul ei obişnuit, pe sofaua lungă din faţa şemineului stil Adam, în care ardeau buşteni.

— În seara asta vreau să stau cu fetele, decise ea şi o alese pe Holly. Vino şi aşază-te în partea asta, dragă. Lovi cu mâna lângă ea, pe canapea. Bella, tu stai în partea asta, te rog.

Foarte rar făcea Centaine ceva fără motiv şi de îndată ce servitorii le aduseră cafeaua, iar Shasa le turnă bărbaţilor coniac, îşi jucă atuul.

— Am aşteptat ocazia potrivită să fac asta, Holly, zise ea cu o voce care atrase întreaga atenţie. Şi cred că ziua ta este cea mai bună scuză pe care o voi avea vreodată. Eşti cea mai în vârstă nepoată a mea, aşa că în seara asta voi stabili o mică tradiţie de familie.

Centaine îşi duse mâinile la ceafă, desfăcu colierul şi îl ridică în palme, o comoară strălucitoare, de peste o mie de carate de diamante galbene perfecte. Fiecare piatră fusese aleasă personal de Centaine Courtney din producţia fabuloasei ei mine H’ani, din nordul îndepărtat. Îi luase zece ani să le adune, iar Garrads din Londra proiectase şi realizase aşezarea lor în platină pură.

— Ceva atât de frumos poate fi purtat numai de o femeie frumoasă, şopti Centaine cu regret, iar lacrimile care îi apărură în ochi erau adevărate. Din păcate, eu nu mai îndeplinesc această cerinţă, aşa că este timpul să le dau mai departe cuiva care o face.

Se întoarse spre Holly.

— Poartă-le cu bucurie, zise ea şi i le prinse la gât.

Holly împietri şi toată lumea din încăpere rămase mută de uimire. Cu toţii ştiau ce însemna colierul pentru Centaine. Ştiau că pentru ea aveau o valoare mult mai mare decât cele două milioane de lire sterline, pe care o stabiliseră recent evaluatorii de la Llyod.

Holly ridică mâna dreaptă şi atinse pietrele strălucitoare de la gât cu o expresie de totală uimire pe trăsăturile ei

delicate, apoi se înecă şi suspină, se întoarse către Centaine şi o îmbrăţişă. Cele două femei rămaseră o vreme astfel, înainte ca Holly să îşi regăsească vocea. Era înăbuşită şi mică, dar cu toţii o auziră limpede.

— Mulţumesc, Nana.

Numai membrii cei mai apropiaţi ai familiei îi spuneau astfel lui Centaine, iar Holly nu o mai făcuse niciodată.

Centaine o ţinu strâns, închizând ochii şi apăsându-şi faţa pe capul cu păr auriu al lui Holly pentru ca nimeni să nu îi poată vedea micul zâmbet de triumf de pe buze şi licărul de satisfacţie printre lacrimile din ochi.

Nanny aştepta în apartamentul Isabellei.

— E trecut de ora unu, exclamă Isabella. Ţi-am spus să nu mă aştepţi, bătrână neroadă.

— Te aştept de douăzeci şi cinci de ani. Femeia veni să îi desfacă rochia la spate.

— Mă faci să mă simt groaznic, protestă Isabella.

— Mă face să mă simt bine, mormăi Nanny. Nu sunt fericită decât dacă ştiu ce-ai mai făcut, domnişorică. Îţi dau drumul la apă în cadă – n-am făcut-o mai devreme pentru că nu voiam să se răcească.

— Baie la ora unu dimineaţa! Isabella respinse, agitată, ideea.

Nu îi îngăduise lui Nanny să o vadă dezbrăcată de la întoarcerea ei. Ochii bătrânei femei erau prea ageri. Ar fi observat micile schimbări pe care naşterea le lăsase pe trupul Isabellei: mameloanele închise la culoare şi mărite, dunga vagă acolo unde pielea i se întinsese pe coapse şi burta lăsată.

Simţi că Nanny devenise suspicioasă din pricina acestei schimbări de comportament şi, ca să o îndepărteze, spuse:

— Hai, pleacă, Nanny. Du-te şi încălzeşte-i patul lui Bossie.

Bătrâna păru şocată.

— Cine ţi-a spus poveşti scandaloase despre mine? vru

ea să ştie.

— Nu eşti singura care ştie ce se întâmplă pe la Weltevreden, o informă Isabella veselă. Bătrânul Bossie umblă după tine de ani de zile. Era timpul să ţi se facă milă de el. E un om bun.

Bossie era fierarul moşiei, care venise să lucreze ca ucenic la Centaine cu treizeci şi cinci de ani în urmă.

— Du-te şi bate nicovala pentru el.

— Ce limbaj murdar, pufni Nanny. O doamnă adevărată nu vorbeşte murdar.

Nanny încercă să îşi ascundă confuzia în spatele unei expresii afectate, dar se dădu înapoi către uşă, iar Isabella oftă uşurată când uşa se închise în spatele ei.

Se duse în baie, îşi îndepărtă cu repeziciune machiajul, aruncă rochia de seară pe spătarul canapelei ca să o ia Nanny de dimineaţă şi îşi puse un halat de mătase. Îşi legă cordonul, străbătu dormitorul şi se opri cu degetele pe clanţa uşii.

„Ce-o să-i spun lui Micky?” Dacă şi-ar fi pus această întrebare cu numai trei zile în urmă, răspunsul ar fi fost evident, dar de atunci circumstanţele se schimbaseră. Sosise pachetul.

Ultima dată primise veşti de la Joe Cicero cu o zi înainte să plece din Londra şi să se întoarcă la Capul Bunei Speranţe. O sunase în Cadogan Square în timp ce împacheta.

— Trandafirul Roşu. Recunoscuse imediat tonul răguşit al vocii lui şi, ca de fiecare dată, îngheţase de spaimă şi oroare. O să îţi dau adresa de contact. Foloseşte-o numai în caz de urgenţă. Este un serviciu de răspuns, deci nu pierde timp şi energie ca să o verifici. O telegramă sau scrisoare adresată lui Hoffman, Agenţia Mason, Blushing Lane nr. 10, Soho, va ajunge la mine. Ţine minte această adresă. Nu o scrie.

— Am reţinut-o, şoptise Isabella.

— La întoarcerea ta acasă, vei închiria o cutie poştală la o

locaţie neasociată cu Weltevreden. Foloseşte un nume fictiv şi informează-mă la adresa de pe Blushing Lane după ce stabileşti detaliile. Este clar?

La câteva zile de la întoarcerea la Weltevreden, Isabella mersese cu maşina la Constantiaberg Pass, o suburbie din golful Camps, pe ţărmul atlantic al peninsulei Cape. Oficiul poştal era suficient de îndepărtat de Weltevreden pentru ca niciunul dintre angajaţi să o recunoască. Închirie o cutie pe numele doamna Rose Cohen şi trimise o scrisoare la Blushing Lane cu numărul cutiei poştale.

Verifica această cutie de scrisori în fiecare seară la întoarcerea de la biroul din Casa Centaine din centrul Cape Town-ului. Conducea Mini-ul peste istmul dintre Signal Hill şi munte, ruta mai ocolită din spatele Muntelui Table, ca să ajungă la Weltevreden. Deşi cutia rămânea goală zi după zi şi săptămână după săptămână, niciodată nu îşi schimba programul.

Lipsa veştilor despre Nicky îi măcina sufletul. Evenimentele zilnice din viaţa ei păreau toate lipsite de importanţă. Deşi îşi canaliza întreaga energie în munca ei de asistentă a lui Shasa, efortul nu îi alina durerea aşa cum sperase.

Zâmbea şi râdea, călărea cu Nana, iar în weekenduri juca tenis sau naviga cu vechii ei prieteni. Muncea şi se distra de parcă nimic nu se schimbase, dar totul nu era decât o prefăcătorie.

Nopţile erau lungi şi singuratice. Uneori, ar fi vrut să meargă la Shasa şi să îi descrie în detaliu plasa în care fusese prinsă, dar în zorii zilei se întreba: „Ce poate face *pater?* Ce poate face oricine ca să mă ajute?” îşi amintea apoi faţa vânătă a lui Nicky şi firicelele argintii care îi ieşeau din nas în timp ce se îneca şi ştia că nu putea risca să se mai întâmple vreodată acest lucru. În mod ciudat, trecerea timpului nu îi redusese durerea pierderii; părea să îi inflameze rănile, iar lipsa veştilor de la Nicky le agrava şi mai tare. Cu fiecare zi suferinţa ei era tot mai greu de

suportat în singurătate.

Apoi aflase că Michael venea de la Johannesburg la Weltevreden pentru concurs. Michael era confidentul perfect. Nu aştepta de la el să facă ceva, ci numai să îi împărtăşească suferinţa şi să îi uşureze teribila greutate pe care până acum o purtase singură.

În vinerea dinaintea sosirii lui Michael, conduse până în golful Camps şi parcă Mini-ul pe strada din spatele oficiului poştal. Merse încet înapoi şi aruncă o privire pe holul lăturalnic care adăpostea cutii poştale. Era aproape şase seara, iar oficiul poştal principal închisese de mult. Câţiva adolescenţi se zgâiră la ea, dar se îndepărtară ruşinaţi când se uită urât la ei. Isabella avea grijă ca niciodată să nu se apropie sau să îşi deschidă cutia dacă vreun străin se afla în hol.

Aruncă o privire către intrare ca să se asigure că era singură, apoi vârî cheia în încuietoarea cutiei de oţel de pe raftul cinci. Şocul fu cu atât mai mare cu cât se aşteptase să găsească goală cutia. Adrenalina i se vărsă în sânge şi simţi cum îi ard obrajii şi respiră precipitat.

Înşfăcă plicul maro gros şi îl vârî în geantă. Apoi, vinovată ca un hoţ, închise cutia şi o încuie, şi alergă până în locul unde îşi parcase maşina. Tremura atât de tare, încât abia reuşi să descuie portiera. Respira cu greutate, de parcă ar fi jucat o minge lungă de tenis, când porni maşina şi se înscrise din nou pe carosabil.

Parcă deasupra plajei, sub palmierii ce străjuiau strada. La ora aceea plaja era aproape goală. Un Cuplu de bătrâni se juca cu un setter irlandez la marginea apei şi un singur înotător se aventurase în apele verzi şi îngheţate ale curentului Benguela.

Isabella ridică geamurile şi încuie ambele uşi ale maşinii înainte să scoată plicul din geantă şi să îl pună în poală.

Adresa era dactilografiată, doamna Rose Cohen, iar timbrele poştale cu capul reginei fuseseră ştampilate la oficiul poştal din Trafalgar Square. Întoarse plicul, ezitând

să îl deschidă, îngrozită de ce ar putea conţine. Nu exista nicio adresă pentru returnare. Încă amânând momentul, îşi căută în geantă cuţitaşul ei de aur şi tăie cu grijă clapa plicului cu lama zimţată.

O fotografie color alunecă afară şi fiecare nerv al trupului ei se încordă când o întoarse cu faţa în sus şi îl recunoscu pe fiul ei.

Nicky stătea pe o păturică albastră pe o Pajişte. Purta numai un scutec. Şedea în fund nesprijinit şi îşi aminti că avea aproape şapte luni. Crescuse, obrajii nu îi mai erau la fel de bucălaţi, membrele păreau mai lungi şi mai suple. Părul negru i se îndesise şi îi crescuse, cârlionţându-se pe frunte. Avea o expresie nostimă, cu un zâmbet în colţul gurii, iar ochii îi străluceau şi erau verzi ca smaraldul.

— Oh, Dumnezeule! Este tot mai frumos! suspină ea, ridicând fotografia în lumină ca să cerceteze fiecare detaliu cu mai multă atenţie. E deja atât de mare şi stă singur în fund. Omuleţul meu inteligent. Atinse imaginea şi văzu cu consternare că lăsase o amprentă pe suprafaţa lucioasă a fotografiei. O şterse cu grijă cu un şerveţel Kleenex. Copilul meu, şopti ea şi simţi cum i se rupe inima de dor. Oh, copilul meu!

Soarele coborâse la linia orizontului, departe în Atlantic, înainte să se poată aduna din nou. Abia atunci, când puse fotografia la loc în plic, îşi dădu seama că omisese celelalte obiecte.

În primul rând, exista copia unei fişe medicale de la o clinică pediatrică, dar numele şi adresa instituţiei fuseseră şterse. Scria în spaniolă.

Numele lui se afla în capul foii: „Nicholas Miguel Ramon de Machado”, urmat de data naşterii şi o evidenţă a vizitelor săptămânale la clinică. Fiecare dată de intrare avea un alt scris de mână şi era semnată de medici sau asistente.

Era consemnată greutatea, dieta şi apariţia primilor dinţi. Văzu că pe 15 iulie fusese tratat pentru o urticarie, iar două

săptămâni mai târziu pentru o uşoară iritaţie orală. Altfel era sănătos şi normal. Cu un sentiment de mândrie maternă, citi că primii doi dinţi apăruseră la patru luni şi că băiatul avea aproape şaisprezece kilograme.

Isabella ajunse la ultima foaie împăturită pe care o conţinea plicul şi recunoscu imediat scrisul. Era în spaniolă, cu scrisul ferm şi îngrijit al Adrei.

Señorita Bella.

Cu fiecare zi Nicky creşte mai puternic şi mai inteligent.

Are temperamentul unui taur de coridă. Se poate târî în patru labe aproape la fel de repede pe cât pot eu alerga şi în fiecare zi mă aştept să se ridice în picioare şi să meargă.

Primul cuvânt pe care l-a spus a fost „mama" şi în fiecare zi îi spun cât de frumoasă eşti şi cum într-o zi o să vii la el. Nu mă înţelege încă, dar într-o zi o va face.

Mă gândesc adesea la tine, *señorita.* Trebuie să crezi că îl îngrijesc pe Nicky ca pe ochii din cap. Te rog să nu faci nimic să îl pui în pericol.

Cu respect,
Adra Olivares

Avertismentul din ultimul rând se răsuci ca un cuţit între coastele ei şi era cu atât mai dureros, cu cât era formulat atât de blând. Ştiu atunci că nu putea risca să spună cuiva, nici *lui pater,* nici Nanei, nici măcar lui Michael.

Acum ezita cu mâna pe clanţa uşii dormitorului ei. „Va trebui să te mint, Mikey. Îmi pare rău. Poate într-o zi o să îţi spun adevărul". Ascultă câteva clipe, dar în casă era linişte, aşa că apăsă pe clanţă şi deschise foarte încet uşa.

Galeria lungă era pustie, numai luminile de veghe ardeau în aplicele de pe pereţii lambrisaţi. Cu picioarele goale, Isabella merse în linişte pe covoarele persane de pe parchet. Cum venea atât de rar la Weltevreden, Michael îşi păstra vechea cameră din aripa copiilor.

Stătea în pat în capul oaselor, citind. De îndată ce se

deschise uşa, puse cartea pe noptieră şi ridică aşternutul pentru ea.

Se sui în pat şi Michael strânse plapuma în jurul umerilor surorii în timp ce ea se ghemui lângă el, tremurând de nefericire. Fără să scoată o vorbă, se ţinură în braţe vreme îndelungată.

— Spune-mi, Bella.

Nici atunci nu putu vorbi imediat. Bunele ei intenţii dispărură şi simţi tentaţia disperată de a ignora avertismentul Adrei. Mickey era singurul din familie care ştia că Ramon şi Nicky existaseră vreodată. Îşi dorea cu disperare să îi spună totul şi consolarea lui blândă să îi umple groaznicul pustiu din suflet.

Apoi imaginea lui Nicky de pe înregistrarea video îi trecu din nou prin faţa ochilor. Inspiră adânc şi îşi apăsă faţa de pieptul lui Michael.

— Nicky a murit, şopti ea şi îl simţi tresărind în îmbrăţişarea ei.

El nu îi răspunse imediat.

„Este adevărat, se consolă ea în tăcere. Acum Nicky este mort pentru noi toţi”. Şi totuşi, cuvintele păreau o îngrozitoare trădare faţă de Michael şi Nicky. Nu avea, nu îndrăznea să aibă încredere în el. Negase existenţa propriului fiu, iar minciuna părea să-i sporească nefericirea, dacă acest lucru mai era posibil.

— Cum? se miră în cele din urmă Michael, iar ea anticipase această întrebare.

— Moarte subită în pătuţ, şopti ea. M-am dus să îl scol ca să îi dau să mănânce şi era rece şi mort.

Îl simţi pe Michael înfiorându-se lângă ea.

— Oh, Dumnezeule! Sărmana mea Bella! Ce oribil! Ce crud!

Realitatea era chiar şi mai crudă şi mai oribilă decât şi-ar fi putut închipui el, dar nu îi putea spune acest lucru.

După câteva clipe lungi, continuă.

— Ramon? Unde este Ramon? Ar trebui să fie aici ca să

te aline.

— Ramon, repetă ea numele, încercând să îşi alunge teama din voce. După ce Nicky a murit, Ramon s-a schimbat complet. Cred că mă învinovăţea pe mine. Dragostea lui pentru mine a murit odată cu Nicky. Se trezi plângând, lacrimi şi suspine grele care dădeau glas jalei şi spaimei şi singurătăţii care o bântuiseră atât de mult timp. Nicky nu mai e. Ramon nu mai e. N-o să-i mai văd pe niciunul din ei, nu în viaţa asta.

Michael o îmbrăţişă strâns. Trupul lui era cald şi puternic. Forţă masculină complet golită de sexualitate era ceea ce îi trebuia ei acum. Îl simţi curgând în ea ca apa ce umple barajul gol al curajului şi puterii ei şi se agăţă de el în tăcere.

După o vreme, începu să vorbească. Ea ascultă, cu urechea lipită de pieptul lui, astfel că vocea lui era un murmur reverberat. Îi vorbi despre iubire şi suferinţă, despre singurătate şi speranţă şi, în cele din urmă, despre moarte.

— Adevărata teroare a morţii este finalitatea ei. Finalul atât de abrupt, vidul de dincolo atât de irevocabil. Nu poţi provoca moartea, nici nu te poţi ridica împotriva ei. Dacă încerci, ajungi doar să îţi frângi inima.

Platitudini, gândi ea, clişee vechi, aceleaşi cu care omul încearcă să se consoleze de zeci de mii de ani. Şi totuşi, ca majoritatea clişeelor, erau adevărate şi erau singura consolare disponibilă. Mai important decât sensul cuvintelor, era cântecul adormitor al vocii lui Michael, căldura şi forţa trupului lui şi iubirea pe care i-o purta.

În cele din urmă adormi.

Se trezi înainte de zori şi îşi dădu seama imediat că Michael stătuse toată noaptea fără să se mişte, ca să nu o deranjeze şi că era şi el treaz.

— Mulţumesc, Mickey, şopti ea. N-o să ştii niciodată ce singură m-am simţit. Aveam nevoie de asta cu disperare.

— Ba ştiu, Bella. Ştiu ce este singurătatea.

Simţi cum inima i se umple de căldură pentru el, propria ei durere fiind pentru moment amorţită. Îşi dori să-i fie alături acum. Era rândul ei.

— Vorbeşte-mi de noua ta carte, Mickey. N-am citit-o – îmi pare rău.

Îi trimisese o copie în manuscris, cu o dedicaţie plină de iubire, dar fusese prea acaparată de propria suferinţă. Nu avusese timp pentru nimeni altcineva, nici măcar pentru Mickey. Aşa că de data aceasta, în timp ce ascultă, vorbi despre carte şi apoi despre sine şi părerea lui despre lumea din jurul lor.

— Am vorbit din nou cu Raleigh Tabaka, spuse el dintr-odată şi Isabella se sperie. Nu se mai gândise la acest nume de când plecase din Londra.

— Unde? Unde l-ai întâlnit?

Michael scutură din cap.

— Nu l-am întâlnit. Am vorbit foarte puţin la telefon. Cred că suna din altă ţară, dar va veni aici în curând. Este o fantomă. Vine şi pleacă peste hotare ca o umbră.

— Ai aranjat să îl întâlneşti? întrebă ea.

— Da. Omul se ţine de cuvânt.

— Ai grijă, Mickey. Te rog să îmi promiţi că vei avea grijă. Este un om periculos.

— N-ai de ce să îţi faci griji, o asigură el. Nu sunt un erou. Nu sunt ca Sean sau Garry. O să am grijă, mare grijă, îţi promit.

Michael Courtney parcă Valiantul vechi în parcarea unui restaurant de la una din ieşirile de pe autostrada Johannesburg – Durban. Opri motorul, dar acesta continuă să meargă timp de câteva turaţii neregulate. Trăsese greu tot drumul de la birourile *Golden City Mail* din Johannesburg. Maşina depăşise o sută douăsprezece mii de kilometri şi ar fi trebuit să o vândă în urmă cu doi ani.

Ca editor delegat, contractul său stipula că era îndreptăţit la un vehicul nou „de lux” la fiecare

douăsprezece luni. În orice caz, Michael se ataşase de vechiul Valiant. Toate cicatricele şi zgârieturile fuseseră dobândite onorabil, iar de-a lungul anilor locul şoferului luase conturul trupului lui.

Studie celelalte maşini din parcare, dar niciuna nu corespundea descrierii pe care o primise. Se uită la ceasul de mână, un digital japonez pe care dăduse cinci dolari când fusese la Tōkyō în interes de serviciu, în urmă cu un an. Venise cu douăzeci de minute mai devreme la întâlnire, aşa că îşi aprinse o ţigară şi se afundă în scaunul confortabil, vechi şi ponosit.

Gândul la maşină şi la ceas îl făcu să zâmbească. Chiar că era un ciudat în familia sa. De la Nana la Bella, cu toţii erau obsedaţi de posesiunile materiale. Nana avea Daimlerul de culoarea narciselor; culoarea era întotdeauna aceeaşi, deşi modelul se schimba în fiecare an. *Pater* avea un garaj plin cu maşini clasice, cele mai multe automobile sport britanice, precum Jaguarul SS şi Bentley-ul verde de şase litri. Garry avea maşinile sale italieneşti cochete Maserati şi Ferrari. Sean îşi susţinea imaginea de tip dur cu vehiculele de teren 4X4 de vânătoare şi până şi Bella conducea o maşinuţă care valora de două ori mai mult ca un Valiant nou.

Niciunul dintre ei nu ar fi purtat un ceas de mână digital, nu Nana cu Piagetul ei cu diamante, nici Sean cu Rolexul său macho de aur. „Lucruri”. Zâmbetul lui Michael păli în colţurile gurii. „Tot ceea ce văd ei sunt lucrurile, nu oamenii. Este boala ţării noastre”.

Auzi un ciocănit în geamul lateral, iar Michael tresări şi se uită în jur, aşteptându-se să vadă persoana de contact.

Nu era nimeni.

Era speriat. Apoi o mână mică şi neagră cu o palmă roz apăru şi ciocăni uşor în geam cu un deget.

Michael coborî geamul şi scoase capul afară. Un drac de copil negru rânji în sus spre el. Nu avea mai mult de cinci sau şase ani. Era desculţ, iar flanela şi pantalonii numai

zdrenţe. Deşi nările erau înfundate de coji albe de muci uscaţi, zâmbetul său era strălucitor.

— Te rog, şefu', piui el, unindu-şi mâinile în chip de rugăciune. Eu foame. Te rog dă un cent, şefu'!

Michael deschise portiera, iar copilul se dădu înapoi nesigur. Michael îşi luă jacheta tricotată pe care o aruncase pe scaunul de lângă el şi o vârî peste capul copilului. Îi atârna aproape până la genunchi, iar mânecile erau cu aproape treizeci de centimetri mai lungi decât vârful degetelor. Michael le rulă şi vorbi într-o xhosa fluentă:

— Unde locuieşti, micuţule?

Băiatul era stupefiat, nu numai datorită atenţiei sale, ci şi de faptul că bărbatul alb vorbea xhosa. În urmă cu şase ani, Michael îşi dăduse seama că era imposibil să înţelegi un om dacă nu-i vorbeşti limba. De atunci înainte exersase continuu. Niciun alb dintr-o mie nu mergea atât de departe. Se aşteptau ca toţi negrii să înveţe fie engleză, fie afrikaans. Altfel erau practic de neangajat. Acum Michael vorbea şi xhosa şi zulu. Aceste limbi erau înrudite şi vorbite de marea majoritate a populaţiei negre din Africa de Sud.

— Locuiesc la Ferma lui Drake, Nkosi.

Ferma lui Drake era un oraş de negri pe care aproape un milion de suflete îl numeau acasă. De unde se afla nu se vedea, dar fumul miilor de focuri de gătit plutea pe cer într-un nor cenuşiu şi murdar. Salariaţii din Ferma lui Drake făceau zilnic naveta cu trenul sau autobuzul până la locurile de muncă din casele, fabricile şi afacerile zonelor de albi din Witwatersrand.

Uriaşul complex comercial şi minier al Johannesburgului era înconjurat de aceste oraşe de dormit, Ferma lui Drake, Soweto şi Alexandria. În condiţiile bizare stabilite de Legea Zonelor Urbane, întreaga ţară era împărţită în zone rezervate fiecăruia dintre grupurile rasiale.

— Când ai mâncat ultima dată? îl întrebă Michael pe copil cu blândeţe.

— Am mâncat ieri, de dimineaţă, mare şef.

Michael scoase din portofel o bancnotă de cinci. Ochii copilului părură să se mărească precum două piscine de lumină în timp ce se holbară la ea. Aproape cu siguranţă nu mai avusese niciodată, în scurta lui viaţă, atât de mulţi bani.

Michael întinse bancnota. Copilul o înşfacă, se întoarse şi o luă la fugă, împiedicându-se de marginile hainei lungi. Nu îi mulţumi, ci păru mai degrabă speriat că darul i-ar putea fi luat înapoi înainte să fugă.

Michael râse de încântare, apoi brusc amuzamentul său se transformă în furie. Mai exista vreo ţară în moderna Primă Lume, se întrebă el, unde copiii mici erau siliţi să cerşească pe străzi? Amestecată cu ura lui îşi făcu loc un sentiment de neputinţă.

Mai exista vreo ţară care să cuprindă membrii primei lumi, precum familia lui cu marile ei domenii şi colecţii de comori uimitoare, şi disperata sărăcie a Lumii a Treia, condensată aici în oraşe? Contrastul era cu atât mai crud cu cât juxtapunerea era atât de strânsă.

„Dacă aş putea să fac ceva”, se lamentă el şi trase atât de tare din ţigară încât un centimetru întreg de scrum străluci şi o scânteie căzu neobservată pe cravata sa, făcând o gaură de mărimea unui vârf de ac. Nu era însă prea mare diferenţă prin comparaţie cu restul aspectului său.

O furgonetă albastră viră de pe autostradă spre parcare. Era condusă de un negru tânăr cu un chipiu pe cap. Inscripţia de pe maşină spunea: „Măcelăria Phuza Muhle, Avenue nr. 12, Ferma lui Drake”. Sloganul promitea „O mâncare bună”.

Michael făcu semn cu farurile, după cum primise instrucţiunile. Furgoneta opri în parcare, exact în faţa lui. Michael se dădu jos şi încuie Valiantul, înainte să se îndrepte spre furgoneta albastră. Uşile din spate nu erau încuiate. Michael urcă şi le închise în spatele lui. Suprafaţa maşinii era acoperită mai mult de jumătate cu lăzi pline de

carne crudă, iar de plafon atârnau câteva carcase de oaie.

— Vino pe aici, îi spuse şoferul în zulu, iar Michael se târî în maşină.

Se lovi de carcasele atârnate, iar picăturile îi pătară genunchii pantalonilor de catifea. Şoferul pregătise pentru el o nişă între două coşuri de carne, unde s-ar fi putut ascunde în eventualitatea unei inspecţii.

— Nu vor fi probleme, îl asigură şoferul, în zulu. Nimeni nu opreşte furgoneta asta.

Porni maşina, iar Michael se aşeză pe podeaua murdară. Aceste precauţiuni spectaculoase erau supărătoare, dar necesare. Nici unui alb nu i se permitea să intre în oraş fără un permis emis de secţia locală de poliţie şi de consiliul municipal al oraşului.

În ordinea firească a lucrurilor, acest permis nu era greu de obţinut. Michael Courtney era însă un bărbat cu probleme. Avea trei condamnări anterioare pentru încălcarea Legii Publicaţiilor, pentru care el şi ziarul său fuseseră aspru amendaţi.

Conform acestei legi, cenzorilor guvernamentali li se dăduseră puteri aproape nelimitate de interzicere şi suprimare a oricărui material sau publicaţie şi erau încurajaţi de întregul comitet local al Partidului Naţional conducător să nu se abată de la exercitarea acestor puteri pentru susţinerea vederilor morale calviniste ale Bisericii Reformate Olandeze şi protejarea statu-quo-ului politic.

Ce şansă aveau, atunci, scrierile lui Michael în faţa vigilenţei lor? Cererea lui Michael pentru un permis de intrare în oraşul Ferma lui Drake fusese respinsă imediat.

Furgoneta albastră intră pe porţile principale ale oraşului fără să fie verificată, iar indolenţii gardieni negri în uniformă nici măcar nu ridicară privirea de la jocul lor african Ludo, jucat cu capace de Coca-Cola pe o placă cioplită de lemn.

— Poţi veni în faţă acum, îi strigă şoferul, iar Michael sări peste lăzile de carne ca să ajungă pe locul pasagerului din cabină.

Oraşul îl fascina întotdeauna. Era ca şi cum Uzita o planetă străină.

Prin anii 1960, deci acum aproape unsprezece ani, Uzitase ultima dată Ferma lui Drake. Pe vremea aceea era reporter începător la *Mail.* Acela fusese anul în care scrisese seria de articole „Furie”, cu care îşi consolidase ulterior reputaţia de ziarist şi, întâmplător, motivul primei sale sancţionări pentru încălcarea Legii Publicaţiilor.

Zâmbi, gândindu-se la această amintire, şi privi în jurul său cu interes, în timp ce străbătură centrul vechi al oraşului. Acesta data din secolul anterior, epoca victoriană în timpul căreia în zonă fuseseră descoperite fabuloasele minereuri de aur de la Witwatersrand.

Centrul vechi era un labirint de străduţe, alei şi clădiri alandala, cocioabe şi barăci din cărămidă nearsă şi mortar crăpat, cu acoperişuri din tablă ondulată, pictate cu toate nuanţele de pe paleta unui artist. Cele mai multe dintre culorile originare păliseră şi tindeau către roşul lepros al ruginii.

Străzile înguste erau pline de gropi şi băltoace. Găini sfrijite alergau şi râcâiau în grămezile de gunoi. O scroafă imensă cu pielea roz, care arăta de parcă fusese opărită, se tăvălea întruna într-o mocirlă şi grohăi iritată când trecură pe lângă ea. Mirosul era pestilenţial. O miasmă acră de gunoi vechi, amestecată cu cea a canalizărilor deschise şi a latrinelor săpate în pământ, care stăteau ca nişte santinele în spatele fiecărei cocioabe.

Inspectorul guvernamental de sănătate abandonase de mult orice speranţă de a mai salubriza vreodată centrul vechi al Fermei lui Drake. Într-o zi vor sosi buldozerele, iar *Mail* va pune pe prima pagină fotografii ale famiilor înnebunite de negri, ghemuindu-se pe mormanele jalnicelor lor posesiuni lumeşti, privind cum maşinăriile le demolează casele. Un funcţionar civil alb într-un costum negru va da o declaraţie pe postul naţional de televiziune în legătură cu „mizeria ce ameninţă sănătatea lasă loc caselor moderne

confortabile”. Anticiparea acelei zile îl înfurie din nou pe Michael.

Furgoneta albastră se poticnea şi sălta pe străduţele accidentate, trecând pe lângă cârciumile şi magaziile mohorâte, apoi traversând linia invizibilă care separa centrul vechi de cel nou, pe care acelaşi funcţionar civil în alb l-ar descrie drept „case moderne şi confortabile”. Mii de cutii identice din cărămidă, cu acoperişuri din azbest ondulat, se înşirau în linii nesfârşite pe savana fără copaci. Îi aminteau lui Michael de rândurile de cruci albe de lemn pe care le văzuse în cimitirele militare din Franţa.

Şi totuşi, nu se ştie cum, rezidenţii negri reuşiseră să îşi imprime caracterul şi individualitatea în acest peisaj respingător. Ici şi colo o casă fusese revopsită într-o culoare aprinsă, între liniile albe monotone şi murdare. Roz, azuriu sau portocaliu aprins – mărturii ale dragostei africanilor pentru culori vii. Michael observă că una fusese frumos decorată cu motivele geometrice tradiţionale ale tribului Ndebele din nord.

Micile grădini din faţa caselor erau o oglindă a stilului personal al ocupanţilor. Una era un petic de pământ prăfuit şi gol; alta era plantată cu rânduri de porumb şi avea o capră de lapte priponită la uşa din faţă; alta afişa o grădină de muşcate, plantate în cutii vechi de vopsea de cinci galoane; alta era împrejmuită de un gard înalt de sârmă ghimpată, iar în curtea acoperită de buruieni patrula o corcitură de câine de pază, slăbănog dar feroce.

Unele dintre loturi fuseseră separate între ele de ziduri decorative din bucăţi de beton sau roţi vechi de camion vopsite în culori ţipătoare şi pe jumătate îngropate în pământul tare precum cărămida. Cele mai multe dintre cocioabe aveau adaosuri exterioare, de obicei un şopron cu cherestea recuperată, sau tablă ondulată ruginită din care vreo familie înrudită avea din belşug. Se vedeau vehicule abandonate, fără motor sau volane, parcate la bordură. Mormane de saltele vechi, cutii de carton aproape putrezite

şi alte gunoaie pe care serviciul de salubritate le trecuse cu vederea zăceau la colţul străzilor.

Pe această scenă se mişcau locuitorii oraşului. Aceştia erau oamenii pe care Michael îi iubea mai mult decât pe cei de rasa sau clasa lui, oamenii cu care empatiza şi pentru care agoniza, îl încântau la nesfârşit. Îl uimeau necontenit cu puterea, vigoarea şi voinţa lor de a supravieţui.

Oriunde privea, vedea copii, bebeluşi sau ţânci care umpleau străzile ca nişte pâlcuri de pui de labrador negri, sau sus, în spatele mamelor lor, în stilul tradiţional. Copiii mai mari îşi jucau jocurile simple cu sârme şi cutii goale de bere pe post de maşinuţe. Fetiţele săreau coarda în mijlocul drumului sau imitau jocurile de şotron şi de-a v-aţi ascunselea pe care le văzuseră la copiii albi. Cu mare greutate se dădură la o parte şi le eliberară calea atunci când şoferul furgonetei albastre îi claxonă.

Când văzură faţa albă a lui Michael, dansară în jurul maşinii care se deplasa încet, cu ţipete de „Dulciuri! Dulciuri!” Michael venise pregătit şi le aruncă bucăţile de zahăr cubic cu care îşi îndesase buzunarele.

Deşi cea mai mare parte a populaţiei adulte plecase în lunga călătorie spre locurile în care lucrau la oraş, mamele, bătrânii şi cei fără serviciu rămăseseră în urmă.

Găşti de tineri se holbau absenţi la el când trecu pe lângă ei, adunaţi în grupuri pe la colţuri de stradă. Deşi ştia că aceşti adolescenţi erau şacalii oraşului care îşi prădau propriii semeni, Michael simţea simpatie pentru ei. Le înţelegea disperarea. Ştia că înainte de a se îmbarca prea bine în călătoria vieţii, erau deja conştienţi că aceasta nu le rezerva nimic, nicio aşteptare sau speranţă de lucruri mai bune sau vremuri mai blânde.

Apoi erau femeile la treburile lor zilnice, atârnând la uscat şirurile întregi de rufe ce fluturau ca nişte steaguri de rugăciune; sau stăteau aplecate peste oalele negre cu trei picioare în curtea din spate, gătind terciul lor de porumb la foc deschis, după modalitatea tradiţională, preferându-l

sobelor de fier din micile bucătării ale cocioabelor. Fumul focurilor se amesteca cu praful, formând norul permanent care plana deasupra oraşului.

Negustorii ilegali sau *spouzas,* care eludau pasiunea guvernului afrikaander pentru regulament şi licenţiere, îşi împingeau roabele pe străzile aglomerate şi-şi strigau în gura mare mărfurile. Nevestele se tocmeau cu ei pentru un singur cartof, ţigară, portocală sau pentru o felie de pâine albă.

În ciuda acestor împrejurimi mohorâte şi a tuturor dovezilor de sărăcie şi neglijenţă, pe fiecare stradă şi la fiecare colţ Michael auzea râsete şi muzică. Râsul era spontan şi fericit. Strigătele şi replicile lor spirituale păreau lipsite de griji. Oriîncotro se uita, vedea acele minunate zâmbete africane care îi înveseleau inima, pentru ca apoi să i-o umple de durere.

Muzica răsuna din case şi, pe străzi, de la tranzistoarele pe care bărbaţii şi femeile le purtau în mână sau în echilibru pe cap, în mers. Copiii cântau din fluiere ieftine sau bonjouri confecţionate din conserve goale, lemn şi bucăţi de sârmă. Dansau şi cântau – o manifestare spontană a bucuriei de a trăi, chiar şi în aceste locuri insalubre.

Pentru Michael, râsul şi muzica descriau spiritul neînfricat al negrului african în faţa tuturor greutăţilor. Pentru el, nu mai exista pe faţa pământului o rasă asemănătoare. Michael îi iubea, pe fiecare dintre ei, indiferent de vârstă sau sex, sau trib, sau poziţie socială. Era din Africa, iar aceştia erau semenii lui.

— Ce pot să fac pentru voi, fraţii mei? şopti el. Cum pot să vă ajut? Aş vrea să fi ştiut. În tot ce am încercat până acum am dat greş. Toate eforturile mele s-au stins ca un strigăt în pustiu. Dacă aş putea găsi o cale…

Brusc, îşi întrerupse şirul gândurilor. Trecură peste o movilă în savana uşor denivelată şi Michael se îndreptă în scaun.

În urmă cu unsprezece ani, când mai trecuse pe aici, nu

era decât păşune, cu câteva capre sfrijite care păşteau printre rănile roşii care, datorită eroziunii şi neglijenţei, ajunseseră să brăzdeze pământul.

— Dealul Nobililor. Şoferul chicoti, văzându-i surpriza. Frumos, hei?

Asta era dovada determinării şi perseverenţei puţinilor oameni care, chiar şi în faţa celor mai vitrege condiţii, nu numai că vor supravieţui, dar care, cu mult curaj şi ingeniozitate, vor prospera şi se vor ridica mult deasupra obstacolelor şi prăpăstiilor presărate în calea lor. De-a lungul colinei joase, înălţându-se deasupra barăcilor şi a cocioabelor îngrămădite din Ferma lui Drake, se vedeau casele elitei negrilor. Erau vreo sută de astfel de oameni de succes, pe lângă milionul de locuitori din Ferma lui Drake. Datorită priceperii în afaceri, abilităţii lor naturale şi a muncii susţinute, smulseseră succesul material din mâinile stăpânilor lor politici albi, de la aceia care încercaseră să le dicteze soarta prin intermediul cadrului monumental de legi şi regulamentari, care alcătuiau politica, inspirată de Verwoerd, a apartheidului.

Şi totuşi, victoria lor asupra circumstanţelor era superficială. Cu toate că îşi permiteau să îşi construiască case în oricare parte a acestei ţări, erau constrânşi de Legea Zonelor Urbane să locuiască numai în aceste aşezări repartizate lor de către arhitecţii apartheidului. Casele pe care aceşti afacerişti, doctori, avocaţi şi infractori de succes şi le construiseră ar fi făcut cinste suburbiilor elegante din Sandton, La Lucia sau Constantia, unde locuiau omologii lor albi.

— Uite! îi arătă cu mândrie şoferul. Vila roz cu ferestre mari. Este casa lui Josia Nrbu, celebrul vrăjitor. Îşi vinde farmecele, poţiunile şi incantaţiile prin comandă poştală în întreaga Africă, chiar şi în Nigeria şi Kenya. Îţi poate vinde farmece ca să-i facă pe toţi bărbaţii şi femeile să te iubească şi oase de leu ca să ai succes în afaceri şi la bani. Îţi poate da grăsime de vultur pentru vedere şi o altă

poţiune preparată din himen de fecioară, care îţi va face scula tare ca granitul şi neobosită ca un assagai în război. Are patru maşini Cadillac noi, iar fiii lui merg la universitate în America.

— Aleg oasele de leu, chicoti Michael. *Golden City Mail* lucrase în pierdere în ultimii patru ani, spre amărăciunea lui Nana şi a lui Garry.

— Uite! Casa cu acoperiş verde şi zidul înalt. Acolo locuieşte Peter Ngonyama. Tribul lui creşte planta pe care noi o numim *dagga* sau *boom* şi pe care voi, albii, o numiţi canabis. Ei cultivă dagga în locuri secrete pe dealuri şi o trimit cu camionul la Cape Town, Johannesburg şi Durban. Are douăzeci şi cinci de neveste şi este foarte bogat.

Părăsiră suprafaţa accidentată a drumului vechi pentru asfaltul albastru şi neted al bulevardului de curând turnat. Şoferul acceleră printre pajiştile verzi şi zidurile înalte din cărămidă ale Dealului Nobililor, oficial desemnat Extensia IV a Fermei lui Drake.

Dintr-odată frână şi se opri pentru câteva clipe în faţa porţilor de oţel ale uneia dintre cele mai luxoase reşedinţe. Porţile electrice alunecară într-o parte în tăcere şi se închiseră din nou în spatele lor, iar ei străbătură o grădină şi nişte peluze verzi. Dedesubtul terasei se afla o piscină cu formă neregulată, cu o fântână din piatră în centru. Stropii ajungeau până pe peluze, iar Michael observă doi grădinari negri în salopete, lucrând printre flori.

Clădirea avea un design ultramodern cu ferestre cu vitralii şi tâmplărie din lemn. Acoperişul era împărţit în niveluri şi planuri diferite. Şoferul parcă în dreptul terasei principale şi o siluetă înaltă coborî treptele ca să îl salute pe Michael care ieşea din maşină.

— Michael!

Întâmpinarea lui Raleigh Tabaka îl luă pe nepregătite, la fel şi zâmbetul prietenos şi strângerea de mână. Era atât de diferit de spiritul ultimei lor întâlniri de la Londra.

Raleigh purta pantaloni largi de zi şi o cămaşă deschisă

la gât, care îi punea în evidenţă pielea fină şi romanticele trăsături africane. Când îşi strânseră mâinile, Michael simţi o încărcătură de electricitate sexuală în vârful degetelor. Raleigh era totuşi unul dintre cei mai impresionanţi şi mai atrăgători bărbaţi pe care îi întâlnise vreodată.

— Eşti bine-venit, zise el, iar Michael privi în jurul lui şi ridică o sprânceană.

— Nu e rău, Raleigh. Îţi menţii stilul rafinat.

— Nu îmi aparţine. Raleigh clătină din cap. Nu posed nimic altceva în afară de hainele de pe mine.

— Atunci cui îi aparţine?

— Întrebări, veşnic întrebări, îl dojeni Raleigh pe un ton iritat.

— Sunt ziarist, îi atrase Michael atenţia. Întrebările sunt pâinea mea.

— Desigur. Casa aceasta a fost construită de Fundaţia Trans Africa a Americii pentru doamna pe care o vei cunoaşte acum.

— Trans Africa – este un grup american pentru apărarea drepturilor civile? întrebă Michael. Nu este cumva condus de predicatorul evanghelist de culoare din Chicago, doctorul Rondall?

— Eşti bine informat. Raleigh îl luă de braţ şi îl conduse pe terasa spaţioasă.

— Probabil că a costat o jumătate de milion de dolari, insistă Michael, iar Raleigh ridică din umeri şi schimbă subiectul.

— Ţi-am promis că îţi voi arăta copiii apartheidului, Michael, dar mai întâi vreau să o cunoşti pe mama lor, mama naţiunii.

Îl conduse pe Michael pe terasă. Umbrele de plajă erau răspândite în soare, ca un câmp de ciuperci viu colorate. Vreo doisprezece copii negri stăteau la mese albe din plastic, bând Coca-Cola la cutie şi ascultând la unul dintre omniprezentele radiouri portabile cu tranzistori de unde se auzeau minunatele ritmuri ale jazzului african.

Erau acolo băieţi cu vârste între opt sau nouă ani, până la adolescenţi în toată puterea cuvântului. Cu toţii purtau tricouri galbene cu inscripţia „Clubul sportiv Gama” pe tot pieptul. Niciunul dintre ei nu se ridică atunci când trecu Michael, dar îl priviră nepăsători.

Uşile de sticlă ale clădirii principale erau deschise către terasă, iar Raleigh îl conduse într-un living cu niveluri diferite, ai cărui pereţi erau decoraţi cu măşti sculptate din lemn şi statuete fetişiste. Podeaua de piatră era acoperită cu piei de animale.

— Bei ceva, Michael? întrebă Raleigh. Cafea sau ceai?

Michael clătină din cap.

— Nimic, dar te deranjează dacă fumez?

— Îmi amintesc obiceiul tău, zise Raleigh zâmbind. Dă-i drumul. Îmi pare rău că nu îţi pot oferi un chibrit.

Michael se opri cu bricheta în mână şi privi spre nivelul superior al încăperii spaţioase.

O femeie cobora scările spre ei. Michael îşi scoase ţigara neaprinsă dintre buze şi se holbă la ea. Fireşte că ştia cine era. O numeau negresa Evita, mama naţiunii. În orice caz, niciuna dintre fotografii nu reuşise să îi capteze frumuseţea neagră aparte şi prezenţa ei regală.

— Victoria Gama, o prezentă Raleigh. El este Michael Courtney, ziaristul despre care ţi-am vorbit.

— Da, zise Vicky Gama. Ştiu cine este Michael Courtney.

Alunecă spre el cu o demnitate statuară. Purta un caftan lung până la glezne, verde, galben izbitor şi negru, culorile interzisului Congres Naţional African. În jurul capului avea un turban verde smarald. Caftanul şi turbanul erau însemnele ei.

Îi întinse mâna lui Michael. Oasele erau fine, dar strângerea degetelor lungi era fermă şi rece, aproape de gheaţă. Pielea ei era fină precum catifeaua, de culoarea chihlimbarului negru.

— Mama ta a fost a doua soţie a soţului meu, îi spuse lui Michael blând. I-a purtat lui Moses Gama un fiu, ca şi mine.

Mama ta este o femeie bună, una dintre noi.

Michael era întotdeauna uimit de lipsa totală de gelozie dintre soţiile unui bărbat african. Ele nu se considerau rivale, ci surori cu legături şi loialităţi de familie.

— Ce face Tara? insistă Vicky, în timp ce îl conduse pe Michael către una dintre canapele şi îl invită să se aşeze confortabil. Nu am văzut-o de mulţi ani. Încă mai locuieşte în Anglia? Şi ce face fiul lui Moses, Benjamin?

— Da, locuiesc în Anglia, îi spuse Michael. I-am văzut recent pe amândoi, în Londra. Benjamin este un flăcău mare acum. Se descurcă foarte bine. Studiază inginerie chimică la Universitatea Leeds.

— Mă întreb dacă se va întoarce vreodată în Africa. Vicky se aşeză lângă el. Pălăvrăgiră o vreme, iar Michael se lăsă vrăjit de personalitatea ei încântătoare.

În cele din urmă ea întrebă:

— Deci vrei să-i cunoşti pe câţiva dintre copiii mei, copiii apartheidului?

Michael fu şocat, pentru că acesta era titlul la care se gândise pentru articolul său sau pentru seria de articole pe care intenţiona să o scrie.

— Copiii apartheidului, repetă el. Da, doamnă Gama, aş dori să vă cunosc copiii.

— Te rog, spune-mi Vicky. Facem parte din aceeaşi familie, Michael. Să îndrăznesc oare să sper că avem aceleaşi vise şi speranţe?

— Da, cred că avem foarte multe în comun, Vicky.

Îl conduse înapoi pe terasă şi îi chemă la ea pe copii şi pe tineri şi i-i prezentă lui Michael.

— Este prietenul nostru, le spuse ea. Puteţi vorbi deschis. Răspundeţi la întrebările lui. Spuneţi-i tot ce vrea să ştie.

Michael îşi aruncă jacheta şi cravata şi se aşeză sub una dintre umbrele. Băieţii se adunară în jurul lui. Cu susţinerea şi încurajarea lui Vicky Gama, părură să îl accepte imediat, încântaţi de faptul că Michael le vorbea limba. Michael ştia cum să îi atragă. Curând se întreceau să-i câştige atenţia.

Nu îşi folosi carneţelul ca să noteze ceea ce ei îi spuneau, căci ştia că lucrul acesta i-ar fi inhibat. Preţuia spontaneitatea şi sinceritatea lor. Şi apoi, nu avea nevoie de notiţe. Nu ar fi putut să le uite cuvintele, nici sunetul vocilor lor tinere.

Îi spuseră povestioare amuzante, altele tulburătoare. Unul dintre băieţi fusese la Sharpeville în ziua aceea fatidică. Copil fiind, stătea prins la spatele mamei lui. Acelaşi glonţ de poliţie care o ucisese pe ea, îl rănise şi pe el la un picior. Osul nu se refăcuse bine, iar ceilalţi copiii îi spuneau „Infirmul Pete”. Ascultându-i povestea, lui Michael îi veni să plângă.

După-amiaza trecu prea repede. Câţiva băieţi plecară să înoate în piscină. Se dezbrăcară până la piele şi săriră în apele limpezi şi strălucitoare. Ţipau şi râdeau şi se împroşcau unii pe ceilalţi în joacă.

Raleigh stătea lângă Vicky Gama, privind scena. Remarcă felul în care Michael se uita la copiii goi şi îi spuse lui Vicky:

— Vreau să rămână aici în seara asta. Cum ea încuviinţă din cap, el continuă. Îi plac băieţii. Ai unul pentru el?

Râse încet.

— Poate să îşi aleagă. Băieţii mei vor face tot ce le spun eu să facă.

Femeia se ridică, se duse lângă Michael şi îi puse o mână pe umăr.

— De ce nu îţi scrii articolele aici? Rămâi cu noi în seara asta. Am sus o maşinărie de scris pe care o poţi folosi. Rămâi şi mâine cu noi. Băieţii te plac şi sunt atât de multe poveşti de auzit...

Degetele lui Michael zburară pe tastele maşinii de scris într-un *allegro* exuberant, iar cuvintele apărură pe pagina albă ca nişte războinici ai minţii, gata de bătălie. Articolul se scrise singur. Nu fumul care se ridica în spirală din ţigara dintre buze făcea pleoapele lui Michael să se ridice în timp ce citea ceea ce scrisese. Foarte rar se întâmpla să aibă convingerea valorii şi a importanţei propriei compoziţii. În

adâncul inimii lui ştiu că era bună, cu adevărat bună. Era povestea „copiilor”, aşa cum ar fi trebuit să o audă lumea.

Termină articolul, despre care ştia acum că era primul dintr-o serie triumfătoare, şi se trezi că tremura de entuziasm. Se uită la ceas şi văzu că mai erau câteva minute până la miezul nopţii, dar nu putea dormi. Povestea încă îi mai sfârâia în sânge şi îi fierbea în creier, ca o şampanie care ţi se urcă la cap.

Un ciocănit sfios la uşa lui îl sperie. Răspunse încet în xhosa:

— Este deschis. Intră!

Unul dintre băieţi se strecură în dormitorul lui. Era îmbrăcat numai într-o pereche de pantaloni scurţi de fotbal.

— Te-am auzit bătând la maşină, zise el. M-am gândit că ţi-ar plăcea să îţi aduc un ceai.

Era tânărul pe care Michael îl admirase cel mai mult în piscină. Îi spusese lui Michael că avea şaisprezece ani. Trupul lui era neted şi te invita să îl mângâi ca o pisică neagră.

— Mulţumesc. Michael descoperi că vocea îi era înecată de emoţie. Mi-ar plăcea foarte mult.

— Ce scrii? Tânărul veni în spatele scanului şi se aplecă peste umărul lui ca să citească pagina. Este ceea ce ţi-am spus eu astăzi?

— Da, şopti Michael, iar băiatul îi puse mâna pe umăr şi îi întoarse capul ca să îi zâmbească cu sfială în ochi.

Michael îi simţea pe faţă respiraţia caldă.

— Îmi place de tine, zise el.

Raleigh Tabaka citi articolul în timp ce stăteau împreună lângă piscină, în prima lumină a dimineţii. După ce termină, ţinu foile în ambele mâini şi rămase tăcut vreme îndelungată.

— Ai un geniu aparte, zise el, în cele din urmă. Niciodată nu am citit ceva mai puternic. Dar este prea puternic. Nu vei avea curajul să publici asta.

— Nu în ţara asta, încuviinţă Michael. *Guardian* din

Londra m-a invitat să le trimit materiale.

— Ar avea un impact uriaş acolo, se arătă Raleigh de acord. Te felicit. Ceva de genul ăsta transformă gloanţele opresorului în apă. Trebuie să termini seria cât mai curând posibil. Mai stai aici măcar o noapte. Pari să lucrezi mai bine atunci când eşti aproape de subiecţii tăi.

Când Michael se trezi, nu era prea conştient ce anume îl deranjase. Întinse mâna şi atinse trupul cald şi neted al băiatului care stătea lângă el. Băiatul murmură şi se întoarse în somn. Unul din braţele lui era întins peste pieptul lui Michael.

Sunetul care îl trezise pe Michael se auzi din nou. Era vag, de la etajul de dedesubt, într-un loc îndepărtat al casei. Părea un ţipăt de durere teribilă.

Michael ridică de pe piept braţul băiatului adormit şi se strecură de sub el. Prin fereastra deschisă se vedea lumina lunii, suficient cât să îşi găsească lenjeria intimă. Se mişcă în linişte prin dormitor şi ieşi în hol. Se furişă către capătul scărilor şi rămase pe loc, ascultând. Sunetul se auzi din nou, mult mai tare, un alt ţipăt sălbatic, ca al unui pescăruş, subliniat de o plesnitură bruscă pe care Michael nu o putu identifica.

Porni să coboare scările, dar nu ajunse până jos când o voce îl interpelă.

— Michael. Ce faci?

Vocea lui Raleigh Tabaka era aspră şi acuzatoare, iar Michael tresări cu vinovăţie şi se uită în susul scărilor. Raleigh se afla sus, în halat.

— Am auzit ceva, zise Michael. Părea a fi...

— Nu este nimic. Du-te în camera ta, Michael.

— Dar mi s-a părut că aud...

— Du-te în camera ta!

Raleigh vorbise încet, dar nu era un ordin pe care Michael l-ar fi putut încălca. Se întoarse şi urcă din nou scările. Când trecu pe lângă el, Raleigh Tabaka îi atinse braţul.

— Uneori auzul ne joacă feste noaptea. Nu ai auzit nimic, Michael. Poate a fost o pisică – sau poate vântul. Du-te la culcare acum. Vom vorbi dimineaţă.

Raleigh aşteptă până ce Michael se întoarse în dormitor şi închise uşa, apoi alergă în jos pe scări. Merse direct la bucătărie şi deschise uşa brusc.

Victoria Gama, negresa Evita, mama naţiunii, stătea în centrul camerei. Era goală până la brâu. Sânii ei erau frumos conturaţi. Fini precum catifeaua, negri ca blana de samur, mari ca nişte pepeni copţi din deşertul Kalahari.

În mâna dreaptă ţinea un bici fin făcut din piele de hipopotam, teribilul *sjambok* african. Era subţire cât unul dintre elegantele degete ale lui Vicky şi lung cât braţul ei. În cealaltă mână ţinea un pahar. Tocmai bea din el când Raleigh năvăli în cameră. Sticla de gin se afla în chiuvetă.

Alături de ea, în bucătărie mai erau doi membri ai Clubului Sportiv Gama. Erau cei mai mari şi mai solizi dintre toţi bodyguarzii ei. Amândoi erau în ultimii ani de adolescenţă. Şi ei erau goi până la brâu. Stăteau la fiecare capăt al mesei lungi de bucătărie şi ţineau ţintuit pe ea un băiat gol.

Flagelarea probabil că începuse de destul de mult timp. Rănile biciului se vedeau dese pe pielea neagră strălucitoare, umflate şi purpurii. Unele dintre ele intraseră adânc în carne şi sângerau. Sângele forma o băltoacă dedesubtul trupului şi ajunsese să picure pe gresia bucătăriei.

Eşti nebună? şuieră Raleigh la ea. Cu un ziarist în casă?

— Este un spion al poliţiei, mârâi Vicky la el. Este un trădător. Trebuie să îi dau o lecţie.

— Eşti beată din nou. Raleigh îi lovi paharul, care îi zbură din mână, se lovi de perete şi se făcu ţăndări. Nu poţi să te bucuri de băieţeii tăi fără să trebuiască să te încălzeşti?

Ochii ei luciră de furie şi mişcă biciul ca să îl lovească peste faţă. O prinse de încheietură şi o ţintui locului cu uşurinţă. Îi smulse biciul dintre degete şi îl aruncă în

chiuvetă. Continuând să o ţină de încheietură, se adresă bodyguarzilor ei:

— Scăpaţi de asta. Arăta către silueta însângerată de pe masă. Apoi curăţaţi totul. Să nu mai văd aşa ceva atâta timp cât este albul în casă. Aţi înţeles?

Ridicară băiatul de pe masă, care gemu şi bolborosi în timp ce îl cărară spre uşă.

De îndată ce rămaseră singuri, Raleigh se reîntoarse către Vicky.

— Ai un nume celebru. Dacă atragi dezonoarea asupra lui, te omor cu mâna mea. Du-te acum în camera ta.

Ieşi mărşăluind din încăpere. În ciuda ginului băut, pasul ei era regal. Rezista la băutură. Numai dacă ar fi putut să îşi păstreze şi renumele şi simpatia mediei, gândi el cu amărăciune.

Văzuse cum se schimbă sub ochii lui, în numai câţiva ani. Atunci când Moses Gama se căsătorise cu ea, era o flacără strălucitoare şi pură, dedicată soţului ei şi cauzei. Apoi o descoperise stânga americană, iar media o acoperise cu laude şi bani, până în punctul în care ajunsese să creadă tot ce spuneau despre ea.

De acolo dezintegrarea fusese rapidă. Desigur, lupta era acerbă. Desigur, libertatea trebuie câştigată prin râuri de sânge. Pentru Vicky Gama însă, vărsarea de sânge devenise o plăcere, nu o datorie, iar gloria ei personală eclipsase apelul la libertate. Era vremea să se ia bine în calcul ce anume trebuia făcut în privinţa ei.

Îl duseră pe Michael înapoi la parcarea în care îşi lăsase vechiul Valiant. Raleigh Tabaka stătea lângă şofer, pe locul din faţă al furgonetei de măcelărie, în vreme ce Michael se ghemuise în spate. Michael fu surprins să descopere că maşina lui se mai afla încă acolo unde o lăsase.

— Nimeni nu s-a deranjat să o fure, remarcă el.

— Nu, încuviinţă Raleigh. A fost păzită de oamenii noştri. Avem grijă unii de alţii.

Îşi strânseră mâinile, iar Michael dădu să se întoarcă, dar Raleigh nu era încă gata să îi dea drumul.

— Ai cumva, din câte ştiu, un avion, Michael? întrebă el.

— Ceva de genul ăsta, râse Michael. Este un Centurion vechi, care are deja trei mii de ore de zbor.

— Vreau să îţi cer o favoare.

— Îţi sunt dator, se arătă Michael de acord. Ce vrei să fac?

— Vrei să zbori până în Botswana pentru mine? întrebă Raleigh.

— Cu un pasager?

— Nu. Te duci singur – şi te întorci singur.

Michael ezită un moment.

— Are de-a face cu lupta voastră?

— Bineînţeles, răspunse Raleigh cu sinceritate. Totul în viaţa mea are de-a face cu cauza.

— Ce anume vrei să fac? întrebă Michael, iar Raleigh nu lăsă să i se vadă uşurarea în expresia feţei.

Poate, la urma urmelor, nu va fi nevoie să folosească materialul pe care îl filmaseră în apartamentul balerinului din Londra.

— Când poţi pleca pentru câteva zile? întrebă el.

Spre deosebire de fraţii săi, Michael nu învăţase să piloteze de mic. Privind retrospectiv, îşi dădu seama că din cauza pasiunii pentru avioane se îndepărtase de acestea. Instinctiv, respinsese eforturile tatălui său de a-l face să îl intereseze şi de a-l instrui. Nu voia să fie ca ei. Refuza să fie turnat cu forţa în tiparul pe care tatăl său îl pregătise pentru el.

Mai târziu, atunci când ieşise de sub influenţa sufocantă a familiei, descoperise de unul singur fascinaţia zborului. Cumpărase Centurionul din propriile economii. În ciuda vechimii, avionul era rapid şi confortabil. Zbură cu 210 noduri şi ajunse în Maun, în nordul Botswanei, în trei ore şi ceva.

Iubea Botswana. Era unica ţară cu adevărat democratică

din întreaga Africă. Nu fusese niciodată colonizată de nicio putere europeană, deşi se aflase sub protecţia Marii Britanii din 1880, când Republica Bură ameninţase să atace şi să ia pământul cu forţa de la tribul Tswana.

După ce Marea Britanie a renunţat la statutul de protectoare şi a redat ţara oamenilor ei, foarte rapid Botswana s-a transformat într-un model pentru restul continentului. Era o democraţie pluripartidă. Cu vot universal şi alegeri periodice. Guvernul era cu adevărat responsabil în faţa electoratului. Nu erau tirani sau dictatori. După standardele africane, exista foarte puţină corupţie. Populaţia albă minoritară era acceptată ca o secţiune folositoare şi productivă a populaţiei. Exista foarte puţin rasism sau tribalism. După Africa de Sud, era cel mai prosper stat din toată Africa. De fapt, ajunsese aproape fără efort la condiţia la care Michael se ruga să ajungă propria lui ţară într-o bună zi, după întreaga suferinţă şi numeroasele conflicte prin care trecuse. Michael iubea Botswana şi era fericit că se întoarce acolo.

La Maun, într-o clădire care găzduia şi Vama şi Serviciul de Imigraţie, rezolvă toate formalităţile, apoi decolă din nou pentru o distanţă scurtă spre nord, până în Delta Okavango.

Delta era o extraordinară zonă mlăştinoasă unde măreţul râu Okavango se revarsă în nordul deşertului Kalahari şi formează un uriaş estuar interior. Nu era o mlaştină de noroi negru urât mirositor sau de reziduuri mohorâte. Apele erau limpezi ca ale unui izvor. Malurile şi fundurile labirintului de braţe de apă erau acoperite cu un nisip alb ca zahărul. Insulele erau acoperite cu palmieri şi vegetaţie luxuriantă. Smochinii sălbatici erau încărcaţi cu fructe galbene, iar porumbeii verzi şi graşi foşneau între ramurile lor. Bufniţa-pescar, a lui Pel, creaturi ciudate şi rare, arătând mai degrabă a maimuţe decât a păsări, îşi făceau cuibul în arborii înalţi de abanos african. Leii legendari din Okavango, cu coame roşii-cafenii ca nişte căpiţe de fân, se mişcau cu repeziciune asemenea unor vidre prin apele

scânteietoare. Turme mari de bizoni păşteau trestie, având deasupra un baldachin de egrete albe ca neaua. Ciudatele antilope sitatunga, cu copite alungite, coarne ca nişte tirbuşoane şi blană miţoasă, îşi petreceau întreaga viaţă amfibiană în papirusul înalt, iar norii de raţe şi gâşte şi alte păsări de apă umbreau amurgurile portocalii ale soarelui.

Michael ateriză cu Centurionul pe pista uneia dintre insulele mai mari. Doi boşimani îl duseră, cu o canoe scobită dintr-un trunchi de copac, peste laguna parfumată de nuferi, până la tabără.

Tabăra se numea Gay Goose Lodge şi adăpostea până la patruzeci de oaspeţi, care locuiau în colibe de stuf mici şi pitoreşti. Motivul aparent al vizitei lor era să studieze şi să fotografieze animalele şi păsările deltei, sau să caute dungatul peşte-tigru care înota în braţele de apă. În fiecare dimineaţă şi seară, expediţii de vizitatori se aventurau în canoe primitive, călăuziţi în tăcere printre bancurile de stuf şi pe canale de unul dintre luntraşii negri.

Oaspeţii erau aproape în totalitate bărbaţi, iar numele Gay Goose fusese ales din motive întemeiate. Întregul personal părea format din tineri chipeşi tswana care erau, de asemenea, aleşi din motive întemeiate. Tabăra era condusă de un refugiat politic din Africa de Sud. Brian Susskind era un tânăr uluitor, la treizeci şi ceva de ani. Avea părul blond şi lung, decolorat de soare până devenise aproape alb. Purta cercei în urechile găurite, lanţuri de aur în jurul gâtului care zornăiau pe pieptul musculos şi gol, iar la mâini brăţări de fildeş şi din păr împletit de elefant.

— Dumnezeule, scumpule, îl întâmpină el pe Michael, mă bucur atât de mult să te văd. Raleigh mi-a spus totul despre tine. O să îţi placă la nebunie aici. Avem în jurul nostru numai oameni amuzanţi. Şi ei sunt foarte nerăbdători să te cunoască.

Michael petrecu un weekend lung şi încântător la Gay Goose Câmp, iar când veni vremea să plece, Brian Susskind traversă laguna în canoea Makorro ca să îşi ia rămas-bun.

— Ne-am simţit atât de bine, Mickey. Strânse mâna lui Michael. Cred că noi o să ne vedem destul de des. Nu uita să echilibrezi încărcătura avionului. S-ar putea să îţi atârne puţin coada la decolare.

Michael decolă fără să se uite în compartimentul ascuns de sub scaunele pasagerilor, dar observă mica schimbare de echilibru în privinţa căreia îl avertizase Brian. Încărcătura pe care Brian o pusese probabil că era grea pentru volumul ei. I se spusese să nu o atingă şi să nu o cerceteze. Urmă instrucţiunile cu stricteţe.

La Vama de la sosirea sa pe Aeroportul Lanseria, nervii îi erau întinşi la maximum şi pufăi din ţigară. Nu ar fi trebuit să îşi facă griji. Ofiţerul de la Vamă îl recunoscu din numeroasele ocazii anterioare şi nici măcar nu se mai sinchisi să îi percheziţioneze bagajul, nici vorbă să-l scoată de pe pistă şi să inspecteze Centurionul.

În noaptea aceea, unul dintre paznicii negri ai hangarului Lanseria descărcă lada grea de sub scaunul din spate al Centurionului şi o dădu peste gard şoferului unei mici furgonete albastre de măcelărie.

În bucătărie, pe Dealul Nobililor din oraşul Ferma lui Drake, Raleigh Tabaka cercetă sigiliile de pe cutie. Erau toate intacte. Nimeni nu atinsese încărcătura. Raleigh dădu din cap cu satisfacţie şi rupse sigiliul. Lada conţinea şaptezeci de copii ale Sfintei Biblii. Michael Courtney trecuse un alt test.

Cinci săptămâni mai târziu, Michael zbură la Gay Goose Câmp. De data aceasta, la întoarcere, lada conţinea douăzeci de mine de fabricaţie rusească. În următorii doi ani făcu alte nouă vizite la Gay Goose Câmp, iar de fiecare dată intrarea prin Vama Africii de Sud de la Lanseria era tot mai uşoară pentru nervii lui.

La cinci ani de la prima întâlnire cu Raleigh Tabaka, Michael era invitat să se alăture Congresului Naţional African, ca membru al aripii sale militare, Umkhonto we Sizwe, Lancea Naţiunii.

— M-am gândit mult la asta în ultima vreme, îi răspunse el lui Raleigh şi cu părere de rău am ajuns la concluzia că uneori creionul nu este suficient. În cele din urmă am ajuns la concluzia că, deşi este împotriva celor mai profunde sentimente ale mele, vine o vreme când un bărbat trebuie să pună mâna pe sabie. Chiar şi acum un an aş fi refuzat oferta, dar acum accept ceea ce îmi dictează conştiinţa. Sunt gata să mă alătur luptei armate.

— Bine, Bella, zise Centaine Courtney-Malcomess, dând cu fermitate din cap. Vei începe de la capătul îndepărtat al străzii, iar eu de la acesta. Apoi se adresă şoferului: Klonkie, du-ne până după colţ, şi întoarce-te să ne iei la ora prânzului.

Ascultător, Klonkie încetini Daimler-ul galben, viră după colţ şi opri.

Cele două femei coborâră şi priviră limuzina plecând.

— Nu vrei ca alegătorii să te vadă într-un automobil mare de lux cu şofer, explică Centaine. Invidia este o emoţie distrugătoare şi o vei găsi în fiecare strat al societăţii. Îşi întoarse întreaga atenţie asupra nepoatei sale şi o cercetă din cap până în picioare.

Părul Isabellei era proaspăt şamponat şi strălucea ca rubinul în lumina soarelui. Centaine insistase oricum să îl prindă la spate într-un coc sever. Machiajul ei se limitase la o cremă hidratantă care îi dădea un aer de şcolăriţă. Nu se rujase, buzele ei aveau un roz tineresc natural.

Centaine dădu din cap aprobator, apoi îşi coborî privirea. Bella purta un costum clasic din caşmir, cu pantofi cu tocul jos, Centaine dădu din nou din cap, mulţumită. Apoi îşi netezi fusta de tweed.

— În regulă, Bella. Ţine minte că în dimineaţa asta ţinta noastră sunt doamnele.

Îşi programaseră vizitele pentru jumătatea dimineţii, atunci când bărbaţii nu se aflau acasă, copiii erau la şcoală, iar treburile casnice nu erau o prioritate pentru aceste soţii

din clasa de mijloc, care locuiau în zona aceasta de la poalele de dedesubtul Signal, spre oraşul şi portul Cape Town.

Cu o seară în urmă, Isabella se adresase unei audienţe predominant masculine, în Sala Masonică Sea Point. Cei mai mulţi veniseră din curiozitate ca să o asculte pe cea dintâi femeie candidat al Partidului Naţional.

Cu acea ocazie, rochia şi machiajul Bellei stârnise un cor de fluierături de admiraţie când se ridicase ca să vorbească. În primele câteva minute în care se luptase să îşi depăşească nervozitatea, o bombardaseră binevoitori cu întrebări. Însă glumele şi veselia o deranjaseră şi o făcuseră să se îmbujoreze, aşa că se văzuse nevoită să îi pună la punct.

— Domnilor, comportamentul dumneavoastră nu ne face nici unuia cinste. Dacă există un dram de cavalerism în dumneavoastră, atunci îmi veţi acorda o şansă.

Rânjiseră ruşinaţi şi se liniştiră devenind din ce în ce mai atenţi pe măsură ce ea vorbea. Împreună cu Centaine analizaseră chestiunile care îi preocupau pe cei mai mulţi, iar ei o ascultaseră vorbindu-le.

Fusese un bun botez al focului, iar Centaine era mândră de ea, fără însă să arate prea limpede acest lucru.

— Bine, zise ea acum. Eşti în regulă, domnişorică. Pornim pentru Sfântul Gheorghe, pentru Harry şi pentru Anglia.

Strigătul de luptă era cu totul nepotrivit pentru ocazie, gândi Isabella zâmbind, şi greşit citat, dar cine îndrăznea să îi spună acest lucru Nanei? Se despărţiră şi merseră fiecare la câte un capăt de stradă.

La numărul 12 era o casă semiizolată, cu acoperiş din tablă ondulată şi un spalier victorian din fontă dedesubtul streşinii. Grădina din fată era destul de mică. Dar daliile erau toate înflorite. Isabella porni pe alee şi aduse la tăcere cu un cuvânt aspru fox terrierul care lătra. Întotdeauna se pricepuse la câini şi la cai.

Femeia veni la uşă şi se uită suspicioasă la Isabella, prin

plasa de muşte. Capul îi era plin de bigudiuri galbene din plastic.

— Da? Ce doreşti?

— Mă numesc Isabella Courtney şi sunt candidatul Partidului Naţional pentru alegerile de luna viitoare. Pot să vă vorbesc câteva minute?

— Numai puţin. Femeia dispăru şi un minut mai târziu reveni cu o eşarfă peste bigudiuri. Suntem susţinători ai Partidului Unit, îşi declară ea opţiunea, dar Isabella îi distrase atenţia:

— Ce dalii frumoase!

Era vorba despre puternica opoziţie a partidului. Isabella era o novice în politică. Propriul ei partid nu i-ar fi permis niciodată să reclame un scaun naţionalist sigur. Acelea erau rezervate celor care îşi demonstraseră deja valoarea. În aceste condiţii, fusese nevoie de întreaga influenţă şi abilitate persuasivă a Nanei, alături de propria personalitate şi înfăţişare, ca să primească, din partea partidului, ocazia de a face această încercare. Isabella spera măcar să facă o figură frumoasă şi să sufere o înfrângere onorabilă. Nana stabilise obiectivul lor. La ultimele alegeri generale, Partidul Unit câştigase cu o majoritate de cinci mii de voturi.

— Dacă putem reduce majoritatea la trei mii, atunci la următoarele alegeri îi putem sili să îţi dea o circumscripţie mai bună pentru care să candidezi.

Femeia se înmuie când Isabella îi lăudă daliile superbe şi ezită.

— Pot să intru? Isabella afişă cel mai dulce şi mai seducător zâmbet al ei, iar femeia o pofti înăuntru fără prea mare tragere de inimă.

— Ei bine, pentru câteva minute.

— Ce munceşte soţul dumneavoastră?

— Este mecanic auto.

— Ce părere are despre segregarea din domeniul economic şi despre sindicatele negrilor?

Isabella lovi în plin, iar femeia deveni serioasă. Isabella

vorbea despre supravieţuirea familială şi Despre pâinea de la gura copiilor ei.

— Pot să vă ofer o ceaşcă de cafea, doamnă Courtney? întrebă ea, iar Isabella nu îi corectă formula de adresare.

Cincisprezece minute mai târziu, strânse mâna femeii şi porni înapoi pe aleea din grădină. Urmase maxima Nanei: „Fii puternică, dar succintă”.

Avu un sentiment de reuşită. Victima ei începuse cu un „Nu” ferm şi treptat se înmuiase sub logica convingătoare a Isabellei spre un „Poate”. Astfel o marcă şi Isabella pe listele ei de alegători.

— Unul e gata, şopti ea. Mai sunt două mii.

Merse pe stradă până la casa cu numărul 11 unde îi deschise un copil.

— Mami e acasă?

Băieţelul avea faţa plină de pistrui, păr blond cârlionţat şi buze lipicioase. Într-o mână ţinea o felie de pâine cu gem pe jumătate devorată şi zâmbea la ea sfios. Avea vreo cinci ani, dar se gândi la Nicky, iar convingerea ei se întări.

— Sunt Isabella Courtney, spuse ea, atunci când mama veni la uşă şi sunt candidatul dumneavoastră, din partea Partidului Naţional, la alegerile de luna viitoare.

După a treia vizită, descoperi, spre uimirea ei, că începea să se simtă bine. Vedea o parte a vieţii despre care nu îşi imaginase vreodată că există. Se trezi că se implică pentru aceşti oameni simpli şi că dobândeşte o înţelegere şi preocupare pentru problemele, temerile şi modul lor de viaţă, care era atât de străin de propria ei existenţă.

„Privilegiul înseamnă şi responsabilităţi”. Îl auzisea adesea pe tatăl ei spunând asta. *Noblesse oblige.* Nu se gândise niciodată prea mult la asta, dar credea că înţelegea ideea. Nu că intenţionase, bineînţeles, vreodată să facă ceva în această privinţă. Până acum, viaţa îi fusese prea plină. Propriile nevoi şi dorinţe fuseseră prea presante ca să îi pese sau să îşi facă griji pentru alţi oameni nesemnificativi, ca aceştia.

Acum se simţea atrasă de ei. Simţea o căldură sinceră pentru ei, o simpatie şi dorinţă de a-i înţelege şi proteja.

„Poate că maternitatea m-a înmuiat puţin”, îşi zise, iar gândul fu urmat imediat de durerea pierderii ei. Era aceasta o emoţie deplasată, o diversiune a instinctelor ei materne frustrate? Nu ştia şi nici nu îi păsa. Tot ceea ce conta era că voia să facă asta, voia cu adevărat să îi ajute pe aceşti oameni. Îşi dorea din toată inima să câştige un loc în Parlament şi să îşi pună timpul şi talentul în slujba unui scop altruist.

Simţi un real regret când, după a opta vizită, se uită la ceas şi văzu că se făcuse timpul să se întâlnească iar cu Nana şi să încheie ziua.

Centaine o aştepta la locul de întâlnire de la colţul străzii. Părea proaspătă şi vivace, fremătând de energia unei femei mult mai tinere.

— Cum a mers, Bella? întrebă ea veselă. Câte vizite?

— Opt, zise Bella cu satisfacţie. Doi de „da” şi un „poate”. Dar tu, Nana?

— Paisprezece vizite şi cinci de „da”. Nu pun la socoteală „poate” sau „s-ar fi putut”. Niciodată n-am făcut-o.

O luă pe Isabella de braţ, când Daimler-ul galben le apăru în cale şi încetini.

— Imediat ce ajungem acasă le trimitem tuturor o notă scrisă de mână – sper că ai notat numele şi vârsta copiilor şi ceva detalii personale despre fiecare dintre ei.

— Trebuie să le scriu tuturor?

— Tuturor, confirmă Centaine. „Da”, „nu” şi „poate”. Apoi le mai trimitem una în ziua de dinaintea alegerilor, ca să le amintim de noi.

— Faci ca munca să fie atât de grea, Nana, protestă puţin convingător Isabella.

— Nimic de valoare nu se obţine vreodată fără muncă grea, domnişorică. Urcă în Daimler şi se instală pe scaunul din piele crem. Şi nu uita de întâlnirea din seara asta. Ţi-ai scris discursul? O să ne uităm peste el împreună.

— Nana, încă mai am o grămadă de treabă de făcut pentru *pater.*

— Uite cum scapi tu de belea, aprobă Centaine, afabilă. Klonkie, mergem acasă, la Weltevreden, îi spuse ea şoferului.

Isabella trişă puţin. Puse secretara să dactilografieze o scrisoare standard adresată tuturor alegătorilor pe care ea şi Nana îi vizitaseră, dar le verifică şi semnă personal pe fiecare dintre ele. Făcând aceste mici economii de timp reuşea să îşi urmărească aspiraţiile politice şi de asemenea să ţină pasul cu munca pe care tatăl ei i-o adunase pe birou.

Tatăl ei îi pusese la dispoziţie câteva birouri în Casa Centaine. Noua ei secretară era o persoană de nădejde care lucra pentru Courtney Enterprises de douăzeci de ani. Ocupa biroul exterior al apartamentului. Biroul interior al Isabellei avea lambriuri dintr-un lemn galben indigen pe care Shasa îl salvase dintr-o clădire veche de două sute de ani, care fusese demolată ca să lase locul unui bloc modern de apartamente în Sea Point. Lemnul avea un minunat luciu de culoarea untului. Shasa îi împrumutase patru tablouri din colecţia lui, două Piemeef şi două peisaje de Hugo Naude. Nuanţele lor se potriveau foarte bine pe fondul deschis al lambriurilor. Toate cărţile de pe rafturi erau legate în piele de viţel, de un albastru regal, deşi Isabella se îndoia că va simţi vreodată chemarea spre procesele-verbale parlamentare din ultimii treizeci de ani.

Ferestrele apartamentului ei dădeau spre parc şi Catedrala St George, iar pe fundal se vedea Muntele Table. O zicală spunea că nu ai sosit încă la Cape Town dacă de la fereastră nu ai o vedere asupra muntelui.

Semnă ultima dintre scrisorile oficiale către posibilii ei alegători şi duse teancul înapoi în biroul secretarei. Biroul de secretariat era gol, iar maşina de scris era acoperită cu husa. Isabella se uită la ceas.

— Dumnezeule, e deja ora cinci.

Se simţi uşurată că timpul trecuse atât de repede, încât nu avusese răgaz să se gândească la durerea ei. Nu se mai simţise aşa de când îl pierduse pe Nicky. Munca grea şi orele lungi petrecute la birou erau ca un opiu pentru durerea pricinuită de pierderea fiului ei.

Cina la Weltevreden era la ora opt fix, cocktailurile cu treizeci de minute mai devreme. Mai avea timp de pierdut, aşa că se întoarse la birou. Shasa lăsase o ciornă a raportului pe biroul ei, cu o notiţă: „Am nevoie de el mâine până în prânz. Te iubesc, *Pater”.*

În timpul petrecut împreună la ambasadă, ajunseseră la această rutină în care ea îi verifica discursurile pentru stil şi sintaxă. Shasa nu avea cu adevărat nevoie de acest ajutor. Se pricepea de minune să meşteşugească o frază. Obiceiul însă le făcea amândurora plăcere şi din când în când Shasa exagera cu câte o metaforă sau lăsa câte un clişeu să se strecoare în text. Şi în orice caz îi făceau plăcere laudele ei.

Citi cu atenţie raportul de douăsprezece pagini şi sugeră o schimbare. Apoi scrise într-un colţ: „Ce tată deştept mi-am ales!” şi îl duse în biroul lui, la celălalt capăt al coridorului lung.

Biroul lui era încuiat. Avea însă cheia şi intră.

Era de patru ori mai mare şi mai somptuos decât al ei. Masa de lucru avea reputaţia că venise din apartamentele delfinului de la Versailles. Avea chiar şi chitanţa originală de la casa de licitaţie, datată 1791, care îi demonstra provenienţa.

Isabella aşeză raportul corectat în mijlocul suprafeţei încrustate delicat, apoi se răzgândi. Raportul trebuia citit numai de prim-ministru şi de membrii cabinetului său. Unele dintre faptele şi cifrele pe care le conţinea erau scrieri confidenţiale şi cruciale pentru securitatea naţiunii. Shasa nu ar fi trebuit să-l lase neprotejat pe biroul ei, însă deseori era neglijent cu documentele importante.

Luă din nou raportul şi îl băgă în seif. Acesta era ascuns

în spatele unui raft fals de cărţi. Mecanismul era încorporat în aplica de deasupra raftului. Mânerul avea forma unei nimfe din bronz în stil Art Deco, ţinând becul deasupra capului ei ca o torţă.

Isabella roti braţul, iar raftul fals alunecă silenţios într-o parte, dând la iveală o uşă verde masivă de oţel Chubb.

Combinaţia aleasă de Shasa era lipsită de inventivitate sau originalitate. Reprezenta pur şi simplu data naşterii lui de la coadă la cap. În afară de Shasa, Isabella, în calitatea ei de asistent personal, era singura care ştia combinaţia. Nu le-o dăduse nici măcar Nanei sau lui Garry.

Formă combinaţia, deschise uşa grea de fier şi intră în camera-seif. Adesea trebuia să îşi cicălească tatăl ca să menţină încăperea curată, iar acum plescăi dezaprobator din limbă când văzu două dosare verzi Armscor aruncate pe masa din centru. Strânse repede, închise seiful şi se opri la toaleta femeilor pe drumul înapoi spre birou.

Urcă în maşină şi oftă. Fusese o zi lungă şi tot mai avea o întâlnire pentru alegeri după cină. Avea să se urce în pat târziu după miezul nopţii.

Pentru o clipă se gândi s-o ia pe drumul cel mai scurt spre Weltevreden, Mini-ul urcă însă panta muntelui aproape din proprie voinţă şi cincisprezece minute mai târziu parcă pe străduţa de la colţul oficiului poştal din Camps Bay.

În timp ce se apropie de căsuţa poştală, simţi obişnuitul nod din stomac. Va fi goală, aşa cum fusese atât de multe săptămâni? Va mai primi vreodată veşti despre Nicky?

Deschise cutia şi inima i-o luă imediat la galop. Ca un hoţ înşfacă plicul subţire şi îl vârî în buzunarul jachetei.

Ca de obicei, parcă deasupra plajei, sub palmieri, şi citi cele patru rânduri dactilografiate cu instrucţiuni, cu un amestec de amărăciune şi anticipare.

Era ceva nou.

Respectând strict regulile, memoră conţinutul scrisorii şi o arse, apoi risipi cenuşa.

Vineri dimineaţa, la trei zile după ce primise scrisoarea pentru Trandafirul Roşu, Isabella lăsă Mini-ul în parcarea noului supermarket Pick n’ Pay din suburbia Claremont.

Încuie portiera şoferului, dar lăsă geamul coborât doi-trei centimetri, după cum fusese instruită. Intră pe uşa din spate a supermarketului aglomerat. Era ultima vineri a lunii, ziua de plată pentru zeci de mii de angajaţi şi din serviciul public. Cozile de la ghişee erau interminabile.

Isabella ieşi repede prin uşa din faţă în strada principală a suburbiei şi coti la stânga. Înaintă pe trotuarul aglomerat până ce ajunse la noua clădire a oficiului poştal. Două adolescente se aflau în cabina de sticlă a primului telefon public de la stânga. Chicoteau în receptor, îşi zornăiau cerceii din imitaţie de aur şi îşi dădeau ochii peste cap în timp ce îl ascultau pe băiatul de la celălalt capăt al firului, împărţind amândouă receptorul.

Isabella se uită la ceas. Mai erau cinci minute până la ora stabilită şi simţi o împunsătură de anxietate. Ciocăni ferm în uşa cabinei, iar una dintre fete scoase limba la ea şi se întoarse la convorbire.

Un minut mai târziu, Isabella ciocăni din nou. Fără tragere de inimă fetele închiseră şi ieşiră din cabină furioase. Isabella se năpusti în cabină şi închise uşa. Nu ridică receptorul, dar se prefăcu că scotoceşte prin geantă după monede. Urmărea minutarul de la ceasul de mână. Când acesta atinse linia de la ora fixată, telefonul sună, iar ea înşfacă receptorul.

— Trandafirul Roşu, şopti ea fără suflare.

— Întoarce-te imediat la maşina ta, zise o voce.

Legătura se întrerupse şi în urechi auzi tonul de ocupat.

Chiar şi în perplexitatea ei, Isabella se gândi că recunoscuse accentul greu al femeii solide care o luase în furgonetă pe Embankment, cu aproape trei ani în urmă.

Isabella puse receptorul înapoi în furcă şi ieşi repede din cabină. Îi luă trei minute să ajungă la maşina din parcarea Pick n’ Pay. Când vârî cheia în încuietoare, văzu un plic pe

scaunul şoferului şi atunci înţelese. Citise cărţile lui le Carré şi Len Deighton şi îşi dădu seama că era o scrisoare fără expeditor şi fără destinatar.

Ştia că aproape sigur în acel moment era observată. Aruncă fugitiv o privire prin parcare. Avea aproape doi acri, iar în jurul ei se aflau sute de alte maşini. Zeci de cumpărători îşi împingeau cărucioarele cu cumpărături spre propriile vehicule, iar cerşetori şi copii care ieşiseră de la şcoală hoinăreau prin parcare. Pe poarta principală intrau şi ieşeau maşini în flux constant. Ar fi fost imposibil de remarcat un observator în acea aglomeraţie.

Se urcă la volan şi conduse cu grijă înapoi la Weltevreden. Cu siguranţă că scrisoarea era prea importantă ca să fie încredinţată serviciului poştal. Aceasta era o formă ingenioasă de livrare. Încuiată în siguranţa propriului dormitor, deschise în cele din urmă plicul.

Mai întâi descoperi o fotografie recentă a lui Nicky. Era îmbrăcat în costum de baie. Se făcuse un băieţel viguros şi frumos de aproape trei ani. Stătea pe o plajă cu nisip alb-ivoriu, cu oceanul albastru în spate.

Scrisoarea care însoţea fotografia era directă şi lipsită de echivoc:

Cât mai curând posibil vei achiziţiona informaţii tehnice complete despre reţeaua de radare de coastă computerizate Siemens, instalată în prezent de Armscor la cartierul naval al Minei Silver din peninsula Cape.

De îndată ce planurile acestea se află în posesia ta, informează-ne în maniera obişnuită. După livrare, vor fi făcute demersuri pentru prima întâlnire cu fiul tău.

Nu era nicio semnătură.

Stând deasupra vasului de toaletă din baia sa, Isabella arse scrisoarea şi, atunci când flacăra îi atinse vârfurile degetelor, îi dădu drumul şi trase apa. Lăsă capacul toaletei şi se aşeză pe el, holbându-se în gol la faianţa de pe

peretele din faţă.

Deci se ajunsese la asta – după cum ştia că se va întâmpla. Timp de trei ani aşteptase ordinul de a comite un act care să o treacă de cealaltă parte a taberei.

Până acum primise instrucţiuni să câştige încrederea absolută a tatălui ei, să-i devină indispensabilă şi aşa făcuse. I se ordonase să se alăture Partidului Naţional şi să candideze pentru un fotoliu parlamentar. Cu ajutorul şi sfaturile Nanei, aşa făcuse.

De data aceasta, însă era ceva diferit. Îşi dădu seama că ajunsese, în cele din urmă, într-un punct fără întoarcere. Ar fi putut refuza să trădeze – şi să îşi abandoneze fiul. Sau să meargă mai departe, spre un necunoscut periculos.

— Oh, Dumnezeule, ajută-mă, şopti ea cu voce tare. Ce pot să fac – ce trebuie să fac?

Simţi cum lanţurile durerii şi vinovăţiei se strâng în jurul ei. Ştia care era răspunsul la întrebarea ei.

O copie a raportului de instalare a radarului Siemens se afla chiar acum în camera blindată a tatălui ei, în Casa Centaine. Luni, dosarul avea să fie trimis prin curier special la cartierul general naval din complexul de buncăre protejate nuclear, construit în muntele minei Silver.

În timpul weekendului, tatăl ei avea să zboare la ferma de oi de la Camdeboo. Refuzase deja invitaţia de a-l însoţi pentru că avea mult de lucru. Sâmbătă şi duminică Nana făcea parte din juriul concursului de câini de vânătoare de la Cape. Garry era în Europa cu Holly şi copiii. La sfârşit de săptămână, etajul de sus al Casei Centaine avea să fie la dispoziţia Isabellei. Poseda permis de lucru, iar paznicii de la uşa din faţă o cunoşteau bine.

Bătea vântul dinspre nord. Căzură primii fulgi argintii de zăpadă în contrast cu cenuşiul întunecat al cerului.

La mormânt se aflau vreo doisprezece bărbaţi, femei deloc. Nu existaseră femei în viaţa lui Joe Cicero, aşa că nici cu această ocazie nu exista vreuna. Toţi cei care îl jeleau

erau ofiţeri din cadrul departamentului. Fuseseră însărcinaţi să participe la ceremonia funerară. Stăteau aşezaţi pe un singur rând, în poziţie de drepţi. Toţi purtau uniforme şi căciuli stacojii. Toţi aveau nasurile roşii, mai degrabă de frig decât de durere. Joe Cicero nu avusese prieteni. Rareori trezise în sufletul cuiva vreo altfel de emoţie în afară de admiraţie sau teamă încărcată de invidie.

Garda care făcea onorurile făcu un pas înainte; la comandă, ridicară puştile şi ţintiră spre cer. Rafala răsună, punctată de răpăitul încărcătoarelor. La următoarea comandă îşi puseră armele la umăr şi se îndepărtară mărşăluind, bocancii izbindu-se de pietrişul potecii, iar pumnii strânşi, ridicaţi până sus, în dreptul pieptului.

Membrii oficiali ai cortegiului funerar rupseră rândurile, îşi strânseră scurt mâinile şi se repeziră indiferenţi către maşinile care îi aşteptau.

Ramon Machado fu singurul care rămase lângă mormânt. Şi el purta uniformă de colonel KGB, iar dedesubtul mantalei decoraţiile pestriţ colorate îi umpleau pieptul.

— Şi aşa, ticălos bătrân, pentru tine jocul s-a terminat până la urmă – dar ţi-a luat destul de mult timp să ieşi din scenă.

Deşi Ramon era de doi ani şeful secţiei, atâta timp cât Joe Cicero fusese în viaţă nu simţise cu adevărat că deţine funcţia.

Bătrânul murise urât. Cancerul se menţinuse în remisie o perioadă lungă şi agonizantă. Îşi păstrase biroul din Lubianka până în ultima zi. Spectrul său prezidase fiecare şedinţă a şefilor de secţie, iar Ramon se împiedicase mai tot timpul de voinţa şi înverşunarea lui, până la final.

— La revedere, Joe Cicero. Diavolul te poate lua acum.

Ramon zâmbi şi simţi că i se crapă buzele de frig.

Se întoarse cu spatele la mormânt. Maşina lui era ultima rămasă sub şirul de tise înalte şi întunecate. La gradul său, Ramon avea acum o Ceaika neagră şi un caporal drept şofer. Acesta îi deschise portiera. Ramon se instală pe

bancheta din spate şi îşi scutură cu mănuşile fulgii de zăpadă de pe umeri.

— Înapoi la birou, zise el.

Caporalul conducea repede, dar cu pricepere, iar Ramon se relaxă şi privi străzile Moscovei desfăşurându-se în faţa steagului departamental al caroseriei negre şi strălucitoare a maşinii Ceaika.

Ramon iubea Moscova. Iubea marile bulevarde pe care Iosif Stalin le construise după Marele Război Patriotic. Iubea liniile clasice simple ale unor clădiri şi contrastul strălucitor al celor în stil rococo de-a lungul liniei de zgârie-nori pe care Stalin le construise şi care dominau cu stelele lor roşii. Conceptul de gigantism sovietic îl încânta. Conduseră pe lângă statuile masive din bronz ale eroilor neamului, siluete monstruoase de bărbaţi şi femei mărşăluind împreună, ţinând în mâini arme semiautomate şi seceri şi ciocane, înălţând steagul socialist şi steaua roşie.

Nu se vedea nicio reclamă comercială, niciun îndemn să bei Coca-Cola, sau să fumezi Marlboro, sau să investeşti la Asigurările Prudenţial şi să citeşti *The Sun.* Aceasta era diferenţa cea mai pregnantă dintre oraşele Mamei Rusia şi cele ale Vestului capitalist tâmpit şi mercantil. Ramon considera jignitor ca un popor să fie îmbiat să consume bunuri atât de neînsemnate sau capacitatea de producţie a naţiunii să fie deturnată de la esenţial spre trivial.

De pe locul din spate al Ceaikăi privi poporul rus şi simţi o mulţumire îndreptăţită. Era un popor organizat şi dedicat binelui Statului, binelui celor mulţi, iar nu individului. Îi observă, răbdători şi obedienţi, aşteptând în staţiile de autobuz, aşteptând în faţa magazinelor cu alimente, ordonaţi şi înregimentaţi.

Îi compară cu poporul american. America, puerila naţiune irascibilă, unde fiecare om se ridica împotriva celuilalt; unde avariţia era considerată cea mai mare virtute; unde răbdarea şi subtilitatea erau socotite cele mai mari vicii. Mai exista, oare, în istorie, vreo naţiune care să fi pervertit

idealul de democraţie până în punctul în care libertatea şi drepturile individului să devină o tiranie pentru restul societăţii? Mai exista, oare, vreo naţiune care să îşi glorifice într-atât criminalii – Bonnie şi Clyde, Al Capone, Billy the Kid, Mafia, lorzii negri ai drogurilor? Oare Rusia sau oricare alt guvern responsabil ar emascula sau încătuşa forţele armate cu asemenea reguli transparente sau dezbateri publice?

Ceaika se opri la semafor. Era singurul vehicul pe vasta magistrală, în afară de două autobuze publice. Dacă fiecare american avea propriul automobil, nu vedeai asemenea proprietăţi inutile în societatea rusă. Ramon privi pietonii traversând strada în rânduri organizate, prin faţa maşinii sale. Chipurile erau frumoase şi inteligente, expresiile răbdătoare şi rezervate. Hainele lor nu aveau nimic din excentricitatea atât de evidentă pe fiecare stradă americană. În afară de uniformele militare, hainele bărbaţilor şi femeilor erau sobre şi conservatoare.

Prin comparaţie cu acest popor educat şi înţelept, americanii erau tonţi agramaţi. Până şi muncitorii din colhozurile ruseşti îl puteau cita pe Puşkin. Cărţile clasice erau printre cele mai căutate produse pe piaţa neagră. În orice zi ai fi vizitat cimitirul de la mănăstirea Alexander Nevski din Leningrad, ai fi găsit mormintele lui Dostoievski şi Ceaikovski acoperite cu flori proaspete, tribut zilnic al oamenilor obişnuiţi. Prin contrast, jumătate din absolvenţii americani de liceu, mai ales cei de culoare, aveau abilităţi de citire doar atât cât să urmărească replicile dintr-o revistă de benzi desenate cu Batman.

Aici însă se vedeau rezultatele a aproape şaizeci de ani de revoluţie socialistă. O societate structurată şi subtil stratificată, discretă şi protejată în profunzime. Ramon adesea o compara cu păpuşile Matrioşka din magazinele pentru turişti Beriozka, acele siluete umane frumos pictate, care se potriveau una în cealaltă, straturile exterioare protejând şi ascunzând preţiosul nucleu.

Până şi economia rusească era înşelătoare pentru ochiul occidental. Americanii vedeau cozile la alimente şi lipsa de bunuri de consum din uriaşele magazine universale GUM, iar în naivitatea minţii lor simple le socoteau drept semnul unui sistem eşuat sau cel puţin suferind. Ascunsă privirii lor era economia internă a maşinii militare de producţie. O structură vastă, eficientă şi viguroasă care nu numai că egala, ci chiar o depăşea de departe pe omoloaga sa americană capitalistă.

Ramon zâmbi, gândindu-se la povestea astronautului american, cocoţat în capsula din nasul rachetei ce aştepta lansarea şi care, întrebat de echipa de control de la sol dacă ceda nervos, a răspuns: „Cum te-ai simţi să stai în vârful eforturilor a o mie de muncitori de rând?” Nu erau muncitori de rând în industria de armament rusă. Erau numai cei mai buni.

Cam în acelaşi fel, nu exista nicio abatere de la „şansele egale” la educaţie sau muncă, sau respingeri de la IBM sau GM, eşaloanele superioare ale militarismului rus. Erau numai cei mai buni. Ramon era conştient de faptul că era unul dintre ei, unul dintre cei mai buni.

Se îndreptă în scaun când Ceaika intră în Piaţa Dzerjinski şi trecu pe lângă statuia eroică a fondatorului organizaţiei securităţii de stat pe piedestalul său şi urcă dealul către edificiul elegant, dar substanţial, Lubianka.

Şoferul coti pe strada mai îngustă, ce trecea prin spatele cartierului general, şi parcă în rândul altor maşini KGB, pe locurile rezervate lor. Ramon aşteptă să i se deschidă portiera, traversă strada către intrarea din spate şi păşi în clădire prin uşile cu grilaj din fier masiv.

În faţa lui, la punctul de control, se aflau alţi doi ofiţeri KGB. îşi aşteptă rândul pentru libera trecere. Căpitanul de securitate era meticulos şi sârguincios. Compară de trei ori trăsăturile lui Ramon cu cele din fotografia de pe documentul de identitate, înainte să îi permită să semneze în registru.

Ramon urcă la etajul doi cu liftul antic din geam gravat şi bronz şlefuit. Liftul şi candelabrele erau relicve din vremurile prerevoluţionare, când clădirea fusese o ambasadă străină.

Secretara lui luă poziţia de drepţi lângă masă atunci când intră în birou şi îl salută în timp ce îşi atârnă mantaua în cuierul de la uşă.

— Bună dimineaţa, tovarăşe colonel.

Văzu că în timpul nopţii îşi pusese părul pe bigudiuri şi îşi făcuse cârlionţi strânşi. Îl prefera desfăcut şi moale. Ochii Katrinei erau migdalaţi, o moştenire de la vreun îndepărtat strămoş tătar. Avea douăzeci şi patru de ani, văduva unui pilot de încercare din forţele aeriene, care murise pilotând prototipul unei noi serii de MIG-27.

Katrina arătă spre cutia de carton de pe colţul biroului ei.

— Ce să fac cu astea, tovarăşe colonel?

Fata deschise cutia, iar Ramon aruncă o privire spre conţinutul ei. Era ceea ce mai rămăsese din viaţa generalului Cicero. Secretara golise sertarele biroului care acum aparţinea, în sfârşit, numai lui Ramon.

În afară de stiloul Parker placat cu aur şi de un portofel de piele, în cutie nu se afla niciun obiect personal. Ramon luă portofelul şi îl deschise. În compartimente găsi câteva fotografii. În fiecare dintre ele Joe Cicero poza cu un lider african celebru, Nyerere, Kaunda, Nkrumah.

Aruncă portofelul înapoi în cutie, iar mâna lui se atinse de degetele fine şi palide ale Katrinei. Fata tremură uşor şi o auzi inspirând adânc.

— Du-o jos la Arhivă. Ia o chitanţă pentru ele, ordonă el.

— Imediat, tovarăşe colonel.

Era o femeie atrăgătoare, cu talie subţire şi şolduri largi, plăcute. Desigur, avea permis de acces la documente dintre cele mai secrete, iar Ramon înregistrase cu meticulozitate relaţia sa în agendă. Relaţia lor avea aprobarea tacită a şefului de departament. Apartamentul ei oferea o bază convenabilă pentru el atunci când se afla la Moscova, chiar

dacă fata împărţea două camere cu părinţii şi fratele mai mic, în vârstă de trei ani.

— Pe biroul dumitale se află o telegramă, tovarăşe colonel, zise Katrina cu o voce răguşită, în timp ce ridică iute cutia.

Obrajii ei încă mai erau viu coloraţi de la scurtul contact fizic. Ramon simţi o undă de regret că trebuia să plece din Moscova la miezul nopţii. Petrecea în medie câteva zile pe lună în oraşul-mamă. O vedea pe Katrina atât de puţin, încât atracţia faţă de ea era încă proaspătă chiar şi după doi ani.

Probabil că îi citise gândurile, căci fata îşi coborî vocea şi vorbi şoptit:

— Iei cina la apartament, înainte să pleci? Mama a găsit nişte cârnaţi excelenţi şi o sticlă de votcă.

— Foarte bine, micuţo, se arătă el de acord, apoi intră în birou.

Cutia cu telegrama se afla pe biroul lui, iar el îşi desfăcu nasturii tunicii şi rupse sigiliul de securitate pe care departamentul de cifrare îl pusese.

Când citi numele de cod Trandafirul Roşu, simţi cum îi creşte pulsul. Lucrul acesta îl supăra.

Trandafirul Roşu era un simplu agent, ca sute de alţi agenţi aflaţi sub controlul său. Dacă ar îngădui oamenilor să-l impresioneze, n-ar mai fi fost la fel de eficient. Chiar şi aşa, când ridică dosarul Trandafirul Roşu de pe birou, fu izbit dintr-odată de imaginea unei fete goale întinse pe o stâncă neagră lângă un izvor de munte spaniol. Imaginea era extraordinar de vie, până la albastrul indigo profund al ochilor ei.

Deschise dosarul şi văzu dintr-o privire că era raportul asupra radarelor navale sud-africane pe care îl ceruse. Venise pe ruta ambasadei londoneze. Dădu din cap mulţumit, apoi îşi consultă agenda. Cu ea deschisă în faţă, ridică receptorul intercomului departamentului şi sună la Arhivă.

— O copie. Nume de referinţă „Protea”, numărul 1178. Urgent, vă rog.

În timp ce aşteptă să primească documentul, se ridică de la birou şi merse la fereastră. Priveliştea era suficient de neobişnuită ca să îi stârnească interesul. Dincolo de statuia fondatorului privi peste pădurea de clădiri, până la domurile colorate în formă de ceapă ale Catedralei Sf. Vasile şi până la zidurile Kremlinului.

Încă era tulburat de amintirile pe care telegrama Trandafirului Roşu i le trezise. În cursul logic al gândurilor, mintea lui zbură la călătoria care va începe pentru el la miezul nopţii la aeroportul Şeremetievo şi la copilul care îl aştepta la capătul călătoriei.

Nu îl mai văzuse pe Nicholas de mai bine de două luni. Cu siguranţă mai crescuse şi probabil că vorbea mult mai fluent. Vocabularul său era destul de neobişnuit pentru vârsta lui. Mândria paternă era o emoţie burgheză, iar Ramon se străduia să o suprime. Nu ar fi trebuit să stea să viseze la fereastră, când era atât de multă treabă de făcut. Se uită la ceas. În patruzeci şi opt de minute era programată o şedinţă al cărei rezultat avea să îi afecteze vital cariera în următoarea decadă.

Se întoarse la birou şi din sertarul de sus îşi scoase notiţele pentru şedinţă. Katrina le dactilografiase la două rânduri. Răsfoi paginile şi îşi dădu seama că încă mai ştia totul pe dinafară. Memorase totul cuvânt cu cuvânt. Dacă recitea nu ar fi făcut altceva decât să afecteze spontaneitatea prezentării. Puse deoparte raportul.

În acel moment se auzi un ciocănit în uşă, iar Katrina o deschise ca să îl introducă pe funcţionarul de la Arhivă. Ramon semnă în registru pentru copia printată, iar după ce Katrina şi funcţionarul plecară, desfăcu plicul şi aşeză documentul pe masă.

Protea era numele de cod al unui alt agent sud-african de-al său. Numele său adevărat era Dieter Reinhardt, de naţionalitate germană, născut la Dresda în 1930. Tatăl său

fusese comandant pe unul dintre submarinele amiralului Doenitz. După divizarea Germaniei, Reinhardt se înrolase ca ofiţer cadet în tânăra marină a Republicii Democrate Germane, iar doi ani mai târziu fusese recrutat de KGB.

Ulterior, „evadarea” sa de partea cealaltă a Zidului Berlinului fusese personal orchestrată de Joe Cicero. Reinhardt şi soţia sa emigraseră în Africa de Sud în 1960, iar după ce devenise cetăţean sud-african naturalizat, se alăturase marinei sud-africane şi avansase până la gradul de comandant. În acel moment era şef la unitatea de Transmisiuni de la cartierul general din buncărul de comandă de la mina Silver.

Documentul era o copie a raportului pe care îl făcuse cu trei ani mai devreme în legătură cu lanţul de radare Siemens de la mina Silver.

Ramon puse raportul de la Trandafirul Roşu lângă cel Protea şi începu să compare informaţie cu informaţie, paragraf cu paragraf. Zece minute mai târziu se declară mulţumit că acestea coincideau, în general şi în detaliu.

Integritatea lui Protea era de cel mai înalt nivel. Fusese testat în repetate rânduri de-a lungul deceniului şi fusese cu mult timp în urmă catalogat Clasa I, sursa de cea mai înaltă categorie.

Trandafirul Roşu abia trecuse de prima verificare de securitate. Putea fi acum considerată activă şi i se dădu categoria Clasa III. După aproape patru ani de pregătire bine organizată, Ramon considera preţul acceptabil. Zâmbi spre portretul lui Leonid Brejnev de pe peretele opus, iar secretarul general îl privi solemn pe sub sprâncenele lăsate.

Katrina îl sună pe linia privată.

— Tovarăşe colonel, eşti aşteptat la ultimul etaj în şase minute.

— Mulţumesc, tovarăşă. Te rog să vii să asişti la distrugerea documentelor.

Fata rămase lângă el în timp ce vârî copia raportului Protea în aparatul de tocat hârtie, apoi contrasemnă

intrarea în agenda sa, ca să confirme distrugerea.

Îl privi încheindu-şi nasturii de la tunică şi aranjându-şi în oglinda mică de pe perete setul de panglici ale medaliilor de pe piept. Îi înmână apoi hârtiile cu notiţe pentru şedinţă.

— Succes, tovarăşe colonel.

Stătu aproape de el, cu faţa ridicată.

— Mulţumesc.

Se îndepărtă de ea fără să o atingă: niciodată în birou.

Ramon aşteptă singur în sala securizată de conferinţe de la ultimul etaj. Îl făcuseră să aştepte zece minute. Pereţii încăperii erau acoperiţi numai cu tencuială, vopsită în alb. Nu existau lambriuri care să poată ascunde un microfon. În afară de portretele obligatorii ale lui Lenin şi Brejnev, nu exista niciun alt decor. Douăsprezece scaune se aflau la masa lungă de conferinţă, iar Ramon aşteptă cele zece minute aşezat pe unul dintre ele.

În cele din urmă, uşa dinspre biroul directorului se deschise.

Generalul Iuri Borodin era şeful Directoratului Patru. În noua sa funcţie, Ramon îi raporta direct. Era un septuagenar scund, îndesat şi cu părul cărunt, un bărbat prudent şi prefăcut, îmbrăcat într-un costum frumos cu dungi. Ramon îl admira şi îl venera.

Bărbatul care îl urmă în sala de conferinţe merita un respect chiar şi mai mare. Era mai tânăr decât Borodin, abia trecuse de cincizeci de ani, şi totuşi era deja membru al Prezidiului Sovietului Suprem şi ministru adjunct de externe.

Raportul lui Ramon provocase o reacţie mai puternică decât anticipase. Era invitat să îşi apere punctul de vedere în faţa unuia dintre cei o sută de bărbaţi influenţi ai Rusiei.

Aleksei Iudenici era scund şi slab, dar avea privirea aprigă şi pătrunzătoare a unui mistic. Strânse scurt mâna lui Ramon şi îl privi în ochi preţ de câteva clipe atunci când Borodin îi prezentă, apoi ocupă locul din capul mesei, cu cele două ajutoare ale sale la stânga şi la dreapta.

— Ai idei novatoare, tinere, începu el abrupt, iar alegerea adjectivelor nu era în mod necesar un compliment. Tinereţea nu era o resursă pe care Ministerul de Externe să se bazeze în defavoarea politicilor tradiţionale verificate. Doreşti să abandonezi sprijinul mişcărilor de eliberare din sudul Africii – Congresul Naţional African şi Partidul Comunist Sud-African – şi al luptei armate din sudul Africii în general.

— Cu respect, tovarăşe director, răspunse Ramon cu atenţie, nu aceasta este intenţia mea.

— Atunci ţi-am citit greşit prezentarea. Nu ai afirmat că ANC s-a dovedit a fi organizaţia de gherilă cea mai ineptă şi mai neproductivă din istoria modernă?

— Am subliniat motivele acestei afirmaţii, precum şi maniera în care greşelile anterioare pot fi rectificate.

Iudenici se încruntă şi întoarse o foaie a copiei raportului său.

— Continuă. Explică-mi de ce lupta armată nu ar trebui să se petreacă în Africa de Sud aşa cum s-a întâmplat, de exemplu, în Algeria.

— Există diferenţe fundamentale, tovarăşe ministru. Coloniştii din Algeria, *pieds-noir,* au fost francezi, iar în Franţa se poate ajunge cu barca peste Mediterană. Afrikaanderul alb nu are o astfel de rută de evadare. Stă cu spatele la Oceanul Atlantic. Trebuie să lupte. Africa este pământul lui natal.

— Da, încuviinţă Iudenici. Continuă.

— Gherilele FLN din Algeria au fost unite de Islam şi de o limbă comună. Purtau un război sfânt, jihādul. Pe de altă parte, negrii africani nu sunt atât de inspiraţi. Ei sunt divizaţi de limbă şi de duşmăniile tribale. ANC, bunăoară, este aproape în exclusivitate o organizaţie tribală xhosa, care exclude din rândurile ei tribul cel mai numeros şi mai puternic, zulu.

Iudenici ascultă timp de cincisprezece minute fără să îl întrerupă. Privirea sa nu se dezlipi nicio clipă de la chipul lui

Ramon. Când în cele din urmă Ramon termină de vorbit, îl întrebă încet:

— Atunci ce alternativă propui?

— Nu este o alternativă. Ramon scutură din cap. Desigur că insurgenţa armată trebuie să continue. Bărbaţi mai tineri, mai inteligenţi şi mai dedicaţi se înscriu în rândurile ei, oameni ca Raleigh Tabaka. Împreună cu ei s-ar putea ca în viitor să repurtăm succese mult mai mari. Ceea ce propun este o anexă la luptă, un atac economic violent, o serie de boicoturi şi sancţiuni economice...

— Nu avem contacte economice cu Africa de Sud, sublinie Iudenici cu bruscheţe.

— Propun să-i lăsăm pe cei mai mari duşmani ai noştri să facă treaba în locul nostru. Propun să orchestrăm în America şi Europa Occidentală o campanie de distrugere a economiei sud-africane. Să îi lăsăm pe duşmanii noştri să pregătească terenul şi să sădească seminţele revoluţiei. Noi vom culege recolta.

— Cum sugerezi să procedăm?

— Ştiţi că am reuşit să ne infiltrăm în Partidul Democrat din Statele Unite. Avem acces la cele mai înalte niveluri posibile din media americană. Influenţa noastră în organizaţii precum NAACP şi Fundaţia Trans Africa este generalizată. Propun să facem ca Africa de Sud şi apartheidul să fie motiv de revigorare a stângii americane. Ei caută o cauză care să îi unească. Le vom oferi acea cauză. Vom transforma Africa de Sud într-o chestiune politică locală în Statele Unite ale Americii. Negrii americani se vor alătura în grup şi, pentru a-şi asigura voturile lor, Partidul Democrat îi va urma. Vom orchestra o campanie în ghetourile şi în campusurile americane pentru sancţiuni mandatorii severe care vor distruge economia sud-africană şi vor duce la căderea guvernului său, incapabil să se mai protejeze sau să îşi mai menţină în teren forţele de ordine. Când lucrul acesta se va întâmpla, vom interveni noi şi vom instala un guvern-marionetă.

Rămaseră tăcuţi o vreme, contemplând această viziune surprinzătoare. Aleksei Iudenici tuşi şi întrebă încet:

— Cât vor costa toate acestea – în termeni financiari?

— Miliarde de dolari, recunoscu Ramon şi, când expresia lui Iudenici se înăspri, continuă: Miliarde de dolari *americani,* tovarăşe ministru. Vom lăsa Partidul Democrat să dea tonul, iar poporul american să tragă ponoasele.

Ministrul Iudenici zâmbi pentru prima dată în acea după-amiază. Discuţiile continuară încă două ore, înainte ca Iuri Borodin să sune după ajutorul său.

— Votcă, zise el.

Sticla sosi pe o tavă de argint, acoperită de o crustă groasă de gheaţă de la congelator.

Aleksei Iudenici făcu primul dintre numeroasele toasturi care aveau să urmeze.

— Pentru Partidul Democrat al Americii!

Râseră şi îşi goliră paharele, îşi strânseră mâinile şi se bătură unii pe alţii pe spate.

Directorul Borodin se apropie încet, până când el şi Ramon ajunseră umăr la umăr. Era un gest care nu scăpă nici unuia dintre cei prezenţi. Se alinia practic strălucitului său tânăr subordonat.

Apartamentul Katrinei se afla într-una din zonele mai plăcute ale oraşului. De la fereastra dormitorului ei se vedea Parcul Gorki şi locul de joacă. În depărtare marea roată, luminată de o puzderie de beculeţe, se învârtea încet pe fondul unor nori cenuşii atunci când Ramon ieşi din maşina Ceaika şi intră pe uşa principală a blocului.

Era o relicvă a Rusiei ţariste anterevoluţionare, o clădire ca un tort, în stil rococo. Nu exista lift, iar Ramon urcă pe scări până la etajul şase. Mişcarea îl ajută să înlăture aburii de votcă.

Mama Katrinei pregătise cârnaţi groşi de porc cu garnitură de varză – întotdeauna varză. Întregul bloc mirosea a varză fiartă.

Părinţii Katrinei îl tratau pe Ramon cu un respect servil. Mama ei îi oferi porţia cea mai mare de cârnaţi, în vreme ce Katrina îi turna votcă în pahar. După ce mâncară, părinţii Katrinei luară cu ei copilul şi plecară la vecini ca să se uite la televizor, lăsându-i discret pe Ramon şi pe Katrina să îşi ia rămas-bun.

— O să îmi fie dor de tine, şopti Katrina în timp ce îl conduse spre patul de o singură persoană din micul ei dormitor şi lăsă fusta costumului să îi cadă în jurul gleznelor. Te rog să te întorci repede.

Aveau o oră la dispoziţie înainte ca Ramon să plece la aeroport. Pielea ei era fină ca mătasea la atingere. Mici vinişoare albastre se întindeau dinspre sfârcurile mari roz-maronii. Aveau suficient timp pentru ca Ramon să o facă să se simtă bine.

Îi mai lăsă putere numai cât să se împleticească până la uşă. Breteaua halatului îi atârna peste umerii lipsiţi de vlagă, iar buclele ei îngrijite atârnau acum în dezordine.

La uşă, se lipi de el şi îl sărută lung.

— Întoarce-te curând la mine, te rog. Oh, te rog!

La acea oră din noapte traficul era foarte redus pe drumul spre aeroport, numai câteva camioane militare. Călătoria dură mai puţin de o jumătate de oră.

Ramon călătorea atât de frecvent, încât descoperise o metodă proprie pentru minimizarea efectelor adverse ale zborului. Nu mânca şi nici nu bea alcool în timpul acestuia şi se educase să doarmă în orice împrejurări. Un om care putea dormi pe rocă etiopiană zgrunţuroasă, la o temperatură de patruzeci şi două de grade, sau într-o seră din pădurea tropicală ploioasă din America Centrală, cu centipede târându-se pe pielea sa, putea de asemenea să doarmă şi pe un scaun incomod al unui avion de pasageri Iliuşin.

Deşi soarele strălucea din plin şi îi umezi cămaşa sport de-a lungul şirei spinării şi la subraţ, după ceasul său era miezul unei nopţi de iarnă la Moscova, şi nu o parfumată

amiază în Caraibe, atunci când coborî din avion pe aeroportul José Marti din Havana. Schimbă aparatul de zbor, un Dakota vechi cu elice care îl duse până la Cienfuegos.

Cărându-şi propria valiză de la aeroport, se tocmi cu şoferul unuia dintre taxiurile vechi care stăteau în rând la „Piqueras” şi porni spre cantonamentul militar de la Bonaventura.

În drum ocoliră apa scânteietoare a Bahía de Cochinos şi trecură pe lângă muzeul dedicat invaziei din Golful Porcilor. Întotdeauna se simţea copleşit de un sentiment de mulţumire atunci când îşi amintea de rolul pe care îl jucase în umilirea salutară a barbarilor americani.

Era după-amiaza târziu când taxiul îl lăsă la porţile taberei Bonaventura. Activitatea zilei se apropia de final şi coloanele regimentului de paraşutişti Che Guevara mărşăluiau către cazarmă. Erau trupe de elită, antrenate pentru misiuni de desant în orice teatru de război din lume, dar de la ultima întâlnire a Politburo-ului din Havana exersau şi se pregăteau pentru plecarea în Africa.

Ramon se opri ca să urmărească una dintre unităţi trecând pe lângă el. Bărbaţi şi femei tinere cântau unul dintre cântecele revoluţionare pe care şi le amintea atât de bine din zilele cumplite petrecute în munţii Sierra Maestra. „Pământul celor fără de pământ” era titlul lui, iar versurile îi făcură pielea ca de găină, chiar dacă trecuse atât de mult timp. Îşi arătă permisul la poarta către dormitoarele ofiţerilor căsătoriţi.

Ramon era îmbrăcat cu o cămaşă sport, pantaloni subţiri din bumbac şi sandale în picioare, dar sergentul de la poartă îl salută cu profund respect atunci când îi recunoscu numele şi gradul. Ramon era unul dintre cei optzeci şi doi de eroi. Numele lor erau pomenite în sălile de clasă şi cântate în *bodegas.*

Căsuţa lui era una dintr-un şir de locuinţe identice cu două dormitoare, cu acoperişul plat şi cu pereţi din chirpici,

de sub linia de palmieri ce străjuia plaja. Apele calme ale Golfului Porcilor străluceau printre tulpinile lungi şi curbate ale palmierilor.

Adra Olivares mătura veranda îngustă din faţă, dar când ajunse la o sută de paşi îşi ridică privirea, iar expresia ei deveni una neutră.

— Bine ai venit, tovarăşe colonel, spuse ea calmă, atunci când Ramon păşi pe verandă şi, deşi îşi coborî privirea, nu îşi putu ascunde teama din ochi.

— Unde este Nicholas? întrebă el, lăsându-şi valiza pe podeaua de ciment, iar drept răspuns ea îşi îndreptă privirea înspre plajă.

La marginea apei zburda un grup de copii. Ţipetele lor vesele de încântare răsunau dincolo de foşnetul vântului în frunzele de palmieri. Copiii purtau cu toţii costume de baie, iar trupurile lor erau închise la culoare şi lucioase de la soare şi apă.

Nicholas stătea puţin aparte de ceilalţi copii, iar Ramon îşi simţi inima sărindu-i în piept atunci când îşi recunoscu fiul. Numai în ultimul an începuse să se gândească la el în acest fel. Înainte fusese numai „copilul”, iar în rapoartele oficiale fusese „copilul Trandafirului Roşu”. Fără veste devenise „fiul meu”, dar numai în mintea lui. Cuvintele nu erau niciodată rostite sau scrise.

Ramon coborî treptele de la veranda căsuţei şi se îndreptă printre palmieri către plajă. Când ajunse la dig se opri, se aşeză pe zid şi îşi privi fiul.

Nicholas avea numai trei ani. Pentru vârsta lui era precoce şi bine dezvoltat fizic. Avea să crească înalt; deja membrele sale erau lungi şi neastâmpărate, fără urmă de grăsime de bebeluş. Stătea sprijinit pe un picior, cu greutatea lăsată pe el, cu mâna pe o coapsă într-o postură care îţi amintea de *David* al lui Michelangelo.

Interesul lui Ramon pentru copil se trezise numai după ce devenise limpede că era excepţional de inteligent. Rapoartele educatorului său de la grădiniţa taberei fuseseră

euforice. Desenele şi limbajul său erau cele ale unui copil mult mai mare. Până atunci Ramon nu luase activ parte la creşterea copilului. Făcuse aceste aranjamente pentru Adra Olivares şi Nicholas prin intermediul DGA, în Havana. Adra era acum locotenent în organizaţia securităţii de stat.

Ramon aranjase inclusiv acest lucru. Era necesar să aibă grad de ofiţer ca să se poată califica pentru una dintre căsuţele din Buenaventura, iar Nicholas să urmeze creşa şi şcoala primară militară.

În primii doi ani Ramon nu văzuse copilul, deşi diferitele rapoarte de la clinica militară şi de la departamentul de educaţie ajunseseră pe biroul lui atunci când îşi pregătea depeşele pentru Trandafirul Roşu. În cele din urmă aceste rapoarte şi fotografiile care le însoţeau îi stârniră interesul. Făcuse călătoria din capitală spre Buenaventura.

Copilul păruse să îl recunoască imediat. Se ascunsese după picioarele Adrei şi se uitase la Ramon temător. Ultima dată când îşi văzuse tatăl, fusese în clinica militară Buenaventura, atunci când Ramon regizase scena cu înecul în faţa camerei, pentru a sili Trandafirul Roşu să accepte colaborarea. În acel moment Nicholas avea numai câteva săptămâni. Era imposibil să îşi amintească incidentul – şi totuşi, reacţia lui faţă de Ramon fusese prea intensă ca să fie pură coincidenţă.

Ramon fusese luat prin surprindere de propria reacţie la teroarea copilului. Se obişnuise ca oamenii să tremure în preajma lui. Rareori era nevoie să apeleze la vreo demonstraţie de cruzime ca să provoace teamă celor din jurul lui, dar de data aceasta era diferit.

În afară de mama lui şi de vărul Fidel, nu avusese sentimente faţă de nicio persoană. Întotdeauna socotise că acesta era unul dintre marile lui atuuri. Să fie aproape insensibil la aspectele sentimentale sau emoţionale. Lucrul acesta îi îngăduia să ia deciziile corecte şi să se bazeze excesiv pe raţiune şi pe logică. Dacă era necesar, era în stare să sacrifice fără să clipească un vechi camarad de

arme fără să aibă mai târziu mustrări de conştiinţă. Putea să fie tandru şi să facă dragoste cu o femeie frumoasă şi, câteva ore mai târziu, fără nicio urmă de ezitare, să ordone execuţia ei. Se educase să trăiască dincolo de orice slăbiciune lumească. Se formase şi se călise devenind unul dintre oamenii de oţel ai lui Lenin şi ascuţise lama puterii şi a determinării lui până o transformase într-o teribilă armă infailibilă – apoi, fără veste, descoperise această slăbiciune în metalul sufletului său.

„O slăbiciune minusculă, se consolă el, aşezându-se pe dig în lumina strălucitorului soare din Carraibe, privind copilul. Doar o fisură cât un fir de păr pe lamă şi numai pentru că este o parte din mine. Sânge din sângele meu, carne din carnea mea şi speranţa mea de nemurire”.

Îşi reaminti episodul din clinica militară. Revăzu cu ochii minţii copilul zvârcolindu-se în strânsoarea doctorului şi reauzi ţipetele ascuţite de groază şi respiraţia înecată de durere pe când ridica micul cap ud din apele bazinului. Nici nu clipi în faţa acestei amintiri.

„A fost necesar în acel moment, gândi el. Niciodată să nu regreţi acţiunea puternică, necesară, fapta de oţel”.

Copilul se opri şi ridică o scoică din nisipul de la picioare. O întoarse în mâini şi îşi aplecă uşor capul ca să examineze fragmentul iridescent perlat.

Cârlionţii lui Nicholas erau întunecaţi şi, deşi îmbibaţi cu sare de mare, scânteiau roşiatic în lumina soarelui. Moştenise multe trăsături de la mama lui. Până şi Ramon putea recunoaşte nasul fin şi clasic şi linia dulce a bărbiei. Ochii verzi erau însă ai lui Ramon.

Dintr-odată copilul duse mâna spre spate şi aruncă scoica cu putere. Aceasta sări pe apa nemişcată, lăsând o serie de cerculeţe mici acolo unde atingea suprafaţa. Apoi Nicholas se întoarse şi începu să se plimbe singur pe ţărmul apei, dar în acel moment se auzi un ţipăt în rândul grupului de copii de pe plajă. Una dintre fetiţe fusese doborâtă la pământ, iar acum urla întinsă pe nisip.

— Nicholas!

Cu un oftat răbdător, Nicholas se întoarse la ea şi o ridică în picioare. Era un drăcuşor drăguţ de fetiţă, cu nisip pe unul dintre obraji şi lacrimile şiroindu-i din ochii negri imenşi. Costumul îi alunecase spre genunchi dând la iveală linia dintre fesele ei roz şi grăsuţe.

Nicholas îi ridică costumul, redându-i demnitatea şi aproape săltând-o de la pământ în timp ce făcea asta, apoi o luă de mână şi o conduse spre apă. Îi spălă nisipul de pe obraz şi îi şterse lacrimile din ochi. Fata suspină convulsiv o ultimă dată şi se opri din urlat.

Îl luă pe Nicholas de mână şi ţopăi alături de el pe plajă.

— O să te duc înapoi la mama ta, îi spunea Nicholas, apoi îşi ridică privirea şi îl văzu pe tatăl lui. Se opri brusc şi se zgâi la el.

Ramon văzu expresia de teroare din ochii lui, pe care o ascunse imediat. Nicholas îşi ridică atunci bărbia într-un gest sfidător, iar chipul îi deveni lipsit de expresie.

Lui Ramon îi plăcu ceea ce văzu. Era bine că băiatul simţea teamă, căci teama era baza respectului şi a supunerii. Era, de asemenea, bine că îşi putea controla şi ascunde acea teamă. Abilitatea de a ascunde teama era una dintre calităţile unui conducător. Deja dădea dovadă de o forţă şi o determinare care depăşea mult anii lui fragezi.

„Este fiul meu”, gândi Ramon şi ridică o mână într-un gest de comandă.

— Vino aici, băiete, zise el.

Fetiţa făcu un pas înapoi. Dădu apoi drumul mâinii lui Nicholas şi o luă la fugă pe plajă, ţipând din nou, de data aceasta după mama ei. Ramon nici măcar nu privi în direcţia ei. Adesea avea acest efect asupra copiilor.

Nicholas se încordă vizibil şi se supuse voinţei tatălui său.

— Bună ziua, *padre.* Îşi întinse mâna solemn.

— Bună ziua, Nicholas. Ramon strânse mâna întinsă. Învăţase copilul să strângă mâna ca un bărbat, dar Adra îl învăţase apelativul *padre.* Nu ar fi trebuit să accepte

aceasta, dar era mulţumit că până la urmă se întâmplase astfel. Faptul că i se adresase cu „tată” îi atingea totuşi o coardă sensibilă, dar era o indulgenţă pe care şi-o putea permite. Şi aşa îşi îngăduia destul de puţine.

— Stai aici. Ramon indică zidul de lângă el, iar Nicholas se căţără şi se aşează cu picioarele atârnând.

Rămaseră tăcuţi o vreme. Ramon nu încuraja sporovăiala copilărească. Când în cele din urmă întrebă „Ce ai mai făcut?”, Nicholas răspunse cu un aer serios.

— Am fost la şcoală în fiecare zi.

— Ce anume te învaţă la şcoală?

— Facem sport şi învăţăm şi cântece revoluţionare. Nicholas se gândi ceva mai mult. Şi pictăm.

Rămaseră din nou tăcuţi, când Nicholas adăugă:

— După-amiezile înotăm şi jucăm fotbal, iar seara o ajut pe Adra la treburile casei. Apoi ne uităm la televizor împreună.

Avea trei ani, îşi reaminti Ramon. Un copil occidental căruia i se punea aceeaşi întrebare ar fi răspuns: „Nimic” sau „Chestii”. Nicholas vorbise ca un bărbat, ca un om matur.

— Ţi-am adus un cadou, îi spuse Ramon.

— Mulţumesc, *padre.*

— Nu vrei să ştii ce este?

— Mi-l vei arăta tu, sublinie Nicholas. Atunci o să ştiu ce este.

Era modelul de plastic al unei pistol automat AK47. Deşi era o miniatură, era perfect ca detalii, cu un încărcător detaşabil care era plin cu gloanţe metalice cu vopsea. Ramon îl cumpărase dintr-un magazin de jucării în ultima sa vizită la Londra.

Ochii lui Nicholas străluciră când îl ridică la umăr şi ţinti către plajă. În afară de primul fior de teamă, era unica emoţie reală pe care o arătase de la sosirea lui Ramon. Când apăsă pe trăgaci, jucăria scoase un zăngănit puternic.

— Este foarte frumoasă, zise Nicholas. Mulţumesc, *padre.*

— Este o jucărie bună pentru un fiu brav al revoluţiei, îi spuse Ramon.

— Eu sunt un fiu brav al revoluţiei?

— Vei fi într-o zi, îi spuse Ramon.

— Tovarăşe colonel, este vremea pentru baia copilului, interveni Adra sfioasă.

Îl luă pe Nicholas, străbătură veranda şi intrară în casă. Ramon rezistă tentaţiei de a-i urma. Nu era firesc să ia parte la un ritual domestic atât de burghez. În schimb se aşeză la masa mică de la un capăt al verandei, unde Adra pregătise o cană cu suc de lămâie şi o sticlă de rom Havana Club, indiscutabil cel mai bun rom din lume.

Ramon îşi prepară un *mojito* şi alese un trabuc din cutia de pe masă. Fuma numai când era acasă, în Cuba, şi atunci numai trabucuri de lux Miguel Fernandez Roig, iar Adra ştia asta. Ca şi Havana Club, erau cele mai bune din lume. Luă paharul înalt cu margine de zahăr şi trabucul şi se aşeză pe scaun, apoi privi cum apusul transformă apele golfului într-un auriu însângerat.

Din baie, auzi clipocitul şi ţipetele vesele ale fiului său şi replicile blânde ale Adrei.

Ramon era un soldat şi un pribeag pe pământ. Acesta era locul cel mai aproape de ideea de casă pe care ar fi putut-o avea vreodată. Poate copilul o făcuse să fie astfel.

Adra le servi o cină cu pui şi *Morosy Cristianos*, adică „Maurii şi Creştinii”, un amestec de fasole neagră şi orez alb. Prin intermediul DGA, Ramon aranjase un meniu preferenţial pentru micuţa casă. Voia ca băiatul să crească puternic şi bine hrănit.

— În curând vei merge cu mine într-o călătorie, îi spuse lui Nicholas în timp ce mâncau. Peste mare. Ţi-ar plăcea asta, Nicholas?

— Adra va veni cu noi?

Întrebarea îl irită pe Ramon. Nu vru să recunoască faptul că era gelos. Răspunse scurt:

— *Si.*

— Atunci îmi va plăcea, încuviinţă Nicholas. Unde vom merge?

— În Spania, răspunse Ramon. Pământul strămoşilor tăi şi ţara în care te-ai născut.

După cină, lui Nicholas i se permise să se uite o oră la televizor. Când pleoapele acestuia căzură de somn, Adra îl duse la culcare.

Se întoarse în salonul mic, sărăcăcios mobilat, şi îl întrebă pe Ramon:

— Mă vrei în noaptea asta?

Ramon aprobă dând din cap. Avea peste patruzeci de ani. Abdomenul ei era însă plat, iar coapsele ferme şi puternice. Nu dăduse niciodată naştere unui copil şi avea un control muscular extraordinar. La cererea lui, îl excita adesea cu un mic exerciţiu. El ţinea capătul unui creion obişnuit, iar ea îl rupea în două cu o încordare spasmodică a sfincterului ei vaginal.

Era expertă, una dintre cele mai naturale şi mai intuitive amante pe care le avusese vreodată – şi în plus părea îngrozită de el, fapt care sporea plăcerea amândurora.

În zori, Ramon înotă către capătul golfului, apoi se întoarse cei peste trei kilometri luptând împotriva curentului în valurile înspumate.

Când ajunse la plajă, Nicholas era pregătit pentru şcoală, iar un jeep al armatei şi şoferul aşteptau la uşa din spate a casei. Ramon purta uniformă cafenie de paraşutist, cu chipiu. Era o uniformă revoluţionară, atât de diferită de cea rusească strălucitoare, plină de şnururi roşii şi medalii. În scurta călătorie, Nicholas stătu mândru alături de el în jeep, până ce îl lăsară la grădiniţa din apropierea porţii principale.

Drumul până la Havana îi luă puţin peste două ore, căci culesul zahărului era în toi. Cerul de deasupra dealurilor era acoperit cu fumul focurilor, iar drumul era aglomerat din cauza camioanelor uriaşe încărcate cu trestie, aflate *en*

route spre fabrici.

Când ajunseră în oraş, şoferul îl lăsă pe Ramon la capătul îndepărtat al vastei Plaza de la Revolucion, cu obeliscul său de zece metri ridicat în memoria lui José Marti, eroul poporului, fondatorul Partidului Revoluţionar Cubanez în 1892.

Piaţa era scena multora dintre mitingurile partidului, unde mai bine de un milion de cubanezi se adunau ca să asculte discursurile lui Fidel Castro. Biroul preşedintelui se afla în clădirea Comitetului Central al Partidului Comunist Cubanez, în care El Jefe era prim-secretar.

Biroul în care îl primi pe Ramon era auster, după cum dictau principiile revoluţionare. Sub ventilatorul care se învârtea în tavan, biroul masiv era acoperit cu documente şi rapoarte de lucru. Pereţii albi erau însă lipsiţi de orice ornament, cu excepţia portretului lui Lenin, aflat în spatele biroului său. Fidel Castro veni să îl îmbrăţişeze pe Ramon.

— Zorro Dorado al meu, chicoti el de plăcere. Vulpea mea Aurie. Mă bucur să te văd. Ai lipsit prea mult timp, bătrâne camarad. Mult prea mult.

— Mă bucur că m-am întors, El Jefe.

Ramon era cu adevărat sincer. Îl avea în faţă pe bărbatul pe care îl respecta şi îl iubea mai mult decât pe oricine altcineva. De fiecare dată era impresionat de dimensiunile omului pe care îl numea Liderul. Castro străjuia deasupra lui şi îl înăbuşi pe Ramon în îmbrăţişare. Îl ţinu apoi la depărtarea braţului întins şi îl cercetă cu privirea.

— Pari obosit, tovarăşe. Ai muncit prea mult.

— Cu rezultate excelente, îl asigură Ramon...

— Vino, ia loc lângă fereastră, îl invită Castro. Povesteşte-mi tot.

Alese două trabucuri Roig din cutia de pe colţul biroului şi îi dădu unul lui Ramon. Îi ţinu în faţă lumânarea aprinsă, apoi îşi aprinse şi el unul, înainte să se aşeze pe scaunul cu spătar drept şi să se aplece în faţă cu trabucul în colţul gurii, pufăind fumul pe lângă ea.

— Povesteşte-mi ce mai e nou pe la Moscova. L-ai văzut pe Iudenici?

— L-am văzut, El Jefe, iar întâlnirea a mers bine...

Ramon îi dădu raportul. Era tipic pentru ei să nu discute inutil, să sară peste orice preambul. Astfel, niciunul nu era nevoit să facă manevre pentru a obţine vreo poziţie sau avantaj. Ramon putea vorbi cu toată sinceritatea, fără să se teamă că va ofensa şi fără să încerce să îşi îmbunătăţească propria poziţie. Poziţia sa era inexpugnabilă. Erau fraţi de sânge şi de suflet.

Sigur, Castro se putea răzgândi. Sentimentele lui se puteau schimba. Astfel fusese cazul cu Che Guevara, unul dintre cei optzeci şi doi de eroi care acostaseră din *Granma.* Che căzuse în dizgraţie după ce se arătase a fi în dezacord cu politica economică a lui Castro şi fusese îndepărtat, devenind un cavaler rătăcitor al revoluţiei, un Walt Whitman cu grenadă şi AK47.

Da, i se întâmplase lui Che, dar niciodată nu i s-ar fi putut întâmpla lui Ramon.

— Iudenici a fost de acord să sprijine noul nostru export, îi spuse Ramon, iar Castro chicoti.

Era o glumiţă între ei. Castro era un geniu politic inspirat cu darul rar de a putea comunica maselor viziunea sa pătimaşă. Însă, deşi era un bărbat educat, un avocat care-şi practicase profesia înainte ca revoluţia să îl prindă în mreje, nu era un economist.

Înţelegerea arcanelor ştiinţei economice era slabă. Nu îşi bătea capul cu balanţa plăţilor, a angajărilor şi productivităţii. Viziunea sa era copleşitoare şi depăşea acele mărunte aspecte ale corpului politic. Îi plăceau cutezanţa şi grandoarea. Ramon concepuse întregul plan astfel încât să îl încânte pe El Jefe. Era îndrăzneţ şi direct.

Problema era că bogăţia Cubei se baza pe trei materii prime: zahăr, tutun şi cafea. Acestea trei erau insuficiente pentru a furniza valuta forte necesară pentru a finanţa planurile ambiţioase ale lui Castro de modernizare urbană

şi bogăţie socială, ca să nu mai vorbim de crearea de locuri de muncă pentru o populaţie în continuă creştere.

De la revoluţie, populaţia se dublase. Conform previziunilor, avea să se dubleze din nou în următorii zece ani. Planul lui Ramon fusese conceput astfel încât să contracareze aceste probleme. Avea să furnizeze mulţi bani şi să rezolve mare parte din problema şomajului de pe insulă.

„Noul export” era pur şi simplu export de oameni, de bărbaţi şi femei soldaţi. Aveau să fie trimişi cu zecile de mii ca mercenari cu misiunea de a exporta revoluţia în toate colţurile lumii. Puteau fi trimişi chiar o sută de mii, aproape zece la sută din forţa totală de muncă a insulei. Dintr-o lovitură, aveau să pună capăt şomajului şi să umfle buzunarul public cu banii armatei de mercenari.

Lui Castro îi plăcuse planul din prima clipă în care Ramon i-l prezentase. Era genul de economie pe care o putea înţelege şi aplauda.

— Iudenici i-l va recomanda lui Brejnev, îl asigură Ramon, iar Castro îşi mângâie barba de parcă ar fi fost o pisică neagră ciufulită.

— Dacă Iudenici îl recomandă, atunci nu trebuie să ne facem griji. Se aplecă înainte, cu mâinile pe genunchi. Şi amândoi ştim unde vrei să îi trimitem.

— În după-amiaza aceasta am întrevederi la ambasada tanzaniană, zise Ramon.

Erau şaptesprezece ambasade africane în Havana, toate reprezentând guverne socialiste nou eliberate de opresiunea colonială.

Tanzania, sub conducerea lui julius Nyerere, era printre cele mai marxiste dintre toate. Deja Nyerere declarase că orice persoană care deţinea mai mult de un acru de teren era „un duşman capitalist al poporului” şi că avea să fie pedepsit prin confiscarea întregii proprietăţi de către stat. Tanzanienii susţineau activ lupta de eliberare din statele colonialiste din restul Africii. Ei ofereau adăpost luptătorilor

pentru eliberare din Angola Portugheză şi Mozambic, activiştilor antirasişti din Africa de Sud şi celor care doreau să răstoarne regimul medieval al bătrânului împărat tiran Haile Selassie din Etiopia. În toate aceste ţări era de lucru pentru armata mercenarilor cubanezi.

— Mă întâlnesc cu ofiţeri ai armatei etiopiene care sunt dedicaţi cauzei socialismului marxist şi care sunt gata să îşi rişte vieţile pentru a rupe jugul opresorilor.

— Da, încuviinţă Castro din cap. Etiopia este gata de cules pentru noi.

Ramon privi îndelung vârful aprins al trabucului său; era lung de aproape cinci centimetri.

— Amândoi ştim că destinul a făcut să joci un rol dincolo de ţărmurile acestei minunate insule. Africa te aşteaptă.

Castro se lăsă pe spate în scaun şi îşi puse mâinile mari şi puternice pe genunchi, în timp ce Ramon continuă:

— Africanii au o neîncredere firească în Mama Rusia. Ruşii de la Kremlin sunt cu toţii caucazieni – cuvântul îşi are originea în acea ţară. Este păcat că în ciuda tuturor celorlalte virtuţi ale lor, cei mai mulţi ruşi sunt rasişti. Nu putem evita acest fapt. Mulţi lideri africani, mai ales cei tineri, au studiat în Rusia. Au auzit apelativul *obeziana,* „maimuţă”, şoptit în timp ce treceau pe coridoarele Universităţii Patrice Lumumba. Ruşii sunt albi şi rasişti – în străfundul inimii sale, africanul nu are încredere în ei.

Ramon trase din trabuc şi o vreme rămaseră în tăcere. Castro o spulberă în cele din urmă.

— Continuă.

— Pe de altă parte tu, El Jefe, eşti strănepotul Africii…

Castro scutură din cap.

— Sunt spaniol, îl contrazise el.

Ramon zâmbi şi continuă.

— Dacă vei pretinde că strămoşii tăi au fost vânduţi ca şelari în Gavana – cine se va îndoi? sugeră el cu delicateţe. Şi cât de mare va deveni influenţa ta în Africa?

Castro rămase tăcut, reflectând asupra acestui lucru, iar

Ramon continuă cu blândeţe:

— Trebuie să îţi aranjăm un turneu. O cavalcadă triumfătoare care să înceapă în Egipt şi să continue către sud prin douăzeci de ţări în care îţi poţi declara grija şi devotamentul faţă de popoarele africane. Dacă ţi-ai putea demonstra africanismul celor două sute de milioane de africani, de ce influenţă te-ai putea bucura! Ramon se aplecă în faţă şi îi atinse încheietura mâinii. Nu vei mai fi preşedintele unei mici insule triste. Nu vei mai fi jucăria Americii, ci un politician cu influenţă şi putere mondială.

— Vulpea mea Aurie, zise Castro încet. Nu e de mirare că te iubesc.

Ambasada tanzaniană era temporar plasată într-una dintre clădirile spaniole din oraşul vechi.

Acolo etiopienii îl aşteptau pe Ramon. Erau trei în total, cu toţii tineri ofiţeri în armata imperială a împăratului Haile Selassie. Numai unul dintre cei trei îl interesa pe Ramon Machado. Îl întâlnise pe căpitanul Getachew Abebe în câteva vizite anterioare la Addis-Abeba.

În Etiopia, grupurile etnice nu pot fi distinse. O mie de ani de invazie şi căsătorii între triburile caucaziene de peste Marea Roşie şi cele din inima continentului african au dat naştere unui *mélange* care nu putea fi separat. Galla şi Amhara se refereau mai degrabă la grupări lingvistice şi culturale decât la filiaţii de sânge.

În ce-l priveşte însă pe căpitanul Getachew Abebe, domina influenţa africană ancestrală. Avea pielea foarte neagră şi ciupită de vărsat, cu buze pline. Era un produs al Universităţii din Addis-Abeba. Joe Cicero reuşise să infiltreze un număr masiv de marxişti americani şi britanici în universitate, în rolul de profesori şi lectori. Ca unul dintre studenţii lor fruntaşi, Getachew Abebe fusese transformat într-un marxist-leninist înflăcărat.

Ramon îl studiase şi îl curtase de-a lungul anilor, până ce ajunse la concluzia că era omul potrivit. Era inteligent, dur

şi nemilos – şi întru totul dedicat cauzei. Deşi avea doar treizeci şi cinci de ani, era alegerea deocamdată perfectă: Ramon îl alesese pentru funcţia de viitor conducător al Etiopiei.

În timp ce îşi strânseră mâinile în salonul umbrit de jaluzele din spatele ambasadei tanzaniene, Ramon îl avertiză printr-o privire şi un mic gest către colecţia de măşti tribale africane care acopereau pereţii. Oricare dintre ele ar fi putut ascunde un microfon.

Conversaţia care urmă fu banală şi irelevantă şi dură mai puţin de jumătate de oră. Când îşi strânseră din nou mâinile, Ramon se aplecă aproape de Abebe şi îi şopti patru cuvinte – un loc şi o oră.

Cei doi se întâlniră din nou o oră mai târziu la Bodeguita del Medio, cel mai faimos bar din oraşul vechi. Pe podea era rumeguş, iar mesele şi scaunele erau uzate şi ponosite. Pereţii erau zgâriaţi şi scrijeliţi cu graffiti şi semnături ale unor persoane faimoase: de la Hemingway la Spencer Tracy şi Edward, duce de Windsor, cu toţii băuseră acolo. Fotografiile lor şterse şi îngălbenite erau prinse în rame de lemn care atârnau strâmb şi erau pătate de muşte pe pereţii zgrunţuroşi. Încăperea lungă şi îngustă era plină de fum de ţigară. Muzica zgomotoasă a unui radio portabil şi gălăgia conversaţiei clienţilor acopereau discuţia lor.

Se aşezară în colţul cel mai îndepărtat, cu câte un *mojito* în faţă. Apa de condens curse pe pahare şi formă inele de umezeală pe lemn, dar niciunul din ei nu atinse băuturile.

— Tovarăşe, timpul aproape că a sosit, zise Ramon, iar Abebe încuviinţă din cap.

— Leul din Amhara a îmbătrânit şi nu mai are dinţi; fiul său este un idiot slab de înger şi lipsit de vlagă. Naţiunea geme sub tirania sa şi suferă cea mai mare foamete şi secetă din ultima sută de ani. Timpul a sosit.

— Trebuie să evităm două lucruri, îl atenţiona Ramon. Primul este o revoluţie armată. Dacă armata se ridică şi îl execută imediat pe împărat, nu vei fi luat în seamă. Ai încă

un rang mic. Unul dintre generali va prelua puterea.

— Atunci? întrebă Abebe. Care este soluţia?

— O revoluţie strecurată, îi spuse Ramon şi fu prima dată când Abebe auzi termenul, deşi nu era dispus să recunoască asta.

— Înţeleg, murmură el, iar Ramon îl lămuri mai departe.

— Derg-ul trebuie să îl cheme pe Haile Selassie să dea socoteală şi să-i ceară să abdice. După cum ai spus, bătrânul leu şi-a pierdut dinţii. Este izolat şi inofensiv. Trebuie să se supună, îţi vei folosi întreaga influenţă în Derg, iar eu o voi exercita pe-a mea.

Derg era parlamentul etiopian, o adunare de şefi ai tuturor triburilor şi ai armatei, miniştrii şi capii vulnerabili ai cultelor religioase. Întregul corp fusese infiltrat de elemente marxiste de la Universitatea din Addis-Abeba. Cei mai mulţi dintre ei se aflau sub influenţa directă a celui de-al patrulea directorat al lui Ramon. Cu toţii îl acceptaseră pe Getachew Abebe ca lider al lor.

— Apoi vom plasa o disidenţă militară provizorie, iar eu voi aranja introducerea unei forţe cubaneze considerabile. Cu aceasta îţi vom consolida poziţia. După ce va fi sigură, vom fi gata pentru următorul pas.

— Care va fi acesta? întrebă Abebe.

— Împăratul trebuie eliminat, îi spuse Ramon. Pentru a preveni o revenire regalistă.

— Execuţie?

— Execuţiile sunt prea publice şi prea emoţionale. Ramon clătină din cap. Este un om bătrân şi bolnav. Va muri pur şi simplu, apoi...

— Apoi alegeri? interveni Abebe, iar Ramon îl privi cu asprime.

Numai când văzu zâmbetul cinic pe buzele etiopiene vineţii şi groase zâmbi şi el uşor.

— M-ai speriat, tovarăşe, recunoscu Ramon. Pentru o clipă am crezut că vorbeşti serios. Ultimul lucru pe care îl dorim sunt alegerile, înainte să ne alegem un preşedinte şi

să formăm guvernul. Nicăieri nu au fost masele capabile să se conducă singure; au fost chiar şi mai puţin capabile să aleagă persoanele care să le guverneze. Este datoria noastră să facem această alegere în locul lor. Mai târziu, mult mai târziu, după ce vei fi numit preşedinte al guvernului socialist marxist, vom organiza alegeri controlate care să ne confirme hotărârea.

— Voi avea nevoie de tine în Addis, tovarăşe, îi spuse Abebe. Voi avea nevoie de călăuzirea ta şi de mâna puternică a Cubei pentru a conduce lupta în zilele periculoase şi incitante care vor urma.

— Voi fi acolo, tovarăşe, îi promise Ramon. Împreună, eu şi cu tine vom arăta lumii cum ar trebui făcută o revoluţie.

Existau riscuri, gândi Ramon, dar trebuiau cântărite cu grijă prin comparaţie cu posibilele recompense. Apoi trebuiau luate toate măsurile posibile de prevedere pentru a reduce riscurile.

Era timpul ca Trandafirului Roşu să i se dea acces la copil, după cum i se oferise timp după naşterea lui Nicholas ca să se lege de copil. I se permisese să simtă copilul hrănindu-se la pieptul ei şi să cunoască fiecare mic detaliu al trupului lui micuţ, dar asta fusese acum trei ani, iar legătura probabil slăbise. Ramon folosise ameninţarea video, fotografiile şi rapoartele de la clinică şi de la grădiniţă pentru a-i întreţine instinctele materne. Trei ani erau însă timp îndelungat şi simţea cum controlul său asupra Trandafirului Roşu slăbea.

Trebuia recompensată pentru trimiterea raportului despre radarele Siemens autentic şi învăţată că numai cooperarea era unicul drum posibil deschis în faţa ei. Pe de altă parte, nu trebuia stimulată să întreprindă vreo acţiune nebunească. Avea o personalitate puternică şi o voinţă de fier. Poseda un spirit periculos, o coardă de putere greu de frânt, după părerea lui Ramon. Putea fi supusă, dar putea fi ea oare subjugată complet? Nu era încă sigur. Trebuia manipulată cu multă delicateţe.

Nu trebuia să fie tentată să creadă că această întâlnire cu Nicholas era un semn de îngăduinţă. Trebuia să înţeleagă că era prinsă în capcană cu chingi de oţel.

Ramon se gândi la toate inconvenientele posibile pe care această vizită le-ar fi putut genera. Era foarte posibil ca Trandafirului Roşu să îi vină ideea nebunească de a fugi cu copilul sau de a concepe vreun plan de salvare.

Luase măsuri împotriva acestor lucruri. Hacienda era îndepărtată. Era proprietatea unui membru al Partidului Comunist Spaniol care se afla într-o vizită la New York cu familia. Ramon adusese personal din KGB ca să supravegheze întâlnirea.

Doisprezece gardieni erau strategic plasaţi înăuntrul şi în jurul haciendei. Cu toţii erau înarmaţi. Armele sosiseră într-o valiză diplomatică la Madrid, împreună cu emiţătoarele şi drogurile care ar fi putut fi utile în cazul în care Trandafirul Roşu ar fi devenit periculos de isterică la vederea fiului ei.

Din motive întemeiate, alesese Spania pentru această întâlnire. Trandafirul Roşu nu trebuia să afle niciodată unde era ţinut Nicholas. Ramon era pe deplin conştient de puterea şi influenţa familiei Courtney. Dacă Trandafirul Roşu se ducea la tatăl ei şi ei aflau unde anume era ţinut copilul, atunci ar fi angajat mercenari sau ar fi apelat la serviciile sud-africane de informaţii ca să organizeze o răpire.

Trebuia să o facă să creadă că Nicholas era ţinut aici, în Spania.

Era, desigur, destul de logic. Nicholas se născuse aici. Ştia că Ramon era spaniol. Ultima dată văzuse băiatul în Spania. Nu avea niciun motiv să creadă că fusese transferat în altă ţară, cu atât mai mult peste Oceanul Atlantic.

Veniseră cu un zbor Aeroflot din Havana la Londra, iar de aici luaseră un avion al liniilor Aeriene Iberice din Heathrow. După întâlnire, Adra şi copilul aveau să se întoarcă pe aceeaşi rută cu doi bodyguarzi KGB, în vreme ce Ramon avea să zboare spre sud, în Etiopia.

Ramon aşteptă în dreptul ferestrei clopotniţei haciendei. Printre şipci, privi în jos către acoperişul cu ţigle roşii copt şi pătat de un secol de acumulări de licheni şi muşchi. Clădirea avea un design modern. Zidurile ei cu tencuială groasă şi albă erau construite în jurul unei curţi centrale. În mijlocul peluzei din curte se afla o piscină. Câte un palmier ornamental se afla la fiecare colţ al piscinei. Dedesubtul graţioaselor frunze ale fiecăruia se aflau mănunchiuri de fructe galbene care se coceau.

Din locul unde stătea în turn, Ramon putea supraveghea nu numai curtea, ci şi câmpurile şi viile care înconjurau hacienda. Era însă ascuns de obloanele de lemn. Se vedeau vehicule ascunse pe loturile înconjurate cu ziduri care împărţeau viile. Erau gata să reacţioneze la comanda sa radio şi să taie orice rută de evadare. Ramon plasase opt santinele în jurul proprietăţii şi la ferestrele ce dădeau spre curte. Unul dintre ei avea o armă de puşcaş, un altul o armă cu săgeţi, dar nu credea că va avea de fapt nevoie de ei.

Cu biletele de avion şi personalul implicat, întreaga operaţiune fusese extrem de costisitoare. În orice caz, putuse să folosească santinele şi vehicule de la ambasada Rusiei la Madrid, iar proprietarul haciendei nu ceruse niciun fel de plată. Ramon simţi din nou un nod în stomac la gândul zgârceniei celor de la finanţe şi la timpul pe care trebuia să îl petreacă completând formulare de cheltuială şi justificând fiecare produs în faţa unuia dintre contabili.

Cum ar fi putut vreodată înţelege un contabil necesităţile şi priorităţile unei operaţiuni pe teren? Câte ar fi putut realiza fără acest audit continuu la care era supus? Ce preţ ar fi putut pune pe o naţiune adusă în sfera socialismului sovietic?

Pârâitul uşor al radioului întrerupse aceste speculaţii neplăcute.

— Da? Da? vorbi ruseşte la microfon.

— Sunt Numărul Trei. Se vede vehiculul.

Era santinela de la capătul îndepărtat al pajiştei de la

marginea sudică a proprietăţii.

Ramon trecu la fereastra sudică a turnului. Putea vedea praful galben al maşinii împrăştiindu-se peste vii.

— Foarte bine.

Reveni la poziţia iniţială şi dădu din cap către funcţionara de la ambasadă care-l însoţea. Aceasta stătea la consola electronică, cu microfonul direcţional îndreptat în jos către curte. Fiecare cuvânt sau sunet produs în curte avea să fie înregistrat, iar întâlnirea urma să fie filmată, de asemenea.

Existau, desigur, microfoane activate vocal şi camere ascunse în fiecare încăpere a haciendei în care ar fi putut intra Trandafirul Roşu, inclusiv în toalete şi baie. Ramon luase acest echipament de la ambasada din Madrid. Înregistrările vocale şi fotografiile aveau să fie un bonus bine-venit al principalului obiectiv al operaţiunii.

Maşina intră în raza vizuală de cum intră pe porţile proprietăţii. Era o Cortină albastră cu plăcuţe diplomatice, care opri la uşa principală a haciendei.

Isabella Courtney coborî prima, urmată de angajata de la ambasadă care o escortase de la aeroport. Isabella se opri pe aleea pavată şi se uită în sus către ferestrele închise ale turnului, de parcă i-ar fi simţit privirea îndreptată asupra ei. Ramon luă binoclul şi îi studie faţa.

Se schimbase dramatic în anii care trecuseră de când o văzuse ultima dată. Puţine vestigii mai rămăseseră din mica fetiţă răsfăţată. Acum era o femeie matură. Ură şi hotărâre se vedeau acum în felul în care se purta. Trăsăturile ei parcă deveniseră mai ferme. Era slabă, prea slabă. Sub ochi avea cearcăne negre. Chiar şi de la depărtare distinse la colţurile gurii primele urme ale greutăţilor vieţii şi o linie dură a maxilarului. Avea un aer tragic, un sentiment al suferinţei care îl atrase. Nu mai era la fel de drăguţă, dar era mult mai atractivă şi mai interesantă decât îşi amintea.

Pe neaşteptate îi veni în minte gândul că aceasta era mama lui Nicholas şi în clipa următoare i se făcu milă de ea. Această emoţie îl înfurie şi şi-o înăbuşi. Nu îşi amintea să-l

mai fi încercat vreodată un asemenea sentiment enervant de slăbiciune faţă de vreun subiect, nici măcar când erau în celulele de interogatoriu de dedesubt, la Lubianka, sau în barăcile de tortură din jungla din Congo. Furia se întoarse asupra lui, apoi asupra ei. Ea era responsabilă pentru inducerea acelei slăbiciuni de moment. Îşi acoperi mânia, la fel cum ar fi făcut cu flacăra unui chibrit aprins, protejată cu căuşul palmei într-o noapte cu vânt.

Isabellei i se păru că întrezărise o mişcare obscură înapoia ferestrelor cu jaluzele trase în turnul înalt, dar probabil că fusese imaginaţia ei.

Femeia care o escortase o atinse pe braţ şi spuse într-o engleză cu accent uşor:

— Haide. Vom intra.

Isabella îşi coborî privirea dinspre clopotniţă înspre uşa din tek sculptat, chiar când aceasta se deschise. O altă femeie îi aştepta. Isabella încheie nasturii jachetei gri a costumului sobru pe care îl purta, de parcă ar fi fost o cămaşă de zale care s-o acopere. Îşi trase umerii înapoi şi intră.

Interiorul era întunecat şi răcoros. Podeaua veche era acoperită cu carpete uzate în culori urâte şi o mobilă grea şi întunecată. Uşile negre erau din stejar înflorit cu fier. Ferestrele erau închise şi blocate cu bare. În casă plutea un miros de aer stătut care o făcu să se oprească în holul de la intrare.

— Pe aici!

Femeia o conduse într-o anticameră care dădea din holul principal. Escorta o urmă, purtând unica valiză şi pachetul mare pe care Isabella le adusese cu ea. Puse valiza şi pachetul pe masa masivă din stejar, apoi încuie uşa.

— Cheile. Întinse mâna, iar Isabella căută prin poşetă şi i le dădu.

Metodic, cele două femei căutară prin valiză. Era evident că fuseseră instruite în acest scop. Despachetară fiecare obiect de îmbrăcăminte şi examinară cusăturile

căptuşelilor. Deschiseră fiecare recipient de cosmetice şi cercetară cu o andrea fiecare cremă sau unguent. Palpară fiecare tub şi scoaseră bateriile epilatorului electric pe care Isabella îl folosea pentru părul de la subraţ. Testară tocurile perechii de pantofi de rezervă şi căptuşeala valizei. Îşi îndreptară apoi atenţia asupra pachetului. Conţinea un cadou pe care ea îl adusese pentru Nicholas. Una dintre ele întinse mâna după geantă, iar Isabella i-o dădu. O cercetară cu la fel de multă atenţie.

— Te rog să-ţi dai jos hainele. Isabella ridică din umeri şi începu să se dezbrace. Luară fiecare articol, pe măsură ce îl dădea jos şi îl cercetară cu atenţie. Îndepărtară bureţii de umeri ai jachetei şi examinară bretelele sutienului.

Când rămase în întregime goală, una dintre femei ordonă:

— Ridică braţele.

Se supuse, apoi spre oroarea ei, una dintre femei îşi puse pe mâna dreaptă o mănuşă chirurgicală şi vârî două degete într-un bol cu vaselină.

— Întoarce-te, ordonă ea.

— Nu. Isabella scutură din cap.

— Vrei să-ţi vezi băiatul? întrebă femeia cu asprime, ridicându-i în faţă cele două degete lucind de vaselină. Întoarce-te.

Isabella se înfioră şi simţi cum i se face pielea ca de găină pe braţe.

— Te rog, şopti ea. Îmi dau cuvântul de onoare. Nu ascund nimic. Nu este necesar să faceţi asta.

— Întoarce-te.

Tonul femeii nu se schimbă. Încet, Isabella se întoarse cu spatele.

— Apleacă-te, zise femeia. Pune mâinile pe masă.

Se aplecă în faţă şi înşfăcă aprig marginea mesei.

— Depărtează-ţi picioarele.

Isabella îşi dădu seama că era umilită cu un scop anume. Ştia că toate acestea fac parte din şaradă. Încercă să îşi

închidă mintea, dar icni când simţi degetele femeii alunecând înăuntrul ei şi scotocind.

— Stai nemişcată.

Îşi muşcă buza de jos şi închise ochii. Examinarea fu finalizată.

— În regulă. Femeia se dădu înapoi. Îmbracă-te.

Isabella descoperi că avea lacrimi pe obraji. Scoase un şerveţel Kleenex din buzunarul jachetei şi le şterse. Erau lacrimi de furie.

— Aşteaptă aici. Femeia îşi scoase mănuşa de pe mână şi o aruncă la coşul de gunoi.

Cele două femei ieşiră din cameră şi încuiară uşa.

Isabella se îmbrăcă repede şi se aşeză pe o banchetă, îi tremurau mâinile. Le strânse în pumni şi le vârî în buzunarele jachetei.

O lăsară să aştepte aproape o oră.

Ramon privi percheziţia şi examinarea corporală pe un mic ecran al camerei video.

Camera fusese poziţionată cu grijă astfel încât să îi ofere vedere deplină asupra feţei Isabellei în timpul întregii proceduri. Ceea ce văzu îi dădu motive de nelinişte. Sperase, dar nu se aşteptase cu adevărat, să o doboare cu totul. În loc de aceasta, văzu furie rece în ochii ei şi linia încăpăţânată a maxilarului ei încleştat. O studie cu atenţie, apropiindu-se mai mult de ecran. Era furia aceea criminală sau sinucigaşă? Nu putea fi sigur.

În acel moment, Isabella ridică privirea şi se uită direct la obiectivul camerei ascunse. Îşi dădu seama că era vorba de o cameră şi o văzu cum îşi recapătă controlul de sine. Un văl căzu peste ochii strălucitori albaştri-închis, iar expresia ei deveni una neutră.

Ramon se îndreptă. Oftă. După cum bănuise tot timpul, acest subiect nu putea fi împins dincolo de un anumit punct. Simţea că acest punct se afla acum foarte aproape. Se afla la limita rebeliunii. Aceasta cerea o schimbare de tactică. Foarte bine; era pregătit pentru asta. O schimbare

era adesea bine-venită. Făcea subiectul să fie confuz şi neliniştit. Ramon era întotdeauna flexibil şi uşor adaptabil.

Se întoarse dinspre ecran şi spuse încet:

— Aduceţi copilul.

Adra veni din camera alăturată, ducându-l pe Nicholas de mână.

Ramon îl cercetă cu aceeaşi atenţie cu care o studiase pe mama lui. În dimineaţa aceea, Adra îi spălase părul. Cârlionţii lui lucitori îi cădeau rebel pe frunte. Îl îmbrăcase cu un tricou cu mâneca scurtă şi cu pantaloni scurţi de bumbac. Membrele lui erau suple şi frumos bronzate, buzele de un roz delicat, iar sprâncenele curbate întunecat deasupra ochilor imenşi şi solemni. Ar fi rupt inima oricărei mame.

— Mai ţii minte ce ţi-am spus, Nicholas?

— *Si, padre.*

— Vei întâlni o doamnă foarte drăguţă. Te place foarte mult. Are un cadou pentru tine. O să fii bun cu ea şi o să îi spui „mamă”.

— O să mă ia de lângă Adra?

— Nu, Nicholas. A venit numai să vorbească puţin cu tine şi să îţi dea un cadou. Apoi o să plece. O să fii drăguţ cu ea? Dacă vei fi, în seara asta Adra o să te lase să te uiţi la Ciocănitoarea Woody. Ţi-ar plăcea asta?

— Da, *padre.*

Nicholas zâmbi fericit cu gândul la promisiunea făcută.

— Du-te acum.

Ramon se întoarse la fereastra închisă şi privi printre bare. În curtea de dedesubt una dintre angajatele KGB o conducea pe Isabella la lumina soarelui. Îi făcu semn spre o bancă de lângă piscină, iar vocea ei se auzi amplificată de microfonul pe care transmisionistul îl îndreptă către ea.

— Te rog să aştepţi aici. Copilul va veni la tine.

Femeia se întoarse, iar Isabella merse la bancă. Se aşeză, scoase o pereche de ochelari de soare din poşetă şi şi-i puse la ochi. Din spatele lentilelor întunecate cercetă pe

furiş împrejurimile.

Ramon apăsă butonul de transmisie al radioului cu două canale.

— Către toate staţiile, aici Numărul Unu. Alertă maximă. Contactul este în desfăşurare.

În afară de echipamentul electronic de supraveghere, spre Isabella era îndreptată o puşcă Dragunov de 7,62 mm şi una cu săgeţi. Arma cu săgeţi era încărcată cu tentanil, care putea imobiliza o victimă umană în două minute. Ramon avea la îndemână fiole de 10 miligrame de nalorfină, ca antidot. Chiar şi în ultimă instanţă, nu voia să rişte să piardă un agent atât de valoros ca Trandafirul Roşu.

Dintr-odată, Isabella se ridică şi străbătu curtea. Ramon aruncă o privire în jos. Chiar dedesubtul turnului apărură Adra şi Nicholas. Le putea vedea creştetele capetelor.

Cu un efort suprem, Isabella se abţinu să nu o ia la fugă pe pajişte şi să îşi ia fiul în braţe. Ştia intuitiv că un astfel de gest l-ar fi derutat şi l-ar fi speriat pe copil. Se afla la vârsta la care oricare băiat ura să fie tratat ca un copil. Isabella citise cartea doctorului Spock până ce obosise şi o luase cu dureri de cap.

Încet îşi dădu jos ochelarii de soare şi rămase nemişcată. Nicholas o ţinea de mână pe Adra şi îşi cerceta mama cu mare interes.

Isabella crezuse că era pregătită pentru apariţia lui în persoană. Ultima fotografie cu el avea numai două luni vechime, dar nu se compara cu realitatea. Nu îi putuse capta culoarea, nici textura pielii, nici cârlionţii – nici ochii. Oh, ochii aceia!

— Oh, Dumnezeule, şopti ea. Este cel mai adorabil copil. Nu ar mai putea fi vreodată unul asemănător. Te rog, Doamne, fă-l să mă placă.

Adra împinse uşor mâna lui Nicholas, făcându-l să înainteze, ocoliră piscina şi se opriră în faţa ei.

— *Buenos días, señorita Bella,* spuse Adra încet în spaniolă. Lui Nicholas îi place să înoate. Avem costume

pentru amândoi, dacă doreşti să înoţi împreună cu el. Se află în *cabañă.* Arătă spre uşa închisă a clădirii băii. Te poţi schimba acolo. Se uită apoi la Nicholas. Salut-o pe doamna, mama ta, îl instrui ea cu blândeţe şi îi dădu drumul la mână. Se întoarse şi porni repede peste peluză, lăsându-i singuri.

Nicholas nu zâmbise şi nici nu îşi desprinse privirea de pe chipul Isabellei. Făcu, ascultător, câţiva paşi înainte şi întinse mâna dreaptă.

— Bună ziua, mama, mă numesc Nicholas Machado şi sunt încântat să te cunosc.

Isabella îşi dori să cadă în genunchi şi să îl îmbrăţişeze cu toată puterea. Cuvântul „mamă” îi străpunsese inima ca o baionetă. În schimb nu făcu altceva decât să îi ia mâna şi să i-o strângă cu grijă.

— Eşti un tânăr frumos, Nicholas. Am auzit că te descurci foarte bine la grădiniţă.

— Da, recunoscu Nicholas. Iar la anul o să mă alătur tinerilor pionieri.

— O să fie frumos pentru tine, zise Isabella aprobând din cap. Cine sunt tinerii pionieri, Nicholas?

— Toată lumea ştie. Era evident amuzat de ignoranţa ei. Sunt fiii şi fiicele revoluţiei.

— Este minunat, continuă Isabella, în grabă. Ţi-am adus un cadou.

— Mulţumesc, mamă. Ochii lui Nicholas alunecară spre pachet.

Isabella se aşeză pe bancă şi îi întinse darul, iar Nicholas se aşeză pe vine în faţa ei şi îl despachetă cu atenţie. Apoi rămase tăcut.

— Îţi place? întrebă Isabella, agitată.

— Este o minge de fotbal, spuse Nicholas.

— Da. Îţi place?

— Este cel mai bun cadou pe care mi l-a dat vreodată cineva, spuse el.

Ridică privirea spre ea şi văzu în ochii lui că, în ciuda

vorbelor politicoase, vorbea serios. „Ce omuleţ rezervat şi stăpân pe sine, gândi ea. Ce evenimente şi coşmaruri teribile l-au făcut să fie astfel?”

— N-am jucat niciodată fotbal, îi spuse Isabella. Vrei să mă înveţi?

— Eşti fată. Nicholas păru să se îndoiască.

— Totuşi, mi-ar plăcea să încerc.

— Bine. Se ridică cu mingea sub braţ. Dar va trebui să-ţi scoţi pantofii.

În câteva minute, toate rezervele copilului se evaporară. Ţipa de entuziasm în timp ce dribla şi fugea după minge. Era ager ca un şoricel, iar Isabella alerga după el, râzând cu el, supunându-se instrucţiilor lui şi îngăduindu-i să înscrie cinci goluri printre picioarele băncii.

Când în cele din urmă se prăbuşiră amândoi pe peluză, Nicholas îi făcu o demonstraţie a dibăciei sale. Mai întâi înotă în stilul căţelului, iar laudele ei fură atât de hiperbolice, încât el declară:

— Pot să înot pe sub apă. Priveşte-mă.

Aproape că ajunse la capăt şi ieşi la suprafaţă la scurtă depărtare de margine, respirând greu, pufnind şi roşu la faţă.

Stând în apă până la brâu pe treptele de la margine, Isabella avu un moment de rău fizic atunci când îşi aminti ultima dată când îl văzuse astfel scufundat, dar reuşi să zâmbească şi să pară entuziasmată.

— Oh, foarte bine, Nicholas.

Se apropie de ea, trăgându-şi încă respiraţia şi, fără veste, se sui în poala ei.

— Eşti drăguţă, zise el. Îmi place de tine.

Cu grijă, de parcă s-ar fi putut sparge ca un cristal preţios, îşi puse braţele în jurul lui şi îl ţinu strâns. Dincolo de apa rece, trupul lui era cald şi alunecos şi simţi cum inima i se frânge în piept.

— Nicholas, murmură ea. Oh, copilul meu. Cât de mult te iubesc. Cât îmi lipseşti.

După-amiaza se scurse cu viteza fulgerului şi Adra veni să îl ia.

— Este timpul ca Nicholas să ia cina. Doreşti să mănânci cu el, *señorita?*

Mâncară *al fresco,* la o masă aşezată de Adra pentru ei în curte. Împărţiră un *besugo* copt, o plătică de mare din Atlantic şi salate. Un pahar de suc proaspăt de portocale era pregătit pentru Nicholas şi unul de vin de Xeres pentru ea. Isabella sfâşie carnea de pe plătică pentru a înlătura toate oasele, dar Nicholas mâncă singur.

Pe când Nicholas îşi termina îngheţata, vederea Isabellei începu să se înceţoşeze. Auzi un vuiet în urechi, iar faţa lui Nicholas păru să se dizolve.

Adra o prinse înainte să alunece de pe scaun, iar Ramon ieşi în curte pe uşa din spatele ei. Cele două femei KGB îl urmau.

— Ai fost un băiat bun, Nicholas, zise Ramon. Du-te acum la culcare cu Adra.

— Ce e în neregulă cu doamna cea drăguţă?

— Nu este nimic în neregulă, îi spuse Ramon. Doar că-i e foarte somn. Şi ţie îţi e somn, Nicholas.

— Da, *padre.* Sugestia îl făcu să caşte şi îşi frecă ochii cu pumnii strânşi. Adra îl luă de acolo, iar Ramon dădu din cap spre femeile care aşteptau.

— Duceţi-o în cameră.

În timp ce o ridicară pe Isabella de pe scaun, Ramon luă paharul gol de vin de pe masă şi şterse cu batista ultimele urme de drog.

Isabella se trezi într-un dormitor ciudat. Se simţea odihnită şi împăcată. Soarele dimineţii strălucea printre jaluzelele ferestrei închise. Clipi adormită şi îşi trase cearşaful în jurul umerilor goi. Se întrebă fără prea multă îngrijorare unde se afla, dar memoria ei era înceţoşată.

Îşi dădu dintr-odată seama că era complet goală sub cearşaf. Ridică puţin capul. Hainele ei erau frumos

împăturite pe scaunul de lângă uşa deschisă a băii. Valiza ei se afla pe raftul de bagaje.

Cu colţul ochiului surprinse o mişcare, încremeni şi se dezmetici cu totul. Un bărbat se afla în dormitor alături de ea. Deschise gura ca să ţipe, dar el îi făcu semn să tacă.

— Ra... începu ea să îi pronunţe numele, dar din doi paşi rapizi ajunse la marginea patului şi îi puse palma deschisă peste buze, ca să o împiedice să vorbească.

Se holbă la el, împietrită şi complet uluită. „Ramon!” Bucuria se dezlănţui în ea ca un arc.

Plecă de lângă ea şi se apropie cu repeziciune de cel mai apropiat zid al dormitorului. Pe el atârna o pictură în ulei întunecată în stilul Goya. Ramon întoarse pictura într-o parte, descoperind un microfon ascuns de mărimea unui dolar de argint, prins de perete.

Încă o dată îi făcu semn să tacă şi reveni lângă ea. Ridică abajurul lămpii de pe masa de lângă pat şi îi arătă un al doilea microfon legat de fasung.

Se aplecă atât de aproape de ea, încât îi simţi respiraţia caldă pe obraji.

— Vino.

Îi atinse umărul gol prin cearşaf. Trecuse atât de mult timp, încât în ciuda fericirii ei se simţi ciudat, aproape timidă în prezenţa lui.

— Îţi voi explica – vino.

Ochii lui erau atât de plini de durere şi suferinţă încât simţi cum bucuria îi păleşte.

O luă de mâna care ţinea cearşaful la bărbie şi o trase de pe pat. Continuând să o ţină de mână, o conduse, goală-goluţă, spre baie. Fără să fie pe deplin conştientă de nuditatea ei îl urmă, împleticindu-se puţin din cauza ultimelor efecte ale drogului.

În baie Ramon trase apa, deschise robinetele de la bazin şi de la cadă şi dădu drumul duşului.

Apoi reveni la ea. Se trase departe de el, temându-se să îl atingă. Spatele ei gol era lipit de faianţa rece.

— Ce se întâmplă cu noi? Eşti unul dintre ei, Ramon? Sunt atât de confuză. Te rog să îmi spui ce se întâmplă.

Minunatele lui trăsături erau contorsionate de agonie.

— Sunt ca şi tine. Trebuie să cooperez, de dragul lui Nicky. Nu pot să-ţi explic acum – puteri mai mari decât noi. Am fost prinşi în asta toţi trei. Oh, draga mea, cât de mult mi-aş dori să te ţin în braţe şi să îţi explic totul, dar am atât de puţin timp.

— Ramon, spune-mi că încă mă mai iubeşti, şopti ea timid.

— Da, draga mea. Mai mult ca niciodată. Ştiu ce iad trebuie să fi trăit. L-am împărtăşit cu tine, în fiecare clipă. Ştiu că trebuie să te fi gândit la mine. Într-o zi o să înţelegi că tot ceea ce am făcut a fost pentru Nicky şi pentru tine.

Îşi dorea să îl creadă, cu disperare, cu fervoare îşi dorea să fie adevărat.

— Curând, şopti el, luându-i faţa în mâini. În curând o să fim împreună, numai noi trei – eu, tu şi Nicky. Trebuie să ai încredere în mine.

— Ramon! se auzi ea spunând cu un suspin şi îşi împleti ambele braţe în jurul gâtului lui, atârnându-se cu toată puterea, în pofida oricărei raţiuni şi logici, îl credea.

— Avem numai câteva minute. Nu putem risca mai mult. Este atât de periculos. Nu ştii în ce pericol teribil se află Nicky.

— Şi la fel şi tu, zise ea cu voce tremurătoare.

— Viaţa mea nu contează. Nicky...

— Amândoi, îl contrazise ea. Amândoi sunteţi preţioşi.

— Promite-mi că nu o să faci ceva care să îl afecteze pe Nicky. O sărută pe buze. Te rog să faci tot ce spun ei. Nu va mai dura mult. O să ne elibereze de toate astea, dacă mă ajuţi. Dar trebuie să ai încredere în mine.

— Oh, iubirea mea. Oh, dragul meu. În adâncul sufletului meu ştiam. Ştiam că trebuie să existe un motiv. Sigur că am încredere în tine, inima mea.

— Fii puternică pentru noi toţi.

— Îţi jur, spuse încuviinţând viguros din cap, cu faţa udă de lacrimi. Oh, Dumnezeule, cât te iubesc! Am înăbuşit asta atât de mult timp.

— Ştiu, draga mea. Ştiu.

— Te rog, te rog, fă dragoste cu mine, Ramon. Am stat fără tine atât de mult timp. Am îmbătrânit. Fă dragoste cu mine înainte să fii nevoit să pleci.

O luă repede şi o spulberă ca vânturile unui uragan, lăsând-o zdruncinată.

După ce plecă, rupându-se de ultimul sărut lung, picioarele nu o mai ţineau. Se lăsă în jos şi se aşeză pe podea, rezemată de peretele şi cu picioarele răşchirate. Robinetele şuierau şi aburii umpleau baia. Nu înţelegea chiar totul. Nici nu trebuia şi nici nu îi mai păsa. Tot ceea ce conta erau Nicky şi Ramon.

— Oh, mulţumesc, Doamne, şopti ea. Nu a fost adevărat. Niciuna dintre orori nu a fost reală. Ramon încă mă iubeşte.

O să fim bine, toţi trei. O să trecem împreună peste asta. Cumva. Cândva.

Se ridică cu greutate în picioare.

— Trebuie să mă adun. Nu trebuie să bănuiască...

Se împletici până la duş.

Era doar în sutien şi chiloţi când, fără niciun ciocănit, uşa se deschise şi femeia masivă care o escortase de la aeroport şi executase oribila percheziţie intră în încăpere. Se uită la trupul Isabellei într-un fel care îi făcu pielea ca de găină şi se îmbrăcă în grabă cu fusta costumului ei gri.

— Ce vrei?

— În douăzeci de minute pleci la aeroport.

— Unde este Nicky? Unde este fiul meu?

— Copilul a plecat.

— Vreau să îl văd, te rog.

— Nu este posibil. Copilul a plecat.

Isabella simţi că speranţa exuberantă pe care o stârnise interludiul ei cu Ramon începe să se evapore.

„Coşmarul începe din nou, gândi ea şi încercă să se

întărească împotriva sentimentului de disperare. Trebuie să am încredere în Ramon. Trebuie să fiu puternică”.

Femeia se aşează lângă Isabella pe locurile din spate ale Cortinei pe drumul înapoi spre aeroport. Era o dimineaţă fierbinte, iar maşina nu avea aer condiţionat. Trupul femeii emana un miros acru ca de bărbat. Isabella simţi că i se face rău, deschise geamul şi lăsă vântul să îi bată în faţă.

Şoferul Cortinei opri lângă terminalul plecărilor internaţionale şi, în timp ce acesta descuie portbagajul şi scoase valiza Isabellei, femeia vorbi pentru prima dată de când plecaseră de la hacienda.

— Este pentru tine, zise ea şi îi dădu un plic lipit, fără adresă.

Isabella deschise geanta şi ascunse plicul. Femeia se uită drept în faţă prin parbriz. Nu îşi luă rămas-bun. Isabella se dădu jos din Cortina şi îşi luă valiza. Şoferul trânti portiera şi porni maşina.

Stând pe trotuar, în mijlocul mulţimii de călători, Isabella se simţi singură, mai singură şi mai înspăimântată decât înainte să îi revadă pe Nicky şi pe Ramon.

„Trebuie să am încredere în el”, îşi repetă ea şi merse la ghişeul iberic de check-in.

În compartimentul de clasa întâi, merse la toaleta femeilor şi se închise într-o cabină. Se aşeză pe capacul toaletei şi deschise plicul.

Trandafir Roşu.

Vei afla cu exactitate în ce stadiu de dezvoltare a dispozitivului exploziv nuclear a ajuns Armscor şi institutul de cercetare nucleară de la Pelindaba. Vei raporta în legătură cu locul şi data testării preliminare a dispozitivului.

La primirea acestor informaţii va fi aranjată o altă întâlnire cu fiul tău. Durata acestei întâlniri va depinde de profunzimea şi raza de acţiune a informaţiei furnizate.

Ca de obicei, nu exista nicio semnătură, iar mesajul era

dactilografiat pe o coală albă de hârtie. Se holbă la ea în gol.

— Din ce în ce mai adânc, şopti ea. Mai întâi raportul despre radar. Atunci nu păruse atât de rău. Radarul era o armă defensivă – dar asta? O bombă atomică? Se vor sfârşi vreodată toate astea?

Scutură din cap.

„Nu pot – o să le spun, nu pot”.

Tatăl ei nici măcar nu pomenise vreodată că ar fi interesat de cercetările de la Institutul Pelindaba. Niciodată nu văzuse vreun dosar sau măcar o scrisoare care să conţină informaţii despre un dispozitiv nuclear. Citise în presă că cercetările de la Pelindaba erau direcţionate către valorificarea uriaşei producţii de uraniu a ţării şi construirea unui reactor pentru energie electrică industrială şi urbană. Prim-ministrul dăduse asigurări în repetate rânduri că Africa de Sud nu fabrica bomba nucleară.

În ciuda acestor lucruri, instrucţiunile ei nu erau să afle dacă producţia era în desfăşurare. Faptul acesta era socotit sigur. I se ordonase să afle unde şi când avea să fie testat primul dispozitiv.

Începu să mototolească foaia cu degete nervoase.

— Nu pot, şopti ea. Se ridică în picioare şi prinse capacul toaletei. Aruncă fiecare bucăţică de hârtie separat în vas, apoi trase apa. O să le spun că nu pot.

Dar deja mintea ei lucra cu febrilitate.

„Va trebui să îl iscodesc *pe pater”,* gândi ea şi imediat începu să plănuiască.

Pentru vizita sa în Spania, Isabella lipsise din ţară numai cinci zile. Cu toate acestea, Nana era furioasă şi pufni auzind scuza neconvingătoare pe care o găsise pentru a-şi explica absenţa în mijlocul campaniei sale electorale. În vinerea dinaintea zilei de votare, prim-ministrul, John Verster, organizase o întrunire la primăria oraşului Sea Point în sprijinul candidatului Partidului Naţional.

Fusese nevoie de întreaga abilitate şi influenţă a lui

Centaine Courtney-Malcomess pentru a-l face să anuleze două alte angajamente importante ca să ţină discursul. Maşinăria de partid considera că Sea Point era un scaun sigur pentru opoziţie şi tindea să accepte acest lucru. Ezita să îşi folosească atuul; dar Centaine avu câştig de cauză, ca de fiecare dată.

Având şansa de a-l auzi vorbind pe prim-ministru, primăria se umplu de lume. Întâlnirea începu cu obişnuitele întrebări ale plenului, nu foarte incomode.

Isabella vorbi prima. Discursul fu scurt, zece minute. Era cel mai bun discurs din întreaga ei campanie. În săptămânile anterioare câştigase o experienţă valoroasă şi încredere, iar fuga în Spania părea să o fi revitalizat. Atât Nana, cât şi Shasa îi citiseră textul, iar ea repetase în faţa lor discursul. Aceşti doi veterani iscusiţi ai politicii îi dăduseră sugestii şi sfaturi extrem de utile.

În timp ce stătea pe platformă în faţa sălii aglomerate, Isabella afişă o expresie hotărâtă şi serioasă, iar inima audienţei păru să vibreze la tinereţea şi drăgălăşenia ei. La sfârşit o ovaţionară în picioare, în vreme ce John Verster îi stătea alături, roşu la faţă şi afabil, dând din cap şi bătând din palme în semn de aprobare.

În seara de miercuri, Shasa şi Nana o flancau pe Isabella, purtând insigne imense cu sigla partidului atunci când se citiră rezultatele.

Nu se produseră răsturnări de situaţie. Partidul Progresist recâştigase scaunul, dar Isabella redusese diferenţa la numai o mie două sute de voturi. Suporterii ei o ovaţionară de parcă ar fi fost cea care învinsese, nu cea care fusese înfrântă.

O săptămână mai târziu, John Verster o invită la o şedinţă în biroul său din clădirea parlamentului. Isabella o cunoştea bine. Când tatăl ei era ministru în cabinetul lui Hendrik Verwoerd, biroul său se afla la acelaşi etaj, la numai câteva uşi depărtare de biroul prim-ministrului.

În timpul mandatului, Shasa îi încredinţase conducerea

biroului, iar ea îl folosise pe post de club de câte ori venea în centrul Cape Town-ului. Plimbarea pe vastul coridor îi readuse în minte numeroase amintiri. Ca adolescentă nu apreciase aura istorică pe care această magnifică clădire veche o avea.

Acum, cu aspiraţii politice aruncate pe umerii săi împotriva propriei voinţe, se simţea fascinată de portretele oamenilor mari, buni şi mai puţini buni, care împodobeau pereţii lambrisaţi.

Prim-ministrul o lăsă să aştepte numai câteva minute. Când tânăra intră în biroul lui, acesta se ridică şi ocoli masa ca să o întâmpine.

— Frumos din partea ta că vrei să mă vezi, *Oom* John, zise Isabella într-o impecabilă afrikaans.

Era o îndrăzneală din partea ei să folosească o formulă de adresare atât de familiară, fără să fie invitată. Termenul *Oom,* „unchi”, era însă foarte respectuos. Ochii albaştri ai lui Verster sclipiră încântaţi de cutezanţa ei.

— Vreau să te felicit pentru rezultatele de la Sea Point, Bella, spuse el, iar fata fu bucuroasă să-l audă folosind diminutivul numelui ei. Sunt în pauza de cafea. Verster arătă cu mâna către serviciul de argint şi porţelan de pe marginea mesei. Vrei să torni câte o ceaşcă pentru fiecare? Acum, domnişoară, se adresă el cu severitate pe deasupra ceştii. Ce ai de gând să faci? De vreme ce nu o să fii membră a parlamentului?

— Ei bine, *Oom* John, lucrez pentru tatăl meu...

— Bineînţeles, ştiam asta, o întrerupse el. Dar nu putem lăsa un asemenea talent politic proaspăt să se ofilească. Ai luat în calcul un posibil loc în Senat?

— În Senat? Isabella înghiţi cu noduri, iar cafeaua îi fripse limba. Nu, domnule prim-ministru, nu m-am gândit. Nimeni nu mi-a sugerat vreodată...

— Ei bine, cineva îţi sugerează acum. Luna viitoare se retrage bătrânul Kleinhans. Trebuie să nominalizez pe cineva în locul lui. O să fie bine pentru tine până găsim un

loc mai sigur în Camera Inferioară.

Senatul era Camera Superioară dintre cele două camere legislative ale Republicii Africa de Sud. Îndatoririle sale erau similare celei ale Camerei Lorzilor şi avea puterea de a reţine actele legislative controversate şi de a le trimite Camerei Inferioare. Fusese considerabil extinsă în anii 1950 când prim-ministrul de atunci, Malan, îşi propusese să-i priveze de drepturi civile pe toţi acei alegători de culoare care aveau drept de vot. Adusese în Camera Superioară senatori numiţi de el însuşi cu scopul de a forţa trecerea nefericitei legi care-i privase pe oamenii de culoare de dreptul la vot. Câteva dintre locurile din Camera Superioară se aflau încă la dispoziţia prim-ministrului, iar Verster îi oferea ei unul dintre ele.

Isabella puse jos ceaşca de cafea şi se uită uimită la el. Rotiţele i se învârteau febril ca să ţină pasul cu noile evenimente.

— Vei accepta nominalizarea? întrebă Verster.

Era o ocazie minunată, una la care niciunul dintre ei – nici Shasa, nici măcar Nana – nu visase.

Hendrik Verwoerd îşi începuse şi el cariera politică în Senat. La douăzeci şi opt de ani ea avea să fie cea mai tânără, mai strălucitoare şi, cu siguranţă, cea mai atractivă senatoare din Camera Superioară.

Cu siguranţă, nominalizarea ei avea să fie urmată de numiri în diferite comisii şi comitete. Dacă ar fi numai pe jumătate atât de bună pe cât ştia ea că era, Partidul Naţional avea să o transforme în principala lor figură politică feminină. Accesul ei în cele mai exclusiviste cercuri ale puterii, la cele mai mari secrete de stat, avea să se producă rapid.

— Îmi faceţi o mare onoare, domnule prim-ministru.

Vocea ei era o şoaptă.

— Ştiu că îţi vei sluji ţara cu o şi mai mare onoare. Verster îşi întinse mâna. Felicitări, doamnă senator.

Când Isabella îi strânse mâna, simţi pe şira spinării fiorul

de gheaţă al vinovăţiei, răceala trădării şi înşelăciunii. Se strădui să se adune. Reacţia veni rapid – cu un entuziasm enorm îşi dădu seama că Trandafirul Roşu devenea indispensabil stăpânilor săi. În curând putea stabili proprii termeni şi putea formula propriile cereri.

„Nicky şi Ramon, gândi ea. Ramon şi Nicky – mai e puţin. Mult mai puţin decât aş fi crezut vreodată. Vom fi din nou împreună”.

Isabella ajunsese să iubească grandoarea austeră din Karoo.

Shasa cumpărase ferma de oi pe când ea era doar un copil. În prima ei vizită, urâse acele *kopjes,* dâmburi pietroase mohorâte şi câmpiile neprimitoare care se întindeau haotic spre un orizont îndepărtat. Apoi în adolescenţă citise cartea Evei Palmer, *Câmpiile din Camdeboo,* şi începuse să înţeleagă ce lume minunată era Karoo de fapt.

Împreună cu tatăl ei, căutase fosile în straturile sedimentare superioare unde în epoca marilor reptile fusese o uriaşă mlaştină antediluviană şi privise cu uimire şi veneraţie oasele şi falangele lor pietrificate.

Ferma se numea Fântâna Dragonului, în amintirea acelor teribile creaturi şi a izvorului de apă limpede care ţâşnea fără încetare dintr-o grotă de la baza unuia dintre munţii cu vârful plat. Zidul neted de rocă roşie străjuia deasupra casei impunătoare cu pajiştile ei verzi şi grădinile udate de izvor. Vulturii îşi făceau cuiburi în tancuri, iar fecalele lor albeau hăurile roase de vreme.

Ferma de oi acoperea peste şaizeci de mii de acri din această fascinantă sălbăticie. Printre turmele de oi merinos se aflau antilope săritoare. Aceste graţioase antilope dansau pe câmpuri ca nişte fuioare de nisip purtate de vânt. Trupurile lor delicate aveau culoarea cafeniu-deschis şi erau străbătute de dungi albe şi ciocolată. Capetele lor minunate cu coarne în formă de liră le făcuseră să fie

favoritele Isabellei din mulţimea de forme de viaţă care trăiau pe câmpiile din Camdeboo. Şi oile şi antilopele prosperau printre tufişurile scunde de deşert, iar dieta dădea o savoare aparte cărnii lor, de salvie şi ierburi sălbatice.

În fiecare iarnă, la începutul sezonului de vânătoare, Shasa invita numeroşi oaspeţi la Fântâna Dragonului, care participau la sacrificarea anuală a antilopelor. În Karoo, orice ploaie de peste zece centimetri era socotită un an bun şi într-un astfel de sezon antilopele fătau de două ori. Rezulta o explozie a turmelor care trebuia controlată. Într-un astfel de an era necesar să se sacrifice o mie de capete de antilopă pentru protejarea fragilei flore de deşert de ravagiile lor.

Garry aduse un grup de prieteni şi familiile lor din Johannesburg. Terenul de aterizare de la Fântâna Dragonului fusese extins şi acoperit cu macadam pentru a primi noul avion cu reacţie Lear. Shasa aduse restul invitaţilor de la Cape Town cu avionul Queen Air cu două motoare.

Isabella nu putu pleca din Cape Town până ce Senatul nu intră în vacanţă. Veni împreună cu Nana în Porsche-ul gri-argintiu, pe care tatăl ei i-l dăruise la aniversarea vârstei de douăzeci şi nouă de ani, ca să înlocuiască vechiul Mini. Îi făcea plăcere să o aibă pe Nana pasager. Poveştile bătrânei făceau să treacă mai repede orele lungi ale călătoriei. Spre deosebire de Shasa, Nana nu se uita la vitezometru. La un moment dat, pe o porţiune de drum întins dintre Beaufort West şi fermă, Isabella împinse Porsche-ul la aproape 265 de kilometri pe oră, fără niciun cuvânt de protest din partea Nanei.

Era jumătatea amiezii când opriră în curtea bucătăriei de la Fântâna Dragonului. Servitorii şi câinii începură să se reverse din bucătărie ca să le întâmpine cum se cuvine. Când în cele din urmă Isabella fugi în camera ei, Nanny îi dăduse drumul la apă în baie şi îi despacheta cele trei

valize.

— Dumnezeule, sunt sleită, Nanny. O să dorm o săptămână.

— N-ar trebui să iei numele Domnului în deşert, o avertiză Nanny cu asprime.

— Nu mă lua cu de-astea, Nanny. Eşti musulmană.

— Avem aceleaşi reguli, pufni Nanny cu aroganţă.

— Unde sunt toţi bărbaţii? întrebă Isabella, trântindu-se în pat.

— La vânătoare, bineînţeles.

— E vreunul drăguţ, Nanny?

— Da, dar sunt toţi căsătoriţi. Ar fi trebuit să ţi-l aduci pe-al tău, domnişoară Bella. Nanny se opri. Dacă mă gândesc mai bine, e unul nou care nu are nevastă. Apoi scutură din cap. N-o să-ţi placă.

— De ce?

— Nu are păr pe cap, chicoti Nanny veselă. Este ceea ce ai numi un blond cu cap de ou.

Nanny avea dreptate. Nu era pe gustul Isabellei, deşi avea o faţă blândă şi sensibilă şi ochi frumoşi de evreu. Capul lui chel era bronzat şi pistruiat ca un ou de fluierar, cu o margine groasă de cârlionţi întunecaţi în jurul cefei, în stilul Fratelui Tuck. Discuta cu Garry pe spaţioasa verandă din faţă.

Isabella se simţea bine atunci când coborî la cocktailurile de dinaintea cinei. Reuşise să doarmă o oră după baia fierbinte. Purta o cămaşă albastră din mătase înşelător de simplă, cu un *risqué décolletage* al cărei îndemânatică croială atrăgea privirea fiecărui bărbat prezent, însurat sau nu.

Se duse imediat la Garry. Nu îl mai văzuse de luni bune.

— Ursul meu mare. Îl îmbrăţişă.

Cu braţele încă în jurul taliei ei, Garry făcu prezentările.

— Bella, el este profesorul Aaron Friedman. Aaron, ea este sora mea mai mică, doctor Isabella Courtney, senator.

— Oh, haide, Garry! protestă ea cu modestie la auzul

titlurilor ei şi prinse mâna lui Aaron Friedman.

Avea degetele fine, dar puternice – mână de pianist sau chirurg.

— Aaron este în an sabatic de la Universitatea din Ierusalim.

— Oh, ador Ierusalimul, spuse Isabella cu politeţe. De fapt, ador Israelul. Este o ţară atât de încântătoare şi de vibrantă, atât de ancorată în istorie şi religie.

Îi mai acordă cinci minute de atenţie, apoi porni pe verandă ca să îşi găsească tatăl. În jurul lui erau adunate trei dintre cele mai frumoase neveste, care chicoteau la glumele sale.

— Frumosul meu tată. Îl sărută, apoi îşi ocupă locul lângă el, agăţată de braţul lui, într-o postură posesivă. Ştia cât de bine arată împreună. Ca de obicei, cei doi deveniră centrul micii adunări elegante.

Sorbiră din şampanii şi râseră, sporovăiră şi flirtară, în vreme ce un apus superb specific în Karoo aprinse posacele dealuri cu o strălucire rumenă şi dădu foc norilor.

Unul dintre bărbaţi pomeni ca din întâmplare:

— Ascultam la radio în timp ce mă îmbrăcam. Se pare că etiopienii l-au silit pe Haile Selassie să abdice.

— Ai naibii molâi, o adunătură de bandiţi şi Shufta, spuse altul. Eram acolo cu a Şasea Divizie în timpul războiului – am ales calea cea grea, pe jos, în vreme ce Shasa dădea târcoale cu Hurricane-ul său.

Shasa îşi atinse peticul negru de pe ochi.

— Pe atunci se numea Abisinia. Ne-am dus să îi supraveghem şi la naiba dacă n-am lăsat ceva în urmă.

Râseră cu toţii, iar altcineva observă:

— Haile Selassie era un tip cu adevărat grozav. Mă întreb ce se va întâmpla acum.

— Acelaşi lucru ca şi în restul Africii negre – haos şi confuzie; comunism, crime, mutilări şi marxism.

Se auzi un murmur general de încuviinţare, apoi renunţară la subiect şi îşi îndreptară atenţia către

splendoarea ultimelor clipe de apus.

Noaptea căzu cu bruscheţea unei cortine şi imediat răcoarea serii pătrunse prin hainele subţiri. Un moment cum nu se poate mai potrivit pentru gongul care-i chema la cină. Centaine se ridică de pe scaunul ei de la capătul verandei şi conduse mulţimea pe uşile franceze către sufrageria lungă, unde lumina lumânărilor scânteia pe argintărie şi cristaluri, iar lemnul de nuc lustruit lucea cu o preţioasă patină antică.

Isabella îşi găsi plăcuţa cu nume şi verifică pe celelalte două de lângă ea: Garry şi Aaron Friedman.

La naiba, gândi ea. Observase că o urmăreşte cu privirea de când Garry le făcuse cunoştinţă. Era normal ca Nana să o pună lângă singurul celibatar prezent.

Aaron se grăbi să îi ţină scaunul ca să se aşeze, iar ea se pregăti să preia sarcina de a fi plăcută. Foarte repede descoperi că era un partener încântător de conversaţie, cu un caraghios simţ al umorului care o distra. Nu mai observa capul lui chel.

Garry fusese ocupat cu partenerul său de cină, dar acum se întoarse şi se aplecă să vorbească şi cu Aaron prin faţa Isabellei.

— Că veni vorba, Aaron, dacă chiar trebuie să te întorci la Pelindaba luni după-amiază, o să te duc cu avionul Lear.

Realizând semnificaţia acestei replici întâmplătoare, Izabella simţi cum îi îngheaţă obrajii. Institutul de cercetare nucleară îşi avea baza la Pelindaba.

— Eşti bine, Bella? Garry o privi îngrijorat.

— Sigur că da.

— Preţ de o clipă ai arătat foarte ciudat.

— Prostii, Garry. Ţi se pare.

Gândi însă cu febrilitate, în timp ce Garry şi Aaron făcură aranjamente. Până ce Garry îşi reîntoarse atenţia asupra propriului partener, deja se adunase.

— Nu v-am întrebat ce disciplină predaţi, domnule profesor.

— Nu vreţi să îmi spuneţi Aaron, domnişoară doctor?

Isabella zâmbi.

— Numai dacă îmi spui Isabella, domnule profesor.

— Sunt fizician, Isabella, fizician nuclear. Foarte plictisitor, mă tem.

— Nu cred că eşti corect faţă de tine însuţi, Aaron. Îi atinse încet încheietura. Este ştiinţa viitorului, în vreme de război şi pace.

Continuând să îl atingă, întoarse un umăr şi se aplecă înspre el astfel încât mătasea apetisantului *décolletage* să se îndepărteze de sân. Nu purta sutien. Atunci când privirea lui îşi schimbă direcţia şi ochii i se măriră, ştiu că se uita la sfârcul ei. Îi dădu două secunde înainte să se îndrepte, punând capăt spectacolului şi îşi ridică degetele de pe încheietura lui.

În acele două secunde Aaron Friedman suferi o schimbare profundă. Era acum un bărbat vrăjit.

— Unde este soţia ta, Aaron? întrebă ea.

— Eu şi soţia mea am divorţat acum cinci ani.

— Oh, îmi pare rău. Îşi coborî vocea până la un murmur răguşit şi simpatia i se citi în ochii ce îi priveau adânc pe ai lui.

Mai târziu în seara aceea, când se pregătea pentru culcare, Isabella se aşeză în faţa măsuţei de toaletă şi se privi în oglindă în timp ce îşi ştergea ultimele urme de machiaj.

— Israel, Pelindaba, fizică nucleară... murmură ea. Totul se adaugă unui Big Bang.

În ultimii doi ani nu trecuse nicio lună în care să nu trimită informaţii stăpânilor ei. În cea mai mare parte erau rapoarte de rutină şi minute ale şedinţelor. Dar toate astea ar fi putut grăbi următoarea ei întâlnire cu Nicholas.

În timpul cinei Aaron îşi exprimase pasiunea pentru cai şi călărie – dar, probabil că la fel de bine şi-ar fi declarat fascinaţia faţă de explorări polare şi lame de ras dacă ar fi crezut că asta voia ea să audă. În curând avea să vadă cât

de bine se ţinea pe cal. Stabiliseră să facă o plimbare cu caii în zorii zilei următoare.

„Cât de departe vei merge?” se întrebă Isabella în oglindă. Se gândi cu atenţie, înainte să-şi răspundă. „Ei bine, este teribil de amuzant şi destul de dulce şi se spune că bărbaţii cu chelie au un libido nemaipomenit. Se strâmbă în oglindă. Eşti o mică stricată, nu-i aşa? O adevărată Mata Hari”.

Pe la paisprezece ani, fratele ei, Sean, o învăţase câteva versuri obscene despre Mata Hari. Cum erau? Se strădui să îşi amintească.

A învăţat nişte locaţii
Unor foarte secrete staţii
În punctul de emisie
la a doua şi treia poziţie.

Când îl întrebase ce înseamnă „emisie”, Sean rânjise cu răutate şi perversitate. Fusese nevoită să se uite în dicţionar, dar acesta nu lămurise prea mult problema. Zâmbi la jocul neintenţionat de cuvinte.

„Ai merge chiar atât de departe? se întrebă ea şi rânji din nou. Ei, poate nu chiar până la a doua şi treia. A doua sau a treia poziţie ar trebui să fie destul de bune”. Dincolo de frivolitate, ştia însă că ar face orice pentru Nicky şi Ramon.

Zorii erau încă o promisiune palidă spre răsărit atunci când se duse la grajduri în dimineaţa următoare, dar Aaron o aştepta deja. Purta pantaloni şi cizme de călărie. Faptul că avea propriul echipament era încurajator.

Rândaşul plimba deja caii înşeuaţi. Animalele de la Ferma Dragonului erau rareori antrenate suficient şi pretutindeni se aflau terenuri pline de lucernă şi ovăz irigate. Erau de obicei plini de vigoare. Ceruse însă cel mai liniştit armăsar castrat pentru Aaron. Spera să îl poată struni şi îl privi neliniştită apropiindu-se de cal. Nu ar fi trebuit să îşi facă griji. Aaron urcă în şa şi Isabella remarcă imediat că avea o

ţinută corectă şi mâini blânde.

Urcau dealurile când soarele ţâşni peste linia orizontului. Era suficient de rece încât să fie recunoscătoare pentru jacheta de bumbac Barbour pe care o purta. Aerul nemişcat avea acea scânteiere specială de deşert care o făcea să creadă că poate vedea capătul pământului.

Vulturii îşi părăsiră cuiburile de pe vârfurile stâncilor şi planară pe deasupra, cu graţioasele lor aripi desfăcute. Pe câmpie, turmele de antilope erau încă nervoase şi agitate din cauza vânătorilor din ziua anterioară. În panica lor îşi zbârliră coamele albe ca zăpada pe spinările care, atunci când ţâşniră, uşoare ca fumul, prin salvia de-abia înfloritã scânteiară în soarele luminos al dimineţii. Aerul curat şi dulce păru să îi sfârâie ca şampania în sânge şi se simţi veselă şi neastâmpărată.

De îndată ce caii se încălziră, Isabella porni la galop într-un atac sălbatic de-a lungul vechii albii secate în jos, înspre dig. Când se opriră pe mal, uriaşe cârduri de gâşte se ridicară gâgâind din apa maronie a mlaştinii.

Isabella se dădu jos de pe cal şi se şterse cu un gest teatral la ochi cu capătul eşarfei sale de mătase. Aaron coborî îngrijorat din şa.

— Eşti bine, Isabella?

— Se pare că am ceva în ochi.

— Pot să mă uit?

Îşi întoarse faţa spre el. El i-o prinse cu blândeţe în mâini şi se uită la ochiul ei.

— Nu văd nimic.

Clipi cu genele ei lungi şi razele matinale ale soarelui făcură să lucească o puzderie de stele de safir pur în adâncurile irisului ei.

— Eşti sigur? întrebă ea.

Respiraţia lui era dulce, iar mirosul trupului curat şi bărbătesc. Se uită lung în ochii lui. Erau întunecaţi şi strălucitori ca mierea sălbatică.

El îi atinse pleoapa, masând cu blândeţe ochiul prin piele.

— Cum te simţi? întrebă el, iar Isabella clipi din nou.

— Ai o atingere magică. Este mult mai bine, mulţumesc. Îl sărută cu buzele deschise şi umede.

Aaron se înfioră de uimire, apoi îşi reveni repede şi o apucă de mijloc. Îşi împinse coapsele în faţă şi pentru câteva secunde îl lăsă să îi exploreze cu limba interiorul gurii ei. În clipa în care îi simţi febrilitatea coapselor, se desprinse de el.

— Hai să ne întrecem până la grajduri.

Râse cu râsul ei răguşit şi sexy şi urcă în şa cu un salt mlădios. Armăsarul nu putea face faţă iepei sale de culoarea castanei şi, apoi, avea un avans de aproape două sute de metri.

În următoarele trei zile, îi făcu un calvar viaţa lui Aaron Friedman. Îi atingea coapsa pe sub masă la cină. Îl lăsă să o pipăie în timp ce jucau polo în piscina alimentată direct de izvor, îşi aranja cu inocenţă bikini în faţa lui în timp ce stăteau întinşi pe pajişte, iar el îi citea Shelly. Când o ajută să urce în spatele Land Roverului lăsă să i se vadă chiloţii transparenţi Janet Reger pe care îi pusese special pentru acea ocazie. Când dansau pe verandă, îşi undui şoldurile în cercuri leneşe şi obscene. Între ei era prins ceva ce se simţea ca mânerul unei bâte de cricket.

În noaptea dinainte de a pleca de la Fântâna Dragonului, împreună cu Garry, în Transvaal, îi permise să o conducă până la cameră şi să îi spună noapte bună pe coridorul de la uşa apartamentului ei. Fără să întrerupă sărutul, o împinse până ce spatele ei ajunse lipit de perete şi îi ridică fusta în jurul brâului. Era destul de îndemânatic.

Isabellei îi plăcu şi în curând descoperi că rămăsese fără suflare la fel ca şi el. Nu voia să se oprească. Prima ei impresie fusese corectă; cu acele degete ar fi putut fi un pianist, căci atingerea lui era uşoară şi artistică. Fără să vrea, se trezi pe prag.

— Îţi laşi uşa descuiată în noaptea asta? îi şopti el la ureche.

Cu efort se trezi din transa plăcerii şi îl îndepărtă de ea.

— Eşti nebun? şopti ea, netezindu-şi fusta cu degete tremurătoare. Casa este înţesată de familie – tata, fratele meu, bunica, doica.

— Da, înnebunesc – tu mă înnebuneşti. Te iubesc. Te vreau. Este o tortură, Bella. Nu mai pot continua aşa.

— Ştiu, zise ea. Nici eu. O să vin eu la Johannesburg.

— Când? Oh, spune-mi când, draga mea.

— O să te sun. Lasă-mi numărul tău.

Isabella se afla în Comisia Senatului de anchetă a pensiilor din serviciul public. În luna următoare, ea şi alţi doi membri ai comisiei adunau dovezi în Transvaal. Merse la Johannesburg în Porsche. Se cază la Garry şi Holly, în minunata lor casă nouă din Sandton, şi îl sună pe Aaron la Institutul Pelindaba în dimineaţa în care sosi.

Merse să îl ia cu maşina şi cinară la un mic restaurant şic. Printre cocktailurile şi platouri cu raci, îl iscodi discret în privinţa muncii sale de la institutul de cercetare nucleară.

— Oh, totul este teribil de plicticos. Antiparticule şi quarci. Era genial de evaziv. Ştiai că termenul îşi are originea într-un citat din James Joyce, „Trei quarci pentru Muster Mark” şi că ar trebui să se pronunţe „cvart”?

— Ce fascinant, îi atinse coapsa pe sub masă, iar el o prinse de mână. Ceea ce faci tu trebuie să fie foarte greu.

— Da. Îi mută degetele câţiva centimetri mai sus. Este destul de greu.

— Înţeleg ce vrei să spui. Isabella făcu ochii mari. Chiar vrei să mergem la dans după cină?

— Am putea merge la mine la o cafea.

— Nu mi-e chiar aşa foame. Racul a fost foarte săţios. Hai să sărim peste felul al doilea, sugeră ea.

— Chelner. Nota, te rog.

Aaron avea un apartament în clădirea din cartierul rezidenţial al institutului. Deşi măsurile de securitate nu erau nici pe departe atât de stricte ca în zona principală de

cercetare a complexului, Aaron trebui să arate la poartă legitimaţia, iar Isabella să intre cu el în ghereta pazei ca să semneze în registrul vizitatorilor şi să completeze toate datele personale, inclusiv numărul de telefon şi adresa. Gardianul le aruncă o privire atotştiutoare şi mulţumită, în timp ce îi eliberă o legitimaţie de vizitator.

Stătuse prea mult timp fără dragoste, iar Aaron era un amant grozav. La început fu blând şi răbdător. Pe măsură ce pasiunea ei crescu sub buzele şi degetele lui îndemânatice, deveni impetuos şi revendicativ. O împinse până la limită de nenumărate ori, apoi o trase înapoi, până ce ţipă de frustrare.

Când în cele din urmă femeia atinse culmile plăcerii, el îşi dădu drumul împreună cu ea, apoi o lăsă uşor jos de cealaltă parte. O ţinu în braţe şi o mângâie şi murmură vorbe drăgăstoase până ce ea începu să radieze de mulţumire şi-l întrebă cu un mic suspin fericit:

— Ce zodie eşti?

— Scorpion.

— Ah, da – scorpionii sunt amanţi minunaţi. Pe ce dată?

— Pe 7 noiembrie.

De dimineaţă pregătiră împreună micul dejun, ouă jumări şi râsete. Când plecă la serviciu, îl conduse până la uşa apartamentului, îmbrăcată cu una dintre bluzele lui de pijama, cu mânecile suflecate şi poalele până la genunchi.

— Voi aranja lucrurile cu gardianul de la poarta principală – nu trebuie să pleci decât când vei dori. O sărută. De fapt, dacă vei mai fi aici la prânz n-o să mă deranjeze deloc.

— Nicio şansă. Scutură din cap. Astăzi am treabă.

De îndată ce plecă, încuie uşa de două ori. Seiful se afla în biroul lui. Îl căutase de îndată ce intrase în apartament, în seara anterioară. Nu se făcuse nicio încercare de a-l ascunde în spatele vreunui lambriu. Se afla chiar lângă biroul lui. Era un seif masiv, scump, de bijutier, marca Chubb, cu un cifru de şase numere.

Se aşeză cu picioarele încrucişate în faţa lui.

— Şapte noiembrie, murmură ea şi are patruzeci şi trei, patruzeci şi patru de ani. Adică 1931 sau 1932.

Reuşi la a patra încercare. Aaron nu fusese la fel de abil ca Shasa, care măcar îşi inversase data de naştere.

„De ce nişte bărbaţi atât de străluciţi sunt idioţi aşa de naivi?” se întrebă ea. Înainte să deschidă uşa groasă de oţel, îşi trecu degetele în jurul încuietorii. Peste o balama se afla o mică fâşie de bandă adezivă.

„Nu e chiar aşa idiot”.

Evident că lui Aaron îi plăcea să lucreze acasă. Seiful era înţesat cu dosare frumos aranjate, cele mai multe colorate în familiarul verde Armscor.

Din ziua în care Trandafirul Roşu primise această misiune la Aeroportul din Madrid, Isabella începuse să citească despre armele nucleare şi evoluţia lor.

Zăbovise două zile în plus la Londra, pe care le petrecuse în sala de lectură de la British Museum. Încă mai avea legitimaţia de student. Ceruse şi citise toate cărţile înregistrate la acest subiect în catalogul bibliotecii şi umpluse două carneţele cu notiţe. Pentru un profan, era acum excepţional de bine informată în misterele celui mai îngrozitor proces conceput vreodată de inteligenţa infernală a omului.

Dosarul verde Armscor de sus purta ştampila strict secret. Existau numai opt copii, dintre care acesta era numărul patru. Cele opt nume care aveau acces la dosar erau menţionate pe copertă şi îl includeau pe ministrul apărării şi pe comandantul suprem al forţelor de apărare, pe tatăl ei ca preşedinte al Armscor, pe profesorul Friedman şi pe alţi patru care, judecând după calificările lor ştiinţifice, erau cu toţii savanţi. Recunoscu unul dintre nume ca fiind inginerul energetician de la Armscor, care era adesea oaspete la Weltevreden. Nu era de mirare că tatăl ei nu îi îngăduise niciodată să vadă vreunul dintre dosare.

Numele de cod de pe coperta verde era „Proiectul Skylight”. Îl ridică, atentă să nu deranjeze nimic altceva.

Deschise dosarul şi începu să scaneze conţinutul. Pe când aduna material pentru teza ei, îşi însuşise tehnica cititului rapid, iar acum dădea paginile într-un ritm alert.

Cantitatea vastă de material era foarte tehnică şi foarte lipsită de semnificaţie pentru ea, chiar şi cu avantajul studiului ei.

Înţelese însă suficient ca să îşi dea seama că era vorba despre o serie de rapoarte despre progresele făcute la Pelindaba în procesul masivei îmbunătăţiri a izotopului comun de uraniu, Uraniu 238, cu cel puternic fisionabil Uraniu 235. Ştia că acesta era primul pas în producerea armelor nucleare.

Rapoartele erau completate în ordine cronologică şi înainte să ajungă la ultima pagină îşi dădu seama că se obţinuseră succese cu aproape trei ani în urmă şi că suficient Uraniu 235 fusese deja fabricat pentru producerea a aproximativ 200 de dispozitive explozive de cincizeci de kilotone. Cea mai mare parte părea să fie exportat în Israel, în schimbul asistenţei tehnice la fabricarea uraniului. Clipi şi digeră informaţia. Cu cele douăzeci de kilotone, bomba de la Hiroshima avusese jumătate din puterea uneia dintre aceste arme.

Puse dosarul deoparte şi întinse mâna după altul. Se străduia să reţină ordinea exactă şi poziţia fiecărui dosar din seif, astfel încât să le poată pune la loc fără să trezească suspiciuni. Citi mai departe. Obiectivul principal al Proiectului Skylight era dezvoltarea unei serii de focoase nucleare cu putere şi aplicabilitate diferite, adaptate nu numai pentru livrarea cu avionul, ci şi cu artileria de sol.

Ştia că Armscor construia deja mortierul de 155 milimetri cu model G5 care putea trage 4.7-kilo proiectile cu o încărcătură utilă de 1 l-kilo şi o rază maximă la nivelul mării de 39 kilometri, îşi dădu seama că acesta ar fi putut fi sistemul ideal de livrare pentru un focos nuclear. Raportul acorda maximă prioritate dezvoltării unei runde nucleare de artilerie pentru G5.

Principiile de bază ale armei nucleare erau cunoştinţe comune. Ele consistau în asamblarea a două mase suberitice de uraniu îmbogăţit fisionabil. Una era o încărcătură „feminină” cu retragere „vaginală”. A doua încărcătură, „masculină”, era propulsată de un exploziv convenţional pentru a imploda în retragerea feminină cu o asemenea viteză, încât instantaneu să facă întreaga masă supercritică şi să declanşeze reacţia de fisiune.

Erau însă multe capcane şi obstacole tehnice în manufacturarea efectivă a unui dispozitiv viabil, mai ales în fabricarea unui focos care să cântărească mai puţin de 11 kilograme şi care să poată fi cuprins în carcasa unei runde de artilerie de 155 de milimetri.

Isabella răsfoi rapid seria de rapoarte şi acte de lucru cu un sentiment de entuziasm crescând. Simţi un fel de mândrie la vederea ingeniozităţii şi dedicării echipei de lucru. De numeroase ori simţi influenţa tatălui ei, în timp ce citi cum fiecare capcană fusese dejucată şi întregul proiect masiv se îndrepta către punctul culminant.

Ultimul raport din dosar era datat cu numai cinci zile în urmă. Îl citi repede, apoi îl reciti.

Prima bombă atomică sud-africană avea să fie testată în mai puţin de două luni.

„Dar unde?” şopti ea cu disperare, iar următorul dosar pe care îl deschise îi oferi răspunsul la întrebare.

Repuse dosarele în ordinea lor exactă şi îşi aminti să lipească bucăţica de adeziv peste balama şi să aranjeze combinaţia încuietorii în aceeaşi secvenţă în care o găsise.

Doi ani de studii şi deliberări trecuseră până să se aleagă locul pentru testare. Prima consideraţie fusese aceea a contaminării cu reziduuri radioactive.

Africa de Sud păstra o staţie meteo în Insula Gough din Antarctica. Luaseră în calcul o locaţie în Antarctica, dar respinseseră repede ideea. Nu numai că ar fi fost greu de controlat contaminarea, dar şi detecţia de dinainte şi de

după test ar fi fost o concluzie dinainte acceptată. Mulţi alţii, mai ales australienii, erau interesaţi de acel loc frumos şi rece de la capătul lumii.

Pentru securitate, atunci, testul trebuia realizat pe teritoriu naţional sau în spaţiul aerian sud-african. Ideea unui test aerian fu abandonată repede. Din nou, detecţia ar fi fost o ameninţare serioasă, iar riscul contaminării cu reziduuri ar fi fost sinucigaş.

Până la urmă s-a ajuns la un test subteran. Minele de aur sud-africane erau cele mai adânci locuri de muncă din lume. Timp de şaizeci de ani, sud-africanii fuseseră lideri în tehnicile mineritului la adâncime, iar în asociere cu minele se află arta şi ştiinţa foratului.

Courtney Enterprises deţineau Explorările Orion, o companie specializată în foraj. Bătrânii magicieni de la Orion erau capabili să afunde o freză la trei kilometri sub suprafaţa pământului şi să scoată de acolo nuclee de rocă. Puteau face o gaură dreaptă sau să o încline la orice unghi ar fi dorit, sau puteau fora doi kilometri pentru ca după aceea să o încline la un unghi de patruzeci şi cinci de grade.

Această îndemânare incredibilă îl umplu pe Shasa Courtney cu un sentiment de veneraţie şi profund respect, în timp ce era la locul destinat testării, în mijlocul unei zile însorite, şi privi în jur la maşinile pantagruelice care cuprindeau între ele echipamentele de forare.

Întregul dispozitiv era autopropulsat. Un camion de mărimea unei maşini de pompieri moderne căra centrala electrică. Era un motor diesel care putea pune în mişcare un transatlantic. Un alt camion găzduia camera de control şi echipamentul electronic de monitorizare. Un al treilea încorpora freza propriu-zisă şi placa de bază a găurii de forare. Un al patrulea era liftul şi macaraua hidraulică pentru prăjinile de foraj.

Locul era înconjurat de caravane rezidenţiale şi camioane de provizii. Prăjinile erau stocate într-o zonă de depozitare care ocupa mai mulţi acri. Noaptea, întreaga zonă era

luminată de strălucirea brutală albă-albăstrie a stâlpilor de iluminat, căci lucrul continua fără încetare. La terminarea ei, gaura va fi costat aproape trei sute de mii de dolari americani.

Shasa îşi ridică pălăria şi îşi şterse sprânceana cu antebraţul. Era cald.

Aici era marginea deşertului Kalahari, pe care boşimanii îl numeau „Marele Loc Uscat”.

Dunele roşii şi joase se unduiau ca valurile unui ocean turbulent către o depărtare monotonă. Ierburile deşertului erau rare şi uscate, argintii. Printre dune ici-colo se afla câte un copac izolat. Frunzele erau de un verde-închis, iar scoarţa zgrunţuroasă semăna cu spatele unui crocodil. În cel mai apropiat arbore, o colonie de păsări-ţesători îşi construise un cuib comun. Sute de perechi de păsărele brune îşi uniseră eforturile în muncă. Rezultatul era un edificiu fără formă, de mărimea unei căpiţe de fân care sufoca arborele. Fiecare pereche de păsări ocupa o cameră separată în cuib şi de-a lungul anului ajuta la întreţinerea întregii structuri şi la menţinerea ei într-o formă bună. Cuibul de lângă Upington, pe râul Orange, fusese ocupat continuu, timp de peste o sută de ani, de generaţii succesive de ţesători.

Aceasta era o zonă sălbatică vastă, slab populată. Compania de Explorare Minieră Courtney deţinea o concesiune de 150.000 de acri, pe care se afla acum dispozitivul de forare, întreaga proprietate era înconjurată de garduri şi izolată. La fiecare punct de acces şi poartă erau gardieni. Nimeni din afara companiei nu putea vedea acest loc – iar dacă se întâmpla asta... ei bine, era pur şi simplu o altă săpătură de exploatare minieră în desfăşurare.

Shasa aruncă o privire către cer. Niciun nor nu întrista bolta dureros de albastră. Acest spaţiu din Kalahari era o zonă militară restricţionată, iar zborul avioanelor comerciale sau private pe deasupra ei, interzis. Era adesea

folosită pentru exerciţii militare de către şcolile de artilerie şi tancuri cu baza la Kimberly, la numai câteva sute de kilometri mai la sud.

Şi totuşi, Shasa îşi făcea griji. Se aflau la D minus opt. Gaura ar fi trebuit terminată până în weekend. Sâmbătă după-amiaza, convoiul bine păzit avea să plece de la Pelindaba, ca să ajungă duminică la prânz. El urma să aducă echipa de oameni de ştiinţă şi bomba.

Bomba pentru testare avea să fie poziţionată până luni seara. Ministrul apărării şi generalul Malan urmau să vină pe calea aerului de la Cape Town la D minus unu.

Clătină din cap.

— Totul merge minunat, se asigură el şi urcă treptele de oţel în camera mobilă de control.

Inginerul-şef de foraj lucra la Orion de doisprezece ani. Se ridică de pe scaun şi întinse spre Shasa o mână mare cu bătături.

— Cum merge treaba, Mick?

— *Bak gat,* domnule Courtney! spuse el, folosind expresia necioplită afrikaans, ca aprobare ultimă. Am ajuns la indicatorul de trei mii de metri la ora nouă azi-dimineaţă.

Arătă spre acul unui afişaj. Acesta ilustra grafic cotul din linia găurii care ajuta la controlarea exploziei.

— Nu vreau să te deranjez. Shasa se aşează pe scaunul de lângă inginer. Continuă, omule.

Mick îşi întoarse întreaga atenţie către consola de control.

Shasa îşi aprinse o ţigară de foi şi îşi imagină – viermele flexibil din oţel croindu-şi drum în pământul deasupra căruia stătea, în jos, către marginea crustei pământului, cu mult sub pânza de apă subterană, către însăşi marginea magmei, acolo unde temperatura pământului se apropia de aceea a unui cuptor.

Un telefon sună în camera de control, dar Shasa era cufundat în gânduri. Tehnicianul care răspunse la telefon trebui să îl strige de două ori.

— Domnule Courtney, este pentru dumneavoastră.

— Întreabă cine este, pufni Shasa iritat. Preia mesajul.

— Este domnul Verster, domnule.

— Care domn Verster?

— Prim-ministrul, domnule. În persoană.

Shasa îi smuci receptorul din mână. Avu subit premoniţia unui dezastru.

— *Ja. Oomjohn?* întrebă el.

— Shasa, în ultima oră ambasadorii Marii Britanii, Americii şi Franţei şi-au prezentat notele de protest din partea propriilor guverne.

— În legătură cu ce?

— La ora nouă azi-dimineaţă un satelit american a fotografiat amplasamentul săpăturii. *Om is în dk kak* – suntem în rahat. Au dat cumva peste Skylight şi ne cer să abandonăm imediat testarea. Cât îţi ia să ajungi înapoi la Cape Town?

— Avionul meu este pe pistă. O să fiu în biroul tău în patru ore.

— Am convocat o şedinţă de cabinet. Vreau să îi pui tu la curent.

— Voi fi acolo.

Shasa nu îl mai văzuse niciodată pe Verster atât de îngrijorat şi de furios. În timp ce îşi strânseră mâinile, acesta mormăi:

— De când am vorbit cu tine, ruşii au convocat o şedinţă de urgenţă la Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite. Ameninţă cu sancţiuni economice imediate dacă vom continua testarea.

Shasa îşi dădu seama că aveau cu toţii motive serioase de îngrijorare.

— Americanii şi britanicii ne-au prevenit că nu îşi vor executa dreptul de veto ca să ne salveze, dacă facem testarea.

— N-ai recunoscut nimic, nu-i aşa, domnule prim-ministru?

— Sigur că nu, îl repezi Verster. Dar vor să inspecteze locul săpăturii. Au fotografii aeriene – şi cunosc numele de cod, Skylight.

— Cunosc numele nostru de cod? Shasa se holbă la el, iar Verster încuviinţă, dând viguros din cap.

— *Ja, man,* au numele nostru de cod.

— Ştii ce înseamnă asta, domnule prim-ministru? Avem un trădător – la cel mai înalt nivel. Chiar la vârf.

În cadrul Naţiunilor Unite, reprezentanţii Lumii a Treia şi ai naţiunilor nealiniate se ridicară, unul după celălalt, în Adunarea Generală, pentru a critica şi a condamna Africa de Sud pentru încercarea de a se alătura clubului nuclear. O declarară vinovată de îndată ce se formulă acuzaţia. În ultimii doi ani şi India, şi China testaseră bombe nucleare, dar de data aceasta era diferit. În ciuda asigurărilor prim-ministrului sud-african că nu se efectuase niciun test, ambasadorii Marii Britanii şi Statelor Unite insistaseră să inspecteze personal locul. Ajunseră în Kalahari într-un elicopter Puma al Forţelor Aeriene. Între timp, echipamentele de forare şi toate celelalte vehicule fuseseră îndepărtate. Mai rămăsese numai un capac de sondă acoperit cu ciment proaspăt, singur şi părăsit într-o zonă cu pământ brăzdat de făgaşe şi bătătorit.

— Care a fost scopul forării? îl întrebă ambasadorul britanic pe Shasa, nu pentru prima dată. Sir Percy era un vechi prieten care luase cina la Weltevreden şi vânase la Fântâna Dragonului.

— Prospectare după petrol, îi răspunse Shasa cu faţă sinceră, iar ambasadorul ridică o sprânceană şi nu mai făcu niciun comentariu.

Trei zile mai târziu însă, Marea Britanie folosi dreptul de veto pentru sancţiunile propuse în Consiliul de Securitate, dar norii de furtună începură să se abată asupra ţării.

Aaron Friedman îi telefonă Isabellei ca să îi spună că trebuia să plece imediat în Israel. Ar fi vrut să meargă şi ea cu el. Nu îi pomeni însă că Statele Unite făcuseră presiuni

enorme asupra guvernului israelian pentru a-l rechema la Ierusalim.

— Eşti un scump, Aaron, îi zise ea şi nu aş fi pierdut asta pentru nimic în lume, dar tu ai viaţa ta, iar eu pe a mea. Poate că într-o bună zi ne vom întâlni din nou.

— N-o să te uit niciodată, Bella.

Departamentul Sud-African al Siguranţei de Stat începu o vânătoare de vrăjitoare după trădător, care dură luni de zile fără niciun rezultat concludent. În cele din urmă, se acceptă ideea că unul dintre cei patru savanţi israelieni, care până în acel moment părăsiseră ţara, trebuie să fi fost responsabil.

Când Shasa citi raportul secret al investigaţiei, fu stânjenit să afle că iubita lui fiică semnase la intrarea în complexul rezidenţial Pelindaba şi se pare că rămăsese peste noapte ca oaspete al bunului profesor.

— Doar nu credeai că e virgină? zise Centaine, atunci când el îi pomeni despre asta. Sau aşa credeai?

— Nu prea, recunoscu Shasa. Dar nimănui nu-i place să i se dea peste nas cu asta, nu?

— Nimănui nu i s-a dat peste nas cu asta, îl corectă ea. În schimb, Bella pare să fi fost neobişnuit de discretă.

— Totuşi, bine că a plecat.

— Ar fi putut fi o partidă bună, îl tachina Centaine, iar el păru şocat.

— Dumnezeule mare, era suficient de bătrân ca să îi fie tată.

— Bella are treizeci de ani, îi aminti Centaine. Aproape o fată bătrână.

— Atâţia ani are? Shasa păru neliniştit. Uit adesea cât de repede trec anii.

— Trebuie neapărat să facem ceva şi să îi găsim un soţ.

— Nu e aşa mare grabă.

Lui Shasa nu îi plăcea perspectiva de a o pierde. Se obişnuise cu lucrurile, aşa cum erau ele acum.

Răsplata Isabellei nu întârzie. În câteva luni i se promise o vacanţă cu Nicky şi primi instrucţiuni să facă aranjamentele necesare ca să lipsească două săptămâni din ţară.

— Două săptămâni! jubilă ea. Cu copilul meu! Nici nu-mi vine să cred că în sfârşit se întâmplă.

Euforia fu suficientă ca să alunge sentimentul apăsător de vinovăţie cu care trăise de când proiectul Skylight ţinuse prima pagină a ziarelor lumii. Încercă să îşi liniştească totuşi conştiinţa, asigurându-se că ajutase la evitarea unei creşteri a ameninţării nucleare şi că trădarea ei va avea, pe termen lung, rezultate benefice pentru întreaga umanitate.

Fireşte că se arăta cuprinsă de o furie patriotică atunci când discuta subiectul cu familia sau cu ceilalţi senatori pe holurile clădirii parlamentului, dar noaptea adevărul o bântuia. Era o trădătoare – iar pedeapsa era moartea.

Îi spuse Nanei şi lui Shasa că se întâlnea cu Harriet Beauchamp în Zürich. Plănuiseră să închirieze un kombi şi să călătorească două săptămâni prin Elveţia, oriunde era zăpada bună, să mănânce sos de brânză topită cu vin şi să încerce toate pârtiile faimoase.

— Să nu vă aşteptaţi să mai auziţi de mine până mă întorc, îi preveni ea.

— Ai bani suficienţi, Bella? vru Shasa să ştie.

— Ce întrebare ridicolă, *pater*. Îl sărută. Nu tu ai fost acela care mi-a deschis contul – care îmi oferă o sumă ridicolă în fiecare lună, dublu faţă de cât câştig la Senat?

— Ei bine, îţi voi da numele cuiva de la Crédit Suisse din Lausanne, în caz că rămâi fără.

— Eşti un dulce, dar nu mai am şaisprezece ani.

— Uneori îmi doresc să mai fi avut, iubirea mea.

Isabella luă un avion Swissair spre Zürich, dar se dădu jos la Nairobi. Se cazăla hotelul Norfolk, iar în dimineaţa următoare sună la Weltevreden şi vorbi cu Nana, pretinzând că suna de la Zürich.

— Distracţie plăcută şi fii cu ochii în patru după un

milionar drăguţ, îi spuse Nana.

— Pentru tine sau pentru mine, Nana?

— Nu fi obraznică, domnişorică.

După cum i se spusese, Isabella prinse zborul Air Kenya spre Lusaka, în Zambia, şi luă autobuzul companiei aeriene de la aeroport până la hotelul Ridgeway. Descoperi că îi fusese rezervată o singură cameră. Până aici o aduseseră instrucţiunile.

Înainte de cină, se aşeză pe terasa piscinei şi comandă un gin tonic. Câteva minute mai târziu, un bărbat negru bine făcut, care stătea la bar, se apropie de masa ei.

— Trandafirul Roşu, spuse el.

— Ia loc, zise ea dând din cap, cu inima bubuindu-i în piept şi cu palmele ude.

— Numele meu este Paul. Refuză băutura pe care ea i-o oferi. Nu te voi deranja mai mult decât trebuie. Vei fi, te rog, gata, mâine-dimineaţă la ora nouă? Te voi aştepta cu un vehicul la intrarea principală a hotelului.

— Unde mă duci?

— Nu ştiu, zise el ridicându-se în picioare. Şi nici nu ar trebui să întrebi.

Îl aşteptă, după cum i se ceruse. Bărbatul o duse înapoi la aeroport într-o maşină Volkswagen, dar trecu pe lângă terminalul comercial şi o conduse la porţile zonei militare restricţionate.

Rămăşiţele escadronului de avioane de luptă MIG ale Zambiei stătea pe pistă în lumina soarelui. Numai în ultima lună se prăbuşiseră patru. Nu numai că piloţii zambieni fuseseră inadecvat antrenaţi în Germania de Est, dar nici nu se adaptaseră cum trebuie la complexitatea zborurilor supersonice. În plus, MIG-urile văzuseră aproape douăzeci de ani de serviciu în Europa de Est, înainte să fie vândute Zambiei. Economia, care se baza pe exploatarea zăcămintelor de cupru, fusese distrusă de căderea preţului metalului şi de două decenii de management prost. Costurile de întreţinere a escadrilei de avioane de

vânătoare fuseseră reduse şi acum erau cunoscute în mod familiar drept „Bombe Zburătoare”.

Dincolo de avioane era parcat un aparat de zbor nemarcat, cu patru motoare turbo şi o coadă mai înaltă decât o casă cu două etaje. Deşi Isabella nu îl recunoscu ca atare, era un Uiuşin 11 – 76 cu numele de raport NATO Candid. Era avionul standard de transport militar rus.

Paul, escorta ei, discută cu gardienii de la poartă şi le arătă un document din servietă. Comandantul studie hârtia şi intră înapoi în gheretă. Vorbi la telefon cu unul dintre superiori, apoi îi restitui lui Paul documentul, deschise porţile şi salută în momentul în care trecură cu maşina.

Doi piloţi în uniforme de zbor supravegheau alimentarea cu combustibil a uriaşului Candid. Paul parcă Volkswagenul în paralel cu hangarul principal şi merse până la avion. Vorbi cu unul dintre piloţi, apoi îi făcu semn Isabellei să îl urmeze. O urmăriră luptându-se cu valiza, dar niciunul dintre ei nu se oferi să o ajute.

— Vei merge cu avionul, îi spuse Paul.

— Cum rămâne cu bagajul meu? întrebă ea, iar pilotul ridică din umeri şi răspunse într-o engleză stricată.

— Lasă-l aici. E înţesat. Vino.

Isabella privi în jur, dar Paul se afla deja la jumătatea distanţei înapoi spre Volkswagen. Îl urmă pe pilot către rampa de încărcare a avionului Candid.

Cala era încărcată cu marfă, aşezată pe paleţi de lemn, sub folii grele de nailon. Se vedeau practic sute de lăzi de lemn de mărimi diferite. Cele mai multe erau inscripţionate cu vopsea neagră cu cifre şi litere chirilice. Pilotul o conduse pe pasajul lateral al compartimentului, apoi sus pe o scară spre puntea de pilotaj.

— Stai jos. Îi arătă unul dintre scaunele paraşutiştilor de pe peretele despărţitor.

Nu se făcu nicio formalitate atunci când avionul decolă, o oră mai târziu.

De pe scaunul din spatele compartimentului Isabella

avea vedere liberă asupra panoului de pilotaj de deasupra umărului pilotului.

Candid se stabiliză la o altitudine de croazieră de zece mii de metri şi se stabili pe un curs de 300 de grade.

Se uită pe furiş la ceasul de mână. Voia să afle cât de mult aveau să zboare în această direcţie nord-vestică. Îşi imagină o hartă a continentului. Deşi nu ştia care era viteza de sol a avionului, indicatorul vitezometrului aerian oscila în jurul cifrei de 475 de noduri.

După o oră de zbor, presupuse că trecuseră din Zambia în Angola şi se înfioră uşor. Angola nu era o alegere prea bună pentru o vacanţă. Recent fusese numită în Comitetul pentru Afaceri Africane al Senatului şi luase parte la toate şedinţele speciale referitoare la Angola. Citise, de asemenea, rapoartele confidenţiale alcătuite de spionajul militar despre acea ţară.

Privi în jos spre mozaicul savanei, munţilor şi junglei, care aluneca încet pe sub Candid şi încercă să îşi amintească fiecare detaliu pe care îl citise despre acest pământ frământat.

Angola fusese perla imperiului portughez. După Africa de Sud, Angola era cea mai bogată şi mai frumoasă dintre toate ţările africane.

Coasta atlantică de peste o mie cinci sute de kilometri din vestul Africii era bogată în resurse marine. Bancuri vaste de peşti oceanici viermuiau în jurul porturilor naturale şi sigure. Săpăturile din larg, executate de companiile americane, descoperiseră recent rezerve imense de petrol şi gaze naturale. Pe continent se întindeau câmpii şi văi bogate şi fertile, păduri minunate de lemn de esenţă tare, dealuri plăcute, bogat irigate, din care izvorau numeroase râuri mari. În Africa apa era o resursă naturală aproape la fel de preţioasă ca petrolul. În afară de petrol, Angola avea zăcăminte de aur, diamante şi fier. Climatul era temperat şi plăcut.

În ciuda tuturor acestor binecuvântări, timp de un

deceniu Angola fusese devastată de un război cumplit. Indigenii africani se luptau să înlăture dominaţia colonialistă, de cinci sute de ani, a Lisabonei.

Lupta de eliberare nu fusese unită. Numeroase armate cu tot felul de nume pompoase de război se luptaseră nu numai cu portughezii, ci şi între ele. Erau MPLA – Mişcarea Populară pentru Eliberarea Angolei; FNLA – Frontul Naţional pentru Eliberarea Angolei; UNITA – Uniunea Naţională pentru Independenţa Totală a Angolei, şi o mulţime de alte armate particulare şi mişcări de gherilă.

Portughezii ţinuseră cu dinţii de colonia lor. Zeci de mii de tineri recruţi portughezi veniseră în Africa, mulţi dintre ei ca să fie răniţi şi să moară de gloanţe, mine şi boli tropicale, departe de meleagurile lor natale. Apoi, dintr-odată, a avut loc o lovitură de stat în Portugalia Mamă şi la scurt timp după aceea noua conducere a declarat că Portugalia avea să redea Angolei independenţa şi să organizeze un scrutin pentru alegerea unui guvern nou şi scrierea unei constituţii.

Acum, în lunile care mai rămăseseră până la data alegerilor, ţara era într-o vâltoare chiar şi mai mare decât fusese în timpul războiului civil, pe când diferitele facţiuni se întreceau pentru putere, iar marile puteri şi alte guverne africane îşi susţineau favoriţii, în vreme ce liderii gherilelor înşişi orchestrau intrigile şi tortura şi intimidarea populaţiei deja copleşite de anii de război. Citind printre rândurile rapoartelor de spionaj, Isabella simţise că nimeni nu ştia cu adevărat ce anume se întâmpla în capitala Luanda, ca să nu mai vorbim despre junglele şi munţii îndepărtaţi.

Amiralul Rosa Coutinho, Amiralul Roşu, numit guvernator-general de către mişcarea forţelor armate după *coup d'état,* părea să îl prefere pe Agostinho Neto şi a sa „purificată" MPLA. Procesul de purificare consta din torturarea până la moarte a celorlalte facţiuni ale partidului. Aceasta se execută prin strângerea treptată a unei rame de lemn în jurul capului, până ce craniul ceda.

CIA americană, nerealistă ca de obicei, părea să sprijine

FNLA, care era cea mai slabă, mai tribală şi mai coruptă dintre cele trei, strecurându-le cantităţi zgârcite de ajutor financiar pe care Senatul Statelor Unite nu le-ar fi aprobat, dacă ar fi ştiut de ele. Şi chinezii pariau pe FNLA, ca şi nord-coreenii.

Coloana de maşini negre Ceaika traversă podul peste şanţul cu apă şi intră în fortăreaţa Kremlinului, prin poarta de dedesubtul Turnului Borovitskaia.

Cei doi generali cubanezi călătoreau în limuzina din faţă. Senen Casas Requerion era şeful statului-major al armatei cubaneze, iar alături de el se afla şeful direcţiei de logistică a armatei. General-colonelul Ramon Machado se afla în a doua maşină cu Fidel Castro, pe post de amfitrion şi interpret al preşedintelui pe durata vizitei.

Promovarea lui Ramon fusese anunţată la câteva săptămâni după întoarcerea sa din Etiopia, unde pusese la cale abdicarea împăratului Haile Selassie, abolirea monarhiei şi declararea oficială a Derg-ului etiopian al statului socialist marxist.

Acum era al doilea cel mai tânăr general din întregul serviciu militar rus şi de departe cel mai tânăr din KGB. Superiorul său imediat în serviciul secret avea cincizeci şi trei de ani. Predecesorul său, Joe Cicero, fusese ridicat la rangul de general abia înainte de retragerea sa. Promovarea era cu atât mai extraordinară cu cât Ramon nu era rus prin naştere. Actele sale de naturalizare fuseseră emise cu numai opt ani în urmă.

Pentru el Etiopia fusese un triumf. Condusese chiar el primul stadiu al revoluţiei, fără nicio prezenţă rusă vizibilă în ţară şi, mai important, cu cheltuirea câtorva neînsemnate milioane de ruble.

Imediat urmase vizita sa clandestină, dar la fel de încununată de succes, la Luanda, în Angola, unde Ramon se întâlnise cu Amiralul Roşu, Rosa Coutinho. Coutinho era membru al Partidului Comunist Portughez. Fusese numit

guvernator general al Angolei, de către comitetul forţelor militare ale aripii de stânga, care acum guverna Portugalia. Fusese însărcinat cu organizarea de alegeri populare pentru alegerea unui guvern african, pentru a aduce independenţa fostei colonii portugheze a Angolei. În timpul întâlnirii sale cu Ramon, se dovedise a fi sufletul său pereche din punct de vedere politic.

— Trebuie să ne asigurăm ca sub nicio formă să nu aibă loc alegeri populare, îi spusese lui Ramon. Dacă îngăduim asta, atunci Joñas Savimbi va fi primul preşedinte al Angolei, fie şi numai pentru că tribul Ovimbundu este cel mai numeros din ţară.

— Nu putem permite asta, se arătase Ramon de acord.

Nu era nevoie să dezvolte ideea. Joñas Savimbi era cel mai îndrăzneţ şi mai de succes dintre toţi liderii gherilelor angoleze. Armata sa, UNITA, luptase timp de un deceniu cu portughezii, cu îndemânare şi hotărâre. Era inteligent, educat şi avea o voinţă puternică. Deşi niciodată nu îşi declarase preferinţele politice, cu siguranţă nu era un marxist, probabil nici măcar socialist, şi nu puteau risca să ajungă la putere.

— Singura soluţie posibilă, continuase Ramon, este să declari că, din cauza stării de haos din ţară, ar fi nepractică organizarea de alegeri. Ar trebui să declari atunci că soluţia ar fi recunoaşterea MPLA drept unicul partid capabil să-şi asume frâiele guvernării şi să convingi Lisabona să transfere cât mai curând posibil puterea lui Agostinho Neto şi MPLA.

Neto era alegerea sovietică. Era prefăcut, slab, crud şi maleabil. Putea fi controlat, în timp ce Savimbi nu putea.

— Sunt de acord, încuviinţase Coutinho. Dar pot conta pe sprijinul deplin al Rusiei şi Cubei?

— Dacă îţi pot promite acest sprijin, vei fi gata să ne predai bazele şi terenurile aeriene militare strategice şi să ne dai voie să introducem trupe şi provizii militare? voise să ştie şi Ramon.

— Ai cuvântul meu. Amiralul Roşu întinsese mâna peste birou, iar Ramon i-o strânsese cu un sentiment ameţitor de triumf.

Se afla pe punctul de a plasa două naţiuni sub suzeranitate sovietică. Niciun alt om nu mai reuşise aşa ceva în Africa.

— Voi zbura de aici direct în Havana, îl asigurase el pe Coutinho. În câteva zile vor avea loc discuţii între Cuba şi Moscova, la cel mai înalt nivel posibil. Până la sfârşitul lunii voi avea răspunsul tău.

Coutinho se ridicase în picioare.

— Eşti un om extraordinar, tovarăşe general-colonel. Rareori am avut privilegiul de a lucra cu cineva care vede atât de limpede în inima problemei şi care este pregătit să taie cu precizia unui chirurg pentru rezolvarea ei.

Acum, Ramon stătea pe locul din spate al Ceaikăi, cu preşedintele Fidel Castro alături de el, în timp ce intrară în citadela socialismului sovietic. Cavalcada condusă de escorta de motociclete înaintă cu repeziciune pe şoseaua largă pavată. Trecură pe lângă faimosul arsenal, clădirea trezoreriei Rusiei imperiale, care încă mai adăpostea o bogăţie uimitoare de daruri ambasadoriale şi însemne ţariste, de la coroana lui Ivan cel Groaznic, până la robele de curte încrustate cu nestemate ale Ecaterinei cea Mare.

Un grup de turişti străini de la porţile muzeului îi privi trecând, expresiile lor luminându-se de curiozitate atunci când recunoscură, în a doua maşină, chipul cu barbă al lui Castro.

Trecură cu iuţeală mai departe, lăsând în stânga piaţa în jurul căreia erau adunate catedralele Arhanghelului, a Bunei Vestiri şi a Adormirii Maicii Domnului. Imensele clopotniţe, turnuri şi domuri de aur luceau ca focul sub soarele palid de primăvară, Piersicii şi cireşii din grădini erau înfloriţi. Intrară în piaţă, trecură pe lângă palatul Prezidiului Sovietului Suprem şi opriră în faţa intrării principale a clădirii Consiliului de Miniştri.

O gardă de onoare mărşălui în pas de paradă pentru a-i întâmpina, alături de o duzină de demnitari politici şi militari.

Ministrul adjunct, Aleksei Iudenici, păşi înainte ca să îl îmbrăţişeze pe Castro şi îl conduse în clădirea Consiliului de Miniştri. În Sala Oglinzilor, Castro începu să vorbească de la locul său, din capul mesei lungi.

Vorbi limpede, oprindu-se la sfârşitul fiecărei propoziţii pentru a-i permite translatorului rus să ţină pasul cu el. Până şi Ramon, ca vechi şi intim camarad de arme, era fascinat de felul în care înţelegea situaţia din Africa şi de aprecierea calculată a riscurilor şi opţiunilor din faţa lor. Absorbise fiecare cuvânt din prezentarea lui Ramon.

— Europenii occidentali sunt divizaţi şi fără coloană vertebrală. NATO depinde de America din punct de vedere militar. Nu vor fi niciodată capabili să dea un răspuns organizat la intrarea noastră hotărâtă în arena angoleză. Nu trebuie să le acordăm atenţie.

— Cum rămâne cu America? întrebă Iudenici sobru.

— America încă mai sângerează după umilirea din Vietnam. Senatul lor nu va îngădui niciodată trupelor americane să opereze în Africa. Americanii au fost biciuiţi. Încă mai scâncesc cu coada între picioare. Singura ameninţare pe care o prezintă este aceea că ar putea alege o armată surogat care să lupte în locul lor.

— Africa de Sud, i-o luă Iudenici înainte.

— Da, Africa de Sud are cea mai periculoasă armată din Africa. Kissinger i-ar putea recruta şi trimite peste graniţa angoleză.

— Ne putem permite să ne luptăm cu sud-africanii? liniile lor de aprovizionare sunt mai scurte decât ale noastre cu şaisprezece mii de kilometri, iar soldaţii lor au reputaţia de cei mai buni luptători de gherilă din Africa. Dacă sunt echipaţi şi aprovizionaţi de America...

— Nu ne vom lupta cu ei, promise Castro. De îndată ce vor trece frontiera, America şi Africa de Sud vor fi imediat

înfrânte, nu de puterea Sovietelor sau a Cubei, ci de practica guvernelor minoritare albe şi de politica de apartheid.

— Explică-ne asta, domnule preşedinte, ceru Iudenici.

— În Occident, americanii liberali şi mişcările antiapartheid europene doresc într-o asemenea măsură înlăturarea regimului alb din Africa de Sud, încât vor face orice sacrificiu în acest scop. Vor sacrifica Angola, mai degrabă decât să îi lase pe sud-africani să o înfrângă. În momentul în care primul sud-african va trece frontiera, războiul nostru va fi câştigat. Se va isca un protest public din partea Partidului Democrat din Statele Unite şi alţi campioni ai aşa-numitei democraţii din Europa vor protesta atât de vehement, încât sud-africanii nu vor ajunge niciodată să lupte. În faţa istericei condamnări mondiale, vor fi siliţi să se retragă, încercarea lor de intervenţie va stabili lucrurile mai ferm în favoarea noastră. Odată ce sud-africanii îşi vor fi pătat reputaţia, niciun politician occidental nu va mai îndrăzni să preia iniţiativa. Angola va fi a noastră.

Cu toţii încuviinţară dând din cap. Toţi generalii şi miniştrii. Castro îl uimi încă o dată pe Ramon cu retorica şi puterea sa de convingere. Era principalul motiv pentru care Ramon îl convinsese să vină la Moscova în persoană. Niciunul dintre generalii sau miniştrii lui Castro nu ar fi putut prezenta situaţia aşa cum tocmai o făcuse el. Viziunea lui şireată şi înşelătoare avea să fie irezistibilă pentru ruşi.

„El îmi spune mie *Vulpea Aurie*, îşi zise Ramon zâmbind în sinea sa. Dar el este regele tuturor vulpilor”.

Castro însă nu terminase. Felul în care gestionase momentul era desăvârşit. Zâmbi de la capătul mesei lungi, mângâindu-şi barba.

Angola va fi a noastră, dar acesta va fi numai începutul. După Angola, premiul cel mai mare va fi Africa de Sud însăşi.

Cu toţii se aplecară în faţă nerăbdători, cu ochii

scăpărători ca ai unei haite de lupi la mirosul sângelui.

— Odată ce vom avea Angola, Africa de Sud va fi înconjurată, cu baze, chiar la hotarele ei de unde luptătorii de culoare pentru libertate pot ataca în siguranţă. Africa de Sud este trezoreria şi puterea economică a întregii Africi. Odată ce o vom avea, restul continentului ne va cădea în braţe.

Îşi puse palmele imense pe masă şi se aplecă în faţă, către ei.

— Vă promit toţi luptătorii de care avem nevoie pentru asta, o sută de mii dacă este nevoie. Dacă furnizaţi armele, echipamentul şi transportul, fructul este copt pentru a fi cules. Să o facem, tovarăşi? Să dăm împreună această lovitură îndrăzneaţă şi curajoasă?

Numai o lună mai târziu, un grup de ofiţeri militari portughezi, loiali Amiralului Roşu Coutinho, predă baza aeriană strategică de la Saurimo colonelului Angel Botello, care era şeful logistic al forţelor aeriene cubaneze. Saurimo se afla la opt sute de kilometri depărtare de capitala Luanda şi, prin urmare, era destul de ferit de supravegherea CIA şi a altor agenţii occidentale.

Primul transport Iliuşin Candid ateriză la Saurimo douăzeci şi patru de ore mai târziu. La bord se afla o încărcătură întreagă de echipament militar şi cincizeci de „consilieri” cubanezi. Observatorul militar rus din acelaşi avion era general-colonelul Ramon Machado.

Pentru Ramon era o perioadă extenuantă, dar minunată. Reputaţia şi porecla sa se răspândeau cu repeziciune în lungul şi în latul continentului. Contingentul cubanez adusese cu el numele din Havana.

— El Zorro, şopteau ei, a sosit El Zorro. Acum vor începe să se întâmple lucruri.

Ca o vulpe, aşa cum îi spunea şi porecla, se afla tot timpul în mişcare. Rareori dormea două nopţi la rând în acelaşi pat. Adesea nu exista pat deloc, ci podeaua de pământ a vreunei cocioabe de paie, scaunul înghesuit al

vreunui avion sau puntea murdară de lemn a unei şalupe, care îşi croia drum prin mlaştinile şi bancurile de nisip ale vreunui râu african îndepărtat.

El Jefe avusese, ca de obicei, dreptate. Nu apăruse niciun răspuns occidental concertat la mobilizarea cubaneză. Amiralul Coutinho reuşi să amăgească iute cele câteva investigaţii slabe, în vreme ce ziariştii occidentali fură împiedicaţi cu succes să adune dovezi solide de pe teren. Armele şi trupele fură transportate pe cale terestră în Saurimo sau cu vasele până în Brazzaville, în Congo, şi distribuite de acolo cu aviaţia uşoară şi şalupele de râu cadrelor MPLA, în taberele lor din inima savanei.

Angola era numai una dintre numeroasele operaţiuni pe care Ramon le conducea simultan. Mai erau şi Etiopia, şi Mozambicul, precum şi reţeaua sa de agenţi şi coordonarea activităţii luptătorilor pentru libertate sud-africani. Angola era o trambulină nouă, perfectă pentru mişcările de eliberare. Ramon organiză tabere de antrenament pentru SWAPO, Organizaţia Poporului African de Sud-Vest şi pentru ANC, Congresul Naţional African.

Cartierele generale ale celor două organizaţii erau situate în zone diferite ale ţării. SWAPO se afla la sud, acolo unde puteau traversa graniţa spre Namibia Africană de Sud-Vest şi opera în mijlocul propriilor triburi, Ovahimbo şi Ovambo.

Ramon avea însă un interes special pentru ANC. Nicio clipă nu pierdu din vedere faptul că Africa de Sud era poarta de acces pentru întregul continent şi că ANC îi reprezenta pe luptătorii pentru libertate ai Africii de Sud. Raleigh Tabaka, vechiul său camarad din Londra, fusese promovat la conducerea logistică a ANC în Angola. Împreună, cei doi aleseră amplasamentul principalei baze ANC în nordul Angolei.

Zburaseră împreună sute de ore într-un biplanor militar Antonov. Scotociră întregul ţărm nordic al provinciei Kungo, înainte să găsească un loc potrivit pentru baza lor.

Era un mic sat de pescari, situat într-o lagună şi estuar al

râului Chicamba. Gura lagunei era deschisă spre Atlantic, iar la flux maxim vase cu încărcătură de două sute şi ceva de tone puteau traversa limita şi intra pe râu. În plus, la câţiva kilometri în susul râului existau câmpuri întinse de culturi ale ţăranilor. Deşi acestea fuseseră neglijate în timpul sălbaticului deceniu de război civil, era nevoie de puţin efort pentru amenajarea unei piste de aterizare pe câmpurile despădurite şi nivelate. Satul de pescari fusese şi el abandonat în timpul războiului şi nu exista populaţie locală, care altfel ar fi trebuit să fie evacuată sau eliminată.

Principala recomandare însă, pentru această amplasare, era depărtarea sa faţă de orice graniţă sau bază sud-africană. Sud-africanii erau oponenţi remarcabili. Ca şi israelienii, nu ar fi ezitat să violeze o frontieră internaţională în urmărirea febrilă a unei unităţi de gherilă. Chicamba se afla în afara razei de acţiune a elicopterelor Alouette sud-africane şi mii de kilometri de munte acoperit cu junglă îl izola de orice expediţie ostilă a burilor. Numiră baza Tercio.

Raleigh Tabaka duse primul lot de cinci sute de recruţi ANC la baza Tercio într-un trauler rechiziţionat de amiralul Coutinho de la o fabrică de conserve din Luanda.

Începură imediat construcţia pistei de aterizare şi a taberei de antrenament. Atunci când, zece zile mai târziu, Ramon veni pe calea aerului, terenul fusese eliberat şi netezit şi se afla pe punctul de a fi acoperit cu lut roşu şi pietriş, care avea să se aşeze precum cimentul şi să asigure o pistă bună pentru orice vreme.

La a doua sa inspecţie, Ramon se arătă atât de impresionat de depărtarea şi de siguranţa zonei, încât se decise să construiască o zonă separată în apropierea gurii râului, care să dea spre plajă.

O organiză astfel încât să fie propriul cartier general. Avea permanent nevoie de o bază sigură de comunicaţii, unde să se poată desfăşura antrenamente ale unor trupe de elită KGB şi unde se putea face interogarea şi eliminarea

captivilor, fără riscul de a fi descoperiţi.

Ordonă oamenilor lui Raleigh Tabaka să acorde prioritate maximă construcţiei propriei facilităţi de pe plajă. La următoarea sa vizită, descoperi că gardurile şi sistemele defensive fuseseră deja ridicate şi că lucrul la clădirea pentru interogatorii şi la cartierul general al ofiţerilor era foarte avansat.

La întoarcerea sa la Havana, rechiziţionă echipamentul radio şi electronic necesar şi îl duse pe calea aerului la baza Tercio, cu următorul transport disponibil.

În timpul vizitelor sale frecvente la Havana şi Moscova, Ramon se menţinea la curent cu mulţimea proiectelor pe care le avea în desfăşurare pe întregul continent african, în special cu cazul său personal, operaţiunea şi controlul Trandafirului Roşu.

Privind înapoi la anii recrutării ei în Londra şi în Spania, îşi dădu seama că subestimase valoarea pe care Trandafirul Roşu o va avea într-o zi.

De când intrase în Senatul sud-african, servise în cinci comisii. De la toate acestea livrase informaţii extraordinare sub forma rapoartelor şi recomandărilor, pe diferite subiecte de interes.

Apoi în februarie 1975, devenise membră a Comisiei pentru Afaceri Externe a Senatului. Datorită ei, Ramon primise informaţia, la numai câteva ore după apariţia ei, că preşedintele Ford şi Henry Kissinger, prin intermediul CIA, semnalaseră Pretoriei că nu se vor opune unei aventuri militare a armatei sud-africane în Angola de Sud. Află de la Trandafirul Roşu că CIA promisese Africii de Sud sprijin diplomatic şi echipament militar, pentru a susţine asaltul asupra Luandei.

După ce îşi alertă superiorii de la Lubianka, Ramon porni cu avionul la Havana, ca să se consulte cu Castro.

— Ai avut dreptate tot timpul, El Jefe, îi spuse el admirativ. Yankeii îi trimit pe buri ca să facă în locul lor

treburile murdare.

— Trebuie să îi lăsăm să îşi vâre capul în capcană, zise Castro zâmbind. Vreau să te întorci imediat în Angola. Le vei duce ordinele mele personale. Retrage forţele noastre şi menţine-le pe o linie defensivă pe râurile de la sud de capitală. Lasă-i să înainteze, înainte să ciuntim barba Unchiului Sam şi să îi lovim pe buri în *cojones.*

În octombrie, cavaleria sud-africană traversă râul Cunene şi avansă spectaculos către nord, în vehiculele lor blindate şi rapide Panhard. În câteva zile ajunseseră la două sute patruzeci de kilometri de capitală. Erau luptători tineri perfect antrenaţi şi bine conduşi, iar moralul lor era ridicat, dar le lipsea echipamentul necesar pentru traversarea râurilor şi artileria pentru atacarea blindatelor grele.

Când ajunseră la râu, Ramon trimise un semnal la Havana.

— Acum, zise Castro maliţios, o să le tăiem craca de sub picioare. Dezlănţuie blindatele.

Sud-africanii fură opriţi la râuri de tancuri ruseşti T-54 şi de elicoptere de asalt. Ramon răspândi, în mass-media occidentală, vestea prezenţei sud-africane şi furtuna diplomatică izbucni exact aşa cum prevestise Castro.

Nigeria, cea mai puternică naţiune a continentului după Africa de Sud, îşi retrase în decurs de câteva zile sprijinul, după ce prezenţa sud-africană fusese dezvăluită opiniei publice de către spionajul rus şi cubanez. Îi abandonă pe Savimbi şi mişcarea UNITA şi recunoscu formal guvernul MPLA, cu susţinere sovietică. Pentru a-şi sublinia poziţia, Nigeria trimise treizeci de milioane de dolari în sprijinul lui Agostinho Neto în Luanda.

În Senatul Statelor Unite, Dick Clark, reprezentantul democrat din Iowa, începu acţiunea de izolare şi retragere a sprijinului forţei expediţionare sud-africane din Angola. Acuză CIA de cooperare ilegală cu Africa de Sud, iar Kissinger şi CIA se eschivară. Membrii conducerii lor ameninţară că îşi dau demisia dacă sprijinul american nu

este retras imediat. În decembrie, amendamentul lui Clark fu votat de Senat şi întregul sprijin militar american din Angola dispăru. Totul se desfăşurase exact aşa cum anticipase Castro.

Încă o naţiune africană era livrată suzeranităţii sovietice şi milioane de negri angolezi se treziră condamnaţi la încă un deceniu de război civil brutal.

La Moscova, general-colonelului Ramon Machado i se decernă Ordinul Lenin, clasa întâi, iar medalia îi fu prinsă la piept personal de către secretarul general Brejnev.

Apoi Ramon fu chemat urgent în Etiopia. Revoluţia care se pregătea atinsese un stadiu crucial.

Pe când aparatul de zbor Iliuşin începu să coboare în Addis-Abeba, Ramon se aşează lângă pilotul rus, ca să aibă o vedere clară a ţării acoperite de munţi sălbatici.

De-a lungul secolelor, toţi copacii din jurul capitalei fuseseră tăiaţi ca lemne de foc, aşa că acum dealurile erau golaşe şi dezolante. În depărtarea ceţoasă şi albastră se ridicau munţii ciudaţi cu vârful plat, cunoscuţi ca Ambas, care erau atât de caracteristici acestui misterios colţ al Africii de est de sub marele corn. Laturile abrupte ale muntelui Ambas cădeau multe mii de metri în văile stâncoase, în adâncurile cărora torente măreţe săpau chiar şi mai adânc în pământul roşu.

Era un tărâm străvechi, unde faraonii egipteni îşi trimiseseră pentru prima dată armatele după sclavi, fildeş şi alte comori exotice.

Etiopienii erau un popor foarte mândru şi războinic, cei mai mulţi dintre ei creştini, dar membri ai Bisericii Copte, o ramură străveche a Bisericii Catolice, care îşi avea originile în Alexandria, în Egipt.

Din 1930 ţara era condusă de Negus Negusti, împăratul Suprem, Haile Selassie. Era ultimul monarh absolut din istorie, care domnea prin decret. Toate decretele sale erau ratificate formal de Derg, un consiliu alcătuit din nobili, mari

rases şi căpetenii. Atât de completă era puterea lui, încât comanda personal fiecare aspect al guvernării ţării sale, de la cele mai importante decizii de stat, până la numirea funcţionarilor publici de rang mijlociu din provincii.

În ciuda acestor puteri absolute şi a organizării feudale a guvernării sale, era un dictator binevoitor foarte iubit de poporul de rând, pentru virtuţile sale aproape sfinte şi pentru incoruptibilitatea sa deplină. Ca statură era scund şi avea oase delicate, cu picioare mici, feminine, şi mâini şi trăsături faciale fine.

În obiceiurile personale, era auster şi abstinent. Cu excepţia ocaziilor oficiale, se îmbrăca în haine modeste şi mânca frugal şi simplu. Spre deosebire de alţi conducători africani, nu strânsese avere personală mare. Principala, poate singura sa preocupare, era bunăstarea poporului său.

În cei patruzeci şi cinci de ani de când fusese încoronat împărat, cârmuise Etiopia, prin rebeliuni, invazii externe şi vremuri turbulente, cu înţelepciune şi tenacitate.

La numai cinci ani după încoronare, regatul său muntos fusese invadat de generalii lui Musolini, dar el fusese nevoit să plece în exil în Anglia. Naţiunea sa rezistase invadatorului, luptând împotriva tancurilor, avioanelor moderne şi gazelor toxice cu puşti vechi, săbii şi adesea chiar cu mâinile goale.

După înfrângerea puterilor Axei, Haile Selassie se întorsese pe tronul său etiopian şi condusese în vechea sa manieră benefică. În lume se dezlănţuiseră însă noi forţe. În eforturile sale de a-şi moderniza ţara şi de a-şi alinia societatea, în mare pastorală şi agrară, la curentul principal al secolului XX, Haile Selassie îngăduise virusului să intre în regatul său.

Infecţia începuse în noua universitate pe care o fondase la Addis-Abeba. Europeni cu părul lung şi privirea sălbatică începuseră să predice tinerilor săi studenţi o filosofie ciudată şi ameţitoare, că toţi oamenii sunt egali şi că regii şi nobilii nu au drepturi divine. Când, îmbătrânind, puterea

fizică a împăratului începu să pălească, elementele naturale însele părură să conspire împotriva lui. Africa este un tărâm al extremelor sălbatice, unde zăpuşeala urmează frigului de gheaţă, seceta urmează inundaţiilor, iar pământul este când fertil, când ostil, fără ritm şi motiv.

O secetă teribilă se abătuse asupra Etiopiei şi, împreună cu ea, cealaltă fantomă, foametea. Recoltele se uscaseră, râurile şi fântânile secaseră, pământul se acoperi de praf care începuse să se ridice în vânturile deşertului. Turmele şi cirezile pieriseră, iar la ugerele lor veştejite viţeii erau mici siluete scheletice cu ochi imenşi, bântuiţi, în orbitele craniilor prea mari pentru trupurile lor mici.

Pământul plângea în agonie.

Foametea africană era o poveste veche fără un interes particular, iar Africa este departe. Lumea nu observă toate acestea, până când BBC îl trimise pe Richard Dimbleby în Etiopia cu un echipaj de televiziune. Dimbleby filmă amara suferinţă din sate. Participă, de asemenea, la un banchet de stat din Addis-Abeba.

Cu o rea-voinţă calculată, combină scene de foame şi moarte iminentă, cu cele ale nobililor înveşmântaţi, în straie cu fir de aur sau robe albe şi pe împărat aşezat la o masă întesată de mâncăruri bogate.

Reportajul Dimbleby avu un impact enorm. Lumea luă cunoştinţă. Tinerii studenţi de la Universitatea din Addis-Abeba, antrenaţi de mentorii lor aleşi cu grijă, începură să mărşăluiască şi să facă agitaţie. Biserica şi misionarii predicară împotriva puterii totale atribuite unui singur om şi visau la acea utopie evazivă, în care fiecare om îşi iubeşte aproapele, iar leul stă alături de miel.

Mulţi dintre membrii Derg-ului văzură oportunitatea de a-şi lua revanşa şi de a obţine avantaje personale. Într-un proces fără legătură, dar foarte semnificativ, producătorii arabi de petrol dublară preţul petrolului. În Etiopia costul vieţii îşi luă zborul, punând greutăţi de nesuportat pe o populaţie deja greu încercată de foamete. Inflaţia începu să

crească. Cei care puteau adunau hrană, iar cei care nu puteau începură greva şi luară cu asalt magazinele de mâncare.

Mulţi dintre tinerii ofiţeri ai armatei erau produse ale Universităţii din Addis-Abeba şi ei au condus răzmeriţa armatei. Aceşti rebeli au alcătuit un comitet revoluţionar şi au preluat controlul Derg-ului.

L-au arestat pe prim-ministru şi pe membrii familiei regale şi l-au izolat pe împărat în palatul său. Au împrăştiat zvonul că Haile Selassie a furat sume mari din bani publici şi i-a transferat în contul său bancar din Elveţia. Au organizat demonstraţii studenţeşti şi proteste în faţa palatului. Mulţimea îi cerea să abdice. Preoţii Bisericii Copte şi liderii musulmani s-au alăturat corului de acuzaţii şi de cereri pentru abdicarea sa şi instalarea unei democraţii a poporului.

Consiliul militar s-a simţit acum suficient de puternic pentru a face următorul pas semnificativ. Prin intermediul Derg-ului, a emis o declaraţie formală prin care îl detronau pe împărat şi a trimis o delegaţie de tineri ofiţeri ai armatei ca să îl aresteze şi să îl îndepărteze de la palat.

În timp ce îl conduceau jos pe scările palatului, fragilul bătrân a spus încet: „Dacă ceea ce faceţi este pentru binele poporului meu, atunci merg cu bucurie şi mă rog pentru succesul revoluţiei voastre”.

Ca să îl umilească, l-au închis într-o colibă mică şi sordidă, la periferia oraşului, dar oameni de rând s-au adunat cu miile în jurul singurei camere, ca să îşi prezinte condoleanţele şi să îşi afirme loialitatea. La ordinul consiliului militar, gardienii i-au îndepărtat cu baionetele.

Ţara era pregătită, dar situaţia se putea schimba oricând, atunci când avionul Iliuşin ateriză pe aeroportul din Addis-Abeba şi rulă până la capătul îndepărtat al pistei, unde douăzeci de jeepuri şi camioane militare ale armatei etiopiene veniseră ca să îl întâmpine.

Ramon coborî primul din avion atunci când rampa atinse

pământul.

— Bine ai venit, domnule general-colonel.

Colonelul Getachew Abebe sări din jeepul său de comandă şi păşi ferm în faţă ca să îl salute.

Îşi strânseră scurt mâinile.

— Sosirea voastră este oportună, îi spuse Abebe şi amândoi se întoarseră şi îşi umbriră ochii când priviră spre soare.

Al doilea Iliuşin coborî şi atinse pista. În timp ce rulă către ei, un al treilea şi după aceea un al patrulea avion gigantic îşi făcură apariţia şi aterizară unul după celălalt.

După ce se aliniară şi opriră motoarele, oamenii începură să se reverse din burţile lor imense. Erau soldaţi paraşutişti ai Regimentului Che Guevara.

— Care sunt ultimele veşti? întrebă Ramon, brusc.

— Derg-ul a votat pentru Andom, îi spuse Abebe şi Ramon deveni serios.

Generalul Aman Andom era şeful armatei, un bărbat integru şi cu o inteligenţă superioară, popular în rândul armatei, dar şi al populaţiei civile. Alegerea sa în funcţia de conducător al naţiunii nu era deci o surpriză.

— Unde se află acum?

— La palatul său – la aproape opt kilometri de aici.

— Câţi oameni?

— Un corp de cincizeci sau şaizeci...

Ramon se întoarse ca să îşi urmărească paraşutiştii debarcând.

— Câţi membri ai Derg-ului sunt de partea ta?

Abebe enumeră vreo douăsprezece nume, toţi tineri ofiţeri de stânga ai armatei.

— Tafu? întrebă Ramon, iar Abebe aprobă dând din cap.

Colonelul Tafu comanda un escadron de tancuri ruseşti T-53, cea mai modernă unitate a armatei.

— Bine, zise Ramon încet. O putem face – dar trebuie să ne mişcăm rapid.

Dădu ordin comandantului paraşutiştilor cubanezi.

Cărându-şi armele, şirul lung de paraşutişti în uniforme de camuflaj păşi înainte şi începu să se îmbarce în camioanele care aşteptau.

Ramon se aşează lângă Abebe în jeepul de la comandă şi lunga coloană începu să se îndrepte către oraş. Mărunţit ca pudra de secetă şi de soarele pârjolitor, nisipul roşu se ridică într-un nor dens în spatele coloanei şi înainta cu vântul fierbinte ce bătea dinspre deşerturile de la nord.

La periferia oraşului, întâlniră caravane de cămile şi măgari. Oamenii care le însoţeau urmăriră coloana trecând fără să arate nicio emoţie. În aceste zile periculoase de la detronarea împăratului se obişnuiseră cu deplasarea oamenilor înarmaţi pe drumuri. Erau bărbaţi din deşertul Danakil şi din munţi, musulmani cu turbane cu robe lungi sau copţi bărboşi cu păr încâlcit şi săbii late la brâu şi scuturi rotunde de oţel pe umeri.

La un ordin al colonelului Abebe, jeepul coti pe o şosea secundară care ocolea oraşul, accelerând pe drumuri cu hârtoape ce se întindeau printre cocioabe îngrămădite cu acoperişul plat. Abebe folosi radioul, vorbi repede în amharică şi apoi îi traduse lui Ramon.

— Oamenii mei supraveghează palatul lui Andom, explică el. Se pare că a convocat o şedinţă a tuturor ofiţerilor din Derg care îl sprijină. Se adună chiar acum.

— Bine. Toate găinile vor fi într-un singur coteţ.

Coloana coti dinspre oraş şi goni spre câmpurile deschise.

Terenurile erau goale şi aride. Seceta nu lăsase niciun fir de iarbă sau frunză verde. Rocile, ca de cretă, care împânzeau pământul, erau albe ca nişte cranii.

— Acolo. Abebe arătă în faţă.

Generalul era membru al nobilimii, iar reşedinţa lui se afla la câţiva kilometri de oraş, pe nişte coline joase, golaşe, cu excepţia pâlcului de eucalipţi australieni care înconjura palatul. Chiar şi aceştia se veştejiseră de căldură şi secetă. Palatul era înconjurat de un zid gros de teracotă

roşie. Dintr-o privire, Ramon văzu că era o fortificaţie formidabilă. Ar fi fost nevoie de artilerie ca să o străpungă.

Abebe îi citi gândurile.

— Avem elementul-surpriză de partea noastră, sublinie el. Avem toate şansele să intrăm cu maşinile pe poartă...

— Nu, îl contrazise Ramon. Cu siguranţă au văzut avioanele sosind. Probabil de aceea a convocat Andom consiliul.

Pe câmpul de pietre dintre ei şi palat, o maşină a statului-major gonea către poarta deschisă.

— Opreşte aici, ordonă Ramon, iar coloana se opri. Ramon stătu pe locul din spate al jeepului neacoperit şi îşi focaliză binoclul asupra porţii din zidul palatului. Urmări maşina statului-major intrând pe ea, apoi poarta masivă din lemn se închise greoaie.

— Unde este Tafu, cu tancurile lui?

— Este încă în cazarmă, în cealaltă parte a oraşului.

— Cât le ia să ajungă aici?

— Două ore.

— Fiecare minut este vital. Ramon vorbi fără să lase jos binoclul. Ordonă-i lui Tafu să îşi aducă blindatele cât mai curând posibil – dar noi nu putem aştepta până la sosirea lui.

Abebe se întoarse spre radio, iar Ramon îşi lăsă binoclul pe piept şi sări jos din jeep. Comandantul paraşutiştilor şi cei ai companiei sale se adunară în jurul lui, iar el le dădu ordine în linişte, scoţând în evidenţă particularităţile terenului în timp ce vorbi.

Abebe puse la loc microfonul radioului şi li se alătură.

— Colonelul Tafu are un T-53 în oraş, păzeşte palatul împăratului. Ni-l trimite nouă. Va ajunge aici într-o oră. Va urma restul escadronului.

— Foarte bine, zise Ramon, dând din cap. Acum descrie interiorul palatului lui Andom. Unde îl vom găsi pe Andom însuşi?

Se adunară în cerc în timp ce Abebe desenă în praf, apoi

Ramon dădu ultimele ordine.

Încă o dată coloana porni la drum, dar de data aceasta un steag alb mare flutura pe capota jeepului de la comandă. Camioanele avansau în formaţie strânsă. Paraşutiştii erau ascunşi sub capotele transportoarelor şi nicio armă nu se afla la vedere.

În timp ce se apropiară de palat, o linie de capete apăru de după zidul de deasupra porţii, dar steagul armistiţiului avu un efect inhibitor şi nu se trase niciun foc.

Jeepul de la comandă opri în faţa porţii, iar Ramon îi aprecie rezistenţa. Poarta era făcută din lemn de tec de aproape treizeci de centimetri, întărit cu bare de oţel. Balamalele erau prinse în coloanele aflate de fiecare parte a porţii. Abandonă prima idee că ar putea trece cu camionul prin ea.

Din vârful zidului, la aproape şapte metri deasupra lor, căpitanul gărzii îi provocă în amharică, iar Abebe se ridică să răspundă. Discutară preţ de câteva minute, Abebe repetând că avea o telegramă urgentă pentru generalul Andom şi cerând să intre. Santinela îi răspunse, strigând, că refuză, iar schimbul de replici deveni mai aprins.

De îndată ce Ramon fu sigur că întreaga atenţie a santinelei era îndreptată spre jeep, vorbi încet în radioemiţătorul cu două canale. Camioanele din spatele jeepului ţâşniră înainte, la dreapta şi la stânga. Porniră hurducăind pe pământul abrupt de fiecare parte a drumului şi opriră sub ziduri. De sub capotele de pânză, paraşutiştii urcară pe acoperişurile vehiculelor. Zece dintre ei erau înarmaţi cu harpoane pe care le răsuciră în jurul capului, apoi le aruncară peste zid. Frânghiile de nailon se desfăşurară în urma lor şi căzură la pământ.

— Deschideţi focul! zise Ramon cu asprime în radio şi o furtună de foc automat mătură vârfurile zidului, smulgând bucăţi de lut şi cărămizi din margine.

Ricoşeul şfichiui ramurile copacilor albaştri de eucalipt. Capetele gardienilor dispărură imediat, unii dintre ei

lăsându-se în jos, dar cel puţin unul fusese lovit de glonţ. Ramon îi văzu casca învârtindu-se în aer şi vârful ţestei ridicându-se. Un nor roz de sânge şi creier pluti o clipă după lovitură.

Acum paraşutiştii se căţărau pe zid, câte trei sau patru pe funie în acelaşi timp. Erau agili ca nişte maimuţe şi în câteva secunde treizeci dintre ei trecuseră peste el şi atinseseră pământul din curtea palatului. Se auziră rafale de arme automate şi bubuitul unei singure grenade. Câteva secunde mai târziu poarta solidă de lemn se deschise, iar Ramon ordonă imediat şoferului jeepului să înainteze.

Trupurile gărzilor palatului zăceau prin curte, acolo unde fuseseră doborâte. Ramon îl văzu pe unul dintre oamenii săi ghemuit lângă poartă, cu mâinile presând pe pântec, în vreme ce sângele îi şiroia printre degete. Ceilalţi soldaţi se apucară de jeep când trecu pe lângă ei.

Ramon stătea în spatele mitralierei Browning de calibru 50 care era montată deasupra scaunului şoferului. Trase o rafală lungă înspre gardienii care mai rămăseseră, în timp ce aceştia fugeau ca iepurii spre labirintul de clădiri din chirpici din cealaltă parte a curţii.

Unul dintre gardieni se răsuci şi se lăsă într-un genunchi. Ridică la umăr lansatorul de rachete RPG7 pe care îl căra şi ţinti înspre jeepul care se apropia. Ramon întoarse Browningul înspre el, dar în acea clipă roţile din faţă loviră unul dintre cadavre şi săltă sălbatic, ridicându-i ţinta în aer.

Santinela trase racheta care străbătu şuierând curtea deschisă şi lovi jeepul chiar în centrul radiatorului. Urmară un fulger de lumină şi bubuitul rachetei explodând. Deşi blocul motor atenuă cea mai mare parte a loviturii, suspensia din faţă cedă şi vehiculul se răsuci de mai multe ori.

Cu toţii fură aruncaţi în aer, dar carcasa distrusă a jeepului blocă intrarea şi camioanele rămaseră prinse în spatele porţii deschise.

Atacul era deja oprit, iar apărarea se regrupase. Focul

automat izbucni de la ferestrele şi uşile clădirii palatului.

Paraşutiştii cubanezi se dădură jos din camioanele staţionate şi porniră la asalt, dar o altă rachetă şuieră pe aleea din faţa lor. Trecu la câţiva centimetri deasupra capului lui Ramon, orbindu-l cu fum, şi lovi camionul din faţă, smulgând capota şi distrugând parbrizul. Carburantul se vărsă din rezervorul spart şi se aprinse cu un zgomot înfundat. Fum negru se ridică în vălătuci groşi deasupra curţii.

În faţa lor se auziră strigăte şi alte focuri de armă. Lângă Ramon un paraşutist fu lovit şi căzu la pământ.

Ramon îi înşfacă pistolul automat şi făcu semne cu mâna pentru continuarea atacului, chiar când o mitralieră deschise focul asupra lor de la una dintre ferestre. Ramon se rostogoli sub rafala de gloanţe şi ajunse lângă zidul de lut chiar dedesubtul ferestrei. Mitraliera trăgea pe deasupra capului lui, iar bubuitul ei îi răsună în timpane.

Ramon scoase o grenadă din buzunar, trase cuiul şi se ridică într-un genunchi ca să o arunce pe geam. Se lăsă în jos şi îşi acoperi urechile.

Se auzi un ţipăt sălbatic, iar mitraliera amuţi. Câteva clipe mai târziu, grenada eliberă un curent fierbinte pe deasupra capului său.

— Haideţi, strigă din nou Ramon şi conduse şase paraşutişti dincolo de fereastra distrusă.

Arma fusese dărâmată de pe suport, iar podeaua era udă de sânge şi alunecoasă.

Lupta se purta acum dintr-o cameră în alta, corp la corp. Avantajul trecuse de partea celor care se apărau şi care se retraseră în labirintul de camere şi alei şi curţi, ripostând cu încăpăţânare în fiecare punct de rezistenţă până ce erau alungaţi de acolo.

Încet, atacul pierdu din impetuozitate şi, deşi Ramon ameninţa, înjura şi încerca să îi inspire cu exemplul său, se împotmoliră pe aleile întortocheate, pe pasajele care se interconectau şi în încăperi. Îşi dădu seama că Andom

cerea prin radio întăriri cu trupe loiale şi că minutele pierdute acum ar fi putut însemna înfrângerea şi eşecul revoluţiei.

Auzi vocea lui Abebe ridicându-se furioasă, zorindu-şi oamenii printr-o ceaţă de fum şi praf, iar Ramon se târî până la el şi îl prinse de umăr. Cu feţele înnegrite de fum, strigară unul la celălalt ca să se facă auziţi pe deasupra zgomotului de arme.

— Unde este nenorocitul de tanc?

— Cât a trecut de când am sunat?

— Mai bine de o oră.

Atât de mult trecuse? Parcă numai câteva minute se scurseseră de la începerea atacului.

— Întoarce-te la radio, ţipă Ramon. Spune-le...

În clipa aceea auziră amândoi scârţâitul metalic şi huruitul de şenile.

— Haide!

Ramon ţâşni în picioare şi alergară împreună, acoperindu-se unul pe celălalt, gloanţele şuierând prin aer pe deasupra capetelor lor, prin camerele împroşcate de sânge şi în pereţii ciuruiţi de gloanţe şi şrapnel.

Când ajunseră în curtea de la intrare, tancul tocmai îşi croia drum prin intrarea blocată. Turela era întoarsă, ţeava lungă de 55 de milimetri îndreptată în spate. Carcasa jeepului distrus fu împinsă înainte de masa blindată, eliberând intrarea. Tancul T-53 năvăli în curte, cu motoarele diesel turate la maximum. Turela era deschisă şi casca mată a comandantului apăru prin trapă.

Ramon îşi roti braţul drept făcând semnul cavaleriei de înaintare şi arătă spre labirintul de alei şi clădiri.

Tancul pivotă pe şenilele sale de oţel şi se lovi de cel mai apropiat zid. Cărămizile de lut căzură în faţa lui, iar acoperişul se înclină şi se prăbuşi, îngropând tancul sub el.

Tancul se eliberă şi porni mai departe. Ramon şi paraşutiştii săi năvăliră prin breşa deschisă. Zidurile căzură şi lemnul crăpă în timp ce monstrul de oţel se târî mai

departe, înclinându-se şi urcând pe mormane de moloz şi trupuri umane.

Ţipetele celor care se apărau răsunară mai tare decât huruitul lui, iar focul lor încetă. Ieşiră împleticindu-se de sub clădirile în ruine, aruncând armele şi ridicând braţele în semn de predare.

— Unde este Andom? Vocea lui Ramon era aspră şi îl durea gâtul din cauza prafului şi a strigătelor. Trebuie să punem mâna pe el. Nu îl putem lăsa să scape.

Generalul se predă printre ultimii. Abia când tancul T-53 puse la pământ zidurile groase de lut ale salonului principal, ieşi afară cu patru dintre ofiţerii săi superiori. În jurul frunţii avea un bandaj îmbibat de sânge, la fel ca şi peste ochiul stâng. Barba era acoperită de praf şi sânge, iar una dintre tresele purpurii era smulsă de la guler.

Ochiul său bun avea o privire aprigă. În ciuda rănii, vocea era fermă şi postura demnă.

— Colonele Abebe, îl provocă el. Asta este răzmeriţă şi trădare. Sunt preşedintele Etiopiei – numirea mea a fost confirmată de Derg în această dimineaţă.

Ramon făcu semn din cap către paraşutiştii săi. Aceştia prinseră braţele generalului şi îl siliră să se aşeze în genunchi. Ramon deschise tocul şi îi dădu pistolul Tokarev lui Abebe.

Colonelul puse ţeava acestuia între ochii captivului şi spuse încet:

— Domnule preşedinte Aman Andom, în numele revoluţiei poporului, îţi cer să îţi dai demisia. Şi spulberă vârful ţestei generalului.

Cadavrul căzu cu faţa înainte, împroşcând creier galben pe bocancii lui Abebe.

Abebe trase siguranţa pistolului Tokarev, îl răsuci şi îl dădu cu patul înainte lui Ramon.

— Mulţumesc, tovarăşe general-colonel, zise el.

— Sunt onorat că am putut fi de ajutor.

Ramon se înclină formal în timp ce acceptă înapoi arma.

— Câţi membri ai Derg-ului au votat pentru Andom? întrebă el în timp ce coloana gonea înapoi spre Addis-Abeba.

— Şaizeci şi trei.

— Atunci mai avem încă de lucru până ce victoria revoluţiei va fi sigură.

Abebe luă legătura radio cu escadronul de tancuri T-53 al colonelului Tafu. Intrau pe partea estică a oraşului şi le ordonă să înconjoare sediul Derg-ului. Elementelor armatei li se ordonă să închidă ambasadele şi consulatele străine. Nici unui membru al personalului legaţiilor nu i se îngădui să părăsească împrejurimile, nici măcar pentru propria siguranţă.

Toţi străinii din oraş, mai ales ziariştii sau reporterii de televiziune, fură adunaţi şi escortaţi la aeroport ca să plece imediat. Nu trebuia să existe niciun martor la ceea ce urma.

Unităţi mici din trupele cele mai loiale ale lui Abebe, sprijinite de paraşutiştii cubanezi, năvăliră în casele membrilor consiliului militar şi ai Derg-ului care optaseră pentru Andom. Li se luară armele şi însemnele gradelor, fură scoşi cu forţa afară şi duşi la Derg, unde o instanţă revoluţionară îi aştepta în sala principală de şedinţe.

Curtea era alcătuită din colonelul Abebe şi doi dintre ofiţerii săi inferiori.

— Sunteţi acuzaţi de acte criminale antirevoluţionare împotriva guvernării democratice a poporului. Aveţi ceva de spus înainte de a fi pronunţată sentinţa de condamnare la moarte?

După proces, îi scoaseră direct în curtea clădirii, îi puseră cu spatele la peretele nordic şi un pluton de execuţie îi ucise pe loc. Execuţiile se desfăşurară în faţa judecătorilor revoluţionari şi a acelor prizonieri care încă mai aşteptau procesul. Rafalele armelor erau periodic întrerupte de procedurile curţii.

Cadavrele fură legate de călcâie şi târâte de camioane pe străzi, până la principala groapă de gunoi de la periferia

oraşului.

— Populaţia trebuie să fie martora justiţiei revoluţionare şi a preţului lipsei de obedienţă, explică Ramon necesitatea acestui spectacol.

Curtea decise ca leşurile să nu fie luate din groapa de gunoi, iar familiilor li se interzise să organizeze ceremonii funerare sau să-şi manifeste în public orice semn de durere. Activitatea macabră continuă până după miezul nopţii şi ultimul lot de „criminali” fu executat la lumina farurilor maşinilor care aşteptau să le târască până la groapa de gunoi.

Deşi erau amândoi epuizaţi, nici Ramon, nici viitorul preşedinte nu îşi permiteau să doarmă până ce soarta revoluţiei nu se afla în siguranţă. Ramon avea în rucsac o sticlă de votcă.

El şi Abebe o împărţiră în timp ce stăteau lângă radio ascultând rapoartele transmise pe această cale.

Unii după ceilalţi, ofiţeri loiali ai lui Abebe, cu sprijin cubanez, preluau comanda diferitelor unităţi ale armatei şi ocupau toate punctele principale ale oraşului şi ale împrejurimilor sale.

La răsărit, aveau controlul asupra aeroportului, căiilor ferate, radioului, studiourilor de televiziune şi a tuturor unităţilor şi cazărmilor militare. Numai atunci îşi îngăduiră câteva ore de somn. Sub paza paraşutiştilor lui Ramon, se întinseră pe saltele direct pe podea, dar la prânz erau îmbrăcaţi deja în uniforme curate pentru întâlnirea cu Derg-ul purificat. Paraşutişti înarmaţi se aflau la uşa sălii şi tancuri T-53 staţionau pe stradă.

După ce general-colonelul Machado îl felicită pe Abebe, îi spuse în şoaptă:

— Dacă îl omori pe Brutus, atunci trebuie să-i omori pe toţi fiii lui Brutus. Niccolo Machiavelli a spus asta în 1510, domnule preşedinte, şi încă mai este cel mai bun sfat posibil.

— Aşa că trebuie să începem imediat.

— Da, încuviinţă Ramon. Teroarea Roşie trebuie lăsată să îşi urmeze cursul.

„Teroarea Roşie trebuie să triumfe”. Afişele tipărite în grabă în patru limbi erau postate la fiecare colţ de stradă, iar transmisiunile din fiecare oră ale radioului şi ale posturilor de televiziune proclamau noul preşedinte şi somau populaţia să-i denunţe pe toţi trădătorii şi contrarevoluţionarii.

Erau atât de multe de făcut, încât Abebe împărţi oraşul în patru celule şi numi o Curte Revoluţionară separată pentru fiecare celulă. Preşedinţii acestor Curţi erau tineri ofiţeri loiali cărora li se încredinţase puterea deplină de a „întreprinde acţiuni revoluţionare”. Fiecare dintre ei avea o echipă de executanţi care asculta de el. Începură cu membrii nobilimii, *rases* şi căpeteniile şi familiile lor.

— Teroarea Roşie este o unealtă consacrată a revoluţiei, explică Ramon Machado. Îi ştim pe cei care se vor purta inadecvat mai târziu. Îi ştim pe cei care se vor opune doctrinei pure a marxismului. Este mai practic să îi eliminăm acum, în zorii victorioşi ai revoluţiei, decât să ne confruntăm cu sarcina neplăcută de a avea de-a face cu ei mai târziu.

Îşi ridică chipiul şi îşi trecu degetele prin cârlionţii deşi şi întunecaţi. Era obosit, minunatele lui trăsături erau trase. Cearcăne negre îi subliniau ochii, dar nu exista strop de nesiguranţă în verdele lor mortal. Abebe îi era recunoscător pentru această putere şi uimit de hotărârea de fier.

— Trebuie să stârpim fiecare element putrezit. Trebuie să eliminăm nu numai opoziţia, ci şi bănuiala de opoziţie. Trebuie să frângem voinţa de a rezista a naţiunii. Trebuie să fie aduşi la ascultare şi privaţi de orice urmă de conştiinţă de sine sau dorinţă de autodeterminare. Trebuie să câştigăm întreaga masă. Numai atunci vom fi în stare să reconstruim naţiunea în noua sa splendoare.

Trupurile nobilimii şi ale căpeteniilor locale, precum şi

cele ale familiilor lor fură stivuite ca nişte gunoaie la colţuri de stradă. Patrulele revoluţionare conduceau prin oraş şi ridicau la întâmplare copiii pe care îi găseau jucându-se pe drum.

— Unde locuieşti? Du-ne la casa părinţilor tăi.

Părinţii erau scoşi cu forţa afară din casă şi siliţi să privească cum copiii lor erau împuşcaţi în cap de aproape. Micile trupuri erau lăsate la uşa din faţă, ca să se descompună la căldură. Părinţilor li se interzicea să le ia de acolo sau să le jelească.

„Teroarea Roşie trebuie să triumfe” decretau posterele, dar în munţi câţiva dintre războinicii din vechea gardă şi familiile lor rezistară în faţa detaşamentelor morţii.

Tancurile înconjurară satele, şi femeile, şi copiii, şi bătrânii fură târâţi în colibele lor. Acestora li se dădu foc, iar ţipetele se amestecară cu pârâitul flăcărilor. Pe bărbaţi îi duseră mărşăluind pe câmpuri şi îi siliră să se întindă cu faţa în jos în şiruri. Tancurile trecură peste ei, blocând şinele să pivoteze pe mormanele de trupuri, până ce deveneau o pastă împreună cu pământul uscat de secetă.

— Acum preoţii, zise Ramon.

— Preoţii au fost utili în abolirea monarhiei, sublinie Abebe.

— Da, bisericile şi moscheile, episcopii şi preoţii, imamii şi ayatollahii sunt folositori pentru început. Revoluţia poate fi predicată în amvon, căci preoţii sunt prin însăşi natura lor creaturi nelumeşti şi idealiste, care răspund unei viziuni a libertăţii, egalităţii şi iubirii frăţeşti. Pot fi uşor convinşi, dar să nu uitaţi că se află, de asemenea, în competiţie cu noi pentru sufletele oamenilor. Când vor fi martorii revoluţiei în acţiune, ne vor provoca. Nu pot accepta acea competiţie. Preoţii trebuie disciplinaţi şi controlaţi – aşa cum trebuie procedat şi cu ceilalţi oameni.

Intrară în marea moschee şi arestară fiica de paisprezece ani a imamului. Îi scoaseră ochii şi îi tăiară limba, apoi puseră două uncii de chili crud în vaginul ei şi astfel o

duseră înapoi la casa tatălui ei. O încuiară într-o cameră din casă, cu gardieni la uşă. Pe părinţii îi siliră să stea pe vine la uşă şi să asculte ţipetele agoniei de moarte a fiicei lor.

Pe fiii lui *abuna,* arhiepiscopul Bisericii Copte, îi duseră la una dintre curţile revoluţionare şi torturaţi. Le zdrobiră mâinile şi picioarele cu menghine de oţel, şi le arseră trupurile cu curent electric. Le scoaseră ochii şi le lăsară nervul optic să atârne pe obraji. Le tăiară organele genitale şi le vârâră cu forţa în gură. Apoi îi duseră acasă şi îi lăsară în faţa uşii de la intrare. Încă o dată părinţilor li se interzise să ia trupurile pentru înmormântarea creştinească.

Transmisiunile radio şi televizate predicau împotriva decadenţei şi revizionismului Bisericii, iar detaşamentele morţii aşteptară la uşile moscheii atunci când muezinul îşi începu psalmodierea. Credincioşii rămaseră acasă.

— Acum toţi fiii lui Brutus sunt morţi, îi spusese Abebe lui Ramon, în timp ce dădeau un tur prin oraşul liniştit.

— Nu toţi, îl contrazise Ramon, iar Abebe se întoarse şi se holbă la el.

Ştia la ce anume se referea Ramon.

— Trebuie să facem şi asta, insistă Ramon. Atunci nu va mai exista cale de întoarcere. Anticul tabu burghez va fi nimicit pentru totdeauna, aşa cum s-a întâmplat cu ghilotina în Piaţa Concordiei şi în celula rusă atunci când ţarul Nicolae şi familia lui au murit. Odată ce se va face asta, nu va mai fi cale de întoarcere, iar revoluţia va fi sigură.

— Cine o va face? întrebă Abebe, iar Ramon răspunse fără să ezite.

— Eu.

— Va fi cel mai bine aşa, se arătă Abebe de acord şi îşi întoarse privirea ca să îşi ascundă uşurarea pe care o simţea. Fă-o cât mai curând posibil.

Ramon conduse prin centrul vechi al oraşului. Era singur la volanul jeepului descoperit. Străzile erau goale, cu excepţia patrulelor revoluţionare. Ferestrele caselor erau

închise şi acoperite de draperii. Nicio faţă nu trase cu ochiul la el, niciun copil nu se juca în curţi, nicio voce sau râset nu răsună din spatele uşilor închise ale cocioabelor din cărămizi de lut.

Afişele revoluţionare erau postate pe zidurile crăpate şi ciuruite. „Teroarea Roşie trebuie să triumfe”.

Serviciile de salubritate nu interveniseră de la declanşarea Terorii Roşii. Gunoiul se aduna mormane pe străzi, iar scurgerile se umpluseră şi canalele bălteau. Cadavrele victimelor Terorii erau îngrămădite ca lemnele pentru foc la răspântii de drumuri. Erau atât de umflate şi de ciuruite de gloanţe, încât nu mai arătau a oameni. Pântece pline de gaz se întinseră până ce hainele plesniseră pe la cusături, iar carnea era înroşită şi înnegrită de soare. Singurele fiinţe vii erau ciorile, ulii şi vulturii care ţopăiau şi ciuguleau mormanele de leşuri şi şobolanii graşi care alergau prin faţa jeepului.

Ramon îşi înfăşură eşarfa de mătase peste nas şi gură, ca să se apere de duhoare, dar în afară de această neplăcere era imposibil la ceea ce vedea în jurul lui, aşa cum un general victorios nu se lăsă afectat de carnajul de pe câmpul de bătălie.

Cocioaba se afla la capătul unei alei urât mirositoare, iar la uşa din faţă păzeau două santinele. Îl recunoscură pe Ramon atunci când acesta parcă jeepul şi îşi croi drum printre mizeriile acumulate. Îl salutară cu respect.

— Sunteţi liberi. Puteţi pleca, ordonă Ramon.

Îi privi mergând repede până la capătul aleii, înainte să deschidă uşa şi să se oprească în prag.

În încăpere era semiîntuneric şi îşi scoase ochelarii de soare. Pereţii erau văruiţi, dar goi, cu excepţia unei cruci copte de argint atârnate deasupra patului. Pe podeaua de piatră erau rogojini de stuf. În cameră mirosea a boală şi bătrâneţe. O femeie în vârstă stătea pe jos, la capul patului. Scânci şi îşi trase gluga robei peste cap, atunci când îl văzu pe Ramon.

— Pleacă.

Arătă spre uşă, iar femeia se târî pe podea, cu capul încă acoperit, făcând plecăciuni, văitându-se şi tremurând de groază.

Cu călcâiul bocancilor de luptă Ramon închise uşa în urma ei şi studie silueta care stătea întinsă pe pat.

— Negus Negusti, Regele Regilor, zise el cu o ironie sumbră, iar bătrânul tresări şi se uită la el.

Era îmbrăcat într-o robă albă impecabilă, dar avea capul gol. Era slab, imposibil de slab. Ramon ştia că suferă de tot felul de boli ale bătrâneţii, avea probleme cu prostata şi digestia, dar mintea îi era limpede. Picioarele şi mâinile care ieşeau de sub faldurile robei albe erau ca de copil şi emaciate. Fiecare oscior se vedea prin pielea translucidă ca apa. Barba şi părul erau netunse şi albe, de culoarea platinei. Carnea i se topise de pe faţă, iar nasul era slab şi acvilin. Buzele se subţiaseră şi se retrăseseră. Dinţii erau galbeni şi prea mari pentru oasele delicate ale obrajilor şi sprâncenelor. Ochii erau aproape enormi, negri ca smoala, strălucitori precum cei ai unui profet biblic.

— Te recunosc, zise el încet.

— Nu ne-am întâlnit niciodată, îl corectă Ramon.

— Totuşi, te cunosc foarte bine. Îţi recunosc mirosul. Cunosc fiecare trăsătură a feţei tale, şi inflexiunile, şi timbrul vocii.

— Atunci, cine sunt eu? îl provocă Ramon cu blândeţe.

— Eşti primul dintr-o legiune – şi numele tău este Moartea.

— Eşti înţelept, bătrâne, îi spuse Ramon şi se apropie de pat.

— Te iert pentru ce îmi vei face, zise Haile Selassie, Negus Negusti, împăratul Etiopiei. Dar nu te pot ierta pentru ceea ce i-ai făcut poporului meu.

— Încredinţează-ţi sufletul Dumnezeului tău, bătrâne, zise Ramon în timp ce luă o pernă de pe pat. În această lume nu mai este loc pentru tine.

Puse perna peste faţa lui şi se lăsă cu toată greutatea pe ea.

Zbaterea lui Haile Selassie amintea de cea a unei păsări prinse în capcană. Degetele lui subţiri se agăţară uşor de încheieturile lui Ramon şi îl traseră încet de mâneci. Dădu din picioare, iar roba i se ridică deasupra genunchilor. Picioarele erau subţiri şi întunecate ca nişte beţe de tutun uscat, iar genunchii erau cioturi mărite disproporţionat faţă de gambele slăbănoage.

Treptat zbaterea lui slăbi şi se auzi un plescăit încet sub robă atunci când sfincterul său se relaxă, iar intestinele se goliră. Ramon se sprijini pe pernă timp de aproape cinci minute după ce bătrânul rămase complet nemişcat. Simţea cum îl năpădeşte un extaz aproape religios. Nimic din ceea ce făcuse vreodată până atunci nu îi adusese un asemenea sentiment de mulţumire. Era fizic şi emoţional, spiritual şi, în acelaşi timp, profund sexual.

Omorâse un rege.

Se dădu la o parte şi îndepărtă perna. Ridică apoi capul bătrânului şi îi puse perna sub el. Trase marginea robei lui Haile Selassie până la glezne şi îi împreună pe piept mâinile mici ca de copil. Cu degetul mare şi cel arătător îi închise apoi ochii.

Rămase timp îndelungat studiind chipul lipsit de viaţă al împăratului. Voia să îşi fixeze în minte imaginea pentru totdeauna. Nu luă în seamă căldura şi duhoarea din încăperea închisă. Simţea că acesta era unul dintre punctele culminante ale vieţii lui. Trupul fragil era simbolul a tot ceea ce el jurase să distrugă în lumea aceasta.

Îşi dori ca amintirea acestei fapte să fie suficient de puternică şi de vie ca să nu o uite o viaţă întreagă.

Orice posibilă opoziţie fusese eliminată. Vocea disidenţei fusese adusă la tăcere. Fiii lui Brutus erau morţi cu toţii, iar revoluţia era în siguranţă.

Existau multe alte probleme care aveau nevoie de

atenţia lui Ramon, în alte părţi în Africa. Cu conştiinţa împăcată putea preda poziţia de consilier de securitate Guvernului Democratic al Poporului din Etiopia. Succesorul său în post era un general de securitate din Republica Democratică Germană. Era aproape la fel de abil precum Ramon Machado în implementarea democraţiei pragmatice la un popor recalcitrant.

Ramon îl îmbrăţişă pe Abebe şi se îmbarcă pe unul dintre transportoarele Iliuşin care acum decolau şi aterizau cu regularitate în Addis. Era o foarte convenabilă poartă de intrare pe întregul continent.

Realimentară la Brazzaville şi zburară către sud şi apoi către vest ca să aterizeze pe noua pistă de la baza Tercio, pe râul Chicamba, tocmai când soarele apunea în albastrul Ocean Atlantic.

Raleigh Tabaka îi veni în întâmpinare. În timpul călătoriei cu maşina de la aeroport la noul cartier general al lui Ramon, dintre palmierii de deasupra plajei albe ca de coral, Raleigh îl puse la curent cu ceea ce se întâmplase în timpul absenţei lui.

Camerele personale ale lui Ramon erau austere. Un acoperiş de paie şi ferestre largi, fără geamuri, cu jaluzele mobile din bambus; podele fără covoare şi mobilă simplă, dar confortabilă, confecţionată de un tâmplar din partea locului. Numai echipamentul electronic de comunicaţii era modern. Avea legături directe prin satelit cu Moscova, Luanda, Havana şi Lisabona.

Când Ramon intră în această locuinţă modestă îşi aminti, fără să vrea, de coliba din Bonaventura din Cuba. Se simţi imediat ca acasă, cu vântul bătând printre palmieri şi oceanul respirând cu greutate pe plaja albă de dedesubtul ferestrei.

Era epuizat. Această oboseală din oase se acumulase de săptămâni şi luni la rând. De îndată ce Raleigh Tabaka plecă, îşi aruncă uniforma de luptă pe podeaua de pământ şi se strecură sub plasa de ţânţari. Adierile blânde şi calde

ce pătrundeau prin fereastra deschisă legănau plasa de ţânţari şi îi mângâiau trupul gol.

Se simţea împlinit. Îndeplinise cu succes o sarcină dificilă, dar infinit de preţioasă. Ştia că tocmai câştigase o nouă recunoaştere, dar nimic nu putea fi la fel de satisfăcător ca sentimentul de realizare care îi alina spiritul obosit.

Creaţia sa o depăşise pe a lui Mozart sau Michelangelo. Folosise ca materie primă un pământ şi un popor, munţi, văi şi câmpii, lacuri şi râuri şi milioane de fiinţe umane. Le amestecase pe paleta sa şi, apoi, cu sânge, flăcări şi focuri de armă, le modelase şi le transformase în operă de artă. Creaţia sa o depăşea pe a oricărui artist care trăise până la el. Ştia că Dumnezeu nu există – cel puţin, nu în felul în care episcopii şi imamii pe care îi disciplinase atât de recent şi-l imaginau pe Dumnezeu. Dumnezeul pe care Ramon îl ştia era din această lume. Era dumnezeul geamăn al puterii şi al iscusinţei politice – iar Ramon era profetul său. Opera abia începuse să prindă contur. Mai întâi o naţiune, reflectă el, apoi alta şi alta, până îngloba întregul continent. Euforia îi alungă somnul preţ de câteva minute şi atunci se gândi la altceva.

De vină erau poate coliba şi sunetul mării – dar indiferent de motiv, se gândi la Nicholas. În noaptea aceea îl visă pe fiul său. Îi revăzu zâmbetul reţinut, îi auzi în minte vocea şi râsul şi îi simţi mâna caldă prinsă în a sa precum trupul sfios al unei mici făpturi.

După ce se trezi, dorul deveni şi mai intens. În timp ce lucră la birou, imaginea feţei fiului său păli şi se putu concentra asupra mesajelor codificate de la Havana şi Moscova, care soseau prin satelit. Când se ridică însă de la birou şi privi prin fereastra deschisă pe plajă, îşi imagină că vede un trup micuţ, firav şi bronzat, bălăcindu-se în valurile verzi şi i se păru că aude ţipetele dulci ale copilului.

Era poate numai o reacţie la măcelul de pe străzile din Addis-Abeba, sau amintirea cadavrelor fiilor lui *abuna,* cu globii oculari atârnând pe obraji şi organele genitale încă

imature îndesate în gură, dar în următoarele câteva zile dorinţa de a-şi vedea fiul deveni o obsesie.

Nu putea părăsi deocamdată baza de la Tercio, nu când erau atât de multe în joc, mize atât de mari pe masa de joc a Africii. Trimise un mesaj prin satelit în Havana şi într-o oră primi răspunsul.

După Etiopia, nu i s-ar fi refuzat nimic. Nicholas şi Adra se aflau în următorul avion care plecase din Cuba. Ramon aştepta pe pista de aterizare atunci când Iliuşinul ateriză pe baza Tercio.

Îşi privi fiul coborând din avion. Mergea în faţa Adrei, fără să o mai ţină de mână ca un copil mic. Exista vioiciune în felul în care îşi ţinea capul, în pasul uşor săltat, şi o scânteie de curiozitate şi inteligenţă în ochi atunci când se opri la baza rampei şi privi cu nerăbdare înjur.

Ramon simţi o emoţie extraordinară, o intensificare a aleanului şi a mândriei cu care aşteptase sosirea băiatului. Nicio altă fiinţă umană nu îl mai mişcase în acest fel. Câteva clipe lungi şi dureroase îşi privi fiul în taină, din spatele ochelarilor de soare, amestecat printre soldaţii şi hamalii care mişunau pe acolo. Ezita să dea un nume emoţiei pe care o simţea. Niciodată nu ar fi acceptat cuvântul „iubire”.

Atunci Nicholas îl reperă. Văzu cum întreaga atitudine a copilului se schimbă. Începu să fugă, dar din câţiva paşi îşi recăpătă controlul de sine. Expresia de bucurie extremă de pe chipul lui adorabil fu mascată cu promptitudine. Nu mai arăta nicio emoţie atunci când păşi calm spre latura jeepului unde stătea Ramon şi îi întinse mâna.

— Bună ziua, *padre,* zise el încet. Ce mai faci?

Ramon simţi un imbold irezistibil să îl îmbrăţişeze. Rămase nemişcat până ce depăşi momentul, apoi luă mâna lui Nicholas şi îi răspunse la salut.

Nicholas călători pe scaunele din faţă ale jeepului, lângă tatăl său. Adra stătea în spate. Pe drumul de la pista de aterizare la complexul de pe plajă străbătură terenul de

antrenament, iar Nicholas nu îşi putu ascunde curiozitatea. Puse prima întrebare ezitând, cu o voce supusă.

— De ce sunt aici toţi aceşti oameni, *padre?* Sunt fii ai revoluţiei ca şi noi, *padre?*

Cum Ramon răspunse fără niciun semn de iritare, următoarea întrebare fu mai îndrăzneaţă. Răspunsul fiind prietenos şi de această dată, băiatul se relaxă şi mai mult şi arătă un interes viu faţă de tot ceea ce vedea în jurul lui.

Oamenii de pe marginea drumului îl salutară pe Ramon când trecu cu jeepul. Cu coada ochiului văzu că Nicholas devine rigid pe locul din faţă şi răspunde la salut cu aplombul unui veteran. Ramon întoarse capul ca să îşi ascundă zâmbetul. Oamenii observară şi ei şi rânjiră amuzaţi după îndepărtarea maşinii.

Ajunşi în tabără, Ramon constată că ordonanţa adunase un teanc de mesaje sosite prin satelit care îi solicitau atenţia. Puţine dintre ele aveau de fapt importanţă, iar Ramon le rezolvă rapid. Se duse la baraca pe care o rezervase pentru Nicholas şi Adra. Când trecu pragul, sporovăială entuziastă a băiatului se întrerupse brusc. Din nou Nicholas se purtă ciudat şi se retrase în sine, privindu-şi precaut tatăl.

— Ţi-ai adus costumul de baie? îl întrebă Ramon.

— Da, *padre.*

— Bine. Pune-l pe tine. O să ne scăldăm împreună.

În recif apa era calmă şi caldă.

— Uite, *padre.* Pot să înot crawl acum – nu mai dau din picioare ca un copil, începu Nicholas.

Cu Ramon înotând lângă el, ajunse la recif cu numai şase pauze ca să îşi tragă sufletul. Se aşezară unul lângă celălalt pe un coral şi, în timp ce discutară foarte serios despre cum se formase coralul din milioane de mici făpturi vii, Ramon îl studie pe băiat cu atenţie. Era foarte bine făcut, înalt şi puternic pentru vârsta lui. Vocabularul său se mai îmbogăţise de când îl văzuse ultima dată. Uneori vorbea aproape ca un adult.

Luară cina împreună pe verandă. Ramon descoperi cât de mult îi lipsise felul în care gătea Adra. Cu fiecare minut, Nicholas părea mai relaxat. Apetitul său era foarte bun. Ceru mai mult chefal copt. Ramon îi permise să bea un pahar de vin bine îndoit cu apă. Nicholas îl sorbi ca un cunoscător, mândru că era tratat ca un adult.

Când Adra veni să îl ducă la culcare, îşi dădu fără comentarii scaunul la o parte, dar îi respinse mâna şi ocoli masa către tatăl său.

— Sunt foarte fericit că sunt aici, *padre,* zise el formal şi îi întinse mâna.

Când Ramon i-o strânse, simţi o durere aproape fizică în piept.

Într-o săptămână, Nicholas deveni preferatul taberei Tercio. Unii dintre instructorii şi recruţii ANC aveau alături de ei familiile. Una dintre soţii era învăţătoare de şcoală primară absolventă a Universităţii Western Cape din Africa de Sud. Ea organizase o şcoală pentru copiii din tabără. Ramon îl trimise pe Nicholas să participe la ore. Şcoala era o clădire dărăpănată cu laturi deschise şi rânduri de bănci făcute din lemn cioplit.

Aproape imediat deveni limpede că Nicholas era la fel de inteligent şi de avansat precum copiii cu trei sau patru ani mai mari decât el. Limba de instrucţie era engleza, iar el făcu progrese rapide în învăţarea ei. Avea o voce clară şi plăcută şi dădea tonul cântecelor. Îi învăţă *Pământul celor fără de pământ* şi alte cântece revoluţionare, pe care învăţătoarea le traduse în engleză. Îşi adusese cu el mingea de fotbal, iar asta îi aduse un imens prestigiu printre colegii săi. La comanda general-colonelului Machado, se nivelă un teren de fotbal pentru şcoală, se trasară demarcajele cu var şi se instalară porţi. Într-atât era Nicholas de priceput pe teren, încât îl porecliră Pele, iar meciurile zilnice deveniră o distracţie populară în viaţa taberei.

Ca fiu al generalului, Nicholas beneficia de un statut şi de privilegii aparte. Avea acces la conducerea taberei, inclusiv

la ora de instrucţie pentru noii recruţi. I se permise chiar să manevreze arme.

Ramon îl urmări, cu O mândrie ascunsă, pe fiul său stând în faţa unei grupe de recruţi adulţi dezasamblând şi asamblând o puşcă de asalt AK47. Îşi ocupă apoi locul în linie şi trase o rafală de muniţie de război. Douăsprezece din douăzeci de gloanţe loviră ţinta de mărimea unui om.

Fără ştirea lui Ramon, José, şoferul cubanez, îl învăţă pe Nicholas să conducă jeepul. Ramon află de ultimele isprăvi ale fiului său atunci când Nicholas, stând pe o pernă, conduse mândru maşina pe pista de aterizare ca să întâmpine transportul aerian Iliuşin care tocmai sosea.

Oamenii aflaţi de-a lungul drumului îl ovaţionară în timp ce trecură, cu ţipete de „Viva Pele!”

Croitorul taberei îi făcu lui Nicholas o uniformă de camuflaj şi un chipiu după model cubanez. Îl purta puţin tras pe ochi, ca tatăl său, şi imita gesturile lui Ramon, ridicându-şi chipiul ca să îşi treacă mâna prin păr sau vârându-şi degetele mari la curea, atunci când stătea pe loc repaus. Deveni şoferul neoficial al lui Ramon şi, oriunde se duceau, zâmbete largi de încântare însoţeau jeepul.

În unele după-amiezi, Ramon şi Nicholas luau una dintre bărcile cu motor de cincizeci de cai putere şi goneau prin strâmtoarea dintre reciful de corali şi apele albastre ale Atlanticului. Ancorau barca într-unul dintre recifurile adânci şi pescuiau. Zona gemea de peşti de fiecare formă, mărime şi culoare posibilă. Ramon îl învăţă pe Nicholas cum să toace mărunt carcasa unui peşte mare prins într-o expediţie anterioară. O amestecau cu nisip de pe plajă ca să se scufunde uşor şi făceau astfel momeală în reciful de dedesubtul vasului ancorat.

În curând putură vedea formele ca nişte umbre ale peştilor mari ţâşnind şi rotindu-se în adâncurile albastre, la douăzeci de metri dedesubtul ambarcaţiunii. Mirosul momelii îi făcea să devină frenetici. Când îşi aruncau cârligele în mijlocul lor, firul gros îi era practic smuls printre

degete, iar Nicholas ţipa de bucurie.

Bancul de peşti lucea în albastru şi verde iridescent, cu nuanţe de galben limpede de narcise şi roşu aprins. Erau pătaţi cu jad şi safir, dungaţi ca zebrele şi împroşcaţi cu rubin înflăcărat şi opal. Aveau forme de gloanţe, fluturi sau înaripaţi ca nişte păsări exotice. Erau înarmaţi cu pumnale şi aripi ascuţite şi rânduri de colţi albi ca porţelanul. Ţipau şi grohăiau ca porcii atunci când erau ridicaţi peste copastia bărcii militare. Unii erau atât de mari, încât Ramon trebuia să îl ajute pe Nicholas să îi tragă afară din apă. Nu îi plăcea să îl ajute nimeni, nici măcar tatăl lui. Şi, mai mult, nu îi plăcea să se oprească din pescuit, la sfârşitul zilei.

— Încă unul, *padre* – numai unul, ţipa el nerăbdător şi, în cele din urmă, Ramon trebuia să îi ia undiţa din mână.

Într-o seară, stătură mai târziu ca de obicei. Întunericul se lăsa atunci când ridicară ancora şi porniră motorul. Vântul devenise rece, iar curentul propriei viteze îi spulbera atunci când zburară peste valuri, pe drumul înapoi spre gura râului. Lui Nicholas i se făcu pielea ca de găină şi îşi strânse braţele în jurul corpului. Tremură de frig, oboseală şi entuziasm debordant.

Conducând barca doar cu o mână, Ramon o puse pe cealaltă în jurul umerilor lui Nicholas. Pentru o clipă copilul îngheţă la atingerea nefamiliară, apoi se relaxă şi se apropie mai mult de tatăl lui şi i se ghemui la piept.

Conducând prin întuneric, cu micul trup tremurând lipit de al lui, Ramon fu asaltat încă o dată de amintirea fiilor lui *abuna* din Addis-Abeba, pironiţi de zidul casei tatălui lor, cu orbitele goale şi cu fiecare dintre micile lor penisuri negre ieşind, ca un deget, dintre buzele moarte. Ramon nu simţi nici vină, nici regret. Fusese necesar, aşa cum cândva fusese necesar să înece, pe jumătate, copilul care acum se ghemuia la pieptul lui. Slujba era adesea grea şi crudă, dar niciodată nu ezitase să şi-o îndeplinească. Totuşi, niciodată nu se mai simţise ca acum.

Urcară barca pe plajă şi o lăsară pe mâinile lui José,

şoferul cubanez, care avea grijă de ea. Îşi croiră drum la lumina lanternei printre palmieri către barăcile din tabără.

Nicholas se poticni de el în întuneric şi Ramon îl luă de mână ca să îl echilibreze. Copilul nu făcu nicio încercare să îşi retragă mâna.

Merseră mai departe fără să vorbească până ce ajunseră la poarta taberei, apoi Nicholas spuse încet:

— Mi-aş dori să stau aici, la Tercio, cu tine, pentru totdeauna.

Ramon se prefăcu că nu auzise, dar descoperi că respira cu greutate.

Transmisionistul îi ciocăni în uşă la zece minute după miezul nopţii. O singură bătaie uşoară fu suficientă ca să îl trezească pe Ramon pe deplin, cu pistolul Tokarev în mână.

— Ce este?

— O telegramă „Trandafirul Roşu” de la Moscova, răspunse funcţionarul.

Avea instrucţiuni stricte să îl cheme la orice moment din zi sau din noapte pentru o comunicare Trandafirul Roşu.

— Vin imediat.

Mesajul era codat, iar Ramon îşi scoase din seiful de oţel carnetul cu cod. Foloseau un carneţel „unic”, un cod separat generat la întâmplare de un computer pentru fiecare pagină. El şi Trandafirul Roşu aveau singurele două copii existente şi foloseau o singură pagină pentru fiecare mesaj.

Potrivi pagina ei şi începu să decodeze mesajul.

„Proiectul are numele de cod Skylight, spunea mesajul. Primul test subteran al dispozitivului de fisiune de treizeci de megatone programat în octombrie pe douăzeci şi şase. Locul testării este localizat la 27°35 S 24°25 E. Specificaţii complete ale dispozitivului disponibile”.

Ramon îşi trimise şoferul la principala tabără ANC din susul râului, iar Raleigh Tabaka veni la birou în patruzeci de minute.

— Trebuie să plecăm imediat la Londra, îi spuse Ramon

în timp ce Raleigh citi mesajul. Este prea important ca să coordonăm de aici. Vom orchestra totul prin ambasada de la Londra şi biroul ANC din Regatul Unit.

Ramon zâmbi cu o satisfacţie tăcută.

— Burii o să fie făcuţi cu ou şi cu oţet în faţa Consiliului de Securitate până la sfârşitul săptămânii. Încă o dată au ajuns în mâinile noastre.

Îl trezi pe Nicholas ca să îşi ia rămas-bun de la el.

— Când te vei întoarce, *padre?* întrebă copilul curajos, ascunzând orice urmă de tulburare.

— Nu ştiu, Nicky.

Ramon folosi pentru prima dată diminutivul numelui lui şi i se păru că sună ciudat ieşind din gura lui.

— Te vei întoarce, nu-i aşa, *Padre?*

— Da, mă voi întoarce. Îţi promit.

— Şi o să ne laşi pe mine şi pe Adra să stăm la Tercio? Nu o să ne trimiţi de aici?

— Da, Nicky. Tu şi Adra veţi sta aici.

— Mulţumesc. Mă bucur, spuse Nicholas. La *revedere, padre.*

Îşi strânseră mâinile cu solemnitate, apoi Ramon se întoarse repede şi coborî în fugă scările către jeepul care aştepta.

Împiedicarea testului nuclear Skylight era de importanţă secundară. Trecuseră aproape trei ani de când aflase că Africa de Sud construieşte o bombă nucleară, iar Ramon ştia că acum aveau o armă viabilă. O armă nucleară avea însă o foarte mică aplicabilitate practică în războiul de gherilă care era tipic african.

De importanţă absolută era să izoleze şi mai mult Africa de Sud de ultimul sprijin rămas în lumea occidentală. Deja ajunsă paria politică, aceasta era ocazia pe care o aşteptase, să îi pună în cârcă o ticăloşie nucleară.

Se întâlniră în camera de siguranţă din incinta ambasadei sovietice. Aceasta era amplasată în acea enclavă

diplomatică discretă din spatele Palatului Kensington.

Generalul Borodin şi Aleksei Iudenici veniseră de la Moscova. Prezenţa lor dădea greutate întrunirii, demonstrând atât interesul ministrului de externe şi al KGB-ului faţă de Africa, cât şi prestigiul de care se bucura general-colonelul Machado.

Africanii erau reprezentaţi de Raleigh Tabaka şi de secretarul general al ANC. Oliver Tambo, preşedintele ANC, se afla într-o vizită neoficială în Germania de Est şi nu putuse ajunge la Londra la timp pentru întâlnire.

Totul era foarte urgent, căci sud-africanii urmau să efectueze testul Skylight în săptămâna următoare. Trandafirul Roşu completase telegrama iniţială cu informaţii destul de detaliate privind îmbogăţirea uraniului, detalii despre bomba propriu-zisă, livrarea ei sub forma noului dispozitiv de artilerie G5, poziţia şi adâncimea la care avea să se efectueze testul şi sistemul de aprindere care avea să fie folosit pentru detonarea bombei.

— Ceea ce trebuie să hotărâm astăzi, deschise Iudenici discuţia, este cum să folosim cel mai bine această informaţie.

— Cred, tovarăşe, interveni nerăbdător secretarul general al ANC, că ar trebui să ne permită să organizăm o conferinţă de presă aici, în Londra.

Buzele lui Ramon se curbară într-un mic zâmbet cinic. Desigur că îşi doreau asta. Ce val de publicitate şi-ar fi atras ANC asupra sa!

— Tovarăşe secretar general, zise Iudenici zâmbind larg, cred că anunţul ar avea ceva mai multă greutate dacă ar fi făcut de preşedintele URSS, mai degrabă decât de preşedintele ANC.

Tonul său era încărcat de sarcasm. Lui Iudenici nu îi plăceau negrii.

Înainte de şedinţă, îi spusese lui Ramon în particular că era păcat că fuseseră obligaţi să invite „maimuţele”, în loc să lămurească chestiunea între fiinţe umane civilizate.

— Este greu să coboare cineva la mintea lor, chicotise el. Dar, pe de altă parte, tu ai multă experienţă cu ei, tovarăşe. Crezi că ar fi trebuit să le aduc o pungă de alune?

Ramon nu interveni în discuţie timp de aproape douăzeci de minute. Vocile lui Iudenici şi a secretarului general deveneau tot mai puternice şi mai încordate. În cele din urmă, Borodin sugeră blajin:

— N-ar trebui să întrebăm, oare, care este punctul de vedere al tovarăşului general Machado? Sursa lui a furnizat informaţia – poate că are idei despre cum să obţinem cele mai mari avantaje din folosirea ei.

Cu toţii priviră înspre el, iar Ramon avea răspunsul deja pregătit:

— Tovarăşi, tot ceea ce aţi spus are sens şi logică. Dacă însă ANC sau preşedintele URSS va da vestea, ea va fi o senzaţie de o zi. Cred că pentru a obţine cele mai multe rezultate în favoarea noastră ar trebui să tărăgănăm procesul. Ar trebui să eliberăm informaţii cu ţârâita ca să menţinem interesul o perioadă lungă de timp.

Păreau să reflecteze, iar Ramon continuă:

— Mai cred că dacă vom da noi vestea, prin intermediul Moscovei sau al ANC-ului, va fi socotită o informaţie părtinitoare saucel puţin foarte eronată. Cred că ar trebui să dăm vestea celei mai puternice voci din America să o răspândească. Vocea care guvernează Statele Unite – şi, prin ea, lumea occidentală.

Iudenici păru derutat.

— Gerald Ford? Preşedintele Statelor Unite?

— Nu, tovarăşe ministru. Mass-media. Adevăratul guvern din America. În obsesia lor pentru libertatea cuvântului, americanii au creat un directorat mai puternic decât orice putem făuri noi. Haideţi să dăm această informaţie reţelelor de televiziune americane. Nu facem niciun anunţ, nu ţinem nicio conferinţă de presă. Le dăm numai un indiciu, le arătăm urma iepurelui şi îi lăsăm să îl vâneze şi să îl sfâşie ei. Ştiţi bine cum funcţionează. Ca într-o haită de câini de

vânătoare, entuziasmul şi setea lor de sânge vor spori dacă vor crede că prada este numai a lor. O numesc Jurnalism de investigaţie" şi oferă premii celor care produc cele mai mari daune guvernului lor, aliaţilor şi sistemului capitalist care îi susţine.

Iudenici se Holbă la el câteva clipe înainte să înceapă să chicotească.

— Am auzit că în Africa ţi se spune Vulpea, tovarăşe general.

— Vulpea Aurie, îl corectă Borodin şi Iudenici izbucni în hohote puternice.

— Văd că îţi meriţi numele, tovarăşe general. Să îi lăsăm pe americani şi pe britanici să facă din nou treaba în locul nostru.

Succesul total al operaţiunii Skylight reafirmă însutit valoarea Trandafirului Roşu, dar aduse cu el alte probleme.

Cu cât Trandafirul Roşu devenea mai valoroasă, cu atât trebuia controlată mai bine. Trebuia luată orice măsură de precauţie posibilă pentru a o proteja pe teren şi pentru a-i da imboldul de a continua. Trebuia recompensată imediat pentru Skylight şi să i se dea acces la Nicholas cât mai curând posibil. Acest lucru fu însă din nou complicat de propria atitudine schimbătoare a lui Ramon faţă de fiul său.

Era hotărât ca aceste sentimente burgheze dezgustătoare să nu interfereze cu munca lui. Ştia că, dacă era necesar, date fiind circumstanţele, trebuia să îl sacrifice pe Nicholas, după cum era gata să îşi pună propria viaţă în joc, dacă datoria i-o cerea.

Până în acea zi însă, Nicholas nu trebuia pus sub nicio formă în pericol. În special, nu trebuia să apară nici cea mai mică posibilitate ca Trandafirul Roşu sau oricare altă persoană care avea acces la băiat să îl ia din custodia lui Ramon.

Luă din nou în considerare posibilitatea unei întâlniri la hacienda din Spania. Dar asta însemna să se mute de la

Trecio şi implica un grad de risc – un grad foarte mic – însă totuşi un risc. Era posibil ca Trandafirul Roşu – să spunem, cu sprijinul agenţilor sud-africani – să reuşească să ducă poate copilul la ambasada britanică din Madrid. Ştia că Trandafirul Roşu avea paşaport britanic şi dublă cetăţenie. Spania nu mai era suficient de sigură ca să îl mulţumească pe Ramon.

Desigur, putea aranja întâlnirea la Havana sau la Moscova. Aducerea Trandafirului Roşu în aceste zone ar fi presupus probleme logistice considerabile. De asemenea, i-ar fi arătat fără nicio îndoială cine erau stăpânii ei supremi. Voia să evite acest lucru cât mai mult posibil.

Cel mai sigur loc, în afară de Cuba sau Rusia, era baza Tercio de pe râul Chicamba. Era îndepărtată şi bine apărată. Nu exista nicio ambasadă străină pe o rază de o mie de kilometri. Nicholas se afla deja instalat acolo. Trandafirul Roşu putea fi adusă cu foarte puţine inconveniente. Odată ajunsă la Tercio, se va afla sub controlul său mai bine decât în oricare alt loc de pe pământ.

Avea să fie la Tercio.

Isabella se trezi cu un sentiment de vinovăţie. Pentru o clipă nu realiză unde se află sau ce anume o trezise. Apoi îşi aminti şi îşi dădu seama că schimbarea din sunetul motoarelor avionului Iliuşin şi înclinarea punţii de dedesubtul ei o treziseră. În ciuda celor mai bune intenţii ale ei, adormise într-un scaun inconfortabil.

Se uită repede la ceasul de mână. Două ore şi cincizeci de minute de la decolarea din Lusaka.

Se ridică uşor pe scaun şi se uită pe panoul de control, peste umărul pilotului. Se aflau pe aceeaşi direcţie, dar îşi începeau coborârea. Altimetrul începu să scadă constant.

Privi prin parbrizul carlingii. Era seară şi cam ceaţă, dar, dintr-odată, soarele la apus făcu să lucească o întindere mare de apă din faţă.

„Lac?” se gândi ea şi căută în memorie unul mai mare. Lacurile africane se aflau toate pe Valea Marelui Rift, la mii de kilometri în direcţia opusă. Apoi îşi dădu brusc seama.

„Atlanticul! Am ajuns pe coasta de vest”. Revăzu în minte harta Africii. „Angola, Zair sau Enclava”. Încărcătura fâşâi şi vibră în timpul coborârii. În faţă văzu plaje albe de corali şi forma recifurilor dedesubtul apelor albastre ale Atlanticului.

Se vedea gura unui râu, cu un canal sinuos mai adânc care se vărsa în lagună. Râul era lat şi maro, dar nu suficient de mare ca să fie unul dintre marile drenaje africane, nu Congo, nici râul Luanda. Încercă să memoreze fiecare detaliu. La câţiva kilometri deasupra lagunei râul forma un cot distinctiv, un dublu S. Chiar în faţă se afla o pistă de aterizare din argilă roşie şi văzu acoperişurile din paie ale unei aşezări mari la un cot al râului, dincolo de ea.

Avionul Candid ateriză şi rulă până la celălalt capăt al pistei. În timp ce pilotul opri motoarele, un convoi de camioane se apropie şi îl înconjură. Văzu mulţi bărbaţi înarmaţi şi îmbrăcaţi în haine de camuflaj şi de luptă.

— Aşteaptă, îi spuse pilotul. Oameni vin să te ia.

Doi ofiţeri urcară pe puntea de pilotaj. Unul din ei era maior. Amândoi erau oacheşi şi aveau mustaţă. Erau îmbrăcaţi cu haine de camuflaj şi nu aveau niciun însemn în afară de ecusoane sau grade.

„Sud-americani, gândi ea. Sau mexicani”. Faptul acesta i se confirmă când maiorul i se adresă în spaniolă.

— Bine ai venit, *señora.* Vei veni, te rog, cu noi.

— Valiza mea.

Arătă spre bagajul ei cu întreaga *hauteur* de care fu în stare, iar maiorul dădu tăios un ordin inferiorului său. Locotenentul îi cără bagajul pe rampă şi îl puse într-un camion care îi aştepta.

Merseră în tăcere timp de douăzeci de minute, trecând de bariera de sârmă ghimpată în spatele căreia se aflau clădirile cu acoperişuri de paie pe care le văzuse din aer. La poartă se aflau gardieni înarmaţi. Urmară un singur drum şi

văzu strălucirea râului printre copaci. Drumul deveni tot mai moale şi mai nisipos şi presupuse că se îndreptau spre gura râului şi spre mare.

Ajunseră la o altă barieră mai mică. Poarta era păzită, dar li se permise să treacă direct. Colibele aveau acoperişuri de paie, dar păreau mai mici şi mai curate decât celelalte pe care le văzuse. De-a lungul plajei se înşirau nouă astfel de căsuţe.

Coborî din camion şi privi în jurul ei. Era un loc drăguţ şi îi amintea de una dintre broşurile de vacanţă ale Clubului Méditerranée – mare, nisip, palmieri şi colibe de paie.

Maiorul o escortă politicos în coliba cea mai mare şi, de îndată ce Isabella le văzu pe cele două femei în uniformă care o aşteptau, simţi că i se înmoaie picioarele. Îşi aminti sentimentul degradant al percheziţiei corporale pe care îl avusese cu ocazia anterioară.

Temerile ei erau neîntemeiate. Cele două tinere aproape că se scuzau în timp ce îi căutară în valiză şi în geanta de mână. O palpară cu mâinile până jos, dar nu o obligară să se dezbrace pentru o percheziţie corporală.

Rămaseră puţin nedumerite când îi descoperiră aparatul de fotografiat. Era un Kodak mic de tip „Swinger”. Discutară între ele evident alarmate, iar Isabella se resemnă că îl va pierde.

— Nu are valoare, le spuse ea în spaniolă. Îl puteţi lua dacă doriţi.

În cele din urmă, una din femei luă camera şi cele două role de film de rezervă şi dispăru cu ele într-o încăpere din spate.

Ramon privea prin gaura din perete cum cele două femei efectuează percheziţia. Le ordonase să se poarte cu circumspecţie şi să nu ofenseze dacă nu este cazul, aşa că dădu din cap aprobator atunci când una din ele veni şi îi aduse camera şi filmele.

Le examină rapid, dar complet. Folosi un singur cadru ca să se asigure că mecanismul de declanşare funcţionează şi

că filmul rula cum trebuie. Apoi făcu un gest din cap şi îi dădu aparatul înapoi femeii.

Isabella se arătă surprinsă şi evident încântată că i se restituise aparatul. Prin gaură, Ramon îi cercetă trăsăturile cu interes. Părul îi crescuse mai mult, iar trăsăturile i se maturizaseră şi deveniseră mai puternice. Avea şi mai mult sânge rece decât ultima dată când o văzuse în Spania. Dobândise prestanţă şi îşi reaminti de realizările ei considerabile şi de poziţia înaltă la care reuşise să ajungă în puţini ani.

Evident că se menţinuse într-o condiţie fizică grozavă. Era zveltă şi arăta bine. Picioarele şi mâinile îi erau bronzate şi frumos conturate. Tonusul ei muscular amintea de un atlet profesionist. Se gândi la ea în mod obiectiv şi ajunse la concluzia că era probabil una dintre cele mai atrăgătoare trei sau patru femei, din sutele pe care le cunoscuse. În mare măsură, ea era responsabilă pentru propriul lui succes în carieră.

Cele două femei terminară percheziţia, puseră totul la loc şi închiseră valiza Isabellei. Una dintre ele o ridică şi îi ceru Isabellei să o urmeze. O conduse către o poartă din gardul din frunze uscate de palmier. Isabella se trezi într-un fel de curte în care se aflau numai două colibe.

Femeia o însoţi către cea mai apropiată din ele şi o invită într-o cameră mare, cu un pat acoperit cu plasă de ţânţari într-un alcov lăturalnic. Îi puse valiza pe pat şi o lăsă pe Isabella singură.

Isabella exploră rapid încăperea. În spate se aflau o cabină de duş şi un closet în pământ. Totul era foarte bucolic, dar practice, suficient pentru nevoile ei. Îi amintea de una dintre taberele de vânătoare ale lui Sean, pe concesiunea din Chizora.

Începu să despacheteze. După o perdea avea spaţiu de atârnat haine şi avea rafturi, dar înainte să termine treaba, pe fereastra deschisă ce dădea spre plajă se auzi un chiot.

Era un sunet care îi străpunse sufletul, ţipătul ascuţit şi

vesel al unui copil pe care l-ar fi recunoscut oriunde.

Se duse repede la fereastră.

Nicholas se afla pe plajă. Purta numai costumul de baie şi la prima vedere observă că mai crescuse câţiva centimetri de la ultima lor întâlnire din Spania.

Se juca vesel cu un căţeluş, o corcitură cu pete albe şi negre, cu bot ascuţit şi o coadă lungă. Nicholas ţinea în mână un băţ şi alerga pe marginea apei, iar căţeluşul alerga şi se poticnea pe lângă el, încercând să ajungă la băţ. Nicholas râdea şi ţipa, iar câinele lătra isteric.

Nicholas aruncă băţul departe pe mare şi strigă:

— Aport!

Căţeluşul plonjă în apă şi înotă spre băţul care plutea. Îl luă între fălci şi se întoarse cu el.

— Bun băiat! Haide! îl încurajă Nicholas şi când căţeluşul veni la ţărm se scutură împroşcând o perdea de picături de apă peste el.

Nicholas ţipă protestând şi apucă un capăt al băţului. Băiatul şi câinele începură o luptă însoţită de râsete şi mârâieli.

Isabella simţi că i se înceţoşează privirea şi trebui să clipească de câteva ori ca să îşi limpezească ochii. Ieşi din căsuţă şi coborî încet spre dig. Nicholas era atât de absorbit de animalul său, încât putu să stea zece minute şi să îl privească, înainte ca el să o observe.

Imediat i se schimbă comportamentul. Împinse căţeluşul la o parte.

— Jos! comandă el sec şi acesta se supuse. Şezi! zise el. Şezi!

Îl lăsă la marginea apei şi se apropie de Isabella.

— Bună ziua, mamă. Îşi întinse mâna solemn. Ce mai faci?

— Ştiai că vin?

— Da. Trebuie să fiu cuminte şi să mă port frumos cu tine, răspunse el cu sinceritate. Dar nu mi se va îngădui să merg la şcoală cât eşti tu aici.

— Îţi place şcoala, Nicholas?

— Da, mamă, foarte mult. Pot să citesc acum. Şi învăţăm în engleză, răspunse el în această limbă.

— Engleza ta este foarte bună, Nicky. Din fericire, ţi-am adus nişte cărţi de engleză. Încercă să compenseze plăcerea răpită. Cred că îţi vor plăcea.

— Mulţumesc.

Se simţi respinsă, o intrusă în mica lui lume compactă.

— Cum îl cheamă pe căţeluşul tău?

— Douăzeci şi Şase Iulie.

— Ce nume ciudat pentru un căţel. De ce îl numeşti aşa?

O privi, uimit de ignoranţa ei.

— Douăzeci şi Şase Iulie. Este data începerii revoluţiei. Toată lumea ştie asta.

— Desigur. Ce prostie din partea mea.

I se făcu milă de ea.

— Dar îl strig doar Douăzeci şi Şase. Fluieră după căţel şi acesta veni alergând pe plajă. Şezi! ordonă el. Dă laba.

Căţelul îi oferi Isabellei lăbuţa.

— Douăzeci şi Şase este foarte deştept. L-ai antrenat bine.

— Da, încuviinţă el calm. Este cel mai deştept câine din lume.

„Copilul meu, se lamentă ea în gând, ce îţi fac? Cum se joacă oare cu tânăra ta minte vulnerabilă de îţi numeşti căţelul după un eveniment politic violent?” Nu ştia la ce revoluţie se referă Nicholas, dar durerea trebuie că îi schimonosi trăsăturile, căci băiatul întrebă:

— Eşti bine, mamă?

— Oh, da.

— Te duc să o întâlneşti pe Adra, o invită el.

În timp ce mergeau înapoi printre palmieri, încercă să îi ia mâna ca din întâmplare, dar el se eliberă ferm şi politicos dintre degetele ei.

— Încă mai am mingea de fotbal pe care mi-ai dat-o, o mai îmblânzi el.

Ştia că trebuia să îi recâştige încrederea şi afecţiunea şi gândul acesta o făcu din nou să îi dea lacrimile.

„Trebuie să o iau foarte încet, se atenţionă ea. Nu trebuie să îl presez”.

Era total nepregătită pentru şocul de a-l vedea pentru prima dată pe Nicholas în haine de luptă. Cu bereta pusă într-o parte pe un ochi şi degetele mari vârâte la curea, mărşăluia ca un legionar, căutându-i aprobarea. Îşi ascunse tulburarea şi scoase sunete potrivite de admiraţie.

Adusese cu ea câteva cărţi care spera că sunt potrivite pentru vârsta lui Nicholas. Printr-o întâmplare fericită, una dintre ele era povestirea africană clasică *Jock of the Bushveld,* o poveste despre un bărbat şi câinele lui.

Ilustraţia îl intrigă imediat pe Nicholas şi începu să vadă în Jock o asemănare cu propriul lui Douăzeci şi Şase. Discutară despre asta în detaliu, apoi Nicholas dori să citească textul. Era o poveste simplă, dar frumos scrisă. O citi cu voce tare. Fu impresionată de abilitatea lui, deşi o dată sau de două ori apelă la ajutorul ei pentru vreun cuvânt mai greu sau pentru numele vreunui animal african care nu îi era familiar.

Până ce Adra veni să îl ducă la culcare, recuperară majoritatea timpului şi terenului pierdut şi încă o dată se aflau pe panta alunecoasă a prieteniei.

„Nu forţa prea mult nota”, continuă ea să se avertizeze. Când îşi spuseră noapte bună şi îi strânse mâna formal, el izbucni pe neaşteptate:

— Este o poveste bună. Îmi place câinele Jock şi mă bucur că ai venit să mă vezi din nou. Nu mă deranjează prea tare că nu mă duc la şcoală.

Răbufnirea lui îl stânjeni şi se grăbi să iasă din cameră.

Isabella aşteptă până ce se stinse lumina în dormitorul lui, apoi se duse să o găsească pe Adra. Voia să vorbească numai cu ea şi să încerce să îşi dea seama ce rol jucase ea în răpirea lui Nicholas şi de partea cui se afla ea acum. Voia să mai afle veşti despre Ramon şi când îl va revedea.

Adra se afla în bucătărie, spălând vasele de la cină, dar când Isabella intră, expresia ei deveni una neutră şi se retrase în rezerva ei de oţel. Îi răspunse Isabellei monosilabic şi nu o privi în ochi. Foarte repede, Isabella renunţă la efort şi se reîntoarse la propria căsuţă.

În ciuda oboselii de după călătorie, dormi cu întreruperi şi se trezi în zori, nerăbdătoare să petreacă prima zi întreagă cu fiul ei.

Petrecură tot timpul pe plajă cu Douăzeci şi Şase. În punga de cadouri pe care Isabella o adusese cu ea se afla o minge de tenis. Băiatul şi câinele se distrară cu ea ore în şir.

Apoi înotară până la recif. Nicholas îi arătă cum să scoată pisicile-de-mare din văgăunile lor din coral. Se arătă încântat de cât de oripilată era la vederea picioruşelor subţiri ale caracatiţelor şi de imenşii lor ochi luminoşi.

— Adra le va găti la cină, promise el.

— O iubeşti pe Adra, nu-i aşa? întrebă ea.

— Bineînţeles, replică el. Adra este mama mea. Îşi dădu seama că făcuse o gafă. Vreau să spun că tu eşti mama mea, dar Adra este mama adevărată.

Durerea o făcu să îi vină să plângă.

În a doua dimineaţă, Nicholas veni la căsuţa ei şi o trezi când nici nu se luminase încă.

— Mergem la pescuit, zise el jubilând. José o să ne ducă cu barca.

José era una dintre santinelele pe care le observase la sosire. Era un bărbat tânăr cu pielea închisă la culoare, dinţi strâmbi şi faţa cu pete de vărsat. Părea evident că era unul dintre preferaţii lui Nicholas. Cei doi pălăvrăgiră vesel în timp ce pregătiră barca şi beţele de pescuit.

— De ce îi spui Pele? îl întrebă pe José în spaniolă, iar Nicholas răspunse în locul lui.

— Pentru că sunt cel mai bun jucător de fotbal din şcoală – nu-i aşa, José?

Nicholas îi arătă cum să pună momeala în undiţă, şi dădu

dovadă de îngăduinţă văzând incapacitatea ei de a scoate acul din gura unui peşte care se zbătea.

În seara aceea citiră împreună încă un capitol din *Jock.* După ce Nicholas se duse la culcare, Isabella încercă încă o dată să înceapă o conversaţie prietenoasă cu Adra. Primi acelaşi răspuns taciturn şi ostil. Când însă renunţă şi părăsi bucătăria, Adra o urmă în întuneric şi o prinse de mână. Cu buzele aproape atingând urechea Isabellei, şopti:

— Nu pot să vorbesc cu tine. Ne privesc în fiecare clipă.

Înainte ca Isabella să îşi poată reveni, Adra dispăru din nou în bucătărie.

De dimineaţă, Nicholas avu o altă surpriză pentru ea. O duse pe plajă, unde îi aştepta José. La un cuvânt al lui Nicholas, îi dădu arma sa şi stătu deoparte rânjind cu dinţii lui strâmbi, în vreme ce băiatul dezmembră AKM-ul. Degetele lui Nicholas erau pricepute şi rapide. Numi fiecare parte separată a armei, în timp ce o dezmembra.

— Cât a durat? îl întrebă el pe José după ce termină.

— Douăzeci şi cinci de secunde, Pele. Santinela râse admirativ. Foarte bine. O să te facem paraşutist.

— Douăzeci şi cinci de secunde, mamă, îi repetă el cu mândrie Isabellei şi, deşi aceasta fu îngrozită de demonstraţie, se strădui ca felicitările ei să pară sincere.

— Acum, José, trebuie să mă cronometrezi din nou când o reasamblez, ordonă Nicholas. Şi trebuie să mă pozezi, mamă.

Aparatul de fotografiat era o mare atracţie şi ea se supuse. Apoi Nicholas pozã cu puşca şi ceru încă o fotografie. Privindu-l prin obiectiv, îşi aminti de fotografiile pe care le văzuse cu copiii războinici antrenaţi de Vietcong. Erau copii ce păreau şi mai mici lângă armele pe care le cărau, băieţei şi fetiţe cu feţe de heruvimi şi ochi mari şi inocenţi. Citise, de asemenea, despre atrocităţile comise de astfel de monştri mici. Se transformase Nicholas într-unul din ei? Gândul o făcu să se cutremure.

— Pot să trag, José? îl rugă Nicholas şi se certară în joacă

până ce, în cele din urmă, José îl lăsă să câştige.

Aruncă o sticlă goală înspre lagună, iar Nicholas stătu la marginea apei şi trase un singur glonţ. Zgomotul atrase atenţia câtorva paraşutişti şi unor radiotelegrafiste. Se apropiară de dig şi îl ovaţionară. La al cincilea glonţ, sticla explodă şi se auziră strigăte de „Viva, Pele!" şi „Curaj, Pele!" din partea privitorilor.

— Fă-mi din nou o fotografie, mamă, se rugă Nicholas şi poză având de-o parte şi de alta admiratori, iar peste piept arma.

La prânz, Adra le oferi un picnic cu fructe şi peşte afumat rece. În timp ce stăteau împreună, Nicholas vorbi dintr-odată cu gura plină:

— José a luptat în multe bătălii. A ucis cinci oameni cu puşca lui. Într-o zi o să fiu şi eu un adevărat fiu al revoluţiei – la fel ca el.

În noaptea aceea, întinsă sub plasa de ţânţari, încercă să reziste valurilor de disperare şi de neajutorare care o inundară.

„Îmi transformă copilul într-un monstru. Cum îi pot opri? Cum îl pot duce departe de ei?"

Nici măcar nu ştia cine erau *ei,* iar sentimentul de neajutorare o copleşea întru totul.

„Oh, unde este Ramon? Dacă ar putea să vină la mine. Cu ajutorul lui, ştiu că pot să fiu puternică. Cu el alături, putem trece prin lucrul acesta îngrozitor".

Încercă să se apropie din nou de Adra, dar femeia era rece şi o respingea.

Nicholas devenea neliniştit. Deşi era încă politicos şi prietenos, se vedea că se plictiseşte numai de compania ei. Vorbea despre şcoală şi meciuri de fotbal, despre prietenii lui şi despre ce vor face când i se va permite să se întoarcă la ei. Se străduia cu disperare să îi distragă atenţia, dar era o limită în jocurile pe care le inventa, în fascinaţia cărţilor şi poveştilor pe care i le spunea, de care nu putea trece.

Începu să o cuprindă un soi de disperare sălbatică. Visa

să fugă cu el în lumea sigură şi sănătoasă de la Weltevreden. Şi-l imagină îmbrăcat într-o uniformă de clasa întâi la o şcoală publică, nu într-una de camuflaj militar. Îşi închipuia că încheie un târg cu puterile misterioase care le controlau atât de complet destinele.

„Aş face orice – dacă mi-ar da copilul înapoi”. Totuşi, chiar în timp ce gândea acestea, ştia că totul era în van.

În stările de veghe întunecate şi neajutorate ale nopţii, imaginaţia deveni una morbidă. Se gândi să pună capăt, să sfârşească chinul ei şi al fiului ei.

„Este singura cale de a-l salva, singura cale de ieşire pentru amândoi”.

Ar fi putut folosi arma lui José. I-ar fi putut cere lui Nicholas să i-o arate şi odată ce o va avea în mână... Se înfioră la acest gând şi nu mai putu continua.

General-colonelul Ramon Machado observă schimbarea ei. O anticipase.

De zece zile o observa îndeaproape. În căsuţe erau camere şi microfoane pe care Isabella nu le descoperise. Când ea şi copilul se aflaseră împreună pe plajă sau cu barca, fuseseră filmaţi prin nişte puternice lentile telescopice. Ore în şir, Ramon o cercetase atent cu binoclul din puncte bine camuflate situate deasupra plajei.

Văzuse cum primul ei val de entuziasm se schimbă încet în plăcerea de a fi în prezenţa fiului ei, apoi treptat în disperare şi nemulţumire când ajunse să evalueze pe deplin circumstanţele neplăcute în care era prinsă.

Presupuse că atinsese probabil stadiul în care ar fi putut încerca ceva disperat, care ar fi putut distruge toate rezultatele benefice obţinute până acum prin acea vizită.

Îi dădu Adrei noi ordine.

În timp ce servea cina în seara aceea, Adra îl trimise pe Nicholas cu treabă afară din căsuţă, ca să îl îndepărteze câteva minute. Apoi, în timp ce turnă o supă groasă de peşte în farfuria Isabellei, se aplecă atât de aproape, încât o şuviţă căzută de păr îi atinse obrazul.

— Nu vorbi şi nu te uita la mine, şopti ea. Am un mesaj de la marchiz. Isabella scăpă lingura cu un zăngănit. Atenţie. Nu te da de gol. Spune că va încerca să vină la tine, dar că este greu şi periculos. Spune că te iubeşte. Spune să fii curajoasă.

Toate gândurile sinucigaşe îi zburară din minte. Ramon era aproape. Ramon o iubea. În adâncul inimii ştia că totul va fi bine atâta timp cât era decisă să rămână curajoasă şi avea ajutorul lui Ramon.

Lucrul acesta o ajută să treacă de următoarele două zile. Îşi recăpătă pofta de viaţă şi reuşi să i-o transmită şi lui Nicholas.

Nelinişstea şi plictiseala care începuse să le afecteze relaţia se evaporară. Erau din nou fericiţi împreună.

Nopţile stătea trează în căsuţa ei, fără să mai fie măcinată de îndoială şi temeri, aşteptându-l pe Ramon.

„O să vină. Ştiu că o să vină”.

Atunci una dintre femeile care o întâmpinaseră şi îi percheziţionaseră bagajul la sosire veni la ea, cu un mesaj.

— Un avion pleacă mâine-dimineaţă la ora nouă. O să pleci cu el.

— Copilul! exclamă ea. Nicholas – Pele?

Femeia scutură din cap.

— Copilul rămâne. Vizita ta s-a terminat. Vor veni să te ia mâine-dimineaţă la ora opt. Trebuie să fii gata. Acestea sunt ordinele mele.

Îşi dori să ia cu ea o amintire de la fiul ei. După ce făcu duş şi se schimbă pentru cină, luă o forfecuţă de unghii din trusa de toaletă şi o ascunse în buzunarul de la bermude. Când Nicholas se aşează pe scaun la masă, veni în spatele lui şi, înainte să îşi poată trage capul, îi tăie o şuviţă lungă şi groasă de la ceafă.

— Hei, protestă el încet. De ce ai făcut asta?

— Vreau ceva care să îmi amintească de tine după ce plec.

Se gândi la asta o vreme, apoi întrebă sfios:

— Pot să am şi eu una de la tine – ca să îmi amintească de tine?

Fără niciun alt cuvânt, îi dădu forfecuţa. Se ridică în faţa ei şi îi alese o şuviţă cu degete alerte.

— Nu prea mult, îl preveni ea.

El râse, tăie şuviţa şi o încolăci în jurul degetului.

— Părul tău este moale – şi drăguţ, şopti el. Chiar trebuie să pleci, mamă?

— Mă tem că da, Nicky.

— O să mai vii să mă vizitezi?

— Da, voi veni. Îţi promit.

— O să păstrez şuviţa asta de păr în cartea mea *Jock.* Aduse cartea şi presă şuviţa între paginile ei. De fiecare dată când voi citi cartea o să mă gândesc la tine.

Era lună aproape plină. Lumina argintie pătrundea prin geamurile deschise ale căsuţei şi arunca umbre întunecate ce se mişcau încet pe podea, marcând trecerea orelor.

„*Trebuie* să vină, îşi spuse ea, stând nemişcată, cu speranţă temătoare, pe salteaua tare. Te rog, fă ca el să vină”.

Dintr-odată se ridică în capul oaselor. Nu auzise nimic, nu văzuse nimic, dar ştia cu certitudine că el este aproape. Se sili să nu îi strige numele cu voce tare. Aşteptă cu toate simţurile în alertă şi deodată, fără un sunet, el era acolo.

Apăru ca o fantomă în lumina lunii, iar ea îşi înăbuşi ţipătul care i se formă în gât. Aruncă într-o parte plasa de ţânţari şi din trei paşi rapizi traversă căsuţa şi se aruncă în braţele lui. Sărutul lor păru să dureze o clipă şi o eternitate. Apoi, tot fără niciun cuvânt, o trase după sine pe scările din faţă ale căsuţei, apoi spre sanctuarul desişului de palmieri.

— Nu avem mult timp, o preveni el încet, iar ea îşi înăbuşi un suspin şi se agăţă de el.

— Ce se întâmplă cu noi, dragule? întrebă ea. Nu înţeleg nimic. De ce ne faci asta?

— Din acelaşi motiv pentru care tu eşti silită să te supui. Pentru Nicholas şi pentru tine.

— Nu înţeleg. Nu mai pot continua, Ramon. Am ajuns la capătul puterilor.

— Nu mai durează mult, draga mea. Îţi promit asta. În curând se va termina totul şi vom fi împreună.

— Ai spus asta şi ultima dată, iubitule. Am făcut tot ce am putut...

— Ştiu, Bella. Ce ai făcut tu ne-a salvat. Pe amândoi, pe Nicholas şi pe mine. Fără tine am fi fost distruşi de mult. Ai cumpărat timp şi viaţă pentru noi.

— M-au obligat să fac lucruri groaznice, groaznice, Ramon. M-au făcut să îmi trădez familia şi ţara.

— Sunt mulţumiţi de tine, Bella. Faptul că eşti aici demonstrează asta. Ţi-au oferit două săptămâni cu Nicholas. Dacă ai mai rezista puţin – dacă le-ai mai da puţin din ceea ce vor.

— Nu-mi vor da niciodată drumul, Ramon. Ştiu asta. Mă vor ţine legată la nesfârşit, până la ultima picătură de sânge.

— Bella, iubito. Îi strânse trupul prin mătasea subţire a cămăşii de noapte. Am un plan. Dacă le mai poţi satisface cererile încă puţin, data viitoare vor fi mai indulgenţi. Vor începe să fie neatenţi – şi atunci, îţi promit, îl voi aduce pe Nicky la tine.

— Cine sunt ei? şopti ea, dar el începuse să facă dragoste cu ea.

— Tăcere, iubita mea. Nu întreba. Este mai bine să nu ştii.

— La început am crezut că sunt ruşii, dar americanii au reacţionat la mesajul meu despre Skylight. Americanii mi-au folosit informaţia despre raidul din Angola. Este vorba de CIA-ul american, Ramon?

— S-ar putea să ai dreptate, iubirea mea, dar de dragul lui Nicky, nu îi provoca.

— Oh, Dumnezeule, Ramon. Sunt atât de nefericită. N-am crezut că un popor civilizat poate trata oamenii în acest fel.

— Nu mai este mult, şopti el. Fii puternică. Dă-le ce vor

încă puţin, apoi Nicky şi cu mine vom fi cu tine.

— Fă dragoste cu mine, Ramon. Este singurul lucru din lume care mă împiedică să nu înnebunesc.

În dimineaţa următoare, Nicholas o conduse la avion. Era foarte mândru de abilitatea lui de a conduce, iar ea îl lăudă mult. José şi şoferul stăteau în spatele jeepului, iar ea auzi o remarcă a unuia dintre ei, care în acel moment nu avu nicio însemnătate, dar îi rămase întipărită în minte.

— Pele este adevăratul pui al Vulpii, *El orro.*

Pe rampa avionului Iliuşin îşi luară rămas-bun unul de la celălalt.

— Ai promis că o să vii să mă vezi din nou, mamă, îi reaminti Nicholas.

— Bineînţeles, Nicky. Ce cadou să îţi aduc?

— Mingea mea de fotbal s-a cam uzat... Trebuie să o umflăm de mai multe ori într-un meci.

— Îţi aduc alta.

— Mulţumesc, mamă.

Îi întinse mâna, dar Isabella nu se mai putu abţine. Căzu în genunchi şi îl strânse la piept.

Câteva clipe rămase nemişcat, şocat, în braţele ei, apoi se smulse brusc din strânsoarea ei. Faţa lui era roşie de umilinţă. Se uită urât la ea, apoi se răsuci şi o rupse la fugă spre jeep.

Privi prin micul geam lateral de pe puntea de zbor a avionului Iliuşin, dar Nicholas dispăruse. Văzu un nor de praf stârnit pe drumul spre plajă. Băiatul lăsă un mare gol în sufletul ei.

Coborî din Iliuşin în Libia, unde aterizaseră ca să realimenteze şi luă un zbor Swissair spre Zürich. Trimise vederi tuturor din familie, inclusiv lui Nanny, şi îşi folosi cărţile de credit ca să îşi facă simţită prezenţa în Elveţia. Îi sună chiar şi pe bancherii lui Shasa din Lausanne ca să retragă zece mii de franci şi să risipească astfel orice suspiciune pe care tatăl ei ar fi avut-o în privinţa vacanţei.

Fotografiile pe care i le făcuse lui Nicholas erau frumoase. Îi surprinsese expresiile tipice şi maniera personală de a poza. Chiar şi cele cu el îmbrăcat în haine de camuflaj şi mânuind îngrozitoarea puşcă de asalt îi provocară mai degrabă bucurie decât tristeţe.

Ţinea un jurnal despre Nicholas. Era o agendă groasă cu legături şi buzunare în interior şi conţinea fiecare amintire despre Nicholas pe care o obţinuse de-a lungul anilor.

Se aflau acolo o copie a certificatului spaniol de naştere şi actele de adopţie. Angajase o firmă londoneză specializată care să caute descendenţii familiei Machado înapoi cu trei secole. O copie a arborelui genealogic şi însemnele heraldice se aflau în buzunarele din faţă ale jurnalului.

De asemenea, mai păstra botoşelul de bebeluş pe care îl recuperase de sub pătuţul din apartamentul din Malaga.

Păstrase şi copii ale rapoartelor de la grădiniţă şi de la clinica pediatrică, alături de fiecare fotografie care îi fusese trimisă vreodată. Făcea comentarii şi îşi descria sentimentele de iubire, speranţă şi disperare.

Când se întoarse la Weltevreden, adăugă şuviţa de păr şi fotografiile pe care le făcuse şi incluse o descriere a vacanţei lor împreună. Înregistra chiar conversaţii de-ale lor şi fiecare comentariu amuzant sau semnificativ pe care îl făcuse.

Când era foarte deprimată sau nefericită, se încuia în apartament, scotea jurnalul din seiful personal şi lua fiecare obiect în parte.

Îi dădea puterea de a continua.

Avionul Beechcraft se lansă într-o coborâre bruscă şi scăderea gravităţii o făcu pe Isabella, aşezată pe locul din spate, să se simtă uşoară.

— Acolo, strigă Garry de pe locul din stânga pilotului, în faţă. Îi vezi? La baza dealului. Sunt trei.

Isabella îşi miji ochii spre pădure şi terenul accidentat de-

a lungul marginii coastei. Rocile formau creneluri şi turnuleţe, amintind de ruinele unui castel de poveste.

Pădurea umplea văile şi ravenele dintre castelele de stânci, într-un haos splendid; trunchiuri uriaşe de copaci străjuiau de la înălţimi de treizeci de metri sau mai mult cu ramuri larg desfăcute, îmbrăcate în hainele toamnei, într-un amalgam de nuanţe de auriu, arămiu şi bronz. Alţi copaci mari erau deja goliţi de frunze; baobabii uriaşi, cu scoarţe reptiliene, se înălţau groteşti, ca nişte creaturi din epoca dinozaurilor. Chiar la vârful aripilor avionului Beechcraft ajungea câte un abanos african gigantic, cu frunzele încă verzi şi cu ramurile de sus încărcate cu fructe galbene, coapte.

Un stol de porumbei se înălţă alarmat în aer şi păsările ţâşniră atât de aproape, încât le putu vedea ciocurile galben aprins şi strălucirea ochilor ca nişte mărgele. Apoi pădurea se termină brusc şi o întindere de iarbă uscată apăru dedesubtul lor. Avionul se îndreptă direct spre formaţiunea înaltă de stânci de la capătul îndepărtat.

Acolo! Poţi să îi vezi, Bella? strigă din nou Garry.

— Da! Da! Nu-i aşa că sunt magnifici? strigă ea înapoi.

La capătul îndepărtat al luminişului, trei elefanţi alergau în şir indian. Urechile lor fluturau în lateral ca vela unei corăbii arabe. Spinările lor erau cocoşate astfel că putea vedea lanţul crestat al şirei spinării şi strălucirea colţilor lungi de fildeş ridicaţi în sus.

Zburând la şapte metri deasupra, elefantul din faţă se întoarse să îi înfrunte. Ridică sus trompa, de parcă ar fi vrut să îi dea jos de pe cer. Garry se retrase, apoi gravitaţia o făcu pe Isabella să simtă un nod în stomac, iar avionul se ridică zburând aproape de granitul albastru şi apoi sus spre norii de pe cerul african.

— Cel mare avea sigur treizeci şi cinci de kilograme.

Garry analiza greutatea colţilor elefantului atunci când se întoarse pe scaun şi privi peste umăr în spate, pilotând din instinct, chiar şi din acel unghi critic.

— Sunt în zona noastră, *pater?* întrebă el, în timp ce roti nasul şi trase de manetă ca să recupereze altitudinea.

— Chiar la margine. Shasa stătea relaxat pe locul din dreapta lui. El îl învăţase pe Garry să zboare şi îi cunoştea abilităţile. Acolo este Parcul Naţional – vezi linia de demarcaţie din pădure, care marchează hotarul.

— Elefanţii ăia se îndreaptă direct spre ea.

Isabella se sprijini de spatele scaunului tatălui ei, care se întoarse şi rânji la ea.

— Pe dulcea ta viaţă că da, zise el.

— Vrei să spui că ştiu care este concesiunea de vânătoare şi care este sanctuarul?

— Aşa cum ştii tu drumul spre baie. La cel mai mic semn că ar fi probleme, aleargă acasă la mama.

— Poţi vedea tabăra? întrebă Garry.

— La sud de stânca aia. Shasa arătă în faţă, prin parbriz. Acolo, acum poţi vedea fumul. Pista de aterizare este paralelă cu peticul acela de tufişuri întunecate.

Garry coborî din nou şi se lăsă în jos spre sălbăticie, zburând pe deasupra pistei accidentate ca să verifice dacă era goală.

O turmă mică de zebre, care păşteau iarba de pe pistă, o luară la fugă la apropierea lor şi porniră în galop. Fiecare dintre ele ridică în urmă un nor mic de praf.

— Măgăruşi nenorociţi, murmură Garry. Loveşti una şi îţi zboară aripa.

Dedesubtul ei, Isabella văzu un camion deschis parcat în apropiere de pistă. Îl căută cu privirea pe fratele ei mai mare la volan, dar acolo era unul dintre şoferii lui de culoare. Se simţi dezamăgită. Nu îl mai văzuse pe Sean de aproape doi ani şi îi era dor de el.

Garry întoarse avionul Beechcraft cu două motoare şi se pregăti de aterizare pe pistă. Coborî trenul de aterizare şi trei lumini verzi se aprinseră în partea de sus a tabloului de bord. Mâinile lui erau puternice şi sigure atunci când termină verificările de aterizare şi aduse avionul într-un

unghi ascuţit ca să evite vârfurile copacilor ce se îngrămădeau în jurul pistei.

— Eşti un pilot minunat, zise Isabella admirându-i tehnica. Aproape la fel de bun *ca Pater.*

Garry îi adusese de la Johannesburg în avionul cu reacţie al companiei, dar rămăseseră peste noapte la Salisbury la hotelul Monomatapa. Shasa şi Garry avuseseră o întâlnire cu Ian Smith, prim-ministrul rhodesian. Zburaseră apoi pe această scurtă distanţă în mai micul Beechcraft. Avionul cu reacţie avea nevoie de o pistă de o mie de metri ca să aterizeze în siguranţă, în vreme ce Beechcraftul, dacă era manevrat de un pilot priceput, se putea strecura pe scurta pistă acoperită cu iarbă de la Chizora.

Fu o aterizare cu flapsurile deschise, iar Garry puse avionul jos cu fermitate, fără niciun alt salt. Aparatul de zbor se zdruncină pe suprafaţa accidentată. Apăsă la maximum frâna de siguranţă atunci când zidul de copaci de la capătul îndepărtat al pistei se apropie de ei rapid. Întoarse apoi cu o nouă pornire de motor şi rulă într-un nor de praf până la locul unde îi aştepta camionul.

Personalul taberei roi în jurul avionului în clipa în care Garry opri motoarele. Shasa sări jos şi le strânse mâinile şi îi salută pe fiecare, în ordinea strictă a rangului. Cea mai mare parte a personalului safariului fusese alături de companie de la începuturi, aşa că Shasa îi ştia pe fiecare după nume.

Plăcerea angajaţilor taberei spori când Isabella coborî şi ea din avion şi minunatele zâmbete albe africane izbucniră în prea-plinul lor. Deşi îşi făcea rar apariţia la Chizora, era favorita lor. O numeau Kwezi, Steaua de Dimineaţă.

— Am roşii proaspete şi lăptuci pentru tine, Kwezi, o asigură Lot, grădinarul-şef.

Grădina din tabăra de la Chizora era fertilizată cu gunoi de elefant şi bizon şi producea fructe şi legume care ar fi putut câştiga premii la orice concurs agricol. Cu toţii cunoşteau slăbiciunea pentru salate a lui Kwezi.

— O să îţi pun cortul la capăt, Kwezi, spuse Isaac, majordomul taberei. Ca să poţi asculta păsările dimineaţa. Bucătarul ţi-a pregătit ceaiul tău special de *rooibos.*

Ceaiul de ierburi din munţii Cape era încă una dintre slăbiciunile Isabellei.

Garry conduse avionul în hangarul înconjurat cu sârmă, care avea rolul să împiedice leii şi hienele să roadă cauciucurile în timpul nopţii. Personalul le încărcă bagajele în spatele camionului descoperit. Cu Garry la volanul Toyotei, porniră pe drumul accidentat prin pădurea de combretum.

Fusese un bun sezon ploios, iar vânatul era din belşug. Ajunşi în luminişul larg din faţa taberei, văzură turme mari de zebre şi antilope impala roşii-maronii, păscând fără să se teamă în iarba argintie. Una dintre regulile stricte ale lui Sean era aceea de a nu se trage niciun glonţ pe o rază de trei kilometri în jurul taberei. Nu era însă o restricţie limitativă, deoarece concesiunea Chizora se întindea pe mai bine de zece mii de kilometri pătraţi.

Tabăra dădea spre iazul lucitor şi noroios din centru. Mai târziu, în timpul sezonului, când apa seca, vânatul avea să migreze. Atunci Sean era nevoit să adune întreaga tabără şi să îl urmeze de-a lungul râpei până la cealaltă tabără, pe malul lacului Kariba.

Şirul de corturi verzi era aşezat discret lângă pădure, fiecare având propriul duş şi latrină în spate. Cortul în care se lua masa era înconjurat de un perete de paie şi era deschis spre cer. Scaunele pliante din pânză erau aşezate în jurul unui foc de tabără, format din buşteni mari care ardeau zi şi noapte. Senatorii taberei purtau cu toţii uniforme apretate, iar Isaac, majordomul, avea un şnur roşu peste umăr.

Generatorul portabil furniza lumina şi energia pentru şirul de frigidere şi congelatoare situate în antreul de pământ. Din bucătăria sa din frunze, bucătarul făcu să apară ca prin minune o mulţime de bunătăţi. Erau rafinamentul a ceea ce

era cunoscut drept „tabăra Hemingway”. De departe se remarcau recipientele cu gheaţă de pe masa de la bar şi regimentele de sticle cu alcool. Existau şase mărci diferite de whisky premium, iar trei de whisky pur scoţian. Un Chablis Vaudesir grand *cru* era aşezat într-o găleată de argint cu gheaţă. Existau, de asemenea, ingrediente pentru Pimm’s No. I şi Bloody Mary, pentru cei cu gusturi mai banale. Toate paharele erau din cristal Stuart. Clientela care îşi putea permite tarifele de safari se aştepta că se va bucura şi de aceste necesităţi de bază ale vieţii.

Ajutoarele în uniformă umpluseră cu apă fierbinte rezervoarele duşurilor individuale. În timp ce oaspeţii se spălau de praful şi murdăria călătoriei, ei despachetară şi aşezară în fiecare cort hainele de safari.

Îmbăiaţi şi răcoriţi, membrii familiei se adunară în jurul focului, iar Shasa se uită la ceasul de mână.

— Cam devreme pentru un păhărel?

— Prostii, spuse Garry. Suntem în vacanţă. Chemă barmanul să le ia comanda.

Isabella sorbi din vinul ei alb şi rece. Pentru prima dată în aproape doi ani, se simţea în siguranţă şi împăcată, şi fără să vrea se gândi la Michael. El era singurul care lipsea. Urmări procesiunea minunatelor animale sălbatice care veneau să se adape la iaz şi îl ascultă pe tatăl ei şi pe Garry cu numai jumătate de ureche.

Discutau despre clientul lui Sean. Era un industriaş german pe nume Otto Heider.

— Este cu douăzeci de ani mai bătrân decât Sean, dar sunt suflete pereche. Amândoi aventurieri. Dumnezeule, prin ce au trecut împreună! le spuse Shasa. Cu cât situaţia este mai palpitantă şi mai periculoasă, cu atât mai bine pentru bătrânul Otto. Nu vânează cu nimeni, cu excepţia lui Sean.

— Am cerut Serviciilor Speciale să îmi facă un raport complet despre el, zise Garry, dând din cap.

Serviciile Speciale erau o secţiune închisă a Courtney

Enterprises, al cărei director îi raporta direct lui Garry. Era serviciul său privat de spionaj. Supraveghea totul, de la securitatea companiei, la spionajul industrial.

— Otto Heider este o mare figură. Lista posesiunilor sale se întinde pe patru pagini, dar este un jucător pasionat. Nu cred că ar trebui să ne legăm financiar de el. Riscă mult prea mult. Potrivit calculelor mele, este subcapitalizat cu cel puţin trei miliarde de mărci germane.

— Sunt de acord, zise Shasa înclinând capul. Este un personaj interesant, dar nu pentru noi. Ştii că îşi aduce cu el în safari propria bancă de sânge, în caz că este călcat de un elefant sau împuns de un bivol?

— Nu, n-am ştiut asta. Garry îşi îndreptă spatele în scaunul său.

— Dulcele sânge proaspăt, zise Shasa zâmbind. În carne şi oase, ca să zic aşa. Transfuzii autoadministrate.

— Ce înseamnă asta? Până şi Isabella era interesată.

— Aduce cu el două asistente calificate. Amândouă blonde, amândouă frumoase şi sub douăzeci şi cinci de ani, amândouă cu grupa de sânge AB pozitiv. Dacă are nevoie de sânge, poate să ia direct de la una dintre ele, având în acelaşi timp ajutor specializat.

Garry izbucni într-un hohot de râs admirativ.

— Şi chiar dacă nu are nevoie de sânge, sunt unelte foarte utile într-un safari. Numai că transfuziile curg în cealaltă direcţie.

— Eşti dezgustător, Garry, zise Isabella zâmbind.

— Ba nu eu! Bătrânul Otto este cel dezgustător. Cred că îmi schimb părerea despre el. Poate că totuşi vom face afaceri împreună. O astfel de perspectivă este vrednică de luat în seamă.

— Las-o baltă. Otto pleacă la prima oră mâine-dimineaţă, cu cele două asistente ale lui. Clientul de care suntem cu adevărat interesaţi soseşte mâine după-amiază. Sean îl va duce pe Otto la Salisbury şi se va întoarce cu celălalt – Shasa se întrerupse şi îşi umbri ochii, privind insistent spre

luminişul din faţa taberei. Aud camionul lui Sean. Da, uite-l că vine.

Umbra mică a maşinii de vânătoare ieşi din marginea pădurii, la şaisprezece kilometri peste întinderea de iarbă.

— Domnul Sean se grăbeşte teribil.

Sunetul motorului se amplifică. O coloană înaltă de praf se ridică spre cerul nemişcat al serii. Animalele de la iaz intrară în panică şi o luară la galop spre copaci.

Pe măsură ce distanţa se scurtă cu rapiditate, începură să îi distingă pe ocupanţii maşinii Toyota. Cabina şi prelata fuseseră înlăturate şi numai parbrizul mai stătea peste capota motorului. Pe bancheta ridicată din spate se vedeau patru siluete. Cei doi hăitaşi negri ai lui Sean în haine kaki şi două femei albe. Acestea, presupuse Isabella, erau asistentele germane, căci se potriveau descrierii, tinere, blonde şi drăguţe.

Pe locul din faţă al pasagerului se afla un bărbat de vârsta a doua, îmbrăcat într-un costum de safari făcut pe comandă. Purta ochelari cu rame de aur şi o bandă din piele de leopard în jurul pălăriei. Emana acel aer de jovialitate şi încredere în sine care îl identifică drept Otto Heider, clientul despre care discutaseră.

Sean se afla la volanul Toyotei, iar Isabella nu se putu abţine. Sări de pe scaunul de camping şi alergă la poartă.

Sean purta o cămaşă colonială, cu două cartuşiere grele în jurul bustului. Mânecile fuseseră tăiate la umeri, aşa că avea braţele goale. Muşchii erau bronzaţi şi plesneau de sănătate, lucind de parcă ar fi fost unşi. Părul, lung până la baza gâtului, avea o tunsoare care amintea de prinţul Valiant. Bandana de piele, stil Comanche, de pe frunte, nu prea reuşea să-i ţină şuviţele de păr negru care îi fluturau ca un steag în jurul capului, în viteza mare a maşinii.

Apăsă pe frână atât de brusc, încât vehiculul masiv se răsuci într-o parte şi se opri într-un nor imens de praf. Sean sări jos şi porni spre ei cu paşi mari. Pantalonii scurţi erau tăiaţi deasupra coapselor, iar în picioare avea încălţăminte

din piele de antilopă kudu.

— Sean! exclamă Isabella scoţând un chiuit de bucurie, dar acesta trecu pe lângă ea cu o expresie de furie întunecată pe chip. Fata se holbă în urma lui, nevenindu-i să creadă.

Sean îşi ignoră tatăl, la fel ca pe sora lui şi se opri în faţa fratelui mai mic.

— De-a ce mama dracului crezi tu că te joci? zise el cu o voce plină de furie, iar rânjetul fericit al lui Garry păli.

— Şi eu mă bucur să te văd.

Tonul lui Garry era blând, dar înapoia lentilelor, ochii săi scăpărau de supărare.

Sean se aplecă şi îl luă pe Garry de cămaşă. Dintr-o singură mişcare, îl ridică pe fratele său de pe scaunul de camping. Era dovada unei puteri brute, căci Garry era un bărbat mare şi solid.

— Dă-mi voie să îţi spun un mic secret, zise Sean. Am pierdut patru zile căutând o poziţie de tragere în singurul bivol cumsecade pe care l-am văzut tot sezonul. În punctul culminant, vii tu bubuind ca von Richthofen şi aducând iadul pe pământ!

— Ascultă, Sean, n-am... Garry încercă să îl calmeze, dar Sean nu asculta.

— Nenorocit de şoarece de birou. Turist cu fundul moale care face pe durul. Ce mama dracului încerci să demonstrezi?

— Sean. Garry ridică ambele braţe, cu palmele deschise. Haide, fii rezonabil. De unde era să ştiu?

— Rezonabil? Când ai apărut pe concesiunea mea şi mi-ai zburătăcit prada? Rezonabil? Când i-ai tras-o celui mai bun client al meu şi ai distrus ultimul foc pe care îl putea trage într-un bizon mare în acest safari?

— Am spus că îmi pare rău.

— Dacă îţi pare rău acum, gândeşte-te cât de rău o să îţi pară peste cinci minute, zise Sean.

Cu mâna stângă ţinând încă de cămaşa lui Garry, îl

împinse în spate. Instinctiv, Garry rezistă. Instantaneu, Sean inversă presiunea şi îl luă pe Garry prin surprindere.

Sean nu îşi împinse înapoi mâna dreaptă. Izbi pumnul de la numai zece centimetri, dar întreaga putere a umerilor lui largi şi musculoşi se afla în el, iar Garry venea drept spre el. Dinţii lui Garry clănţăniră cu întregul maxilar. Scaunul răsturnat îi prinse genunchii şi căzu pe spate.

— La naiba, ce bine a fost, zise Sean încleştându-şi şi descleştându-şi mâna dreaptă, în timp ce se foi în jurul scaunului răsturnat ca să ajungă din nou la el.

— Sean! Isabella îşi reveni din şoc. Opreşte-te, Sean! Lasă-l în pace!

Alergă să se interpună între fraţii ei, dar Shasa o prinse de braţ ca să o împiedice. Deşi se zbătu să se elibereze, el o ţinu cu uşurinţă.

Garry se chinui să se ridice în picioare. Expresia lui era una de năuceală. Un fir subţire de sânge şiroia dintr-o nară şi încercă să şi-l şteargă. Îşi ridică atunci mâna şi şi-l întinse pe buza de sus. Ţinu mâna murdară de sânge în faţa ochilor miopi şi o privi, nevenindu-i să creadă.

— Haide, durule. Sean stătea lângă el în picioare. M-am păstrat pentru asta.

— Lasă-l în pace, Sean. Te rog! Isabella ura violenţa, sângele, şi această ceartă ridicolă între doi oameni pe care îi iubea atât de mult. Opreşte-te! Opreşte-te!

— Linişte, Bella, o avertiză tatăl ei cu asprime. Nu te băga.

Continuând să stea în praf, Garry se scutură ca un câine Saint Bernard.

— Haide, domnule nenorocit de preşedinte al consiliului, îl tachină Sean. În picioare, domnule afacerist al curului. Să-ţi vedem stilul, domnule *Fortune Magazine.*

— Lasă-i, Bella. Shasa continuă să o ţină. Trebuia să se întâmple asta. Dospeşte de douăzeci de ani. Lasă-i să lămurească situaţia.

Dintr-odată, Isabella înţelese. Alegerea invectivelor de

către Sean era o expresie a propriei invidii şi a resentimentelor pe care le acumulase într-o viaţă de om.

Sean era primul născut, prinţul de aur, cel ales. Toate aceste onoruri şi titluri ar fi trebuit să fie ale lui. El ar fi trebuit să fie principalul beneficiar al bunăvoinţei tatălui său şi totuşi pierduse totul. Avortonul îi furase totul.

— Pişă-pat, zise Sean. Aragaz cu patru ochi.

Acestea erau insultele din copilărie. Isabella avea vie în minte amintirea superiorităţii princiare a fratelui ei mai mare. Îşi aminti cum în iernile copilăriei lor la Cape, când zăpada se aşternea groasă în munţii Hottentots Holland, Sean îl dădea pe Garry jos din pat, în zori, şi îl trimitea să stea pe toaletă, ca să o încălzească pentru el. Îşi aminti sute de alte episoade în care Sean îl umilise.

Garry se ridică în picioare. Lucrase neobosit timp de douăzeci de ani ca să îşi întărească trupul firav cu care se născuse. Pieptul îi era acum o masă de muşchi, iar cârlionţii aspri de păr i se iveau prin V-ul tricoului. Braţele şi picioarele lui păreau aproape grotesc de dezvoltate. Stând acum unul în faţa celuilalt, se vedea însă că era cu aproape zece centimetri mai scund decât fratele său mai mare.

— Este pentru ultima dată, spuse el încet. Aşa ceva n-o să se mai întâmple. Ai înţeles?

— Nu. Sean clătină din cap, furia clocotindu-i înapoia zâmbetului batjocoritor. Nu înţeleg, Pişă-pat. Va trebui să îmi explici mai bine.

Clientul german şi cele două asistente nubile ale sale coborâseră din Toyota şi îl urmaseră pe Sean. Priveau acum scena cu interes şi pline de încântare.

Garry clipi ca o bufniţă, fără ochelarii săi, dar maxilarele i se încleştară atât de tare, încât pachete de muşchi ca nişte nuci i se umflară pe fălci, dedesubtul urechilor. Sean se aplecă în faţă, se legănă pe picioare şi îl plesni uşor peste obraz, continuând să zâmbească batjocoritor. Garry se năpusti.

Era rapid pentru un bărbat atât de greoi, aşa cum este

rapid un bivol, aşa cum un crocodil bătrân este rapid, dar Sean era iute ca un leopard. Se aplecă subit în faţa asaltului lui Garry şi îl izbi cu pumnul stâng în pântec, chiar dedesubtul coastelor. Era ca şi cum ar fi aruncat o cărămidă într-un tanc de luptă. Garry nu scoase nici măcar un sunet. Abia dacă îşi îndoi umerii şi atacă din nou.

Sean dădea din mâini şi dansa în faţa lui, cu rânjetul batjocoritor încă pe buze. Îl lăsa pe Garry să lovească şi contracara cu pumnii. Loviturile sale se pierdeau în masa compactă de muşchi duri de parcă ar fi izbit o roată de cauciuc cu o bâtă de baseball.

Asistentele germane ţipau cu un soi de groază fericită. Servitorii taberei veniră în fugă dinspre bucătărie. Capetele lor apărură aliniate de-a lungul zidului jos, cu ochii măriţi de fascinaţie.

— Opreşte-i, tati, se rugă Isabella, dar Shasa îşi urmărea fiii cântărindu-le mişcările. Până acum lucrurile decurseseră aşa cum se aşteptase.

Sean se remarca prin gestică şi stil, dându-şi pe spate şuviţele după fiecare schimb şi oprindu-se ca să arunce priviri audienţei, mai ales asistentelor blonde.

Garry, pe de altă parte, avea o poziţie solidă, făcându-l pe Sean să danseze şi să se clatine ca să se ţină departe de raza braţelor masive. Era evident dispus să încaseze toate loviturile pe care Sean le putea da. Era însă surprinzător de greu pentru Sean să ajungă la capul lui Garry. Întâmpina probleme cu umerii aceia musculoşi care se încovoiau în ultima clipă şi respingeau pumnii lui Sean.

Avea, de asemenea, braţe foarte rapide şi unii dintre cei mai buni pumni spre cap ai lui Sean fură prinşi în bicepşii masivi ai lui Garry sau în antebraţele păroase.

La început, atacurile lui Garry păreau să nu aibă niciun scop. Apoi Shasa îşi dădu seama că îl împingea implacabil pe Sean către colţul zidului, încercând să îl înghesuie acolo. De fiecare dată Sean reuşea să se elibereze, iar Garry o lua de la început. Era răbdător ca un câine ciobănesc,

împingându-l către poziţia în care dorea, acceptând cu îndârjire pedeapsa pe care Sean i-o aplica. Sângele îi şiroia din nări în gură şi îi picura de pe bărbie pe cămaşa kaki.

Rânjetul lui Sean începuse să pălească şi valul de tachinări se potolise de mult. Mişcările lui nu mai erau atât de vioaie. Pe de altă parte, Garry se mişca în acelaşi ritm greoi, împingându-l pe Sean înapoi, înapoi, mereu înapoi. Loviturile lui Sean îşi pierdeau din forţă şi erau tot mai rare.

Apoi Garry îl blocă atunci când încercă să scape făcând o piruetă spre dreapta, anticipându-i în cele din urmă mişcarea cu exactitate. Sean se dădu repede înapoi ca să îşi recâştige postura şi simţi că tencuiala zidului îi atinge spatele. Se aplecă, încercând să scape pe sub braţul întins al lui Garry, iar Garry lăsă să îi scape primul pumn.

Toţi spectatorii inspirară adânc, iar una din asistente ţipă ascuţit. Pumnul lui Garry era ca un trăsnet, propulsat de o sută de kilograme de muşchi, oase şi determinare. Şuieră prin aer şi deşi Sean era în gardă, simţi atacul. Se izbi de creştetul capului, mult deasupra liniei părului, cu o forţă care îi făcu pletele lungi şi lucioase să fluture ca bătute de o rafală bruscă de vânt.

Pentru o clipă ochii lui Sean se dădură peste cap, lăsându-i o privire albă şi oarbă. Genunchii se îndoiră şi tremurară sub el. Îşi reveni parţial, dar faţa i se schimonosise de durere, iar gura schiţă o grimasă de panică, încercând să evite următorul atac de urs.

Garry atacă, profitând nerăbdător de momentul aşteptat, atins prin perseverenţa sa. Braţele sale erau deschise ca şi cum ar fi vrut să întâmpine un prieten vechi sau o iubită. Dintr-odată ţâşni ca un alergător de cursă lungă care auzise clopotul pentru ultimul tur de pistă. Îi păcălise pe toţi, inclusiv pe Sean. Crezuseră că acele atacuri greoaie cuprindeau întreaga viteză de care era capabil, dar dintr-odată aceasta crescu cu mult, cu mult mai mult.

Un bivol atacă pentru a ucide în aceeaşi manieră, târându-se în faţa victimei, înşelând-o, făcând-o să se

îndoiască de faptul că este ţinta acelei uriaşe agresiuni. Apoi în ultima clipă se întoarce cu o viteză copleşitoare, ca să ia în coarne şi să zdrobească sub copite.

Pe jumătate împietrit, Sean nu îl putu evita. Braţele lui Garry se prinseră în jurul lui într-o încleştare ucigătoare şi impetuozitatea atacului îi împinse pe amândoi înspre cortul unde se lua cina. Masa barului se răsturnă într-o ploaie de spirtoase vechi, vinuri nobile şi cristaluri scumpe. Zdrobiră sub picioare cioburile lucitoare şi un nor dens de fum îi învălui pe amândoi pentru o clipă, înainte să se poticnească mai departe.

Masa lungă pregătită special pentru cină, acoperită cu dantele de Madeira, se răsturnă. Serviciul de cină Rosenthal explodă în zece mii de cioburi scumpe. Înaintând spre partea din spate a cortului, rupseră sforile şi sfâşiară pânza. Servitorii se adunară înjur cu strigăte de teamă de încântare, şi de încurajare.

Într-un vals feroce, se învârtiră în cercuri haotice. Strânsoarea lui Garry era inexpugnabilă. Cuprinse cu braţele sale puternice corpul fratelui său. Braţele sale se încordară, cu muşchii unduindu-i-se când se strânseră ca un piton care îşi zdrobeşte prada.

Unul din braţele lui Sean era prins în acel cerc mortal. Cu pumnul liber lovea cu sălbăticie capul lui Garry, dar loviturile nu aveau nicio tărie. Deşi una dintre ele îl lovi pe Garry în gură şi îi crăpă buza, îi lăsă intacţi dinţii mari şi albi. Abia dacă aplecă puţin capul şi închise ochii, apoi strânse şi strânse din nou.

Însoţiţi de murmurul aprobator din partea audienţei de negri şi de ţipetele feminine din partea admiratoarelor lui Sean, se năpustiră către partea îndepărtată a zidului de paie, care căzu la pământ.

Cei doi, încă îmbrăţişaţi, se poticniră înapoi pe scena principală. Una din asistente nu îi evită suficient de repede. Căzu pe spate într-o învălmăşeală de picioare lungi şi bronzate, fuste fluturând şi chiloţi de dantelă care ar fi

putut opri orice spectacol mai puţin interesant. Nimeni nu îi aruncă însă vreo privire.

Garry încerca să îl doboare pe Sean de pe picioare, ridicându-l la fiecare întoarcere. Deşi faţa lui Sean se umflase şi se făcuse stacojie de sângele presiunii din piept şi a respiraţiei grele, reuşea, ca o pisică, să aterizeze în picioare la fiecare răsucire sălbatică, până ce Garry îl împinse spre mijlocul focului de tabără. Picioarele lui Sean erau goale, iar flăcările îl învăluiră, arzându-i părul de pe pulpe, scorojind pielea subţire a pantofilor de antilopă kudu.

Sean scoase un urlet de durere şi sări în sus în strânsoarea fratelui său. Reuşi să se elibereze de foc, dar strânsoarea lui Garry era copleşitoare. Gemând de efort, îl împinse pe Sean înapoi, îndoindu-l ca pe un arc. Picioarele pârlite ale lui Sean se îndoiră şi se afundă din ce în ce mai jos. Genunchii atinseră pământul, iar Garry se aplecă asupra lui şi gemu din nou când strânse cercul braţelor alţi câţiva centimetri.

Aerul din plămânii lui Sean ieşi forţat afară cu un geamăt lung, iar faţa se înnegri de sânge. Garry gemu din nou, strânsoarea se înăspri încă puţin, nemiloasă ca o presă mecanică de oţel. Ochii lui Sean începură să iasă din orbite, iar maxilarul i se deschise. Limba îi atârna printre dinţi.

— Garry! îl omori! ţipă Isabella, îngrijindu-se când de un frate, când de celălalt.

Tatăl ei o ţinu pe loc, iar Garry nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o. În schimb gemu din nou şi strânse.

De data aceasta auziră coastele lui Sean trosnind ca nişte surcele. Acesta ţipă şi se lăsă moale ca un sac de grâu pe jumătate gol în braţele lui Garry. Garry îl lăsă să cadă şi se dădu înapoi, respirând cu greutate. Şi faţa lui era umflată şi roşie de efort.

Sean încercă să se ridice, dar durerea coastelor fisurate îl săgetă, gemu din nou şi îşi cuprinse pieptul. Garry îşi netezi părul cu ambele mâini, dar coroana rebelă a capului său ţâşni în sus imediat.

— Aşa, zise Garry, calm. De acum înainte o să te porţi frumos. Ai înţeles?

Sean reuşi să se ridice în genunchi împingându-se cu o mână şi cuprinzând pieptul cu cealaltă.

— Ai înţeles? întrebă din nou Garry, stând deasupra lui.

— Du-te dracu', şopti Sean, iar efortul îi răni pieptul.

Garry se aplecă şi îi înghionti pieptul rănit cu un deget gros şi dur.

— Ai înţeles?

— OK, OK, icni Sean. Am înţeles.

— Bine, zise Garry dând din cap şi se întoarse către asistente. *Fräulein,* zise el într-o germană aproximativă, cred că avem nevoie de serviciile voastre profesioniste.

Shasa dădu drumul braţului Isabellei.

— Ei bine, murmură el. În sfârşit s-a lămurit şi asta. Aruncă apoi o privire către ruinele cortului unde se servea cina. Sper că n-a fost ultima sticlă de Chivas.

Garry stătea pe patul de campanie, dezbrăcat până la brâu, în vreme ce Isabella îi ungea rănile cu alifie de amică din trusa de prim ajutor. Petele roşii lăsate de pumnii lui Sean îi acopereau braţele şi trupul ca picăţelele unei girafe. Nasul îi era umflat, la fel ca şi buza acoperită de o crustă proaspătă.

— Cred că este o îmbunătăţire, zise Isabella. Înainte faţa ta era pe jumătate numai nas, acum este în întregime un nas.

Garry chicoti şi şi-l atinse cu grijă.

— Ne-am ocupat de stăpânul Sean. Acum se pare că eşti următoarea pe listă să te învăţăm puţin respect.

Îl sărută pe creştetul capului, acolo unde părul îi stătea rebel.

— Ursuleţule, zise ea. Ştii, Garry, Holly este o fată norocoasă; eşti un bărbat grozav.

Garry roşi, roşi într-adevăr, iar dragostea ei pentru el se confirmă din nou şi se întări. Nu mai era comic, nici măcar cu nasul borcănat şi buza de sus umflată.

Sean gemu din nou teatral, iar Otto Heider îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Aici! Turnă încă trei degete de whisky în paharul de pe masa de lângă pat. Asta este pentru durere precum cloroformul.

Sean se aplecă să ia paharul şi dădu whisky-ul pe gât.

— Am mai fost călcat şi împuns de bivol, dar asta mi-a pus capac! Hei, Trudi, mai uşor.

Trudi se opri cu faşa chirurgicală în mână şi îl sărută pe buze.

— Taci din gură, zise ea. O să îngrijesc.

Avea un accent german sexy şi buze roşii şi moi.

— Eşti o mică îngrijitoare minunată, recunoscu el.

Fata chicoti şi îşi reluă lucrul la pieptul lui rănit, trecând banda pe la subsuoară Ericăi, care stătea în spatele lui Sean pe patul regesc.

— Gata cu *bumsen* pentru tine. Erica zâmbi cu severitate. Pentru o lungă perioadă de timp.

Trecu banda pe sub cealaltă subsuoară, înapoi la Trudi.

Otto Heider râse din nou.

— Cumva o să te retragi declarându-te rănit şi mă laşi pe mine singur singurel să am grijă de vulpiţele astea două?

Otto era incredibil de generos cu prietenii săi, iar Sean era un prieten vechi. Otto împărţea multe cu prietenii săi. Cei patru – Otto, Trudi, Erica şi Sean – făcuseră mai multe decât să vâneze împreună. Fusese un safari amuzant. Cu excepţia elefantului pe care Garry îl alungase, se distraseră cu toţii grozav.

— Tu nu mai eşti bun. Dar fratele tău – el solid ca un taur. Trudi miji ochii cu şiretenie. El luptă bine. Crezi că *bumsen* bine?

Sean se holbă câteva clipe la ea, gânditor, apoi începu să rânjească.

— Fratele meu este ruşinos, o mironosiţă. Aproape sigur era virgin când s-a căsătorit cu muierea aia a lui. Mă

îndoiesc că ar şti ce să facă cu un *bumsen* bun chiar dacă i l-ai flutura pe sub nas.

— Îi arătăm noi ce să facă cu el, promise Trudi. Eu şi Erica îi arătăm bine.

— Ce părere ai, Otto? Sean îl privi pe clientul său. Pot să îţi împrumut doamnele în noaptea asta? N-ar trebui să dureze mult. Ţi le aduc înapoi în cort până la miezul nopţii.

Otto clătină din cap cu admiraţie.

— Prietene, eşti un om amuzant. Faci mereu glume atât de bune. Hei, fetelor, vă place? Ce părere aveţi? Este o glumă amuzantă, nu?

Sean râdea cu ei, ţinându-se de coastele rănite ca să le protejeze. Avea însă o lucire răzbunătoare în ochi.

Sean înţelegea mai bine ca oricare dintre ei ce se întâmplase în ziua aceea. Fusese mult mai mult decât o altă încăierare între fraţi pe care o provocase. Fusese ultima întrecere teritorială între doi tauri tineri, în bătălia finală pentru dominaţie şi ierarhie. Pierduse, iar înfrângerea îl chinuia profund.

Ştia că niciodată nu ar mai fi putut să îl provoace vreodată serios. Garry îl înfrânsese în toate domeniile, de la consiliul de administraţie la arena de luptă. Garry se dovedise a fi de neînvins. Tot ceea ce mai putea face Sean acum era să îi submineze puterea. Voia să aştearnă puţină nesiguranţă în faţa zilelor furtunoase care aveau să vină cu siguranţă.

Garry visa. Totul era extraordinar de viu şi de real. Era urmărit pe o pajişte de o hoardă de nimfe care dansau, iar picioarele sale erau moi. Fiecare pas era un efort, ca şi cum ar fi mers cu greu printr-o mlaştină.

Îi vedea pe Holly şi pe copii la capătul îndepărtat al pajiştii. Ea ţinea bebeluşul în braţe, iar ceilalţi copii i se înghesuiau printre picioare, trăgând-o de fustă. Holly îi striga ceva, dar nu îi putea auzi cuvintele. Lacrimile curgeau din minunaţii ei ochi diferit coloraţi.

Încercă să ajungă la ea, dar simţi pe corp palmele calde ale nimfelor, trăgându-l înapoi. Încercă să se smulgă din mâinile lor, dar efortul era neconvingător. Disperat, îi văzu pe Holly şi pe copii întorcându-se cu spatele la el. Îi adună pe cei mici mai aproape în jurul ei, apoi dispărură în pădurea de dincolo de pajişte.

Încercă să le strige să aştepte, dar propriile gânduri şi sentimente erau confuze. Mâinile de pe el erau febrile. Dintr-odată, se simţi foarte excitat. Nu mai voia să scape. Nu voia ca visul să se termine, căci chiar şi în somn îşi dădea seama că este un vis.

Se abandonă fanteziei şi trupuri fine şi calde se încolăciră în jurul lui. Mirosul de femei tinere excitate se simţea dulce şi irezistibil în nări. Le auzi râsetele înăbuşite de propria carne şi senzaţia tulburătoare a gurilor lor fierbinţi şi umede pe el.

Holly şi copiii plecaseră; îi uitase, chipurile lor fuseseră şterse de propria dorinţă. Simţi că se abandonează ei cu totul.

Se trezi brusc atunci când îşi dădu seama că nu era un vis. Patul său era plin de trupuri unduioase ce şerpuiau deasupra lui. Nu ştia câte mâini îl mângâiau şi îl atingeau şi îl dezmierdau. Păr mătăsos îi mângâia faţa ca valurile mării. Limbi mici şi fierbinţi îl lingeau şi îl testau. Membre lungi şi netede îl încolăceau.

Pentru încă o clipă rămase nemişcat, apoi scoase un ţipăt şi sări în picioare. Lumina lunii îi inundă cortul. Trupurile goale de femei ce atârnau de el luceau ca opalul.

Fratele său mai mare stătea la un capăt al patului. Pieptul lui Sean era acoperit cu bandaj alb, dar pe chip avea un rânjet băieţesc.

— Ai câştigat premiul întâi, Garry, poamă bătrână. Toate onorurile învingătorului. Bucură-te, băiete, bucură-te!

— Nenorocitule! Garry porni spre el.

Dar Sean dispăru cu o rapiditate neobişnuită având în vedere rănile de pe pieptul său. Fetele se dădură jos din

patul lui într-un amestec de membre şi sâni săltăreţi şi fese albe şi bombate.

Garry le înşfacă pe fiecare de subbraţ, la fel de uşor ca pe nişte pisoi. Le scoase afară din cort. Fetele ţipară şi se zbătură fără niciun efect.

Îşi văzu tatăl în cadrul uşii cortului său, legându-şi cordonul la halat.

— Ce se întâmplă, bătrâne?

— Dragul meu frate mi-a pus nişte viermi în pat. Acum scap de ei, îi spuse Garry, politicos.

— Păcat, zise Shasa. Ce pierdere.

Dar Garry continuă să înainteze. Shasa porni şi el în spatele lui, cu mâinile vârâte în buzunarele halatului, rânjind amuzat.

Isabella, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte scurtă din dantelă, cu ochii cârpiţi de somn, se împletici afară din cortul ei.

— Garry, ce Dumnezeu ai acolo?

— Şi eu care credeam că e destul de evident.

— Două, Garry? Nu eşti cam lacom?

— Întreabă-l pe Sean. A fost ideea lui.

— Ce ai de gând să faci cu ele? Pot să vin şi eu?

— Cu plăcere. Tu şi tata puteţi să îi daţi raportul lui Holy în locul meu.

Garry conduse mica procesiune afară din tabără, peste pajişte şi pe panta spre apă. Era o noapte rece şi pojghiţa de brumă le trosnea sub picioare. Drumul spre apă se transformase într-o dâră neagră şi alunecoasă din cauza animalelor cu copite care mergeau să bea din ea.

— Te rog, am făcut glumă mică, ciripi Trudi de sub braţul lui Garry, tremurând uşor.

— Este glumă, încuviinţă Erica în lacrimi. Te rog, dă drumul.

Alunecase şi atârna cu capul în jos în strânsoarea lui Garry. Fundul ei gol lucea în lumina lunii şi dădea din picioare în aer.

— Şi eu, zise Garry. Fac glumă mică. Cred că gluma mea mai bună decât a voastră glumă mică.

Prima sa aruncare nu fu şi cea mai bună, de numai şapte metri. Însă Erica era cea mai grea din cele două şi se clasa la aruncare dificilă. Cea de-a doua aruncare fu mult mai bună, de zece metri, iar Trudi ţipă în zbor. Sunetul se opri brusc atunci când plonjă în apa îngheţată.

Amândouă fetele apărură la suprafaţă dând din mâini şi văitându-se sub o pojghiţă de noroi lucios.

— Iată ce numesc eu o glumă adevărată, zise Garry.

Sean întârzie la micul dejun. Se opri la intrarea în cort, iar ochii săi se îngustară când aruncă o privire înjur.

Servitorii reparaseră cea mai mare parte a dezastrului. Mobila distrusă fusese reparată în timpul nopţii de tâmplarul taberei. Isaac improvizase un serviciu de masă ca să înlocuiască tot ce se spărsese. Trudi şi Erica spălaseră cea mai mare parte a noroiului, dar părul lor încă se mai usca în bigudiuri din plastic colorat. Nimic din toate acestea nu reţinu însă atenţia lui Sean.

Se uită la locul său de la capătul mesei lungi. Era tabăra lui, iar locul acela îi aparţinea prin tradiţie şi obicei. Toată lumea ştia asta. Numele său era imprimat pe spătarul de pânză al scaunului.

Garry stătea pe locul lui. Umflătura nasului se retrăsese considerabil. Reparase rama ochelarilor rupţi. Părul său încă mai era ud de la duş. Părea mare şi încrezut, şi mulţumit de sine, şi stătea pe scaunul lui Sean.

Ridică spre Sean privirea de la micul dejun vânătoresc compus din ficat de antilopă impala cu ceapă şi ouă jumări.

— ’neaţa, Sean, zise el cu veselie. Dă-mi şi mie o ceaşcă de cafea dacă tot eşti în picioare.

La masă se lăsă o linişte profundă. Toată lumea îl privea pe Sean, aşteptându-i reacţia. Treptat încruntarea lui Sean păli şi începu să zâmbească.

— Câte bucăţele de zahăr? întrebă el şi se îndreptă spre

masa laterală şi luă bolul de cafea din mâna lui Isaac.

— Două sunt suficiente.

Garry reîncepu să mănânce şi un suspin de uşurare se auzi de-a lungul mesei. Toată lumea se apucă, în acelaşi timp, să vorbească din nou.

Sean îi aduse fratelui său mai mic bolul de cafea, iar Garry dădu din cap.

— Mulţumesc, Sean. Ia loc. Indică scaunul liber de lângă el. Avem câteva lucruri de discutat.

Isabella îşi dorea cu disperare să asculte acea conversaţie, dar cele două fete nemţoaice chicoteau şi sporovăiau, flirtând cu Shasa şi cu Otto, fără discriminare. Ştia că Garry stabilea programul de întâlniri ce aveau să aibă loc în tabără în următoarele câteva zile. Numele vizitatorilor şi fiecare detaliu despre ei erau importante pentru ea şi pentru Nicky.

— Ce este cu italianca aceasta? Ai mai avut-o clientă. Cum este? îl auzi pe Garry întrebând, iar Sean ridică din umeri.

— Elsa Pignatelli? Elveţiancă italiancă. Trage bine, atunci când o convingi să tragă. Nu riscă niciodată, dar de fiecare dată când apasă pe trăgaci, cade ceva. N-am văzut-o ratând niciodată.

Garry se gândi o clipă la ceea ce auzise, apoi dădu din cap.

— Altceva?

— Este dată dracului. Doreşte ca lucrurile să fie făcute aşa cum vrea ea şi nu poţi să îi strecori nimic – are ochii bine deschişi. Am încercat să umflu puţin nota de plată. Şi-a dat seama imediat.

Garry aprobă dând din cap.

— Nu mă miră. Este una dintre cele mai bogate femei din Europa. Produse farmaceutice şi chimice. Inginerie grea, motoare de avioane, armament. Conduce afacerea de la moartea soţului ei, în urmă cu şapte ani. Are reputaţia de femeie dură.

— Sezonul trecut am atacat din plin un elefant rănit în tufişurile dese. Şi-a menţinut poziţia şi l-a răpus cu o împuşcătură frontală de la douăzeci de paşi. Apoi s-a întors spre mine şi a început să mă toace. M-a acuzat că am tras în elefantul ei. Chiar că e dură.

— Altceva? Vreo slăbiciune, ceva? Băutură? întrebă Garry.

Sean clătină din cap.

— Un pahar de şampanie în fiecare seară. De fiecare dată o sticlă rece de Dom Perignon. Bea un pahar şi restul îl lasă acolo. Cincizeci de dolari sticla.

— Altceva?

Garry se holbă la el prin lentilele groase, iar Sean începu să rânjească.

— Haide, Garry. E o bunicuţă – are cu siguranţă cincizeci de ani.

— De fapt are patruzeci şi doi, îl contrazise Garry.

Sean suspină.

— Vrei să ştii dacă am jucat cu ea ascunde-cârnatul. Ascultă, i-am făcut propunerea. La naiba, se aşteaptă asta din partea mea. Face parte din servicii. A râs. A zis că nu vrea să fie arestată pentru pedofilie. Clătină din cap. Lui Sean nu îi plăcea să vorbească despre eşecurile sexuale.

— Păcat! Trebuie să facem afaceri cu ea, sublinie Garry. Am nevoie de orice pârghie pe care pot pune mâna.

— O aduc în după-amiaza asta la cinci, promise Sean. Apoi e numai a ta şi îţi urez tot norocul din lume.

Merseră cu toţii pe pistă ca să îi conducă pe Otto şi pe nemţoaicele lui. Atmosfera era cât se poate de veselă.

Nu numai că fetele îl iertaseră pe Garry pentru baia de la miezul nopţii, dar se pare că le câştigase şi respectul şi le stârnise interesul prin refuzul său ferm la oferta lor. Făcură mare caz de el. Sărutându-l şi îmbrăţişându-l şi ciufulindu-i părul până ce roşi din nou.

— Data viitoare mai facem iarăşi glume bune, promiseră ele.

Făcură cu frenezie cu mâna pe ferestrele laterale atunci când avionul Beechcraft rulă pe listă şi se ridică în aer. La opt sute de metri şi şaptezeci de metri altitudine, Sean întoarse avionul şi plonjă înapoi spre ei, zburând la aproape şapte metri pe deasupra capetelor lor. Fetele încă mai făceau cu mâna de pe scaunele din spate.

— Cowboy! bombăni Garry, urcând la volanul Toyotei. Vii, Bella?

— Mă întorc cu *pater,* anunţă ea.

Ştia că era mai uşor să îl tatoneze pe tatăl ei decât pe fratele ei. Alergă la a doua camionetă şi sări pe locul de lângă Shasa.

Se aflau la jumătatea drumului înapoi spre tabără când îşi încercă şansele.

— Deci cine este Elsa Pignatelli? întrebă ea cu dulceaţă. Şi de ce nu am mai auzit de ea până acum?

Shasa tresări.

— Cum ai aflat despre ea?

— N-ai încredere în mine, *pater?* Sunt asistenta ta personală, nu?

Cu îndemânare îi strecura fiorul vinovăţiei şi imediat Shasa începu să se scuze.

— Iartă-mă, Bella. Nu că nu am încredere în tine. Mai degrabă e dorinţa de tăcere.

— Ea este principalul motiv pentru care ne aflăm aici, nu-i aşa?

Dar Shasa continua să fie evaziv.

— Elsa Pignatelli este o vânătoare avidă, o veritabilă Diana. A vânat cu Sean în ultimele trei sezoane. Pasiunea ei este să vâneze feline – lei şi leoparzi. Ştii că Sean are reputaţia că atrage feline mari.

— N-am venit să o urmărim ucigând feline, insistă Isabella, iar Shasa clătină din cap şi renunţă la rezistenţă.

— Printre proprietăţile Pignatelli se află câteva fabrici de chimicale – produse farmaceutice, fertilizatori agricoli şi pesticide, plastic şi vopsele. Au câteva patente de care

suntem interesaţi.

— Şi de ce nu s-a dus Garry la Geneva sau la Roma sau unde o locui ea?

— De fapt, la Lausanne.

— De ce nu s-a dus el la ea sau de ce nu şi-a trimis ea un om la Johannesburg, în loc de locaţia asta demnă de Tarzan? Ce e cu tot acest mister?

Shasa încetini camioneta şi îşi îndreptă întreaga atenţie asupra malului stâncos al râului. Nu răspunse până ce nu urcară malul abrupt opus.

— Iartă-mă că nu te-am pus la curent cu aceasta. Aveam de gând să îţi spun. Interesele noastre nu sunt limitate numai la pesticidele agricole. Există o mulţime de oameni neprietenoşi, acolo în lumea mare, care ar fi foarte interesaţi de orice discuţie între Pignatelli Industries şi preşedintele Armscor.

— Aha, îţi porţi pălăria Armscor, deci este vorba despre armament sau arme.

Shasa îi aruncă o privire pe furiş. Avea în jurul părului, prinsă ca un turban, o eşarfă viu colorată, iar vântul îi îmbujorase obrajii. Era adorabilă, iar Shasa simţi imboldul vinovăţiei că nu avusese încredere în ea. Era o parte din el; trebuia să aibă încredere în ea aşa cum avea în el însuşi.

— Noi doi am discutat despre armele de ultimă generaţie, murmură el.

— Nu arme nucleare? zise Isabella. Ai deja bomba. Tot tam-tamul din jurul operaţiunii Skylight.

— Nu, nu arme nucleare, zise el, suspinând. Mă tem că este ceva la fel de neplăcut. Ştii că împărtăşesc aceeaşi repulsie faţă de armele de distrugere în masă. Nu se intenţionează însă folosirea acestor arme. Eficacitatea lor rezidă în însăşi existenţa lor.

Dacă există, mai devreme sau mai târziu vreun nebun o să le folosească, zise ea sec, iar Shasa clătină din nou din cap.

Am mai discutat despre asta, draga mea. Rămâne însă

cert faptul că am fost însărcinat cu misiunea de a oferi naţiunii noastre toate mijloacele posibile de apărare. Nu mi s-a oferit opţiunea de a decide care arme sunt acceptabile din punct de vedere etic.

— Chiar avem nevoie de încă o nenorocire din asta? insistă ea.

— Există un front de ură ridicat împotriva micii noastre ţări. El este orchestrat cu îndemânare de un mic grup vicios de duşmani. Aceştia spală creierele unei întregi generaţii de tineri din întreaga lume ca să ne socotească nişte monştri care trebuie distruşi cu orice preţ. Foarte curând aceşti tineri se vor afla în poziţii de autoritate şi comandă. Ei sunt factorii de decizie de mâine. Într-o zi vom vedea o forţă operaţională navală americană instalând blocada asupra coastei noastre. Ne-am putea confrunta cu o invazie militară de trupe indiene susţinute, să zicem, de Australia şi Canada şi de toţi membrii Commonwealth-ului.

— Oh, *papa,* este o bătaie lungă. Nu-i aşa?

— Un moment încă îndepărtat, încuviinţă Shasa. Dar cât am stat la Londra ai întâlnit membri influenţi ai guvernului laburist britanic. Ai vorbit cu membri ai Partidului Democrat american – de exemplu, cu Teddy Kennedy. Mai ţii minte ce ţi-a spus?

— Da, îmi amintesc, zise Isabella, iar amintirea o copleşi.

— Trebuie neapărat să ne asigurăm ferm că nicio naţiune – nici măcar una dintre superputeri – nu poate lua vreodată în calcul o intervenţie armată în afacerile noastre interne.

— Avem deja bomba, sublinie ea.

— Armele nucleare sunt scumpe, greu de livrat, iar efectele lor imposibil de limitat sau controlat. Există alte mijloace eficiente.

— Elsa Pignatelli va oferi o alternativă? De ce vrea să ne ajute?

— *Signora* Pignatelli este o simpatizantă. Este membră a Societăţii Italiene Africa de Sud. Cunoaşte şi înţelege Africa. Este un bun vânător şi are şi alte legături cu acest

continent. Tatăl ei a făcut parte din statul-major al generalului Bono când a invadat Abisinia în 1935. Soţul ei a luptat în Deşertul Vestic sub Rommel şi a fost capturat la Bengazi. A petrecut trei ani ca prizonier de război în Africa de Sud şi a căpătat o afecţiune pentru această ţară care l-a ţinut întreaga viaţă. I-a transmis şi ei aceste sentimente. Vizitează Africa cu regularitate, ca să vâneze sau ca să facă afaceri. Înţelege problemele cu care ne confruntăm şi respinge, ca şi noi, soluţiile simpliste pe care restul lumii încearcă să ni le impună. Întâlnirea aceasta a fost stabilită la sugestia ei.

Isabella ar fi vrut să pună întrebări, dar ştia că era mai înţelept să îl lase să povestească în ritmul lui.

Rămase tăcută uitându-se la drumul brăzdat de făgaşe, abia observând turma de antilope impala care traversa prin faţa maşinii. Erau adorabile, dar volatile ca fumul care se ridica din pădure.

— Numai patru oameni ştiu de această întâlnire, Bella. *Signora* Pignatelli nu a avut încredere nici în propriul personal, în afară de Garry şi de mine, numai prim-ministrul este la curent cu motivul întâlnirii noastre.

Isabella îşi reprimă senzaţia de greaţă pe care i-o dădea trădarea. Îşi dori să îl avertizeze să nu mai spună nimic, dar se gândi la Nicky şi rămase tăcută.

— Acum cinci ani, NATO a încheiat un contract cu două companii de chimicale din Europa Occidentală ca să fabrice un gaz paralizant care să poată fi folosit în condiţii de luptă. În toamna trecută contractele au fost anulate, în principal datorită presiunii guvernelor socialiste din Scandinavia şi Olanda. Se avansase însă destul de mult la dezvoltarea acestor arme, iar una dintre companii produsese şi testase un gaz care îndeplinea toate criteriile iniţiale.

— Compania aceea era Pignatelli Industries? întrebă Isabella, iar când Shasa dădu din cap aprobator, ea continuă: Care erau criteriile stabilite de NATO?

— Arma trebuia să fie depozitată şi transportată în

siguranţă. Pignatelli a realizat două substanţe separate, fiecare din ele, singură, absolut inertă şi inofensivă. Pot fi transportate în cisterne pe drum sau pe calea ferată fără niciun fel de risc. Dar când se combină formează un gaz mai greu decât aerul care este de aproape unsprezece ori mai toxic decât gazul cianid folosit în camerele de execuţie americane.

Shasa opri camioneta şi o parcă dedesubtul ramurilor împrăştiate ale unui copac kigelia înflorit, acel copac minunat cu păstăi gigantice de mărimea şi forma poloniilor.

Luă puşca 577 Gibbs a lui Sean, cu ţeavă dublă, din rastelul din spatele locului şoferului şi o încărcă iute cu două cartuşe mari din bandulieră.

— Hai să coborâm la mlaştina hipopotamilor, sugeră el, iar Isabella îl urmă pe poteca îngustă până la mlaştina verde a râului.

Puşca era pentru siguranţă, căci hipopotamii omorâseră în Africa mai mulţi oameni decât toţi şerpii şi leii, şi bivolii la un loc.

Totuşi, nu păreau periculoşi aşa cum trândăveau sub mal, numai cu spatele expus, ca nişte bolovani mari şi negri de râu. Atunci masculul dominant deschise fălcile dând la iveală o gură roză şi cavernoasă şi îşi arătă colţii curbaţi de fildeş care puteau reteza papirusul sau ghilotina în bucăţele mici un bivol adult. Îşi întoarse ochii porcini asupra lor şi îi privi cu răutate.

Stătură unul lângă celălalt pe un buştean, Shasa ţinând puşca la îndemână. După o clipă, hipopotamul închise fălcile şi se scufundă din nou, astfel că numai ochii şi vârfurile urechilor mici şi rotunde mai erau expuse. Shasa se uită la el la fel de feroce.

— De unsprezece ori mai toxic decât gazul cianid, repetă el. Este o chestie îngrozitoare.

— Atunci de *ce, pater?* Este oribil. De ce să îl faceţi?

Bărbatul ridică din umeri.

— Ca să ne apărăm de cei care ne urăsc.

Ridică o pietricică de jos şi o aruncă înspre hipopotam. Piatra căzu cu un pleoscăit la mai puţin de şapte metri, dar animalul se scufundă de tot. Shasa continuă să vorbească:

— Gazul are numele de cod Cyndex 25 şi are şi alte proprietăţi dezirabile, în afara abilităţii de a provoca o moarte rapidă şi tăcută.

— Ce încurajator, murmură Isabella. Care sunt ele?

— Nu are miros. Nu există niciun avertisment; moartea vine neanunţată. I se poate însă da o semnătură, orice semnătură se doreşte – mirosul de mere, sau de iasomie, sau de Chanel Numărul Cinci dacă se doreşte.

— Ce macabru, *pater.* Nu este stilul tău obişnuit.

Nu răspunse la acest reproş.

— Este, de asemenea, şi foarte instabil. Perioada de volatilizare este de numai trei ore după amestec. După aceea, este complet inofensiv. Faptul acesta este extrem de avantajos. Poţi gaza armata inamică, apoi poţi muta propriile trupe ca să ocupe zona trei ore mai târziu.

— Minunat, şopti Isabella. N-am nicio îndoială că posibilităţile politice nu au scăpat prim-ministrului. De exemplu, dacă un milion de negri ar pieri deodată.

Shasa suspină.

— Nici nu mă pot gândi la aşa ceva.

— Dar te-ai gândit la asta, nu-i *aşa, pater?*

Rămase tăcut, gânditor.

— Spui că NATO a anulat contractele. Numai Pignatelli Chemicals fabrică acest Cyndex 25?

— Nu. Ei au fabricat şi testat gazul. A fost cel de-al douăzeci şi cincilea prototip, de unde şi desemnarea numerică. Dar când contractul NATO a fost anulat, au oprit fabricarea şi au lăsat stocurile iniţiale să degenereze.

Isabella îl privi cu suspiciune.

— Să degenereze?

— Cum am mai spus, este un produs foarte instabil. Are o viaţă de depozitare foarte scurtă – şase luni. Stocuri noi trebuie să fie fabricate constant ca să le înlocuiască pe cele

deteriorate.

— Foarte profitabil pentru Capricorn Chemicals, sublinie Isabella, dar Shasa ignoră remarca.

— *Signora* Pignatelli va putea să ne furnizeze planurile pentru fabrică. Este o complicată procedură de fabricaţie, cu toleranţe foarte delicate de manufacturare.

— Când veţi începe fabricarea? întrebă Isabella, iar Shasa chicoti.

— Ai răbdare, domnişorică. Nu este nici măcar sigur că *Signora* Pignatelli poate fi convinsă să ne vândă planurile şi formula. Despre asta vom sta de vorbă acum. Aruncă o privire la ceasul de mână. Este aproape vremea prânzului şi suntem încă la o jumătate de oră de tabără.

Sean anunţă prin staţia taberei că mai avea patruzeci de minute de zbor. Prin urmare, ei aşteptau pe pista de aterizare când avionul Beechcraft ateriză în seara aceea.

Umbrindu-şi ochii de soarele care apunea, Shasa distinse prin parbriz capul pasagerului lui Sean, de pe locul din dreapta. Simţi un ñor electric prin ceafă, care era mai mult decât simplă curiozitate. Era extraordinar că el şi Elsa Pignatelli nu se întâlniseră niciodată, căci veneau din aceeaşi lume – acea lume exclusivistă a bogăţiei şi ierarhiei, şi privilegiilor care nu cunoştea graniţe naţionale. Aveau practic zeci de prieteni şi cunoştinţe comune şi era conştient de faptul că în câteva ocazii, de-a lungul anilor, se aflaseră la câţiva kilometri sau câteva minute unul de celălalt. Shasa fusese în relaţii de prietenie cu soţul ei.

Cei doi bărbaţi schiaseră în acelaşi grup într-o după-amiază la Klosters şi fuseseră împreună în celebrul Wang, acel teribil zid de gheaţă care atârnă deasupra satului. La vremea aceea, Bruno Pignatelli se scuzase pentru absenţa soţiei lui, dar explicase că se dusese la Roma în acel weekend ca să îşi viziteze bătrâna mamă. Ea şi Shasa probabil că trecuseră unul pe lângă celălalt în aeroportul din Zürich, călătorind în direcţii diferite.

Cu altă ocazie, în timpul mandatului lui Shasa la Londra, fiecare a fost invitat la aceeaşi cină la ambasada elveţiană. A aflat după aceea că ar fi stat unul lângă celălalt la masă, dar Elsa Pignatelli fusese nevoită să refuze invitaţia, cu numai câteva zile înainte, din motive familiale.

De atunci, Shasa auzise numele Elsei Pignatelli pomenit şi discutat în detaliu la numeroase cine de societate sau petreceri de weekend, adesea cu ranchiună şi dorinţă de răzbunare, dar şi mai frecvent cu admiraţie şi invidie făţişă. Îi văzuse fotografia în revistele de modă pentru femei, la care Centaine şi Isabella se abonau cu religiozitate. Courtney Industries se întâlnise timp de douăzeci de ani cu interesele Pignatelli, spre beneficiul şi satisfacţia ambelor părţi. Aşa că în săptămânile ce au curs de la organizarea acestei întâlniri, Shasa analizase toate informaţiile consistente referitoare la ea şi cuprinse în dosarul oferit de Serviciile Speciale.

Sean rulă avionul Beechcraft, frână brusc pe pista de lut roşu şi opri motoarele. Elsa Pignatelli păşi afară pe aripă, apoi sări jos pe pământ. Se mişca firesc, cu graţia suplă a unei tinere gimnaste, şi totuşi era înaltă şi avea membre lungi. Shasa ştia că fusese model pentru Yves Saint-Laurent înainte să se căsătorească cu Bruno Pignatelli.

Deşi avea senzaţia că o cunoaşte, Shasa nu fu pregătit pentru propria reacţie la prezenţa ei fizică. Fiorul electric se propagă dinspre ceafă spre braţe şi simţi cum părul din zona aceea i se ridică atunci când ea se întoarse. Privirea ei întunecată trecu peste Garry şi Isabella şi servitori şi se pironi direct pe el.

Părul ei era foarte negru, cu o strălucire aproape albăstrie în soarele aflat la asfinţit. Era prins sever la ceafă, într-un coc ferm. Faptul acesta îi sublinie structura osoasă fină, fruntea înaltă şi uşor bombată şi pometii proeminenţi. Trăsăturile ei erau însă pline şi feminine. Buzele ei păreau moi, iar gura largă.

— Shasa Courtney, îi pronunţă ea numele, apropiindu-se

de el cu eleganţa şi uşoara legănare a şoldurilor tipică modelelor.

Zâmbi şi văzu că linia maxilarului ei era curată. Ştia că în următorul an în iulie va sărbători patruzeci şi trei de ani. Pielea ei era totuşi impecabilă şi atent îngrijită dedesubtul machiajului discret pentru protecţie solară.

— *Signora* Pignatelli.

Îi luă mâna. Era rece şi fermă, cu oase lungi şi înguste. Strânsoarea ei era rapidă, dar puternică, genul de mâini care pot ţine o rachetă de tenis sau frâiele unui cal nărăvaş.

Îi păru rău de contactul fugitiv, dar ochii ei compensau totul. Erau luminaţi de raze de cafeniu şi auriu care radiau dinspre pupila centrală. Erau ochi strălucitori şi inteligenţi, iar genele negre şi lungi.

— Regret că nu ne-am întâlnit mai devreme, spuse Shasa într-o italiană stâlcită, iar ea zâmbi şi îi răspunse într-o engleză impecabilă, cu numai o urmă de accent.

— Oh, dar ne-am întâlnit.

Avea dinţii tulburător de albi, dar un incisiv era suficient de strâmb ca să sugereze că erau dinţii ei, iar nu artificiul vreunui dentist.

— Unde? Shasa era surprins.

— Windsor Park. Guard’s Polo Club. Era amuzată de confuzia lui. Jucai numărul doi pentru echipa invitată de Ducele de Edinburgh.

— Dumnezeule, asta a fost acum zece ani.

— Unsprezece, îl corectă ea. N-am fost niciodată prezentaţi, dar ne-am întâlnit timp de aproape trei secunde la bufet, după meci. Mi-ai oferit un sandvici cu somon afumat.

— Ai o memorie nemaipomenită, zise el, recunoscându-se înfrânt. Ai acceptat sandviciul?

— Ce neelegant din partea ta să nu îţi aminteşti, îl tachină ea, apoi se întoarse spre ceilalţi. Tu trebuie să fii Garrick Courtney?

Shasa se grăbi să îi prezinte pe Garry, apoi pe Isabella.

Servitorii încărcau bagajul *Signorei* Pignatelli într-unul dintre camioane. Valizele erau din piele masivă, cu colţuri de alamă, şi erau numeroase. Numai oamenii care zburau cu propriile avioane şi nu se supuneau capriciilor check-in-urilor companiilor aeriene comerciale îşi puteau permite acel tip şi cantitate de bagaj. Printre ele se aflau patru cutii lungi pentru arme.

— Vei călători cu mine, *signora,* zise Sean şi îşi dădu părul pe spate şi urcă pe scaunul înalt al şoferului din maşina sa de vânătoare. Femeia ignoră sugestia şi se făcu comodă lângă Shasa, care urcă în a doua camionetă.

Isabella vru să îi urmeze, dar Garry o prinse de mână şi o îndreptă către locul din camioneta lui Sean, pe care Elsa îl refuzase.

— Haide, Bella! Deşteaptă-te! murmură Garry. Trei oameni înseamnă aglomeraţie.

Isabella porni. Nu îi trecuse prin cap – nu *pater* şi văduva! apoi se sprijini o clipă pe braţul lui Garry.

— Nu ştiam că printre talentele tale este şi acela de a combina oameni.

La apusul soarelui, Isaac îi aduse Elsei Pignatelli un pahar rece, în formă de lalea, de Dom Pérignon, dintr-o sticlă abia deschisă, fără să i se fi comandat acest lucru. Cunoştea toate tabieturile fiecărui client fidel.

Stând în semicerc în jurul unui foc de tabără, dar feriţi de norul de fum albastru, Sean îşi chemă cei doi căutători de urme la întrunirea de seară. Ritualul acesta se ţinea în principal în beneficiul clientului, căci tot ceea ce era important fusese discutat mai devreme, departe de alte urechi. Clienţii medii însă, şi mai ales începătorii, erau impresionaţi de conversaţia cursivă în swahili dintre Sean şi căutătorii săi. În plus, includerea lor în ritual le dădea sentimentul că iau parte la vânătoare şi nu sunt numai un bagaj în plus.

Căutătorii, amândoi aflaţi alături de Sean încă de când

acesta fusese ucenic în Kenya, pe vremea rebeliunii Mau Mau, erau actori înnăscuţi şi îşi jucau rolul splendid. Stăteau cu respect de fiecare parte a scaunului de campanie al lui Sean şi îl numeau Bwana Mkubwa, sau Mare Şef. Mimau animalele despre care discutau şi le desenau siluetele în praful de dedesubtul picioarelor, îşi dădeau ochii peste cap şi clătinau din cap, apoi horcăiau şi scuipau în foc pentru amplificarea efectului.

Formau o pereche ciudată. Unul din ei era un samburu înalt şi taciturn, cu capul ras şi trăsături clasice nilotice, cu dolari de argint Maria Tereza prinşi în lobii măriţi ai urechilor. Celălalt era scund, cu faţa ştrengărească şi ochi mari şi strălucitori.

Matatu era unul dintre puţinii membri supravieţuitori ai tribului de pădure Ndorobo, un popor faimos pentru îndeletnicirile lui magice, adepţi ai făpturilor pădurilor, care din păcate nu fuseseră capabili să reziste impactului progresului ce le distrusese pădurile şi îi contaminase cu toate bolile şi molimele civilizaţiei, de la tuberculoză, la alcoolism şi boli venerice.

Sean îl numise Matatu sau Numărul Trei, deoarece numele său tribal nu se putea pronunţa şi pentru că era cel de-al treilea căutător pe care Sean îl angajase. Ceilalţi doi nu rezistaseră mai mult de o săptămână fiecare. Matatu rămăsese alături de Sean mai mult de jumătate din viaţa acestuia.

Matatu spuse „Ngwi”, îşi dădu ochii peste cap şi desenă silueta perfectă a unui leopard în nisip. Sean îl interogă într-o swahili sonoră, la care Matatu răspunse cu vocea lui melodioasă şi la sfârşit scuipă cu putere în foc. Sean se întoarse spre Elsa Pignatelli ca să traducă.

— Acum o săptămână am atârnat cinci momeli de leopard, două la râu, iar celelalte la marginea dinspre Parcul Naţional.

Elsa dădu din cap; cunoştea bine zona din călătoriile ei anterioare.

— Acum câteva zile am avut primul contact. O femelă bătrână care a ieşit din parc. S-a hrănit o singură dată, apoi a lăsat momeala şi am urmărit-o înapoi în parc. De atunci a fost linişte.

Sean s-a întors şi i-a pus lui Matatu altă întrebare. Micul Ndorobo a răspuns elaborat, evident bucurându-se de atenţia ce i se acorda.

— Matatu şi-a verificat momelile astăzi, pe când te aduceam de la Salisbury. Ai noroc, *signora.* Avem încă un contact la una dintre momelile de la râu. Matatu spune că e un mascul mare. A mâncat bine azi-noapte. Momeala de impala se afla acolo de o săptămână şi chiar şi cu vremea rece se stricase binişor. Dacă se hrăneşte din nou la noapte, atunci pornim după el mâine-seară.

— *Si,* zise Elsa dând din cap. Este bine.

— Deci mâine-dimineaţă putem să verificăm momeala şi să mai împuşcăm câteva impala, în caz că avem nevoie de ele. Apoi, după masa de prânz vom avea o oră de odihnă şi plecăm spre ascunzătoare în jurul orei trei, mâine după-amiază.

— Verificaţi momeala. Împuşcaţi antilopele, îi spuse Elsa. Mâine-dimineaţă trebuie să merg la o întâlnire. Zâmbi către Shasa, aflat pe scaunul de lângă ea. Avem multe de discutat.

Discuţia ocupă cea mai mare parte a dimineţii. Garry făcuse aranjamentele cu o simplitate înşelătoare. O trimisese pe Isabella cu Sean, în Toyota, ca să verifice momelile, apoi le comandase lui Isaac şi servitorilor să aşeze trei scaune şi o masă pliantă sub un copac insasa de la marginea luminişului, dar departe de tabără.

Sub copacul de insasa, cei trei, Garry, Shasa şi Elsa Pignatelli, erau mai feriţi de orice urechi curioase decât în oricare alt loc de pe pământ. Era bizar, gândi Shasa, să discute despre un subiect atât de terifiant într-un mediu atât de liniştit şi de frumos.

Pe de altă parte, negocierile nu avură cursul sperat de Shasa sau de Garry. Deşi Elsa Pignatelli avea cu ea o frumoasă servietă din piele de porc, aceasta rămase închisă în timp ce ei se învârtiră cu delicateţe în jurul problemei.

Aproape imediat deveni evident faptul că Elsa nu se hotărâse încă să dea curs afacerii Cyndex 25. Dimpotrivă, avea îndoieli serioase şi era nevoie de o mare putere de convingere.

— Este hidos să lăsăm să existe în lume aşa ceva, zise ea la un moment dat. Am fost extrem de uşurată când NATO a reziliat contractul iniţial şi a ordonat să permitem stocurilor existente să se degradeze şi să dezafectăm fabrica. Nu pot să îmi imaginez ce-am avut în cap când m-am gândit să echipez o altă fabrică, mai ales una asupra căreia nu am niciun control direct.

Întreaga dimineaţă, Shasa şi Garry se străduiră să îi atenueze temerile. Încercară să alcătuiască un fel de aranjament care să îi satisfacă cererea de control şi regulile extreme în care Cyndex 25 ar fi putut fi vreodată folosit.

— Dacă ar fi să începeţi fabricarea, orice expert NATO care ar inspecta fabrica şi ar analiza o mostră a gazului ar şti imediat de unde a fost obţinută tehnologia, sublinie ea. Dacă lucrul acesta s-ar întâmpla şi ar duce înapoi la Pignatelli...

Nu termină propoziţia, ci numai întinse mâinile ei lungi şi delicate într-un gest italian expresiv. Treptat, pe măsură ce discuţia continua, Elsa se întoarse cu faţa spre Shasa. Începu să îşi îndrepte observaţiile şi întrebările direct spre el.

Îl excluse pe Garry din discuţie cu subtilitate, aproape inconştient. Dincolo de exteriorul său înşelător, Garry era un negociator intuitiv şi sensibil. Înainte chiar ca şi ei să îşi dea seama, detectă curenţii care curgeau între cei doi. Îşi dădu seama că, făcând parte din aceeaşi generaţie şi din aceeaşi castă, împărtăşeau valori şi aveau un cod special pe care el nu îl putea pricepe.

Simţi că Elsa Pignatelli voia să fie liniştită nu de el, ci de bărbatul de care era inexorabil atrasă. Se retrase cu tact în tăcere şi îi privi îndrăgostindu-se unul de celălalt, fără să îşi dea seama ce li se întâmplă.

Zumzetul motorului maşinii Toyota care se întorcea îi sperie. Shasa se uită la ceas, nevenindu-i să creadă.

— Dumnezeule, e deja ora prânzului şi nu am stabilit nimic.

— Avem la dispoziţie două săptămâni în care să discutăm, spuse Elsa şi se ridică în picioare. Mâine-dimineaţă reluăm discuţia de unde am lăsat-o.

În vreme ce cei trei se întoarseră la tabără, Sean se afla deja la bar făcând un cocktail Pimm's nr. 1 într-un pahar de cristal. Se mândrea cu propria reţetă.

— Veşti bune, *signora,* zise el. Pot să te ispitesc cu un Pimm festiv?

Femeia refuză zâmbind.

— Aş vrea apa mea obişnuită Badoit, cu o felie de lămâie. Acum, spune-mi vestea cea bună.

— Leopardul s-a hrănit din nou azi-noapte. Judecând după semne, a venit devreme, cu o jumătate de oră înainte de apus. Începe deci să fie neatent şi îndrăzneţ şi este uriaş. Are labe de mărimea unor apreschiuri.

— Mulţumesc, Sean. Mereu îmi găseşti feline mari, dar niciodată atât de repede. Este prima zi de safari.

— Trage un pui de somn după prânz, ca să îţi odihneşti nervii, apoi pe la trei mergem la ascunzătoare.

Isaac îi oferi Elsei apa minerală pe o tavă de argint, apoi împărţi paharele înalte de Pimm în acompaniamentul muzical al clinchetului cuburilor de gheaţă, iar Sean ţinu un toast.

— Pentru moartea marii pisici, la rădăcina copacului.

Oroarea vânătorului profesionist era o felină căzută din copac şi aşteptând rănită în iarba înaltă.

Băură cu toţii la acest toast şi imediat după aceea Shasa şi Elsa începură o conversaţie tăcută care îi excludea pe toţi

ceilalţi Courtney mai tineri. Garry profită de ocazie ca să îl ia de braţ pe fratele său mai mare şi să îl conducă apoi cu blândeţe departe de alte urechi.

— Cum te simţi, Sean? întrebă el.

— Bine. Mai bine ca niciodată.

Sean era derutat de această nemaiîntâlnită grijă frăţească.

— Mie nu mi se pare că arăţi bine. Garry clătină din cap. De fapt este evident că ai simptome de malarie şi coastele alea...

— Ce e şi prostia asta? Sean începea să se enerveze. Coastele mele nu au nimic aşa de grav încât puţină codeină să nu le vindece.

— N-o să poţi vâna cu *signora* Pignatelli în seara asta.

— Nu pot pe dracu'. Am luat urmele pisicii ăsteia şi este o frumu...

— O să stai în cortul tău în seara asta, cu o sticlă de tablete de clorochinină şi, dacă te întreabă cineva, ai o temperatură de patruzeci de grade la umbră.

— Ascultă, şmecherule, deja mi-ai stricat planurile cu elefantul. N-o să faci la fel cu leopardul meu.

— *Pater* va vâna cu clientul, zise Garry ferm. Tu stai în tabără.

— *Pater?* Sean se holbă la el o clipă, înainte să înceapă să rânjească. Câine bătrân! Lui *pater* i s-au aprins călcâiele după văduvă, nu-i aşa?

— De ce trebuie mereu să faci să pară atât de vulgar? întrebă Garry cu blândeţe. Încercăm să facem afaceri cu *signora* Pignatelli, iar *pater* trebuie să dezvolte relaţia până în punctul unei încrederi reciproce. Asta e tot.

— Şi când nimfomanii ăia geriatrici o s-o dea în bară cu leopardul, bătrânul Sean va fi cel care se va duce să facă curat.

— Mi-ai spus că *signora* Pignatelli nu ratează niciodată, iar *pater* este un vânător la fel de bun ca şi tine. Şi apoi, doar nu ţi-e teamă de un leopard rănit, nu ţie, neînfricatul

Sean Courtney – nu-i aşa?

Sean se încruntă auzind ironia, apoi îşi reprimă răspunsul.

— Mă duc să aranjez totul pentru ei, încuviinţă el, apoi zâmbi. Şi ca să îţi răspund la întrebare – nu, Garry, nu mi-e teamă de un leopard rănit şi nici de altceva. Să ţii minte asta, fiule.

Shasa stătea întins pe patul său de campanie, cu o carte în mână. Tabăra de safari era unul dintre puţinele locuri din viaţa sa unde avea ocazia să citească de plăcere, iar nu pentru a-l ajuta în afaceri sau politică. Citea pentru a patra oară *Nilul albastru* al lui Alan Moorehead şi savura fiecare cuvânt, când Garry îşi vârî capul în cortul lui.

— Avem o mică problemă, *pater.* Sean are simptome de malarie.

Shasa se ridică şi scăpă cartea, alarmat.

— Cât este de rău?

Ştia că Sean nu lua niciodată medicamente de malarie, precum paludrină sau maloprim. Sean prefera să îşi întărească imunitatea în faţa bolii şi trata numai simptomele. Shasa ştia de asemenea că apăruse recent, de-a lungul râului Zambezi, o nouă rădăcină de „P Falciparum” care era rezistent la medicamentele obişnuite şi care avea tendinţa periculoasă de a da complicaţii cerebrale.

— Ar trebui să merg la el.

— Nu-ţi face griji. Răspunde deja la clorochinină şi doarme. Aşa că ar trebui să nu îl deranjezi.

Shasa păru uşurat, iar Garry continuă firesc:

— Dar cineva va trebui să vâneze cu *signora* Pignatelli în seara asta, iar tu ai mai multă experienţă decât mine.

Ascunzătoarea se afla între ramurile de jos ale unui copac sălbatic de abanos, la numai trei metri deasupra pământului. Sean o construise nu ca să protejeze vânătorul,

căci leopardul se putea căţăra până acolo într-o clipă, ci mai degrabă ca să ofere o perspectivă mai largă dincolo de râul îngust, până la momeală.

Sean alesese copacul pentru momeală cu o grijă infinită, iar Shasa dădu din cap aprobator în timpul supravegherii. Cel mai important, se afla deasupra brizei estice de seară, aşa că mirosul vânătorului era dus departe. Era, de asemenea, înconjurat de tufişuri riverane dese, fapt care avea să dea încredere leopardului în timp ce se apropia.

Trunchiul principal se întindea înclinat peste albia râului, dând felinei ocazia să se caţere uşor pe creanga orizontală aflată la şapte metri deasupra pământului, unde era legată cu un lanţ scurt carcasa de antilopă impala. Frunzişul copacului de abanos era dens şi verde. Şi acest lucru avea să dea leopardului încredere să urce. Creanga orizontală era însă deschisă, având dincolo de ea o fereastră de cer albastru pe care se profila silueta leopardului întinzându-se să tragă spre el momeala împuţită.

Ascunzătoarea se afla exact la şaizeci şi şase de metri depărtare de copacul cu momeala. Sean măsurase distanţa cu o ruletă. Mai devreme în ziua aceea, Elsa Pignatelli ochise şi trăsese cu puşca în ţinta marcată din spatele taberei. Shasa pusese ţinta la exact şaizeci şi şase de metri, iar ea trăsese trei gloanţe exact între ochi, formând un trifoi perfect cu cele trei găuri care aproape se suprapuneau.

Ascunzătoarea era construită din stâlpi de lemn şi paie şi era o confortabilă căsuţă mică de copac. Matatu şi căutătorul samburu aduseseră acolo pături şi saci de dormit, o sacoşă de gustări şi un termos plin cu cafea fierbinte.

Aşteptarea lor ar fi putut dura până în zori, aşa că erau dotaţi cu o lanternă puternică care se alimenta la o baterie de maşină de doisprezece volţi; mai aveau radiouri portabile de comunicare ca să ţină legătura cu căutătorii; aveau chiar şi un serviciu de porţelan cu un frumos desen floral delicat ca să poată petrece noaptea cât mai

confortabil cu putinţă.

După ce Matatu se declară mulţumit de felul în care mobilase ascunzătoarea, coborî scara, iar el şi Shasa ţinură o ultimă conferinţă scurtă lângă Toyota.

— Cred că va veni înainte de lăsarea întunericului, zise Matatu în swahili. E un diavol şi guiţă ca un porc. Cred că va fi înfometat în seara asta şi nu va putea să îşi înfrâneze pofta.

— Dacă nu vine, aşteptăm până în zori. Nu te mai întoarce până nu te chem prin radio. Mergi în pace acum, Matatu.

— Rămâi în pace, Bwana. Să ne rugăm ca *memsahib* să tragă un glonţ curat. Nu vreau ca diavolul ăsta pătat să se înfrupte cu ficatul meu.

Căutătorii aşteptară până ce vânătorii se urcară în ascunzătoare şi se instalară, înainte să plece cu Toyota. Aveau să parcheze pe creasta văii, la trei kilometri depărtare, şi să aştepte fie sunetul împuşcăturii, fie apelul prin radioul de comunicare.

Shasa şi Elsa stăteau unul lângă celălalt, pe scaunele de campanie. Coatele lor erau aproape lipite, dar nu tocmai. Sacii de dormit erau aşezaţi pe spătarele scaunelor, gata să fie trase pe umeri atunci când temperatura începea să scadă. Peste genunchi aveau pături. Amândoi purtau geci de piele, care îi protejau nu numai împotriva frigului, ci, în caz de pericol, şi împotriva unor eventuale gheare ascuţite.

Elsa aşezase deja puşca cu ţeava lungă în deschizătura de tragere, gata să ridice la umăr, dintr-o singură mişcare, patul ei. Era un Remington de 7 milimetri, încărcată cu gloanţe Nosler de calibru 175, care puteau străbate cei şaizeci şi şase de metri cu o sută de metri pe secundă. Shasa avea, ca întăriri, puşca masivă de opt. Menită să împuşte gâşte la mare depărtare, era o armă devastatoare la distanţă mică.

Pe măsură ce huruitul Toyotei dispăru, tăcerea începu să se lase peste vale. Era o tăcere care murmura cu mici

şoapte intime: oftatul blând al brizei în frunzele de deasupra capetelor lor, ţipătul unei păsări de sub tufişurile de pe malul râului, strigătul îndepărtat al unui babuin care reverbera uşor printre stâncile abrupte de la marginea văii şi micile sunete ca un clinchet al legiunilor de termite care mişunau în buştenii uscaţi pe care stăteau.

Amândoi îşi aduseseră cu ei câte o carte, ca să petreacă plăcut orele până în zori, dar niciunul nu o deschise. Stăteau foarte aproape unul de celălalt, foarte conştienţi de proximitatea înfiorată a celuilalt. Shasa se simţea foarte confortabil în prezenţa ei, ca în apropierea unui prieten vechi şi de încredere. Zâmbi la acest gând. Întoarse uşor capul ca să arunce o privire spre Elsa, dar ea anticipase mişcarea şi deja îi zâmbea.

Întoarse mâna care stătea pe spătarul scaunului dintre ei, cu palma în sus. Shasa îi luă mâna într-a lui, surprins de senzaţia caldă şi fină lăsată de pielea ei şi de emoţia puternică trezită de atingere. Nu se mai simţise astfel de mulţi ani. Stăteau unul lângă celălalt ţinându-se de mână ca doi adolescenţi la prima întâlnire şi aşteptară leopardul.

Deşi toate simţurile lui erau concentrate la sunetele subtile şi semnele sălbăticiei, mintea lui Shasa era liberă să hoinărească printre frânturile de amintiri. Se gândi la multe lucruri în acele ore liniştite, în timp ce soarele coborî pe bolta albastră a cerului şi se afundă sub linia unduioasă a dealurilor. Se gândi la celelalte femei pe care le cunoscuse. Fuseseră multe. Nu avea cum să ştie cât de multe, căci trecerea timpului ştersese feţele şi numele multora. Foarte puţine îi mai rămăseseră în minte, pentru totdeauna.

Prima fusese o prostituată şmecheră. Când Centaine îşi dăduse seama, îl frecase cu un tub de Lisol şi cu un săpun care îi jupuise pielea de pe cea mai mare parte a părţilor intime. Zâmbi la această amintire îndepărtată.

Cealaltă amintire care îi stăruia în minte era Tara, mama tuturor copiilor săi. Fuseseră în poziţii antagonice încă de la început. Întotdeauna se gândise la ea ca la inamicul său

mult iubit. Apoi învinsese iubirea şi pentru o vreme fuseseră fericiţi împreună. În cele din urmă deveniseră din nou inamici, inamici adevăraţi. Duşmănia lor fusese inflamată, mai degrabă decât ostoită, de acea scurtă perioadă iluzorie de fericire.

După Tara urmaseră alte cincizeci sau o sută – nu conta cu adevărat cât de multe. Niciuna dintre ele nu putuse să îi ofere ceea ce căuta, nici nu putuseră să îi aline singurătatea.

Mai recent, la vârsta a doua, căzuse chiar în capcana căutării nemuririi în acele trupuri feminine tinere care se aflau ele însele în floarea tinereţii. Deşi carnea era dulce şi fermă, nu găsi niciun contact al minţii, şi nu mai putu potrivi energia lor. Le părăsi, cu tristeţe, în muzica lor bubuitoare şi haotică şi în căutarea lor frenetică a nu se ştie ce. Mersese mai departe singur.

Se gândea la singurătate atunci, la fel ca atât de adeseori în zilele acestea. De-a lungul anilor, aflase că era cea mai corozivă şi distructivă dintre bolile umane. Fusese singur cea mai mare parte a vieţii lui. Deşi existase un frate vitreg, nu îl cunoscuse niciodată, iar Centaine îl crescuse ca pe unicul fiu.

În puzderia de oameni care îi umpleau viaţa, servitorii şi asociaţii în afaceri, cunoştinţele şi lingăii, chiar şi propriii copii, existase o singură persoană cu care fusese capabil să împărtăşească toate triumfurile şi dezastrele vieţii sale, una care fusese constantă în încurajări şi înţelegere şi iubire.

Însă Centaine avea şaptezeci şi cinci de ani şi îmbătrânea rapid. El avea sufletul bolnav de singurătate şi se temea de şi mai marea singurătate care îl aştepta.

În clipa aceea, femeia care stătea lângă el spori strânsoarea mâinii, de parcă ar fi empatizat cu disperarea lui. Când îşi întoarse capul şi o privi în ochii cu reflexe aurii de miere, femeia nu mai zâmbea. Expresia ei era serioasă şi îi susţinu privirea fără stânjeneală. Sentimentul de singurătate păli şi se simţi calm şi liniştit aşa cum rar se

simţise în toţi cei cincizeci de ani ai săi.

În afara căsuţei lor din copac, lumina se micşoră şi deveni lucirea blândă a amurgului african. Era o vreme de nemişcare magică, în care lumea îşi ţinea respiraţia, iar culorile pădurii erau mai aprinse şi mai profunde. Soarele se înclină ca un gladiator pe moarte şi îşi coborî discul de foc sub linia pădurii. Lumina plecă încet cu el, contururile trunchiurilor şi ramurilor pădurii păliră şi se îmblânziră şi se retraseră.

O pasăre ţipă în semiîntuneric. Shasa se aplecă în faţă şi privi prin deschizătura de tragere din peretele de paie. Văzu pasărea întunecată pe o ramură moartă, de cealaltă parte a râului. Obrajii ei erau roşu aprins şi îşi clătina capul şi privea în jos de la locul ei şi scotea acel sunet ascuţit care era avertismentul special: „Atenţie! Văd o felină criminală!”

Elsa auzi apelul şi, cum şi ea cunoştea sălbăticia africană şi înţelegea semnificaţia lui, strânse scurt mâna lui Shasa, apoi îi dădu drumul. Întinse uşor mâna către patul puştii şi o ridică încet la umăr. Tensiunea din ascunzătoare era ca o încărcătură palpabilă care îi ţinu pe amândoi în ghearele ei. Leopardul se afla acolo, tăcut şi secretos ca o umbră aurie.

Amândoi erau adepţii artei vânătorii şi niciunul din ei nu se clinti, cu excepţia clipitului genelor, ca să îşi menţină vederea limpede în lumina ce pălea. Inspirară şi expirară cu o grijă infinită şi auziră bubuind în timpane ticăitul inimii care o luase la galop.

Lumina dispărea cu repeziciune, în vreme ce leopardul dădea târcoale copacului cu momeala. Shasa şi-l imagină cu ochii minţii, fiecare pas în parte, laba ridicată şi ţinută sus, apoi aşezată din nou uşor pe pământ, ochii galbeni rotindu-se permanent, vârfurile rotunde şi negre ale urechilor tresărind ca să surprindă cel mai vag sunet de pericol.

Conturul copacului cu momeala păli, carcasa antilopei impala ce atârna de lanţul ei devenind o formă amorfă. Fereastra deschisă spre cer de deasupra ramurii goale

începu să dispară în umbră, dar leopardul încă mai dădea târcoale şi mai circula în tufişurile întunecate.

Lumina aproape că dispăruse, noaptea se lăsa cu repeziciune, şi dintr-odată leopardul urcă în copac. Nu se auzi niciun sunet sau avertisment. Bruscheţea gestului era un mic miracol care le opri inimile amândurora, apoi le făcu să pornească într-un galop nebun.

Leopardul stătea pe creangă. Era însă doar o siluetă mai întunecată în întuneric, şi chiar când Elsa îşi puse obrazul pe patul din lemn lustruit al puştii, întunericul deveni complet, iar silueta leopardului fu înghiţită de noapte.

Shasa mai degrabă o simţi pe Elsa coborând puşca decât o văzu. Se zgâi prin deschizătură, dar nu era nimic de văzut şi îşi întoarse capul şi îşi lipi buzele de urechea Elsei.

— Trebuie să aşteptăm până dimineaţă, şopti el, iar ea îi atinse obrazul în semn de aprobare.

Auziră în întuneric clinchetul lanţului. Shasa îşi imagină leopardul stând cu burta pe creangă şi coborând o labă din faţă ca să agaţe carcasa şi să o tragă în sus, ţinând-o între ambele labe din faţă, adulmecând înfometat carnea în putrefacţie şi vârându-şi capul în cavitatea abdomenului ca să ajungă la plămâni şi ficat şi inimă. Auziră în liniştea nopţii sunetul de carne smulsă, pârâitul coastelor rupte, semn că leopardul începuse să se hrănească.

Noaptea era lungă, iar Shasa nu putea dormi. Ca vânător, era responsabilitatea lui să monitorizeze fiecare mişcare a leopardului. După primele câteva ore, capul Elsei se sprijinea de umărul său. Mişcându-se foarte uşor, îşi strecură braţul în jurul ei, trase sacul de dormit sus peste umerii ei şi o ţinu în braţe în timp ce dormea.

Dormea în linişte, ca un copil obosit. Respiraţia ei era uşoară şi caldă pe obrazul lui. Chiar dacă braţul îi amorţise şi îl durea, nu voia să o trezească. Rămase nemişcat şi fericit în disconfortul său.

Leopardul se hrăni la mai multe intervale de timp în cursul nopţii, auzindu-se clinchetul lanţului şi sunetul

oaselor rupte. Urmau după aceea lungi perioade de liniște, în care Shasa se temea că a plecat, înainte ca zgomotele să se audă din nou.

Desigur, ar fi putut foarte bine să direcționeze lanterna către copac, ca să lumineze leopardul. Acesta ar fi rămas probabil șocat, clipind cu imenșii lui ochi galbeni în raza de lumină orbitoare. Ideea nici măcar nu îi trecu prin cap și ar fi fost extrem de dezamăgit dacă Elsa ar fi cochetat cu tactici atât de nedrepte.

În adâncul sufletului, lui Shasa nu îi plăcea tehnica momirii felinelor mari. El, personal, nu ucisese niciodată una cu o momeală. Deși în Rhodesia lucrul acesta era perfect legal, etica sportivă a lui Shasa nu ar fi putut niciodată accepta ademenirea lor într-o poziție pregătită pentru a oferi posibilitatea clară de tragere unui vânător ascuns într-o poziție fixă.

Fiecare leu și leopard pe care îl împușcase vreodată fusese urmărit pe jos, adesea în savană, iar animalul fusese alert și conștient de prezența sa. În consecință, avusese parte de o sută de eșecuri și nu mai mult de douăsprezece prăzi în toți anii de când era vânător. Însă fiecare succes era un triumf al experienței de vânătoare, o amintire pentru toată viața.

Nu o disprețuia pe Elsa sau pe toți ceilalți clienți care atrăgeau prada cu momeală. Nu erau africani ca el, iar timpul petrecut de ei în savană se limita la câteva zile. Plăteau sume imense de bani pentru acest privilegiu, iar o mare parte din acei bani ajungeau înapoi la protejarea și conservarea speciilor pe care le vânau. Aveau prin urmare dreptul la cea mai bună șansă de succes. Nu îi displăceau, dar nu era modul său de a acționa.

Stând lângă ea în ascunzătoarea întunecată, își dădu seama că propriile zile de vânare a felinelor luaseră sfârșit pentru totdeauna. Ca mulți alți vânători bătrâni, își făcuse cota de sânge. Iubea jocul vânătorii la fel de mult, probabil mai mult ca niciodată, dar era de ajuns. Ucisese ultimul său

elefant, şi leu, şi leopard. Gândul îl bucură şi îl întristă în acelaşi timp, un fel de melancolie dulce şi caldă care se amesteca bine cu emoţia nouă pe care o simţea faţă de minunata doamnă care dormea pe umărul lui. Se gândi cum în viitor îşi va satisface plăcerea vânătorii prin intermediul ei, aşa cum făcea acum. Visă fericit cum vor călători împreună pe marile terenuri de vânătoare ale lumii: Rusia pentru argali, Canada pentru ursul polar, Brazilia pentru jaguarul pătat şi Tanzania pentru marele bivol Cape cu o deschidere a coarnelor de peste un metru. Aceste plăceri indirecte l-au susţinut pe tot parcursul nopţii lungi.

Apoi o pereche de prihori Heughlin au început un duet de dedesubtul tufişurilor de pe malul râului, un refren melodios ce părea a spune „N-o face! N-o face!”, repetat la nesfârşit, la început uşor, apoi într-un crescendo entuziast.

La acest vestitor sigur al zorilor, Shasa privi în sus şi desluşi ramurile de sus ale copacului de abanos conturate pe cerul ce se lumina. Aveau lumină de tragere în cincisprezece minute. Zorile vin repede în Africa.

Atinse obrazul Elsei ca să o trezească şi ea se cuibări lângă el. Îşi dădu seama că se prefăcuse probabil că doarme. Se trezise atât de uşor, încât nici nu băgase de seamă. De atunci rămăsese sprijinită de el, savurând contactul lor intim, aşa cum făcuse şi el.

— Mai este acolo leopardul? întrebă ea, o şoaptă foarte uşoară lângă urechea lui.

— Nu ştiu, răspunse el la fel de uşor. Trecuseră aproape două ore de când îl auzise hrănindu-se ultima dată. Poate că plecase deja. Pregăteşte-te, o avertiză el.

Femeia se îndreptă în scaun şi se aplecă spre puşca sprijinită la locul de tragere. Deşi nu se mai atingeau, se simţi foarte aproape de ea, iar braţul amorţit începu să îl furnice.

Lumina spori. Începu să distingă vag fereastra deschisă prin frunzişul copacului de abanos. Clipi din ochi şi se zgâi prin ea. Conturul crengii apăru din întuneric. Ramura părea

goală şi simţi un val de dezamăgire pentru ea. Leopardul plecase.

Întoarse încet capul ca să îi spună asta, fără să îşi ia ochii de la creangă. Cuvintele i se opriră pe buze şi se uită mai atent, simţind fiorii entuziasmului în toate terminaţiile nervoase. Conturul crengii era mai limpede, dar aceasta era ciudat îndoită.

Distinse apoi silueta carcasei atârnate de impala. Cea mai mare parte a ei fusese devorată. Era o adunătură devastată de oase goale şi piele sfâşiată, dar mai atârna şi altceva de creangă, un cordon lung ca un şarpe. Nu îşi dădu seama ce era până ce aceasta nu se mişcă leneşă, apoi înţelese.

— E coada, coada leopardului.

Precum conturul ascuns în imaginea puzzle-ului, întregul îi sări în ochi.

Leopardul încă se mai afla pe creangă, stând întins, cu gâtul relaxat. Bărbia era lipită de coaja aspră. Era leneş din cauza cantităţii de carne din stomac, prea leneş ca să plece de acolo. Numai coada lungă se legăna.

O simţi pe Elsa încordându-se lângă el, semn că şi ea văzuse leopardul. Întinse încet mâna ca să o oprească. Lumina era încă prea slabă; trebuia să mai aştepte. Când îi atinse mâna, simţi în vârful degetelor tensiunea ei. Părea să vibreze precum corzile unei viori abia atinse de arcuş.

Lumina crescu. Silueta leopardului deveni limpede. Pielea lui era aurie ca untul, presărată cu rozete negre. Coada se legăna încet, ca un metronom fixat la cel mai lent ritm. Ridică uşor capul şi ciuli urechile. Lumina îi făcu ochii să lucească, un licăr galben ca un fulger îndepărtat. Se uită spre ei şi clipi somnoros cu o indolenţă regală, atât de frumos încât lui Shasa i se tăie respiraţia.

Era timpul să tragă. O atinse pe Elsa, o scurtă bătaie imperativă pe braţ. Aceasta se instală înapoia lunetei puştii. Shasa se pregăti pentru împuşcătură şi se uită la leopard, dorind ca glonţul să intre în inimă, sperând să îl vadă

prăvălindu-se jos de pe creangă, fără viaţă.

Secundele curseră, fiecare dintre ele cât o eternitate. Glonţul nu veni.

Leopardul se ridică în întreaga sa măreţie, stând drept pe creanga îngustă. Se întinse, arcuindu-şi adânc spatele şi săpând cu ghearele în scoarţa copacului.

— Acum! îi comandă Shasa în tăcere. Trage acum!

Leopardul căscă. Limba lui roz ieşi afară printre fălcile deschise. Buzele subţiri şi negre se dădură înapoi într-un rictus fioros.

— Acum!

Cu un efort telepatic Shasa încercă să o facă să tragă. Nu mai îndrăzni să repete comanda sau să o atingă din nou, de teamă că îi va tulbura concentrarea chiar în momentul tragerii.

Leopardul se îndreptă şi îşi aruncă leneş coada pe spinare. Apoi, fără niciun alt avertisment, făcu un salt şi ateriză, şapte metri mai jos, pe covorul moale al pădurii. Era un salt atât de controlat şi de graţios, încât nu auzi niciun sunet. Desişul îl înghiţi imediat.

Rămaseră aproape un minut într-o tăcere desăvârşită. În cele din urmă Elsa puse piedica şi coborî puşca rece, apoi întoarse capul spre el. În lumina zorilor, lacrimile luceau ca perlele în genele lungi şi curbate ale pleoapelor de jos.

— Era atât de frumos, şopti ea. Nu l-am putut ucide, nu astăzi, nu într-o zi ca asta.

Shasa înţelese imediat. Aceasta era ziua lor, prima lor zi împreună ca iubiţi. Ea refuzase să o întineze.

— Îţi dedic ţie leopardul, zise ea.

— Îmi faci o imensă onoare, răspunse el şi o sărută.

Îmbrăţişarea lor era ciudat de inocentă, aproape copilărească, golită deocamdată de orice pasiune sexuală. Era o atingere a spiritului, mai degrabă decât a trupului. Era destul timp şi pentru asta, tot timpul din lume, dar nu astăzi, nu în această zi binecuvântată.

Sean îşi revenise miraculos din malarie şi aştepta nerăbdător la poarta taberei ca să îi întâmpine pe vânătorii care se întorceau. Reputaţia companiei de safari se baza pe calitatea trofeelor pe care le producea pentru clienţii săi, mai ales pentru clienţii săi importanţi.

Când Toyota opri, aruncă o privire plină de speranţă în spate şi gura i se strânse de dezamăgire. Vorbi mai întâi cu Matatu, iar micul căutător ndorobo clătină din cap sumbru.

— Diavolul a venit târziu şi a plecat devreme.

— Îmi pare rău, *signora.*

Sean se întoarse spre ea şi o ajută să coboare din camionetă.

— Aşa e la vânătoare, murmură ea spre marea lui surprindere, căci niciodată nu o mai văzuse atât de filosofică. De obicei era tot atât de furioasă şi de neliniştită din cauza eşecului ca şi el.

— Duşul este pregătit, aşa fierbinte cum îţi place. Micul dejun va fi gata de îndată ce îţi vei fi termina toaleta.

Restul grupului avu numai cuvinte de regret atunci când Shasa şi Elsa intrară în cortul unde se lua masa, amândoi spălaţi şi îmbrăcaţi în haine de camuflaj proaspăt spălate şi călcate. Shasa se răsese şi mirosea a aftershave.

— Ghinion, *pater.* Ne pare atât de rău, *signora,* se auziră ei în cor, uimiţi că cei doi erau mulţumiţi de ei înşişi şi se repeziseră la micul dejun cu o poftă de parcă în depozitul de piei se afla una de leopard demnă de campionatul mondial.

— Ne putem continua şedinţa după micul dejun, sugeră Garry la cafea.

— Iar eu voi reînnoi momeala în dimineaţa aceasta, interveni Sean. Matatu spune că leopardul nu s-a alarmat şi nu s-a speriat. Putem încerca din nou diseară. De data aceasta voi vâna eu cu tine, *signora.* E nevoie de o mână de maestru.

— Ei bine, de fapt, începu Shasa, ca să spunem drept, ne-am gândit, adică eu şi Elsa, adică eu şi *signora* Pignatelli...

În timp ce Shasa se bâlbâi căutând cuvintele, cei trei copii ai săi se holbară la el şocaţi. Era acesta maestrul *savoir-faire?* Vorbea cumva însuşi Domnul Galanterie?

— Tatăl vostru mi-a promis că îmi arată Cascada Victoria, îi veni Elsa în ajutor, iar Shasa păru uşurat şi intră în joc.

— O să luăm avionul Beechcraft, încuviinţă el rapid. *Signora* Pignatelli nu a văzut niciodată cascada. Aceasta pare o bună ocazie să o facă.

Ceilalţi membri ai familiei îşi reveniră din confuzie la fel de repede ca şi Shasa.

— E o idee minunată, jubilă Isabella. Este cel mai inspirat spectacol, *signora.* O să îţi placă la nebunie.

— Este numai o oră de zbor, zise Garry dând din cap. Aţi putea lua prânzul la hotelul Vie Falls, apoi să fiţi înapoi aici pentru ceai.

— Şi veţi putea fi gata să mergeţi în ascunzătoarea de leoparzi pe la patru, adăugă şi Sean, apoi aşteptă aprobarea clientului său.

Încă o dată, Elsa îi aruncă o privire lui Shasa, iar acesta inspiră adânc.

— De fapt, s-ar putea să stăm o zi sau două la hotelul Vie Falls.

Treptat, grade diferite de înţelegere apărură pe cele trei feţe tinere.

— Corect. Aveţi nevoie de timp, zise Isabella, revenindu-şi prima. Veţi dori să vă plimbaţi prin pădurea tropicală, apoi să faceţi poate o excursie în cheiurile din josul cascadei.

— Bella are dreptate. Aveţi nevoie de trei sau patru zile. Sunt atât de multe lucruri de făcut şi de văzut.

— Garry, bătrâne, asta e gogomănia săptămânii, zise Sean tărăgănat, iar Garry şi Isabella se uitară la el furioşi.

În aerul rece şi curat, neînţesat încă de fumul focurilor de tufişuri din sezonul târziu de iarnă, norul de picături al Cascadei Victoria era vizibil de la o depărtare de nouăzeci

de kilometri.

Se ridica şapte sute de metri spre cer, un munte argintiu strălucitor ca zăpada.

Shasa coborî în timp ce se apropiară. În faţa lor, marele râu Zambezi strălucea în soare, larg şi liniştit, presărat de insule pe care pădurile de palmieri se ridicau la înălţimea gâtului de girafă.

Apoi cheiurile principale se deschideau dedesubtul lor şi priviră cu uimire cum marele râu, larg mai bine de un kilometru şi jumătate, se prăvale peste margine în haos şi cade, o sută douăzeci de metri mai jos, în apele înspumate. De-a lungul marginilor prăpastiei, castele negre de stânci străpungeau curgerea râului. Deasupra tuturor acestora străjuia norul imens de picături de apă ce ţâşnea în curcubeie de culori uimitoare.

Dedesubtul cascadei întreaga curgere a râului, cu o surprinzătoare viteză de treisprezece mii de metri cubi pe secundă, era prinsă între pereţi verticali de stâncă, vuind la această îngrădire, către gâtul îngust al cheilor.

Shasa înclină avionul într-o întoarcere strânsă spre dreapta, cu o aripă către abis, astfel ca Elsa să poată privi fără nicio oprelişte.

Cu fiecare circuit îngădui avionului Beechcraft să coboare mai jos, până ce se aflară în pericolul de a fi prinşi de haosul splendid de stânci şi apă. Împroşcarea argintie de apă acoperi parbrizul, orbindu-i o clipă înainte să ţâşnească din nou spre soare, iar curcubeiele să împodobească în jurul lor cerul.

Shasa ateriză pe micul aeroport particular de la Sprayview, de la periferia satului, şi rulă până la oprirea completă. Opri motoarele şi se întoarse spre Elsa. Uimirea şi farmecul priveliştilor încă îi mai stăruiau în privire, iar expresia ei era una solemnă, aproape de veneraţie religioasă.

— Ai pătruns acum în catedrala Africii, îi spuse Shasa încet. Singurul loc care întrupează cu adevărat întreaga

grandoare şi misterul şi sălbăticia acestui continent.

Fură suficient de norocoşi să găsească vacant Apartamentul Livingstone.

Clădirea era construită în stilul şi dimensiunile unei epoci de mult apuse. Zidurile erau groase, iar camerele imense, dar răcoroase şi confortabile.

Apartamentul era decorat cu imagini ale picturilor pe care bătrânul explorator Thomas Baines le făcuse cascadei la numai câţiva ani după ce David Livingstone le descoperise pentru prima dată. De la ferestrele salonului puteau privi peste cheiuri şi către podul de cale ferată care le traversa. Lucrătura de oţel a podului arcuit părea delicată ca o dantelă şi întreaga structură era uşoară şi graţioasă ca aripa unui vultur în zbor.

Părăsiră apartamentul şi hoinăriră pe potecă spre marginea cheiului, merseră de mână prin pădurea tropicală, unde perdeaua de picături cădea într-o eternă ploaie, iar vegetaţia era verde şi luxuriantă. Rocile tremurau sub picioarele lor, iar aerul era plin de tunetul apelor ce cădeau. Picăturile le îmbibară hainele şi părul, le alunecară pe feţe şi râseră împreună de bucurie.

Urmară marginea cheiului în josul râului, dincolo de perdeaua de picături. Soarele arzător le uscă părul şi hainele aproape la fel de repede precum apa le înmuiase. Găsiră o buză stâncoasă chiar la margine şi se aşezară unul lângă celălalt, legănându-şi picioarele chiar deasupra abisului înspăimântător, în vreme ce apele nebuneşti se adunau învolburate, departe, în vârtejuri verzi.

— Priveşte! strigă Shasa şi arătă în sus, către o mică pasăre de pradă ce se opri în aer şi ţâşni apoi către un cârd de lăstuni negri care se învârteau de-a lungul suprafeţei stâncii, dedesubtul lor. Un şoim Taita, zise Shasa exultând. Una dintre cele mai rare păsări din Africa.

Şoimul lovi în cădere un lăstun, ucigându-l aproape instantaneu într-o explozie de pene. Ţinându-şi prada, căzu apoi în vid şi dispăru din vedere în abisul de dedesubt.

În seara aceea, la cină, mâncară coadă de crocodil, care avea gust de homar, dar când urcară în cameră amândoi deveniră brusc timizi şi nervoşi. Shasa bău un coniac în salon.

Când în cele din urmă se duse în dormitor, Elsa era deja sprijinită pe perne. Avea părul desfăcut pe umeri, peste dantela cămăşii de noapte, groasă şi neagră.

Shasa fu copleşit de un sentiment de panică. Nu mai era tânăr şi într-una sau două ocazii recente fusese cu femei care îi zdruncinaseră încrederea în sine.

Femeia îi zâmbi şi deschise braţele, ca o invitaţie. Nu ar fi trebuit să îşi facă griji. Îl atingea aşa cum nicio altă femeie nu o mai făcuse. Dimineaţa, când se treziră unul în braţele celuilalt, soarele strălucea printre ferestrele înalte.

Elsa suspină şi zâmbi încet, mulţumită, şi spuse languros:

— Omul meu.

Apoi îl sărută.

Luna lor ilicită de miere se scurse firesc, o zi după alta. Făcură împreună diverse lucruri, nimicuri prosteşti pentru care, atât de mulţi ani, Shasa nu avusese nici timp, nici înclinaţie.

Dormeau până dimineaţa târziu, apoi petreceau restul zilei trândăvind în costume de baie la marginea piscinei. Citiră ore în şir în tovărăşia tăcută a celuilalt, întinşi la soare. Din când în când se ungeau unul pe celălalt cu loţiune de plajă, o bună scuză ca să se mângâie şi să se atingă reciproc cu o minuţiozitate relaxată.

Pielea Elsei era netedă, fină şi bronzată. Condiţia şi tonusul muşchilor şi a pielii ei erau răsplata orelor nesfârşite de gimnastică aerobică şi îngrijire la saloanele de frumuseţe. Era evident mândră de trupul ei. Shasa ajunse să împărtăşească şi el acea mândrie după ce o compară cu celelalte trupuri semidezbrăcate care se bronzau sub copacii insasa, pe peluzele verzi.

Numai foarte vag se vedeau semnele pe care viaţa şi naşterea le lăsaseră pe trupul ei. Shasa găsea atrăgătoare

chiar şi acele semne. Îi subliniau maturitatea şi vorbeau despre experienţa şi felul în care ea înţelegea viaţa. Era femeie, matură şi completă.

Lucrul acesta devenea şi mai evident când stăteau de vorbă. Discutau ore în şir. Erau lungi conversaţii tărăgănate în cursul cărora explorau mintea celuilalt în acelaşi fel în care îşi explorau trupurile în patul dublu din apartamentul Livingstone.

Îi povesti despre ea însăşi cu o candoare antrenantă. Descrise moartea lentă şi crudă a lui Bruno pe măsură ce cancerul îl devorase de viu şi propria ei agonie, în timp ce îl privea, fără să poată face nimic. Vorbi despre singurătatea care a urmat, şapte ani lungi. Nu mai trebuia să îi mai spună că spera ca aceasta să rămână, de acum, în urmă. Întinse doar mâna şi îl atinse, iar Shasa înţelese totul.

Îi povesti despre copiii ei: un fiu, pe nume tot Bruno, şi trei fiice. Două dintre fete erau căsătorite, cea mai mică se afla la Universitatea din Milano, iar Bruno junior era absolvent de Harvard, lucrând acum pentru Pignatelli Industries la Roma.

— Nu are patosul tatălui său, îi spuse lui Shasa cu sinceritate. Nu cred că îi va încălţa vreodată şoşonii; sunt cu multe numere prea mari pentru el.

Îl făcu pe Shasa să se gândească la propriii fii. Vorbiră despre durerile de inimă şi despre dezamăgirile pe care li le provocaseră copiii lor şi de rarele bucurii cu care unii îi binecuvântaseră.

Explorară împreună iubirea pentru cai şi vânătoare, pentru muzică şi artă şi lucrurile fine create cu iubire, pentru cărţi şi teatru. În cele din urmă vorbiră despre putere şi bani şi îşi recunoscură deschis dependenţa de ele.

Nu îşi ascunseră nimic şi, la un moment dat, Elsa îl privi cu solemnitate.

— Este prea devreme ca să fiu absolut sigură, dar cred că noi doi vom fi bine împreună.

— Şi eu cred acelaşi lucru, răspunse el la fel de serios şi

în acel moment parcă încheiară un legământ.

Dansară în fermecatele nopţi africane. Îşi lipiră obrajii bronzaţi, încă fierbinţi de la soare, legănându-se în ritmul orchestrelor. În cele din urmă, după miezul nopţii, urcau scările largi, ţinându-se de mână, către apartament şi patul mare şi moale.

— Dumnezeule! exclamă Shasa cu o uimire reală. Este joi! Ne aflăm aici de patru zile. Copiii probabil că se întreabă ce Dumnezeu s-a întâmplat cu noi.

Se aflau pe terasă, la gustarea dintre micul dejun şi prânz.

— Cred că vor ghici şi singuri. Elsa ridică privirea dinspre fructul de mango pe care îl curăţa pentru el şi zâmbi. Şi „copiii” nu cred că este descrierea corectă pentru scandalagii ăia ai tăi.

— Van Wyk va sosi la Chizora mâine, sublinie Shasa.

— Ştiu, suspină ea. Urăsc ideea de a pleca de aici, dar va trebui să fim acolo ca să îl întâmpinăm.

Sir Clarence Van Wyk era una dintre acele formidabile creaturi pe care evoluţia africană le dă câteodată la iveală.

Era un afrikaander pursânge. Tatăl său fusese judecător suprem al Africii de Sud, pe vremea când aceasta fusese parte a Imperiului Britanic, iar el primise ereditar titlul, când încă mai era îngăduit unui sud-african să accepte acea onoare.

Sir Clarence era un produs al Eton şi Sandhurst. Fusese ofiţer în faimosul Regiment de Gardă, şi era moştenitor al considerabilelor proprietăţi ale familiei de la Capul Bunei Speranţe. Era, de asemenea, ministru în guvernul lui Ian Smith, însărcinat special cu consolidarea anemicului război de gherilă în care era implicată Rhodesia şi cu eludarea acelor sancţiuni mandatorii pe care guvernul laburist britanic şi Naţiunile Unite le impuseseră acelor autori ai independenţei unilaterale.

Garry şi Shasa aranjaseră această întâlnire în timpul

opririi lor la Salisbury, în drumul spre Chizora. Sir Clarence era un vânător avid de mare clasă şi îi promiseseră şi câte puţin din acest sport în intervalele dintre deliberări.

Sir Clarence sosi la Chizora într-un elicopter al forţelor aeriene. Avea cu el două ajutoare şi câţiva bodyguarzi, care laolaltă ameninţau să supraaglomereze tabăra de safari. Personalul şi facilităţile erau echipate să întreţină un număr mult mai mic de oaspeţi. Sean fusese însă prevenit din timp şi echipament, personal şi provizii suplimentare fuseseră trimise cu camionul de la Salisbury.

Masa de conferinţe de sub arborele de insasa fu extinsă şi se adăugară scaune suplimentare pentru Sir Clarence şi echipa lui. Isabella li se alătură ca asistent personal al tatălui ei. De la bun început Sir Clarence nu făcu nicio încercare de a-şi ascunde interesul faţă de ea.

La cei doi metri ai săi, Sir Clarence îi domina chiar şi pe Sean şi Shasa. Era un bărbat impresionant, al cărui accent englezesc stângaci şi trăsături clasice îi trădau originile de afrikaander. Avea un creier financiar şi politic strălucit şi se bucura de reputaţia de mare crai.

Sub copacul de insasa, negociară marketingul şi transportarea unui bun naţional şi comisioanele şi tarifele pentru fiecare dintre ei.

Rhodesia era prim producător, fapt care simplifica considerabil aceste deliberări. Micile ei mine care exploatau rezervele cuarţ se dovediseră a fi o considerabilă producţie de aur. Faptul acesta nu îi interesa aici, căci aurul era anonim. Pe el nu se punea „Made in Rhodesia”, iar raportul său ridicat valoare-volum îl făcea uşor de transportat şi depozitat.

Altfel stăteau lucrurile cu celelalte produse primare ale ţării: tutunul şi metalele rare, mai ales cromul. Acestea trebuiau transportate în cantitate mare, ţara de origine trebuia ascunsă şi apoi trebuiau diseminate pe pieţele din lume.

Din Rhodesia, căile ferate se îndreptau spre sud către

porturile din Durban şi Cape Town, în Republica Africa de Sud. Aceasta era ruta naturală a acestor comori. De ani de zile, încă de la declaraţia de independenţă a guvernului Smith, Garry Courtney şi Courtney Enterprises jucaseră un rol primordial în a ajuta Rhodesia să eludeze campania de sancţiuni împotriva ei.

Exista acum o nouă strategie ambiţioasă. După analizarea atentă a grupului industrial Pignatelli, Garry şi Sir Clarence îi ofereau Elsei Pignatelli ocazia de a lua parte activ la aceste activităţi antisancţiuni.

Pignatelli Industries deţineau a doua companie de tutun ca mărime din Europa, după British American Tabacco Company. Mai mult, aveau un interes de control în Winnipeg Mining din Canada şi coordonau o oţelărie şi o rafinărie în sudul Italiei, lângă Taranto.

Toate acestea se potriveau perfect cu nevoia Rhodesiei de a găsi o piaţă pentru produsele ei, dar aveau să urmeze negocieri dure.

Deşi discuţia avea loc într-o atmosferă relaxată, civilizată şi prietenoasă, toţi oamenii aceştia erau prădători financiari experimentaţi şi nemiloşi, antrenaţi într-o întrecere a minţilor şi a voinţelor. Isabella îi urmări cu veneraţie. Fratele ei se folosi de felul lui înşelător, aproape bâlbâit, de a fi, privirea sa ingenua mioapă şi râsul sincer ascunzându-i mintea calculată de oţel.

Elsa Pignatelli, reţinută şi frumoasă, îşi exploata fără ruşine aspectul şi farmecul şi îşi folosea feminitatea ca să contracareze tăişul masculin. Se menţinea cu uşurinţă la înălţimea lor.

Sir Clarence era suav, iar manierele sale curtenitoare. Îşi menţinea postura ca un membru al Gărzii ce era şi îi făcea să plătească scump pentru fiecare centimetru pe care era nevoit să îl cedeze. Contraatacă apoi într-un ritm calculat.

Shasa stătea relaxat la capătul său de masă, lăsând întreaga negociere pe umerii lui Garry. Când vorbea, comentariile sale erau tăioase şi foarte adesea servea o

pasă lungă în negocieri şi propunea un compromis echitabil.

Sumele de bani despre care vorbeau erau de o amploare ameţitoare. În vreme ce Isabella înregistra raportul acestei întâlniri, se amuza singură calculând ce însemna 2,5 la sută din trei miliarde de dolari. Aceasta ar fi fost partea pentru Courtney Enterprises numai în următoarele douăsprezece luni, câştigată în întregime fără nicio altă investiţie de capital din partea sa. După ce calculă totalul, îl privi pe fratele ei cu un respect înnoit.

La prânz, întâlnirea continuă la o masă elaborată. În elicopterul Alouette al forţelor aeriene, Sir Clarence adusese o bucată din cea mai bună carne de vită rhodesiană. Sean şi bucătarul său petrecuseră dimineaţa frigând-o până la o perfecţiune auriu-maronie la foc de cărbuni. Îşi spălară gâturile cu un pahar de Dom Perignon în vreme ce îl urmăriră pe Sean tăind felii roz din bucată, picături de suc ţâşnind şi curgând din jurul lamei.

În timpul prânzului, Sir Clarence demonstră aceeaşi îndemânare şi fineţe ca la masa de conferinţe în încercarea sa de a o izola pe Isabella şi de a o atrage în mrejele sale.

Isabella era flatată de atenţiile sale şi se simţea mai mult decât tentată. Era un bărbat superior, un mascul alfa. Puterea este un afrodiziac minunat pentru orice femeie. În plus, avea părul negru şi des, puţin încărunţit la tâmple. Îi plăceau ochii lui. Era foarte înalt şi o amuza cu spiritul său urban.

Se trezi zâmbind la glumele lui, iar o dată aruncă o privire către picioarele lui. Erau cu siguranţă mărimea patruzeci şi patru în cizmele acelea făcute de mână şi zâmbi din nou gânditoare. Poate că era o aberaţie, dar posibilitatea era totuşi intrigantă.

Aproape că auzi în urechi reproşurile lui Nanny. „Toţi Courtney au sângele fierbinte. Trebuie să ai grijă, domnişorică, şi nu uita că eşti o doamnă”.

Ştia că era căsătorit, dar trecuse atâta timp de când nu mai simţise trupul unui bărbat, iar el era atât de mare şi de

puternic. Poate, dacă Sir Clarence continua să demonstreze cantitatea necesară de clasă şi rigurozitate – atunci, poate, doar poate, ar fi avut o şansă.

După prânz, se întoarseră la masa de conferinţe. Isabellei i se păru că minţile lor fuseseră mai degrabă stimulate decât amorţite de Dom Perignon.

La ora patru, Garry se uită la ceas.

— Dacă vrem să nu ratăm zborul de seară, atunci sugerez să ne oprim până mâine-dimineaţă.

Merseră cu camionetele până la iazuri ca să tragă în porumbeii cu gât inelat ce zburau seara într-acolo ca să bea apă.

Sir Clarence încercase, fără ca lucrul acesta să pară prea evident, să se aşeze lângă Isabella în primul vehicul. În ultima clipă însă, chiar când se aflau pe punctul să plece, fata sări jos şi alergă spre a doua camionetă, unde se aşeză lângă Garry. Nu dorea ca lucrurile să fie prea uşoare pentru Sir Clarence. Simţise că bărbatului îi făcea plăcere urmărirea, la fel ca şi prada. Garry se afla într-o stare de spirit efervescentă. După ce porniră, îşi trecu un braţ în jurul umerilor ei şi o strânse.

— Dumnezeule, ador asta, jubilă el. Îi iubesc pe Harold Wilson şi pe James Callaghan şi pe toate acele inimi însângerate din Adunarea Generală a Naţiunilor Unite. Ador să fiu un distrugător de sancţiuni. Este excitant şi romantic. Mă face să mă simt ca Al Capone sau precum Căpitanul Blood. Io-ho-ho şi o sticlă de rom. Îmi dă un sentiment de patriotism şi ocazia de a face o declaraţie politică, în acelaşi timp în care vâr în buzunar şaptezeci şi cinci de milioane de lire monedă forte pe care fiscul n-o să le vadă niciodată. Este minunat. Ador sancţioniştii şi prohibiţioniştii.

— Eşti incorigibil, zise ea, râzând. Chiar nu există nicio limită la pofta ta de bogăţii?

La aceasta Garry deveni serios şi îşi luă mâna din jurul umerilor ei.

— Crezi că sunt avar? întrebă el. Nu este aşa, Bella.

Adevărul este că sunt un jucător în marele joc. Nu joc pentru premiul în bani, joc pentru fiorul victoriei. Am fost un învins pentru mult prea multe în viaţă. Acum trebuie să fiu învingător.

— Asta este tot? Şi ea devenise serioasă. Te joci cu bogăţia şi bunăstarea a milioane de oameni mărunţi ca să îţi satisfaci vanitatea.

— Când eu câştig, toţi acei oameni mărunţi câştigă. Sancţioniştii caută să impună foametea şi nefericirea asupra a milioane de oameni obişnuiţi de dragul viziunii lor politice. După părerea mea, aceasta este o crimă împotriva umanităţii. Când le zădărnicesc eforturile, dau o lovitură puternică în numele acelor oameni mărunţi.

— Oh, Garry, nu eşti un cavaler pe un cal alb. Te rog, nu te preface că eşti unul!

— Ba da, sunt, o contrazise el. Sunt unul dintre cavalerii pe cal alb ai sistemului capitalist. Nu înţelegi? Singura modalitate de ieşire din dilemă în Africa de Sud este prin educarea şi ridicarea poporului, mai ales a negrilor, şi prin crearea de bogăţie. Trebuie să ne îndreptăm spre o societate bazată nu pe clasă, sau castă, sau rasă, sau crez, ci pe merit. O societate în care orice persoană îşi poate pune amprenta şi poate fi răsplătită potrivit acelui efort – aceasta este calea capitalistă.

— Garry, nu te-am mai auzit niciodată vorbind astfel, ca un liberal.

— Nu un liberal, un capitalist. Apartheidul este un sistem feudal primitiv. În calitate de capitalist, îl detest la fel de mult, sau poate chiar mai mult decât oricare dintre sancţionişti. Capitalismul a distrus vechiul feudalism din Europa medievală. Capitalismul nu poate coexista cu un sistem care rezervă puterea şi privilegiul pentru o minoritate ereditară, un sistem care reprimă principiile pieţei libere de muncă şi bunuri. Dacă i se va îngădui, capitalismul va distruge apartheidul. Sancţioniştii ar nega sau ar inhiba acest proces. Prin acţiunile lor bine

intenţionate, dar greşit îndreptate, susţin apartheidul şi fac jocul propovăduitorilor lui.

Tânăra îl privi uluită.

— Nu m-am mai gândit niciodată astfel.

— Sărăcia duce la represiune. Este uşor să-i oprimi pe cei săraci. Este aproape imposibil să oprimi la nesfârşit un popor educat şi prosper.

— Aşa că tu vei arăta calea spre libertate prin regatul economic, mai degrabă decât prin cel politic.

— Întocmai, zise Garry dând din cap, apoi izbucni într-un râs zgomotos. Şi voi da un bun exemplu capitalist făcând, pe parcurs, şaptezeci şi cinci de milioane de lire pe an.

Frână şi viră camioneta, urmând Toyota din frunte cu Sean la volan, către iazurile din pădure. Acestea erau depresiuni puţin adânci, cunoscute în Africa drept „tigăi”, pline cu o apă noroioasă şi cenuşie. Erau încălzite de soare şi dantelate de dârele de urină, cu miros puternic, ale turmelor de elefanţi care beau şi se scăldau în ele cu regularitate. În ciuda temperaturii şi a mirosului apei, porumbeii le preferau apelor curgătoare limpezi ale râului aflat la numai trei kilometri depărtare.

Păsările veneau în ora dinaintea apusului în stoluri care umpleau aerul ca un fum gri-albăstrui. Veneau cu zecile de mii şi se aşezau pe pajişti.

Sean îşi plasase armele pe aceste pajişti, la cinci sau şase sute de metri de apă. Nu voia să împiedice păsările să bea, plasând armele deasupra bălţilor. Le silea în schimb să treacă prin furcile caudine ca să ajungă la apă. Ca o chestiune de onoare, se aştepta ca fiecare armă să respecte limita zilnică de cincizeci de păsări şi să se încerce numai ţintele dificile de la înălţime, porumbei care zboară repede.

Armele erau aşezate în perechi. Nu numai pentru companie, dar şi pentru verificare reciprocă şi fairplay şi pentru o audienţă apreciativă pentru loviturile duble sau pentru cele frumoase, de exemplu un porumbel albastru

care zboară la treizeci de metri înălţime cu o sută de kilometri la oră.

În mod firesc, Elsa făcu pereche cu Shasa şi strigătele lor de *„Bello! Molto bello!”* şi „Grozavă împuşcătură! Bine lucrat!” răsunară prin pădure în timp ce se încurajau unul pe celălalt.

Garry şi Sean făcură pereche în partea de vest a bălţilor. Se aşezară intenţionat înapoia unei grămezi mari de buşteni pentru ca porumbeii să fie siliţi să zboare sus şi să le apară în câmpul vizual, deasupra vârfurilor copacilor, fără niciun avertisment, trebuind deci să tragă rapid şi să aibă reflexe rapide.

O dată Sean îşi rată ţinta, trăgând la aproape un metru în urma ei. Garry îşi ridică pe umăr arma Purdy şi porumbelul se prăvăli spre pământ, lăsând în aer o dâră de fulgi. Se uită apoi vesel la fratele său mai mare, cu ochelarii lucindu-i, şi izbucni în râs. Sean îşi dădu părul pe spate şi încercă să îl ignore, dar faţa i se înnegri de furie.

Isabella rămase cu Sir Clarence la capătul sudic al văii înverzite, feriţi de privirile celorlalţi. Trăgea cu puşca de 20 gravată cu aur, Holland & Holland, pe care i-o dăruise tatăl ei. Nu mai trăsese însă cu ea de aproape un an şi lipsa de exerciţiu se văzu imediat.

Rată primele trei păsări, apoi nimeri uşor una.

— La naiba! exclamă ea. La naiba! Ura să îi rănească.

Sir Clarence trase o lovitură dublă, apoi îşi sprijini arma de trunchiul unui copac şi veni la locul unde se afla ea.

— Te-ar deranja dacă ţi-aş face câteva sugestii? întrebă el.

Cum fata îi zâmbi peste umăr, veni în spatele ei.

— Laşi mâna dreaptă să apese pe armă. O cuprinse în braţele lui şi îi prinse mâinile în pumnii lui uriaşi. Ţine minte, mâna stângă trebuie să domine permanent. Cu mâna dreaptă apeşi numai pe trăgaci.

Drept exemplu îi ridică arma la umăr şi îi strânse mâna stângă pe patul ei.

— Capul sus, zise el. Amândoi ochii deschişi. Urmăreşte pasărea, nu arma.

Avea un miros masculin. Parfumul aftershave-ului nu ascundea în totalitate mirosul de transpiraţie masculină proaspătă. Braţele din jurul ei îi dădeau un sentiment plăcut.

— Oh, spuse ea. Vrei să spui aşa?

Când ochi, îşi împinse uşor în spate fesele tari.

— Întocmai. Se simţea ceva în vocea lui. Ai înţeles foarte bine.

„Dumnezeule mare! Folosi în gând una dintre expresiile preferate de Nanny. Are mărimea patruzeci şi patru peste tot”. Se strădui din răsputeri să nu înceapă să chicotească precum o şcolăriţă.

Sir Clarence se încălzea rapid în această nouă sarcină de tutore, iar Isabella îşi spuse cu fermitate: „Ajunge. Nu vrem să îl răsfăţăm”. Şi se eliberă uşor din îmbrăţişarea lui.

— Dă-mi voie să încerc, zise ea şi împuşcă următorul porumbel cu atâta precizie, încât nu mai tresări nicio aripă.

— Ai un dar natural, murmură el, iar ea îşi întoarse capul ca să îşi ascundă zâmbetul la auzul *double entindre.* Am înţeles de la fratele tău că eşti, de asemenea, o călăreaţă de primă clasă, continuă el neobosit, fără să îi aştepte răspunsul. Am cumpărat recent un armăsar arab magnific. Nu cred că mai există unul la fel în întreaga Africă. Mi-ar plăcea să ţi-l arăt.

— Oh? zise ea mimând lipsa de interes şi concentrându-se pe armă. Unde se află?

— La ferma mea de la Rusape. Am putea aranja ca Alouette să ne lase acolo pe drumul de întoarcere spre Salisbury, mâine după-amiază.

— Poate îmi va face plăcere, încuviinţă ea. Mi-ar plăcea să o cunosc pe soţia ta. Am auzit că este o doamnă încântătoare.

Incasă lovitura fără să clipească.

— Din păcate, în acest moment soţia mea se află în

Europa. O să rămână acolo cel puţin încă o lună. Va trebui să te întreţii numai cu mine.

Strecură în ultima propoziţie o aluzie subtilă şi de data aceasta Isabella nu îşi mai putu înfrâna zâmbetul.

— Va trebui să mă mai gândesc la asta, Sir Clarence, spuse ea. Îmi închipui că eşti un om greu de întreţinut.

De data aceasta expresia lui gravă cedă şi îi zâmbi şi el.

— Sunt sigur că te vei descurca, draga mea.

Se întrebă care va fi răsplata stăpânilor ei misterioşi dacă le-ar putea duce nu numai strategia antisancţiuni, dar şi ordinea de luptă rhodesiană completă.

„Orice pentru datorie”, se linişti ea singură.

— Lovitură în plin! strigă Shasa către Elsa. Desfăcu puşca şi o puse pe braţ, la interiorul cotului. Strigă apoi către cei doi copii negri: *Pakamis!* Adunaţi-i!

Copiii o luară la fugă ca să aducă ultimii doi porumbei. Shasa şi Elsa se întoarseră la locul unde erau parcate camionetele, dincolo de baltă. Soarele se afla aproape deasupra vârfurilor copacilor, iar stratul subţire de nori de deasupra lor era dantelat auriu strălucitor – culoarea unei verighete, îşi zise Shasa, fără niciun motiv aparent.

— Bine, spuse Elsa dintr-odată, de parcă ar fi luat o hotărâre dificilă.

— Iartă-mă – era nedumerit – ce anume este bine?

„Am încredere în tine, explică ea. Vor exista unele condiţii, dar vă dau schiţele fabricii şi ale formulei pentru Cyndex 25.

Shasa inspiră încet.

— O să încerc să fiu demn de încrederea ta.

În seara aceea, în timp ce stăteau la focul de tabără, departe de restul grupului, Elsa stabili condiţiile.

— Îmi vei da garanţia ta personală că Cyndex 25 nu va fi folosit vreodată decât cu autoritatea expresă a actualului prim-ministru sau a succesorilor să-i imediaţi.

Shasa aruncă o privire dincolo de flăcări ca să se asigure că nu erau auziţi.

— Îţi jur asta. O să obţin acordul scris al prim-ministrului.

— Acum, cât priveşte regulile de angajament, Cyndex nu va fi niciodată folosit pe nicio grupare a poporului sud-african, continuă Elsa cu grijă. Nu va fi niciodată folosit în conflicte politice sau civile interne. Nu va fi niciodată folosit pentru reprimarea unei insurgenţe a populaţiei sau într-un viitor război civil.

— Sunt de acord.

— Poate fi folosit numai pentru respingerea unei invazii militare de către trupele unei puteri străine. Şi atunci numai după ce folosirea armelor convenţionale eşuează.

— Sunt de acord.

— Mai există o condiţie – puţin mai personală.

— Spune-o.

— Vei veni personal la Lausanne ca să stabilim detaliile.

— Va fi deosebita mea plăcere.

Era ultima dimineaţă de safari. Oaspeţii îşi făcuseră bagajele şi erau gata să plece de la Chizora. Bagajele lor erau aşezate în faţa fiecărui cort, gata să fie luate de personalul taberei.

Afacerea fusese încheiată, iar contractele semnate. Elsa Pignatelli fusese de acord să sprijine marketingul rhodesian pentru tutun şi crom – pentru un onorariu regesc – în vreme ce Garry Courtney îşi asumase răspunderea de a furniza transport pe vas şi documente false pentru aceste materiale din porturile sud-africane. Răsplata sa pentru aceste servicii includea extinderea concesiunii de vânătoare de la Chizora, la fel ca şi comisioanele aferente.

Întregul grup urma să fie dus cu elicopterul forţelor aeriene rhodesiene la Salisbury. Elicopterul se aflase în contact radio cu tabăra după ce decolase, la numai o sută de mile marine. Se aşteptaseră să aterizeze în luminiş cu treizeci de minute în urmă. Întârziase şi erau îngrijoraţi.

Stăteau în grupuri mici în jurul focului de tabără, bând ultimele pahare de Pimm’s Nr. 1. Se uitau instinctiv spre cer şi ciuleau urechile după sunetul rotoarelor elicopterului

Alouette.

Sean şi Bella stăteau împreună.

— Când vii la Cape Town? îl întrebă ea pe fratele ei mai mare.

— O să încerc să vin la sfârşitul sezonului, dacă îmi promiţi că mă aştepţi cu ceva prospătură.

— Când ai avut tu nevoie de ajutor? se miră ea, iar Sean rânji şi o sărută.

— Nu sunt la fel de rău ca *pater,* protestă el. Uită-te la câinele ăla bătrân. Am auzit că pleacă în Europa cu văduva.

Amândoi îi priviră pe Shasa şi Elsa.

— Este greţos la vârsta lor, îi tachină Sean, iar Isabella sări loială în apărarea tatălui ei.

— Tata este unul dintre cei mai atrăgători...

— Las-o baltă, Bella. O strânse de braţ. Fă-ţi griji pentru Sir Clarence. O să fii norocoasă să scapi cu virtutea întreagă. Nu i se spune degeaba Craiul Clarence.

Ca şi cum ar fi răspuns la propriul nume, Sir Clarence făcu ce făcu şi apăru ca prin farmec alături de Isabella.

— Îi lăsăm pe ceilalţi la Salisbury, murmură el, aplecându-se asupra ei. Apoi elicopterul ne poate duce pe noi doi la ferma mea. Nu trebuie să facem tam-tam în privinţa micii noastre excursii, nu?

— Sigur că nu, aprobă Isabella cu dulceaţă în glas. Nu am vrea ca *papa* – sau Lady Van Wyk – să ne strice inocentul nostru interludiu de apreciere a unui cal.

— Exact, aprobă el. Este mai bine ca unele lucruri... Se opri brusc atunci când radioul din cortul lui Sean pârâi şi apoi prinse viaţă.

Sean dispăru în cort. Mai mult decât oricare dintre ei fusese îngrijorat din pricina întârzierii elicopterului. Îl auziră răspunzând la semnalul de apel al elicopterului ce se apropia.

— Tugboat, aici Big Foot. Ascult.

— Big Foot. Avem o schimbare de plan. Te rog să îl informezi pe ministru că acest elicopter este deviat pentru

operaţiuni de urmărire. Vei fi ridicat în şaisprezece minute. Am zece cercetaşi la bord. Aranjamente alternative vor fi făcute pentru ridicarea ministrului cât mai curând posibil. Terminat.

— Recepţionat, Tugboat. Vom fi gata de plecare. Stăm în aşteptare.

— Războiul e aşa o bătaie de cap, zise Sir Clarence suspinând. Auziseră cu toţii fiecare cuvânt al schimbului de replici. O să stăm aici să aşteptăm până ce vor trimite un alt elicopter ca să ne ia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Isabella.

— O acţiune teroristă, explică Sir Clarence. Probabil vreun atac la o fermă de pe undeva. Elicopterului nostru i s-a schimbat ruta. Urmărirea are prioritate în faţa oricărui alt trafic aerian. Nu-i putem lăsa pe porcii ăştia criminali să scape – trebuie să menţinem ridicat moralul fermierilor.

Nu pomeni nimic despre cât de disperant de puţine elicoptere militare aveau forţele aeriene rhodesiene, ci doar ridică din umeri.

— Se pare că soarta conspiră împotriva noastră.

— Poate va trebui să amânăm micile noastre aranjamente...

Se opri când Sean ieşi din cort strângându-şi curelele echipamentului său uşor de urmărire, cu buzunarele sale de pânză pentru muniţie şi grenade şi sticle de apă. Arma îi era atârnată de umăr, iar el urla:

— Matatu, haide, mucos mic ce eşti. Avem treabă serioasă de făcut. Urmărire.

Micuţul căutător ndorobo apăru ca un maimuţoi care sare din cutie.

— Hai, *Bwana,* ciripi el în swahili. În seara asta facem o frigăruie de testicule de Zanla.

— Drăcuşor însetat de sânge ce eşti. Îţi place, nu-i aşa, zise Sean rânjind şi radiind de entuziasm, apoi se întoarse către ceilalţi din grup. Scuze, oameni buni. Va trebui să vă las şi să vă găsiţi propriul drum înapoi spre Salisbury. Eu şi

Matatu avem o întâlnire. Îi făcu semn lui Garry. De ce nu îi duci tu la Salisbury cu avionul Beechcraft? Cu tot bagajul ăsta va trebui să faci câteva drumuri, dar este mai bine decât să aşteptaţi până ce va fi un elicopter liber. Se opri şi înclină capul ca să asculte. Uite că vine.

Se mişcă repede printre ei, strângându-le mâinile în semn de rămas-bun.

— Ne vedem sezonul viitor, *signora?* Data viitoare, îţi promit un leopard mare... îmi pare rău că te-am lăsat fără transport, Sir Clarence... Salutare, tată. Stai departe de necazuri... zise el, făcând cu ochiul către Elsa Pignatelli. Pa, surioară. O sărută pe Isabella, care se agăţă de el câteva clipe.

— Să fii atent, Sean. Te rog ai grijă să nu ţi se întâmple nimic.

O îmbrăţişă şi râse la absurditatea ideii.

— Tu te afli în mai mare pericol de a primi foc deschis dinspre Sir C., chicoti el.

Ridică privirea spre cer şi elicopterul apăru ca o insectă deasupra vârfurilor copacilor.

Se duse să-i strângă mâna fratelui său mai mic.

— La naiba, Garry. Cine vrea slujba ta – când pot să fac aşa ceva?

În timp ce aşteptau să aterizeze elicopterul, Sean stătea la poarta taberei cu Matatu.

Isabella simţi un nod în gât şi lacrimile îi înţepară ochii. Formau o pereche atât de disproporţionată, silueta înaltă şi eroică a fratelui ei, cu plete lungi şi membre bronzate şi musculoase, şi micul pitic negru de lângă el. Sub privirile ei, Sean îşi lăsă mâna pe umărul omuleţului într-o îmbrăţişare plină de afecţiune, o confirmare a încrederii dintre ei, crescută într-o sută de aventuri disperate şi semn al legăturii speciale dintre aceşti doi războinici vânători.

O luară la fugă prin norul de praf stârnit de elicea elicopterului, lăsându-se în jos pe dedesubtul rotoarelor ce se învârteau, şi urcară la bord.

Numaidecât aparatul de zbor se ridică şi se îndepărtă spre sud-est, la o altitudine joasă, pe deasupra vârfurilor copacilor, ca să nu mai piardă nicio clipă prin urcarea la înălţime.

Cei zece cercetaşi erau aşezaţi pe băncile din cabina principală a elicopterului, fiecare dintre ei având echipament greu şi încărcături, cartuşiere şi grenade şi sticle cu apă, cu braţele şi picioarele goale şi vopsite în negru. Numai dinţii luceau pe feţele care erau fie mânjite cu cremă de camuflaj, fie erau negre de la natură. Cel puţin jumătate dintre Cercetaşii Ballantyne erau Matabele loiali.

Era un lucru bine ştiut că negrii şi albii luptând laolaltă tindeau să scoată la lumină cele mai bune calităţi ale fiecărui luptător. Cercetaşii Ballantyne erau trupa de elită a forţelor de luptă rhodesiene, deşi Cercetaşii Selous şi Serviciile Speciale Aeriene şi Regimentul Rhodesian ţi-ar fi crăpat ţeasta dacă te auzeau pomenind aşa ceva.

Când Sean urcă în cabină, îi recunoscu pe toţi şi îi salută pe rând după nume. Îi răspunseră la salut cu un economie laconică de cuvinte care ascundea veneraţia şi respectul. Sean şi Matatu erau deja o legendă vie printre cercetaşi. Cei doi îi antrenaseră pe cei mai mulţi dintre aceşti tineri veterani în arta subtilă a războiului de gherilă.

Roland Ballantyne, fondatorul şi comandantul colonel al cercetaşilor, încercase chiar să îl facă pe Sean subordonatul său direct – fără succes până acum. Între timp îi chema pe Sean şi Matatu ori de câte ori o confruntare dură era iminentă.

Sean se trânti pe bancă lângă el. Îşi prinse centura de siguranţă. În timp ce începu să se mânjească pe faţă cu cremă de camuflaj, strigă ca să acopere zgomotul rotoarelor:

— Salutare, Căpitane. Care-i treaba?

— Un grup de terorişti au lovit o fermă de tutun de lângă Karoi, ieri-seară. L-au prins în ambuscadă pe fermier la

poartă. L-au împuşcat chiar când soţia lui ieşea pe verandă, ca să îl întâmpine. Le-a ţinut piept singură toată noaptea închisă în fermă – chiar şi împotriva rachetelor. La un moment dat după miezul nopţii s-au retras.

— Câţi sunt?

— Douăzeci şi ceva.

— Ce direcţie?

— Nord, spre vale.

— Contact?

— Nu încă, zise Roland clătinând din cap.

Chiar şi sub crema de camuflaj se vedea că era un bărbat impresionant. Era probabil cu cinci ani mai mare decât Sean. Ca şi acesta, îşi construise o reputaţie de temut în cei câţiva ani de când începuse războiul de gherilă.

— Unitatea locală a pornit în urmărire, dar are viaţă grea, pierde teren cu fiecare oră. Ticăloşii joacă dur.

— Vor bombarda şi vor încerca să se piardă în rândul populaţiei de negri din zona Tribal Trust, prezise Sean în timp ce îşi legă o bucată de plasă de camuflaj în jurul părului lucios şi lung până la umeri. Du-ne la unitatea de urmărire, căpitane.

— Vom avea contact radio în orice clipă... Roland se opri când inginerul de zbor îi făcu semn către căştile radioului. Haide.

Îşi desfăcu centura de siguranţă şi deschise drumul pe coridorul îngust şi vibrant dintre bănci. Sean îl urmă. Se opri lângă Roland şi se ţinu de batardou, aplecându-şi capul ca să asculte vocea micuţă şi întreruptă la căşti.

— Bushbuck. Aici Striker One, vorbi Roland în micul microfon. Aţi stabilit contact?

— Striker One. Aici Bushback. Negativ. Repet, negativ la contact.

— Sunteţi pe urma vânatului, Bushback?

— Afirmativ, dar vânatul a bombardat.

Asta însemna că grupul de terorişti se împărţise ca să îngreuneze urmărirea.

— Recepţionat, Bushback. De îndată ce ne auziţi motoarele, daţi-ne un fum galben.

— Confirm fum galben, Striker One.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, pilotul elicopterului reperă semnalul de fum, ca o pană galbenă de canar ce se înălţă peste acoperişul verde-închis al pădurii. Elicopterul coborî spre el şi se opri în zbor deasupra ierbii unui luminiş dintre copaci. Văzură unitatea de poliţie care condusese până acum urmărirea. Era evident de la prima vedere că nu erau luptători de elită, ci trupe de garnizoană de la Karoi. Erau orăşeni şi rezerve care îşi executau serviciul lunar, iar urmărirea nu le făcea absolut deloc plăcere.

Sean şi Matatu ieşiră împreună, sărind cei doi metri până la pământ şi aterizând în picioare ca două pisici, cu armele pregătite. Se risipiră cu repeziciune şi se adăpostiră în vreme ce elicopterul se ridică la şaptezeci de metri deasupra lor.

Le luă cincisprezece secunde să se convingă că poliţia asigurase zona, iar Sean o luă la fugă spre liderul unităţii de urmărire.

— OK, sergent, zise el sever. Pune mâna pe sticlă. Bea, omule, bea.

Sergentul era roşu la faţă, ars de soare şi supra-încălzit. Chiar şi în zăpuşeala văii, încetase să mai transpire. Aceasta se uscase pe cămaşă, în dâre neregulate de sare. Nu ştia suficient de multe ca să nu se deshidrateze. Încă o oră şi ar fi fost o victimă sigură.

— Apa s-a terminat.

Vocea sergentului era răguşită. Sean îi dădu o sticlă de apă şi, în vreme ce omul bea, întrebă:

— Care este poziţia vânatului?

Sergentul arătă pe pământ în faţa lui, dar Matatu luase deja urma bandei fugare. Merse de-a lungul ei, aplecând capul ca să analizeze detaliile fine, invizibile pentru un ochi neexperimentat, dar nu şi pentru un cunoscător. O urmă

numai cincizeci de paşi, apoi alergă înapoi unde aştepta Sean.

— Cinci, ciripi el. Unul rănit la piciorul stâng...

— Soţia fermierului le-a făcut probabil zile negre.

— ... dar vânatul este rece. Trebuie să jucăm saltul de iepure.

Sean încuviinţă dând din cap. „Saltul de iepure” era o tehnică pe care el şi Matatu o dezvoltaseră împreună. Putea fi eficientă numai cu un căutător de calibrul lui Matatu. Trebuia să poată presupune încotro se îndrepta urmărirea. Trebuia să aibă o idee destul de bună în privinţa liniei şi a ritmului de marş înainte să facă saltul de broască – sau de iepure – pe acea direcţie.

Nu trebuia să existe nicio îndoială. Banda de terorişti probabil că se îndrepta spre nord spre Zambezi şi teritoriile Tribal Trust unde ar fi putut găsi mâncare şi adăpost şi un oarecare ajutor medical pentru rănitul lor. Dar existau mulţi simpatizanţi printre membrii de culoare ai triburilor Shona şi Batonka care trăiau de-a lungul văii. Cei care nu cooperau de bunăvoie aveau să fie siliţi cu ţeava unei puşti de asalt AK-47.

Aşadar, urma să se îndrepte spre nord. Sălbăticia din faţă era oricum vastă. Terenul era greu de parcurs şi accidentat, văi stâncoase şi aflorimente ascuţite de granit. Dacă banda fugară cotea numai câteva grade de la linia evidentă de marş, ar fi putut dispărea fără nicio urmă.

Sean alergă în luminiş şi semnală spre elicopterul Alouette care circula, ţinându-şi mâinile ca un crucifix. Elicopterul răspunse imediat.

— OK, sergent, anunţă Sean. După ei. Mergem mai departe şi încercăm să tăiem calea vânatului. Menţineţi contact radio – şi amintiţi-vă să beţi apă!

— Înţeles, domnule! zise sergentul rânjind.

Scurta întâlnire sporise entuziasmul oamenilor săi; cu toţii ştiau cine este Sean. El şi Matatu erau legende.

— Arătaţi-le lor, domnule! ţipă el la Sean, iar Sean le făcu

semn cu mâna din uşa deschisă, în vreme ce elicopterul se îndepărtă.

Sean căută şase tablete de codeină pentru coastele care începuseră să îl doară, apoi le dădu pe gât cu apă din sticla sa de rezervă. El şi Matatu stăteau ghemuiţi unul lângă celălalt în uşa elicopterului, privind cu atenţie printre copacii aflaţi la aproape două sute de metri mai jos. Numai în astfel de momente, când urmărirea era în toi, îşi putea înfrânge Matatu teama de zbor.

Se aplecă atât de mult în afară, încât Sean îi puse un braţ în jurul mijlocului ca să nu cadă în gol. Matatu tremura literalmente în strânsoarea sa, aşa cum un bun câine de vânătoare tremură la mirosul păsării.

Dintr-odată arătă spre un punct, iar Sean ţipă către inginerul de zbor:

— Întoarce la zece grade spre stânga.

Inginerul anunţă schimbarea de rută pilotului din carlingă.

Sean nu vedea niciun motiv pentru întoarcerea recomandată de Matatu către vest. Dedesubtul lor pădurea era compactă şi fără nicio trăsătură aparte. Aflorimentele care străpungeau frunzişul se aflau încă la câţiva kilometri depărtare, împrăştiate şi de nedistins una de cealaltă.

Două minute mai târziu Matatu arătă din nou, iar Sean interpretă pentru el:

— Întoarce cinci grade la dreapta.

Elicopterul întoarse obedient. Matatu îşi exercita magia lui specială. Îi urmărea efectiv pe fugari de la două sute de metri deasupra vârfurilor copacilor, nu după vedere sau semne, ci după o intuiţie ciudată pe care Sean nu ar fi crezut-o dacă nu ar fi văzut-o funcţionând într-o sută de urmăriri de-a lungul anilor.

Matatu se înfioră în strânsoarea lui Sean şi îşi ridică faţa spre stăpânul său. Rânji încet, buzele tremurându-i de emoţie. Vântul îi umplu ochii de lacrimi, care îi curseră pe obraji.

— Jos! izbucni el şi arătă din nou.

— Jos! ţipă Sean la inginerul de zbor.

Când elicopterul coborî brusc, Sean se uită la Roland Ballantyne.

— Pregătiţi armele! îi preveni el, iar Roland dădu semnalul oamenilor săi.

Se îndreptară pe băncile dure şi se aplecară înainte ca nişte câini de vânătoare în lese. Îşi ridicară armele toţi ca unul, cu ţevile în sus, şi cu un zăngănit metalic ce răsună mai tare decât huruitul motoarelor turbo, le armară.

Elicopterul pluti la două sute de metri deasupra pământului uscat. Sean şi Matatu săriră împreună şi asigurară zona.

De îndată ce coborâră se adăpostiră. Sean ţinea arma la umăr în timp ce scrută tufişurile din jur. Cercetaşii coborâră pe rând şi se împrăştiară ca să stabilească un perimetru defensiv. Elicopterul se înălţă apoi fără pasageri.

De îndată ce ocupară poziţiile, Roland Ballantyne îi făcu semn lui Sean cu pumnul strâns:

— Porniţi!

Separaţi, Sean şi Matatu porniră mai departe. Cercetaşii se împrăştiară ca să îi acopere, cu ochii lucind şi degetele neliniştite încordate pe trăgaci. Matatu îi conduse într-o viroagă unde o serie de margini stâncoase formau o pâlnie. Vârful V-ului era tăiat de o albie secată de râu. De-a lungul mileniilor apa vijelioasă săpase o scară naturală care urca panta, iar turmele de elefanţi care folosiseră această cale naturală tociseră contururile şi nivelaseră treptele.

Oare banda de fugari renunţase la aspectul secret al fugii lor în favoarea timpului? Aleseseră oare calea elefanţilor, mai degrabă decât să se caţere pe stâncile abrupte către un punct mai puţin evident?

Matatu făcu semn cu degetele, semnalându-i lui Sean să apuce calea estică spre trecătoare. Sean era şi el un foarte bun urmăritor. Ca să economisească timp, Matatu îi dădea această sarcină simplă.

Sean se deplasă de-a curmezişul liniei soarelui, lăsându-l între el şi zona pe care o căuta. Era un vechi truc al vânătorilor, ca să pună vânatul în lumină. Îşi concentră întreaga atenţie asupra terenului, având încredere în acoperirea oferită de cercetaşi. Cu toţii erau oameni buni; el îi antrenase.

Simţi un fior electric atunci când găsi firul. Era aproape de faţa stâncii. Unul dintre bolovanii rotunzi de râu fusese mutat de la locul lui. Se afla la câţiva milimetri depărtare de gaura naturală de pământ care îl susţinea. Îl atinse cu vârful degetului ca să se asigure. Nu l-ar fi chemat pe Matatu decât dacă era sigur.

— Gândacul ăla mic m-ar lua peste picior o săptămână întreagă dacă l-aş chema degeaba.

Bolovanul era de mărimea capului său şi se mişcă uşor sub degetele sale. Da, fusese dislocat recent. Sean fluieră, iar Matatu apăru lângă el ca un duh al lămpii. Sean nici nu trebui să îi arate. Matatu văzu imediat semnul şi dădu din cap aprobator.

Şirul de fugari se pricepea să ascundă urmele. Urcaseră în susul cursului de apă în şir indian, menţinându-se aproape de marginea stâncoasă. Se folosiseră de bolovanii de râu pentru a păşi şi a-şi ascunde urmele, dar aceştia fuseseră uşor dislocaţi de greutatea oamenilor care trecuseră peste ei.

Matatu ţâşni mai departe. La vreo sută de paşi mai departe găsi locul unde un picior alunecase de pe piatră şi atinsese nisipul fin şi alb. Piciorul lăsase o urmă ştearsă. Numai un ochi foarte antrenat ar fi văzut umbra palidă a diferenţei de culoare dintre suprafaţa firească şi firele de nisip de dedesubt, proaspăt expuse.

Matatu îngenunche şi analiză urma, apoi suflă încet pe suprafaţa înconjurătoare ca să îi măsoare friabilitatea. Se roti pe călcâie în timp ce cântări factorii care produseseră schimbarea de culoare din nisip – conţinutul de umezeală al nisipului, unghiul soarelui, puterea vântului şi, cel mai

important, timpul scurs de când fusese tulburat.

— Suntem la două ore, spuse el cu certitudine, iar Sean acceptă intervalul fără nicio altă discuţie.

— Două ore în urma lor, îi raportă Sean lui Roland Ballantyne.

— Cum naiba face asta? întrebă el, clătinând din cap de uimire. Ne-a adus exact aici, iar acum ne spune şi timpul exact. Ne-a salvat opt ore în cincisprezece minute. Cum face asta, Sean?

— Habar n-am, recunoscu Sean. Parcă face vrăjitorii.

— Poate face din nou saltul iepurelui? întrebă Roland.

Nu vorbea swahili. Sean trebui să traducă.

— Saltul iepurelui, Matatu?

— *Ndio, Bwana,* zise Matatu dând fericit din cap, jubilând sub admiraţia colonelului.

— Lasă patru oameni să continue urmărirea pe pământ, îl sfătui Sean. Spune-le să urmeze cursul de apă şi că există toate şansele să prindă vânatul în vârf.

Roland dădu ordinele şi cei patru cercetaşi continuară să înainteze în şir indian. Sean chemă elicopterul şi urcară la bord.

Zburară spre nord. Nu decolaseră nici de zece minute când Matatu tremură în strânsoarea lui Sean, iar acesta strigă:

— Întoarce! întoarce acum!

Sub îndrumarea lui Sean, elicopterul descrise un cerc larg, iar Matatu se întinse pe jumătate în afara lui. Capul său se mişca rapid dintr-o parte în cealaltă, în timp ce privea cu atenţie în jos şi pentru prima dată păru nesigur.

— Jos, ţipă el dintr-odată şi indică spre o întindere lungă de vegetaţie verde închis care umplea o depresiune puţin adâncă în formă de rinichi în terenul din faţa lor.

Elicopterul Alouette coborî lin. Matatu arătă un loc de aterizare la capătul îndepărtat al depresiunii.

Tufişurile de dedesubtul lor erau dense şi pline de ghimpi, iar terenul presărat cu muşuroaie de termite.

Acestea erau turnuri înalte de lut dur şi roşu, înalte cam până la umărul unui om, ca pietrele de mormânt dintr-un cimitir. Din cauza lor, aterizarea avea să fie dificilă şi periculoasă.

„Gândacul ăsta ne duce în cea mai rea posibil zonă de aterizare, gândi Sean cu amărăciune. De ce trebuie să aleagă chiar locul ăsta?”

Elicopterul se opri în aer, iar Sean întoarse capul şi ţipă către Roland:

— Pregătiţi armele, omule!

Urmă după aceea Matatu. Aterizară unul lângă celălalt şi se furişară în fugă mai departe, adăpostindu-se după unul dintre muşuroaie.

Nu îşi întoarse capul ca să îi urmărească pe ceilalţi cercetaşi coborând din cabină. Privea tufişurile întortocheate din faţa lor, supraveghind în acelaşi timp flancurile cu o atenţie pătrunzătoare, ţinând arma pregătită şi degetul pe piedică. Deşi exista o şansă la un milion ca un terorist să se afle pe o rază de şapte kilometri în jurul zonei de aterizare, procedura de la aterizare era respectată cu sfinţenie.

Niciun ticălos aici, se asigură Sean.

Şi în mod incredibil, uimitor, se treziră sub foc deschis.

Dintre tufişurile din flancul stâng, se trăgea asupra lor cu AK-uri. Lătratul distinct al armei răsună pe deasupra capetelor lor. Praf şi bucăţele de lut roşu zburau din laturile muşuroiului la numai câţiva centimetri în faţa lui. Sean reacţionă instantaneu. Se rostogoli şi se piti şi, în timp ce îşi ridică arma, cu coada ochiului zări o mică camee a morţii.

Unul dintre cercetaşi, ultimul de la coborâre, fusese lovit. Atunci când picioarele îi atinseseră solul, o rafală de AK îi durui pântecul. Cercetaşul se încovoie şi se dădu trei paşi în spate. Gloanţele care îi ieşiseră prin spate îi deformaseră trupul. Smulseseră din el jumătate din intestine, care erau spulberate într-o ploaie roz în aerul luminat de soare. Apoi dispăru în tufişuri.

În timp ce Sean răspunse la foc, îşi dădu seama brusc de adevăr: „Matatu ne-a adus în contact direct”. Îşi punctă gândul cu o rafală scurtă şi măsurată de FN. „Gândacul ăla mic a avut prea multă dreptate de data asta. Ne-a adus chiar pe capetele lor”.

În acelaşi timp evalua condiţiile contactului. Evident banda fusese luată pe nepregătite la fel ca şi ei. Nu fuseseră capabili să pregătească niciun fel de defensivă, nici nu avuseseră timp să organizeze o ambuscadă. Probabil auziseră huruitul elicopterului apropiindu-se şi numai câteva secunde mai târziu cercetaşii începuseră să le cadă pe cap.

„Surpriză”, gândi Sean şi trase către locul în care scânteia ţeava armei AK şi se mişcau frunzele unui mărăcine, la numai treizeci de paşi în faţa lui.

Din experienţă aflase că luptătorii de gherilă Shona erau soldaţi de primă mână, încăpăţânaţi, curajoşi şi dedicaţi. Aveau însă două slăbiciuni. În primul rând, controlul focului lor era slab; credeau că simpla cantitate şi putere a focului compensa lipsa de acurateţe. Cealaltă slăbiciune a lor era inabilitatea de a reacţiona cu rapiditate la surpriză. Sean ştia că pentru încă vreun minut şi mai bine terorişti din mărăcinii din faţa lor aveau să fie total dezorganizaţi.

„Loveşte-i acum”, gândi el şi înşfacă o grenadă cu fosfor de la brâu. În timp ce trase cuiul, deschise gura şi ţipă către Roland Ballantyne:

— Haide, Roland! Nimiceşte-i! Atacă înainte să se organizeze!

Roland i-o luă înainte. Aceleaşi gânduri îi trecuseră şi lui prin minte.

— Pe ei, băieţi! Nimiciţi linia – atacaţi!

Sean ţâşni în picioare şi în acelaşi timp aruncă grenada pe o traiectorie înaltă şi arcuită. Căzu la şaptezeci de metri în faţa lui şi mărăcinii erupseră într-un nor alb şi orbitor de fum de fosfor. Fragmente în flăcări, arzând cu o uimitoare lumină albă, începură să plouă peste întreaga zonă.

Sean o luă la fugă înainte, conştient de mica siluetă întunecată care alerga la călcâiele lui. Matatu era umbra lui. Şi alte grenade începură să explodeze, iar tufele fură făcute una cu pământul de explozii sau căzură secerate de rafalele de arme automate trase de cercetaşi în timp ce înaintau.

Banda se destrămă în faţa lor. Unul dintre ei ieşi aplecat dintr-un tufiş la zece paşi în faţa lui Sean, un adolescent cu blugi tociţi şi o haină subţire de camuflaj. Bule arzând de fosfor se prinseseră de partea de sus a trupului său. Sfârâiau şi ardeau, lăsând puncte negre ce fumegau pe braţe şi piept. Fumul mirosea a friptură la grătar.

Sean îl împuşcă, dar rafala fu joasă. Îi spulberă coapsa stângă, iar băiatul căzu. Arma AK îi zbură din mână şi se rostogoli pe spate şi îşi duse mâinile la faţă.

— Nu, Mambo! ţipă el în engleză. Nu mă omorî! Sunt creştin – pentru numele lui Dumnezeu, cruţă-mă!

— Matatu, zise Sean tăios fără să verifice sau să se uite în jur. *Kiifa!*

Sări peste luptătorul mutilat. Încărcătorul armei sale era pe jumătate gol. Nu îşi permitea să irosească nicio rafală, iar Matatu avea cu el cuţitul său de jupuit. În fiecare zi petrecea ore în şir lustruind lama. Dacă ar fi fost liderul, poate că Sean l-ar fi păstrat pentru interogatoriu; dar Matatu îi putea tăia gâtul acestuia. Carne de tun că el nu le era de niciun folos, iar îngrijirea medicală era scumpă.

Cercetaşii spulberară tufişurile şi în două minute se termină totul. Nu fusese o confruntare reală. Parcă ar fi fost asmuţiţi nişte pechinezi împotriva unei haite de câini turbaţi. Cercetaşii atacară, se mişcară cu repeziciune, apoi se întoarseră.

— Asiguraţi zona, ordonă Roland Ballantyne. Stătea la mai puţin de cincizeci de metri de Sean. Ţinea vârful armei îndreptat spre cer, iar metalul încins făcea aerul să tremure într-un miraj ca o apă.

— Bine lucrat, Sean. Drăcuşorul ăla mic al tău este o minune, zise el şi aruncă o privire către Matatu.

Matatu se îndrepta dinspre cadavrul teroristului împuşcat în şold. Îi tăiase gâtul dintr-o singură mişcare, de la o ureche la cealaltă, ca să îi secţioneze artera carotidă.

Îşi şterse lama cuţitului de poalele hainei şi alergă să îşi ocupe locul de drept alături de Sean, dar rânji către Roland Ballantyne. Amândoi aveau atenţia distrasă, încă ameţiţi de euforia violenţei şi a sângelui.

Trupul unuia dintre luptătorii de gherilă zăcea între ei. Carnea şi hainele încă mai ardeau mocnit de fosfor, iar hainele erau împroşcate cu sânge roşu din rănile de gloanţe. Rolan Ballantyne trecu pe lângă el abia aruncându-i o privire. Era imposibil ca teroristul să fi supravieţuit unor răni atât de teribile.

Teroristul se răsuci brusc. Ascunsese un pistol Tokarev la pieptul rănit. Cu ultimul licăr de viaţă ridică Tokarevul, suficient de aproape cât să îl atingă pe Roland cu ţeava.

— Roland! ţipă Sean ca să îl avertizeze şi, deşi Roland reacţionă imediat, era prea târziu.

Glonţul l-ar fi putut nimeri în coloana vertebrală de la o distanţă de un metru.

Sean nu avu timp să-şi ridice arma la umăr. Trase de la şold, ţintind din reflex. Glonţul îl lovi pe terorist în faţă. Capul îi explodă ca un pepene şi căzu pe spate. Tokarevul îi alunecă, rece, din degetele lipsite de viaţă.

Roland Ballantyne se îndreptă încet şi, un moment îndelungat, se holbă în jos către cadavru. Picioarele omului loveau şi tremurau convulsiv. Roland contemplă agonia propriei morţi reflectată în ochii lui holbaţi.

Îşi desprinse privirea de la el şi se uită la Sean.

— Îţi sunt dator, zise el scurt. Poţi să îţi iei plata oricând.

Apoi se întoarse şi începu să ordone cercetaşilor săi să adune prada. În elicopterul ce plana în văzduh se aflau saci de plastic verzi pentru cadavre.

Le Morne Brabant era un munte crestat de lavă vulcanică neagră, ce părea să străjuiască peste ei ameninţător, chiar

dacă se aflau la aproape şase kilometri şi jumătate în largul oceanului.

Aceşti curenţi de safir, care se roteau în jurul vârfului insulei Mauritius, creau o bogăţie de viaţă marină pe care pescarii din întreaga lume o socoteau drept un „punct fierbinte”. Mai existau şi alte locuri faimoase, cum ar fi cele ale Marii Bariere de Corali, Cabo San Lucas în peninsula californiană sau la adăpostul insulei Noii Scoţii. În toate aceste puncte, concentraţiile de bancuri uriaşe de momeală atrăgeau prădătorii oceanici – giganticul marlin[2] şi speciile de ton. Pescarii sportivi ai lumii veneau să îşi încerce îndemânarea şi forţa în faţa acestor monştri abili.

Shasa Courtney insista să închirieze totdeauna aceeaşi barcă şi acelaşi echipaj de pe insulă. Fiecare ambarcaţiune are propria vibraţie pe apă, o combinaţie de motor şi elice şi configuraţie a calei care este unică pentru barcă, aşa cum este amprenta pentru om. Vibraţia fie atrage, fie respinge peştii.

Le Bonheur era o barcă norocoasă. Atrăgea peştii, iar căpitanul ei avea ochii unei gâşte de mare. Vedea la orizont lucirea unei singure păsări de mare plonjând după un peşte, sau la o milă depărtare aripa dorsală în formă de seceră a vreunui marlin şi îi estima greutatea cu o eroare de până la zece kilograme.

Astăzi însă, erau disperaţi după momeală. Ieşiseră în larg de aproape două ore fără să pună momeală pe furchete.

Pretutindeni unde priveau erau bancuri de momeală. Oceanul Indian părea să fie plin de ele. Întunecau suprafaţa apei ca umbrele unor nori şi stoluri dese de păsări oceanice zburau în cercuri deasupra lor, ţipând şi plonjând într-o isterie generală a avariţiei. La fiecare câteva minute, o sumedenie de pălămide străpungeau suprafaţa şi descriau în aer parabole argintii prin soarele tropical strălucitor.

Erau speriaţi şi siliţi să sară către peştii pelagic care înotau în adâncurile de dedesubtul bancurilor. Era una

[2] Peşte-spadă.

dintre acele zile nebune care apar prea rar în viaţa unui pescar, când pur şi simplu sunt prea mulţi peşti. Prădătorii lacomi hărţuiau bancurile cu atâta răutate, încât erau incapabili să se hrănească. Întreaga lor energie era canalizată în evitarea voracilor monştri atacatori care făceau ravagii printre bancuri. Ignorau peştii mici cât un deget cu care echipajul de pe *Le Bonheur* încercau să îi ispitească.

Stând pe podul suspendat la cinci metri deasupra punţii, Shasa putea vedea în adâncul apelor albastre limpezi. Distingea bancurile de pălămidă, ca nişte ţigări grase, lungi cât antebraţul său, eschivându-se şi virând prin siajul de elice al vasului *Le Bonheur.* Aproape că atingeau paletele ca nişte fulgi atunci când alergau printre ele.

— Avem nevoie de una – de o singură momeală, mormăi Shasa. Într-o zi ca asta, garantat, prindem un peşte-spadă.

Elsa Pignatelli se aplecă peste balustradă, lângă el. Purta numai un bikini micuţ roşu aprins şi avea o piele bronzată şi netedă ca o pâine unsă cu miere abia scoasă din cuptor.

— Uite! ţipă ea, iar Shasa se răsuci la timp ca să vadă un marlin ieşind din apă chiar lângă *Le Bonheur.*

Era împins sus în aer de viteza şi impetuozitatea propriului atac pe când străpunse un banc de pălămidă. Ochii săi aveau mărimea unor mingi de tenis, iar spada de lungimea şi grosimea unei bâte de baseball. Apa şiroia pe el în cascade de argint şi se smuci în aer. În frenezia hrănii, îşi schimbase culoarea, ca un cameleon, şi avea fâşii de albastru electric şi liliachiu care, prin contrast, făceau albastrul tropical al cerului să pară palid.

— Un gigant! strigă Shasa numele familiar pentru un peşte care depăşeşte greutatea de patru sute cincizeci de kilograme.

Merlinul căzu înapoi şi lovi suprafaţa apei într-o parte, făcând zgomot ca bubuitul unui tun.

— O momeală! strigă Shasa ridicând sprânceana ca un actor de tragedie shakespeariană. Regatul meu pentru o

momeală.

Celelalte şase vase ale flotei de pe Râul Negru, pe care le vedeau împrăştiate la orizont, treceau prin aceeaşi agonie. Puteau auzi lamentările frustrate ale căpitanilor lor la radioul vasului. Nimeni nu avea momeală, aşteptau ca marlinul să se sinucidă.

— Ce pot *eu* să fac? întrebă Elsa. Vrei să apelez un pic la magia mea şi să fac nişte farmece?

— Nu ştiu dacă ar fi prea etic, replică Shasa, rânjind spre ea. Dar sunt dispus să încerc orice. Fă incantaţii, vrăjitoarea mea scumpă!

Deschise poşeta şi îşi scoase rujul.

— Tom Degeţel, Thomas Becket, Rumpelstiltskin! rosti ea solemn şi desenă o hieroglifă roşie pe pieptul lui gol, care te ducea cu gândul la un simbol falic. Vă invoc! Vă evoc! Vă convoc! Vă convoc!

— Oh, da. Ador asta, zise Shasa râzând zgomotos. S-ar putea să fiu realmente prins de genul ăsta de magie.

— Trebuie să crezi în ea, îl avertiză ea, altfel nu îşi face efectul.

— Cred, zise Shasa cu fervoare. Oh, cum mai cred în vraja ta!

Pe puntea de dedesubt, un membru al echipajului îi atenţionă şi auziră şuieratul încet al roţii cu clichet al uneia dintre prăjinile cu momeală.

Râsul lui Shasa se întrerupse brusc. Pentru o clipă se holbă la ea cu veneraţie.

— Să fiu al naibii! Tu chiar eşti vrăjitoare, murmură el şi sări la scară şi coborî pe punte.

Braţul punţii aduse peştele zburător peste margine şi Shasa îl prinse iubitor în braţe. Peştele tremură şi se zbătu, dar îi lipi corpul gras la pieptul său. Avea o culoare metalică plăcută, albastră şi argintie, cu un bot şi aripi ascuţite ca nişte lame. Partea de jos a corpului era dungată cu linii negre laterale. Shasa văzu cu uşurare că acul era destul de uşor prins în încheietura maxilarului. Bronhiile nu fuseseră

afectate.

Scoase acul mic din maxilar şi ordonă celui de pe punte:

— Întoarce-l!

Omul întoarse peştele şi imediat zbaterea încetă. Faptul că-l ţineau cu capul în jos era un truc care îl dezorienta şi îl potolea.

Shasa avea instrumentele aşezate precum cele ale unui chirurg. Alese cârligul-croşetă lung şi îl vârî cu grijă în orbita peştelui. Vârful tocit de metal împinse ochiul într-o parte şi nu îl vătămă niciun pic. Împinse acul pe canalul natural, până la osul craniului peştelui. Vârful ieşi în acelaşi loc, în cealaltă orbită. Peştele nu arătă niciun semn de tulburare şi stătu liniştit în braţele membrului echipajului.

Shasa agăţă un inel de fir Dacron 120-lb pe cârligul-croşetă de oţel şi trase cu blândeţe firul înapoi prin rană. Lăsă cârligul-croşetă şi luă uriaşul cârlig 120 pentru marlin. Cu o serie de întoarceri rapide şi îndemânatice ataşă cârligul cu fermitate între ochii pălămidei. Peştele era încă viu şi practic nevătămat. Vederea sa era neafectată.

Shasa se dădu înapoi şi făcu semn cu capul către omul său. Acesta îngenunche pe copastie şi coborî pălămida peste margine, grijuliu ca o infirmieră. De îndată ce fu eliberat, peştele ţâşni, trăgând după el cârligul din oţel greu şi firul Dacron ataşat. Dispăru aproape instantaneu în adâncul albastru.

Shasa rămase lângă scaunul de luptă. Vergeaua scurtă şi groasă era aşezată în balansieră. Bobina Fin-Nor Tycoon era făcută dintr-un aliaj de aluminiu şi aur. Totuşi cântărea peste cinci kilograme şi avea peste un kilometru din firul Dacron împletit. Firul şuieră încet în timp ce se desfăşură de pe bobină.

Marcase firul cu fâşii de mătase, la intervale de patruzeci şi cinci de centimetri. Lăsă să se desfăşoare nouăzeci de metri, înainte să pună piedica pe bobină.

Omul său cobora deja funga unuia dintre furcheţii de şase metri, care ieşeau ca nişte antene de fiecare parte a

carcasei. Scopul furchetului era să ţină firele separate şi să le îngăduie să cadă înapoi atunci când ataca marlinul.

— Nu, îl opri Shasa. O să îl ţin chiar eu.

Era o metodă mai precisă de a determina adâncimea momelii şi lungimea căderii. Presupunea însă răbdare, experienţă şi stăpânire de sine în ţinerea firului, mai degrabă decât să moţăie în scaun şi să îl lase în clama furchetului.

Cu grijă, Shasa desfăcu treizeci de metri de fir Fin-Nor şi îl bobină pe punte. Se uită apoi la pupa *Le Bonheur* şi strigă spre căpitan:

— Aliez!

Căpitanul manevră schimbătorul de viteze şi elicea începu să se întoarcă încet. Motorul diesel torcea la turaţie mică şi *Le Bonheur* începu să înainteze încet.

Treptat căpătă o viteză de croazieră. Tensiunea din firul din mâna lui Shasa crescuse. Putea simţi greutatea pălămidei la celălalt capăt. Peştele începu să urmeze vasul ca un câine în lesă. Shasa judecă adâncimea momelii după unghiul la care firul intra în apă. Îşi dădea seama de condiţia şi vivacitatea peştelui, după vibraţia vagă a cozii lui şi după smucirile intermitente din încercările de a se întoarce şi a se scufunda.

În câteva minute, braţul lui Shasa amorţi şi fu străbătut de cârcei, dar ignoră disconfortul şi o strigă pe Elsa:

— Ce-ai zice de încă puţină magie „te invoc, te invoc”.

— Funcţionează o singură dată. Femeia scutură din cap. De aici înainte eşti pe cont propriu.

La viteză mică *Le Bonheur* înaintă leneş, iar la comanda lui Shasa începu un viraj larg şi lent către nord.

La jumătatea cotiturii, firul se relaxă în mâna lui Shasa care se ridică repede de la locul său de la bord.

— Ce este? întrebă Elsa, nerăbdătoare.

— Probabil nimic, zise el încruntat, dar întreaga sa concentrare era îndreptată asupra firului.

Se întinse din nou, dar mişcările peştelui pălămidă se

schimbară. Îi putea simţi zbaterea frenetică transmisă prin vârfurile degetelor. Se ferea şi se scufunda şi încerca să se întoarcă, dar avansul blând al vasului *Le Bonheur* îl trase fără milă mai departe.

— Atenţie! alertă Shasa echipajul.

— Ce se întâmplă? întrebă din nou Elsa.

— Ceva sperie pălămida, răspunse el. A văzut ceva acolo jos.

Îşi închipui teroarea peştelui atunci când o umbră gigantică începu să-i dea târcoale în adâncul albastru al oceanului. Marlinul era precaut. Pălămida se purta nefiresc. Ar fi trebuit să se îndepărteze imediat. Marlinul îl vâna stând la pândă, dar în curând foamea avea să îi umbrească precauţia. Shasa aşteptă un minut, apoi încă un minut, se aplecă peste margine, tremurând de entuziasm.

Dintr-odată firul îi fu smuls dintre degete, dar pentru o clipă simţi greutatea impresionantă a marlinului atunci când lovi pălămida cu marginea lată a spadei sale.

— Atacaţi! urlă Shasa, ridicând ambele braţe deasupra capului. Opriţi motoarele!

Ascultător, căpitanul împinse maneta de viteză în poziţie neutră, iar *Le Bonheur* se legănă, oprindu-se pe loc în apă. Shasa apucă din nou firul şi îl ţinu între degete cu cea mai mică presiune de care fu în stare. Era slab; niciun semn de viaţă. Pălămida fusese ucisă instantaneu de lovitura peştelui uriaş.

Îşi închipui cu febrilitate ce anume se întâmpla în acele misterioase adâncuri albastre. Marlinul ucisese şi acum înota din nou. Ar fi putut să îşi piardă interesul sau să devină alarmat de mişcarea nefirească a cadavrului. Era esenţial ca nicio mişcare sau alunecare a firului să nu îl sperie.

Secundele trecură teribil de încet.

— Descrie încă un cerc, încercă Shasa să se încurajeze singur.

Dar nu se întâmplă nimic.

— *Il est parti,* anunţă căpitanul lugubru. *Il a refusé.*

— Dacă vrei, o să-ţi tăbăcesc fundul ăla pesimist, îi spuse Shasa furios. Nu a *parti*-t nici pe dracu'. O să se întoarcă.

Firul tremură între degetele lui, iar Shasa scoase un chiot de uşurare.

— *Le voilà!* Iată-l!

Elsa bătu din palme.

— Mănâncă, peşte! Miroase carnea aia minunată şi dulce. Mănânc-o, imploră ea.

Firul se mişcă şi se trase uşor, iar Shasa lăsă câţiva centimetri să îi alunece printre degete. Îşi imagină marlinul agăţând pălămida cu pintenul său şi întorcându-se cu capul înainte ca să o înghită.

— Dă, Doamne, să nu simtă cârligul, se rugă Shasa în şoaptă. Bucla de fir ar fi trebuit să lase vârful acului să se întindă pe capul pălămidei în timp ce aluneca printre fălcile peştelui mare. Dacă însă bucla se încâlcise sau se agăţase – Shasa nici nu voia să se gândească la asta.

Urmă încă o pauză lungă, apoi firul se încordă din nou şi începu să se deplaseze încet, dar sigur.

— A înghiţit, jubilă Shasa şi lăsă firul să îi alunece printre degete; bobină după bobină se desfăşură şi alunecă peste margine.

Shasa alergă la scaunul rotitor şi se aruncă pe el. Prinse hamurile de inelele din vârful bobinei Fin-Nor. Hamul formă un laţ ca un hamac în jurul mijlocului şi al feselor şi era prins direct de bobină.

Numai un ignorant sau cineva prost informat ar fi putut crede că pescarul era prins de scaun ca un pilot de avion de vânătoare şi că lucrul acesta îi dădea un avantaj nesportiv. Singurul lucru care îl ţinea pe scaun era propria putere şi echilibrul. Dacă făcea o greşeală, peştele, cântărind aproape cinci sute de kilograme, rapid şi puternic ca un motor diesel maritim, l-ar fi putut smulge şi arunca fără niciun efort peste margine, într-o călătorie foarte rapidă către indicatorul de cinci sute de stânjeni.

Când Shasa se aşează în spatele bielei şi apăsă pe frână, firul se încordă pe haspel şi vârful bielei se aplecă, de parcă s-ar fi ploconit în faţa forţei brute a peştelui.

Shasa îşi propti picioarele de pedală şi preluă în ele din tensiune.

— *Aliez!* ţipă el la Martin căpitanul. Haide!

Motorul diesel mugi când Martin deschise supapa de admisie şi un nor dens de fum negru şi uleios ieşi din ţevile de eşapament. *Le Bonheur* ţâşni înainte.

Niciun bărbat nu avea forţa să împingă vârful uriaşului ac Mustad în gura de oţel a marlinului. Shasa se folosea de puterea şi viteza vasului ca să proptească cârligul, să îngroape adânc vârful său în ciocul comos. Ţeava bobinei huruia faţă de propriile palete masive, iar firul se întindea în depărtare într-o ceaţă albă.

— *Arrêtez-vous!* strigă Shasa, judecând că acul se înfipsese. Opriţi-vă! ţipă el, iar Martin închise supapa de admisie.

Se opriră, plutind pe loc în apă. Vergeaua se arcuise de parcă firul ar fi fost prins de fundul oceanului, dar mulineta era ţeapănă, ţinută de piedică.

Atunci peştele îşi scutură capul, iar puterea gestului smuci înainte şi înapoi varga în balansieră de parcă ar fi fost o trestie în vânt.

— A pornit! urlă Shasa. Peştele fusese surprins de smucirea neaşteptată a firului, dar nici măcar Le *Bonheur* nu putuse să îi mişte trupul masiv împotriva curentului.

Îşi dădu în cele din urmă seama că ceva mergea foarte prost şi începu prima procedură nebunească. Din nou firul se desfăşură rapid de pe mulinetă, iar Shasa fu ridicat de pe scaun ca un jocheu care se apropie de obstacol. Atât de mare fu fricţiunea în masivul mosor Fin-Nor, încât începu să fumege. Unsoarea de la canturi se topi şi fierse. Bolborosi şi stropi pe margini în jeturi aburinde.

Lăsat pe spate cu întreaga greutate a corpului, Shasa îşi ţinu ambele mâini departe de bobină. Firul Dacron era la fel

de periculos ca satârul unui măcelar. Putea tăia fără niciun efort un deget sau străpunge pielea şi carnea şi muşchiul până la os.

Peştele alerga de parcă nu ar fi avut nicio oprelişte. Firul se desfăşură mai departe, dispărură aproape trei sute de metri, apoi patru şi în câteva secunde o jumătate de kilometru de fir dispăru peste margine.

— E un nenorocit de chinez şi se duce acasă la tata, ţipă Shasa. N-o să se oprească niciodată!

Dintr-odată, oceanul se despărţi într-un vârtej de apă albă, iar peştele ieşi la suprafaţă. Atât era de mare ca lungime şi masă, încât dădea impresia că se mişcă cu încetinitorul. Se ridică în aer, iar apa şiroi de pe el ca de pe un submarin ce iese la suprafaţă. Ieşi aproape în întregime şi, deşi se afla la aproape cinci sute de metri de *Le Bonheur,* păru să umbrească jumătate de cer.

— *qu'il est grand!* ţipă Martin. *Je n'aijamais cu un autre comme ça!*

Iar Shasa ştia că este adevărat – niciodată nu mai văzuse un peşte ca acesta, nici măcar pe aproape. Păru să aprindă cerurile cu o strălucire albăstrie, flacăra unui fulger îndepărtat.

Apoi, ca un cal la o alergare cu obstacole, peştele atinse culmea saltului său şi se îndreptă din nou spre suprafaţa oceanului. Acesta se deschise cu un val de şoc, apoi dispăru din nou, lăsându-i pe toţi zguduiţi de amintirea măreţiei sale.

Firul se desfăşura de pe mulinetă. Deşi Shasa ţinea piedica periculos de grea, tensiunea ajungând aproape de limita de rupere de 60 de kilograme, încă se mai desfăşura de parcă nu ar fi avut nicio oprelişte.

— *Toumez-vous!* Întoarceţi-vă! O undă de panică se simţi în vocea lui Shasa, atunci când ţipă la căpitan. Întoarce şi urmăreşte-l!

Cu o rotire completă de cârmă şi de motor, Martin întoarse barca pe loc şi porni în urmărirea peştelui. *Le*

Bonheur alerga împotriva vântului şi a curentului şi valurile o izbiră. Îşi vârî nasul în ele şi le străpunse cu o împroşcare albă. Când ţâşni peste creste, aproape că ajunse în aer, apoi căzu din nou în apă pe burtă.

Pe scaunul său, Shasa fu aruncat fără milă în toate părţile. Se ţinu de braţele scaunului, fără să îl atingă cu spatele. Vergeaua era îndoită la maximum. Deşi *Le Bonheur* alerga la viteză maximă, încă mai pierdea fir. Marlinul alerga mai repede ca ei cu zece noduri. Firul de pe mulinetă se desfăşură, iar Shasa privi neajutorat cum bobina părea să se scufunde.

— Shasa! ţipă Elsa de pe punte. S-a întors!

Era atât de entuziasmată, încât vorbi în italiană. Shasa avea acum deja suficientă experienţă ca să îi înţeleagă avertismentul.

— Opriţi! *Arrêtez!* strigă el spre căpitan.

Fără niciun motiv aparent, marlinul se întoarse complet şi atacă înspre barcă.

Lucrul acesta nu era încă limpede din direcţia în care firul se desfăşura în apă. Peştele făcu o buclă de fir de nouă sute de metri, fapt potenţial catastrofic. Presiunea laterală a buclei în apă ar fi putut rupe firul dur ca pe unul de bumbac la apropierea peştelui. Elsa observase întoarcerea exact la timp.

Shasa trebuia să ridice bucla înainte ca marlinul să treacă pe sub barcă. Pompă cu picioarele într-un ritm susţinut, ajungând să câştige treizeci de centimetri de fir, scufundându-se ca să îl slăbească şi să îl bobineze cu două întoarceri rapide de mâner. Se agită încoace şi încolo, icnind după aer la fiecare ciclu, mâinile şi picioarele lucrând împreună, firul ud rulându-se pe bobină cu o asemenea tensiune, încât o perdea fină de picături împroşcă totul. Firul urca din apă dintr-o parte, lăsând o dâră micuţă la suprafaţă. Bucla se scufunda. Peştele trecu pe sub barcă. Firul începu să se întindă. Shasa rulă cu un ritm fanatic, bobinând acele ultime părţi de fir.

— Întoarce acum! bolborosi el. Sudoarea îi curgea pe pieptul gol, amestecându-se cu desenul pe care i-l făcuse Elsa cu rujul şi aluneca spre elasticul pantalonilor. Întoarce repede! Repede!

Marlinul trăgea în direcţia opusă, iar căpitanul întoarse *Le Bonheur* tocmai când firul se întinse din nou. Întreaga greutate a peştelui se lăsă pe vârful tijei şi varga se îndoi ca o trestie lovită de o pală de vânt. Shasa fu ridicat de pe scaun direct în picioare, iar tensiunea din fir se apropie de punctul de rupere.

Dădu drumul frânei, eliberând tensiunea, iar firul se desfăşură de pe mulinetă cu nouăzeci de kilometri la oră. Văzu cu disperare cum acei preţioşi metri de fir, pe care îi recâştigase cu atâta greutate, zboară ca vântul peste bord.

— Urmăreşte-l! izbucni el fără să se gândească de două ori, iar *Le Bonheur* ţâşni după peşte.

Era acum numai muncă de echipă. Niciun om nu ar fi putut supune singur şi fără ajutor un astfel de peşte. Barca era mânuită cu dificultate, fiecare viraj, linie dreaptă sau retragere trebuiau să fie rapide şi precise.

Cu câteva preţioase secunde mai înainte ca oamenii de pe puntea de dedesubt să observe, Elsa anunţa fiecare nouă evoluţie şi schimbare a uriaşului peşte. Preţ de o oră, această irezistibilă cursă nu încetă. În fiecare secundă, firul subţire de Dacron se aflase sub o imensă presiune, iar Shasa rămase pe scaun folosindu-şi greutatea ca să o ţină sub control, rotind biela şi bobinând mulineta. După fiecare învârtire agonizantă a bobinei, vedea cum se desfăşoară din nou atunci când peştele făcea o nouă mişcare.

Unul dintre ajutoarele de pe punte vărsă pe el o găleată cu apă ca să îl răcorească. Sarea îi răni zgârieturile de la brâu acolo unde curelele de nailon ale harnaşamentului se frecaseră de pielea lui. Sângele şiroi din răni şi îi colorară pantalonii scurţi într-un roz apos. De fiecare dată când peştele alerga, harnaşamentul tăia puţin mai adânc.

Cea de-a doua oră fu şi mai cumplită. Peştele nu arăta

niciun semn de slăbiciune. Shasa asuda din abundenţă, părul îi era ud de parcă ar fi stat sub duş. Rosăturile harnaşamentului din jurul brâului sângerau de-a binelea. Manevrele bărcii îi împingeau coapsele în braţele scaunului şi se julise foarte rău. Elsa coborî de pe punte şi încercă să pună un tampon între harnaşament şi carnea lui sfâşiată. Îi dădu câteva tablete de sare şi îl făcu să bea două cutii de Cola, ţinându-i-le la gură.

— Spune-mi ceva, zise el rânjind şi privind-o în agonie cu unicul său ochi. Pentru ce mama dracului fac asta?

— Pentru că eşti un *macho man* nebun la cap. Iar un bărbat trebuie să facă anumite lucruri.

Îi şterse cu un prosop sudoarea de pe faţă şi îl sărută cu o mândrie protectoare.

La un moment dat, în timpul celei de-a treia ore, Shasa avu al doilea avânt. Cu douăzeci de ani în urmă ar fi venit mai devreme şi ar fi durat mai mult. Al doilea avânt îi dădu o senzaţie extraordinară. Durerea provocată de harnaşament dispăru, crampele din mâini şi picioare păliră şi se simţi cu capul limpede şi invincibil. Picioarele încetară să mai tremure sub el şi le sprijini cu mai multă fermitate pe proptea.

— Bine, peştişorule, spuse el încet. Ţi-ai făcut de cap. Acum e rândul meu.

Se lăsă pe spate cu toată greutatea contra bielei şi simţi cum marlinul cedează.

Un tremur de mişcare, dar în adâncurile albastre marele peşte se poticnise puţin.

— Da, peşte, şopti Shasa tot mai entuziasmat, te doare şi pe tine acum, nu-i aşa?

Rulă cu picioarele care acum erau din nou ferme sub el şi puse patru bucle de fir pe mulinetă – şi ştiu că de data aceasta vor rămâne acolo. În sfârşit, peştele venea.

La sfârşitul celei de-a patra ore, marlinul nu mai putu face întoarceri bruşte. Se lupta cu încăpăţânare în adânc, descriind cercuri încete, aproape sedate, la o sută de metri

sub barca ce plutea pe loc. Lucra în folosul lui, oferind cât mai multă rezistenţă posibilă presiunii bielei şi firului. Cântărea aproape trei sferturi de tonă. Coada lui imensă ca o semilună bătea înainte şi înapoi într-un ritm constant, iar ochii săi enormi luceau ca opalul în semiîntuneric. Valuri înflăcărate lila şi azurii se unduiau de-a lungul trupului lui ca aurora pe cerul arctic. Se învârtea în cercuri constante.

Shasa Courtney era ghemuit pe scaunul de luptă, aplecat peste bielă ca un cocoşat. Toată euforia celui de-al doilea val se evaporase. Se aplecă şi-şi îndreptă picioarele cu agonia deliberată a unui bolnav de artrită şi fiecare muşchi şi nerv păru să protesteze în faţa mişcării.

Peştele şi omul stabiliseră un tipar crâncen în această ultimă fază a luptei. Marlinul porni în cursa îndepărtată a cercului său, iar omul se încleşta cu îndârjire, cu muşchii la fel de încordaţi ca firul Dacron. Atunci peştele tăie cercul şi reveni sub barcă. Pentru câteva clipe, tensiunea asupra firului se micşoră şi arcul tijei se îndreptă.

Shasa roti cu repeziciune firul de două ori, apoi trase din nou când peştele se smuci către piciorul întins. Cu fiecare cerc recupera câţiva centimetri de fir, dar plăti pe deplin preţul cu sudoare şi durere. Shasa ştia că se apropia de capătul rezistenţei sale. Se gândi la riscul unei răniri permanente a trupului său. Îşi auzi inima bătând în piept ca un sac dezumflat şi fragil şi îşi simţi şira spinării în flăcări. Curând ceva avea să plesnească sau să izbucnească în el, dar trase cu toată puterea care îi mai rămăsese şi simţi peştele cedând din nou.

— Te rog, îi şopti el. Ne omori pe amândoi. Renunţă acum, te rog.

Se adună şi trase din nou – iar peştele cedă. Se roti ca un buştean şi cedă în faţa presiunii bielei. Veni sus, lent şi greoi şi îşi scoase capul la suprafaţă atât de aproape de pupa bărcii, încât lui Shasa i se păru că se putea apleca şi atinge unul dintre marii săi ochi strălucitori cu vârful vergelei.

Stătea pe coadă şi cu spada nasului său îndreptată spre cer şi clătina din cap în felul în care un cocker spaniol îşi scutură apa din urechi. Urma din oţel greu şfichiui aerul şi şuieră în jurul capului lui, biela fu smucită dintr-o parte în alta în balansieră, iar firul flutură în aer descriind fel de fel de desene.

Peştele rămase în apă, deschise larg măreţul său cioc triunghiular şi continuă să dea din cap, iar Shasa se simţi neajutorat în faţa unei asemenea puteri. Nu o putea controla. Biela era scuturată în toate părţile în strânsoarea lui şi privi firul de oţel şfichiuind ca un bici.

Cu disperare văzu furca lungă a acului răsucindu-se în încheietura maxilarului deschis. Mişcările peştelui o făceau să iasă din os.

Încetează! zise el, gâfâind, către peşte şi încercă să îl întoarcă pe o parte.

Simţi că se eliberează cârligul şi alunecă pe os, înainte să se prindă din nou. Peştele se întoarse spre el şi văzu cârligul încă agăţat chiar de buza botului negru. Încă o scuturare a capului şi cârligul avea să fie aruncat pe firul de oţel.

Shasa se ridică în scaun şi îşi adună ultimele puteri. Trase marlinul în spate, iar acesta se răsturnă şi se prăbuşi înapoi în apă într-o mare de spumă.

— Urma, zise el icnind către unul dintre oameni. Ia urma. O smucire directă a firului de oţel ar fi readus peştele sub control.

În timpul celor patru ore de luptă, nici unei alte persoane în afară de pescar nu i se permisese să atingă biela sau firul ca să ajute la captură. Acestea erau regulile eticii sportive stabilite de Asociaţia Internaţională a Pescuitului Sportiv.

Acum, cu peştele învins şi întins pe o parte la suprafaţă, echipajului i se permitea să mânuiască urma de oţel de zece metri, care era ataşată de capătul firului şi să ţină peştele cu ea în timp ce harponul era vârât în carne.

— Urma! se rugă Shasa, în timp ce omul de pe punte, cu

mănuşi groase de piele, se aplecă peste pupa şi încercă să apuce partea de sus a axului urmei. Era chiar aproape de vârfurile degetelor sale.

Peştele se bălăci la suprafaţă, rotindu-se şi înclinându-se ca un buştean umflat.

— Încă o dată.

Shasa se ridică şi se apucă încet cu braţele de bielă. Trase cu o presiune constantă. Cârligul era agăţat numai de vârf, cangea nefiind îngropată – cea mai mică tresărire sau smucitură îl putea elibera.

Al doilea secund stătea pregătit cu harponul, un cârlig masiv din oţel la capătul unui braţ detaşabil. Odată ce cârligul avea să se prindă în umărul marlinului, lupta avea să se sfârşească.

Axul de sus al urmei se afla la cincisprezece centimetri de vârfurile degetelor înmănuşate, iar peştele dădu din coadă – un ultim efort epuizat. Vârful bielei se înclină puţin, aprobând parcă spiritul curajos al peştelui – şi cârligul se eliberă.

Vergeaua se îndreptă brusc, iar cârligul flutură prin aer şi se izbi de bordul vasului *Le Bonheur.* Shasa căzu sfârşit pe scaun. La numai zece metri depărtare marlinul zăcea la suprafaţă, cu spatele şi înotătoarea dorsală expuse. Era liber, dar prea epuizat ca să o ia din loc. Din coadă făcea mişcări convulsive, spasmodice.

Se holbară cu toţii la el, până ce căpitanul Martin îşi veni în fire. Manevră vasul *Le Bonheur* înapoi până la monstrul plutitor.

— *On Vaura!* îl vom avea! ţipă el la cel cu harponul, în vreme ce peştele se lovi de pupa.

Secundul se repezi şi ridică în sus cârligul strălucitor, îndreptând vârful spre spinarea neprotejată a peştelui.

Shasa se poticni din scaun, cu picioarele tremurând sub el. În ultima clipă reuşi să pună mâna pe umărul secundului şi să oprească lovitura.

— Nu, gemu el. Nu.

Smulse harponul din mâna lui şi îl aruncă pe punte. Echipajul se holbă la el cu uimire şi amărăciune. Munciseră aproape la fel de mult ca Shasa pentru a prinde acest peşte.

Nu conta. Le va explica mai târziu că nu era etic să tragi liber cu harponul în peşte. În clipa în care marlinul aruncase cârligul, concursul se terminase. Peştele câştigase. A-l omorî acum era o ofensă mortală adusă eticii sportive.

Picioarele nu îi mai puteau susţine greutatea lui Shasa. Se prăbuşi lângă chepeng. Peştele stătea nemişcat la suprafaţă, sub pupa. Întinse mâna şi atinse colosala aripă dorsală. Marginea era ascuţită ca o sabie.

— Bine lucrat, peşte, şopti Shasa, iar ochii îl usturară de la sarea propriei transpiraţii. Fusese o luptă pe viaţă şi pe moarte. Bravo ţie, peşte.

Mângâie aripa, de parcă ar fi fost trupul unei femei minunate. Atingerea lui păru să energizeze marlinul. Loviturile de coadă deveniră tot mai puternice şi mai regulate. Plăcuţele bronhiilor se deschiseră şi se închiseră în timp ce respiră şi se îndepărtă încet.

Îl urmară aproape nouă sute de metri cât peştele înotă la suprafaţă, cu aripa în aer ca un turn înalt. Shasa şi Elsa se ţinură de mână în tăcere şi priviră cum puterea şi vigoarea revin în uriaşul peşte.

Dădu mai repede din coadă, se echilibra în apă şi se sprijini de pupa cu întreaga sa măreţie. Treptat, aripa înaltă se scufundă sub suprafaţa apei şi văzură cum silueta lui întunecată dispare în adâncuri. O ultimă rază de lumină, ca reflexia unei oglinzi aflate dedesubtul apei albastre şi peştele dispăru.

Pe drumul lung înapoi spre port, Shasa şi Elsa stătură aproape unul de celălalt. Priviră minunata insulă de smarald crescând în faţa lor şi de vreo două ori zâmbiră unul către celălalt în tăcere şi acord perfect.

Când *Le Bonheur* intră în portul de pe Râul Negru şi acostă, celelalte bărci ale flotei erau deja legate. Pe

platforma din faţa clubului atârnau carcasele a doi marlini morţi. Niciunul din ei nu era nici pe jumătatea peştelui pe care Shasa îl pierduse. O mulţime mică de admiratori era adunată în jurul lor. Pescarii care avuseseră succes pozau cu prăzile lor. Numele lor şi greutăţile peştilor erau scrise cu cretă pe tabla gloriei. Fotograful indian de la Port Louis era aplecat asupra trepiedului său, înregistrând momentul lor de triumf.

— Nu-ţi doreşti ca peştele tău să fi atârnat acolo? întrebă Elsa încet, când se opriră să privească scena.

— Ce frumos este un marlin în viaţă, murmură Shasa. Şi ce urât este când e mort. Clătină din cap. Peştele meu merită mai mult decât atât.

— Şi tu la fel, zise ea şi îl conduse către bar.

Se mişca ţeapăn, ca un bătrân, dar rănile îi dădură un sentiment de mândrie masochistă.

Elsa îi comandă un rom Green Island cu lămâie.

— Asta ar trebui să îţi dea puterea să ajungi acasă, bătrâne, îl tachină ea.

Casa era Maison des Alizés, Casa Alizeelor. Era o veche cabană de plantaţie, construită cu o sută de ani în urmă de unul dintre baronii francezi ai zahărului. Arhitecţii lui Shasa o renovaseră şi o restauraseră în toate detaliile ei autentice.

Zăcea ca un tort uriaş pe douăzeci de acri din propria grădină. Baronul francez începuse să adune plante tropicale, iar Shasa adăugase altele de-a lungul anilor. Mândria colecţiei erau nuferii Royal Victoria, ale căror frunze pluteau pe iazurile cu peşti. Frunzele aveau diametrul de un metru şi se curbau la margini ca nişte farfurii enorme, iar florile aveau mărimea capului unui om.

Maison des Alizés era plasată la poalele masivului Le Morne Brabant, la numai douăzeci de minute cu maşina de clubul din portul de pe Râul Negru. Acesta era principalul motiv pentru care Shasa o cumpărase. Când vorbea despre ea, îi spunea coliba de pescuit.

Conducând pe sub bolta frunzelor de ficus, Shasa observă:

— Ei bine, se pare că restul grupului a sosit cu bine.

Şase maşini erau parcate de-a lungul aleii, în faţa principalelor portaluri ale casei. Pilotul Elsei îi adusese pe cei doi ingineri de la Zürich cu avionul ei personal. Erau directorii tehnici de la Pignatelli Chemicals care începuseră şi proiectaseră uzina care fabrica Cyndex 25. Shasa îl întâlnise pe Werner Stolz, directorul german, în timpul delicatelor discuţii preliminare din Europa. Acestea decurseseră foarte bine, cu ajutorul bine-venit al Elsei.

Directorii şi inginerii tehnici de la Capricorn Chemical Industries veniseră de la Johannesburg ca să ia parte la această conferinţă. Capricorn Chemical Industries era o filială aflată în proprietatea Courtney Industrial Holdings. Sub preşedinţia lui Garry, Capricorn devenise cel mai mare fabricant de fertilizatori şi pesticide agricole de pe continentul african.

Compania îşi avea principala fabrică lângă oraşul Germiston din triunghiul industrial Transvaal. Fabrica existentă încorpora deja o secţie de maximă securitate care producea pesticide foarte toxice. Aveau la dispoziţie spaţiul adecvat ca să dubleze această facilitate. Fabrica Cyndex putea fi pusă pe picioare fără tam-tam sau speculaţii ale presei.

Reprezentanţii tehnici ai Pignatelli şi Capricorn veniseră împreună aici ca să discute schiţele şi detaliile noii fabrici. Din motive evidente, ar fi fost neînţelept ca această întâlnire să aibă loc în Africa de Sud. De fapt, Elsa insistase ca nimeni din personalul ei să nu viziteze fabrica şi să nu aibă vreo legătură care să trimită la Pignatelli.

Mauritius oferise locul perfect pentru această întâlnire. Shasa deţinea Maison des Alizés de peste zece ani. Împreună cu familia lui şi cu oaspeţii lor veneau frecvent aici. Prezenţa lor nu atrăgea atenţia, iar Shasa era în relaţii excelente cu guvernul din Mauritius şi cu cea mai mare

parte a figurilor influente ale insulei. Localnicii tratau familia ca pe nişte oaspeţi de onoare, ca pe nişte privilegiaţi.

Înainte să se îmbolnăvească, Bruno Pignatelli fusese un pescar priceput care venea în Mauritius cu regularitate. Şi Elsa era binecunoscută şi respectată pe insulă. Nimeni nu avea să îşi vâre nasul în afacerile ei sau să facă cercetări neplăcute în privinţa motivelor prezenţei sale la Maison des Alizés alături de o echipă de ingineri şi consultanţi.

Shasa şi Elsa mai păstrau încă aparenţele într-un decor elaborat, până într-atât încât ocupau apartamente separate, dar interconectate, la ultimul etaj al Maison des Alizés. Familia credea că această mică şaradă era hilară. Cu toţii îi aşteptau pe cei doi în pavilionul din grădina ce dădea spre iazuri atunci când coborâră pentru cocktailurile de seară.

Elsa îl ajutase pe Shasa să-şi facă baie şi îi îngrijise rănile şi juliturile, aşa că arăta foarte înviorat şi doar şchiopăta puţin atunci când coborâră împreună scările din faţă. El era îmbrăcat într-un costum tropical de mătase bej, cu un petic pentru ochi nou-nouţ, iar ea purta o rochie lungă de voal cu o floare în păr.

— Uită-te la micii drăcuşori. Chiar crezi că sunt numai buni amici? întrebă Garry cu un licăr în ochi, iar Isabella şi Holly se agăţară una de cealaltă ca să se susţină în hohotele de râs. Până şi Centaine îşi ascunse zâmbetul cu evantaiul japonez şi se întoarse ca să vorbească cu unul dintre ingineri.

Isabella avea toate motivele să se afle la Maison des Alizés, chiar dacă Senatul era în sesiune. Făcea parte din consiliul de administraţie al Capricorn Chemicals. De la călătoria la Chizora Concession, unde aflase pentru prima dată de proiectul Cyndex, Isabella manifestase un interes subit faţă de CCI. Reuşise să fie numită în Comisia pentru agricultură a Senatului, iar după aceasta fusese nevoie numai de câteva aluzii discrete către Garry ca acesta să îi ofere un scaun în consiliul CCI. Foarte repede devenise un

membru activ şi valoros al echipei generale a Capricornului şi nu lipsise de la nicio şedinţă a consiliului. Manifestă un interes special faţă de proiectul Cyndex, iar Garry o inclusese, fireşte, în acest grup.

Garry profitase, de asemenea, de ocazie, ca să îi aducă pe Holly şi pe copii într-o vacanţă neprogramată. Deşi avea să fie foarte ocupat cu discuţiile tehnice, spera să poată petrece în fiecare zi ceva timp alături de familia sa. În ultima vreme Holly se plângea că îl vedeau cam rar, iar copiii creşteau atât de repede, încât pierdea o parte mare din copilăria lor. În zilele acestea Centaine Courtney-Malcomess nu pierdea nicio ocazie să stea cu nepoţii ei şi insistase să urce în Lear atunci când acesta decolă de pe aeroportul particular Lanseria, de lângă Johannesburg.

Având în vedere numărul mare al membrilor familiei şi greutatea bagajelor, ceilalţi directori de la Capricorn fuseseră nevoiţi să ia următorul zbor comercial.

Maison des Alizés gemea de lume, fiecare pat era ocupat şi puseseră încă două pătuţuri în aripa copiilor. Centaine angajase cu acest prilej personal calificat suplimentar de la La Pirogue, localul de cinci stele de pe coastă de la Flic şi Hac, pentru a face faţă invaziei. Apoi trimisese avionul Lear înapoi la Johannesburg ca să aducă provizii care nu se găseau pe insulă, cum ar fi caviarul imperial, vinul Krug, fructe proaspete şi mâncare pentru copii.

Vinul Krug curgea în valuri acum când Shasa şi Elsa se alăturară petrecerii, sub acoperişul din traforaj al pavilionului. Se dezlănţuise o avalanşă exuberantă de sărutări, strângeri de mână, bateri prieteneşti pe spate şi ţipete vesele de copii.

Elsa îi fusese prezentată lui Centaine numai puţin în seara anterioară atunci când bătrâna doamnă sosise la Maison des Alizés. Deşi Centaine era obosită după lungul zbor cu avionul, se îndrăgiseră imediat. Centaine o scrutase în maniera ei tipică. Apoi ochii li se întâlniseră şi începuse să zâmbească şi întinsese mâna.

— Shasa mi-a spus multe lucruri bune despre tine, dar cred că nu am aflat nici pe jumătate, spuse ea în italiană, iar Elsa zâmbise de plăcere la complimentul pe care Centaine i-l făcuse în limba ei.

— Nu ştiam că vorbiţi italiana, *Signora* Courtney-Malcomess.

— Avem multe de învăţat una despre cealaltă, spusese Centaine.

— Abia aştept, replicase Elsa.

Se recunoscuseră ca spirite înrudite şi acum, sub pavilion, Elsa se apropie natural de Centaine şi o sărută pe obraz.

„Ei bine, gândi Centaine mulţumită, în timp ce luă braţul Elsei, lui Shasa i-a luat mult să o găsească, dar a meritat aşteptarea”.

Copiii lui Garry se alergau în jurul pavilionului, iar ţipetele lor risipeau întrucâtva ambianţa sofisticată a reuniunii.

— Trebuie să recunosc, observă Shasa privindu-şi sinistru nepoţii, că în fiecare zi semăn tot mai mult cu Henry al VIII-lea – prefer copiii mici.

— Din câte îmi amintesc, la vârsta lor erai la fel de rău, le luă imediat Centaine apărarea strănepoţilor ei, dar în acel moment un ţipăt pătrunzător îl făcu pe Shasa să tresară.

— Numai pentru aşa ceva m-ai fi fiert în ulei. *Mater,* eşti în pericol să devii o bunicuţă cocoloşitoare.

— O să se sature în curând, zise Centaine, zâmbindu-le cu afecţiune.

— Nu înaintea mea, te asigur, murmură el şi plecă spre locul unde Bella stătea de vorbă cu inginerii de la Pignatelli.

Isabella decisese să fie drăguţă cu directorul german şi în acel moment omul deja scotea scântei. Întreaga scenă îi dădea Isabellei un sentiment bizar de irealitate. Se simţea ca o actriţă într-un film de Franco Zeffirelli. Casa strălucitoare ca fildeşul, formele ciudate ale copacilor şi ale plantelor tropicale, frunzele gigantice ale nuferilor Royal Victoria plutind pe iazuri şi bancurile multicolore de crapi

ornamentali înotând pe sub ei, toate contribuind la o scenă fantastică de vis. Râsetele şi conversaţiile enigmatice purtate în diferite limbi şi ţipetele copiilor erau atât de departe de adevăratul motiv al acestei reuniuni.

Nana domina adunarea ca o împărătească maiestuoasă, Holly şi Elsa Pignatelli purtau voaluri şi mătăsuri scumpe care valorau cât salariul pe un an al unui muncitor. În tot acest timp, undeva, departe, micul ei Nicholas era îmbrăcat într-un costum de camuflaj şi se juca cu arme oribile de război, având drept tovarăşi soldaţi şi terorişti.

Aici ea flirta cu bărbatul acesta chel de vârstă mijlocie care arăta ca un zarzavagiu sau barman, dar care în realitate era furnizorul morţii într-una dintre cele mai puţin atractive înfăţişări ale ei. Aici îi zâmbea ursuleţului care era fratele ei şi îl ţinea de braţ pe iubitul ei tată, în vreme ce conspira să îi trădeze atât pe ei, cât şi ţara lor. Aici se afla carcasa, frumoasa şi tânăra femeie de succes, îngrijită, inteligentă, aflată în deplin control al destinului ei şi al lumii din jurul ei. În interiorul acesteia se afla însă o creatură îngrozită şi confuză, suferindă şi privată de ce avea mai scump pe lume, instrumentul unor puternice forţe din umbră într-un joc pe care nu îl înţelegea.

„Câte o zi pe rând, se preveni ea. Câte un pas. Iar următorul pas era proiectul Cyndex 25”.

Poate că aceasta va fi ultima sarcină după cum sugerase Ramon. Odată ce le va da proiectul Cyndex, poate vor putea scăpa din plasă – ea, Ramon şi Nicholas. Poate că atunci coşmarul va înceta.

Conferinţa începu în dimineaţa următoare în sufrageria de la Maison des Alizés. Stăteau dedesubtul paletelor ventilatoarelor în jurul mesei lungi din lemn de nuc, extensibilă pentru treizeci de persoane, şi discutară despre moarte. Discutau despre mecanica şi structura chimică a morţii. Se certară pentru ambalajul şi controlul calităţii şi costul morţii, de parcă ar fi discutat despre fabricarea

chipsurilor din cartofi sau despre crema de faţă.

Isabella se sili să nu aibă nicio reacţie la lucrurile pe care le auzi discutându-se la masa lungă. Învăţase să nu subestimeze niciodată puterea de observaţie a fratelui ei Garry. Înapoia ochelarilor cu ramă de baga, chipul lui nu rata nimic. Ştia că va repera cel mai mic semn de oroare sau de repulsie pe care l-ar fi arătat. Lucrul acesta ar fi însemnat probabil sfârşitul implicării ei în proiect.

Tehnicienii de la Pignatelli pregătiseră un dosar. Copiile erau aşezate în mape frumoase din piele, fără niciun titlu, pe masă, în dreptul fiecăruia dintre ei. Dosarul era exhaustiv şi acoperea fiecare aspect de la procesul de fabricaţie, depozitare şi până la furnizarea gazului paralizant.

Werner Stolz, directorul tehnic, îi purtă prin întregul dosar, paragraf cu paragraf. În timp ce în faţa ei se desfăşurau orori după orori, citite cu accentul german sibilant al lui Werner, Isabella îşi dădu seama că avea nevoie de toată stăpânirea de sine ca să-şi menţină o expresie neutră şi profesionistă.

— Cyndex 25 este un gaz volatil format dintr-un compus organo-fosforic al grupului de acizi alchil-fosforici. Gazele cu această compoziţie sunt cunoscute drept agenţi G şi includ gazul sarin şi soman. Cyndex 25 are caracteristici „dezirabile” care diferă mult de cele ale tipurilor mai vechi de gaz paralizant...

În timp ce enumeră aceste caracteristici, Isabella se îngrozi auzind adjectivul „dezirabil”, dar dădu din cap gânditoare şi îşi ţinu ochii în dosar.

— Cyndex 25 are o combinaţie de proprietăţi foarte agresive. Acestea sunt: toxicitatea mare, acţiunea rapidă, eficacitatea şi capacitatea de absorbţie în plămâni şi mucoasele corpului uman. Datorită structurii sale chimice duale, este sigur de fabricat, depozitat şi manevrat. Odată ce sunt amestecaţi cei doi agenţi care alcătuiesc Cyndex 25, gazul devine foarte instabil şi are o durată de viaţă

extrem de scurtă. Prin urmare, este mai uşor de controlat pe teren. După eliminarea populaţiei ameninţate, terenul tratat poate fi pus mult mai uşor sub control.

Se uită curtenitor în jurul mesei.

— Aş dori ca acum să discut mai în detaliu despre aceste proprietăţi. Să luăm în calcul problema toxicităţii. Cyndex, sub formă de gaz, sau aerosol absorbit în plămâni are un dozaj LD50 – zâmbi apologetic – ceea ce înseamnă că va ucide, în două minute, cincizeci la sută din populaţia ameninţată de adulţi moderat activi şi, în zece minute, sută la sută din populaţie. Nu este cu mult mai rapid decât gazul sarin, dar Cyndex se diferenţiază prin efectul său percutant. Este absorbit mult mai repede decât sarinul prin piele, ochi şi nas, prin gât şi sistemul digestiv. Un microlitru de Cydex – şi vă reamintesc că este a milionimea parte dintr-un litru – aplicat pe piele va imobiliza un om în două minute şi îl va ucide în cincisprezece. Adică este de patru ori mai puternic decât gazul sarin. Deşi atropină injectată intravenos într-un interval de treizeci de secunde poate inhiba procesul şi reduce unele dintre simptome, nu va opri colapsul spontan al sistemului respirator şi moartea ulterioară prin sufocare. Voi reveni mai târziu cu simptomele specifice ale expunerii la agent, dar acum să discutăm despre costurile fabricării. Vă rog să daţi la pagina 12 a dosarului.

Se supuseră ca nişte şcolari, iar Werner Stolz continuă:

— La rezultatul final al estimării noastre veţi vedea că la această oră fabrica va costa undeva în jurul sumei de douăzeci de milioane de dolari americani, iar costul direct al fabricării va ajunge la douăzeci de dolari pe kilogram.

Isabella se întrebă, chiar dacă ascultarea tuturor acelor detalii oribile era un chin, de ce folosirea clişeelor jurnalistice precum „rezultatul final” şi „la această oră” o deranjau atât de mult. „Mi-aş dori să vorbească limpede engleza”, se gândi ea, de parcă faptul acesta ar fi făcut lucrurile mai suportabile. Werner continuă:

— Tradus în termeni comparativi, asta înseamnă că

întreaga fabrică va costa tot atât cât un singur avion de vânătoare Harrier de la British Aerospace, iar costul fabricării unui stoc de Gyndex, suficient cât să asigure apărarea ţării pentru douăsprezece luni, ar fi echivalent cu achiziţionarea a cincizeci de rachete Sidewinder aer-aer...

— Este o ofertă pe care n-o putem refuza, chicoti Garry, iar Isabella simţi o ură faţă de el care o şocă prin intensitatea ei.

Cum putea glumi cu aşa ceva? Nu îndrăzni să ridice privirea la el. I-ar fi putut citi gândurile. Werner dădu din cap şi zâmbi, aprobându-l pe Garry.

— Desigur, Cyndex nu are nevoie de un vehicul special pentru diseminare. Avioanele obişnuite care stropesc culturile în fiecare zi în agricultură pot fi uşor adaptate scopului nostru. Gazul poate fi, de asemenea, livrat prin proiectile de artilerie. Noul mortier G5 de rază lungă, produs în acest moment de Armscor, ar fi ideal.

La prânz făcură o pauză ca să înoate în piscină şi să ia o gustare pe terasă. Discuţia fu în mare parte despre vizita recentă a Elsei şi a lui Shasa la Festivalul de la Salzburg, unde Herbert von Karajan dirijase Orchestra Filarmonică din Berlin. Intrară din nou în sufragerie ca să asculte o descriere a simptomelor otrăvirii cu Gyndex 25.

— Deşi niciodată nu a fost testat pe subiecţi umani, am putut determina că simptomele expunerii moderate la Cyndex sub formă de aerosol nu va diferi foarte mult de alte gaze paralizante de tip G, le spuse Werner. Acestea ar începe cu o senzaţie de gheară în piept şi cu dificultatea de a respira, urmate de curgerea puternică a nasului şi o durere arzătoare, înţepătoare la nivelul ochilor şi o diminuare a vederii.

Prin empatie, Isabella simţi că o înţeapă ochii şi se şterse la ei pe furiş.

— Pe măsură ce aceste simptome devin tot mai intense, vor apărea salivare, spume la gură, transpiraţie şi tremurături, greaţă şi eructaţie, senzaţiile de arsură a inimii

şi crampe stomacale care vor duce repede la vomă abundentă şi diaree explozivă. Acestea vor fi urmate de micţiunea involuntară şi sângerarea mucoaselor membranelor oculare, nazale, bucale şi genitale. Tremuratul, spasmele, ameţeala şi crampele musculare vor duce la paralizie şi convulsii. Cauza imediată a morţii însă va fi colapsul total al sistemului respirator. Cyndex îşi datorează superioritatea toxicităţii uşurinţei cu care pătrunde în sânge – barieră pentru creier în sistemul nervos central.

După ce Werner termină, rămaseră timp de un minut tăcuţi şi copleşiţi, apoi Garry întrebă încet:

— Dacă Cyndex nu a fost niciodată testat pe subiecţi umani, cum puteţi anticipa aceste simptome?

— La început prin extrapolarea efectelor altor gaze paralizante cu agent G, în special sarin. Werner Stolz se opri, apoi pentru prima dată arătă semne de stânjeneală. Apoi gazul a fost testat pe primate. Îşi drese vocea. În laboratoarele de testare au fost folosiţi cimpanzei.

Cu mari eforturi Isabella reuşi să se abţină să nu facă un gest de dezgust sau revoltă. Oroarea ei deveni însă aproape incontrolabilă atunci când directorul continuă implacabil:

— Ne-am dat seama însă că cimpanzeii sunt animale de laborator extrem de scumpe. Sunteţi norocoşi că aveţi acces la o provizie aproape nelimitată de animale de laborator ieftine şi foarte satisfăcătoare bunăoară, *Papw ursinus,* babuinul chacma, care trăieşte în Africa de Sud în număr mare.

— Doar n-o să facem teste pe animale vii? Vocea Isabellei fu ascuţită chiar şi pentru propriile urechi şi imediat regretă ieşirea şi încercă să dreagă busuiocul. Adică, chiar este necesar?

Cu toţii se holbau acum la ea, aşa că propria lipsă de autocontrol o făcu să roşească. Garry rupse tăcerea.

Vorbi uşor, dar înapoia lentilelor ochelarilor se vedea o

strălucire de oţel tăioasă:

— Babuinul nu este animalul meu preferat. I-am văzut la Camdeboo ucigând mieii de-abia fătaţi ca să mănânce cheagul de lapte din stomacul lor. Iar Nana vă poate povesti despre ravagiile pe care le fac în grădina ei de trandafiri şi de legume. Sunt sigur că împărtăşim cu toţii aversiunea ta şi refuzul de a vedea suferinţa inutilă provocată unei fiinţe vii. Se opri. În acest caz însă, avem în vedere apărarea ţării, siguranţa naţiunii noastre – şi cheltuirea a multe milioane din banii familiei Courtney.

Privi spre Shasa, care dădu din cap aprobator.

— Mă tem că răspunsul scurt este da. Trebuie să testăm. Mai bine să moară câteva animale decât propriii noştri semeni. Nu este un gând prea plăcut, dar este esenţial. Îmi pare rău, Bella. Dacă te ofensează, atunci nu trebuie să mai ai de-a face cu proiectul. Poţi să îţi dai demisia din consiliul de la Capricorn şi nu mai vorbim niciodată despre asta. Cu toţii vom înţelege şi îţi vom respecta sentimentele.

— Nu. Scutură din cap. Înţeleg necesitatea. Îmi pare rău că am deschis subiectul. Îşi dădu seama cât de aproape se aflase de a-i dezamăgi pe Nicholas şi pe Ramon. Siguranţa şi libertatea lor meritau orice preţ pe care era nevoită să îl plătească. Se sili să zâmbească şi vorbi senin: Nu scăpaţi de mine aşa uşor. O să îmi păstrez locul, mulţumesc foarte mult.

Garry îi mai studie chipul încă o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Bine. Mă bucur că am lămurit asta.

Îşi întoarse apoi întreaga atenţie către Werner Stolz.

Isabella arboră o expresie politicoasă şi îşi încleştă mâinile în poală.

„Acesta este un proiect pentru raportarea căruia Trandafirul Roşu nu va avea remuşcări”, îşi promise ea.

Isabella trimise telegrama Trandafirul Roşu la trei zile după sosirea la Cape Town.

De-a lungul anilor între ea şi forţele care o controlau se formase o rutină. Atunci când avea o informaţie, trimitea o telegramă Trandafirul Roşu la adresa din Londra şi de obicei în douăzeci şi patru de ore primea instrucţiuni pentru livrare. I se indicau timpul şi locul unde să îşi parcheze maşina Porsche. Locul ales era întotdeauna o parcare publică. Uneori Parade din vechiul fort, sau un cinema pentru maşini, sau unul dintre marile supermarketuri din suburbii.

Îşi scria mesajul pe foi dintr-un blocnotes şi le lăsa într-un plic sub scaunul şoferului, cu portiera descuiată. Când se întorcea la Porsche, după vreo jumătate de oră, plicul dispăruse. Când aveau pentru ea un mesaj sau instrucţiuni, se folosea aceeaşi metodă, doar că la întoarcerea la maşină sub scaunul şoferului găsea un plic cu instrucţiuni dactilografiate.

La sfârşitul conferinţei de la Maison des Alizés, Garry adună personal toate dosarele cu coperţi de piele şi asistă la distrugerea conţinutului lor. Era foarte preocupat ca niciun detaliu al proiectului Cyndex să nu ajungă pe mâini neautorizate. Isabella luase cu grijă câteva notiţe în timpul discuţiilor, dar i le luă şi pe acestea.

— N-ai încredere în mine, Ursuleţule?

O spusese în glumă şi, deşi el chicotise, fusese de neînduplecat.

— N-am încredere nici în mine. Şi întinsese mâna după carneţel. Dacă vrei să îţi aminteşti vreun detaliu, vii şi mă întrebi pe mine, Bella, dar nu scrii nimic – vreau să spun *nimic.*

Ştia că nu trebuia să facă un caz din asta.

Deşi nu avea notiţe pe care să se bazeze, raportul Trandafirul Roşu se dovedi a lăsa de dorit numai în ce priveşte compoziţia chimică a gazului Cyndex 25. Ştia că este un organo-fosfat din grupul gazelor paralizante, dar nu îşi putu aminti structura chimică exactă, sau secvenţele fabricării. Le oferi însă amplasamentul propus pentru

fabrică şi programul orientativ al construcţiei. Previziunile spuneau că fabrica va fi dată în funcţiune în şapte luni.

În acel moment, singurul ingredient care trebuia importat era precursorul fosfatului – din nou era nesigură în privinţa structurii chimice exacte a acestui compus. Putea însă raporta că motivul pentru care acest catalizator nu putea fi fabricat în Africa de Sud – cel puţin pentru moment – era acela că tipul de oţel inoxidabil pentru recipientul în care era amestecat nu putea fi obţinut local. Însă oţelăriile ISCOR deţinute de stat aveau să producă acest tip de oţel şi se anticipa că îl vor putea livra în optsprezece luni. După aceea Cyndex va fi fabricat local în proporţie de sută la sută. Între timp, precursorul avea să fie furnizat printr-o filială Pignatelli, din Taipei, care avea deja un stoc suficient pentru primul an de funcţionare a fabricii Capricorn.

În afară de problema aprovizionării cu oţel, celălalt neajuns era lipsa tehnicienilor calificaţi care să lucreze în fabrică. Pignatelli Chemicals refuzase să ofere personal. Se anticipa că acesta va fi recrutat din Marea Britanie sau Israel. Conferinţa pusese accentul pe faptul că tehnicienii străini care aveau să fie implicaţi trebuiau verificaţi la sânge.

Restul raportului Isabellei acoperea transportul, depozitarea şi diseminarea gazului în situaţii de luptă. Şi elicopterele Puma şi avioanele de vânătoare Impala ale forţelor aeriene sud-africane puteau fi adaptate ca să servească drept vehicule. În plus, imediat avea să înceapă lucrul la proiectarea şi testarea unui obuz pentru mortierul G5 care urma să fie desemnat „155 mm CW (Chemical Warfare) ERFB Cargo”. Acest obuz avea să poarte unsprezece kilograme de Cyndex 25 pe o distanţă maximă de treizeci şi cinci de kilometri. Rotaţia obuzului în aer avea să deschidă centrifug valve în capătul încărcăturii şi să amestece cele două ingrediente ale gazului înaintea impactului în zona ţintă.

Era perfect conştientă de valoarea acestei informaţii şi

avu astfel curajul să adauge o ultimă propoziţie la cele douăzeci şi şase de pagini ale raportului.

„Trandafirul Roşu cere acces cât mai curând posibil”.

Aşteptă cu nerăbdare o reacţie la cererea ei după ce trimise raportul. Nu veni niciuna.

Pe măsură ce timpul trecea fără niciun răspuns, înţelese că era pedepsită pentru impertinenţa ei şi la început se arătă sfidătoare. Apoi, când săptămânile deveniră luni începu să se îngrijoreze cu adevărat. La sfârşitul celei de-a doua luni trimise o scuză la adresa locaţiei din Londra.

„Trandafirul Roşu regretă cererea supărătoare de acces. Nu s-a produs nicio insubordonare. Aştept noi ordine”.

Încă o lună trecu înainte să primească aceste ordine. I se ordona să se folosească de toate mijloacele posibile ca să fie cooptată în echipa de la Capricorn Chemicals care avea să meargă la Londra şi în Israel ca să intervieveze şi să recruteze personal pentru Cyndex.

Cu greu îşi imagina Isabella cum ar fi putut justifica ea cererea de a deveni membră a echipei de recrutare. Ce motiv ar fi putut să îi dea lui Garry, care să nu ridice suspiciuni legate de motivele ei? Agoniză săptămâni întregi în jurul acestei probleme, înainte de următoarea şedinţă de consiliu a CCI, pentru ca la momentul respectiv lucrurile să se aşeze singure cu o uşurinţă care o uimi.

La şedinţă se aduse în discuţie subiectul recrutării, chiar dacă nu se afla pe ordinea de zi, iar Isabella găsi ocazia de a-şi exprima propriile puncte de vedere asupra subiectului într-o intervenţie nepregătită, dar clară şi bine argumentată.

Când termină, văzu că îl impresionase pe Garry., iar el comentă într-un mod nu foarte glumeţ:

— Poate ar trebui să te trimitem pe tine să faci treaba, dr. Courtney.

Ea ridică din umeri, nedorind să pară foarte dornică.

— De ce nu? Aş face şi ceva cumpărături – am nevoie de câteva rochiţe noi.

— Tipic feminin, suspină Garry, dar şase săptămâni mai târziu se trezi din nou în apartamentul din Cadogan Square.

Şeful de personal de la CCI era cazat la hotelul Berkeley, la mică distanţă de Cadogan Square. Cei doi efectuară interviurile preliminare în sufrageria apartamentului.

În noaptea în care sosi la Londra, primi un telefon anonim. Nu recunoscu vocea. Mesajul era simplu.

— Trandafir Roşu. Mâine îl vei intervieva pe Benjamin Afrika. Asigură-te că va fi selectat.

Nu recunoscu numele, aşa că se uită pe lista din dosarul ei. Spre uimirea ei, află că Benjamin Afrika se născuse la Cape Town. Acesta părea să fie însă cel mai puternic argument pentru care solicita slujba. În ciuda faptului că referinţele academice erau bune, era prea tânăr – avea numai douăzeci şi patru de ani. Avea patru diplome şi o licenţă în ingineria chimică de la Universitatea din Leeds, cu doi ani de experienţă ca asistent de cercetare la una dintre fabricile Imperial Chemical Industries de lângă Liverpool. La salariul pe care îl ofereau ar fi putut găsi o sută de aplicanţi cu calificări asemănătoare sau mai bune în Africa de Sud.

Nu îl putu strecura pe niciunul dintre posturile superioare vacante. Mai erau însă două poziţii inferioare de ocupat.

Benjamin Afrika era al treilea candidat pe lista de dimineaţă. Păşi în sufrageria din Cadogan Square la ora unsprezece a dimineţii, iar Isabella simţi că îngheaţă de frică.

Benjamin Afrika era un bărbat de culoare, dar nu asta îi provocase consternarea. Benjamin Afrika era fratele ei vitreg, bărbatul pe care îl cunoştea drept Ben Gama, fiul bastard al mamei ei cu teroristul de culoare şi revoluţionarul notoriu, Moses Gama.

Atât de mare fu şocul vederii lui, încât nu putu scoate niciun cuvânt. O avalanşă de gânduri turbulente îi năvăli în minte pe când se holba la Benjamin. Se gândi la faptul că numele lui şi al Tarei Courtney, mama lor, nu era niciodată menţionat la Weltevreden – chiar şi după atâţia ani,

scandalul şi tragedia provocate de ei încă aruncau o umbră întunecată asupra familiei.

Cum ar fi fost posibil să asigure angajarea lui Benjamin într-una din companiile Courtney? Nana avea să facă hernie, iar *pater* un atac. Şi mai era şi Garry...

Din fericire pentru Isabella, managerul de personal CCI manifesta de asemenea simptome de tulburare acută, dar sursa preocupării lui era mult mai simplă decât cea a Isabellei. Era vorba numai de culoarea pielii lui Benjamin. În lunga pauză apăsătoare care urmă intrării lui Benjamin, Isabella se putu controla şi aduse o oarecare ordine în talmeş-balmeşul emoţiilor ei. Benjamin nu dăduse niciun semn de recunoaştere şi Isabella preluă controlul.

Dintr-odată managerul CCI se ridică în picioare. Ca să compenseze reacţia lui iniţială, deveni acum excesiv de exuberant şi ocoli biroul ca să îi strângă mâna lui Benjamin.

— Sunt David Meekin, şeful de personal de la CCI. Sunt încântat să te cunosc, tinere, se bâlbâi el entuziasmat şi trase scaunul pentru Benjamin. Ţi-am studiat scrisorile de recomandare şi CV-ul. Foarte impresionante – cu adevărat impresionante.

Îl ajută pe Benjamin să se aşeze şi îi oferi o ţigară.

— Ea este dr. Courtney, care este director la CCI, o prezentă Meekin.

Benjamin se ridică pe jumătate de pe scaunul lui şi făcu o mică plecăciune.

— Încântată să vă cunosc, doamnă.

Isabella nu avu încredere în sine ca să vorbească. Dădu din cap şi îşi îndreptă întreaga atenţie asupra cererii lui Benjamin, în vreme ce Meekin începu interviul.

Formulă întrebările obişnuite referitoare la munca pe care Benjamin o efectuase la Imperial Chemical Industries şi la motivele pentru care dorea această slujbă, dar era limpede că lui Meekin nu-i era mintea la asta. Voia să termine odată. Între timp, Isabella se gândea la propriile planuri. Dacă ea nu recunoscuse numele lui Ben Afrika,

atunci era foarte puţin probabil să o facă cineva de acasă. În afară de Michael, niciun alt membru al familiei, din câte ştia ea, nu îl cunoscuse pe Ben. Nu avuseseră niciun motiv să o facă. Avea să fie un angajat modest într-una dintre cele o sută de fabrici, dintr-un oraş aflat la peste o mie cinci sute de kilometri depărtare de Weltevreden. Michael, desigur, putea fi convins să nu îi dea de gol.

David Meekin nu mai avu nicio întrebare de pus şi o privi cercetător pe Isabella.

— Văd că te-ai născut la Cape Town, domnule Afrika, spuse ea pentru prima dată. Încă mai ai cetăţenie sud-africană? Nu ai primit cetăţenie britanică prin naturalizare?

— Nu, dr. Courtney, răspunse Ben clătinând din cap. Sunt încă sud-african. Am paşaport emis de Casa Africii de Sud aici, în Londra.

— Bine. Ce ne poţi spune despre familia ta? încă mai locuieşte în Cape Town?

— Atât tata, cât şi mama au fost profesori. Au fost ucişi într-un accident de motocicletă în Cape Town, în 1969.

— Îmi pare rău.

Aruncă o privire către dosar. Era posibil ca Tara, mama lor, să fi încercat să ascundă naşterea lui Ben făcând rost de un certificat de naştere fals. Putea verifica asta destul de uşor. Ridică din nou privirea.

— Sper că îmi vei ierta următoarea întrebare, domnule Afrika. Poate părea impertinentă. Capricorn Chemicals este un contractor de apărare al Armscor şi toţi angajaţii lui sunt verificaţi de serviciile de securitate sud-africane. Ar fi mai bine să ne spui dacă eşti sau ai fost membru al vreunei organizaţii politice.

Ben zâmbi uşor. Era cu adevărat un tânăr chipeş. Printr-o şansă fericită părea să fi moştenit cele mai bune trăsături din ambele rase.

— Vreţi să ştiţi dacă sunt membru ANC? întrebă el, iar gura Isabellei se strâmbă de neplăcere.

— Sau al altei organizaţii politice radicale, spuse ea

afabilă.

— Nu sunt o fiinţă politică, dr. Courtney. Sunt om de ştiinţă şi inginer. Sunt membru al Societăţii Inginerilor, dar al nici unei alte organizaţii.

„Deci nu eşti interesat de politică?”

Îşi aminti disputa politică la care ajunseseră la ultima întâlnire – când fusese oare? Aproape cu opt ani în urmă, îşi dădu ea seama cu surprindere. Desigur, instrucţiunile pe care le primise Trandafirul Roşu îi dezvăluiau minciuna din spatele negărilor lui. Cu toate acestea, trebuia să se abţină.

— Din nou trebuie să scuzi natura personală a întrebărilor mele, dar răspunsurile tale sincere ne pot scuti mai târziu de neplăceri mai mari. Probabil că eşti conştient de situaţia rasială din Africa de Sud. Ca persoană de culoare nu ţi se va îngădui să votezi şi, mai mult, vei fi subiectul unui corp legislativ şi al unei politici cunoscute ca apartheid care, ca să spunem doar atât, restrânge multe dintre libertăţile de care te bucuri, prin drept natural, aici în Anglia.

— Da, ştiu totul despre apartheid, încuviinţă Ben.

— Atunci, de ce ai renunţa la ceea ce ai aici ca să te întorci într-o ţară în care vei fi tratat ca un cetăţean de clasă inferioară şi unde şansele de promovare vor fi limitate de culoarea pielii tale?

— Sunt african, dr. Courtney. Vreau să mă întorc acasă. Cred că pot fi de folos ţării şi poporului meu. Cred că îmi pot face o viaţă bună în locurile în care m-am născut.

Se priviră secunde lungi, apoi Isabella spuse încet:

— Nu găsesc nimic rău în sentimentele dumitale, domnule Afrika. Îţi mulţumesc că ai venit să stai de vorbă cu noi. Avem adresa şi numărul de telefon. Te vom contacta indiferent de rezultat, de îndată ce vom putea.

După plecarea lui Ben, nici ea, nici Meekin nu vorbiră o vreme. Isabella se ridică şi se duse la fereastră. Privind jos în piaţă, îl văzu pe Ben ieşind pe uşa principală a clădirii. În timp ce îşi încheia paltonul, aruncă o privire în sus şi o zări la fereastra de la etajul doi. Ridică o mână în semn de

rămas-bun, apoi porni spre Pont Street şi coti.

— Ei bine, spuse David Meekin lângă ea, putem tăia unul de pe listă.

— Pentru ce motiv? întrebă Isabella, iar Meekin se nelinişti. Se aşteptase să fie imediat de acord cu el.

— Calificările lui. Experienţa...

— Culoarea pielii? sugeră Isabella.

— Şi asta, aprobă Meekin dând din cap. La Capricorn se va afla într-o poziţie în care ar putea da ordine unor angajaţi albi. S-ar putea să aibă şi femei albe în subordinea lui. Asta ar putea crea neplăceri.

— Există cel puţin doisprezece manageri negri şi metişi în alte companii Courtney, sublinie Isabella.

— Da, ştiu, aprobă Meekin în grabă, dar au în subordine oameni de culoare, nu albi.

— Tata şi fratele meu sunt amândoi nerăbdători să avanseze negri în poziţii generale. Mai ales fratele meu crede că aducerea tuturor membrilor comunităţii noastre la prosperitate şi responsabilitate este unica reţetă pentru pace şi armonie pe termen lung în ţara noastră.

— Sunt întru totul de acord cu asta.

— Domnul Afrika mi s-a părut un tânăr foarte arătos. Sunt de acord că este puţin cam tânăr şi lipsit de experienţă pentru vreunul dintre posturile superioare, dar...

Meekin schimbă tactica, ca un bătrân corporatist ce era.

— Aş sugera ca Afrika să fie trecut pe lista postului de asistent tehnic al directorului.

— Sunt întru totul de acord cu sugestia ta.

Isabella arboră cel mai dulce şi mai victorios zâmbet al ei. Presupunerea ei fusese corectă. Principiile cele mai ferme ale lui David Meekin erau negociabile.

Terminară interviul cu ultimul candidat la ora patru după-amiaza şi, de îndată ce Meekin părăsi Cadogan Square ca să se întoarcă la hotelul Berkeley, Isabella îi telefonă mamei ei.

— Hotelul Lord Kitchener, bună ziua.

Recunoscu vocea mamei ei.

— Bună, Tara. Sunt Isabella. Isabella Courtney, fiica ta, sublinie ea.

— Bella, copilul meu. A trecut atât de mult timp. Ia să vedem – opt ani cel puţin. Credeam că ai uitat de bătrâna ta mamă.

Întotdeauna o făcea pe Isabella să se simtă vinovată, iar se scuză lamentabil.

— Îmi pare rău, Tara. Ritmul vieţii – se pare că nu mai am timp pentru mai nimic...

— Da, Mickey îmi povesteşte despre succesul tău şi despre inteligenţa de care ai dat dovadă. Mi-a spus că acum eşti dr. Courtney şi senator, continuă Tara. Bella, cum poţi avea de-a face cu şleahta aia de bigoţi rasişti care se numesc Partidul Naţional? în orice societate civilizată, John Verster ar fi fost trimis la spânzurătoare cu mulţi ani în urmă.

— Tara, Ben este acolo? o întrerupse Isabella.

— Mi s-a părut mie prea frumos ca să fie adevărat că propria fiică vrea să discute cu mine. Tonul Tarei era unul de martir în suferinţă. Îl chem pe Ben.

— Bună, Bella. Veni la telefon aproape imediat.

— Trebuie să vorbim, îi spuse ea.

— Unde? întrebă el, iar ea gândi cu rapiditate.

— Hatchards.

— Librăria din Piccadilly? OK. Când?

— Mâine, la zece dimineaţa.

Ben se afla la secţiunea de ficţiune africană, răsfoind un roman de Nadine Gordimer. Se opri lângă el şi luă la întâmplare o carte de pe raft.

— Ben, nu ştiu ce înseamnă toate astea.

— Aplic pentru o slujbă, Bella. Pur şi simplu. Zâmbi uşor.

— Nici nu vreau să ştiu, continuă ea repede. Doar spune-mi – chiar ai acte reale pe numele Afrika?

— Tara mi-a înregistrat naşterea pe numele unui cuplu de culoare, prieteni de-ai ei. Nu a fost niciodată căsătorită cu

tatăl meu – şi desigur că relaţia lor era ilegală. Ar fi putut ajunge la închisoare pentru faptul că era îndrăgostită de Moses Gama şi că mi-a dat naştere.

Tonul lui era uşor amuzat; avea chiar un zâmbet fin pe buze. Căută un semn de mâhnire sau furie, dar nu găsi niciunul.

— Oficial, numele meu este Benjamin Afrika. Am certificat de naştere şi paşaport sud-african pe acest nume.

— Trebuie să te avertizez, Ben. În partea Courtney a familiei încă există o amărăciune şi ură teribile. Tatăl tău a fost condamnat pentru uciderea celui de-al doilea soţ al Nanei, adică soţul lui Centaine Courtney-Malcomess.

— Da, ştiu.

— Eu şi cu tine nu vom putea să ne recunoaştem vreodată în Africa de Sud.

— Înţeleg.

— Dacă Nana, bunica mea, sau tata află vreodată despre tine – ei bine, nu ştiu ce consecinţe ar putea fi.

— Nu vor afla de la mine.

— Dacă ar fi după mine, nu aş... izbucni ea, apoi îşi coborî vocea. Ben, fii atent. Nu am avut niciodată şansa de a ne apropia. Un abis ne desparte. Cu toate acestea, eşti fratele meu. Nu vreau să ţi se întâmple nimic rău.

— Mulţumesc, Bella.

Încă mai zâmbea uşor, iar ea înţelese că niciodată nu va putea străpunge zidul dintre ei.

Continuă încet:

— Îl voi preveni pe Michael că vii acasă, spuse încet. Te rog să mă crezi că te voi ajuta în orice fel pot. Dacă ai nevoie de mine, anunţă-l pe Michael. Ar fi mai bine să nu luăm legătura, odată ce vei intra în ţară. Scăpă cartea pe care o ţinea şi îl îmbrăţişă. Oh, Ben, Ben! în ce lume teribilă trăim. Suntem frate şi soră şi totuşi... Este crud şi inuman – urăsc asta.

— Poate putem ajuta la schimbarea lumii. Îi întoarse îmbrăţişarea scurt şi se îndepărtară unul de celălalt.

— Sunt multe lucruri pe care nu ţi le voi putea spune niciodată, Ben. Forţe care ne depăşesc puterile. Dacă încercăm să ne opunem, vom fi zdrobiţi. Sunt prea puternice pentru noi.

— Totuşi, unii dintre noi trebuie să încerce.

— Oh, Dumnezeule, Ben. Mă îngrozeşti când vorbeşti aşa.

— La revedere, Bella, spuse el cu tristeţe. Cred că am fi fost buni unul pentru celălalt – dacă lucrurile ar fi stat altfel.

Puse romanul lui Gordimer înapoi pe raft şi, fără să se mai uite în urmă, ieşi afară pe Piccadilly.

De-a lungul anilor se încetăţenise tradiţia ca, ori de câte ori se afla la Johannesburg, Isabella să stea la Garry şi Holly.

Înainte să renunţe la carieră ca să devină în întregime soţie şi mamă, Holly fusese o arhitectă de seamă a ţării. Proiectele ei câştigaseră premii internaţionale. Când ajunseseră să-şi construiască propria casă, Garry, care nu era un zgârcit, îi lăsase bugetul deschis şi o încurajase să îşi proiecteze ultima şi cea mai mare operă de artă. Reuşise să combine opulenţa şi spaţiul cu atât de mult bun gust şi inventivitate, încât casa lor deveni locul preferat de retragere al Isabellei. Îl prefera chiar şi Weltevredenului.

Ca de obicei, familia luă micul dejun pe insula artificială din mijlocul lacului miniatural. Într-o astfel de dimineaţă, când lumina soarelui punea în valoare splendoarea lumii, acoperişul pagodei fusese rulat de dispozitivul electric, lăsând privire liberă spre cer. Cârdurile de flamingo roz de pe malul lacului erau păsări sălbatice convinse să îşi întrerupă migraţia continentală de întinderea de apă ca o bijuterie.

Copiii mai mari erau îmbrăcaţi în uniforme, pregătiţi să plece la şcoală. Isabella îl hrănea pe ultimul sosit în familia lui Garry, pe nepoata ei de un an – un exerciţiu care le făcea imensă plăcere amândurora. Îi stârnea toate instinctele materne reprimate ale Isabellei.

Garry, în cămaşă şi cu bretele late, viu colorate, în capătul mesei de mic dejun, tocmai îşi aprinsese primul trabuc pe ziua aceea.

— Cine a fost cel care m-a acuzat că sunt sensibilă? întrebă Isabella, în timp ce vârî o linguriţă cu ou în gura nepoatei, adunând apoi ceea ce curgea pe bărbie.

— Nu este deloc un caz de sensibilitate, protestă Garry prea tare. Am cinci şedinţe în dimineaţa asta, iar diseară balul de caritate al lui Holly. Lasă-mă în pace, Bella.

— Ai fi putut anula una dintre acele şedinţe, observă Isabella. Sau pe toate.

— Uite, *Mavourneen*[3] vor fi atât de mulţi politicieni şi generali adunaţi la un loc, încât nu pot să mişc în front.

— Nu o face pe irlandezul cu mine, *begonah.* Ai dat-o-n bară, Ursuleţule, şi amândoi ştim asta.

Garry scoase unul dintre hohotele lui evazive şi se întoarse spre Holly.

— La ce oră trebuie să fim acolo în seara asta, iubito?

Dar Holly era de partea Isabellei.

— De ce o faci pe Bella să treacă prin chestia asta îngrozitoare? întrebă ea.

— Nu fac aşa ceva, se arătă Garry indignat, dar neconvingător. Este în întregime decizia ei. Se uită la ceasul de mână, apoi mârâi ameninţător şi teatral spre copiii lui. Voi, monştrilor, o să întârziaţi la şcoală. Plecaţi odată!

Nu arătară nici cel mai mic semn de teamă atunci când se aliniară ca să îl sărute de rămas-bun, apoi tropăiră peste pod ca un escadron de cavalerie.

— Şi eu.

Bella şterse faţa nepoatei sale şi se ridică, dar Garry o opri.

— Ascultă, Bella, îmi cer scuze. Ştiu că am sugerat că nu poţi face faţă. Eşti la fel de tare ca un bărbat. Nu trebuie să o dovedeşti.

— Atunci recunoşti că renunţi ca un laş? întrebă ea.

---

[3] Draga mea, apelativ în irlandeză (n.tr.).

— Bine, capitulă el. La naiba, nu vreau să văd. Nici tu nu eşti nevoită.

— Sunt director la Capricorn, spuse ea, şi îşi luă geanta şi servieta. Ne vedem la opt.

În timp ce urcă în Porsche, se simţi puţin vinovată. Adevăratul motiv al hotărârii ei de a asista la testarea Cyndex 25 nu era sentimentul datoriei, nici măcar dorinţa de a-şi demonstra tăria. Ultimul comunicat Trandafirul Roşu pe care îl primise îi promisese acces la Nicky, de îndată ce va raporta că testele se desfăşuraseră cu succes.

Drumul până la Germiston îi luă puţin peste o oră pe noua autostradă. Holly proiectase fabrica Capricorn Chemicals, iar gusturile şi tehnica ei o făceau să se distingă de altele. Nu arăta ca o fabrică. Se vedeau pajişti şi copaci şi o exploatare pricepută a terenului, astfel încât cele mai puţin plăcute trăsături ale clădirilor industriale să fie mascate sau ascunse. Acele clădiri pe care le putuse acoperi cu sticlă şi piatră naturală ieşeau în evidenţă. Diferitele secţii erau împrăştiate pe multe sute de acri.

Silueta ţapului în două picioare, care era simbolul Capricornului, domina principala poartă de acces. Isabella introduse cardul electronic de acces în încuietoare şi poarta se deschise. Gărzile în uniformă o salutară în timp ce trecu pe lângă ele.

Toate locurile vizitatorilor din parcarea din spatele principalei clădiri administrative erau ocupate. Majoritatea maşinilor aflate în vizită erau limuzine negre, cu plăcuţe de înmatriculare ministeriale sau steaguri militare pe capotă.

Luă liftul şi, când intră în biroul directorului, cuprinse încăperea dintr-o privire. Era o adunare mică, aproape intimă. Nu se aflau mai mult de douăzeci de persoane, iar ea era singura femeie. Oamenii politici şi funcţionarii publici purtau costume negre regulamentare, iar militarii uniforme. Erau reprezentate acolo toate armele, inclusiv serviciul de securitate şi cu toţii făceau parte din statul-major sau aveau grad de general.

Îi cunoştea pe mai bine de jumătate din cei prezenţi, inclusiv pe ministrul plin şi pe cei doi miniştri adjuncţi. Fusese pregătită o masă cu băuturi, inclusiv alcoolice, dar nimeni nu bea ceva mai tare decât cafeaua. Conversaţiile se purtau exclusiv în afrikaans şi încă o dată fu izbită de diferenţele majore dintre cele două rase albe. Partea engleză era preocupată de lux şi de posesiunile materiale, de finanţe şi comerţ. Cei afrikaander trăiau în sălile puterii politice şi militare. Aici erau adunaţi unii dintre cei mai puternici oameni ai momentului. Deşi oamenii de rând îi comparau cu Courtney, influenţa lor politică domina întreaga societate. În citadela puterii, militarii, aproape la fel ca omologii lor ruşi, formau o castă proprie în faţa căreia până şi preşedintele statului îşi pleca fruntea.

În câteva secunde îi identifică pe cei mai influenţi bărbaţi din încăpere şi îşi croi drum către ei, schimbând în trecere, cu ceilalţi, saluturi, strângeri de mână şi zâmbete. În această societate patriarhală, era neobişnuit. O acceptau aproape ca pe un egal.

„Sunt un fel de bărbat onorific”, îşi zise ea zâmbind şi dădu mâna cu ministrul apărării, apoi se întoarse spre adjunctul său cu un zâmbet prietenos.

— Bună dimineaţa, domnule general De La Rey, îl salută ea într-o afrikaans colocvială fluentă.

Lothar De La Rey fusese prima mare pasiune a vieţii ei. Trăiseră împreună timp de şase luni, înainte să o părăsească şi să se căsătorească cu o fată afrikaander, care aparţinea Bisericii Olandeze Reformate. Dacă nu ar fi făcut-o, nu ar fi fost acum ministru adjunct şi un om despre care se şoptea că nu avea nicio limită în privinţa viitorului său politic.

— Bună dimineaţa, dr. Courtney.

Era la fel de politicos, dar nu îşi putu lua ochii de la faţa ei. Apoi privirea sa alunecă apreciativ de-a lungul trupului.

„Haide, iubiţelule, gândi ea, ştiind că arăta mai bine ca niciodată. Muşcă-ţi mâinile – apoi du-te acasă la micuţa ta

fermieră grăsuţă”.

În ciuda resentimentelor ei, trebuia să admită că şi el arăta bine. Mulţi afrikaanderi se îngrăşau, de îndată ce renunţau la rugby. Lothar era la fel de zvelt, de musculos şi de îngrijit ca în urmă cu zece ani. „Probabil că e copt pentru o mică poveste de dragoste extraconjugală”, gândi ea, şi probabil că ar fi putut purta o interesantă discuţie intimă.

„Mi-ar plăcea să mă răzbun pe tine”, îşi zise ea. Cândva voise să se sinucidă, din cauza lui. I-ar fi făcut plăcere să îl pună pe lista informatorilor Trandafirului Roşu. Apoi dintr-odată se gândi la Ramon, la Ramon al ei, şi interesul ei fizic pentru Lothar păli.

„Numai când sunt la datorie”, se decise ea – şi în acea clipă managerul general de la Capricorn îi făcu un semn discret.

Isabella îi salută pe toţi în numele companiei şi scuză absenţa preşedintelui. Apoi îi invită în camera de proiecţie pentru prezentare.

Filmul video pe care îl pregătise Capricorn era de o calitate profesională superioară. Includea simulări generate de computer şi impresiile producătorului asupra diseminării Cyndex 25 în situaţii de luptă. În timp ce filmul rulă, Isabella aruncă o privire prin semiîntunericul din încăpere. Observă că toţi militarii erau extrem de încântaţi de această nouă armă. Priveau ecranul cu mare concentrare şi, când banda ajunse la final, începură să discute animat între ei.

Când Paul Searle, directorul tehnic israelian pe care Isabella îl recrutase în Tel Aviv, se ridică şi declară deschisă sesiunea de dezbateri, îl bombardară cu întrebări. Isabella observă că până în acest moment nu se vedea nici urmă de Ben. Faţa lui neagră fusese reţinută cu discreţie undeva într-o cameră dosnică.

Inevitabil unul dintre generali puse întrebarea pe care Isabella o detesta, pe un ton sec.

— A fost folosit vreodată acest gaz pe populaţie umană? Dacă da, ne puteţi oferi detalii?

— Poate că generalul ne-ar putea oferi un mic surplus de prizonieri de război cubanezi din Angola? replică directorul şi cu toţii râseră, încântaţi de umorul macabru. Serios, domnule general, răspunsul la întrebare este negativ. A fost însă, intens testat peste hotare în condiţii de laborator, cu rezultate excelente. De fapt, am aranjat ca astăzi să fiţi martori la prima noastră testare.

Divizia de pesticide şi otrăvuri de la Capricorn Chemicals era situată la opt sute de metri depărtare de clădirea administrativă. Grupul plecă în convoi de maşini, în frunte cu automobilul Cadillac negru al ministrului. Isabella stătu lângă el pe bancheta din spate şi-i vorbi despre diferitele activităţi de la Capricorn.

— Această clădire este fabrica unde se îmbogăţeşte uraniul. Vedeţi cum am făcut să pară numai o extensie a rafinăriei principale de fosfat...

Ministrul apărării avea reputaţia unui temperament pătimaş. Ea însă se descurcase întotdeauna bine cu el şi îl respecta pentru dedicaţia şi zelul lui politic. Pălăvrăgiră prieteneşte în timpul călătoriei scurte, până ce opriră în faţa porţii principale a fabricii de pesticide şi otrăvuri agricole. Aceasta era o facilitate separată de principalul complex.

Era înconjurată de un gard de patru metri din plasă metalică. La anumite intervale, de-a lungul gardului erau plasate plăcuţe de avertisment. Acestea înfăţişau cranii şi oase încrucişate roşii şi avertismente în trei limbi: „Pericol! *Gevaar! Ingozi!”*

Gardienii de la poarta principală aveau în lese câini Rottweiler. Fabrica era ascunsă de un desiş de copaci. Clădirea era lungă şi joasă, zidurile construite din piatră naturală şi toate ferestrele exterioare erau din geam reflectorizant. La intrare se făcu încă o dată verificarea de securitate şi chiar şi ministrului i se ceru să treacă prin scanarea electronică.

Directorul israelian îi conduse printr-o serie de coridoare acoperite cu mochete, separate unul de celălalt de uşi de

oţel cu protecţie împotriva focului şi a gazelor, până ce în cele din urmă ajunseră în sediul cel nou Cyndex. Clădirea era atât de nouă, încât mirosea a beton proaspăt. Se adunară într-un salon mic. Uşa cu protecţie împotriva gazelor se închise în urma lor, iar directorul li se adresă.

— Proceduri stricte de securitate sunt aplicate în această secţiune a clădirii. Veţi observa aerul condiţionat. Arătă către panourile de pe pereţi. Calitatea aerului din clădire este strict monitorizată. În cazul foarte puţin probabil al unui accident sau al unei scurgeri, aerul poate fi pompat afară şi schimbat în zece secunde. Câteva minute vorbi despre măsurile de siguranţă. Pentru o şi mai mare siguranţă însă, înainte să intraţi în fabrică vi se va cere să purtaţi costume de protecţie.

Existau vestiare separate pentru cele două sexe. În vestiarul femeilor, o angajată de culoare o ajută pe Isabella să se dezbrace până la chiloţi, apoi îi atârnă costumul într-unul dintre dulapuri. O ajută să-şi pună o salopetă dintr-un material de protecţie. Avea cizme şi mănuşi albe din plastic şi îi arătă Isabellei cum să îşi aşeze casca pe cap şi să dea drumul rezervei de aer comprimat. Avea un vizor de plastic transparent şi un cilindru pentru aer. De asemenea, mai avea încorporate microfoane care permiteau o conversaţie normală.

Isabella se întoarse în salon şi se alătură restului grupului.

— Suntem gata, doamna mea şi domnilor? întrebă directorul şi se întoarse către uşa aflată pe peretele îndepărtat.

Aceasta se deschise şi trecură prin ea. Îi întâmpinară patru tehnicieni. Isabella observă că, în timp ce vizitatorii purtau salopete albe, cei patru tehnicieni purtau salopete galben crom, iar directorul roşie, pentru o identificare uşoară.

Unul dintre tehnicienii în galben îi conduse pe un alt coridor scurt. În mers, acesta ajunse lângă Isabella.

— Bună dimineaţa, dr. Courtney, spuse el încet, iar ea recunoscu surprinsă vocea şi îl privi prin vizor.

— Bună, domnule Afrika, murmură ea. Te încântă slujba de la Capricorn?

Era prima dată când îl vedea de când plecase din Londra.

— Este foarte interesantă, mulţumesc. Numai atât îşi spuseră înainte să intre în camera în care avea să se efectueze testul, dar Lothar De La Rey o observase. Când fură poftiţi să ocupe scaunele tapiţate cu piele, Lothar se aşează lângă Isabella şi întrebă:

— *Wie is die kaffir?* Cine este negrul?

— Numele lui este Afrika. Are licenţă în inginerie chimică.

— Cum de îl cunoşti? insistă Lothar.

— Am făcut parte din echipa care l-a recrutat.

— Are permis de securitate, nu?

— Desigur. A fost emis de propriul nostru departament, adăugă ea naiv.

Lothar dădu din cap şi îşi întoarseră atenţia spre director.

— Acestea sunt cuburi de testare.

La capătul camerei se aflau patru ferestre care dădeau în camere diferite. Fiecare era de mărimea unei cabine telefonice – sau a unei toalete, decise Isabella că era o descriere mai potrivită.

— Ferestrele sunt din sticlă dublu blindată, sublinie directorul. Şi veţi observa monitoarele de deasupra fiecăreia. Arătă spre panourile electronice pe care erau afişate semnele vitale.

Înapoia ferestrelor, legate de scaune albe de plastic, se aflau patru siluete humanoide mici. Pentru o clipă Isabella crezu că erau copii – după care directorul explică:

— Subiecţii testului sunt babuini din genul *Papio Ursinus.* Poate că vă par nefamiliari, pentru că au fost raşi ca să se asemene mai mult cu subiecţii umani. Veţi observa că Numărul Unu este aproape complet neprotejat.

Trupul gol şi ras legat de scaun din primul cub părea înduioşător de vulnerabil. Scutecul de unică folosinţă, care

era singurul său accesoriu, accentua nuanţa.

— Numărul Doi poartă haine care se aseamănă cu uniforma militară normală.

Acest babuin era îmbrăcat într-un costum de luptă în miniatură, dar braţele şi capul îi erau neprotejate.

— Numărul Trei este complet neprotejat cu excepţia ochilor, a gurii şi a nasului.

Animalul purta mănuşi şi o glugă moale din plastic care îi lăsa numai faţa descoperită.

— Numărul Patru este echipat cu un costum complet de protecţie, asemănător celor pe care le purtaţi dumneavoastră. Acestea vor fi îmbrăcate de forţele aliate atunci când se va manipula şi răspândi Cyndex 25. Făcu o pauză. Aş dori să adaug că subiecţii Unu, Doi şi Trei au fost sedaţi. Se vor produce simptome fizice aparente la aplicarea agentului testării, dar acestea sunt reacţii reflexe ale sistemului nervos central şi nu ar trebui să fie socotite ca indicând un grad al suferinţei prin care trece animalul.

Isabella simţi cum muşchii stomacului i se strâng şi, în ciuda aerului filtrat pe care îl respira, simţi o greutate în piept.

— Cyndex 25 nu are culoare şi nici miros. Din motive de securitate însă, am adăugat aromă de migdală gazului nostru. Nu va exista nicio ceaţă sau vreun alt indiciu al aplicării sale, exceptând cele ale echipamentului de monitorizare. Afişajele vor arăta părţi ale Cyndex 25 în o sută de mii de părţi de aer. Făcu o pauză şi îşi drese vocea. Acum, domnilor – şi doamna mea – dacă sunteţi gata, vom începe demonstraţia.

Ministrul dădu din capul acoperit cu cască, iar directorul rosti un ordin în microfonul de la biroul său. Isabella şi-l imagină pe Ben sau pe vreun alt tehnician ajustând butoanele în camera din spate.

Timp de câteva secunde nu se întâmplă nimic. Respiraţia şi bătăile inimii celor patru babuini continuară, trasând dâre verzi luminoase şi regulate pe ecrane.

Apoi ecranul care înregistra concentraţia de Cyndex 25 în aer licări şi crescu de la 0 la 5 – cinci părţi de gaz paralizant într-o sută de mii de părţi de aer.

În câteva secunde afişajele începură să se modifice – toate, exceptând cele ale babuinului complet echipat. Bătăile inimii se accelerară brusc, respiraţia deveni mai rapidă şi mai profundă. Schimbările erau mai violente pe ecranul de deasupra maimuţei complet goale.

Isabella se holbă la ea cu oroare. Îi văzu pleoapele tremurând şi lacrimile începură să îi curgă pe faţa rasă. Căuta aer cu gura, iar limba i se mişca fără încetare între buze. Dâre de salivă argintie şiroiră în jos către piept.

— Cincisprezece secunde, rosti directorul. Subiectul Numărul Unu este acum imobilizat. Numărul Patru este neafectat, Doi şi Trei înregistrează simptome medii şi acute.

Babuinul gol începu să se zbată între curelele care îl ţintuiau locului. Isabella simţi cum un ghem de fiere amară i se ridică în gât şi îl înghiţi.

Dintr-odată babuinul deschise gura larg şi ţipă. Ţipătul subţire de agonie ajunse până la ei chiar şi prin geamul cu blindaj dublu. Atacă toate terminaţiile nervoase ale Isabellei. Îşi încleştă pumnii şi simţi cum o transpiraţie rece şi lipicioasă începe să îi curgă pe sub costumul alb. Alături de ea îl simţi pe Lothar De La Rey agitându-se şi de jur-împrejurul ei ceilalţi bărbaţi făceau mici gesturi instinctive de repulsie şi disconfort. Erau soldaţi şi poliţişti căliţi de atrocităţi şi suferinţe, şi totuşi îşi mişcară picioarele, îşi încleştară mănuşile albe sau îşi retrăgeau instinctiv capul, tresărind.

Toate cele trei animale expuse tresăreau şi se zbăteau, rotindu-şi capetele, arcuindu-şi spinările în convulsii spasmodice. Dârele mucoase ale limbilor şi ale gurilor deschise care ţipau deveniră de un roşu aprins, iar globii oculari priviră printr-o reţea de vene injectate. Începură să vomite. Scutecul pe care îl purta primul babuin era îmbibat de o pată crescândă de urină şi fecale.

Isabella se împotrivi valurilor de greaţă care începură să o sufoce. Îşi dori să ţipe, să fugă, să se ascundă de această oroare.

— Un minut şi cinci secunde. Semnele vitale ale Numărului Unu au încetat.

Trupul firav ca de copil atârna de curele. Goliciunea lui era aberantă şi obscenă.

— Două minute şi cincisprezece secunde. Numărul Doi terminat. Trei minute şi opt secunde. Numărul Trei terminat. Veţi observa că Numărul Patru nu a fost afectat. Costumul i-a oferit protecţie completă.

Isabella se ridică în picioare.

— Mă scuzaţi, bolborosi ea.

Fusese hotărâtă să reziste mai mult decât oricare dintre bărbaţii prezenţi. Uită însă de această promisiune. Fugi pe coridor şi se năpusti în vestiarul femeilor.

Îşi smulse casca de pe cap, căzu în genunchi şi apucă vasul rece de porţelan al toaletei cu ambele mâini. Icni şi suspină, iar groaza, mila şi vinovăţia îi ţâşniră pe gât într-un şuvoi de acid amar care împroşcă vasul.

După ceea ce tocmai văzuse, Isabella nu se putu aduna ca să se întoarcă în minunata ambianţă de acasă de la Garry şi Holly.

Plecă de la fabrica Capricorn fără să îşi ia rămas-bun de la ministru sau de la Lothar sau de la vreun alt oficial. Conduse repede, fără să fie atentă înjur, repede, prea repede, împingând Porsche-ul până la limitele vitezei sale. Speră ca senzaţia elementară, şi purificatoare, a vitezei s-o facă să scape de ruşine. Nu reuşi. După o oră întoarse spre Johannesburg şi încetini la un ritm mai moderat.

Rezervorul era aproape gol şi opri la prima benzinărie pe care o întâlni. În vreme ce angajatul îi umplea rezervorul, îşi dădu seama că nu ştia unde se află. Nu era oraşul ei. Ştia numai că se afla undeva pe reţeaua de drumuri şi în labirintul de suburbii rezidenţiale care înconjurau uriaşul complex industrial şi minier care era Johannesburgul.

Întrebă funcţionarul care era cel mai scurt drum înapoi la Sandton. De îndată ce acesta îi explică unde se afla, îşi dădu seama că soarta sau propriul subconştient o călăuzise. Se afla la doar trei sau patru kilometri de casa lui Michael. Cu câţiva ani în urmă, Michael îşi cumpărase o proprietate mică de cincizeci de acri, pe care se afla o fermă dărăpănată. Era suficient de aproape de birourile *Golden City Mail* unde lucra. Michael se decisese să renoveze casa cu propriile puteri. Plantă mai bine de o sută de pomi fructiferi, spre încântarea păsărilor şi a lăcustelor, şi avea un cârd de găini care hoinăreau prin bucătărie şi se găinăţau pe chiuvetă şi pe uşa frigiderului.

— Ei bine, e şi casa lor, îi explicase Michael, atunci când ea protestase. Un rahat sau doi n-au făcut niciodată rău cuiva.

Deşi intenţia iniţială a lui Michael fusese aceea de a transforma păsările într-o serie nesfârşită *de poulet roti* şi *coq au vin,* până acum nu fusese în stare să taie nici măcar una. Unele dintre păsări muriseră deja de bătrâneţe.

„Michael!” Isabella simţi că se înveseleşte şi se uită la ceasul de mână. Era trecut de şase. Trebuia să fie deja acasă. „Michael este exact persoana de care am nevoie acum”.

În timp ce conduse de-a lungul drumului prin plantaţia de arbori de eucalipt ce marca frontiera proprietăţii lui Michael, îi văzu Volkswagenul combi parcat în faţa casei. Vechiul Valiant al lui Michael îşi dăduse în cele din urmă obştescul sfârşit. Zâmbi când îşi aminti descrierea lui Michael despre cum un scurtcircuit electric se produsese în traficul orei de vârf şi vechea maşină îşi oferise o înmormântare vikingă creând un ambuteiaj de opt kilometri drept cortegiu funerar. Observă că Volkswagenul, cumpărat la mâna a doua, nu părea să fie într-o formă mai bună.

Jumătate din acoperişul de tablă al casei lui Michael era vopsit în verde-măr, în vreme ce cealaltă jumătate era roşu-rugină. Se plictisise în mijlocul renovării.

Michael amenajase, de asemenea, o pistă de aterizare la marginea proprietăţii sale şi o înregistrase ca aerodrom particular la directoratul aviaţiei civile. Îşi păstra vechiul avion Cessna Centurion într-un hangar la capătul îndepărtat al livezii sale. Clădirea era construită din plăci de tablă ondulată pe care Michael le cumpărase la mâna a doua de la un depozit de vechituri. Edificiul care rezultase era în ton cu stilul obişnuit al lui Michael.

Îl găsi în hangar robotind la avionul vopsit în albastru şi alb. Îl trase de marginea salopetei, iar el ieşi târându-se cu spatele înainte, părând plăcut surprins. Nu se mai văzuseră de aproape un an.

După ce o sărută, scoase o sticlă de vin din frigiderul vechi şi ruginit din colţ şi turnă în două pahare. Abia atunci observă Isabella că era nervos şi distrat. Se uita continuu la ceas şi se tot ducea la uşa hangarului. Era rănită şi dezamăgită.

— Aştepţi pe cineva, zise ea. Îmi pare tare rău, Mickey. Ar fi trebuit să sun mai înainte. Sper că nu ţi-am stricat planurile.

— Nu, sigur că nu. Deloc, o asigură el, dar se ridică în picioare, evident uşurat. Dar... ei bine, ca să îţi spun adevărul... vocea lui se pierdu şi încă o dată se uită peste capul ei înspre uşă.

„Unul dintre iubiţii lui, gândi ea cu amărăciune. Îşi face griji că îi voi întâlni ultima cucerire”. Îl detestă că nu era disponibil pentru ea atunci când avea atât de mare nevoie şi îşi luă rapid rămas-bun.

Îl privi în oglinda retrovizoare în timp ce conduse înapoi printre copaci. Părea singuratic şi vulnerabil şi toată mânia ei se evaporă.

„Dragul de Mickey, gândi ea. Eşti la fel de pierdut şi de nefericit ca şi mine”.

Opri maşina Porsche-ul la poarta proprietăţii, apoi viră către est pe şoseaua principală spre Sandton. Un alt vehicul se apropia. Era o furgonetă gri greu de clasificat. Când se

apropie, aruncă o privire înspre şofer şi imediat se îndreptă la loc pe scaun. Şoferul era fratele ei, Ben. El nu o observase, căci era adâncit în conversaţie cu un bărbat de culoare care stătea pe locul pasagerului de lângă el. Pasagerul avea pielea mult mai închisă decât Ben, un zulus sau, poate, din tribul Xhosa pursânge, cu trăsături puternice şi o expresie mocnită. Nu era genul de chip pe care l-ar putea uita prea curând.

Încetini Porsche-ul şi urmări maşina în oglinda retrovizoare. Dintr-odată, farurile din spate ale furgonetei începură să licărească. Maşina viră pe aleea ce dădea spre casa lui Michael şi dispăru între copaci.

„Mister rezolvat, murmură Isabella. Deşi nu înţeleg de ce Michael nu a vrut să îl văd pe Ben. Ştie că eu i-am aranjat slujba la Capricorn. Se gândi iarăşi câteva clipe. Trebuie să fie vorba despre bărbatul care era cu Ben. Este un chip care trebuie ţinut minte. Mă întreb cine este”.

Era aproape opt şi soarele deja apusese când opri maşina în garajul de sub casa lui Garry din Sandton.

— La naiba, o întâmpină Garry când intră în sufragerie. Unde naiba ai fost? Ştii cât este ceasul?

Şi Garry, şi Holly erau în haine de seară. Nu îl vedea prea des aşa nervos pe Garry.

— Oh, Dumnezeule! Balul! îmi pare rău.

Când Garry îi văzu faţa, îi trecu imediat furia.

— Biata Bella. Arăţi de parcă ai fi avut o zi proastă. O să te aşteptăm să te schimbi.

— Nu, nu, protestă ea. Mergeţi înainte. O să vin şi eu.

Pentru Isabella seara fu un dezastru. Partenerul pe care Holly îl stabilise pentru ea era un profesor universitar şi un plicticos fără seamăn. Pentru că ea era senator, dori să discute cu ea politică toată seara.

— Nu crezi că m-am săturat de asta? întrebă ea sec, iar el bătu în retragere.

Plecă devreme. Avu o noapte neliniştită şi cu coşmaruri. Visă maimuţa rasă îmbrăcată în haine militare şi legată de

scaunul alb.

Undeva în visele ei creatura torturată îşi schimbă identitatea şi deveni Nicky al ei, îmbrăcat în costum de camuflaj. Se trezi într-un lac de transpiraţie rece ca gheaţa, tremurând îngrozită.

Nu mai riscă să adoarmă din nou, nici să revadă fantasmele pe care visul le putea aduce. Stătu pe scaun şi citi până ce zorile începură să lumineze contururile ferestrelor. Dădu drumul la apă în cadă, dar înainte să intre în ea, auzi un ciocănit la uşa camerei ei. Când deschise, în prag era Garry, în halat de mătase. Părul îi era în dezordine, iar ochii umflaţi de somn.

— Tocmai am primit un telefon de la *pater* de la Weltevreden, îi spuse el.

— La ora aceasta? Este totul bine? Este vorba despre Nana?

— Nu. Mi-a spus să îţi transmit că amândoi sunt bine.

— Atunci despre ce este vorba?

— Vrea ca eu şi cu tine să zburăm imediat la Weltevreden.

— Amândoi?

— Da. Eu şi cu tine. Imediat.

— Pentru ce Dumnezeu?

— N-a spus. A spus numai că este o chestiune de viaţă şi de moarte.

Se holbă la Garry.

— Ce ar putea fi?

— Cât de repede poţi fi gata de plecare – o jumătate de oră?

— Da, desigur.

— O să sun la aeroportul Lanseria şi o să le cer să pregătească avionul Lear, iar pilotul să fie gata. Se uită la ceas. Am putea ajunge la Cape Town înainte de ora zece.

Când aterizară pe aeroportul D.F. Malan din Cape Town, şoferul lor, Klonkie, îi aştepta. Îi conduse direct la Weltevreden.

Shasa şi Centaine îi aşteptau în camera armelor. Prin tradiţie de familie, în camera armelor se discutau cele mai neplăcute subiecte. Căci aici, pe marele fotoliu de piele neagră, Shasa administrase pedepse corporale celor trei fii ai săi. O adunare în camera armelor nu era niciodată luată în derâdere, iar Isabella simţi că i se face frică atunci când ea şi Garry intrară.

Nana şi Shasa stăteau umăr lângă umăr în spatele biroului vechi, iar expresiile lor erau atât de posomorâte, încât Isabella se opri locului, iar Garry, venind din urmă, se lovi de ea. Nici măcar nu simţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea temătoare şi atunci îşi dădu seama că în încăpere se mai afla şi Nanny, care stătea în faţa şemineului de piatră.

Bătrâna negresă plânsese. Faţa ei era umflată de durere, iar ochii injectaţi. Într-o mână strângea o batistă udă.

— Oh, domnişoară Bella, suspină ea. Îmi pare rău, copilă. A trebuit să o fac – pentru binele tău...

— Despre ce Dumnezeu vorbeşti, Nanny? zise Isabella pornind spre ea, ca să o liniştească – apoi se opri din nou.

Un sentiment îngrozitor de dezastru o copleşi când îşi dădu seama ce se afla pe birou în faţa Nanei şi a lui Shasa.

— Ce-ai făcut, Nanny? şopti ea, îngheţată de disperare. Ne-ai distrus.

Pe birou se afla jurnalul ei legat în piele. Nanny umblase în seiful ei.

— Ne-ai distrus pe mine şi pe copilul meu. Oh, Nanny, cum ai putut să ne faci aşa ceva?

Jurnalul era deschis la pagina care conţine şuviţa de păr a lui Nicky. Pe birou, lângă el, zăcea botoşelul tricotat de bebeluş şi o copie a certificatului de naştere.

— Oh, bătrână proastă şi băgăcioasă. Furia Isabellei răbufni. Niciodată n-o să ştii ce rău ai făcut. L-ai omorât pe Nicky al meu. N-o să te iert niciodată pentru asta, niciodată.

Nanny se văicări disperată, apoi îşi acoperi gura cu batista şi ieşi fugind din cameră.

— A făcut-o pentru că te iubeşte, Bella, îi spuse Shasa sec. A făcut ceea ce ar fi trebuit să faci tu acum opt ani.

— Nu era treaba ei. Nu e treaba nici unuia dintre voi. Nu înţelegeţi. Dacă vă băgaţi, îi veţi pune pe Nicky şi pe Ramon într-un mare pericol.

Alergă la birou, smulse jurnalul şi îl strânse la piept.

— Este al meu. Nu aveţi niciun drept să vă băgaţi.

— Ce se întâmplă aici? zise Garry păşind lângă Isabella. Haide, Bella. Dacă ai probleme, atunci asta ne priveşte pe noi toţi. Vom fi mereu împreună.

— Da, Bella, Garry are dreptate. Vom fi mereu împreună.

— Dacă ai fi venit la noi imediat – izbucni Centaine, aşezându-se la birou. Incriminările nu ne mai pot ajuta acum. Trebuie să o scoatem la capăt – cu toţii, împreună. Stai jos, Bella. Putem să presupunem cea mai mare parte. Tu trebuie să ne povesteşti restul. Spune-ne totul despre Nicky şi Ramon.

Isabella se legănă pe picioare, confuză şi răvăşită de furtuna de emoţii. Garry îşi puse braţul musculos în jurul umerilor ei ca să o sprijine.

— Este în regulă, Bella. Suntem cu toţii lângă tine acum. Cine este Nicky? Cine este Ramon?

— Nicky este fiul meu. Ramon este tatăl lui, spuse ea încet şi îşi îngropă faţa la pieptul lui larg şi ocrotitor.

O lăsară să plângă o vreme, apoi Centaine ridică telefonul.

— O să îl sun pe doctorul Saunders. Îi poate face o injecţie ca să se liniştească.

Isabella se răsuci spre ea.

— Nu, Nana. Nu am nevoie de nimic. Sunt bine. Lăsaţi-mă numai un minut.

Centaine puse receptorul înapoi în furcă, iar Garry o conduse pe Isabella către canapeaua din piele şi se aşeză lângă ea. Shasa se apropie şi se aşeză în cealaltă parte a ei.

— Gata, zise Centaine în cele din urmă. Ajunge. Poţi să plângi mai târziu. Acum avem treabă.

Isabella se îndreptă, iar Shasa îi dădu batista lui din buzunarul de la piept.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, ordonă Centaine.

Isabella inspiră adânc.

— L-am întâlnit pe Ramon la un concert Rolling Stones din Hyde Park, pe când eu şi tati locuiam la Londra, şopti ea.

Vocea îi deveni tot mai puternică pe măsură ce continuă. Vorbi aproape o jumătate de oră. Le spuse de ce ea şi Ramon nu se putuseră căsători şi cum se duseseră în Spania pentru naşterea lui Nicky.

— Aveam de gând să îl aduc aici la Weltevreden. Eu şi Ramon plănuiam să ne căsătorim aici, de îndată ce avea să fie liber.

Le povesti cum Ramon şi Nicky fuseseră răpiţi. Le spuse despre tortura cu apă a copilului şi cum fusese obligată să asiste la scenă şi despre coşmarul pe care îl trăise de atunci încoace.

— Ce voiau de la tine aceşti oameni misterioşi? Ce preţ a trebuit să plăteşti pentru siguranţa lui Ramon şi a lui Nicky? Ce a trebuit să le dai în schimbul şansei de a-l vizita pe Nicky? întrebă Shasa aspru.

Centaine lovi cu bastonul în podeaua de lemn.

— Asta nu este important în acest moment. Vom discuta despre asta mai târziu.

— Nu, zise Isabella clătinând din cap. Nu mă deranjează să răspund. Nu voiau nimic de la mine. Cred că îl forţau pe Ramon să le facă vreun serviciu. Îl recompensau permiţându-mi să îi vizitez pe amândoi, pe Ramon şi pe Nicholas.

— Minţi, Bella, o acuză Shasa cu asprime. Ramon Machado te foloseşte. Eşti obligată să lucrezi pentru el şi stăpânii lui.

— Nu. Era înspăimântată că reuşise să vadă cu atâta uşurinţă prin minciunile ei. Ramon este la fel de neajutorat ca şi mine. Suntem ameninţaţi şi şantajaţi...

— Opreşte-te, Bella, i-o reteză Shasa. Tu eşti cea forţată să plătească preţul. Nicholas este ostaticul. Ramon este păpuşarul malefic care trage sforile.

— Nu! ţipă ea plină de suferinţă. Te înşeli! Ramon este...

— Îţi spun eu cine este Ramon de Santiago y Machado. Da, tu ne-ai oferit arborele lui genealogic, numele întreg şi data naşterii sale, remarcă Shasa, iar Isabella strânse protector jurnalul. Ştii că am prieteni în Israel. Unul dintre ei este directorul Mossadului. L-am sunat. A căutat numele lui Ramon în computer. Au luat legătura cu CIA. Şi serviciile noastre de securitate au un dosar deschis despre Ramon de Santiago y Machado. În cele trei zile de când Nanny ne-a adus jurnalul, am putut descoperi nişte lucruri destul de interesante despre Ramon al tău.

Sări de pe sofa şi se duse la birou. Deschise un sertar şi se întoarse cu un dosar gros, pe care îl trânti pe măsuţa de cafea din faţa ei. Tăieturi din ziare şi fotografii, documente şi foi printate se răspândiră dintre coperţile înţesate.

— Acesta a sosit aseară într-o valiză diplomatică israeliană din Tel Aviv. Nu te-am sunat până ce nu l-am studiat în întregime. E o lectură destul de interesantă. Shasa ridică o fotografie din teanc. Intrarea victorioasă a lui Fidel Castro în Havana, în ianuarie 1959. Aceştia sunt Che Guevara şi Ramon, împreună în al doilea jeep. Luă o altă fotografie lucioasă alb-negru. Congo, 1965. Brigada Patrice Lumumba. Ramon este al doilea bărbat alb din stânga. Cadavrele sunt rebeli Simba executaţi. Luă încă una. Ramon şi vărul său, Fidel Castro, după Golful Porcilor. Se pare că Ramon a jucat un rol esenţial în adunarea informaţiilor secrete despre invazie. Scotoci prin teancul de fotografii. Asta este destul de recentă. General-colonelul Ramon de Santiago y Machado, şeful secţiunii africane al Directoratului Patru al KGB, primind Ordinul Lenin de la secretarul general Brejnev. Foarte chipeş în această uniformă, nu-i aşa, Bella? Uită-te la toate aceste medalii.

Bella se feri de fotografie, de parcă tatăl ei ar fi ţinut în

mână o cobră africană neagră.

Garry se întinse şi luă fotografia din mâna lui Shasa.

— Acesta este Ramon? o întrebă el, ţinând-o în faţa ei.

Isabella îşi coborî ochii, dar nu răspunse.

— Haide, Bella. Trebuie să ne spui. El este Ramon al tău?

Continuă să refuze să răspundă. Shasa fu nevoit să o şocheze ca să accepte adevărul.

— Totul este o mare înşelăciune bine elaborată. Probabil că te-a ales ca victimă. Cu siguranţă, el a aranjat răpirea şi torturarea fiului tău. S-a jucat cu tine de atunci încoace. Ştiai că porecla lui este *El Zorro Dorado?* Se pare că însuşi Castro a fost cel care i-a dat-o. Vulpea Aurie.

Isabella ridică brusc capul. Îşi aminti remarca făcută de José, paraşutistul, care în acel moment o nedumerise. „Pele este puiul vulpii, *El Zorro.* „Cumva acesta fu ultimul mic detaliu care o sili să vadă adevărul.

— *El Zorro* – da. Expresia i se aspri. Prima lucire de ură arzătoare îi apăru în ochi. Privi instinctiv către bunica ei. Ce o să facem, Nana? întrebă ea.

— Ei bine, primul lucru pe care o să îl facem este să îl salvăm pe Nicholas, rosti ea vioaie.

— Nu ştii ce vorbeşti, Nana, protestă Garry. Era stupefiat.

— Întotdeauna ştiu ce vorbesc, îi spuse cu fermitate Centaine Courtney-Malcomess. Pe tine te însărcinez, Garry. Aceasta are prioritate înaintea oricărui alt lucru. Vei primi absolut tot ce îţi trebuie. Nu mă interesează cât va costa. Tu adu-mi copilul. Este tot ce contează. E limpede, tinere?

Expresia uluită a lui Garry se limpezi încet. Începu să rânjească.

— Da, Nana, este foarte limpede.

Garry transformă camera armelor de la Weltevreden în cartierul său general de operaţiuni.

Ar fi putut alege oricare dintre celelalte douăsprezece facilităţi mai bine echipate dintr-unul din centrele de conferinţă sau de consiliu Courtney. Dar niciuna nu avea

atmosfera de siguranţă familială a acestei încăperi, care atât de mult timp fusese centrul vieţii lor. Nimeni nu îi contestă alegerea.

— Spaţiul este restricţionat pentru familie. Nu vom aduce pe nimeni din afară până ce nu va fi absolut necesar, îi preveni el.

Puse două table mari pe şevalete, câte unul de fiecare parte a biroului. Pe unul atârnă o hartă a Africii de la sud de Sahara, la scară mare. Lăsă cea de-a doua tablă goală deocamdată, cu excepţia unei fotografii pe care o prinse în vârful ei.

Era una dintre pozele pe care i le făcuse Isabella lui Nicholas pe plajă. Era îmbrăcat în costum de înot, cu părul ciufulit de sare de mare şi de vânt, râzând înspre obiectiv.

— Asta ca să îmi reamintească despre ce este vorba aici, le spuse Garry. Vreau să îmi imprim în minte imaginea. După cum a spus Nana – de acum înainte numai el contează. Acel chip. Acel copil.

Se încruntă la ea.

— Ei bine, tinere Nicky, unde eşti?

Se întoarse spre Isabella, care stătea la birou şi îi puse în faţă masivul *volum Jane's All the World's Aircraft.*

— În regulă, Bella. Să presupunem că un cargobot militar rus te-a dus din Lusaka la această bază unde l-ai întâlnit pe Nicky. Hai să aflăm ce tip este. Deschise cartea în faţa ei şi începu să dea paginile.

— Asta este, zise ea şi arătă spre una dintre ilustraţii.

— Eşti sigură? întrebă el şi se aplecă peste umărul ei. Iliuşin D 76. Nume de raport NATO – Candid, citi el cu voce tare. *Jane* estimează viteza sa de croazieră ca fiind 750 – 800 de kilometri pe oră.

Făcu o însemnare pe carnetul său de navigaţie.

— Bine, spui că avem un curs de 300 grade magnetic şi că timpul de zbor a fost două ore şi cincizeci şi şase de minute. Ştim că este vorba de coasta Atlanticului – să însemnăm asta pe hartă.

Se duse la hartă şi începu să lucreze cu compasul şi raportorul.

— Garry – Isabella era îngrijorată – numai pentru că Nicky era acolo anul trecut nu înseamnă că se mai află tot acolo, nu?

— Desigur că nu, încuviinţă el fără să îşi ia ochii de la hartă. Din câte ne spui tu însă, Nicky părea să fie instalat în acea tabără. Mergea la şcoală şi stătuse acolo suficient de mult ca să îşi facă prieteni şi să îşi construiască o reputaţie de jucător de fotbal – Pele? Se întoarse şi se uită la ea prin lentilele ochelarilor ca un peştişor prietenos. Ştim din rapoartele de spionaj israeliene şi sud-africane că prietenul tău *El orro* încă mai operează în Angola. A fost văzut în Luanda de un agent CIA, în urmă cu paisprezece zile. Şi trebuie să începem de undeva. Până ce vom afla cu certitudine că Nicky nu se află acolo, vom presupune că este. Se îndepărtă de hartă. Gata, murmură el. Se pare că este undeva la nord de Luanda şi la sud de graniţa cu Zairul. În zonă sunt cinci, nu, şase guri de râu, cam la o sută optzeci de kilometri una de cealaltă. Vânturile schimbătoare ar fi putut crea o deviaţie de zece grade în cursul avionului Candid, în oricare dintre direcţii.

Reveni la birou şi ridică foaia mare de desen pe care Isabella schiţase din memorie harta pistei de aterizare şi a gurii de râu. El o cercetă nesigur, apoi clătină din cap.

— Poate fi oricare dintre cele şase râuri indicate pe hartă. Se uită mai îndeaproape la hartă. Ele sunt Tabi, Ambriz, Catacanha, Chicamba, Mabubas şi Quicabo – îţi sună cunoscut vreunul dintre aceste nume, Bella?

Femeia clătină din cap.

— Nicky numea baza Tercio.

— Este probabil un nume de cod, zise Garry şi prinse desenul ei alături de fotografia lui Nicky pe tabla a doua. Vreun comentariu până acum? Privi înspre Centaine şi Shasa. Ce părere ai, *pater?*

— Se află la o mie de kilometri de frontiera namibiană,

care este cel mai apropiat teritoriu prietenos. Putem să ne luăm gândul de la orice încercare de a ajunge la Nicky pe uscat.

— Elicoptere? întrebă Centaine.

Amândoi bărbaţii scuturară din cap în acelaşi timp.

— În afara razei de acţiune, fără realimentare, zise Garry, iar Shasa încuviinţă.

— Am zbura peste o zonă de război. Conform ultimelor noastre informaţii, cubanezii au un lanţ solid de radare care acoperă graniţa namibiană şi cel puţin o escadrilă de avioane de vânătoare MIG-23 cu baza la nord de frontieră la Lubango.

— Dar dacă am folosi Lear-ul? insistă Centaine şi amândoi bărbaţii râseră.

— Nu putem depăşi un MIG, Nana, zise Garry. Şi ei au mai multe arme decât noi.

— Da, dar puteţi circula în jurul lor, să zburaţi cu mult deasupra Atlanticului şi să veniţi din spatele lor. Ştiu că avioanele de vânătoare nu pot zbura prea departe, iar Lear-ul poate ajunge până în Mauritius.

Se opriră din râs şi se uitară unul la celălalt.

— Crezi că s-a îmbogăţit din prostie? întrebă Garry, apoi i se adresă direct. Să presupunem că ajungem acolo în Lear, apoi ce? Nu putem ateriza sau decola – Lear-ul are nevoie de o pistă de o mie de metri. Din ce ne spune Bella, au o pistă scurtă şi o bază de antrenament de gherilă, păzită de paraşutişti sud-americani sau, mult mai probabil, cubanezi. N-o să ni-l dea pur şi simplu pe Nicky, nu fără luptă.

— Da. Mă aştept să ne luptăm, zise Centaine dând din cap. Aşa că este timpul să îl chemăm pe Sean.

— Sean? se miră Shasa clipind. Desigur!

— Nana, te iubesc, zise Isabella şi luă telefonul. International, vreau să efectuez un apel urgent la cazarma Ballantyne de la Bulawayo, Rhodesia.

Legătura se făcu abia după aproape două ore, iar între timp Garry telefonase la aeroport şi vorbise cu piloţii săi.

Avionul Lear era deja în drum spre Bulawayo, când Sean se auzi în cele din urmă pe fir.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el, zise Garry şi luă telefonul din mâna Isabellei. Se certară mai puţin de un minut, apoi Garry zise ameninţător: Nu-mi vinde mie gogoşile astea, Sean. Într-o oră avionul Lear va fi pe aeroportul Bulawayo ca să te ia. Mişcă-ţi fundul ăla păros la bord, *pronto.* Dacă este nevoie o să îl sun pe generalul Walls sau pe Ian Smith. Avem nevoie de tine aici. Familia are nevoie de tine.

Închise şi se uită la Nana.

— Scuze, Nana.

— Am mai auzit expresia asta şi altă dată, murmură ea. Şi, câteodată, puţintel limbaj dur face minuni.

Maiorul Sean Courtney de la Cercetaşii Ballantyne se opri în faţa tablei improvizate din camera armelor de la Weltevreden şi studie fotografia nepotului lui. Fusese promovat maior şi al doilea la comanda Cercetaşilor, cu numai trei luni înainte. Roland Ballantyne reuşise până la urmă să îl încartiroiască permanent în regiment.

— Se vede că este băiatul Bellei. Seamănă cu ea. Un puşti urât. Sean rânji la ea. Nu e de mirare că l-a ţinut pitit până acum.

Isabella scoase limba la el. Prezenţa lui Sean îi făcea bine; îi dădea din nou speranţă. Era dur, competent şi arătos, iar deplina încredere în propriile puteri o mobiliza şi pe ea.

— Când te vor lăsa să îl vezi din nou pe Nicky? întrebă el, iar ea se gândi o secundă.

Nu îi putea spune despre promisiunea de a i se da acces de îndată ce se vor termina testele Cyndex 25. Ar fi însemnat să recunoască în faţa tuturor că era o trădătoare.

— Cred că în curând. Nu l-am mai văzut pe Nicky de aproape un an. Trebuie să fie curând. O chestiune de zile, mai degrabă decât de săptămâni.

— Nu te vei duce, interveni Garry. N-o să te lăsăm să te duci din nou în ghearele lor.

— Oh, taci din gură, Garry, i-o reteză Sean. Sigur că trebuie să se ducă. Cum naiba o să ştim unde îl ţin pe Nicky dacă nu o face?

— Am crezut... începu Garry, cu faţa îmbujorată de furie.

— Bine, tovarăşi. Să facem un târg. Eu conduc operaţiunea generală – tu eşti responsabil pentru logistică şi întăriri. Ce zici?

— Foarte bine! interveni Centaine. Aşa o să procedăm. Continuă, Sean. Spune-ne cum vei desfăşura operaţiunea de salvare.

— Bine. În linii mari, cam asta este. Lămurim detaliile mai târziu. În primul rând, trebuie să acceptăm că este o operaţiune în întregime ofensivă. Cu siguranţă ne vom confrunta cu o opoziţie masivă. Vor încerca să ne omoare – trebuie să îi omorâm noi primii. Nu putem să ne jucăm. Dacă îl vrem pe Nicky, trebuie să ne luptăm pentru el. Dacă lucrurile merg însă rău, s-ar putea să înfruntăm o furtună politică şi legală aici şi peste hotare. S-ar putea să fim găsiţi vinovaţi de terorism şi asasinat. Suntem pregătiţi să acceptăm asta?

Privi chipurile atente din jurul lui. Dădură cu toţii din cap fără ezitare.

— Bine. Asta am lămurit-o. Acum partea practică. Presupunem că Nicky este ţinut în nordul Angolei, la această bază de pe coastă. Bella intră aşa cum a făcut-o ultima dată. De îndată ce va fi acolo cu Nicky, ne va chema.

— Cum? întrebă Garry.

— Asta este problema ta. Ai Courtney Communications la dispoziţie. Cere-le să vină cu un soi de radio miniatural sau cu un emiţător automat. De îndată ce se va afla la bază, Bella îl va activa şi ne va indica locaţia.

— Bine, aprobă Garry. Avem acele indicatoare electronice de poziţie pe care le folosim pentru marcarea inspecţiilor geologice aeriene. Ar trebui să putem adapta

unul dintre acestea. Cum îl va strecura înăuntru Bella?

— Din nou, asta este problema ta, îi spuse Sean sec. Să continuăm. Deci Bella se află în zona ţintă. Ne dă un amplasament. Intrăm...

— Cum? întrebă Garry din nou.

— Există o singură cale – dinspre mare. Sean îşi trecu mâna peste harta Atlanticului de sud, în jos către vârful continentului african. La Walvis Bay avem traulerele de la fabrica de conserve. Unul dintre traulerele acelea moderne ale tale, Garry, cele pe care le trimiţi la Veema Seamount. Ating aproape treizeci de noduri şi avem o distanţă de aproape şapte mii de kilometri.

— La naiba, da! izbucni Garry jubilând. *Lancer* tocmai a fost la reparat în docurile din Cape Town. Este pe mare chiar în acest moment, în drum spre Walvis Bay. O să le cer să îl oprească acolo, cu rezervorul plin şi gata să plece pe mare. Van Der Berg, căpitanul, este un marinar desăvârşit.

— Spune-le să descarce plasele şi toate celelalte echipamente grele de care nu avem nevoie, adăugă Sean.

— Da. În poliţa de asigurare o să mai adaug riscuri de război şi de alt fel. Ştiu eu cum te porţi tu cu echipamentul. Garry devenea indignat. La naiba, ai distrus patru Landeruisere anul trecut.

— Gata cu cearta. Centaine îi readuse cu fermitate la problema principală. Spune-ne, Sean. O să navighezi cu *Lancer* pe râu?

— Nu, Nana. O să folosim ambarcaţiuni de desant cu motor ca să ajungem pe uscat. Cunoşti pe cineva de la baza navală Simonstown?

— Îl cunosc eu pe ministrul apărării, interveni Bella. Şi pe amiralul Keyter.

— Minunat! exclamă Sean. Dacă obţii bărcile, vezi dacă poţi obţine permisiune pentru vreo duzină de marinari care să se ofere voluntari pentru o mică distracţie. Comandourile navale au sânge fierbinte şi o să se dea peste cap ca să aibă şansa unui chef pe cinste. Ca să nu mai spun că vom

năvăli într-o bază de antrenament ANC şi că o să le facem un mare serviciu.

— Îl cunosc şi eu pe ministru. O să merg cu Bella la el, spuse Centaine. Vă garantez tot echipamentul special de care aveţi nevoie. Fă-mi o listă, Sean.

— Va fi gata până mâine-dimineaţă.

— Cum rămâne cu armele – şi oamenii?

— Cercetaşi, le spuse Sean. Nu găsiţi alţii mai buni. I-am antrenat chiar eu. Am nevoie de circa douăzeci de oameni. Ştiu exact pe cine vreau. O să vorbesc chiar acum cu Rolland Ballantyne. Lucrurile sunt destul de liniştite prin Rhodesia în acest moment, e sezonul ploios. O să mi-i dea. S-ar putea să trebuiască să îi rup vreun picior, dar o să mă lase să îi iau. Vor avea nevoie de câteva zile de antrenament pe vas, dar până la sfârşitul săptămânii viitoare, vor fi gata de plecare. Se uită spre Isabella. Acum totul depinde de tine, Bella. Tu eşti câinele nostru de vânătoare. Condu-ne la ei.

La unsprezece zile după ce trimisese confirmarea codată Trandafirul Roşu că Cyndex 25 fusese testat cu succes la Capricorn Chemicals, Isabella primi permisiunea şi instrucţiuni pentru o vizită la Nicholas. I se spunea să ia zborul Liniilor Aeriene Sud-Africane spre Londra, care realimenta în Kinshasa, pe râul Congo, şi să debarce la această oprire în loc să continue drumul spre Londra.

Avea să fie aşteptată la aeroportul Kinshasa.

— Arată bine. Sean jubila când puse degetul pe hartă. Aici este Kinshasa. Se află la trei sau patru sute de kilometri de zona ţintă presupusă. O să te ia chiar de la uşă, nu te vor mai trimite pe o rută ocolită prin Nairobi şi Lusaka, ca data trecută. Se uită la Isabella. Deci vor să iei zborul de vineri? Dacă totul merge bine, asta înseamnă că probabil vei fi pe poziţie sâmbătă sau cel mai târziu duminică. Vom naviga dinspre Walvis Bay în *Lancer,* de îndată ce voi putea ajunge acolo. Băieţii au terminat antrenamentul şi tot

echipamentul se află la bordul lui *Lancer.* Stau degeaba de aproape o săptămână – se vor bucura să o ia din loc.

Studie harta şi îşi butonă apoi calculatorul.

— Ne putem afla în poziţie la o sută de mile marine de gura râului Congo până luni, pe doisprezece. Cum îţi convine asta, Garry?

Garry se ridică şi se duse la hartă.

— O să aştept cu avionul Lear la aeroportul Windhoek – aici. Voi efectua primul zbor în noaptea de luni, pe doisprezece. Va trebui să avansez pe mare cel puţin cinci sute de mile înainte să pot întoarce. Aceasta este raza estimată a reţelei de radare cubaneze din sudul Angolei. Cinci sute de mile înseamnă mult dincolo de raza operaţională a escadrilei de MIG-uri de la Lubango. Atinse pe hartă baza cubaneză. În regulă, apoi lovesc coasta la gura râului Congo aici şi voi zbura spre sud pe coastă până ce voi repera semnalul emiţătorului Bellei.

— Stai puţin, Garry, interveni Shasa. Cum vei face asta?

— Băieţii de la Courtney Communications au făcut o treabă al naibii de bună în timpul scurt pe care l-au avut la dispoziţie, îşi deschise servieta. Iată!

— O pompă de bicicletă? întrebă Shasa.

— Se pare că Nicky este o vedetă de fotbal. I-a cerut Bellei să îi aducă o minge nouă şi se plângea că trebuie să umfle întruna vechea minge. Pompa este un accesoriu firesc pentru minge. Nu va ridica nicio suspiciune. Aceasta este într-o stare perfectă de funcţionare.

Făcu o demonstraţie cu câteva pompări, iar aerul şuieră într-o manieră satisfăcătoare.

— Emiţătorul este inserat în mânerul pompei. Are baterie pentru treizeci de zile. Poate fi activat foarte simplu, rotind mânerul astfel. Le arătă. Există un singur inconvenient. A trebuit să facem emiţătorul suficient de mic să încapă în mâner şi din acest motiv am fost siliţi să diminuăm puterea semnalului. Are o rază de mai puţin de doisprezece kilometri, chiar şi cu antena foarte sensibilă pe care am

ataşat-o la Lear. Va trebui să zbor sub această distanţă ca să reperez semnalul.

— Cum rămâne cu avioanele de vânătoare cubaneze de la nord? întrebă Shasa neliniştit.

— Potrivit spionajului sud-african, cea mai apropiată escadrilă are baza la Saurimo. O să cobor repede pe coastă. De îndată ce reperez semnalul Bellei, mă îndrept din nou către mare. Am calculat totul pe hârtie; chiar dacă radarele cubaneze mă descoperă când intru în spaţiul aerian angolez şi trimit imediat MIG-uri de la Saurimo, ar trebui să pot să întorc şi să fug înainte să mă poată prinde.

— Dar rachetele sol-aer? insistă Shasa.

— Spionii noştri raportează că regimentele cubaneze cu rachete sol-aer se află toate la sud.

— Şi dacă spionajul se înşală?

— Haide, *pater!* Sean riscă mult mai mult decât mine.

— Genul ăsta de lucruri este treaba lui Sean şi nu are o nevastă şi un cârd de copii acasă.

— Vrei să-l scoatem pe Nicky de acolo – sau ce? Garry îi întoarse spatele tatălui său, punând capăt schimbului de replici. Bine, unde am rămas? Da, reperez semnalul Bellei. Întorc spre mare şi iau contact radio cu *Lancer,* aflat la gura râului Congo. Le dau amplasamentul bazei, apoi vin pur şi simplu acasă.

— Cred că o să merg cu tine în călătoria asta, Garry! zise Shasa nonşalant.

— Haide, *pater,* eşti de pe vremea Bătăliei pentru Britannia. Poartă-te potrivit vârstei tale.

— Eu te-am învăţat să zbori, băiete, şi încă mai pot să te depăşesc la orice oră vrei tu.

Garry privi spre Nana după sprijin. Expresia ei era însă de piatră. Îşi ridică mâniile în aer şi începu să rânjească.

— Bine ai venit la bord, căpitane, se resemnă el.

— La revedere, Nana. Isabella o îmbrăţişa pe bătrâna doamnă cu o disperare neaşteptată. Roagă-te pentru noi.

— Tu să îmi aduci strănepotul, domnişorică. Eu şi el avem multe de recuperat.

Isabella se întoarse spre tatăl ei.

— Te iubesc, tati.

— Nu cât te iubesc eu pe tine.

— Am fost atât de proastă. Ar fi trebuit să am încredere în tine. Ar fi trebuit să vin la tine de la bun început. Am făcut lucruri îngrozitoare, tati. Lucruri despre care nu ţi-am spus încă. Mă întreb dacă vei putea să mă ierţi vreodată.

— Eşti fiica mea. Vocea lui era sugrumată de emoţie. Fata mea foarte specială şi unică. Întoarce-te în siguranţă – şi adu copilul cu tine.

Îl sărută şi îl strânse tare în braţe. Apoi se răsuci şi aproape că o luă la fugă pe poarta de plecări internaţionale a aeroportului Jan Smuts.

Centaine şi Shasa priviră în urma ei mult timp după ce dispăru din vedere. Deasupra capului sistemul de difuzoare al aeroportului anunţa deja zborul ei.

— Este ultimul apel pentru pasagerii care călătoresc cu Liniile Aeriene Sud-Africane SA 516 spre Kinshasa şi Londra.

Centaine se întoarse şi luă braţul lui Shasa. Şchiopăta sprijinindu-se în baston. Picioarele păreau să devină mai slabe atunci când era îngrijorată sau foarte neliniştită.

Şoferul parcase la intrarea principală, deşi unul dintre agenţii de circulaţie încercase să îl facă să plece de acolo. Shasa o ajută pe Centaine să se aşeze pe bancheta din spate, apoi ocoli maşina spre cealaltă portieră şi se urcă lângă ea.

— Nu am discutat încă despre o anumită chestiune.

Centaine îl luă de mână.

— Da, încuviinţă Shasa. Ştiu ce vrei să întrebi. Ce au extorcat de la Bella? Ce preţ au făcut-o să plătească?

— Lucrează pentru ei de ani de zile, încă de la naşterea copilului. Este limpede asta acum.

— Nu vreau să mă gândesc la asta, suspină Shasa. Dar ştiu că va trebui să ne confruntăm cu asta, mai devreme

sau mai târziu. Nenorocitul care a legat-o este general în KGB – deci ştim cine sunt stăpânii Bellei.

— Shasa. Centaine ezită, apoi vocea îi deveni mai fermă. Îţi aminteşti scandalul Skylight?

— N-o să-l uit niciodată.

— A fost o scurgere – un trădător, insistă Centaine încăpăţânată.

— Bella nu a ştiut nimic despre Skylight. Am fost foarte atent să o ţin departe de asta, spuse Shasa cu vehemenţă.

— Îţi mai aminteşti de savantul israelian care a venit la Fântâna Dragonului? Cum îl chema – Aaron cumva? Bella a avut o mică aventură cu el. Mi-ai spus că numele ei a apărut în registrul de la Pelindaba. A petrecut noaptea la el.

— Mamă, ce vrei să sugerezi...? izbucni Shasa. Dumnezeule, îţi dai seama la ce informaţii a avut acces de-a lungul anilor? Ca senator, ca asistentă a mea, majoritatea proiectelor sensibile Armscor au ajuns şi pe biroul ei!

— Proiectul Cyndex de la Capricorn, continuă Centaine dând din cap. A participat la testarea lui acum câteva săptămâni. De ce i se permite să îl vadă pe Nicholas acum? Le-a furnizat cumva o informaţie specială, nu crezi?

Rămaseră tăcuţi vreme îndelungată, apoi Shasa întrebă încet:

— Unde se termină loialitatea faţă de familie şi faţă de unul dintre copiii noştri – şi unde începe loialitatea şi sentimentul datoriei faţă de ţară?

— Cred că noi doi va trebui să înfruntăm această întrebare foarte curând, suspină ea. Dar acum avem alte probleme.

Lancer era legat la cheiul spitalului, de la fabrica de conserve Courtney de la Walvis Bay. Era un trauler de optzeci de metri destul de vechi, dar avea liniile elegante ale unui transatlantic de croazieră modern. Fusese construit să lucreze în orice zonă de pescuit din orice ocean, să ajungă repede la destinaţie şi să stea pe mare luni de zile o

dată şi să ajungă înapoi în port la fel de repede.

Sean stătea pe chei şi îl studia din priviri. Nu îi plăcea vopseaua galben aprins; era mult prea vizibilă. Pe de altă parte, scocul de la pupa uşura foarte mult debarcarea şi recuperarea bărcilor pentru uscat. Era, oricum, mult prea târziu ca să se mai poată face ceva în privinţa vopselei, decise el.

Jumătate dintre cercetaşi erau aliniaţi la balustrada traulerului şi, de îndată ce îl recunoscură, începură să cânte în cor *De ce s-a născut atât de frumos?*

Sean le arătă degetul din mijloc.

— Niciun nenorocit de respect, se lamentă el şi alergă în susul pasarelei.

Erau încântaţi să îl vadă şi se adunară în jurul lui ca să îi strângă mâna. Mare parte din entuziasmul lor era un simptom al plictiselii; pentru aceşti luptători bine antrenaţi o săptămână de inactivitate fusese aproape insuportabilă.

Erau cu toţii îmbrăcaţi ca nişte pescari în jeenşi tociţi, jerseuri uzate din lână şi un amestec de băşti şi căşti.

Sergentul-major Esau Gondele era un Matabele pursânge, un vechi camarad în numeroase contacte sângeroase şi bătălii. Îl salută pe Sean şi rânji atunci când acesta îl lovi pe braţ.

— Nu eşti în uniformă, Esau. Ia-o uşor, frate.

Doisprezece dintre cei douăzeci de cercetaşi pe care îi alesese Sean erau din tribul Matabele, ceilalţi erau tineri rhodesieni albi – şi aproape toţi erau în de fermieri şi mineri care crescuseră în savană.

Între cercetaşi nu se ţinea cont de culoare. După cum îi spusese odată Esau lui Sean: „Cel mai bun remediu pentru rasism este să tragă cineva în tine. Mamă, nu mai contează acum ce culoare are fundul care vine să îl salveze pe-al tău – negru sau alb, eşti gata să-i dai un sărut uriaş”.

Sean îşi făcuse griji în privinţa membrilor comandoului naval de la Simonstown care mânuiau bărcile. Erau cu toţii tineri afrikaanderi duri. Ar fi putut avea probleme cu

integrarea în această echipă multirasială.

— Cum vă descurcaţi cu păianjenii de stâncă? îl întrebă Sean pe Esau Gondele, folosind apelativul peiorativ pentru un afrikaander.

— Unii dintre ei sunt deja cei mai buni prieteni ai mei, dar tot n-aş vrea ca vreunul dintre ei să se însoare cu soră-mea, chicoti el. Nu, serios, Sean, sunt în regulă. Ştiu să îşi facă meseria. Le-am spus că nu trebuie să îmi spună „Şeefu” şi au priceput gluma.

— OK, sergent-major. Plecăm din port la căderea nopţii. Este puţin probabil că îi va păsa cuiva de pe-aici de noi. Dar să nu riscăm. Noi doi o să verificăm echipamentul înainte să pornim, apoi îi vom pune pe băieţi la curent cu ce se întâmplă.

Facilităţile de cazare ale echipajului erau incomode şi spartane. Cercetaşii şi cei şase luptători comando se îngrămădiră unii în alţii, suiţi pe masă şi pe paturi. În câteva minute aerul era îmbâcsit de fum de ţigară, iar *Lancer* începu să plutească greoi şi atacă rapid curentul verde şi rece Benguela.

Toţi cercetaşii pe care îi alesese Sean erau marinari încercaţi care navigaseră pe vase de patrulă în apele schimbătoare ale lacului Kariba. Răul de mare fusese motivul pentru care nu trimisese după Matatu. Micul Ndorobo şi-ar fi vomitat şi inima până acum. Era ciudat să înceapă o operaţiune fără să îl aibă alături pe Matatu, ca şi cum ar fi plecat într-o călătorie fără Sfântul Christopher. Matatu era talismanul lui norocos. Îşi scoase gândurile acestea din minte şi privi în jur mulţimea de oameni.

— Puteţi vedea cu toţii? Sean ridicase harta spre tavan.

Se auzi un cor de aprobări.

— Ne îndreptăm spre acest loc. Arătă pe hartă. Iar misiunea este de a ridica doi prizonieri, o femeie şi un copil.

Se auziră mormăieli şi mârâieli de dezamăgire mocnită, iar Sean râmji.

— Este în regulă, nu vă panicaţi. O să avem o mulţime de

jeguri umane. Arme cât cuprinde, domnilor, este deschis sezonul.

Mormăielile se transformară în chiote ironice, iar Sean aşteptă să se potolească.

— Aceasta este o schiţă a zonei ţintă. După cum puteţi vedea, este destul de generală, dar vă ajută să vă faceţi o oarecare idee. Mă aştept ca prizonierii să fie ţinuţi în acest loc, aproape de plajă. Probabil în această colibă. Eu voi conduce echipa de salvare. Vom înainta cu trei dintre bărci.

Îl observă pe Esau Gondele ghemuit pe unul dintre paturile de cazarmă, având de fiecare parte câte un luptător comando naval sud-african. Cei trei împărţeau o ţigară, trecând chiştocul de la unul la celălalt, în timp ce îl ascultau. „Ce mai valorează apartheidul acum?" îşi zise Sean zâmbind şi continuă:

— Dacă e să dăm de necazuri serioase, ele vor veni pe acest drum, de-a lungul râului de la tabăra teroristă de lângă pista de aterizare, aici şi aici. Sergentul-major Gondele va conduce unitatea de sprijin pe râu în celelalte trei bărci şi va instala un blocaj pe drum, ca niciun ticălos să nu poată trece. Va trebui să rezistaţi acolo timp de treizeci de minute, după ce veţi auzi că s-a tras primul foc. Astfel vom avea timp să scoatem prizonierii. Atunci vă retrageţi şi vă întoarceţi pe râu şi alergaţi până la mare ca să intraţi în contact cu *Lancer.* Este simplu şi trebuie să fie rapid. Nu vom pierde nicio secundă mai mult decât este necesar, dar dacă eliminaţi câţiva dintre urâţii ăia cât sunteţi acolo, n-o să se plângă nimeni. În regulă, acum vom recapitula în detaliu şi mâine vom exersa lansarea bărcilor şi recuperarea lor pe apă. Vom face asta în fiecare zi, plus exerciţii cu armele şi verificarea echipamentului – n-o să aveţi prea mult timp să scrieţi acasă până ce vom ajunge pe plajă în noaptea de marţi, treisprezece. Reţineţi această dată. Notaţi-o.

Zborul comercial ateriză la Kinshasa în mijlocul unei ploi

torenţiale tropicale. Ploaia şiroia în cascade pe ferestre în timp ce avionul rulă pe pistă, iar Isabella se udă până la piele în cele câteva secunde cât dură să coboare din avion şi să urce în autobuzul aeroportului.

După cum i se promisese, cineva o aştepta după ce trecu de bariera serviciului de vamă şi imigraţie. Era un pilot tânăr şi chipeş, în costum de zbor complet kaki, fără niciun însemn sau grad. Când o salută în spaniolă, putu să îi identifice accentul cubanez, acum că ştia ce trebuie să asculte.

Acesta insistă să îi care valiza şi cutia de cadouri pentru Nicky şi flirtă cu ea cu neruşinare în hardughia de taxi care îi conduse de la clădirea principală a aeroportului până la secţiunea privată a acestuia.

Când ajunseră acolo, ploaia se oprise. Deşi nori grei încă mai acopereau cerul, era înăbuşitor de cald şi de umed. Îi încărcă bagajul în compartimentul din spate al aparatului de zbor cu un singur motor. Nu recunoscu modelul de avion. Nu avea niciun însemn, în afară de un număr enigmatic, şi era vopsit cu o culoare mohorâtă ca nisipul.

— O să zburăm pe vremea asta? îl întrebă ea. Nu este periculos?

— Ah, *señora,* dacă mori, vei muri în braţele mele – ce trecere glorioasă!

De îndată ce se aflară în aer, îi puse mâna pe coapsă ca să ilustreze mai bine scenariul morţii.

— Ţine-ţi mâinile pe manşă. Ţine-ţi ochii la drum.

Îi ridică mâna şi i-o împinse spre el. Tânărul zâmbi arătându-şi dinţii şi râse de parcă ar fi făcut o cucerire.

Nu putu rămâne furioasă prea mult timp. Fiecare minut în care înaintau în această direcţie îi confirma faptul că era dusă la baza în care îl văzuse ultima dată pe Nicky. Două ore mai târziu, distinse întinderea cenuşie a Atlanticului dedesubtul norilor joşi din faţă.

Pilotul întoarse spre sud de-a lungul coastei, iar atunci se ridică dreaptă în scaun şi starea ei de spirit se îmbunătăţi.

Recunoscu meandrele râului şi gura deschisă spre mare. Pilotul deschise flapsurile şi se pregăti să aterizeze pe pista roşie de argilă.

„Nicky, gândi ea. În curând, copilul meu. În curând vom fi din nou liberi”.

Când rulară pe sol, îl văzu. Stătea pe locul din faţă al jeepului. Crescuse cel puţin încă cinci centimetri, iar picioarele păreau prea neastâmpărate pentru corpul său. Părul îi era mai lung decât îşi amintea şi ieşea cârlionţat de sub şapca de camuflaj, dar ochii erau aceiaşi. Acel verde minunat şi limpede care strălucea chiar şi la distanţă. De îndată ce o recunoscu înapoia parbrizului, flutură ambele mâini deasupra capului, iar dinţii îi străluciră pe faţa bronzată şi frumoasă.

În jeep, alături de el, se aflau şoferul şi José, paraşutistul cubanez. Rânjeau la fel de larg ca Nicky atunci când ea coborî de pe locul din faţă al avionului.

Nicky ţâşni din jeep şi alergă să o întâmpine. Pentru o clipă se gândi că îi va sări în braţe, dar băiatul îşi recăpătă controlul de sine şi îi întinse mâna.

— Bine ai venit, mamă. Crezu că puterea iubirii ei o va sufoca. Mă bucur să te revăd.

— Bună, Nicky. Vocea îi era înecată de emoţie. Ai crescut atât de mult, încât abia te-am recunoscut. Eşti un bărbat de acum.

Spusese lucrul cel mai potrivit. El îşi vârî degetele mari la curea şi le ceru imperios lui José şi şoferului:

— Veniţi să luaţi bagajele mamei.

— Imediat, generale Pele. José îl salută caraghios, apoi se îndreptă spre Isabella. Salutări, *señora.* Am aşteptat cu nerăbdare vizita ta.

„Acuma sunt mătuşa preferată a tuturor”, gândi Isabella cu cinism.

Din cutia cu bunătăţi le dădu lui José şi şoferului câte o cutie de două sute de ţigări Marlboro şi popularitatea ei crescu însutit. În Angola, ţigările occidentale erau valută

forte.

Nicholas sporovăia vesel în timp ce conducea spre plajă şi, deşi arăta un interes flatant în tot ceea ce făcuse şi reuşise de la ultima lor întâlnire, Isabella verifica împrejurimile cu un ochi mult mai atent ca data trecută. Îşi dădu seama că făcuse greşeli substanţiale când desenase harta pentru Sean. Baza de antrenament fusese mărită de la ultima ei vizită. Acum erau probabil câteva mii de soldaţi aici şi văzu şi un fel de artilerie parcată sub plasele de camuflaj. Păreau tunuri antiaeriene cu ţeavă lungă. Mai departe observă camioane parcate cu antene radar ca nişte farfurii îndreptate spre cer şi se gândi la tatăl ei şi la Garry zburând cu Lear-ul deasupra. Nu avea cum să îi avertizeze în privinţa acestor schimbări.

Când ajunseră la tabăra de pe plajă, Isabella se uită la distanţa înregistrată de vitezometru. Erau numai 3,6 km de la pista de aterizare la plajă – mult mai aproape decât estimase ea. Se întrebă dacă toate acestea ar putea periclita operaţiunea de salvare, întăririle puteau fi aduse mult mai repede decât calculase Sean.

José îi duse bagajele la corpul de gardă. Acolo o aşteptau aceleaşi două femei de data trecută. Atitudinea lor însă era mult mai prietenoasă şi mai puţin oficială.

— V-am adus un dar, le întâmpină Isabella şi le oferi fiecăreia o sticlă de parfum, aleasă mai curând după mărime decât după miros.

Femeile se arătară încântate şi se parfumară cu atâta generozitate, încât aerul din cameră deveni greu de respirat. Trecură câteva minute înainte să se adune şi să verifice bagajul Isabellei.

De data aceasta camera trecu fără niciun comentariu, deşi stârniră destul de mult asupra cosmeticelor ei. Isabella le invită să încerce rujul ei, iar ele acceptară cu promptitudine, admirând rezultatele în oglinda trusei de machiaj a Isabellei. Părea mai degrabă o întâlnire a unor vechi prietene decât o percheziţie.

Până ajunseră să examineze cutia cu daruri pentru Nicholas, nu le mai stătea mintea la treabă. Una din ele ridică mingea de fotbal dezumflată.

— Ah, lui Pele o să îi placă asta, ţipă ea şi nervii Isabellei se încordară de tensiune când ridică pompa.

— E pentru minge, explică ea.

— *Şi.* Ştiu, ca să pompeze aerul. Femeia dădu câteva pompe şi o lăsă să cadă înapoi în cutie.

— Îmi pare rău pentru inconvenienţe, *señora.* Noi ne facem doar datoria.

— Desigur. Înţeleg, aprobă Isabella.

— Vei sta la noi două săptămâni. Este bine. Pele a fost foarte încântat că vii. Este un băiat bun. Toată lumea îl place foarte mult. Toţi sunt foarte mândri de el.

O ajutară pe Isabella să îşi care valizele la aceeaşi colibă în care locuise la ultima ei vizită.

Nicholas stătea pe patul ei, îmbrăcat deja cu costumul de baie.

— Haide, mama, să mergem să înotăm acum. Să ne întrecem până la recif.

Înota ca o vidră şi trebui să facă eforturi ca să ţină ritmul.

În seara aceea, când erau numai ei doi singuri în căsuţa ei, îi dădu cadourile din cutie. Deşi mingea de fotbal era cel mai preţios dar, îi plăcură şi cărţile, şi hainele. Îi adusese câteva perechi colorate de pantaloni de surfer şi tricouri care îl încântară. Mai avea, de asemenea, un casetofon Sony şi o cutie de casete cu muzică. Formaţiile lui preferate erau Creedence Clearwater Revival şi Beatles.

— Ştii să dansezi rock’n’roll? întrebă ea. Îţi arăt eu cum. Şi puse în casetofon o casetă cu Johnny Halliday.

Se învârtiră prin căsuţă în costumele de baie, ţipând şi râzând, până ce Adra îi chemă la cină. Adra era la fel de taciturnă şi de retrasă ca totdeauna, iar Isabella o ignoră şi îşi concentră întreaga atenţie asupra lui Nicholas. Memorase pentru el o mulţime de glume cu elefanţi.

— Cum ştii că un elefant a fost în frigider? Îi vezi

amprenta piciorului în unt. Îi plăcuse asta.

La rândul lui îi spuse şi el o glumă pe care o auzise la José, paraşutistul. O lăsă fără aer.

— Ştii ce înseamnă asta? întrebă ea cu nervozitate.

— Desigur, îi spuse el. Una dintre fetele mai mari de la şcoală mi-a arătat.

Iar Isabella găsi că era mai prudent să nu mai insiste asupra subiectului.

După ce îl duseră la culcare, Adra merse cu ea până la căsuţă şi Isabella şopti:

— Unde este Ramon, marchizul? Este aici?

Adra privi în jur cu grijă înainte să răspundă.

— Nu. Va veni în curând. Cred că mâine sau poimâine. A spus că o să vină la tine. Mi-a zis să îţi spun că te iubeşte.

Singură în căsuţa ei, Isabella se trezi tremurând la gândul că îl va întâlni din nou pe Ramon, acum că ştia cine era. Se îndoi că va reuşi să se poarte firesc în preajma lui. Gândul că va face dragoste cu el o îngrozea. Cu siguranţă va simţi schimbarea în sentimentele faţă de el. Ar fi putut să îl ia pe Nicholas sau să o închidă.

„Te rog, Doamne, fă să ajungă Sean la mine înaintea lui Ramon. Ţine-l departe până ajunge Sean”. Rămase trează în noaptea aceea, îngheţată de teama că Ramon va apărea din întuneric şi ea va trebui să îl primească în pat.

Ca şi altă dată, ea şi Nicholas petrecură următoarele două zile înotând, pescuind şi jucându-se cu Douăzeci şi Şase pe plajă. Căţelul crescuse şi se transformase într-un adevărat câine lăţos, cu coada lungă, ochii crucişi şi urechi clăpăuge, iar Nicky îl adora. Împărţea patul cu el; Isabella nu avea autoritatea să i-o interzică, chiar dacă picioarele lungi ale lui Nicholas erau pline de pişcături de purici.

Luni noaptea, în vreme ce îl urmărea pe Nicholas pregătindu-se pentru culcare, întinse mâna ca din întâmplare şi luă pompa de pe raftul de deasupra patului lui, pe care mingea de fotbal ocupa locul de onoare. Răsuci mânerul şi auzi un vag clic interior, cel al emiţătorului care

pornea. Reaşează pompa înapoi pe raft chiar când Nicholas ieşi din baie mirosind a pasta de dinţi mentolată pe care ea i-o adusese de la Cape Town.

Când se aplecă peste pat ca să îi aranjeze plasa pentru ţânţari, dintr-odată el se ridică şi o cuprinse cu amândouă braţele.

— Te iubesc, mama, şopti el sfios, iar ea îl sărută.

Gura lui era moale şi umedă şi caldă şi avea gust de pastă de dinţi, iar ea crezu că o să îi explodeze inima de dragoste pentru el. Stânjenit de propria efuziune, Nicholas se rostogoli, trase cearşaful până sub bărbie, îşi închise ochii strâns şi începu să sforăie ostentativ.

— Somn uşor, Nicky. Şi eu te iubesc – din toată inima, şopti ea.

În drum spre căsuţa ei, tunetul bubui şi fulgerul lumină cerul nopţii. Privind în sus, o picătură grea de ploaie caldă o lovi chiar în mijlocul frunţii.

Era foarte linişte în carlinga avionului Lear. Se aflau la zece mii trei sute de metri, cât de sus puteau pentru maximum de rezistenţă şi viteză.

— Coasta inamică în faţă, zise Shasa încet, iar Garry chicoti.

— Haide, *pater.* Oamenii mai spun astfel de lucruri numai în filmele despre al Doilea Război Mondial.

Se aflau mult deasupra masei de nori într-o lume vrăjită de lumina argintie a lunii. Norul de sub ei sclipi cu lucirea specială a unei pârtii alpine.

— O sută de mile marine până la gura râului Congo. Shasa le verifică poziţia pe ecranul sistemului de navigaţie prin satelit. Ar trebui să fim exact deasupra staţiei *Lancer.*

— Ar fi mai bine să îi sunăm, sugeră Garry şi Shasa porni frecvenţele radio.

— Alo, Răţoiul Donald. Aici este Dragonul Magic. Recepţie!

— Alo, Dragonul. Aici este Răţoiul. Recepţie sută la sută,

veni imediat răspunsul, iar Shasa zâmbi de uşurare când recunoscu vocea fiului mai mare. Cred că Sean stătea cu degetul pe buton, murmură el. Fii pe frecvenţă, Răţoiule. Ne îndreptăm spre Disneyland.

— Călătorie plăcută. Răţoiul e pe frecvenţă.

Shasa se răsuci pe scaunul său de copilot şi se uită în spate în cabina pasagerilor. Cei doi tehnicieni de la Courtney Communications erau ghemuiţi asupra echipamentului lor. Le luase zece zile să instaleze toată aparatura electronică specială. Cea mai mare parte a ei era de ultimă generaţie încă în perioada de testare la Armscor şi nu fusese încă furnizată forţelor aeriene. Nu era încorporată în avionul Lear, ci legată şi împrăştiată pe podeaua cabinei. Feţele lor concentrate erau colorate de luminile verzi ale afişajului, iar căştile enorme le distorsionau forma capetelor.

Shasa porni intercomul.

— Cum merge treaba, Len?

Inginerul-şef ridică privirea spre el.

— Niciun radar. Primim trafic radio normal din Luanda, Kinshasa şi Brazzaville. Niciun semnal de la ţintă.

— Continuaţi.

Shasa se întoarse. Ştia că noul echipament de căutare a frecvenţelor scana benzile. Avea să repereze orice trafic de la bazele militare din Luanda şi Saurimo. Antena montată sub pântecul avionului Lear i-ar fi avertizat dacă erau detectaţi de vreun radar ostil. Len, inginerul transmisionist, fusese ales pentru cunoştinţele sale de spaniolă. El putea monitoriza orice trafic radio cubanez.

— În regulă, Garry. Shasa îi atinse braţul. Ne aflăm deasupra râului Congo. Noua ta direcţie este 175.

— Direcţie nouă 175. Garry înclină avionul şi coti spre est – sud-est, ca să zboare paralel cu linia coastei.

Printr-o toană a vântului şi a vremii se deschisese o gaură adâncă în masa de nori de dedesubt. Luna era chiar deasupra şi la numai două zile de lună plină. Lumina ei

reflecta în abis şi zece mii trei sute de metri mai jos văzură lucirea de platină a apei şi umbra întunecată a coastei africane.

— Gura de râu Ambriz în patru minute, anunţă Shasa.

— Am iniţiat căutarea semnalului ţintă, confirmă Len în căştile lui.

— Deasupra Ambriz, intonă Shasa.

— Niciun semnal recepţionat.

— Gura de râu Catacanha în şase minute, zise Shasa.

Nu se aşteptase de fapt ca la Ambriz să obţină rezultate. Era limita exterioară a ariei lor de căutare. Privi în faţă şi făcu o grimasă. Direct în faţă, muntele gigantic al unui nor negru şi ameninţător se ridica în stratosfera. Îi estimă înălţimea la douăzeci sau douăzeci şi trei de mii de metri, cu mult deasupra plafonului avionului Lear.

— Cum îţi place asta, Chariie Bravo? întrebă el şi Garry clătină din cap şi se uită pe ecranul radarului pentru vreme. Uriaşa furtună tropicală avea pe ecran forma unui rac feroce.

— O sută cincizeci şi trei de kilometri în faţă şi e o grozăvie. Se pare că stă chiar pe una dintre gurile de râu ţintă, Chicamba.

— Dacă este aşa, o să şteargă orice semnal al emiţătorului Bellei. Shasa părea îngrijorat.

— Oricum nu am putea să zburăm prin chestia aia, mormăi Garry.

— Deasupra Catachana, Len. Recepţionezi ceva de la ţinta noastră?

— Negativ, domnule Courtney. Apoi tonul vocii sale se schimbă. Staţi puţin! La naiba! Cineva ne-a prins cu radarul.

— Garry – Shasa se întinse şi îi scutură umărul – ne-au prins pe radar.

— Dă pe frecvenţa internaţională şi ascultă, zise Garry.

Rămaseră încremeniţi pe scaune şi ascultară vuietul furtunii din faţă.

Dintr-odată se auzi un pârâit pe bandă şi o voce interveni

limpede.

— Avion neidentificat. Aici punctul de control Luanda. Vă aflaţi într-un spaţiu aerian restricţionat. Identificaţi-vă imediat. Repet, vă aflaţi într-un spaţiu de zbor restricţionat.

— Punctul de control Luanda, aici zborul Liniilor Aeriene Britanice BA 051. Avem o defecţiune la un motor. Cerem o locaţie pentru reparaţii.

Shasa începu o ceartă cu Luanda, ca să întârzie cât mai mult. Fiecare secundă pe care o putea câştiga era crucială. Le ceru permisiunea să aterizeze în Luanda şi se prefăcu a nu auzi sau înţelege refuzurile lor şi ordinele urgente de a părăsi spaţiul aerian naţional.

— N-au muşcat momeala, domnule Courtney, îl avertiză Len când dădu pe frecvenţele militare. Trimit MIG-uri de pe aeroportul Saurimo. Le direcţionează spre noi.

— Cât mai avem până traversăm gura de râu Chicamba? întrebă Garry.

— Paisprezece minute, spuse Shasa sec.

— Mamă, mamă! zise Garry rânjind. Ne aflăm în cursă cu MIG-urile. Se apropie cu viteză Mach 2. O să fie distractiv.

Goniră spre sud la lumina argintie a lunii.

— Domnule Courtney, alte radare ne au în vizor. Cred că MIG-urile ne au pe radarele de atac.

— Mulţumesc, Len. Râul Chicamba într-un minut şi treizeci de secunde.

— Domnule Courtney. Tonul vocii lui Len deveni strident. MIG-ul lider raportează stabilirea ţintei. Sunt direct pe noi, domnule. Semnalul radar de atac creşte. MIG-ul lider cere permisiunea să tragă.

— Parcă spuneai că nu ne pot intercepta, îi spuse Shasa lui Garry, blând. Credeam că suntem în afara razei lor operaţionale.

— La naiba, tată, oricine poate să facă o greşeală.

— Domnule Courtney! Vocea lui Len se ascuţise de tot. Am semnalul ţintei, slab şi intermitent. La aproximativ şase kilometri. Drept în faţă!

— Eşti sigur, Len?

— Sigur este emiţătorul nostru!

— Gura de râu Chicamba. Bella este la Chicamba! strigă Shasa. Hai să plecăm dracului de aici.

— Domnule Courtney, MIG-urile au permisiunea să folosească armele şi atacă. Semnalul radar este foarte puternic şi creşte.

— Ţineţi-vă bine, anunţă Garry. Apucaţi-vă de borul pălăriilor.

Înclină avionul Lear într-un plonjon.

— Ce dracu' faci? strigă Shasa, împins pe scaunul său de copilot de forţa gravitaţională. Întoarce şi du-te spre mare.

— Ne-ar prinde după un kilometru. Garry menţinu avionul în plonjon.

— Hristoase, Garry, o să rupi aripile.

Indicatorul vitezei se întoarse rapid către bariera „limita maximă de viteză".

— Alege, *pater.* Îi smulgem aripile sau MIG-urile ne găuresc fundurile.

— Domnule Courtney, MIG-ul lider raportează deblocarea rachetelor.

Len tremura de groază.

— Ce ai de gând să faci, Garry? întrebă Shasa, apucând braţul lui Garry.

— O să intru acolo. Garry arătă spre muntele luminat de lună al furtunii.

Era un hău de nori turbulenţi care acopereau cerurile din faţa lor. Bancurile de nori fierbeau din cauza vânturilor puternice şi a curenţilor de aer din interior. Fulgerul străluci adânc în pântecul furtunii.

— Eşti nebun, şopti Shasa.

— Niciun MIG nu ne va urma înăuntru, zise Garry. Nicio rachetă nu va funcţiona cu toată energia şi descărcarea electrică din jur.

— Domnule Courtney, MIG-ul lider a tras o rachetă – şi încă una. Două rachete în aer...

— Roagă-te pentru noi, păcătoşii, zise Garry şi coborî Lear-ul într-un picaj al morţii.

Acul vitezometrului trecu de bariera „limita maximă de viteză”.

— Cred că asta este. Vocea lui Shasa era resemnată şi, în timp ce vorbi, ceva lovi avionul. Acesta se răsuci pe spate, sfera direcţiei de zbor se dădu peste cap în cutia sa şi intrară în furtună.

Întreaga vizibilitate dispăru instantaneu când un nor gri ca o pătură de lână îi învălui. Furtuna atacă avionul şi îi smuci în centurile lor de siguranţă, ca o bestie furioasă care îi prindea în ghearele ei.

Lear-ul se răsuci şi pluti ca o frunză purtată de vânt. Instrumentele de pe panoul de control o luară razna, altimetrul goni în timp ce căzură în abis, apoi prinseră un vânt ascendent puternic ce îi urcă înapoi şapte sute de metri şi îi întoarse pe toate părţile.

Dintr-odată, norul fu luminat de un fulger interior. Îi ameţi şi le bubui în capete, scoţând scârţâieli agonizante din motoarele Lear-ului. Focul albastru dansă pe carcasa de metal a aparatului de zbor de parcă ar fi fost cuprins de flăcări. Atinseră fundul unei alte găuri cu o forţă care îi proiectă la limita de rezistenţă a scaunelor lor, rănindu-le coloanele vertebrale. Erau aruncaţi în sus, numai ca să plonjeze din nou. Peste tot înjur, trupul avionului pârâia şi gemea în furtuna care încerca să îl sfâşie.

Garry era neajutorat. Ştia că nu trebuie să se împotrivească manevrând avionul şi să sporească astfel presiunea brutală exercitată asupra suprafeţei lui. Lear lupta pentru viaţa lui.

Îi şopti încurajări şi ţinu manşa cu o atingere uşoară şi iubitoare, încercând să îl ajute să scoată nasul din spirala morţii.

— Curaj, iubito, şopti el. Haide, draga mea. Poţi s-o faci.

Shasa înşfăcase braţele scaunului şi se holba la altimetru. Se aflau la cinci mii de metri şi continuau să cadă. Niciunul

dintre instrumente nu mai respecta vreo logică. Săreau şi tremurau, şi o luaseră razna.

Se concentră la altimetru. Acesta scădea tremurând. Trei mii, două mii trei sute, o mie trei sute. Puterea furtunii crescu; capetele lor erau smucite înainte şi înapoi, ameninţând să se rupă de coloană. Centurile de siguranţă tăiau dureros în carne.

Ceva se rupse în fuzelaj cu un pârâit. Shasa ignoră sunetul şi încercă să se concentreze asupra altimetrului. Vederea lui era tulburată de plonjoanele bruşte ale avionului.

Şapte sute de metri, trei sute – zero. Ar fi trebuit să se izbească de pământ, dar schimbările grozave ale presiunii barometrice din interiorul furtunii dăduseră totul peste cap.

Dintr-odată avionul Lear se echilibră, turbulenţa diminuându-se. Garry manevră cârma şi manşa şi avionul răspunse. Direcţia de zbor se stabiliză şi se roti spre verticală, pe când Lear-ul se roti înapoi cu chila echilibrată şi ţâşni afară din nor.

Schimbarea era uimitoare. Zgomotul furtunii lăsă loc bâzâitului jos al avioanelor cu reacţie. Lumina lunii invadă carlinga, iar Shasa icni şocat.

Se aflau aproape pe suprafaţa mării, străbătând-o mai degrabă ca un peşte zburător decât ca o pasăre. O cădere de încă treizeci de metri i-ar fi făcut să plonjeze în valurile verzi ale Atlanticului.

— Te-ai descurcat destul de bine, fiule.

Vocea lui Shasa era răguşită şi încercă să rânjească, dar peticul de pe ochi căzuse şi îi atârna sub ureche. Îl potrivi cu degete tremurătoare.

— Haide, navigator, chicoti Garry neconvingător. Dă-mi un curs de zbor.

— Noul curs este 260 de grade. Cum se descurcă avionul?

— E ca nou. Garry se îndreptă cu blândeţe spre noua direcţie. Lear-ul coti cu seninătate şi acceleră spre Atlantic,

lăsând în urmă masa continentală întunecată.

— Len. Shasa se răsuci pe scaun şi privi în spatele cabinei. Feţele tehnicienilor erau palide de spaimă şi ude de sudoare. Pe unde mai sunt MIG-urile?

Len se holbă la el ca o bufniţă, încercând să se adapteze la şocul de a mai fi încă în viaţă.

— Vino-ţi în fire, omule, îl repezi Shasa şi Len se uită repede la panoul de control.

— Da, încă avem contact. MIG-ul lider raportează ţintă distrusă. Nu mai are combustibil şi se întoarce la bază.

— La revedere, Fidel. Mulţumesc Domnului că nu ştii să tragi, murmură Garry şi menţinu avionul aproape de suprafaţa apei, acolo unde radarul avea dificultăţi în a-i repera. Unde este *Lancer?*

— Ar trebui să fie direct în faţă. Shasa porni microfonul. Răţoiul Donald, aici Dragonul Magic.

— Spune, Dragon.

— Este Chicamba. Repet, este Chicamba. Recepţionat? Terminat.

— Recepţionat. Chicamba. Repet, Chicamba. Aţi avut probleme? Am auzit trafic de avioane cu reacţie la sud-est de aici. Terminat.

— N-a fost mare lucru. Un picnic de duminică. Acum este rândul vostru să vizitaţi Disneyland. Terminat.

— Suntem pe drum, Dragon.

— Mult noroc, Răţoiule. Terminat şi încheiat.

Era ora cinci şi jumătate în dimineaţa zilei de marţi când Garry ateriza pe pista aeroportului Windhoek. Coborâră înţepeniţi şi se opriră în grup în faţa scărilor, copleşiţi de un sentiment de prăbuşire în gol. Garry se îndreptă spre cel mai apropiat motor, care pârâia încet în timp ce se răcea.

— *Pater,* zise el. Vino să vezi asta.

Shasa se holbă la obiectul străin care se îngropase în metalul fuzelajului dedesubtul motorului turbo Garrett. Era vopsit într-un galben industrial strident, un tub fin şi lung ca o săgeată care ieşea în afară doi metri de sub metalul

sfâşiat al Lear-ului.

— Ce dracu' este asta? întrebă Shasa.

— Aceasta, domnule Courtney, zise Len, care venise în spatele lui, este o rachetă sovietică ATOLL aer-aer care nu a explodat.

— Ei bine, Garry, murmură Shasa, până la urmă Fidel nu era chiar un trăgător aşa de prost.

— Binecuvântată fie mâna de lucru rusă, zise Garry. Poate este cam devreme, tată, dar n-ai vrea un pahar de şampanie?

— E o idee minunată, zise Shasa.

— Râul Chicamba. Umăr la umăr, Sean şi Esau Gondele stăteau aplecaţi peste hartă. Iată-l.

Sean puse degetul pe o crestătură mică şi nesemnificativă a continentului.

— La sud de Catacanha.

Ridică privirea spre căpitanul traulerului. Van Der Berg era clădit ca un luptător de sumo, mare şi greoi, cu pielea tăbăcită, arsă şi crăpată de soare şi vânt.

— Ce ştii despre ea, Van? întrebă el.

— Niciodată nu am fost prea aproape, zise Van, ridicând din umeri. Încă un râuleţ pişăcios. Dar o să te duc cât de aproape vrei tu.

— La o milă de recif ar fi minunat.

— S-a făcut, promise Van. Când?

— Vreau ca toată ziua de mâine să stai sub linia orizontului, apoi la căderea nopţii să ne duci acolo, până la ora 02.00.

Pentru cercetaşi, ora magică era întotdeauna la două ore după miezul nopţii. Atunci inamicul era cel mai căzut, şi fizic şi mental.

La ora unu dimineaţa, la popota echipajului de pe *Lancer,* Sean dădu ultimele directive. Verifică fiecare om în parte. Cu toţii erau îmbrăcaţi în jerseuri albastre de pescari în jeanşi şi bocanci de luptă din piele neagră şi tălpi de

cauciuc. Pe cap purtau berete negre de lână şi aveau feţele şi mâinile negre, fie de la natură, fie că fuseseră vopsite cu cremă de camuflaj.

Singurele lor piese de uniformă erau chingile, furnizate de forţele de apărare sud-africane din echipamentul cubanez capturat în sudul Angolei. Armele lor erau puşti de asalt sovietice AKM, pistoale Tokarev şi grenade antipersonal M75 bulgăreşti. Trei dintre oamenii grupului lui Esau Gondele cărau lansatoare de rachete antipersonal RPG7. O parte a acordului cu sud-africanii fusese că nimic nu trebuia să facă vreodată legătura cu ei.

Unul câte unul se opriră lângă masă şi predară toate obiectele personale, inele cu sigilii, plăcuţe de identificare, portofele şi ceasuri de mână şi orice altă formă de identificare. Esau Gondele le sigilă în plicuri separate şi dădu fiecăruia dintre ei câte un ceas de mână digital negru, rezistent la apă, care să îl înlocuiască pe cel propriu.

În acest timp, căpitanul traulerului anunţă în interfonul de pe punte:

— Ne aflăm la şapte mile marine de gura râului. Veţi fi pe poziţie cu câteva minute înainte de timpul stabilit.

— Bravo ţie, îi spuse Sean şi se întoarse spre şirul de feţe negre. Foarte bine, domnilor, ştiţi ce urmărim. Numai câteva gânduleţe care să vă ocupe minţişoarele. Dacă o să ciuruiţi pe cineva, asiguraţi-vă că nu nimeriţi femeia sau copilul. Este sora mea. Lăsă ideea să le pătrundă în minte. Gândul numărul doi. Schiţele de hărţi pe care vi le-am arătat sunt mai mult imaginaţie decât realitate. Nu vă bazaţi pe ele. Gândul numărul trei. Când ne retragem, nu rămâneţi în urmă pe plajă. Chicamba nu este un loc bun să îţi petreci vacanţa. Cazarea şi masa sunt nasoale. Îşi luă arma din rastel. Deci, copiii mei, să trecem la treabă.

Lancer se apropie de uscat, sondând cu radarul şi sonarul pentru adâncime. Toate luminile de marş erau stinse. Motoarele mergeau la minimum, aşa că abia mai înainta. În întunericul din faţă, Sean distinse licărirea intermitentă a

valurilor ce se spărgeau de recif. La ţărm nu se vedea nicio lumină. Pământul însuşi fusese înghiţit de noapte. Norul de deasupra nu se disipase. Prin el nu trecea strălucirea nici unei stele sau a lunii.

Van Der Berg se ridică de deasupra radarului.

— Suntem la o milă, spuse el încet. Apa este de şase stânjeni şi sunt bancuri. Aruncă o privire către chipul întunecat al cârmaciului său de culoare. Opriţi motoarele.

Murmurul motoarelor de pe puntea de dedesubtul picioarelor lor încetă, iar *Lancer* pluti ca un buştean.

— Mulţumesc, Van, zise Sean. O să-ţi aduc un cadou frumos. Coborî rapid scara de tambuchi spre puntea principală.

Îl aşteptau la pupa, fiecare dintre echipe stând lângă propria barcă neagră de cauciuc. Sean inspiră mirosul de canabis din aer şi făcu o grimasă. Nu îi plăcea, dar folosirea lui înaintea unui contact devenise o tradiţie în rândul cercetaşilor.

— Este un vechi obicei african, se consolă el. Nebunii lui Mahdi fumau aşa ceva înainte să-l facă praf pe bătrânul Kitchener la Khartoum. Sergent-major, ţigările se sting, scrâşni şi îi auzi în întuneric strivindu-le cu călcâiele pe punte.

Sean îşi dădu seama că acele ţigări le atenua frica şi scotea la iveală acea bravură care era şi ea parte a tradiţiei cercetaşilor, dar niciodată nu le folosise. El savura sentimentul de teamă; îi pulsa în sânge şi îi zvâcnea în creier. Niciodată nu se simţea mai viu decât în astfel de momente, când intra în luptă şi era în pericol de moarte. Nu îşi dorea ca flacăra pură şi curată a fricii să pălească.

Una câte una, bărcile gonflabile din cauciuc, încărcate cu oameni şi echipament, alunecă pe scocul de la pupa traulerului şi se lansară încet la apă. Porniră motoarele Toyota care bolborosiră încet în noapte. Chiar şi într-o noapte nemişcată şi fără vânt ca aceasta, sunetul nu era purtat mai departe de câteva sute de metri.

Alcătuiră un şarpe lung şi negru, având între ei o lungime de barcă. Sean se afla în barca din frunte, alături de trei dintre cei mai buni oameni ai săi. Barcagiul ţinu aprinsă o lanternă-stilou deasupra pupei pentru ca bărcile care urmau să menţină cursul. Înaintară cu rapiditate şi în linişte către uscat.

Sean stătea la pupa. Pe un şnur în jurul gâtului avea o mică busolă luminoasă, dar se baza în principal pe luneta cu vedere pe timp de noapte ca să ajungă la ţărm. Era un dispozitiv marca Zeiss care mărea imaginea. Arăta ca un binoclu mare îmbrăcat în plastic.

În faţa lui, valurile care se spărgeau de ţărm aruncau flăcări verzi în lentile, dar văzu limpede punctul întunecat al liniei ce marca gura râului. Atinse umărul barcagiului ca să îl redirecţioneze. Următorul val îi ridică, legănându-i încet când alunecă pe sub fund, şi îi auzi susurul aspru atunci când intrară în apele mai calme ale lagunei.

Prin lentilele Zeiss văzu vârfurile lăţoase ale palmierilor, ale căror siluete se proiectau pe pâlcurile de nori, şi gura deschisă a râului din faţă. Lumina lanternei licări, iar barca lui Esau Gondele înaintă paralel cu ei.

— Acolo este. Se aplecă să şoptească la urechea marelui Matabele şi arătă spre gura râului.

— Îl văd. Esau ţinea la ochi luneta şi urmărea.

— Hai să-i facem bucăţi!

Cele trei bărci de atac înaintară împreună, iar Sean îi privi dispărând pe râu şi contopindu-se cu linia ţărmului.

Sean îi şopti barcagiului şi cotiră paralel cu plaja. În timp ce străbăteau laguna, Sean scană ţărmul prin lentilele Zeiss. La opt sute de metri de gura râului, în umbra crângului de palmieri, distinse conturul pătrat al unei colibe şi, dincolo de ea, o alta.

— Se potriveşte descrierii Bellei.

Se îndreptară în grabă spre plajă. Văzu acum lucirea metalului deasupra celei mai apropiate colibe. Era o antenă înaltă cât un brad de Crăciun şi farfuria unui centru de

comunicaţii prin satelit.

— Asta este.

Nisipul scrijeli uşor fundul bărcii şi săriră în apa caldă care le ajungea până la genunchi. Sean îi conduse pe uscat. Nisipul plajei era atât de alb, încât putu vedea mici crabi fantomatici târându-se în faţa lui. Oamenii alergară spre marginea crângului de palmieri şi se adăpostiră sub faleză.

Sean rămase câteva secunde ca să verifice împrejurimile. Conform descrierii făcute de Bella după prima ei vizită, centrul de comunicaţii era locul unde o primiseră şi o percheziţionaseră. Îi spusese că două sau trei femei telegrafiste conduceau centrul, în plus, numărase aproximativ douăzeci de santinele cazate în cazarma de dincolo de gard.

Poarta spre facilitate era întotdeauna încuiată la apus. Isabella îi avertizase în această privinţă. Văzuse că totdeauna o santinelă era postată acolo. Patrula perimetrul şi garda se schimba la fiecare patru ore.

— Se apropie acum, murmură Sean când văzu silueta întunecată a santinelei înaintând de-a lungul gardului de sârmă ghimpată. Coborî luneta şi îi şopti cercetaşului care stătea lângă el: Douăzeci de paşi în faţă, Porky. Se mişcă de la stânga la dreapta.

— L-am reperat.

Porky Soaves era un rhodesian portughez a cărui specialitate era praştia. Putea lovi un porumbel în aripă de la cincizeci de metri. De la zece metri putea străpunge cu o bilă o ţeastă de om.

Alunecă înainte ca o viperă de noapte şi, când santinela cubaneză ajunse în dreptul lui, se ridică într-un genunchi şi se arcui. Zgârciul dublu din cauciuc chirurgical al praştiei fu eliberat, iar santinela căzu pe nisipul alb şi fin fără să scoată un sunet.

— Haide! zise Sean încet şi al doilea cercetaş o luă la fugă cu un cleşte masiv de tăiat sârmă.

Rândurile de sârmă ghimpată scoaseră un clinchet

discret. Sean alergă spre deschizătură.

În timp ce fiecare cercetaş se strecură prin gaura din gard, Sean îi atinse pe umăr şi le arătă fiecăruia ţinta. Trimise doi dintre ei la poarta principală ca să se ocupe de santinelele de acolo, doi ca să închidă centrul de comunicaţii şi restul ca să ia cu asalt garnizoana din spatele complexului şi să anihileze santinelele din garnizoană.

Dacă aranjamentele erau aceleaşi ca data trecută, prima colibă din dreapta camerei radioului era a Isabellei. Nicky avea să fie în a doua, cu asistenta cubaneză. Isabella o numise Adra. Din aprecierea făcută de Sean, asistenta era una dintre cei mai răi. Ea trebuia să dispară. Avea să o doboare cu prima ocazie.

Sean alergă spre prima linie de colibe, dar înainte să ajungă la ele, o femeie începu să ţipe în coliba comunicaţiilor. Sunetul ascuţit şi isteric străbătu terminaţiile nervoase ale lui Sean. Ţipetele fură întrerupte de o rafală scurtă de foc automat.

„Am pornit!” gândi Sean şi noaptea erupse cu foc de armă şi flăcări şi emoţia mortală a luptei.

Isabella dormi cu întreruperi şi se trezi puţin înainte de miezul nopţii la sunetul tunetului şi al unor motoare de avioane cu reacţie care zburau la joasă altitudine. Aruncă la o parte plasa de ţânţari şi alergă afară în noapte.

Vântul unei furtuni uriaşe care înainta dinspre sud îi flutură în poalele cămăşii de noapte şi făcu să foşnească frunzele de palmier.

Sunetul motoarelor avioanelor cu reacţie se intensifică şi dispăru atunci când vântul şi norii îl acoperiră. I se păru că mai mult de un avion se afla deasupra norului. Speră că unul dintre ele era Lear-ul, cu tatăl său şi Garry la bord.

„Aţi reperat semnalul? se întrebă ea, privind cu atenţie spre cerurile negre. Mă auzi, tati? Ştii că sunt aici?”

Nu văzu nimic, nici măcar strălucirea unei stele, iar sunetul motoarelor de deasupra dispăru şi lăsă în urmă

numai suspinul vântului şi bubuiturile tunetelor furtunii care îşi deschidea porţile.

Ploaia începu să cadă din nou şi alergă înapoi în colibă. Îşi uscă părul şi picioarele goale şi se aşeză la fereastră, privind spre plajă.

„Te rog, Doamne. Ajută-i să afle că suntem aici. Ajută-l pe Sean să ne găsească”.

— Nu am avut încă şansa să încerc noua mea minge de fotbal, îi zise Nicholas la micul dejun.

— Dar ne-am jucat cu ea în fiecare zi, Nicky.

— Da, dar... vreau să spun cu nişte jucători buni. Apoi, dându-şi seama de gafă, continuă: Eşti o jucătoare bună – pentru o fată. Cred că ai fi un portar excelent – cu ceva mai mult antrenament. Dar, mamă, mi-ar plăcea să joc cu unii dintre prietenii mei de la şcoală.

— Nu ştiu. Isabella se uită la Adra. Prietenilor tăi li se permite să vină aici?

Adra nu se întoarse dinspre soba cu lemne unde se afla.

— Întreabă-l pe José, zise ea. Poate că se va putea.

În după-amiaza aceea, José şi Nicholas sosiră cu un jeep plin de băieţi negri. Meciul de fotbal de pe plajă era foarte gălăgios şi pasional disputat. De trei ori Isabella şi José se văzură nevoiţi să descâlcească un nod de trupuri care se loveau şi îşi dădeau pumni. După fiecare bătaie, jocul se relua de parcă nu se întâmplase nimic.

Isabella fu aleasă portar pentru Fii Revoluţiei. Dar, după ce primi cinci goluri, Nicholas, căpitanul echipei, veni la ea şi vorbi plin de tact:

— Cred că eşti obosită, mamă, şi ai vrea să te odihneşti.

Şi fu trimisă pe margine.

Fiii Revoluţiei îi bătură pe Tigrii Angolezi cu douăzeci şi şase la cinci, iar Isabella se simţi foarte vinovată pentru cele cinci goluri. După fluierul final, Isabella scoase din cutia ei de cadouri o pungă de două kilograme de bomboane şi ciocolată şi lipsa ei de îndemânare atletică fu imediat iertată de căpitanul ei şi de ambele echipe.

La cină Nicholas pălăvrăgi vesel, iar Isabella încercă să se poarte cât mai firesc, dar ochii ei fugeau continuu spre fereastră şi spre plajă. Dacă venea Sean, atunci avea să vină în seara aceasta. O observă pe Adra privind-o gânditoare. Făcu un alt efort să urmărească pălăvrăgeala lui Nicky, dar acum se gândea la Adra.

O puteau lua cu ei? chibzui ea. Ar fi vrut oare să vină? Adra era o persoană atât de reticentă şi de secretoasă, încât niciodată nu i-ar fi putut ghici adevăratele sentimente, exceptând iubirea ei pentru Nicky – aceasta era singura certitudine.

Putea avea încredere în ea suficient de mult încât să o avertizeze în privinţa operaţiunii de salvare? se întrebă ea. Ar fi trebuit să îi ofere Adrei posibilitatea de a alege dacă să vină cu ei sau nu? La drept vorbind, îl putea lua pe Nicky de lângă ea după toţi aceşti ani dedicaţi lui? Cu siguranţă îi va frânge inima, dar totuşi putea avea suficientă încredere în ea ca să îi spună? Ar fi putut risca ea libertatea lor, a ei şi a lui Nicky, şi putea ea risca viaţa fratelui ei şi a tuturor acelor tineri curajoşi care încercau să îi salveze? De mai multe ori în timpul mesei fu pe punctul de a vorbi cu Adra, dar de fiecare dată bătu în retragere în ultima clipă.

Când îl înveli pe Nicky, în pat, el îşi ridică faţa spre ea şi îl sărută într-un mod cât se poate de firesc. Pentru o clipă el o ţinu strâns.

— Trebuie să pleci din nou, mamă? întrebă el.

— Dacă ai putea, ai veni cu mine? replică ea.

— Şi să îi părăsesc pe *padre* şi pe Adra?

Bella căzu pe gânduri. Era prima dată când îi vorbea despre Ramon şi felul în care o făcu o tulburâ profund. Era respect sau teamă ceea ce detectase în voce? Nu putea fi sigură.

— Nicky, în noaptea asta – dacă se întâmplă ceva, să nu-ţi fie frică, începu ea.

— Ce se va întâmpla? se ridică sus, interesat.

— Nu ştiu. Probabil nimic.

Băiatul păru dezamăgit şi se lăsă să cadă înapoi pe pernă.

— Noapte bună, Nicky, şopti ea.

Adra o aştepta în întunericul dintre colibe. Era ocazia pe care Isabella o aşteptase.

— Adra, şopti ea, trebuie să vorbesc cu tine. În noaptea asta... începu ea.

— În noaptea asta? repetă Adra şi când văzu că încă ezită, continuă: Da, în noaptea asta va veni. Mi-a spus să îl aştepţi. Nu a putut veni mai devreme, dar în noaptea asta va veni la tine.

Isabella simţi cum atacul de panică îi şterge orice urmă de raţiune.

— Oh, Dumnezeule – eşti sigură? apoi redeveni stăpână pe sine. Este minunat. Am aşteptat atât de mult.

Toate gândurile de a o preveni pe Adra în privinţa încercării de salvare i se şterseră din minte. Cum putea da ochii cu Ramon – acum că ştia ce monstru crud şi malefic era cu adevărat? Cum ar fi putut să îl lase să o atingă fără să tremure?

— Trebuie să plec acum, şopti Adra şi dispăru în întuneric, lăsând-o singură cu groaza ei.

Plănuise să poarte jeanşi şi un jerseu pe dedesubtul cămăşii de noapte, ca să plece repede la venirea lui Sean, dar acum nu mai îndrăznea.

Rămase întinsă în întuneric atât de mult timp, sub plasa de ţânţari, încât începu, în cele din urmă, să spere că Sean va veni înaintea lui Ramon, sau măcar o vor salva zorile.

Dintr-odată îşi dădu seama că el se afla în căsuţa ei. Îi simţi mirosul, înainte să îl audă. Mirosul vag, dar distinct al trupului lui, care altă dată o excita imediat. Nările şi fiecare fibră a trupului ei se încordară. Respiraţia i se opri în piept.

Auzi şoapta paşilor lui pe podeaua căsuţei, apoi apropierea de pat.

— Ramon!

Respiraţia ei se eliberă ca o rafală explozivă.

— Da, eu sunt.

Vocea lui o izbi în faţă ca o lovitură.

Simţi cum ridică plasa de ţânţari şi rămase nemişcată. Degetele lui îi atinseră faţa şi crezu că o să înceapă să ţipe. Nu ştiu cum să reacţioneze, ce să îi spună. „O să îşi dea seama”. Era cât pe ce să intre în panică. Nu îndrăzni să se mişte sau să vorbească.

— Bella? zise el şi auzi prima suspiciune în tonul lui.

Cu o inspiraţie bruscă, întinse braţele şi îl cuprinse.

— Nu vorbi, şopti ea febril. Nu mai pot aştepta nicio clipă – nu spune nimic. Ia-mă acum, Ramon.

Ştia că nu se poartă într-un mod deplasat. Adesea în trecutul îndepărtat mai fusese astfel – nerăbdătoare, sălbatică de dorinţă, nemaisuportând nicio clipă de întârziere.

Se ridică şi începu să îi smulgă hainele. „Trebuie să îl împiedic să vorbească, să pună vreo întrebare, gândi ea cu disperare. Trebuie să îl liniştesc şi să îl asigur că nu s-a schimbat nimic”.

Cu groază în inimă şi cu mirosul lui invadându-i mintea, îi lăsă mâinile să îi ridice cămaşa de noapte şi trupul neted şi gol să alunece lângă ea în pat.

— Bella, şopti el răguşit. Te-am dorit prea intens şi prea mult timp.

Şi gura lui o acoperi pe a ei. I se păru că îi suge întreaga fiinţă printre buze, în felul în care ar fi sorbit sucul şi pulpa unei portocale coapte.

Cu ruşinea perversităţii şi trădării propriului ei corp, se simţi copleşită de o pasiune sexuală pură. Făcea dragoste cu un animal frumos, ceva inuman şi crud şi infinit de periculos. Teama amestecată cu dorinţă o îmboldi mai departe. Se simţi ca acea creatură blestemată din arena din Granada, a cărui luptă tragică şi moarte amânată o mişcaseră atât de mult, cu atât de mult timp în urmă, pe când dragostea ei era proaspătă şi tânără.

În cele din urmă terminară şi el zăcu deasupra ei ca mort.

Nu se putea mişca. Sentimentul ei de vinovăţie şi greutatea lui ameninţau să o sufoce. Se ura aproape la fel de mult ca pe el.

— Niciodată n-a mai fost aşa până acum, şopti el. Niciodată nu mi-ai mai făcut aşa ceva.

Nu avu încredere să vorbească. Nu ştia ce i-ar fi putut ieşi pe gură dacă începea să vorbească. Îşi dădu seama că se afla pe marginea unei nebunii distructive teribile – şi totuşi, când stătea lângă ea şi o mângâia, atingându-i cu blândeţe părţile cele mai intime ale trupului ei, coapsele i se desfăceau şi simţea cum carnea i se topeşte, iar oasele i se înmoaie.

Începu să vorbească încet. Îi spuse cât de mult o iubeşte. Vorbi despre viitor, când ei trei vor fi în siguranţă şi fericiţi într-un loc ferit şi secret. Minciunile lui erau minunate şi îi stârneau în minte imagini frumoase. Deşi ştia că sunt false, îşi dorea cu disperare să le creadă.

Când în cele din urmă adormi cu faţa între sânii ei goi, atinse cârlionţii lui cu un regret teribil, tânjind după lucruri despre care ştia că nu existau. Atât de profundă era tristeţea ei, încât îi înlătură toate celelalte gânduri, până ce brusc şi şocant noaptea fu sfâşiată de ţipetele unei femei şi sunetul unei arme de foc.

Ramon se trezi şi în aceeaşi clipă sări din pat, gol şi suplu ca o panteră. Auzi clicul metalic al unei arme de foc atunci când înşfacă pistolul din tocul ce zăcea pe podea, lângă pat. Noaptea se lumină de foc şi explozii. Văzu silueta lui Ramon în razele ce se revărsau pe fereastră. Ţinea pistolul la nivelul ochilor, ţintind spre acoperiş, gata de tragere.

Atunci auzi vocea iubită a lui Sean, strigând-o în întunericul de dincolo de fereastră.

— Bella, unde eşti?

Văzu silueta întunecată a lui Ramon ţâşnind la fereastră şi pistolul lucind la lumina exploziei unei grenade.

— Fereşte-te, Sean! ţipă ea. Om înarmat!

Ramon trase de două ori, schimbând poziţia de fiecare

dată. De dincolo de fereastră nu veni niciun foc de răspuns. Îşi dădu seama că Sean nu îndrăznea să tragă de teamă să nu îi nimerească pe ea sau pe Nicky.

Se rostogoli pe pat şi căzu pe podea în genunchi şi pe mâini. Se târî cu frenezie spre uşă. Voia să îl ia pe Nicky, trebuia să ajungă la Nicky.

La jumătatea drumului simţi braţul gol şi musculos al lui Ramon prinzând-o de gât de la spate şi silind-o să se ridice în picioare. Cu ultima ei suflare, reuşi să ţipe:

— Sean! M-a prins!

— Ticăloaso, şuieră el. Ticăloasă nenorocită. Ridică apoi vocea. O omor! strigă el. O să îi zbor creierii.

O târî până la uşă şi o sili să coboare treptele.

— Mişcă, ticăloaso, şuieră el. Continuă să mergi. Ştiu cine este Sean. N-o să tragă – atâta timp cât tu eşti scutul meu. Mişcă!

Presiunea exercitată pe gâtul ei o sufoca. Nu îi putea face faţă. Alergă cu ea înspre căsuţa lui Nicky. Coliba comunicaţiilor era în flăcări. Din acoperişul din paie, flăcări şi scântei se ridicau spre cerul nopţii. Era luminat ca o scenă. Umbrele şerpuite ale trunchiurilor palmierilor jucau pe nisipul palid.

Năvăliră în căsuţa lui Nicky. Adra şi copilul erau ghemuiţi în mijlocul podelei. Adra îl acoperea pe Nicky cu trupul ei.

— *Padre!* ţipă Nicky.

— Vino cu Adra, îi spuse Ramon tăios. Stai aproape de ea. Urmaţi-mă.

În grup strâns, părăsiră coliba şi se îndreptară spre parcare. Ramon o ţinea pe Isabella de la spate, iar cu mâna liberă îi ţinea pistolul la cap.

— Îi zbor creierii, strigă el spre umbrele care dansau. Păstraţi distanţa.

— Te rog*, padre,* nu îi face rău mamei, se văită Nicky.

— Taci din gură, băiete! îl repezi Ramon. Ridicând apoi vocea, continuă: Retrage-ţi câinii, Sean. Doar dacă nu vrei ca sora ta şi fiul ei să moară.

După o clipă, se auzi vocea lui Sean din umbră:

— Nu trageţi, cercetaşi! înapoi, cercetaşi!

Ramon continuă să îi facă să meargă spre unul dintre jeepuri. Isabella icnea după aer, iar ţeava pistolului era atât de presată în ureche, încât pielea fină se rupse şi un firicel de sânge începu să curgă pe gât.

— Te rog, mă răneşti, zise Isabella icnind.

— Nu-i face rău mamei, ţipă Nicholas şi se smuci din strânsoarea Adrei.

Alergă spre Isabella şi pentru o clipă Adra rămase descoperită, oferind şansa unei trageri curate.

În întunericul de dincolo de flăcări, focul galben al unei arme şi un singur glonţ şuieră peste cei cincizeci de metri ai zonei deschise.

O parte a capului Adrei se transformă într-o pată lichidă roşie. Femeia căzu pe spate, atingând pământul cu braţele larg deschise.

— Adra! ţipă Nicky, dar înainte să poată alerga spre ea, Ramon îl prinse de mijloc.

— Nu, las-o pe Adra, zise el tăios. Stai aproape de mine acum, Nicky.

Cei trei se aflau în centrul unei scene intens luminate. Nicio altă fiinţă vie nu se mai vedea înjur. Cadavrul uneia dintre femeile cubaneze de la centrul de comunicaţii zăcea sprijinit de zidul clădirii care ardea şi doi paraşutişti morţi erau atârnaţi de poarta complexului.

Ramon strigă un ordin în spaniolă, către orice paraşutist ar mai fi putut fi în viaţă, dar ştia că este un efort zadarnic. Cunoştea calitatea atacatorilor. Recunoscuse numele fratelui ei din clipa în care îl strigase Isabella. Ordinul dat de Sean cercetaşilor săi îi confirmă bănuiala. Presupuse că toţi oamenii săi erau morţi. Căzuseră probabil în timpul primelor rafale.

Aceştia erau celebrii Cercetaşi Ballantyne, era sigur de asta, dar nu ştia cum ajunseseră acolo. Ştia numai că Isabella reuşise cumva să îi cheme. Se aflau acolo în umbră

şi aveau să atace în acelaşi fel în care o făcuseră cu Adra, rapid şi cu o acurateţe mortală, dacă le-ar fi dat chiar şi cea mai mică şansă.

Singurul avantaj pe care îl avea de partea lui era timpul. Ştia că Raleigh Tabaka va fi auzit focul de armă şi că avea să conducă o coloană din luptătorii săi de gherilă de la pista de aterizare. În câteva minute vor ajunge acolo. Se retrase către cel mai apropiat dintre cele trei jeepuri din parcare.

Sean îi urmări prin luneta AKM-ului. Se afla la baza unuia dintre palmieri, conturul capului lui fiind acoperit de un morman de frunze uscate. La această distanţă de patruzeci de metri, puşca de asalt cu selectorul pus pe foc cu foc avea suficientă acurateţe ca să nimerească un glonţ într-un cerc de cinci centimetri. Ţintise spre baza nasului Adrei şi o nimerise în ochiul stâng. Glonţul îi spulberase o latură a craniului.

Acest gen de acurateţe nu era suficient ca să rişte să tragă în Ramon Machado. Tipul era bun. Îşi folosea cei doi ostatici pentru protecţie maximă, ferindu-se ca un boxer, astfel că Sean nu ar fi putut menţine o ţintă fixă pe capul lui.

Pentru Sean, trupul gol al surorii lui era tulburător şi şocant în lumina galbenă a flăcărilor. Sânii ei erau foarte palizi şi gingaşi; triunghiul negru şi gol se evidenţia limpede la baza pântecului ei. Ştia că cercetaşii lui o privesc.

Chiar şi în stresul luptei, felul în care Ramon Machado o ţinea lipită de propriul trup gol îl înfurie pe Sean şi ameninţă să îi tulbure judecata. Era tentat să rişte să tragă. Degetului său de pe trăgaci îi mai trebuia numai un mic impuls, dar Ramon îşi coborî capul dedesubtul umărului Isabellei când ajunseră la jeep.

Ramon urcă pe locul şoferului şi îi trase pe Isabella şi pe copil după el. Motorul porni cu un huruit şi nisipul ţâşni de dedesubtul roţilor din spate când Ramon accelera spre poartă.

Sean trase o rafală jos, către cea mai apropiată roată din

spate şi văzu cum un glonţ scoate scântei din butucul de oţel al roţii ce se învârtea. Jeepul se izbi de bariera de la poartă şi îi smulse unul dintre stâlpi. Poarta se strâmbă în faţa loviturii, iar vehiculul trecu hurducăind peste ruine, gonind pe drum şi târând după el, ca o sanie, o încâlceală de sârmă şi stâlpi de poartă.

Sean sări în picioare şi o luă la fugă spre al doilea jeep. Patru dintre cercetaşii săi alergau spre acelaşi vehicul şi urcară repede în spate în timp ce Sean porni motorul. Îl roti într-un cerc larg şi porni apoi ca fulgerul spre poarta distrusă. Trecură săltând peste cadrul ei strâmbat şi goniră apoi pe urmele lui Ramon şi ale ostaticilor lui.

Dacă harta schiţată de Isabella era corectă, acest drum avea să îi ducă de-a lungul râului spre pista de aterizare şi spre blocajul rutier al lui Esau Gondele.

Esau avea să tragă în tot ceea ce venea pe drum, din ambele direcţii. O rachetă RPG7 ar fi făcut-o harcea-parcea pe Isabella şi pe fiul ei.

Sean apăsă cu toată palma pe claxon şi scoase un ţignal lung. Speră că Esau Gondele va înţelege avertismentul şi va opri focul, dar ştia că aceasta era o speranţă slabă. Ameţiţi de canabis, cercetaşii aveau să apese foarte repede pe trăgaci.

Trebuia să îi depăşească. Apăsă pedala la maximum şi intră în zidul de praf alb ridicat de vehiculul din faţa lui pe drumul îngust. Calea cotea brusc la dreapta şi pentru o clipă pierdu controlul şi se apropie primejdios de margine. Jeepul se înclină pe roţile exterioare care călcară tufişurile de pe margine înainte să urce din nou pe drum.

Când întoarseră, unghiul din care bătea vântul se schimbă, iar praful fu spulberat într-o parte. La numai cincizeci de metri în faţă văzu luminile de poziţie ale vehiculului şi îl izbi cu întreaga lumină a farurilor sale.

Pe locul din faţă Ramon Machado conducea cu o mână. Celălalt braţ era ferm prins în jurul umerilor Isabellei, ţinând-o într-o poziţie ciudată şi incomodă. Capul ei era

răsucit nefiresc. Părul îi flutura în vânt, iar ochii erau întunecaţi şi măriţi de groază pe ovalul palid al feţei ei. Ţipa ceva spre el, dar cuvintele erau purtate de vânt.

Nicky se prinsese de spătarul scaunului Isabellei. Era îmbrăcat cu un tricou alb şi pantaloni scurţi. Şi el privea înapoi spre jeepul urmăritor şi chiar şi în acele clipe disperate Sean fu izbit de asemănarea copilului cu mama lui. Furia lui împotriva bărbatului care îi ameninţa îl alimentă cu un curaj nesăbuit.

Atunci îşi dădu seama că celălalt jeep era înclinat pe o parte. Rafala lui îi spintecase suprafaţa exterioară a cauciucului din spate. Fâşii lungi şi zdrenţuite de cauciuc negru se desprindeau de janta ce se învârtea. Încurcătura de sârmă şi de stâlpi de gard se târa în spatele vehiculului avariat, împroşcând nisip şi praf de pe drum şi încetinindu-l.

Se apropia de ei vertiginos. Drumul se îndepărta de plajă şi se întindea paralel cu malul abrupt al râului. Arborii de mangrove apăreau fantomatic în lumina farurilor celor două maşini care goneau şi între trunchiurile lor apa întunecată licărea posomorât.

Ramon aruncă o privire peste umăr şi îşi dădu seama că celălalt jeep se afla la numai un metru de poarta pe care o târa ca pe o coadă în urma lui. Lăsă capul jos şi îi dădu drumul Bellei. Scoase pistolul de la brâu şi se răsuci ca să nimerească faţa lui Sean. Raza era sub patru metri, dar amândouă jeepurile săltau pe drumul abrupt. Glonţul nimeri marginea de metal a parbrizului şi ricoşă undeva în întuneric.

Unul dintre cercetaşi îşi ridică arma ca să răspundă focului, dar Sean îi ridică ţeava în sus.

— Nu trage, strigă el şi se izbi cu toată viteza de partea din spate a celuilalt jeep, cu un bubuit metalic.

Impactul le aruncă spre spate capetele, iar Nicky fu azvârlit peste scaunul din spate, cu picioarele zbătându-i-se în aer, în timp ce se chinuia să îşi recâştige echilibrul.

— Sari, urlă Sean spre Isabella, dar înainte ca femeia să

poată reacţiona, Ramon o înşfăcă din nou şi o trase aproape.

Încă o dată Sean izbi jeepul în spatele celuilalt, strivind rămăşiţele de poartă şi împingându-le pe jumătate de pe drum.

Cu o mână, Ramon se străduia să îl menţină pe direcţie, dar vehiculul se bălăngănea frenetic. Praful ţâşnea de sub roţile din spate ca într-un nor, pe jumătate orbindu-l pe Sean. Isabella ţipa, iar Nicky se ridică din nou şi se ghemui pe locul din spate. Faţa îi era albă şi îngrozită.

Un alt viraj de pe drum împinse spre margine maşina din faţă. În timp ce Ramon se străduia cu disperare să îl controleze, Sean îşi văzu şansa şi îşi aduse propriul jeep paralel cu el. Pentru o secundă goniră unul lângă celălalt.

Ramon Machado şi Sean Courtney se priviră în ochi de la o distanţă de doi metri şi ura scânteie între ei ca o descărcare de electricitate statică. Era o emoţie primordială, o profundă înţelegere atavică a faptului că doi masculi dominanţi se întâlnesc şi unul din ei trebuie să îl ucidă pe celălalt.

Sean răsuci brusc volanul spre stânga şi se izbi de el, scoţându-i de pe drum roţile exterioare. Trunchiurile de palmieri zgâriară vopseaua şi strâmbară caroseria. Ramon coti înapoi şi îl lovi pe Sean la fel de dur.

Ramon îi dădu din nou drumul Isabellei din strânsoare şi încă o dată luă pistolul din poală şi îl îndreptă spre Sean. Chipul lui Ramon era o masă întunecată de furie şi ură.

Isabella se aruncă într-o parte şi apucă volanul. Când Ramon trase, ea îl smuci într-o parte cu toată puterea ei. Glonţul zbură undeva în noapte, iar jeepul se lansă într-un plonjon ucigător peste malul râului.

În secunda dinainte să dispară, Sean îi văzu pe Isabella şi pe Ramon azvârliţi cu capul în parbriz, iar de pe locul din spate silueta mică a lui Nicky fu catapultată în noapte. Apăsă brusc pe frână şi se luptă cu volanul maşinii care se roti alunecând pe drum. În clipa în care recăpătă controlul,

Sean băgă maşina în marşarier şi se repezi spre locul în care dispăruse celălalt vehicul.

Praful încă mai plutea în aer şi pământul de la marginea malului era săpat de rotile care se învârtiseră. Sean sări jos de pe locul şoferului şi alergă spre marginea malului. Jeepul se prăbuşise în râul de dedesubt. Farurile mai erau încă aprinse sub suprafaţa apei, ca două luni înecate. Se răsturnase şi rotile din spate se roteau într-o spumă albă. Trupul mic şi ghemuit al lui Nicky zăcea pe mal, la marginea apei.

Sean porni pe mal în jos. Alunecând şi împiedicându-se, îşi păstră echilibrul ca o pisică şi la momentul potrivit alergă în jos pe pantă. Ajunse la suprafaţa apei ca un alergător olimpic.

Plonjă în apă. Farurile luminau prin întuneric, iar vederea lui sub apă era distorsionată şi înceţoşată. Ajunse la carcasa jeepului şi se vârî sub el. Aerul din rezervorul din spate îl ţinea deasupra fundului noroios şi se strecură prin deschizătură.

Ceva palid apăru în faţa lui şi întinse mâinile, atingând un trup gol. Îşi trecu repede mâinile peste el şi atinse doi sâni netezi şi mari. Ridică mâinile şi nimeri un smoc de păr lung şi plutitor şi o trase pe Isabella de sub maşină.

Ieşi cu ea la suprafaţă şi descoperi cu uşurare că tuşea şi icnea şi încerca să respire, zbătându-se slab. O târî pe mal. Unul dintre cercetaşi avusese prezenţa de spirit de a conduce jeepul până la marginea malului, astfel că farurile luminau în jos spre ei.

Isabella se târî goală şi udă spre locul unde zăcea Nicky şi îl trase în poala ei. Băiatul începu să se zbată.

— Tatăl meu, se văicări el. *Mi padre!*

Aflat în noroi până la genunchi, Sean se uită cu atenţie în apă. Apa inundase motorul jeepului şi îl scufundase, dar farurile încă mai luminau în adânc.

Cântări rapid nevoia de a se grăbi cu dorinţa lui de a-l găsi pe Ramon Machado. Ştia că chiar în clipa aceea

veneau întăririle dinspre tabăra de gherilă. Avea la dispoziţie numai câteva minute. Era pe punctul de a se întoarce ca să o ajute pe Isabella, când desluşi o mişcare în apă. Văzu o umbră ca a unui rechin care înota între el şi farurile scufundate.

„Nenorocitul!” gândi el şi strigă spre oamenii săi de pe malul de deasupra:

— Aduceţi-mi puşca.

Unul dintre bărbaţi coborî malul alunecând. Înainte să poată ajunge la Sean şi să îi dea AKM-ul, se auzi o zbatere în apa noroioasă. Departe în râu, la marginea razei de lumină, apăru capul lui Ramon.

— Pe el! urlă Sean. Omorâţi-l pe ticălos!

Părul lui Ramon era lipit de frunte, căzându-i pe ochi, iar apa îi şiroi pe faţă când icni cu disperare după aer. Unul dintre cercetaşii de pe mal trase o rafală scurtă, iar gloanţele şfichiuiră apa în jurul capului. Ramon mai luă o gură de aer şi se cufundă în apă. Pentru o clipă, picioarele lui goale apărură la suprafaţă, lovind aerul, apoi dispăru.

— Nenorocitul! Nenorocitul! înjură Sean şi îşi smulse arma AKM din mâinile cercetaşului care ajunsese lângă el în cele din urmă.

Trase o rafală lungă şi furioasă în râu şi gloanţele trasară o dâră de spumă dansatoare în locul în care dispăruse Ramon.

Îşi stăpâni apoi furia şi aşteptă să apară din nou capul, dar curentul purta totul cu el în josul râului. La margine erau mangrove răsucite, în spatele cărora Ramon s-ar fi putut adăposti, iar dincolo de raza farurilor apele erau întunecate.

După încă un minut, ştiu că îl pierduse. Trebuia să îl lase să plece. Îşi înăbuşi frustrarea şi ura şi se întoarse spre Isabella. Era udă şi murdară de noroi. Marginea parbrizului îi făcuse o rană pe linia părului şi o dâră de sânge diluat de apa râului îi şiroia pe faţă.

Sean îşi dădu jos jerseul îmbibat cu apă şi o ajută să se

îmbrace.

În timp ce îşi băga mâinile pe mâneci, Isabella întrebă cu greutate:

— Ce s-a întâmplat cu Ramon?

— Ticălosul a scăpat. Sean o ridică în picioare. Pierdem timpul. Trebuie să plecăm.

Nicky se smulse din strânsoarea mamei lui şi ţâşni spre marginea apei.

— Tatăl meu – n-o să îl părăsesc pe tatăl meu.

Sean îl apucă de braţ.

— Haide, Nicky.

Nicholas se răsuci şi îşi înfipse dinţii mici şi albi în încheietura mâinii lui Sean.

— Ticălos mic. Sean îi dădu o palmă peste cap, aproape doborându-l la pământ. Gata cu şmecheriile, amice.

Îl ridică, zbătându-se şi lovind şi îl aruncă peste umăr.

— Nu vreau să merg. Vreeau să stau cu *mipadre.*

Sean luă mâna Isabellei şi, cărându-l cu uşurinţă pe Nicky, o trase în susul malului. În jurul jeepului se mai aflau şi alte siluete şi, pentru o clipă, Sean nu le recunoscu. Scăpă mâna Isabellei şi ridică AKM-ul.

— Opreşte-te, Sean, îl atenţionă Esau Gondele alergând spre el.

— De unde ai apărut?

— Aproape că ai căzut în ambuscada noastră, îi spuse Esau. Ai fost la o secundă de a încasa o rachetă RPG. Suntem acolo în spate. Arătă undeva pe drum.

— Unde sunt bărcile?

— Două sute de metri în amonte.

— Retrage-ţi oamenii – o să ne întoarcem cu voi. Se întrerupse şi dădu din cap.

— Micşoraţi lumina aia, zise Esau Gondele tăios către unul dintre oamenii săi.

Acesta se aplecă în jeepul oprit şi apăsă pe întrerupător. Farurile se stinseră.

Rămaseră în întuneric ascultând.

— Camioane care se apropie în viteză din direcţia pistei de zbor.

Auziră cu toţii limpede în aerul nemişcat.

— Şi mai mulţi ticăloşi, încuviinţă Esau.

— Du-ne la bărci, ordonă Sean. *Tout de suite.*

Alergară în grup, urmând drumul. La o sută de metri mai departe, Esau Gondele fluieră, şuieratul dublu ascuţit, unul dintre semnalele de recunoaştere ale cercetaşilor. Fluieratul se repetă în întuneric chiar în faţă, iar Sean dădu peste trunchiurile de palmieri ce fuseseră târâte pe drum ca blocaj.

— Haideţi, chemă Esau Gondele de pe drum. Bărcile sunt în direcţia aceasta.

În timp ce vorbi, văzură lumina mişcătoare a farurilor printre copacii din faţă. Un convoi de vehicule gonea înspre ei din direcţia pistei de zbor.

Nicholas încă se mai zbătea în strânsoarea lui Sean, iar Isabella încerca cu disperare să îl liniştească.

— O să fie bine, Nicky scumpule. Aceşti oameni sunt prietenii noştri. Acum ne duc acasă la loc sigur.

— Aceasta este casa mea – îl vreau pe tata! Au ucis-o pe Adra. Îi urăsc! Te urăsc! îi urăsc! ţipă el în spaniolă.

Sean îl zgudui cu putere.

— Încă un piuit, bătrâne, şi îţi zbor căpşorul de pe umeri.

— Pe aici.

Esau Gondele îi conduse departe de blocajul de pe drum. După cincizeci de metri ajunseră la malul râului unde erau ancorate bărcile.

Sean aruncă o privire în urmă şi văzu convoiul de camioane apropiindu-se huruind după o cotitură a drumului. Farurile lor luminară pe deasupra capetelor lor, dar erau ascunşi de cotul din malul râului. În lumină Sean văzu că bena fiecărui camion era înţesată de oameni înarmaţi.

Sean o urcă pe Isabella în cea mai apropiată barcă şi femeia se împiedică de marginile ude ale jerseului care îi atârnau în jurul picioarelor şi căzu peste santine.

— Mototoalo, zise el încruntându-se şi îl aruncă pe Nicky în barcă după ea. Făcuse însă o greşeală.

Nicky se ridică precum o minge de cauciuc şi când Sean încercă să îl înşface, se lăsă în jos pe sub braţul lui şi ţâşni pe mal.

— Drăcuşor mic.

Sean se răsuci şi porni după el.

— Copilul meu, ţipă Isabella şi sări jos din barcă.

Se poticni în noroi şi o luă şi ea la fugă pe mal după cei doi.

— Întoarce-te, Nicky – oh, te rog, întoarce-te.

Copilul alerga în direcţia convoiului care se apropia. Se eschiva şi se ascundea prin tufişuri ca un iepure. Era la şapte metri de drum, când Sean sări şi îl prinse de gleznă. Câteva secunde mai târziu, Isabella se împiedică de ei şi se întinse cât era de lungă pe pământul nisipos.

Farurile convoiului luminară pe deasupra capetelor, dar cei trei stăteau ghemuiţi înapoia unui pâlc de tufişuri joase, ascunşi de oamenii din cabina camionului din frunte. Nicky ţipă din nou şi încercă să scape târându-se, dar Sean îl ţintui la pământ şi îi acoperi gura cu una din palme.

Camioanele trecură de ei şi frânară când văzură trunchiurile de palmieri care blocau drumul. Primul camion opri la numai şapte metri de locul unde se ascundeau ei în întuneric.

Continuând să îl ţină pe Nicky sub el, Sean întinse mâna şi trase faţa Isabellei spre pământ. O faţă albă lucea în întuneric precum o oglindă.

Din cabina camionului un bărbat sări jos şi alergă să inspecteze obstacolul de pe drum, apoi se întoarse şi strigă un ordin. Doisprezece luptători de gherilă în haine de camuflaj se dădură jos din spatele camionului şi apucară trunchiurile de palmieri.

În timp ce le ridicară şi le târâră într-o parte, farurile luminară faţa ofiţerului care îi comanda. Isabella ridică puţin capul şi îi văzu limpede trăsăturile. Îl recunoscu

imediat. Nu era o faţă pe care ar fi putut-o uita vreodată. Ultima dată când îl văzuse pe acest bărbat fusese ca pasager, în furgoneta condusă de fratele ei vitreg, Ben Afrika. Cei doi se îndreptau spre casa lui Michael Courtney. Era probabil cel mai frumos bărbat de culoare pe care îl văzuse, înalt, regal şi feroce ca un şoim.

Bărbatul îşi întoarse capul şi, pentru o clipă, păru să se holbeze direct la ea. Apoi se întoarse din nou ca să îşi privească oamenii eliberând drumul. În clipa în care drumul se eliberă, alergă spre cabina camionului şi sări în ea. Trânti portiera, iar camionul porni huruind mai departe.

Convoiul de soldaţi îl urmă. Când ultimele faruri se îndepărtară, Sean îl luă pe Nicky sub un braţ, o trase pe Isabella în picioare şi alergară înapoi spre malul râului.

Sean ţinu strâns ceafa lui Nicky în prima barcă în timp ce flotila naviga în aval. Strălucirea colibelor incendiate ajungea până la nori şi chiar şi dincolo de sunetul motoarelor bărcilor lor auziră strigăte şi foc automat.

— În cine trag? întrebă Isabella, ghemuită în Sean ca să se încălzească.

— Probabil în umbre – sau unii în ceilalţi, chicoti el încet. Nimic nu se compară cu un ticălos care are armă şi îl mănâncă degetele să consume ceva muniţie.

Curentul îi împinse mai repede către gura râului, spre lagună. Prin luneta de noapte Esau Gondele văzu siajul făcut de elicele celeilalte flotile de bărci ce se înapoia dinspre plajă. Se întâlniră la trecătoarea spre recif şi, aşezându-se în linie, se îndreptară spre mare.

Vopseaua galben aprins a traulerului *Lancer* se ivi prin lentilele lunetei de noapte la o depărtare de o jumătate de milă.

De îndată ce urcară ultima barcă pe rampa de la pupa traulerului, vasul porni motoarele şi goni în largul Atlanticului.

Sean se întoarse spre Esau Gondele.

— Ce pierderi avem, sergent-major Esau Gondele?

— Am pierdut un om, maior Courtney, răspunse el la fel de formal. Jeremiah Masoga. L-am luat înapoi cu noi.

Cercetaşii întotdeauna îşi recuperau morţii.

Sean simţi junghiul atât de familiar; încă un om bun căzut. Jeremiah avea numai nouăsprezece ani. Sean se decisese deja să îi dea cea de-a doua tresă. Îşi dori acum să o fi făcut înainte de operaţiunea aceasta. Nu se mai poate face dreptate morţilor.

— Trei răniţi; nimic suficient de grav ca să rateze petrecerea din seara asta.

— Pune-l pe Jeremiah în secţiunea de refrigerare, ordonă Sean. Îl trimitem acasă de îndată ce ajungem la Cape Town. Va avea parte de o înmormântare cu toate onorurile.

Când încă se mai aflau la două sute de mile marine de Table Bay, Centaine Courtney trimise un elicopter Courtney ca să îi ia pe Sean, Isabella şi pe Nicky. Bătrâna doamnă nu mai putea aştepta nicio clipă să îl întâlnească pe nepotul ei.

Ramon se agăţă de rădăcinile unuia dintre arbori ca să împiedice curentul să îl târască spre gura râului. Muchiile ascuţite ale midiilor de apă drice care acopereau tulpina îi tăiară mâna, dar abia dacă simţi vreo durere. Privea insistent spre cealaltă parte a râului.

Reflexia flăcărilor taberei arzând lumina suprafaţa apei cu luciri de aur.

Bărcile trecură la douăzeci de metri de locul unde se ascundea până la bărbie în noroiul dintre mangrove. Motoarele lor bâzâiră încet în liniştea nopţii. Trăsăturile lor nu erau distincte, trei siluete întunecate care alunecară rapid pe curentul ce ducea spre gura râului şi largul mării – dar îşi închipui că una dintre siluetele din prima barcă era mai mică decât celelalte şi purta un încou.

Abia atunci, în momentul în care îl pierduse, îşi dădu seama că era, la urma urmelor, doar un simplu tată. Pentru prima dată în viaţă luă act de iubirea lui şi de dependenţa lui de acea iubire, îşi iubea fiul şi îl pierdea. Gemu de

suferinţă.

Furia începu să fiarbă în el şi să alunge orice alt sentiment. Era o mânie devoratoare împotriva tuturor celor care îi provocaseră pierderea. Se holbă în gol în întunericul care îi înghiţise fiul şi focul răzbunării începu să îi ardă fiecare fibră a fiinţei sale. Voia să îşi strige furia în urma lor. Voia să blesteme femeia, voia să îşi urle frustrarea, dar se adună. Nu aşa se purta el. Trebuia să fie rece şi dur ca oţelul acum. Trebuia să gândească limpede, la rece.

Primul gând care îi veni în minte fu acela că pierduse controlul asupra Trandafirului Roşu. Nu-i mai era de niciun folos, nici lui, nici cauzei. Acum putea fi sacrificată. Ştia cum să o distrugă pe ea şi pe toţi cei din jurul ei. Mânerul sabiei se afla la el; trebuia numai să o scoată din teacă.

Se îndepărtă de mangrovă şi lăsă curentul să îl poarte spre cotul râului, înotând de-a latul lui într-un bras uşor. Fundul apei îl mângâie când ajunse la nisipul de pe mal.

Raleigh Tabaka îl aştepta lângă ruinele arse ale centrului de comunicaţii. Ramon se îmbrăcă în grabă cu pantaloni şi cu o jachetă de împrumut; părul îi mai era încă ud şi murdar de noroiul din râu.

Fumul clădirilor ce ardeau mocnit păli în lumina cenuşie a zorilor. Oamenii lui Raleigh Tabaka recuperau cadavrele şi le aşezau în şir sub palmieri. In *rigor mortis,* oamenii rămăseseră blocaţi în atitudinea în care îşi găsiseră sfârşitul. Era un spectacol grotesc.

José, paraşutistul, avea un braţ ridicat peste faţă, ca şi cum ar fi vrut să îşi protejeze ochii. Pieptul îi era sfâşiat de şrapnel de grenadă. Braţele Adrei erau întinse de parcă ar fi fost aşezată pe un crucifix şi îi lipsea jumătate din cap. Ramon îi aruncă o privire dezinteresată, ca la un articol de îmbrăcăminte care nu-i mai era de nicio trebuinţă.

— Câţi sunt? îl întrebă pe Raleigh Tabaka.

— Douăzeci şi şase, răspunse el. Adică toţi. Nu au fost supravieţuitori. Indiferent cine au fost, au făcut o treabă bună. Cine au fost? Ai idee?

— Da, zise Ramon dând din cap, am o idee foarte limpede. Şi înainte ca Raleigh să poată vorbi din nou, Ramon îi spuse: Preiau proiectul Cyndex – personal.

— Tovarăşe general, zise Raleigh încruntându-se ofensat, aceasta a fost operaţiunea mea de la bun început. Eu i-am controlat pe cei doi fraţi.

— Da, încuviinţă Ramon implacabil. Te-ai descurcat foarte bine. Vei primi toată recunoaşterea pe care o meriţi. Dar preiau coordonarea proiectului. Voi pleca în sud de îndată ce voi avea un avion disponibil. Tu mă vei însoţi.

— Nu se termină aici, Bella, rosti Shasa cu gravitate. Nu putem pretinde că nu s-a întâmplat nimic altceva. Nu am vrut să complic operaţiunea de salvare luând în calcul implicaţiile sordide ale întregii afaceri. Dar acum că Nicholas se află în siguranţă aici, la Weltevreden, suntem siliţi să facem asta. Mulţi oameni, inclusiv membrii familiei tale, şi-au riscat vieţile pentru tine şi pentru Nicholas. Un tânăr curajos, un străin, un soldat din regimentul lui Sean, a murit ca să te salveze pe tine. Acum ne datorezi adevărul.

Erau din nou adunaţi în camera armelor, iar Isabella era judecată în faţa familiei ei.

Bunica ei şedea pe scaun, într-o parte a şemineului. Stătea foarte dreaptă. Pe mâna de pe mânerul de fildeş al bastonului ei se vedeau vinişoare albastre pe sub pojghiţa fină a pielii. Părul ei, altă dată o coamă de nedescâlcit, era acum de un argintiu pur, cu numai o tentă de albastru. Expresia ei era severă.

— Vrem să auzim totul, Isabella. Nu vei ieşi din această încăpere până ce nu ne vei fi spus fiecare detaliu.

— Nana, îmi e aşa de ruşine. Nu am avut de ales.

— Nu aştept să-ţi ceri scuze sau să te umileşti, domnişoară. Vreau adevărul.

— Trebuie să înţelegi, Bella. Ştim că ai adus daune groaznice interesului internaţional, al familiei şi al tău. Acum este de datoria noastră să limităm şi să controlăm

aceste daune.

Shasa se opri în faţa şemineului, cu mâinile încrucişate. Tonul lui era moderat.

— Vrem să te ajutăm, dar trebuie să ştim adevărul ca să putem face asta.

Isabella ridică privirea spre el cu o expresie bântuită.

— Aş putea vorbi numai cu tine şi cu Nana?

Aruncă o privire spre fraţii ei. Garry lenevea în fotoliu sub fereastră, cu degetele mari agăţate de bretelele viu colorate. Plimba un trabuc neaprins de la un capăt la celălalt al gurii. Sean stătea sprijinit de pervazul ferestrei, cu picioarele întinse în faţă. Braţele lui goale, bronzate şi musculoase, erau încrucişate la piept.

— Nu, spuse Centaine cu fermitate. Băieţii şi-au riscat vieţile pentru tine şi pentru Nicky. Dacă ai abătut necazurile asupra ta şi a familiei, ei au fost cei care te-au salvat. Nu, nu vei scăpa din asta atât de uşor. Merită să audă şi ei tot ce ai să ne spui. Şi nu scăpa nimic – mă auzi?

Încetişor, Isabella îşi coborî faţa în palme.

— Mi-au dat numele de cod Trandafirul Roşu.

— Vorbeşte tare, fată. Nu murmura.

Centaine izbi bastonul de podea, iar Isabella tresări şi ridică privirea.

— Am făcut tot ce mi-au spus, zise ea privind-o pe bătrâna doamnă în faţă. Când Nicky era încă un bebeluş, de numai o lună, au făcut un film şi mi l-au arătat. Aproape că mi-au înecat copilul. L-au ţinut de picioare şi l-au cufundat... Se opri şi inspiră adânc să se liniştească. M-au avertizat că în următorul film îi vor tăia părţi ale corpului şi mi le vor trimite mie – degetele de la mâini, de la picioare, mâinile şi picioarele şi apoi... Se înecă atunci când pronunţă cuvântul. Apoi capul lui.

Rămaseră cu toţii tăcuţi şi îngroziţi, până ce Centaine vorbi din nou:

— Continuă.

— Mi-au spus că trebuie să lucrez pentru tati. Că trebuie

să mă infiltrez la Armscor. Shasa gemu, iar Isabella îşi împreună degetele. Îmi pare rău, tati. Mi-au spus că trebuie să intru în politică, să candidez la parlament, să folosesc legăturile familiei.

— Ar fi trebuit să bănuiesc ceva la bruştele tale aspiraţii politice, zise Centaine cu amărăciune.

— Îmi pare rău, Nana.

— Nu mai tot spune că îţi pare rău, o repezi Centaine. Nu ajută la nimic şi este al naibii de enervant. Tu continuă, copilă.

— Pentru o vreme nu au vrut nimic de la mine – timp de aproape doi ani. Apoi au început să sosească ordinele. Primul a fost lanţul de radare Siemens.

Shasa se încruntă şi era pe punctul să vorbească, dar se abţinu şi scoase batista din buzunarul de la piept al hainei.

— Apoi au început să vrea tot mai multe.

— Proiectul Skylight? întrebă Shasa şi, când femeia încuviinţă dând din cap, îi aruncă o privire lui Centaine. Ai avut dreptate, *mater.* Se uită din nou la fiica lui. Va trebui să scrii totul. Tot ce le-ai dat vreodată. Vreau o listă – date, documente, întâlniri, totul. Trebuie să aflăm tot ce este compromis.

— Tati... începu Isabella şi pentru o clipă nu mai putu continua.

— Toarnă tot, domnişorică, ordonă Centaine.

— Cyndex 25, zise Isabella.

— Oh, Dumnezeule – nu! exclamă Shasa, rămas fără aer.

— De aceea mi-au dat acces la Nicky ultima dată – detaliile Cyndex şi Ben.

— Ben? Garry se ridică drept pe scaun. Cine este Ben?

— Ben Gama, rosti Centaine cu asprime. Micul bastard negru al Tarei, fiul lui Moses Gama. Omul care l-a omorât pe Blaine al meu, omul care a dezonorat această familie. Se uită la Bella după confirmare.

— Da, Nana. Fratele meu vitreg, Ben. Se uită la fraţii ei. Şi fratele vostru vitreg, numai că nu îl cheamă Ben Gama, ci

Benjamin Afrika.

— De ce ştiu numele ăsta? întrebă Garry.

— Pentru că lucrează pentru tine, zise Isabella. M-au obligat să îl angajez. L-am recrutat pentru Capricorn când am fost la Londra. Lucrează pentru Capricorn Chemicals ca tehnician de laborator, la divizia otrăvuri.

— În fabrica Cyndex? întrebă Shasa nevenindu-i să creadă. Doar nu l-ai adus acolo?

— Ba da, *padre,* l-am adus. Era pe punctul de a se scuza din nou, dar se uită la bunica sa.

Garry sări de pe scaun şi se apropie cu paşi mari de birou, înşfacă telefonul şi vorbi cu un operator de la centrala Weltevreden.

— Fă-mi legătura cu Capricorn Chemicals – ai numărul, nu? Vreau să vorbesc imediat cu directorul general – este urgent, foarte urgent. Sună-mă înapoi în clipa în care îl ai pe fir.

Puse receptorul înapoi în furcă.

— Trebuie să punem mâna pe el, pe Ben, trebuie să îl aducem imediat aici pentru interogatoriu. Dacă l-au plasat în fabrică, au făcut-o pentru un bun, sau mai degrabă infam motiv.

— Este unul dintre ei, izbucni Centaine. Niciunul dintre ei nu mai auzise asemenea amărăciune în tonul ei şi nici nu văzuse aşa ură pe chip. Se uitară la ea îngroziţi. Este unul dintre revoluţionari, distrugătorii. Având pe Satan cel negru ca tată şi pe Tara să îi otrăvească mintea de-a lungul anilor, probabil că este unul dintre ei. Cu ajutorul lui Dumnezeu poate putem preveni lucrurile teribile pe care probabil le pun la cale.

Cu toţii fură copleşiţi de oroarea propriei lor imaginaţii.

Telefonul rupse tăcerea, iar Garry înşfacă receptorul.

— Directorul general al Capricorn este pe fir.

— Bine. Fă-mi legătura. Alo, Paul. Slavă Domnului că am dat de tine. Stai o secundă. Apăsă tasta „conferinţă” a telefonului pentru ca toţi să poată auzi conversaţia. Ascultă,

Paul. Ai un angajat la divizia de otrăvuri. În noua fabrică de pesticide. Benjamin Afrika.

— Da, domnule Courtney. Nu îl cunosc personal, dar numele pare familiar. Aşteptaţi puţin, printez câteva date chiar acum despre el. Da, iată-l. Benjamin Afrika. Ni s-a alăturat în aprilie.

— OK, Paul. Vreau să fie arestat şi reţinut de gardienii companiei de securitate. Va fi izolat, să nu i se permită să comunice cu absolut nimeni, înţelegi asta? Niciun telefon. Fără avocaţi. Fără presă. Nimic.

— Putem face asta, domnule Courtney?

— Pot să fac tot ce vreau, Paul. Ţine minte asta. Acum dă ordinul de arestare. O să aştept pe fir până faci asta.

— Durează două secunde, zise directorul general.

Îi auziră vocea pe fundal, vorbind cu serviciul de securitate pe circuitul interior.

— În regulă, domnule Courtney. Sunt pe cale să îl prindă pe Afrika.

— Acum, ascultă, Paul. În ce punct vă aflaţi cu programul de fabricare a Cyndex? Aţi început să îl livraţi armatei?

— Încă nu, domnule Courtney. Primul transport este programat marţea viitoare. Artileria trimite propriile camioane.

— În regulă, Paul. Ce stocuri aveţi în acest moment?

— Staţi să verific pe computer. Vocea lui Paul începea să îi trădeze agitaţia. În acest moment, în canistrele de artilerie de cinci kilograme avem 635 din Formula A şi B, iar în cilindrii aerieni de cincizeci de kilograme avem douăzeci şi şase din fiecare formulă. La sfârşitul săptămânii viitoare vor pleca spre Forţele Aeriene...

Garry îl întrerupse:

— Paul, vreau o numărătoare fizică a fiecărei canistre şi cilindru. Vreau ca unul dintre responsabilii din zona de depozitare să verifice imediat seriile de pe fiecare dintre ele prin confruntare cu planul fabricii – şi asta în următoarea oră.

— S-a întâmplat ceva, domnule Courtney?

— O să îţi spun când vei avea rezultatele inventarului. Aştept la acest număr de telefon. Revino imediat ce poţi – cât mai repede posibil.

De îndată ce închise, Sean întrebă:

— Cât de repede ne poţi duce la Capricorn?

— Lear-ul nu funcţionează. DCA vrea să facă o revizie generală şi să obţină un nou certificat aerian după lovitura aceea de rachetă.

— Cât de repede, Garry? insistă Sean, iar Garry se gândi o secundă.

— Queen Air este prea lentă, dar va fi oricum mai rapidă decât să aşteptăm un zbor din Johannesburg. Cel puţin vom putea zbura direct pe pista fabricii Capricorn. Dacă plecăm în următoarea oră, vom ajunge acolo la începutul după-amiezii.

— N-ar trebui să anunţăm poliţia? întrebă Shasa, iar Centaine izbi imperios din baston.

— Fără poliţie. Nu încă – niciodată, dacă putem. Pune mâna pe bastardul negru al Tarei şi dacă trebuie bate-l până spune adevărul, dar trebuie să păstrăm întreaga poveste în familie.

Se opri când sună telefonul.

Garry ridică receptorul şi ascultă câteva secunde.

— Înţeleg, spuse el. Mulţumesc, Paul. Vin şi eu în curând cu avionul. Ar trebui să ajung pe pista de la Capricorn în după-amiaza aceasta. Închise şi privi feţele neliniştite din jur. Mica pasăre cafenie şi-a luat zborul. Benjamin Afrika nu a apărut la fabrică în ultimele patru zile. Nimeni nu a mai auzit nimic de el. Nimeni nu ştie unde se află.

— Cum este cu stocurile de Cyndex? vru să ştie Shasa.

— Le verifică. Vor avea rezultatele când aterizăm la Capricorn, îi spuse Garry. *Pater* şi Nana trebuie să rămână la Weltevreden la acest capăt al firului. Dacă trebuie să ne transmiteţi vreun mesaj cât suntem în aer, puteţi telefona la Informaţii la turnul de control al aeroportului Jan Smuts şi

ei vă vor face legătura. Se uită apoi la fratele lui. Sean va veni cu mine. S-ar putea să am nevoie de ceva muşchi.

Sean se apropie cu paşi mari de tatăl lui şi întinse mâna.

— Cheile de la seiful cu arme, te rog*, pater.*

Shasa i le dădu, iar Sean descuie masiva uşă de oţel şi o deschise. Păşi în seif şi cercetă câteva clipe rastelurile de revolvere şi pistoale, înainte să aleagă revolverul 357 magnum Smith & Wesson. Luă o cutie de muniţie de pe raftul de deasupra, apoi vârî revolverul la cureaua jeanşilor.

— Ar fi mai bine să iau şi eu unul. Garry intră în seif.

— Garry, îl strigă Isabella, vin şi eu cu tine şi Sean.

— Las-o baltă, *Mcmoumeen.* Garry nici măcar nu se întoarse să se uite la ea în timp ce alese de pe raft o armă de 9 milimetri Heckler & Koch. Nu mai poţi ajuta cu nimic.

— Ba da. Voi nu ştiţi cum arată Ben. Eu îl pot recunoaşte – şi mai este ceva ce nu v-am spus încă.

— Ce este?

— Vă spun după ce decolăm.

Garry îndreptă avionul cu două motoare Beechcraft Queen Air spre nord şi se răsuci pe scaun ca să o ţintuiască pe Isabella cu privirea, la locul ei din cabina principală a pasagerilor.

Femeia îşi desfăcu centura de siguranţă şi merse spre carlingă şi se aplecă peste scaunul lui Garry.

— În regulă, Bella. Să auzim. Ce mai ai să ne spui?

Bella se uită la Sean, aflat pe locul copilotului.

— Aminteşte-ţi momentul din noaptea de pe râul Chicamba când Nicky a încercat să fugă şi eu şi cu tine am alergat să îl prindem?

Cum Sean dădu din cap, continuă:

— Ţi-l aminteşti pe ofiţerul de gherilă din primul camion, cel care a supravegheat deblocarea drumului? Ei bine, m-am uitat bine la el şi am ştiut că l-am mai văzut undeva. Am fost absolut sigură, dar nu părea să aibă vreun sens, cel puţin până acum.

— Unde şi când l-ai mai văzut?

— Era cu Ben – şi mergeau spre ferma lui Michael din Firgrove.

— Michael? se miră Garry. Michael al nostru?

— Da, confirmă ea. Michael Courtney.

— Crezi că Michael e amestecat în asta?

— Ei bine, tu nu? Altfel ce legătură are el cu un comandant terorist ANC – şi cu Ben?

O vreme rămaseră tăcuţi, gândindu-se, apoi Isabella continuă:

— Garry, este clar că tu bănuieşti că Ben a furat un cilindru sau doi de Cyndex. Dacă are legătură cu teroriştii, cum crezi că îl vor folosi? îl vor împroşca, poate, dintr-un avion?

— Da, este modalitatea cea mai probabilă.

— Michael are un avion la Firgrove.

— Oh, la naiba! şopti Garry. Dă Doamne să nu fie adevărat. Nu Mickey – te rog, nu Mickey.

— De ani de zile Michael scrie despre ei în fiţuica aia a lui, interveni Sean funest. Şi pe parcurs a devenit amic cu mulţi dintre urâţi.

Nimeni nu îi răspunse.

— Bella, adu-ne te rog câte o cutie de Cola, zise Garry.

Bella merse la frigiderul din bar şi aduse două cutii. Băură, apoi Sean lăsă jos doza şi râgâi încet.

— Rand Easter Show s-a deschis în dimineaţa asta, zise el, iar Garry se uită la el.

— Ce naiba are asta de-a face cu toate?

— Nimic. Sean rânji la el cu răutate. Rand Easter Show – cel mai mare şi mai strălucitor spectacol din ţară. O jumătate de milion de oameni într-un singur loc. Întreaga industrie îşi prezintă produsele, fermierii, oamenii de afaceri – fiecare nenorocit de tinichigiu, croitor şi şef indian va fi acolo. Marea deschidere este în seara asta la ora opt, cu focuri de artificii, militari, camioane de vite şi tot spectacolul. Prim-ministrul ţine un discurs şi se vor mai afla

acolo şi toţi marii şmecheri cu costumele lor negre cu garoafe la butonieră. La naiba, desigur că nu înseamnă nimic.

— Nu te mai prosti, Sean, îl repezi Garry.

— Ai perfectă dreptate, Garry. Sean continua să rânjească. Adică, în adâncul inimii, ANC este format din ţipi cu adevărat civilizaţi. Numai pentru că au pus câteva maşini-capcană şi au incendiat, s-au tăiat nişte gâturi, nu înseamnă că nu au suflete cu adevărat frumoase. La naiba, să nu îi judecăm prea aspru. O mină rusească într-un supermarket aglomerat este un lucru, dar niciodată nu au visat să împrăştie Cyndex 25 la Rand Easter Show, nu?

— Nu. Garry clătină din cap. Adică, Ben şi Mickey sunt fraţii noştri. Nu ar face – nu... Vocea lui pieri, apoi spuse cu furie: La naiba, dacă aveam Lear-ul, eram deja acolo.

Radioul pârâi, iar Garry îşi potrivi căştile.

— Charlie Sierra X-Ray, aici Informaţiile de pe Jan Smuts. Am un mesaj pentru tine de la Capricorn. Eşti gata de recepţie?

— Spune, Informaţii.

— Mesajul spune: „Toate stocurile şi numerele de serie corespund”. Sfârşitul mesajului.

— Slavă Domnului, răsuflă Garry uşurat.

— Spune-le să verifice ce este în interiorul cilindrilor, sugeră Sean mieros, iar expresia lui Garry se schimbă.

— Informaţii, te rog trimite un mesaj spre Capricorn. Mesajul este: „Ia mostre din toate containerele”. Sfârşitul mesajului.

Garry îşi dădu jos căştile.

— Îmi doresc atât de mult să nu fie adevărat, zise el. Dar ai dreptate, Sean. Nu sunt idioţi. Este uşor să ştampilezi câţiva cilindri goi cu numere false şi să îi înlocuieşti în depozit.

— Cât mai este?

Garry verifică sistemul de navigaţie.

— Încă o oră – mulţumesc Domnului pentru vântul ăsta

din spate.

Sean se uită la sora lui.

— Fă-mi o favoare, iubito. Data viitoare când ţi-o mai veni să ţi-o tragi, alege pe cineva un picuţ mai blând – de exemplu, pe Jack Spintecătorul.

Pista de aterizare de la Capricorn era străjuită de silueta gigantică a ţapului redată artistic în cuarţ alb. Se remarca limpede pe piedestalul maro de la o distanţă de opt kilometri. Garry ateriză lin şi rulă spre clădirea hangarului unde patru vehicule şi un grup de angajaţi ai Capricornului, conduşi de Paul, directorul general, îi aşteptau.

În timp ce Garry şi Sean coborâră din Queen Air şi se întoarseră să o ajute pe Isabella, Paul se grăbi să ajungă la ei.

— Domnule Courtney, aţi avut dreptate. Două dintre canistrele mici conţin numai dioxid de carbon. Cineva le-a înlocuit. Zece kilograme de Cyndex 25 sunt undeva afară!

Se holbară la el îngroziţi. Zece kilograme ar fi putut spulbera o armată.

— Este timpul să chemăm poliţia. Trebuie să îl prindă pe Ben Afrika. Avem adresa lui? întrebă Sean.

— Am trimis deja pe cineva la el acasă, interveni Paul. Nu este acolo. Proprietara casei lui spune că nu l-a mai văzut de câteva zile. Nu a mâncat şi nici nu a dormit acolo.

— Firgrove, zise Isabella încet.

— Corect, zise Garry tăios. Sean, ar fi mai bine să te duci imediat acolo. Ia-o cu tine pe Bella să îţi arate drumul şi să îl identifice pe Ben dacă daţi de el. Eu am grijă de lucrurile de aici. O să fiu în sala de consiliu. Sunaţi-mă imediat ce ajungeţi la Firgrove. Aduc întăriri ale poliţiei la voi şi stârnim iadul pe pământ. Trebuie să punem mâna pe canistrele lipsă.

Sean se întoarse spre Paul.

— Am nevoie de o maşină – una rapidă.

— Ia-o pe a mea. Arătă spre un BMW nou parcat lângă hangar. Rezervorul este plin. Iată cheile.

— Haide, Bella. Să mergem.

Alergară spre BMW.

— Să nu ne oprească poliţaii de la circulaţie, Fangio, îl preveni Bella în timp ce gonea ca un bolid cu BMW-ul pe autostradă. Ar fi trebuit să trimitem poliţia la Firgrove înainte să plecăm de la Cape Town. Dumnezeule, este deja ora trei.

— Nu puteam face nimic până nu eram siguri că cineva a furat rezervoare cu Cyndex, sublinie Sean.

Se aplecă şi dădu drumul la radio. Bella îl privi întrebător.

— Ştirile de la ora trei, explică el şi dădu pe Radio Highveld. Era al treilea post pe scală.

— În această dimineaţă un număr record de vizitatori au trecut printre porţile Rand Easter Show. Astăzi este ziua de deschidere. Un purtător de cuvânt al comitetului de organizare a afirmat că până astăzi la prânz mai bine de două sute de mii de vizitatori au intrat deja.

Sean opri radioul şi izbi cu pumnul încleştat în tabloul de bord al BMW-ului.

— Michael! strigă el. Întotdeauna inimile slabe sunt capabile de cele mai teribile excese. Câţi inocenţi au fost torturaţi şi omorâţi în numele lui Dumnezeu, al păcii şi al înfrăţirii dintre oameni? Lovi din nou tabloul de control, iar Bella îi atinse braţul.

— Linişteşte-te, Sean. Iei următoarea ieşire la dreapta.

Isabella se ţinu de mânerul portierei când acesta viră brusc BMW-ul pe bandă.

— Cât mai este?

— Numai câţiva kilometri.

Sean dădu la o parte poalele hainei şi scoase de la curea pistolul Smith & Wesson. Cu degetul mare îi învârti butoiaşul.

— Ce ai de gând să faci cu ăla? întrebă Bella cu nervozitate. Ben şi Mickey sunt...

— Ben şi Mickey au prieteni drăguţi, explică el şi puse din nou revolverul la curea.

— Aici este. Bella se aplecă înainte şi arătă în faţa ei. Aceea este poarta fermei lui Mickey.

Sean încetini şi o luă pe aleea de pământ... Conduse încet prin plantaţia de arbori de eucalipt, până ce văzură clădirile din faţă. Atunci viră şi orientă BMW-ul de-a curmezişul drumului şi opri.

— De ce faci asta? întrebă Bella.

— Mă duc pe jos, îi spuse Sean. N-are rost să îmi anunţ sosirea.

— Dar de ce parchezi de-a curmezişul?

— Ca să nu plece careva de aici în grabă. Scoase cheile din contact şi sări jos din maşină. Aşteaptă aici. Nu, nu în maşină. Ascunde-te între copacii de acolo şi nu scoate capul până nu te strig eu, ai auzit?

— Da, Sean.

— Şi nu trânti portiera, îi mai spuse el în timp ce ea cobora de pe locul pasagerului. Şi acuma, spune-mi. Unde îşi ţine Mickey avionul?

— În spatele casei de la capătul livezii. Arătă cu mâna. Nu o poţi vedea de aici, dar n-ai cum s-o ratezi. Este o baracă mare din tablă ondulată, ruginită şi dărăpănată.

— Pare exact stilul lui Mickey al nostru, murmură Sean. Ţine minte ce ţi-am spus. Stai ascunsă. O luă apoi la fugă.

Se ţinu la distanţă de drum şi merse pe lângă copacii din livadă şi coteţul găinilor, cât mai ferit. Erau doar câteva sute de metri până la veranda casei. Găinile ciuguleau şi scormoneau pe la picioarele lui când se ghemui lângă perete şi aruncă o privire rapidă clădirii. Uşa principală şi toate ferestrele erau larg deschise, dar nu se vedea niciun semn că era cineva înăuntru.

Sean sări cu uşurinţă peste zid şi se strecură pe uşă. Salonul şi bucătăria erau goale, deşi vase murdare şi pahare zăceau morman în chiuvetă. Existau trei dormitoare şi toate fuseseră ocupate recent. Paturile nu erau făcute, pe podea se vedeau haine aruncate şi produse de toaletă bărbăteşti în băi şi pe noptiere.

Sean ridică o cămaşă şi îi întoarse gulerul. O etichetă cu nume brodat cu fir roşu era cusută pe interior: „B. Afrika”.

Lăsă cămaşa jos şi alergă în linişte spre uşa bucătăriei. Aceasta era deschisă spre livada plină cu pomi fructiferi invadaţi de insecte. Dincolo de ei se ridica acoperişul din tablă ondulată al unui şopron mare şi de un catarg scurt şi gros un con de vânt atârna ca un prezervativ folosit.

Sean alergă spre livadă şi înaintă ascunzându-se printre pomii fructiferi până ce ajunse la peretele şopronului. Se lipi de el şi îşi lipi urechea de tabela galvanizată. Prin ea auzi murmurul unor voci bărbăteşti, prea neclare ca să discearnă cuvintele. Verifică revolverul de la brâu, asigurându-se că patul armei îi era la îndemână în caz că trebuia să îl tragă repede şi înaintă încet de-a lungul peretelui din spate al şopronului către mica uşă verde din lemn.

Înainte să ajungă la ea, uşa se deschise şi doi oameni ieşiră în lumina soarelui.

Ben Afrika avea mâini pricepute şi se mândrea că era un bun meseriaş. Îngenunche pe scaunul pilotului avionului Cessna Centurion şi strânse ultimele şuruburi care ţintuiau cilindrii gemeni de punte în partea din dreapta, faţă, a locului pasagerului.

Făcuse găurile şuruburilor cu grijă astfel încât să nu deterioreze niciunul dintre cablurile de control care se întindeau pe sub podea. Bineînţeles, ar fi putut lăsa cilindrii liberi pe podeaua cabinei, dar asta i-ar fi ofensat simţul ingineresc. Exista pericolul producerii de turbulenţe în zbor, care ar fi putut deteriora valva tubulaturii. Poziţionase recipientele de oţel astfel încât, în zbor, şi pilotul, şi pasagerul să poată ajunge cu uşurinţă la mânerul valvei.

Recipientul care conţinea elementul A era colorat în carouri alb-negru, cu trei inele roşii la mijloc. Elementul B se afla într-un recipient de un roşu aprins, cu un singur inel negru. Fiecare era ştampilat cu un număr de serie unic.

Fusese nevoie de întreaga îndemânare a lui Ben ca să şlefuiască două tuburi de oxigen medicale obişnuite şi să aibă acelaşi aspect exterior. Numerele de serie fuseseră-scrise de mână. Tuburile erau suficient de mici ca să poată fi scoase şi vârâte pe ascuns în fabrica Capricorn în buzunare special cusute în interiorul salopetei lui. Fusese nevoie de ingeniozitate şi cronometrare exactă ca să le treacă de controlul de securitate de la poarta principală a fabricii.

Recipientele erau unite de o piesă în formă de T din oţel care se înşuruba în filetul special de la gâturi. Ben confecţionase fitingurile la un mic strung de mâna a doua din spatele hangarului. Ca să le activeze, caneaua de la fiecare dintre recipiente trebuia deschisă, iar după aceea o întoarcere pe jumătate a mânerului valvei piesei în formă de T îngăduia elementelor gemene să se amestece şi să devină active. De acolo gazul paralizant curgea sub presiune prin furtunul blindat flexibil. Furtunul ducea înapoi, dintre scaunele din faţă, spre compartimentul de bagaje din spate.

Ben scobise o gaură de trei centimetri în podeaua compartimentului şi carcasa exterioară de metal a Centurionului. Capătul furtunului gazului ieşea prin această gaură şi pătrundea zece centimetri dedesubtul fuzelajului. Fixase furtunul la locul lui şi sigilase gaura îngustă, acolo unde trecuse prin fuzelaj, cu chit Pratleys, care se făcuse, prin uscare, tare ca fierul.

Gazul avea să fie împroşcat de dedesubtul avionului cu mult în spatele liniei scaunelor din faţă şi avea să fie purtat de curenţi înapoi fără niciun pericol de a ajunge la ocupanţii Centurionului. Ca o măsură de protecţie suplimentară totuşi, aveau să poarte cu toţii salopete de protecţie şi să respire prin tuburi de oxigen pe parcursul pulverizării.

Salopetele erau atârnate pe peretele hangarului, gata să fie îmbrăcate. Puteau fi achiziţionate din comerţ şi erau aprobate de Serviciul de Pompieri pentru folosirea lor de

către echipele de salvare din minele de aur.

Ben mai verifică şi a doua oară cu cheia fiecare dintre legăturile furtunului şi legăturile cu piesa T ca să se asigure că nu existau puncte de scurgere. În cele din urmă mormăi mulţumit şi ieşi cu spatele pe uşa deschisă a cabinei. Se şterse pe mâini pe o cârpă de bumbac şi se apropie de bancul de lucru de lângă cel mai apropiat perete.

Ceilalţi doi bărbaţi stăteau aplecaţi peste banc, studiind o hartă. Ben veni în spatele lui Michael Courtney şi îşi luă fratele de umeri cu afecţiune.

— Totul este aranjat, Mickey, zise el cu accentul său sud-londonez.

Îşi întoarse apoi întreaga atenţie spre Ramon Machado. Ben îl adora pe acest om. Când era singur cu Michael, adesea discuta despre el cu veneraţia cu care un acolit vorbeşte despre infailibilitatea papei. Michael, pe de altă parte, înţelegea natura completă a misiunii lor şi avusese nevoie de multe luni de frământări sufleteşti ca să se convingă că era ceva ce trebuie făcut dacă doreau ca lupta lor să aibă succes.

Ramon păru să îi simtă ezitarea şi se întoarse spre el.

— Michael, vreau să suni şi să obţii o prognoză finală pentru vremea din seara asta.

Michael luă telefonul de pe banca din faţa lui şi formă numărul serviciului meteorologic de la aeroportul Jan Smuts şi ascultă anunţul înregistrat.

— 290 de grade la cinci noduri, repetă el. Nicio schimbare de azi-dimineaţă. Vremea este stabilă. Presiunea barometrică normală.

— Foarte bine.

Ramon luă markerul roşu şi încercui locul evenimentului pe o hartă aeronautică la scară mare. Marcă apoi direcţia vântului.

— În regulă. Aceasta va fi linia voastră de apropiere, cam la un kilometru şi jumătate de ţintă pe direcţia vântului. Încercaţi să vă menţineţi la trei sute de metri deasupra

nivelului solului. Deschideţi valvele gazului când treceţi deasupra turnurilor de apă. Sunt luminate puternic cu lumini de avertisment navigaţional.

— Da, zise Michael. Am zburat ieri peste acea zonă. Stadionul va fi foarte luminat şi va fi şi un spectacol cu laser – nu am cum să ratez.

— Foarte bine, tovarăşe. Ramon îi oferi unul dintre zâmbetele sale irezistibile. Te-ai pregătit.

Michael se uită spre pământ, iar Ben interveni:

— Am auzit la ştirile de la ora unu că până la prânz mai bine de două sute de mii de vizitatori au intrat deja pe porţile stadionului. Când Verster îşi va începe discursul oficial, vor fi aproape o jumătate de milion. Ce lovitură pentru libertate vom da astăzi.

— Discursul lui Verster este programat la ora şapte seara. Ramon luă una dintre broşurile de reclamă publicate de comitetul de organizare. Studie programul de deschidere. Dar poate că va începe câteva minute mai târziu. Trebuie să luăm asta în calcul. Probabil că va vorbi între patruzeci de minute şi o oră. Parada militară începe la ora opt. Când veţi decola?

— Dacă decolăm de aici la ora 18.45, calculă Michael, este un zbor de aproape patruzeci şi opt de minute. L-am cronometrat ieri. Astfel voi fi deasupra ţintei la ora 19.33.

— Ar trebui să fie bine, se arătă Ramon de acord. Verster ar trebui să fie în mijlocul discursului. Veţi face două treceri peste zonă. Trei sute de metri deasupra solului, un kilometru şi jumătate în direcţia vântului. După a doua trecere, întoarceţi spre vest şi vă îndreptaţi direct spre frontiera cu Botswana. Care este timpul de zbor estimat până la întâlnirea cu Raleigh Tabaka?

— Trei ore şi cincisprezece minute, răspunse Michael. Adică voi fi acolo pe la ora unsprezece noaptea. Până atunci orice gaz rezidual se va fi degradat.

— Raleigh Tabaka va lumina pista de aterizare cu torţe. De îndată ce aterizaţi îndepărtaţi tot echipamentul folosit la

împrăştierea gazului şi daţi foc avionului. De acolo este datoria lui Raleigh să vă ducă în Zambia şi apoi la baza Tercio.

Ramon le cercetă feţele.

— Atunci, asta e tot. Ştiu că am repetat de o duzină de ori, dar aveţi întrebări?

Fraţii scuturară din cap, iar Ramon zâmbi crispat. În ciuda diferenţelor de culoare a pielii şi de textură a părului, exista o asemănare foarte mare.

Revoluţia nu ar fi putut merge mai departe fără acest gen de obedienţă şi credinţă necondiţionată, observase Ramon şi simţi o invidie ciudată faţă de o astfel de încredere. „Să îi lăsăm să creadă că acest act va schimba lumea şi va prevesti zorii socialismului universal şi al iubirii frăţeşti”. Ramon ştia însă că nimic nu era atât de simplu.

Le invidie credinţa, dar se întrebă dacă aveau cu adevărat tăria să treacă peste realitatea crudă a măcelăririi a jumătate de milion de miei şi a Terorii Roşii care trebuia să urmeze pentru a asigura succesul revoluţiei. „Credinţa sublimă în dreptatea finală a acţiunii lor le putea permite să deschidă valva a două recipiente de oţel aparent inocente, dar puteau ei îndura realitatea unei jumătăţi de milion de cadavre contorsionate de o moarte hidoasă?” se întrebă el.

Numai oamenii cu voinţă de oţel supravieţuiau. Aceştia doi nu erau din acel aluat. Teroarea Roşie avea să îi revendice, aşa cum făcea cu cei slabi. După noaptea aceasta, nu aveau să mai fie utili. Erau dispensabili.

Atinse încet umărul lui Michael. Ştia că acestuia îi plăcea să fie atins de un alt bărbat. Lăsă atingerea să devină mângâiere.

— Te-ai descurcat minunat. Acum trebuie să mănânci şi să te odihneşti. O să vă părăsesc înainte să decolaţi în seara asta. Vă salut pe amândoi.

Se apropiară împreună de uşa din spatele hangarului, dar înainte să ajungă la ea, Michael se opri.

— Vreau să mă uit la instalaţia făcută de Ben şi să fac

ultimele verificări, zise el nepăsător. Vreau să fiu absolut sigur.

— Ai dreptate să îţi doreşti să fie totul perfect, tovarăşe, încuviinţă Ramon. Îţi pregătim ceva de mâncare pentru când vii în casă.

Îl priviră urcând în carlinga Centurionului şi începând să verifice instrumentele înainte să se îndrepte împreună spre uşă.

Ramon deschise mica uşă din spatele hangarului şi când el şi Ben păşiră în lumina soarelui, Sean Courtney stătea ghemuit lângă un perete lateral pe partea stângă, holbându-se la ei.

Numai doi metri îl separau pe Ramon de Sean şi recunoaşterea lor mutuală fu instantanee. Sean vârî mâna sub haină şi scoase revolverul magnum mare. Dubla acţiune a apăsării pe trăgaci întârzie focul cu o fracţiune de secundă şi Ramon apucă braţul lui Ben Afrika şi îl trase în faţa lui. Cu o scânteiere a ţevii care păru strălucitoare chiar şi în lumina soarelui, glonţul lui Sean se opri în trupul lui Ben.

Glonţul cu capăt scobit îl lovi în vârful cotului stâng şi înflori imediat. Îi străbătu braţul şi pătrunse într-o parte. Rana de intrare era de mărimea unui pahar de ou. Glonţul lovi ultima coastă şi începu să se împrăştie. Fragmente îi pătrunseră în plămân; altele îi sfâşiară măruntaiele. O schijă a cămăşii de cupru se opri între vertebrele coloanei şi o secţionă pe jumătate.

Ben fu aruncat de impact într-o parte şi alunecă pe perete, lăsând pe plăcile din tablă ondulată o dâră aprinsă de sânge. Ramon Machado se ascunse înapoi în hangar înainte ca Sean să poată readuce revolverul în poziţie de tragere, după recul. Trânti uşa în spatele lui şi înşfacă arma automată Tokarev din tocul de la umăr.

Trase două focuri rapide prin pereţii subţiri, ţintind spre locul unde credea că se afla Sean. Acesta însă anticipase şi se aruncase la pământ, rostogolindu-se de două ori. Estimă

poziţia lui Ramon după sunetul focului şi unghiul de pătrundere al gloanţelor în zidul de tablă ondulată. Trase cu ambele mâini şi glonţul făcu gaură în zid şi rată capul lui Ramon cu trei centimetri.

Ramon se ghemui în spatele unui butoi şi strigă spre Michael, care era în cabina de control a avionului.

— Porneşte!

Michael îngheţase şocat pe locul pilotului Centurionului, dar la ordinul lui Ramon se adună şi apăsă ambele comutatoare principale şi ambele magnetouri şi răsuci contactul. Motorul Centurionului porni tuşind.

— Pune-l în mişcare, strigă Ramon şi mai trase două gloanţe la întâmplare în perete.

Centurionul înaintă spre uşa hangarului, prinzând rapid viteză, iar Ramon alergă după el, se lăsă sub aripă şi deschise uşa pasagerului.

— Unde este Ben? strigă Michael la el în timp ce urca pe scaun.

— Ben este terminat, strigă Ramon înapoi. Mergi mai departe.

— Ce vrei să spui, *terminat?* se miră Michael răsucindu-se pe scaun şi trăgând înapoi maneta de acceleraţie. Nu îl putem lăsa în urmă.

— Ben este mort, omule. Ramon puse mâna pe manetă. Ben a fost împuşcat. Este terminat. Trebuie să plecăm de aici.

— Ben...

— Continuă să înaintezi.

Michael apăsă din nou maneta de acceleraţie şi scoase Centurionul pe pistă. Faţa lui era schimonosită de durere.

— Ben, şopti el şi lăsă viteza să crească până ce Centurionul ajunse la capătul pistei şi folosi frâna şi motorul ca să îl întoarcă înapoi pe pistă, contra vântului. Motorul este rece, zise el. Nu a avut timp să se încălzească.

— Trebuie să riscăm, îi spuse Ramon. Poliţia o să înceapă să roiască pe aici. Sunt pe urmele noastre; cumva au dat de

noi.

— Ben?

— Lasă-l pe Ben, zise Ramon tăios. Ridică-ne în aer.

— Unde mergem – Botswana?

Michael încă mai ezita.

— Da, îi spuse Ramon. Dar mai întâi o să terminăm operaţiunea asta. Îndreaptă-te spre locul spectacolului.

— Dar... spui că poliţia este pe urmele noastre, protestă Michael.

— Cum ne mai pot opri acum? Le-ar lua o oră să ridice în aer forţele aeriene Impala – haide, omule, haide!

Michael acceleră la maximum. Centurionul porni ca un bolid pe pistă.

În timp ce acceleră, văzură o siluetă apropiindu-se în fugă din spatele hangarului. Michael îl recunoscu pe fratele său.

— Sean! exclamă el.

— Continuă să înaintezi, îi spuse Ramon.

Sean se lăsă într-un genunchi la marginea pistei şi, în timp ce Centurionul rula spre el, ridică ambele braţe, în clasica strânsoare dublă a armei, şi trase de trei ori. De fiecare dată reculurile grele aruncară ţeava revolverului spre cer.

Ultimul glonţ lovi parbrizul şi amândoi se feriră instinctiv. Lăsă o pânză argintie de păianjen pe panoul Perspex şi atunci Michael întoarse botul Centurionului, care se înălţă peste gardul de la marginea proprietăţii şi se îndreptară spre cerul albastru.

La şaptezeci de metri motorul rece se înecă şi tuşi, apoi îşi reveni şi pluti lin.

— Îndreaptă-te spre locul spectacolului, repetă Ramon. Nu îl vom prinde pe Verster, dar tot este o ţintă bună. Sunt două sute de mii de oameni.

Michael încetini la trei sute de metri şi viră spre ruta sa.

Când Centurionul trecu pe deasupra, Sean goli revolverul

înspre pântecul avionului. Nu îşi văzu gloanţele lovind, iar trenul de aterizare al Centurionului se retrase în timp ce avionul se înălţă nevătămat spre cer.

Sean sări în picioare şi alergă spre hangar. Văzu telefonul de pe bancheta de lucru.

— Slavă Domnului!

Alergă spre banchetă şi îl înşfăcă.

În timp ce formă numărul de la Capricorn, observă harta deschisă sub mâinile sale şi broşura Rand Easter Show. Marcajele roşii de pe hartă înconjurau locaţia spectacolului şi o săgeată largă indica direcţia vântului şi viteza cu care bătea.

Operatorul centralei răspunse la al treilea apel.

— Capricorn Chemical Industries, bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?

— Vreau să îmi faceţi legătura cu domnul Garry Courtney în sala de consiliu. Sunt fratele lui. Este o urgenţă.

— Aşteaptă apelul dumneavoastră. Vă fac imediat legătura.

În timp ce aşteptă, Sean aruncă o privire rapidă prin hangar.

Văzu costumele de protecţie atârnate pe perete lângă uşă.

— Tu eşti, Sean? Vocea lui Garry era tensionată.

— Da, eu sunt. Sunt la Firgrove. Situaţia este gravă, după cum ne-am temut. Michael, Ben şi Vulpea. Ţinta este locul spectacolului.

— I-ai oprit, Sean?

— Nu. Michael şi Vulpea sunt în aer. Au decolat acum două minute. Cu siguranţă se îndreaptă spre locul spectacolului.

— Eşti sigur, Sean?

— Bineînţeles că sunt al naibii de sigur. Mă aflu în hangarul lui Michael şi mă uit la o hartă chiar acum. Locul este marcat, la fel şi viteza şi direcţia vântului. Două costume de protecţie sunt atârnate de perete – nu au

apucat să le mai ia.

— O să avertizez poliţia şi Forţele Aeriene.

— Nu fi nătărău, Garry. E nevoie de un ordin al comandantului forţelor de apărare şi al ministrului înainte să trimită un avion de luptă sau un elicopter de război. Asta ar dura o veşnicie. Până atunci două sute de mii de oameni vor fi morţi.

— Ce e de făcut atunci, Sean?

În cele din urmă directorul lăsă loc omului de acţiune.

— Ia Queen Air, îi spuse Sean. E mai rapidă, mai mare şi mai puternică decât Centurionul ăla mic. Trebuie să îi interceptezi şi să îi forţezi să coboare înainte să ajungă la locul spectacolului.

— Descrie centurionul lui Mickey, ordonă Garry sec.

— Albastru în vârf. Pântec alb. Însemnele sunt ZS – RRW, Romeo Romeo Whisky. Ştii care este locaţia Firgrove şi cursul lor actual.

— Sunt pe drum, zise Garry şi legătura se întrerupse.

Sean îşi luă arma Smith & Wesson de pe banca unde o lăsase şi goli camerele de cartuşele goale. Scoase din buzunar cutia de muniţie şi o încărcă din nou. Alergă înapoi spre uşă şi cu revolverul pregătit o deschise. Imediat se ghemui în poziţia de tragere şi ţinti spre cadrul uşii.

Ben se târâse pe picioarele înţepenite numai câţiva metri înainte să se prăbuşească. Stătea ghemuit la tulpina unui arbore. Sângera abundent; sânge arterial aprins îi îmbibase cămaşa şi partea de sus a pantalonilor. Braţul lui stâng atârna de o fâşie de carne zdrobită. Osul zdrobit ieşise prin carne ca o ţepuşă de frigăruie.

Sean se ridică şi lăsă piedica armei Smith & Wesson. Ieşi pe uşă şi rămase să îl privească pe Ben.

Ben încă mai trăia. Se întoarse cu greutate ca să se uite la Sean. Ochii săi erau de culoarea zahărului ars şi plini de suferinţă.

— Au scăpat, nu-i aşa? şopti el. Vor reuşi. Nu ne puteţi opri. Viitorul ne aparţine.

Isabella veni alergând printre copaci. Îl văzu pe Sean şi se îndreptă spre el.

— Ţi-am spus să nu apari, îi zise el ameninţător. De ce nu poţi să faci ce ţi se spune?

Îl văzu pe Ben la picioarele lui şi se opri brusc.

— Este Ben. Oh, Dumnezeule, ce i-ai făcut?

Porni din nou şi căzu în genunchi lângă trupul întins la pământ.

Ridică apoi cu grijă capul lui Ben în poală, dar mişcarea îi rupse ceva în plămânul rănit şi începu să tuşească. Printre buzele deschise începu să i se scurgă şiroaie de sânge în jos, pe bărbie.

— Oh, Dumnezeule, Sean. L-ai omorât! suspină Isabella.

— Sper, zise Sean încet. Sper asta din toată inima.

— Sean, este fratele tău.

— Nu, zise Sean. Nu este fratele meu. Este numai un rahat.

În timp ce porni motoarele avionului Queen Air, Garry calculă furios.

Capricorn se afla cu aproape nouăzeci de kilometri mai aproape de locul spectacolului decât Firgrove şi în plus Queen Air era cu şaptezeci sau optzeci de noduri mai rapidă decât Centurionul, în ritm de croazieră. Trecuseră şapte minute de când îl sunase Sean şi nouă de când decolase Mickey.

Cursa era foarte strânsă. Nu îndrăzni să presupună unde urma să intercepteze Centurionul ca să încerce să îi taie calea. Avea un singur curs sigur în faţă. Trebuia să zboare direct spre locul de desfăşurare a spectacolului, apoi să se întoarcă şi să se îndrepte în direcţia lui Michael. Trebuia să rişte totul într-o întâlnire faţă în faţă.

În timp ce deschise supapa de admisie şi rulă Queen Air pe pistă, descoperi cu uimire că încă mai avea între dinţi un trabuc pe jumătate fumat. În panica goanei spre avion uitase de el. Ridicând avionul greoi cu două motoare în aer,

trase cu nesaţ din el. Era cea mai bună Havană şi zâmbi în faţa ironiei. Fumul puternic îi mai calmă puţin nervii.

„Nu sunt la fel de bun ca Sean la aşa ceva. Vorbea singur. Mie dă-mi o zi palpitantă la Bursă sau o preluare comercială cu probleme”. Împinse Queen Air la viteza maximă, storcând de la ea încă cincisprezece noduri suplimentare.

Identifică zona spectacolului de la aproape zece kilometri. Un pod de baloane gigantice plutea pe deasupra ca nişte balene colorate. Parcările uriaşe erau luminate de reflexia razelor soarelui în parbrizele a mii de maşini.

Se întoarse pe direcţia spre Firgrove şi se aplecă în faţă, privind cu atenţie prin parbriz şi pufăind din trabuc. Încă mai făcea în minte calcule de viteză, timp şi distanţă.

„Dacă îi voi întâlni, atunci ar trebui ca asta să se întâmple în cinci sau şase minute” – se opri când o rază de soare se reflectă de undeva din faţă şi de jos. Îşi împinse pe nas ochelarii cu ramă de baga, urându-şi ochii miopi şi slabi şi uitându-se cu atenţie în jos, ca să găsească obiectul.

Lăsase în urmă aşezările rezidenţiale şi zbura peste o zonă rurală deschisă, presărată cu mici sate şi străbătută de drumuri. Alternanţa de loturi arate şi de plantaţii de copaci îi tulbură vederea şi îi provocă o mulţime de iluzii optice care îl derutară. Căută cu frenezie, străbătând repede cu privirea cerul liber şi concentrându-se apoi asupra pământului de dedesubt. Se aştepta ca Centurionul să fie cu mult dedesubtul lui.

Mai întâi văzu umbră. Juca şi sălta ca un greiere pe câmpuri. O clipă mai târziu, observă micul avion albastru. Se afla cu trei sute de metri mai jos şi la trei kilometri în faţă. Împinse botul avionului Queen Air într-un plonjon periculos, pentru interceptare.

Cele două aparate de zbor se întâlneau la o viteză de aproape cinci sute de noduri şi, înainte ca Garry să poată aduce Queen Air la aceeaşi altitudine cu Centurionul, acesta trecu ca o săgeată albastră pe dedesubtul lui.

Garry ridică o aripă într-o întoarcere la maximum şi apăru în spatele Centurionului. Folosi viteza superioară a lui Queen Air şi plonjă ca să ajungă din urmă avionul mai mic.

— Ajungem cam în zece minute, îl avertiză Michael pe Ramon. Ar fi mai bine să te pregăteşti.

Ramon se aplecă spre cilindrii coloraţi ţintuiţi de podeaua dintre picioarele sale. Deschise cu grijă caneaua fiecăreia dintre recipiente. Simţi fluxul de presiune internă oprit imediat de intrarea valvei principale din piesa de legătură în formă de T.

Nu mai trebuia decât să răsucească puţin cu degetul mare mânerul valvei, o jumătate de întoarcere în direcţia inversă acelor de ceasornic, ca să trimită afară gazul amestecat şi activat prin furtunul lung, pe dedesubtul pântecelui avionului Centurion.

Ramon se îndreptă şi îi aruncă o privire lui Michael, aflat lângă el pe locul pilotului.

— Totul este pregătit – şi se întrerupse, holbându-se şocat prin geamul lateral de lângă capul lui Michael.

Un fuzelaj argintiu enorm umplea întreaga ramă a ferestrei. Un alt avion zbura aripă lângă aripă cu ei, iar pilotul îi privea cu atenţie. Era un bărbat cu faţa mare de bebeluş, cu ochelari cu ramă de baga şi un trabuc într-un colţ al gurii.

— Garry! strigă Michael consternat. Garry ridică mâna dreaptă şi arătă în jos cu degetul mare, într-un gest cât se poate de clar.

Instinctiv, Michael răsuci Centurionul într-o întoarcere descendentă strânsă şi căzu spre pământ ca un bolovan. Se reechilibră chiar deasupra vârfurilor copacilor.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi văzu nasul argintiu al lui Queen Air la câteva sute de metri de coada lui, câştigând rapid teren. Ridică Centurionul din nou şi brusc, dar în clipa în care se reechilibră, avionul argintiu apăru lângă el. Garry fusese dintotdeauna un pilot mai bun

decât el, iar Queen Air îl putea întrece oricând.

— Nu pot să scap de el.

— Zboară direct spre ţintă, îi ordonă Ramon brusc. Nu putem face nimic.

Michael sperase că Ramon va abandona operaţiunea în aceste condiţii, dar reveni fără tragere de inimă pe traseul lor iniţial. Se afla la şaptezeci de metri deasupra vârfurilor celor mai înalţi copaci. Garry îl urmă şi îl ajunse imediat. Vârfurile aripilor lor se aflau la numai doi metri depărtare.

Încă o dată Garry îi făcu semn spre pământ. Michael apucă în schimb microfonul radioului, ştiind că Garry va fi pe frecvenţa de 118,7 megaherţi.

— Îmi pare rău, Garry, ţipă el. Trebuie s-o fac. Îmi pare rău.

Vocea lui Garry bubui în radioul cabinei.

— Aterizează imediat, Mickey. Nu este prea târziu. Încă mai putem scăpa din asta. Nu fi prost, omule.

Michael clătină din cap cu vehemenţă şi arătă în faţă.

Expresia lui Garry se înăspri. Se lăsă pe spate şi, înainte ca Michael să poată reacţiona, lunecă într-o parte şi vârî vârful aripii lui Queen Air dedesubtul cozii Centurionului. Reveni apoi brusc asupra manşei şi înălţă coada axionului mai mic într-un picaj aproape vertical.

Centurionul se afla prea jos, iar plonjonul prea abrupt pentru ca Michael să îşi poată reveni înainte să lovească vârfurile arborilor înalţi.

Michael ridică mâinile când văzu ce îl aşteaptă, dar o creangă uscată groasă ca un braţ de om străpunse parbrizul slăbit de glonţul lui Sean. Vârful crengii îl nimeri pe Michael la baza gâtului. Pătrunse prin oasele acestuia şi îl străpunse cu uşurinţa unui ac hipodermic, perforând partea de sus a torsului şi ieşind printre omoplaţi.

În cădere avionul rupse creanga, care ieşea din gâtul lui ca o lance strâmbată urât.

Centurionul înaintă mai departe, prăbuşindu-se printre copaci. Aripile îi fură smulse pe rând, oprind viteza

avionului, până ce fuzelajul fără aripi căzu la pământ şi alunecă până la capătul unui câmp de porumb.

Ramon Machado se ridică drept pe scaun, uimit că încă mai era în viaţă. Se uită la Michael. Gura lui Michael era larg deschisă într-un ţipăt mut; ramura ruptă îi ieşea din gât şi un şuvoi de sânge ţâşnea peste rămăşiţele parbrizului spart.

Ramon îşi desfăcu centura de siguranţă şi încercă să se ridice de pe scaun. Se trezi imobilizat şi se uită în jos. Piciorul său stâng era rupt. Era răsucit ca o macaroană fiartă între scaun şi cilindrii de gaz. Cracul pantalonilor era rupt până la genunchi, iar mânerul din oţel al valvei era adânc îngropat în carnea pulpei.

În timp ce se holbă la el, deveni vag conştient de gazul care şuiera încet. Piciorul său răsucise mânerul valvei în poziţie deschisă. Cyndex 25 curgea în furtun şi se împrăştia sub fuzelaj.

Ramon înşfăcă clanţa uşii şi se forţă să o deschidă. Era blocată. Îşi puse ambele mâini dedesubtul genunchiului rănit şi îl ridică, încercând să îl elibereze. Piciorul se lungi şi auzi aşchiile oaselor zdrobite frecându-se unele de altele în carne, dar piciorul rămase ţintuit într-o capcană de urs de mânerul de oţel al valvei.

Dintr-odată simţi miros de migdale. Nările începură să îl ardă şi să îl înţepe. Mucus argintiu îi curse din amândouă şi i se scurseră pe buze şi bărbie. În orbite, ochii i se aprinseră ca nişte cărbuni şi vederea i se înceţoşă.

În întuneric, agonia îl cuprinse. Depăşea orice idee despre durere pe care o avusese vreodată. Începu să ţipe. Ţipă şi ţipă, zăcând într-o baltă de urină şi fecale până ce plămânii îi cedară şi nu mai putu ţipa.

Centaine Courtney-Malcomess se aşeză pe un trunchi de copac căzut la marginea pădurii şi îl privi pe copil jucându-se cu căţelul.

Căţeluşa era unul dintre ultimii pui ai lui Dandy Lass de la

Weltevreden, înainte ca Centaine să fie nevoită să o eutanasieze pe bătrâna căţea campioană. Căţeluşa moştenise toate calităţile mamei sale. Avea să fie şi ea o campioană, Centaine era sigură de asta.

Nicky o întărâta cu o şosetă veche de mătase umplută cu pene de bibilică. Învăţa la fel de repede precum căţelul. Părea să se descurce foarte bine cu câinii şi caii.

„Este în sângele lui, gândi Centaine mulţumită. Este un adevărat Courtney, în ciuda numelui şi a titlului spaniol fandosit”.

Continuă să se gândească la copiii ei.

Mâine Shasa şi Elsa Pignatelli se căsătoreau în mica biserică a sclavilor pe care Centaine o restaurase cu atâta dragoste. Avea să fie una dintre cele mai fastuoase căsătorii de la Capul Bunei Speranţe din ultimul deceniu. Veneau oaspeţi din Anglia, Europa, Israel şi America.

Era o vreme, nu cu prea mulţi ani în urmă, când Centaine ar fi vrut să facă singură toate planurile şi să supravegheze toate pregătirile pentru nuntă.

„Să se descurce singuri, îşi spuse ea cu fermitate. Sunt foarte ocupată cu trandafirii mei, şi cu câinii mei, şi cu Nicky”.

Se gândi la Bella. Bella era chinuită de remuşcări şi spăsită, dar Centaine nu era mulţumită. Reflectase îndelung şi discutase şi cu Shasa înainte să cadă de acord să o ajute şi să o ferească de toate consecinţele trădării ei şi de braţul mânios al legii.

Totuşi, trebuia să ispăşească greşelile. Cu amărăciune Centaine îşi justifică îngăduinţa. „Isabella îşi va dedica tot restul vieţii reparării greşelilor. Datorează o viaţă de servicii fiecărui membru al acestei familii şi tuturor oamenilor acestui pământ minunat pe care ea i-a trădat. O să am grijă să îşi plătească datoriile cu vârf şi îndesat”, gândi ea, apoi se întoarse ca să vadă cum căţeluşa găseşte ciorapul cu fulgi pe care Nicky îl ascunsese în trestiile de lângă râu, coada lungă şi mătăsoasă fluturând triumfătoare ca un

drapel când veni să i-l aducă tânărului stăpân.

În cele din urmă, băiatul şi câinele veniră şi se aşezară împreună la picioarele ei, iar Nicky îşi puse unul dintre braţele bronzate în jurul gâtului căţelului.

— Te-ai hotărât ce nume să îi dai? întrebă Centaine.

Îi luase aproape doi ani să înfrângă rezistenţa copilului faţă de ea, dar acum simţea că îl câştigase în faţa amintirii Adrei şi a vieţii lui anterioare.

— Da, Nana. Vreau să o numesc Douăzeci şi Şase.

Engleza lui Nicky se îmbunătăţise mult de când îl înscriseseră la Western Province Junior School.

— Ce nume neobişnuit. De ce l-ai ales?

— Am mai avut un câine odată – îl chema Douăzeci şi Şase.

Şi totuşi, amintirile lui Nicky din vremurile trecute aproape că păliseră.

— Ei bine, acesta este un motiv excelent – şi este un nume frumos. Dandy Douăzeci şi şase de la Weltevreden.

— Da! Da! Nicky îmbrăţişă gâtul căţelului. Dandy Douăzeci şi Şase.

Centaine se uită la el cu afecţiune. Încă mai era un băieţel confuz şi derutat, dar îi curgea sânge de campion prin vene.

„Încă puţin timp, gândi ea. Să mai am puţin timp cu el”.

— Vrei să îţi spun o poveste, Nicholas? întrebă ea.

Ştia minunate poveşti de familie, cu vânători de elefanţi şi de lei, cu războaie cu buri şi zuluşi şi germani, şi cu mine pierdute de diamante, şi cu avioane de vânătoare, şi mii de alte lucruri care încântau sufletul unui băiat mic.

Aşa că acum îi spuse o poveste cu o epavă şi un naufragiu pe un ţărm în flăcări. Îi vorbi despre o călătorie printr-un deşert nemilos cu iele mici şi galbene drept tovarăşi – iar el îi însoţi la fiecare pas pe drumul fermecat.

În cele din urmă se uită la ceasul de mână şi spuse:

— Este suficient pentru astăzi, tinere Nicholas. Mama ta se întreabă probabil pe unde umblăm.

Nicholas sări sus şi o ajută să se ridice şi cei doi coborâră dealul către casă, cu căţelul alergând în jurul lor.

Mergeau destul de încet, căci pe Nana o durea un picior, iar Nicky o ţinea de mână ca să o ajute în locurile mai abrupte.